JOE ABERCROMBIE

fără îndurare

•

NAUTILUS

Joe Abercrombie

Fără îndurare

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

www. virtual-project.eu

CUPRINS

Celor patru cititori – vă ştiţi voi care

Partea I

Trebuie să ne iertăm duşmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzuraţi.

Heinrich Heine

Marea nivelatoare

A dracului ceaţă. Îţi intră în ochi, de nu mai vezi nici la câţiva paşi. Îţi intră în urechi, de nu mai auzi nimic, şi, dacă ţi se întâmplă să prinzi vreun sunet, nici vorbă să-ţi dai seama dincotro vine. Îţi intră în nas, de nu mai simţi decât umezeala şi apăraia. A dracului ceaţă. E un blestem pe capul iscoadelor.

Traversaseră Şuvoiul Alb cu câteva zile în urmă, când ieşiseră din Ţinutul Nordului şi intraseră în Englia, iar Copoiul fusese nervos tot drumul. Căci se aflau pe pământ străin, în mijlocul unui război cu care nu aveau nimic de-a face. În afară de Treicopaci, niciunul dintre ei nu părăsise vreodată Nordul. Poate doar cu excepţia Ursuzului. Dar el nu povestea pe unde mai fusese.

Trecuseră pe lângă nişte ferme pârjolite, pe lângă un sat pustiit. Pe lângă clădiri ale Uniunii uriaşe şi pătrăţoase. Văzuseră urme de cai şi de oameni. Puzderie de urme, dar niciodată oamenii care le lăsaseră. Însă Copoiul ştia că armata lui Bethod e pe undeva, pe aproape, căutând oraşe de incendiat, hrană de furat, oameni de ucis. Tot felul de ticăloşii. Probabil că avea iscoade pretutindeni. Dacă îl va prinde cumva pe Copoi sau pe unul din ceilalţi, îi va întoarce în ţărână, însă deloc iute. Crucificări însângerate, capete în vârf de ţepe şi toate celelalte, despre care Copoiul nu voia să ştie.

Şi dacă îi prindea oastea Uniunii, tot morţi ar fi fost. În fond, erau vremuri de război, şi în vremuri de război oamenii nu gândesc prea limpede. Copoiul nu se putea aştepta ca ei să-şi irosească timpul pentru a încerca să facă diferenţa între un om al Nordului amabil şi unul ostil. Asta este, viaţa e plină de primejdii. Suficient cât să agite pe oricine, iar el era oricum agitat din fire, chiar şi în cele mai bune momente.

Aşa că e uşor de înţeles cum ceaţa a fost sarea pusă pe rană, ca să zicem aşa.

Îl însetase tot acest mers furişat prin noroi, aşa că păşi cu atenţie prin desişul alunecos spre locul de unde venea susurul apei. Se puse în genunchi pe mal. Era cam mocirlos, plin de putregai şi frunze moarte, însă Copoiul nu credea că mai multă mizerie ar avea vreo importanţă, căci i se părea că nu poate exista vreun alt om mai murdar decât el. Luă apă în căuşul

palmelor şi bău. Aici adia vântul de după copaci, adunând şi răsfirând ceaţa. Aşa reuşi Copoiul să-l vadă.

Zăcea întins pe burtă, cu picioarele în râu, cu pieptul pe mal. S-au holbat unul la altul ceva timp, amândoi cu desăvârşire năuciţi. Din spatele celuilalt ieşea un băţ lung. O suliţă frântă. Abia atunci şi-a dat seama Copoiul că omul era mort.

A scuipat apa din gură şi s-a târât până la el, mereu cu ochii în patru după oricine l-ar fi pândit să-i împlânte un cuţit între omoplaţi. Cadavrul era al unui bărbat de vreo douăzeci şi patru de ani. Păr blond, sânge maroniu pe buze cenuşii. Era îmbrăcat cu o jachetă căptuşită cu material moale, umflată de apă, de genul care se purta pe sub cămaşa de zale. Deci un luptător. Poate un soldat care s-a rătăcit de ai săi şi a căzut într-o capcană. Neîndoielnic, un oştean al Uniunii, dar nici Copoiului, nici oricui altcuiva nu i s-ar mai fi părut diferit acum, că murise. Cadavrele seamănă mult între ele.

– Marea Nivelatoare, îşi şopti Copoiul, care era într-o stare meditativă. Aşa îi spun locuitorii muntelui. Moartea. Nivelează toate diferenţele. Oameni Vestiţi sau neînsemnaţi, Sud sau Nord. Până la urmă tot îi prinde pe toţi şi îi tratează la fel.

Se părea că era mort de vreo două zile. Iar asta însemna că acela care îi făcuse felul s-ar putea să se mai afle încă prin apropiere, ceea ce îl îngrijora pe Copoi. Acum, parcă ceaţa se umpluse de sunete. Poate erau cam o sută de ţărani ascunşi vederii. Poate nu era decât râul care se lovea de maluri. Copoiul părăsi cadavrul şi se strecură în pădure, ascunzându-se după trunchiurile copacilor care îi răsăreau înainte din ceaţa deasă. Cât pe ce să se împiedice de alt cadavru, întins pe spate şi cu braţele desfăcute, pe jumătate ascuns într-un morman de frunze. Trecu pe lângă un altul, prăbuşit în genunchi, cu două săgeţi înfipte în piept, faţa în noroi, fundul în aer. Un lucru este cert: nu există nici urmă de demnitate în moarte. Copoiul începu să se grăbească, mult prea dornic să ajungă înapoi la ceilalţi, să le spună ce văzuse. Mult prea dornic să scape de toate cadavrele astea.

Văzuse multe, desigur, mai multe decât ar fi avut nevoie, dar niciodată nu s-a simţit tocmai în largul lui în preajma lor. E cel mai uşor lucru din lume să transformi un om într-un hoit. Ştia vreo mie de moduri de a face asta. Dar, odată ce ai făcut-o, nu mai există cale de întoarcere. Acum e viu, e plin de speranţe şi de gânduri, şi de visuri. Om cu prieteni şi familie şi un loc căruia

îi spune „acasă”. În clipa imediat următoare e ţărână. Asta îl duse pe Copoi cu gândul la toate necazurile în care intrase, la toate bătăliile şi încăierările la care luase parte. Se gândi că are noroc că mai respiră încă. Norocul prostului. Se gândi că norocul lui s-ar putea să se cam isprăvească.

Aproape că alerga acum. Neatent. Bâjbâind prin ceaţă ca un puştan neexperimentat. Pripindu-se. Fără să adulmece aerul, fără să-şi ciulească urechile. Un Om Vestit ca el, o iscoadă care străbătuse întregul Nord, ar fi trebuit să fie mai prevăzător, dar nu se poate să fii mereu în stare de alertă. Nici nu şi-a dat seama ce i se întâmplă.

Ceva l-a izbit, tare, aruncându-l pe burtă. A dat să se ridice, dar cineva l-a trimis iar la pământ cu o lovitură de picior. Copoiul se luptă, dar nemernicul ăsta, cine o fi fost el, era al naibii de puternic. Pe neaşteptate se pomeni trântit pe spate şi doar el singur era de vină. El şi cadavrele, şi ceaţa. O mână îl apucă de beregată şi începu să-i strivească traheea.

– Cârrrrr, croncăni el, încercând să se elibereze, gândindu-se că i-a venit sfârşitul. Gândindu-se că toate speranţele sale au fost întoarse în ţărână. Marea Nivelatoare a venit, în cele din urmă, după el...

Atunci degetele din jurul gâtului îşi slăbiră strânsoarea.

– Copoiule? îi şopti cineva în ureche, tu eşti?

– Cârrrr.

Mâna îi dădu drumul, iar el inspiră cu nesaţ aerul. Simţi cum acel cineva îl apucă de haină şi îl ridică în picioare.

– Fir-ar să fie, Copoiule! Puteam să te omor!

Cunoştea chiar foarte bine vocea asta. Ticălosul de Dow cel Negru. Copoiul era pe jumătate supărat că fusese pe punctul să moară strangulat, pe jumătate bucuros că încă mai trăia. Îl auzi pe Dow cum râde de el. Hohote dure de râs. Ca un croncănit.

– Eşti bine?

– Am avut parte de reîntâlniri şi mai plăcute, şuieră Copoiul, chinuindu-se să-şi umple plămânii cu cât mai mult aer.

– Zi că eşti norocos, că puteam să te lovesc mai tare. Mult mai tare. Am crezut că eşti una din iscoadele lui Bethod. Am crezut că tu ai fost dincolo de vale.

– După cum vezi, şopti el, nu sunt acolo. Unde sunt ceilalţi?

– Sus, pe un deal, deasupra ceţii ăsteia împuţite. Cercetează împrejurimile.

Copoiul făcu un semn cu capul spre drumul pe care venise:

– Acolo sunt leşuri. Puzderie.

– Puzderie, zici? întrebă Dow, ca şi cum n-ar fi crezut că ştie cum arată o puzderie de leşuri. Ha!

– Chiar aşa, destul de multe. Cred că sunt oamenii Uniunii. Se pare că a avut loc o luptă aici.

Dow cel Negru izbucni iarăşi în râs:

– O luptă? Crezi?

Copoiul nu-şi putu da seama ce anume voia să spună.

– La naiba! exclamă el.

Erau pe culmea dealului. Toţi cinci. Iar Copoiul aproape că-şi dorea să nu se fi risipit ceaţa. Acum înţelegea ce voise să spună Dow. Înţelegea foarte bine. Întreaga vale era plină de morţi. Presăraţi sus, pe versanţi, înfipţi printre stânci, întinşi prin orzul sălbatic. Risipiţi prin iarba de pe fundul văii aidoma unor cuie vărsată dintr-o pungă spartă, strâmbate şi sfărâmate pe drumul de pământ. Stivuiţi lângă râu, stivuiţi pe maluri în grămezi. Braţe şi picioare şi bucăţi de echipament ieşind din ultimele petice de ceaţă. Erau pretutindeni. Găuriţi de săgeţi, străpunşi de săbii, hăcuiţi de securi. Ciorile croncăneau ţopăind de la un fel de mâncare la altul. Era o zi bună pentru ciori. Trecuse cam multă vreme de când Copoiul nu mai văzuse un câmp de luptă şi acum amintiri urâte îi reveniră în minte. Îngrozitor de urâte.

– La naiba! exclamă iarăşi.

Nu ştia ce altceva ar putea spune.

– Socotesc că armata Uniunii înainta pe drumul acesta, se încruntă amarnic Treicopaci. Socotesc că se grăbeau. Socotesc că încercau să-l ia prin surprindere pe Bethod.

– Se pare că n-au cercetat prea bine terenul, mârâi Tul Duru. Se pare că Bethod i-a prins pe picior greşit.

– Poate că a fost ceaţă, a intervenit Copoiul, cum a fost astăzi.

Treicopaci ridică din umeri:

– Poate. Aşa e în perioada asta a anului. Oricum ar fi fost, mărşăluiau încolonaţi, obosiţi de drumul lung de peste zi. Bethod i-a atacat de acolo, de pe creastă. Mai întâi săgeţile, ca să rupă rândurile, să-i împrăştie, apoi ţăranii, repezindu-se de pe înălţimi, urlând şi pregătiţi să-i ucidă. Socotesc că armata Uniunii s-a frânt repede.

– Foarte repede, l-a aprobat Dow.

– Şi apoi a urmat măcelul. I-au răsfirat pe drum. I-au blocat la râu. Nu prea au avut unde să fugă. Soldaţi care încercau să-şi

scoată armurile, soldaţi care încercau să treacă înot râul cu armurile pe ei. Îmbulzindu-se şi căţărându-se unii pe alţii, cu ploaia de săgeţi peste ei. Poate că unii au reuşit să ajungă până în pădurea de acolo, din vale, dar, cunoscându-l pe Bethod aşa cum îl cunosc, cred că avea nişte călăreţi ascunşi acolo, pregătiţi să lingă farfuria.

– La naiba! a exclamat din nou Copoiul, simţindu-se foarte tulburat.

I se întâmplase şi lui să se afle într-o asemenea retragere dezordonată, iar amintirea nu era deloc una plăcută.

– Precis, ca împunsăturile de ac pe o broderie frumoasă, a continuat Treicopaci. Trebuie să-i recunoaştem calităţile ticălosului de Bethod. Se pricepe la ambuscade ca nimeni altul.

– Adică înseamnă că s-a isprăvit, şefu'? întrebă Copoiul. A câştigat Bethod?

Treicopaci clătină încet din cap:

– Mai sunt mulţi oameni ai Sudului. Îngrozitor de mulţi. Majoritatea trăiesc dincolo de mare. Se spune că sunt atâţia pe meleagurile acelea, de nici nu-i poţi număra. Mai mulţi decât copacii din Nord. S-ar putea să dureze ceva vreme până vor ajunge aici, dar sigur vor veni. Acesta este doar începutul.

Copoiul se uită la valea jilavă, la toţi bărbaţii morţi, ghemuiţi şi răşchiraţi şi contorsionaţi pe pământ, acum hrană pentru ciori.

– Nici vorbă de vreun început pentru ei.

Dow îşi răsuci limba şi scuipă cât de zgomotos era în stare.

– I-au încercuit şi i-au măcelărit ca pe o turmă de oi! De o moarte ca asta vrei tu să ai parte, Treicopaci? Ei? Vrei să te dai de partea unora ca ăştia? Uniunea dracului! Oamenii ei habar n-au ce-i aia război!

Treicopaci îl aprobă cu un semn din cap.

– Înseamnă că va trebui să-i învăţăm.

În faţa porţii era bulucită o mulţime uriaşă. Femei, numai piele şi os, cu înfăţişare înfometată. Copii, zdrenţăroşi şi murdari. Bărbaţi, bătrâni şi tineri, încovoiaţi sub greutatea baloţilor şi harnaşamentelor duse în spate. Unii aveau catâri, alţii trăgeau ei înşişi la căruţele pline cu tot felul de obiecte ce păreau total nefolositoare. Scaune din lemn, oale din cositor, unelte agricole. Alţii nu aveau absolut nimic la ei, în afară de nefericire şi sărăcie lucie. Copoiul îşi zise că dintr-astea se aflau din abundenţă prin partea locului.

Umpleau drumul cu trupurile şi gunoaiele lor. Umpleau aerul cu rugăminţile şi ameninţările lor. Copoiul simţea mirosul fricii lor, consistent ca supa deasă. Toţi fugeau de Bethod.

Unii se îmbrânceau înainte, alţii se îmbrânceau înapoi, ici şi colo câte unul se prăvălea în noroi, cu toţii disperaţi să ajungă la poartă, ca şi cum ar fi fost ţâţa mamei. Pe deasupra mulţimii, Copoiul văzu vârfurile sclipitoare ale suliţelor şi auzi strigăte aspre, semn că acolo erau soldaţi care îi împiedicau pe oameni să intre în oraş.

Se aplecă spre Treicopaci şi îi şopti:

– Se pare că nu îi primesc nici pe cei din acelaşi neam. Ce te face să crezi că nouă o să ne dea drumul înăuntru, şefu'?

– Au nevoie de noi, asta este realitatea. O să vorbim cu ei şi o să vedem ce-o să fie. Sau ai o idee mai bună?

– Să mergem acasă şi să nu ne băgăm în povestea asta, murmură Copoiul ca pentru sine, urmându-l, totuşi, pe Treicopaci în mijlocul mulţimii.

Când înaintară, toţi oamenii Sudului se holbară la ei cu gurile căscate. O fetiţă din gloată îl privi pe Copoi cu ochi mari, strângând la piept o zdreanţă veche. Copoiul încercă să-i zâmbească, însă trecuse prea multă vreme de când nu avusese de-a face decât cu oameni duri şi cu metale dure, aşa că nu-i ieşi prea bine. Fetiţa urlă şi o zbughi de acolo, nefiind singura care se speriase. Când îi văzură pe Treicopaci şi pe Copoi, oamenii s-au dat la o parte, făcându-le loc. Nu scoteau nicio şoaptă, iar atitudinea lor manifesta prudenţă, chiar dacă luptătorii îşi lăsaseră armele la camarazii lor.

Reuşiră să ajungă cu bine la poartă, îmbrâncind, ocazional, câte un sărăntoc, doar ca să-l dea la o parte din calea lor. Acum Copoiul zări şi soldaţii, doisprezece, identici, aliniaţi de cealaltă parte a porţii. Rareori i se întâmplase să vadă armuri atât de grele ca cele ale acestor soldaţi, acoperiţi în plăci metalice din cap până în picioare, plăci lustruite de-ţi luau ochii. Aveau şi coifuri şi stăteau neclintiţi ca nişte pilaştri. Se întrebă cum te-ai putea lupta cu cineva astfel echipat, în cazul că ar fi trebuit s-o faci. Nu-şi putea închipui că o săgeată ar putea face mare brânză, nici măcar o sabie, în cazul în care nu ai fi avut noroc să nimereşti chiar la articulaţie.

– Ţi-ar trebui un târnăcop pentru ăştia.

– Ce? şuieră Treicopaci.

– Nimic.

Era limpede că aveau păreri diferite despre ce anume presupunea lupta de partea Uniunii. Dacă războaiele ar fi câştigate de băieţii buni, Bethod ar fi fost deja pus pe fugă. Păcat că nu se întâmpla aşa şi în viaţa reală.

Căpetenia stătea în mijlocul lor, la o măsuţă pe care se vedeau nişte bucăţi de hârtie, iar acesta era cel mai ciudat din tot grupul. Purta un soi de haină de un roşu strălucitor. Şi Copoiul îşi spuse că era un material tare curios pentru îmbrăcămintea unui conducător. L-ai fi putut nimeri cu o săgeată destul de uşor. Şi era şi mult prea tânăr pentru misiunea asta şi toate cele. Imberb şi totodată teribil de plin de sine.

Cu el se certa un bărbat masiv cu haine murdare. Copoiul şi-a ciulit urechile, încercând să înţeleagă limbajul Unioniştilor:

– Am cinci copii acolo, spunea fermierul, şi nimic de-ale gurii. Ce ne îndemni să facem?

Interveni şi un bătrân:

– Sunt prieten apropiat al Lordului Guvernator. Vă cer să mă lăsaţi să intru în…

Tânărul nu-i lăsă să-şi isprăvească vorba:

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cu cine eşti prieten şi nu-mi pasă nici dacă ai o sută de copii! Oraşul Ostenhorm este plin. Lordul Mareşal Burr a decretat ca numai două sute de refugiaţi să fie admişi pe zi şi am atins deja această limită de dimineaţă. Vă sugerez să vă întoarceţi mâine. Devreme.

Cei doi nu se mişcară din loc, privindu-l cu ochi bulbucaţi:

– Limită? mârâi fermierul.

– Dar Lordul Guvernator…

– Afurisiţi să fiţi! explodă flăcăiaşul lovind nervos masa. Îndrăzniţi numai să mă mai bateţi la cap! Că atunci chiar o să vă dau drumul înăuntru! O să vă arestez şi o să vă spânzur ca pe nişte trădători!

Cei doi se potoliră brusc şi se retraseră la iuţeală. Copoiul începu să creadă că şi el ar cam trebui să facă acelaşi lucru, dar Treicopaci se îndrepta deja spre măsuţă. Tânărul le aruncă o căutătură încruntată, de parcă ar fi duhnit mai rău decât două moviliţe de baligă proaspătă. Pe Copoi nu l-ar fi deranjat prea mult atitudinea lui, dacă nu s-ar fi spălat chiar în dimineaţa respectivă pentru acea întâlnire. De luni bune nu mai fusese atât de curat.

– Ce mama dracului vreţi? N-avem nevoie nici de spioni, nici de cerşetori!

– Bine, spuse Treicopaci cu calm şi răbdare. Nici nu suntem aşa ceva. Numele meu este Rudd Treicopaci. Acesta de lângă mine este Copoiul. Am venit să vorbim cu cel care se află la conducere. Am venit ca să ne punem la dispoziţia Regelui vostru.

– Să vă puneţi la dispoziţie? Flăcăul începu să zâmbească. Defel un zâmbet amabil. Zici că îl cheamă Copoi? Ce nume interesant! Nu-mi pot imagina cum de l-a căpătat.

Îşi îngădui un chicotit la auzul propriei dovezi de ironie, iar Copoiul auzi râsetele înfundate ale celorlalţi. O adevărată clică de dobitoci, îşi spuse, împopoţonaţi în hainele lor sofisticate şi în armurile lor strălucitoare. O adevărată clică de dobitoci, însă nu ar fi avut nimic de câştigat dacă le-ar fi spus ce crede despre ei. Bine că nu l-au luat pe Dow cu ei. Probabil că l-ar fi despicat pe burtă pe prostul acesta şi atunci ar fi fost toţi trei omorâţi.

Tânărul se aplecă spre ei şi le spuse foarte rar, ca şi cum ar fi vorbit unor copii:

– Oamenii Nordului nu au voie în oraş dacă nu au autorizaţie specială.

De parcă nu ar fi fost destul de special faptul că Bethod le încălca hotarele, le măcelărea armatele, le târa meleagurile în război. Treicopaci nu se lăsă intimidat şi insistă, dar Copoiului i se părea că era ca şi cum s-ar fi încăpăţânat să are cu plugul un teren bolovănos, fireşte.

– Nu cerem prea multe. Doar mâncare şi un loc unde să dormim. Suntem cinci, fiecare este un Om Vestit, Om Ales, cu toţii suntem veterani.

– Maiestatea Sa are suficienţi soldaţi. Totuşi, am cam avea nevoie de nişte catâri. Poate aţi dori să ne căraţi proviziile?

Treicopaci era recunoscut pentru răbdarea lui, dar şi ea avea o limită şi Copoiul îşi zise că limita aceea este periculos de aproape şi că puţoiul ăsta habar nu are că se joacă cu focul. Nu era de joacă cu el, cu Rudd Treicopaci. Acolo de unde veneau numele lui era cunoscut. Era un nume care-i băga pe oameni în sperieţi sau le insufla curaj, depinde de tabăra în care se aflau. Răbdarea lui avea o limită, fireşte, doar că încă nu ajunseseră până acolo. Din fericire pentru toţi cei de faţă.

– Catâri, zici? mârâi Treicopaci. Catârii lovesc cu copitele. Ai grijă să nu-ţi dea capul jos de pe umeri, băieţaş.

Şi se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari, pe drumul pe care veniseră, printre oamenii speriaţi care le făceau loc şi se îmbulzeau iar în urma lor, toţi strigându-şi ofurile, cerând

soldaţilor să-i primească, să nu-i lase afară, în frig.

– Nu au fost chiar vorbele de bun venit la care ne-am aşteptat, murmură Copoiul.

Treicopaci nu-i răspunse, văzându-şi de drum, cu capul plecat.

– Ce facem acum, şefu'?

Bătrânul lui prieten îi aruncă o privire fioroasă peste umăr.

– Mă cunoşti. Crezi că am să accept răspunsul ăsta blestemat?

Cumva, Copoiului nu-i venea să creadă că-l va accepta.

Planuri bine întocmite

Era frig în sala Lordului Guvernator al Engliei. Pereţii înalţi erau acoperiţi cu tencuială simplă, rece; podeaua vastă era pardosită cu dale reci de piatră, în căminul căscat ca o gură de căpcăun nu era decât cenuşă rece. Singurul element decorativ era o tapiserie imensă, atârnând într-un singur cui, cu soarele Uniunii brodat pe ea, alături de cele două ciocane încrucişate ale Engliei în centru.

Lordul Guvernator Meed zăcea prăvălit într-un scaun incomod, în faţa unei mese uriaşe şi goale, privind în gol, cu mâna dreaptă trândăvind pe piciorul pocalului cu vin. Obrajii palizi şi scofâlciţi, straiele de ceremonie boţite şi pătate, părul rar şi alb nepieptănat. Născut şi crescut în Englia, maiorul West auzise spunându-se despre Meed că ar fi fost un conducător puternic, o prezenţă impozantă, un campion neobosit al acestei provincii şi al cetăţenilor ei. Acum era doar o umbră de om, strivit de greutatea colanului specific rangului, la fel de găunos şi rece ca şi căminul.

Se prea poate ca temperatura să fi fost de gheaţă, însă atmosfera care domnea acolo era şi mai glacială încă. Lordul Mareşal Burr stătea în mijlocul încăperii, bine înfipt pe picioarele-i crăcănate, cu mâinile încleştate la spate atât de strâns, că i se albiseră încheieturile. Maiorul West stătea lângă el, ţeapăn de parcă ar fi înghiţit un băţ, cu capul plecat, blestemându-se în gând pentru că îşi dăduse jos haina. Aici era mai frig decât afară, dacă aşa ceva era posibil, iar afară vremea era mult prea cumplită chiar şi pentru o zi de toamnă.

– Vrei nişte vin, Lord Mareşal? murmură Meed fără să-şi ridice ochii.

În sala uriaşă, vocea îi tremură slab şi subţire. Lui West i se păru că vede aburi ieşindu-i din gură.

– Nu, Alteţa Voastră. Nu vreau.

Burr se încrunta. Din câte îşi putea da seama West, se încruntase întruna în ultima lună sau două. Parcă nu ar mai fi avut nicio altă expresie. O încruntătură pentru speranţă, o încruntătură pentru satisfacţie, o încruntătură pentru mirare. Cea de acum era încruntătura pentru furie teribilă. Speriat, West îşi schimbă greutatea de pe un picior amorţit pe celălalt, încercând

să-şi pună sângele în mişcare, dorindu-şi să se afle oriunde în altă parte.

– Dar tu, maior West? şopti Lordul Guvernator. Tu vrei nişte vin?

West deschise gura să refuze, dar Burr i-o luă înainte.

– Ce s-a întâmplat? bubui el, vorbele-i grele scrijelind pereţii reci, stârnind ecouri printre grinzile îngheţate.

– Ce s-a întâmplat?

Lordul Guvernator se cutremură şi îşi întoarse spre Burr ochii duşi în fundul capului ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Mi-am pierdut fiii.

Înşfăcă pocalul cu mâna-i tremurândă şi îl goli dintr-o înghiţitură.

West observă cum Mareşalul Burr îşi încleştează şi mai tare mâinile la spate.

– Regret pierderea pe care ai suferit-o, Alteţă, dar m-am referit la situaţia de ansamblu. M-am referit la Fântâna Neagră.

Simpla menţionare a locului îl făcu pe Meed să tresară.

– A fost o luptă.

– A fost un măcel! lătră Burr. Ce explicaţie ai? Nu ai primit ordinele Regelui? Să strângi cât de mulţi oameni poţi, să-ţi armezi fortificaţiile, să aştepţi întăriri? În niciun caz să nu te avânţi în luptă cu Bethod!

– Ordinele Regelui? îşi încreţi Lordul Guvernator buzele. Vrei să spui ordinele Consiliului Închis? Le-am primit. Le-am citit. Le-am cercetat îndelung.

– Şi apoi?

– Le-am făcut bucăţi.

West îl auzi pe Lordul Mareşal cum respiră greu pe nas.

– Le-ai… făcut… bucăţi?

– Vreme de o sută de ani, eu şi familia mea am guvernat Anglia. Nu era nimic aici când am sosit noi.

Meed îşi ridică mândru bărbia şi îşi umflă pieptul.

– Am îmblânzit sălbăticia. Am defrişat pădurile şi am făcut drumurile şi am construit fermele şi minele şi oraşele care au îmbogăţit întreaga Uniune!

Ochii bătrânului se luminaseră considerabil. Părea mai înalt, mai îndrăzneţ, mai puternic.

– La mine caută mai întâi protecţie oamenii acestor meleaguri şi abia apoi se uită dincolo de mare! Cum era să îngădui acestor

oameni ai Nordului, acestor barbari, acestor animale să-mi invadeze ţinutul, iar eu să stau cu mâinile în sân? Să-i las să distrugă măreaţa operă a străbunilor mei? Să jefuiască, şi să pârjolească, şi să violeze, şi să ucidă după pofta inimii? Iar eu să stau ascuns în spatele zidurilor în vreme ce ei trec Englia prin foc şi sabie? Nu, Mareşale Burr! Nu eu! Am strâns toţi oamenii, şi i-am înarmat, şi i-am trimis la luptă cu sălbaticii, şi cei trei fii ai mei au fost în fruntea lor. Ce altceva să fi făcut?

– Să te fi supus afurisitelor de ordine! zbieră Burr cât îl ţineau plămânii.

West tresări violent, ecourile asurzitoare răsunându-i în urechi.

Meed zvâcni, apoi căscă gura, apoi începură să-i tremure buzele. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi, iar trupul lui se ofili la loc.

– Mi-am pierdut fiii, şopti el privind la podeaua rece. Mi-am pierdut fiii.

– Îmi pare rău de fiii tăi şi de toţi cei care şi-au pierdut viaţa, dar nu-mi pare rău de tine. Doar tu singur eşti de vină pentru ce ţi se întâmplă.

Burr tresări, apoi înghiţi greu şi îşi frecă stomacul. Se îndreptă încet spre fereastră şi se uită la oraşul rece şi cenuşiu.

– Ţi-ai irosit toate forţele, iar acum sunt obligat să mi le slăbesc şi eu pe ale mele, ca să-ţi populez cu soldaţi oraşele şi fortăreţele. Îi vei transfera sub comanda mea pe cei care au supravieţuit la Fântâna Neagră, atâţia câţi mai sunt, şi pe toţi civilii care au arme şi ştiu să lupte. Vom avea nevoie de fiecare om.

– Şi cu mine ce o să fie? murmură Meed. Îndrăznesc să spun că javrele alea din Consiliul Închis urlă însetate de sânge.

– Lasă-le să urle. De tine am nevoie aici. Dinspre Sud vin refugiaţii, fug din faţa lui Bethod, sau de frica lui. Te-ai mai uitat în ultima vreme pe fereastră? Ostenhorm e plin ochi cu refugiaţi. Şi mai sunt mii afară, în jurul zidurilor, şi acesta este doar începutul. Vei avea grijă de ei şi le vei asigura evacuarea spre Midderland. Vreme de treizeci de ani poporul tău a avut nevoie de tine ca să-l aperi. Are nevoie de tine în continuare.

Burr se întoarse în încăpere.

– Vei da maiorului West o listă cu unităţile care încă mai sunt în stare de luptă. Iar în ceea ce-i priveşte pe refugiaţi, aceştia au nevoie de hrană, de haine şi de adăpost. Trebuie să începi de

îndată pregătirile pentru evacuarea lor.

– De îndată, şopti Meed. De îndată, fireşte.

De sub sprâncenele-i groase Burr îi aruncă lui West o privire pătrunzătoare, trase adânc aer în piept şi se îndreptă cu paşi mari şi apăsaţi spre uşă. West privi peste umăr. Lordul Guvernator al Angliei rămăsese cocârjat în scaun, în sala lui goală şi îngheţată, cu capul în mâini.

– Aici este Anglia, spuse West, arătând pe harta cea mare.

Se întoarse şi privi la cei adunaţi în încăpere. Prea puţini dădeau semne că i-ar fi interesat cât de cât ce avea de spus. Deloc surprinzător, însă tot îi aducea gust de fiere în gură.

Generalul Kroy stătea pe partea dreaptă a mesei lungi, drept şi nemişcat în scaun. Înalt, numai piele şi os, extenuat, cu părul cărunt tuns scurt în jurul ţestei sale ascuţite, cu uniforma neagră simplă şi imaculată. Subordonaţii lui erau tunşi, bărbieriţi, dichisiţi şi posaci ca un grup de bocitoare la priveghi. În stânga, pe partea opusă, se tolănise generalul Poulder, cu faţa rotundă, roşcovan, înzestrat cu o mustaţă formidabilă. Gulerul uriaş, ţeapăn de atâtea broderii cu fir de aur, îi ajungea până aproape de urechile-i mari şi rozalii. Cei din suită şedeau încălecaţi pe scaune, cu uniformele stacojii împopoţonate cu panglici, cu nasturii de la gât descheiaţi neglijent, cu stropi de noroi de pe drum purtaţi fălos, ca şi cum ar fi fost nişte medalii.

Pentru Kroy şi ai lui, războiul însemna curăţenie, spirit de sacrificiu şi respectare strictă a regulilor. Pentru tabăra lui Poulder era o chestiune de extravaganţă, ostentaţie şi coafură aranjată cu grijă. Cele două grupuri îşi aruncau priviri duşmănoase peste masă, priviri pline de dispreţ arogant, de parcă doar ei ar fi deţinut tainele milităriei, iar ceilalţi, indiferent cât ar fi încercat, nu vor fi niciodată altceva decât un impediment.

Pe West ambele grupări îl stinghereau îndeajuns de mult, dar niciuna ca a treia suită, aşezată la capătul mesei. Conducătorul acesteia era nimeni altul decât moştenitorul tronului, Prinţul Ladisla în carne şi oase. Nu se putea spune că purta o uniformă, ci mai degrabă un soi de halat din purpură cu epoleţi. Cămaşă de noapte cu motive militare. Numai dantela de la manşete ar fi fost suficientă pentru o faţă de masă de dimensiuni normale. Iar gătelile tovarăşilor lui erau doar cu puţin mai prejos. Unii dintre cei mai bogaţi, cei mai frumoşi, cei mai eleganţi, cei mai

nefolositori tineri din întreaga Uniune stăteau tolăniţi pe scaune în jurul Prinţului. Dacă măreţia omului ar fi stabilită după dimensiunile pălăriei sale, atunci nimeni nu i-ar fi întrecut.

Cu un nod neplăcut în gât, West se întoarse iar la hartă. Ştia ce are de spus, trebuia doar să rostească cuvintele cât de clar posibil şi apoi să se aşeze. Nu conta că unii dintre cei mai importanţi bărbaţi din armată se aflau în spatele lui. Fără să-l mai pună la socoteală pe moştenitorul tronului. Bărbaţi despre care West ştia sigur că îl dispreţuiesc. Că îl urăsc din cauza funcţiei sale înalte în pofida originii sale umile. Din cauză că îşi câştigase de drept această poziţie.

– Aici este Englia, repetă West cu o voce care spera să dea senzaţia unui calm autoritar. Râul Cumnur, continuă, iar vârful băţului trasă linia sinuoasă şi albastră a cursului de apă, împarte provincia în două. Regiunea din sud este mult mai mică, dar aici se află cea mai mare parte a populaţiei şi aproape toate oraşele importante, inclusiv capitala, Ostenhorm. Drumurile de aici sunt acceptabile, iar ţinutul este relativ accesibil. Din câte ştim, oamenii Nordului încă nu au traversat râul.

West auzi un căscat sonor din spatele său, desluşit chiar de la celălalt capăt al mesei. Simţi un junghi de furie neaşteptată şi se întoarse brusc cu faţa la publicul său. Măcar acum se părea că Prinţul Ladisla îl asculta cu atenţie. Vinovatul era unul dintre oamenii săi, tânărul Lord Smund, bărbat cu o descendenţă ireproşabilă, o avere imensă, puţin peste douăzeci de ani, şi înzestrat cu toate talentele unui copil precoce de zece ani. Stătea răscrăcărat pe scaun, holbându-se în gol, cu gura căscată larg.

West avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sară peste masă şi să se apuce să-l cotonogească cu băţul folosit ca indicator.

– Te plictisesc, cumva? şuieră el.

Smund păru sincer surprins să se afle în centrul atenţiei. Se uită şi la stânga, şi la dreapta, de parcă West s-ar fi adresat vreunuia dintre prietenii lui.

– Cine, eu? Nu, nu, domnule maior West, absolut deloc. Să mă plictiseşti? Nici vorbă! Râul Cumnur împarte provincia în două şi aşa mai departe. Palpitantă poveste! Teribil de palpitantă! Dar îmi cer scuze. Am avut o noapte lungă azi-noapte, înţelegi?

West nu se îndoia câtuşi de puţin. O noapte lungă petrecută bând şi făcând pe nebunul împreună cu ceilalţi paraziţi din alaiul

Prinţului, care a dus la irosirea timpului tuturor celorlalţi în dimineaţa aceasta. Sigur, oamenii lui Kroy erau pedanţi, iar oamenii lui Poulder, aroganţi, dar măcar erau ostaşi. Oamenii Prinţului nu aveau absolut niciun talent, din câte îşi putea da seama West, în afară de a-l scoate pe el din sărite, fireşte. Erau experţi în domeniul ăsta. Aproape că scrâşnea din dinţi de furie sugrumată când reveni la hartă.

– Zona de nord a provinciei este o altă poveste, mârâi el. O întindere ostilă de păduri dese, mlaştini şi piscuri abrupte, prea puţin populată. Sunt acolo mine, exploatări forestiere, sate, precum şi câteva colonii de deţinuţi aflate în subordinea Inchiziţiei, dar toate acestea sunt răspândite pe o suprafaţă foarte mare. Există doar două drumuri pe care abia ar putea trece grupuri mari de oameni şi de provizii, cu atât mai mult cu cât se apropie iarna.

Indicatorul urmări liniile punctate care treceau de la nord la sud prin zonele împădurite.

– Drumul de vest merge aproape de munţi, făcând legătura între comunităţile de mineri. Cel estic urmăreşte, mai mult sau mai puţin, linia coastei. Ele se întâlnesc la fortăreaţa Dunbrec, pe Şuvoiul Alb, care este graniţa de nord a Engliei. După cum ştim cu toţii, această fortăreaţă a căzut deja în mâinile duşmanului.

West se îndepărtă de hartă şi se aşeză încercând să respire calm şi fără grabă, să îşi reprime accesul de mânie şi să alunge durerea de cap care-i pulsa deja în spatele ochilor.

– Mulţumesc, domnule maior West, spuse Burr ridicându-se în picioare ca să se adreseze adunării.

Încăperea foşni şi se agită, abia acum trezindu-se la viaţă. Lordul Mareşal se plimbă cu paşi mari prin faţa hărţii, adunându-şi gândurile. Apoi indică un punct situat mult la nord de Cumnur.

– Satul Fântâna Neagră. Aşezare întru nimic ieşită din comun, la aproximativ cincisprezece kilometri distanţă de drumul de coastă. Puţin mai mult decât o adunătură sărăcăcioasă de case. Complet pustie acum. Nici măcar nu este marcată pe hartă. Un locşor nevrednic de atenţia nimănui. Desigur, cu excepţia faptului că este locul unde de curând trupele noastre au fost masacrate de oamenii Nordului.

– Amărâţii de englandieri, murmură cineva.

– Ar fi trebuit să ne aştepte, se umflă în pene Poulder cu un zâmbet superior pe buze.

– Bineînţeles că aşa ar fi trebuit, se răsti Burr. Dar au avut

încredere în forţele lor şi de ce să nu fi avut? Câteva mii de oameni, bine înarmaţi, ajutaţi de cavalerie. Majoritatea erau soldaţi de meserie. Nu de aceeaşi calitate ca şi cei din Oastea Regelui, dar căliţi şi experimentaţi şi hotărâţi. Ai fi crezut că sunt cu mult peste brutele alea primitive.

– Totuşi, s-au luptat cu dârzenie, îl întrerupse Prinţul Ladisla, nu-i aşa, Mareşale Burr?

Burr îi aruncă o căutătură aspră pe deasupra mesei.

– O luptă dârză este o luptă câştigată, Înălţimea Voastră. Au fost măcelăriţi. Au scăpat numai cei cu cai buni şi noroc chior. În plus faţă de regretabila irosire a efectivelor, s-au pierdut şi echipamente, şi provizii. Cantităţi însemnate din fiecare cu care acum duşmanul nostru este mai bogat. Însă poate cel mai grav lucru este acela că înfrângerea a stârnit panică în rândurile populaţiei. Drumurile de care va depinde armata noastră sunt pline de refugiaţi convinşi că din clipă în clipă Bethod le va ataca fermele, satele, casele. Este un dezastru cumplit, bineînţeles. Poate cel mai devastator suferit de Uniune în istoria recentă. Dar dezastrele nu sunt lipsite de învăţăminte.

Lordul Mareşal îşi sprijini cu fermitate mâinile mari pe masă şi se aplecă spre ceilalţi:

– Acest Bethod este prudent, inteligent şi neîndurător. Are mulţi călăreţi, pedestraşi şi arcaşi şi ştie să-i organizeze destul de eficient. Are iscoade excelente, iar forţele lui sunt extrem de mobile, probabil chiar mai mult decât ale noastre, mai ales pe un teren dificil ca şi acela cu care ne vom confrunta în regiunea de nord a provinciei. A întins o cursă englandierilor, iar ei au căzut în ea. Nu trebuie să ni se întâmple acelaşi lucru.

Generalul Kroy scoase un hohot de râs fără umor, ca un fornăit de cal.

– Asta înseamnă că ar trebui să ne temem de barbarii ăştia, Lord Mareşal? Asta ne sfătuieşti?

– Cum sună vorbele lui Stolicus, generale Kroy? „Să nu te temi niciodată de duşmanul tău, dar să îl respecţi întotdeauna.” Cred că acesta ar fi sfatul meu, dacă ar fi să vă dau unul, se încruntă Burr peste masă. Dar eu nu dau sfaturi, dau ordine.

Kroy îşi reprimă un spasm de nemulţumire la auzul observaţiei severe, dar măcar îşi ţinu gura. Pentru moment. West ştia că nu va tăcea multă vreme. N-o făcea niciodată.

– Trebuie să dăm dovadă de prudenţă, continuă Burr adresându-se acum întregii încăperi, dar tot suntem în avantaj.

Avem la dispoziţie douăsprezece regimente din Oastea Regelui, cel puţin tot atâţia soldaţi câţi nobili avem sub arme, plus câţiva englandieri care au reuşit să evite carnagiul de la Fântâna Neagră. După informaţiile pe care le deţin, cred că proporţia este de cinci la unu, poate chiar mai mult, în favoarea noastră. Avem avantajul echipamentelor, avantajul tacticii, avantajul organizării. Se pare că oamenii Nordului ştiu asta. În ciuda victoriilor lor, au rămas la nord de Cumnur, mulţumindu-se doar să jefuiască ţinuturile din jur şi să organizeze atacuri sporadice. Nu par deloc doritori să traverseze râul şi să rişte o confruntare deschisă cu noi.

– Laşi ticăloşi ce sunt, nici nu prea poţi să-i condamni, cotcodăci Poulder în murmurul aprobator al oamenilor săi. Probabil că acum chiar le pare rău că au trecut hotarul.

– Poate, murmură Burr. În orice caz, realitatea este că ei nu vin la noi, aşa că trebuie să trecem râul şi să-i vânăm. Prin urmare, corpul principal al armatei noastre se va împărţi în două; aripa stângă se va afla sub conducerea generalului Kroy, iar cea dreaptă sub generalul Poulder.

Cei doi se priviră cu ostilitate profundă.

– Vom urca pe drumul de est din tabăra noastră de aici, de la Ostenhorm, ne vom desfăşura dincolo de râul Cumnur, cu speranţa că vom localiza armata lui Bethod şi vom reuşi să o atragem într-o bătălie decisivă.

– Cu tot respectul, îl întrerupse generalul Kroy pe un ton care dovedea că respectul era doar o vorbă în vânt, nu ar fi mai bine să trimitem o jumătate din trupe pe drumul de vest?

– Vestul nu are nimic altceva decât minereu de fier, singurul lucru de care nu duc lipsă oamenii Nordului. Drumul de lângă coastă le oferă prăzi mult mai bogate şi este şi mai aproape de rutele lor de aprovizionare şi de retragere. În plus, nu doresc ca forţele noastre să fie prea risipite. Deocamdată doar presupunem care este puterea lui Bethod, nu o cunoaştem cu exactitate. Dacă îl putem atrage în luptă, vreau să fim în stare să ne adunăm repede trupele şi să-l nimicim.

– Dar, Lord Mareşal! exclamă Kroy cu aerul cuiva care se adresează unui părinte senil care, o, vai, încă deţine conducerea afacerii de familie. Cu siguranţă că nu ar trebui să lăsăm drumul din vest nesupravegheat?

– Ajungem şi la problema asta, mârâi Burr întorcându-se la hartă. Un al treilea detaşament, condus de Prinţul Moştenitor

Ladisla, îşi va stabili poziţia în spatele Cumnurului şi va sta cu ochii pe drumul dinspre vest. Misiunea lor va fi aceea de a se încredinţa că oamenii Nordului nu se vor strecura în spatele nostru. Îşi vor păstra poziţia acolo, la sud de râu, în vreme ce corpul nostru principal se va împărţi în două şi îl va scoate din ascunzătoare pe duşman.

– Desigur, Lord Mareşal.

Kroy se lăsă pe spate în scaun, cu o atitudine care sugera că nici nu se aştepta la un alt răspuns, dar că trebuia, oricum, să încerce, pentru binele tuturor, în vreme ce ofiţerii lui îşi manifestau dezaprobarea ţâţâind şi cloncănind din buze.

– Mie mi se pare un plan excelent, anunţă Poulder cu căldură, zâmbindu-i cu superioritate lui Kroy. Mă declar întru totul pentru, Lord Mareşal. Sunt la dispoziţia ta pentru orice misiune. Oamenii mei vor fi gata de drum în zece zile.

Subordonaţii săi încuviinţară cu un gest din cap şi cu un şuvoi de murmure.

– Cinci ar fi mai bine, spuse Burr.

Obrajii dolofani ai lui Poulder zvâcniră trădându-i iritarea, dar reuşi să se stăpânească:

– Atunci, cinci să fie, Lord Mareşal.

Însă, de această dată, fu rândul lui Kroy să-l privească cu dispreţ.

În tot acest timp, Prinţul Moştenitor Ladisla privea harta, iar chipul său bine pudrat căpătase o expresie nedumerită.

– Lord Mareşal Burr, începu el încet, detaşamentul meu trebuie să înainteze pe drumul din vest spre râu, corect?

– Aşa este, Înălţimea Voastră.

– Dar nu trebuie să trecem dincolo de el?

– Nu trebuie, Alteţa Voastră.

– Atunci, rolul nostru ar fi, se uită el chiorâş la Burr, cu o mină rănită întipărită pe faţă, unul pur defensiv?

– Într-adevăr. Pur defensiv.

Ladisla se încruntă.

– Pare o sarcină mult prea uşoară şi înjositoare.

Caraghioşii săi companioni se foiră în scaune şi mârâiră manifestându-şi nemulţumirea faţă de această misiune, mult sub aptitudinile lor.

– O sarcină mult prea uşoară? Iertaţi-mă, Alteţa Voastră, dar nu este aşa! Englia este o ţară întinsă şi foarte complicată. Oamenii Nordului ne pot scăpa, şi, dacă aşa ceva se întâmplă,

atunci totul va depinde de voi. Va fi misiunea voastră să împiedicaţi duşmanul să traverseze râul şi să ne ameninţe rutele de aprovizionare sau, mai rău încă, să se îndrepte chiar spre Ostenhorm.

Burr se înclină spre Prinţ, privindu-l fix şi gesticulând autoritar cu pumnul ridicat.

– Veţi fi stânca noastră, sprijinul nostru, temelia noastră! Veţi fi balamaua pe care se mişcă poarta, poarta care se va închide în nasul acestor invadatori, alungându-i din Englia pentru totdeauna!

West era impresionat. Misiunea Prinţului era, într-adevăr, una ridicolă, dar vorbele Lordului Mareşal ar fi putut să facă şi curăţarea latrinelor să pară o activitate nobilă.

– Excelent! exclamă Ladisla, bâţâindu-se entuziasmat, cu pana de la pălărie legănându-se la rândul ei. Balamaua, fireşte! Nemaipomenit!

– Atunci, domnilor, dacă nu mai sunt şi alte întrebări, să purcedem la treabă.

Burr privi feţele ursuze strânse în semicerc înaintea lui. Nu vorbi nimeni.

– Sunteţi liberi.

Oamenii lui Kroy şi cei ai lui Poulder schimbară priviri îngheţate grăbindu-se să fie primii care părăsesc încăperea. Până şi cei doi mari generali se îmbrânciră niţeluş în pragul uşii, mai mult decât suficient de larg pentru a le permite accesul amândurora, niciunul nedorind să se întoarcă cu spatele la celălalt sau să iasă al doilea. Odată ajunşi pe coridor, se zbârliră unul la celălalt.

– Generale Kroy, rosti Poulder pe un ton batjocoritor, cu un semn trufaş al capului.

– Generale Poulder, şuieră Kroy, netezindu-şi uniforma impecabilă.

Apoi se îndepărtară ţanţoşi în direcţii opuse.

După ce ultimii dintre companionii Prinţului Ladisla ieşiră agale contrazicându-se zgomotos pe tema celei mai luxoase armuri, se ridică şi West ca să plece. Avea o mie de treburi de rezolvat şi nu avea nimic de câştigat dacă întârzia. Însă, înainte de a ajunge la uşă, Lordul Mareşal Burr începu să-i vorbească:

– Deci asta-i oastea noastră, West, ce părere ai? Pe onoarea mea, uneori parcă sunt tatăl unor fii mult prea năbădăioşi şi fără nevastă care să mă ajute cu ei. Poulder, Kroy, Ladisla, clătină el

din cap. Cei trei comandanţi ai mei! Mi se pare că fiecare dintre ei are drept unic scop în viaţă propria-i măreţie. În toată Uniunea nu există alţi trei indivizi mai făloşi. E o minune şi că am reuşit să-i strângem în aceeaşi încăpere, mai spuse şi râgâi prelung. A dracului indigestie!

West îşi stoarse creierii căutând ceva pozitiv:

– Măcar generalul Poulder pare mai docil, domnule.

Burr fornăi:

– Pare, da, însă în el am încă şi mai puţină încredere decât am în Kroy, dacă se poate aşa ceva. Cel puţin Kroy este previzibil. Mă aştept ca el să mă irite şi să mă contrazică de fiecare dată. Dar în ceea ce-l priveşte pe Poulder, niciodată nu ştiu cum va reacţiona. Sigur, îşi pune rânjetul ăla afectat şi mă linguşeşte şi execută ordinele în cele mai mici detalii doar până în momentul în care întrezăreşte vreun avantaj personal şi atunci se întoarce împotriva mea cu de două ori mai multă ferocitate. Aşteaptă şi ai să vezi. E imposibil să-i mulţumeşti pe amândoi.

Îşi miji ochii şi înghiţi greu şi îşi masă abdomenul.

– Dar avem o şansă atâta vreme cât amândoi sunt la fel de nemulţumiţi. Unicul lucru pentru care ar trebui să fim recunoscători este că se detestă unul pe celălalt chiar mai mult decât mă detestă pe mine.

Încruntătura lui Burr se adânci.

– Erau înaintea mea pe lista pentru funcţia pe care o am acum. Vezi tu, generalul Poulder este prieten vechi şi apropiat al Arhilectorului. Kroy este vărul Marelui Judecător Moravia. Când postul Lordului Mareşal a devenit liber, Consiliul Închis nu a fost în stare să se decidă pe care dintre ei să-l aleagă. Şi, în cele din urmă, s-au oprit asupra mea, considerându-mă un compromis nefericit. Un mocofan de la ţară, West, ce zici? Asta reprezint eu pentru ei. Eficient, fără îndoială, dar tot mocofan. Şi îndrăznesc să spun că, dacă ar fi să moară mâine fie Kroy, fie Poulder, aş fi înlocuit cât ai bate din palme cu cel rămas în viaţă. E greu de imaginat o situaţie mai ridicolă pentru un Lord Mareşal, în cazul în care nu-l vâri în discuţie pe Prinţul Moştenitor.

West se înfioră. Cum să transformi acest coşmar într-un avantaj?

– Prinţul Ladisla este… o persoană entuziastă? se aventură el.

– Ce m-aş face fără optimismul tău? spuse Burr scoţând un hohot trist de râs. Entuziast? Trăieşte pe un tărâm al viselor! Toată viaţa a fost răsfăţat, menajat, i s-au făcut absolut toate

poftele! Puştiul ăsta habar nu are ce înseamnă lumea reală!

– Şi atunci, e bine să aibă comandă separată, domnule?

Lordul Mareşal se frecă la ochi cu degetele dolofane.

– Din nefericire, aşa trebuie. Membrii Consiliului Închis au fost cât se poate de insistenţi în această privinţă. Îi îngrijorează starea proastă de sănătate a regelui şi faptul că populaţia îl consideră pe moştenitorul tronului un măscărici şi un pierde-vară. Speră să avem parte de o mare victorie ca să-i atribuie Prinţului toate meritele. Apoi îl vor expedia înapoi în Adua, încărcat cu farmecul misterios al unuia care a dovedit eroism pe câmpul de luptă, pregătit, astfel, să devină acel Rege pe care îl adoră ţăranii.

Burr se opri şi îşi plecă ochii.

– Am făcut tot ce am putut ca să-l feresc de necazuri pe Ladisla. L-am amplasat acolo unde cred că n-o să calce picior de om al Nordului şi, cu puţin noroc, chiar aşa se va întâmpla. Cu toate astea însă, lui Ladisla i s-ar putea cere să intre în luptă. De aceea am nevoie de cineva care să-i păzească spatele. Cineva cu experienţă. Cineva tot atât de tenace şi muncitor pe cât de molâi şi puturoşi sunt oamenii lui. Cineva care să-l împiedice să dea de necaz.

Privi de sub sprâncenele stufoase.

West simţi că îl ia cu ameţeală.

– Eu?

– Mă tem că da. Nu te-aş da pentru nimic în lume, dar Prinţul însuşi te-a cerut.

– Pe mine, domnule? Dar nu sunt curtean! Nici măcar nu am sânge nobil!

Burr fornăi iarăşi:

– În afară de mine, Ladisla este probabil singurul din oştirea asta căruia nu-i pasă al cui fiu eşti. El este moştenitorul tronului! Nobili sau cerşetori, toţi îi suntem deopotrivă inferiori.

– Dar de ce tocmai eu?

– Pentru că eşti un luptător. Ai fost primul care a pătruns în Ulrioch. Ai avut parte de acţiune, din belşug, chiar. Ai reputaţie de luptător, West, iar Prinţul îşi doreşte şi el una. Acesta este motivul.

Burr scoase o scrisoare din buzunar şi i-o înmână.

– Poate că asta îţi va îndulci hapul.

West rupse sigiliul, despături hârtia groasă şi parcurse cele câteva rânduri ordonat caligrafiate. După ce termină, le mai citi o

dată, doar ca să fie sigur că a înţeles. Apoi îşi ridică ochii.

– E o înaintare în grad.

– Ştiu ce e. Eu am avut ideea. Poate că te vor lua mai în serios dacă vei avea încă o stea cusută la tunică. Sau poate că nu. Oricum, o meriţi.

– Vă mulţumesc, domnule, îngăimă West.

– Pentru ce? Pentru cea mai proastă slujbă din armată?

Burr izbucni în râs şi îl lovi părinteşte pe umăr.

– Cert este că o să-ţi simţim lipsa. Acum mă duc să inspectez primul regiment. Sunt de părere că un comandant are datoria să-şi arate chipul. Vrei să mă însoţeşti, domnule colonel?

Începuse deja să ningă atunci când au ajuns la porţile oraşului. Fulgii mari se învolburau în vânt şi se topeau de îndată ce se depuneau pe drum, pe copaci, pe valtrapul calului lui West, pe armura gărzilor din spatele lor.

– Ninge, bombăni Burr. A început să ningă. Nu-i prea devreme?

– Mult prea devreme, domnule, dar este suficient de frig.

West îşi luă o mână de pe frâie ca să-şi strângă mai bine haina pe lângă gât.

– Mult mai frig decât ar trebui să fie în mod normal la sfârşitul toamnei.

– Şi o să fie mult mai frig la nord de Cumnur, pot să jur.

– Da, domnule, nici vorbă să se mai încălzească de-acum.

– Ce zici, colonele, ne aşteaptă o iarnă aspră?

– Se prea poate, domnule.

Colonel? Colonelul West? Alăturarea celor două cuvinte încă i se părea stranie. Nici în vis nu îndrăznise să-şi închipuie că fiul unui om de rând ar ajunge vreodată atât de sus. El, mai puţin ca oricine.

– O iarnă lungă şi aspră, rosti Burr pe un ton meditativ. Trebuie să îl prindem repede pe Bethod. Să-l prindem şi să isprăvim rapid cu toată povestea asta înainte de a muri îngheţaţi.

Se încruntă la copacii care alunecau pe lângă ei, se încruntă la fulgii de zăpadă care se învolburau în jurul lor, se încruntă la West.

– Drumuri proaste, teren prost, vreme proastă. Nu e chiar cea mai bună situaţie, colonele, ce părere ai?

– Nu, domnule, răspunse posac West, fiind mai îngrijorat de

propria-i situaţie.

– Haide, putea fi mai rău. Acum ai să stai la adăpost la sud de râu, unde e cald şi bine. Probabil că n-o să vezi urmă de om al Nordului toată iarna. Şi am auzit că Prinţul şi ai lui se răsfaţă cu mâncăruri foarte gustoase. E mult mai bine decât să mergi de colo-colo ţinându-i de urât lui Poulder sau lui Kroy.

– Fireşte, domnule, murmură West prea puţin sigur.

Burr se uită peste umăr la gărzile care mergeau la trap ţinându-se la distanţă respectuoasă de ei.

– Ştii, în tinereţe, înainte de a mi se încredinţa onoarea îndoielnică de a conduce Oastea Regelui, îmi plăcea teribil de mult să călăresc. Parcurgeam la galop kilometri întregi. Mă simţeam… viu. Acum parcă nu mai am timp de aşa ceva. Instructaje de ţinut, şi documente de semnat, şi şedinţe de prezidat, asta-i tot ce fac. Uneori e atât de bine să călăreşti, West, ce zici?

– Desigur, domnule, dar acum nu ar…

– Dii!

Lordul Mareşal îşi împunse hotărât calul cu pintenii, iar acesta ţâşni înainte, răscolind noroiul cu copitele. West rămase cu gura căscată, uitându-se lung în urma lui.

– La naiba, şopti el.

Mai mult ca sigur că bătrânul nebun şi încăpăţânat o să fie aruncat din şa şi o să-şi rupă gâtul ăla gros. Şi atunci, ce se va întâmpla cu ei? Prinţul Ladisla va trebui să preia comanda. West se cutremură la gândul acesta şi porni în galop după Lordul Mareşal. Ce altceva să fi făcut?

Copacii fulgerau pe lângă el, drumul se vălurea dedesubt. Urechile îi răsunau de tropăitul copitelor, de zăngănitul harnaşamentelor. Vântul îi năvălea în gură, îi înţepa ochii. Fulgii de zăpadă îi loveau faţa. West reuşi să arunce o privire peste umăr. Gărzile reuşiseră să se încurce reciproc, caii se ciocniseră unul de celălalt şi rămăseseră mult în urmă.

Făcea tot posibilul să menţină pasul şi să rămână totodată în şa. Nu mai călărise aşa de ani buni, de când străbătuse în goană un câmp arid cu un dispozitiv al cavaleriei gurkiene pe urme. Nu fusese speriat nici atunci. Mâinile-i strângeau dureros de încordate frâul, inima-i bătea exaltată. Îşi dădu seama că zâmbea. Burr avusese dreptate. Şi el se simţea viu.

Lordul Mareşal încetinise şi West îşi struni calul când se apropie de el. Râdea acum din toată inima şi îl auzea pe Burr

chicotind alături. Nu mai râsese atât de bine de multe luni. Poate chiar ani. Nu-şi mai aducea aminte de când. Atunci observă ceva cu coada ochiului.

Simţi o lovitură puternică, ca şi cum pieptul i-ar fi fost zdrobit. Capul i se smuci în faţă, scăpă hăţul din mâini, iar lumea se întoarse cu susul în jos. Calul său nu se mai vedea. Se rostogolea pe pământul tare iar şi iar.

Încercă să se ridice, iar lumea se clătină în jurul lui. Copaci şi cer alb, copitele unui cal, bulgări de noroi care zburau în toate părţile. Se împiedică şi se prăbuşi pe drum cu faţa în jos, luând o îmbucătură de ţărână cu ocazia asta. Cineva îl ridică trăgându-l cu brutalitate de haină, târându-l în pădure.

– Nu, bolborosi el cu respiraţia tăiată de durerea înfiorătoare din piept. Nu avea de ce să meargă în direcţia aceea.

O frânghie neagră între doi copaci. Se împletici, se îndoi de mijloc, împiedicându-se de pulpanele mantiei, prăbuşindu-se în arbuşti. O frânghie de-a curmezişul drumului, întinsă atunci când au trecut ei. Cineva îl târa, îl căra mai departe. I se învârtea capul, îşi pierduse simţul orientării. O capcană. West bâjbâi după sabie. Dură câteva secunde până să-şi dea seama că teaca era goală.

Oamenii Nordului. Îl săgetă groaza. Oamenii Nordului îl prinseseră, şi îl prinseseră şi pe Burr. Asasini trimişi de Bethod să-i ucidă. Undeva, în spatele copacilor se iscă un iureş. West se strădui să-l priceapă. Gărzile, care veneau în urma lor. Dacă le-ar putea avertiza cumva…

– Aici… hârâi el îngrozitor de răguşit, dar o mână murdară îi astupă de îndată gura şi fu târât în pădure, printre arbuştii uzi. Încercă să se zbată, dar nu mai avea putere. Printre trunchiurile copacilor reuşi să vadă cum gărzile treceau la nici doisprezece paşi depărtare de el, însă nu putea să facă nimic.

Muşcă mâna cât de tare era în stare, dar nu reuşi decât să o facă să-i apese şi mai tare gura, strângându-i maxilarul, zdrobindu-i buzele. Simţea gust de sânge. Poate sângele lui, poate sângele mâinii. Zgomotul făcut de gărzi se topi în adâncul pădurii şi dispăru. Iar locul lui fu luat de teamă. Mâna îi dădu drumul, îl îmbrânci, iar el căzu pe spate.

Un chip îi înotă înaintea ochilor. Chip dur, supt, sălbatic, păr negru ciopârţit scurt, dinţi dezgoliţi în rânjet animalic, ochi reci, goi, plini de furie. Chipul se întoarse şi scuipă. Nu avea o ureche. Doar o cicatrice rozalie şi o gaură.

Niciodată în întreaga lui viaţă nu mai văzuse West un om cu înfăţişare atât de malefică. Întreaga-i fiinţă mustea a violenţă pură. Îndeajuns de puternic să-l frângă în două pe West, părea mai mult decât foarte bucuros s-o facă. Îi curgea sânge dintr-una din mâini. Din rana făcută de dinţii lui West. Picura de pe degete pe frunzele moarte de pe jos. În celălalt pumn ţinea o bâtă lustruită, iar ochii îngroziţi ai lui West o urmăriră până în vârf. Acolo era un cuţit curbat, scânteietor. O secure.

Deci aşa arăta un om al Nordului. Nu de teapa celor care se rostogoleau beţi prin şanţurile din Adua. Nu de speţa celor care veniseră la ferma tatălui său cerşind ceva de lucru. Din celălalt soi. Cei din poveştile cu care îl speriase mama sa în copilărie. Un om a cărui îndeletnicire şi a cărui distracţie şi al cărui unic scop erau să ucidă. Ochii lui West trecură de la tăişul lamei la privirea ascuţită şi înapoi. Amorţit de groază. Era terminat. Va muri aici, în pădurea rece, în ţărână, ca un câine.

West reuşi să se ridice sprijinindu-se într-o mână, cuprins de un impuls subit de a o lua la goană. Privi peste umăr, dar nu avea unde să fugă pe acolo. Un bărbat se îndrepta spre ei printre copaci. Un bărbat imens, cu o barbă deasă, o sabie pe umăr şi un copil în braţe. West clipi des, încercând să restabilească proporţiile. Era cel mai mare om pe care îl văzuse vreodată, iar copilul era Lordul Mareşal Burr. Uriaşul îşi aruncă povara la pământ ca şi cum ar fi fost o legătură de vreascuri. Burr se holbă la el şi râgâi.

West scrâşni din dinţi. Să plece călare, aşa, aiurea, nebun bătrân, ce fusese în mintea lui? I-a omorât pe amândoi cu ideea lui tâmpită „uneori e atât de bine să călăreşti”. Te face să te simţi viu? Niciunul dintre ei nu va apuca mai mult de o oră de viaţă.

Trebuia să lupte. Aceasta putea fi ultima lui şansă. Chiar dacă nu avea nicio armă. Mai bine să moară aşa decât îngenuncheat în noroi. Încercă să-şi scoată furia la suprafaţă. Dacă voia, furia lui putea fi infinită. Doar că acum nu o găsi. Nu simţea decât o neputinţă disperată care-i plumbuia membrele.

Ce mai erou! Ce mai luptător! Abia reuşi să se stăpânească să nu-şi dea drumul pe el. Sigur că era în stare să lovească o femeie. Sigur că era în stare să-şi strângă sora de gât, aproape s-o omoare. Amintirea încă îl mai făcea să se sufoce de ruşine şi repulsie, chiar şi acum când îşi privea propria moarte în ochi. Se gândise că va îndrepta lucrurile mai târziu. Numai că nu mai

exista un mai târziu. Nu mai exista nimic. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Iartă-mă, murmură ca pentru sine, îmi pare atât de rău.

Închise ochii şi îşi aşteptă sfârşitul.

– Nu trebuie să-ţi pară rău, prietene, bănuiesc că a fost muşcat mai tare de atât.

Alt om al Nordului se materializase din pădure şi se ghemuise pe vine lângă West. Laţe slinoase, încâlcite, maronii, de-o parte şi de cealaltă a obrajilor uscăţivi. Ochi ageri şi negri. Ochi inteligenţi. Afişă un rânjet posomorât, deloc liniştitor. Două şiraguri de dinţi puternici, galbeni, ascuţiţi.

– Şezi, spuse cu un accent atât de pronunţat, încât West abia îl înţelese. E cel mai bine să şezi şi să-ţi ţii gura.

Un al patrulea bărbat stătea în picioare între el şi Burr. Un bărbat masiv, cu pieptul lat, cu încheieturile mâinilor groase ca gleznele lui West. Cu fire albe în barbă, în părul încâlcit. Se părea că acesta era şeful, căci ceilalţi se dădură la o parte, făcându-i loc. Se uită la West fără grabă şi gânditor, aşa cum te-ai uita la o furnică, încercând să te hotărăşti dacă să o striveşti sub talpă sau nu.

– Care dintre ei credeţi că e Burr? bubui el în limbajul Nordului.

– Eu sunt Burr, spuse West.

Trebuia să-l apere pe Lordul Mareşal. Trebuia. Fără să se gândească ce face, se ridică cu greu în picioare, dar încă mai era ameţit în urma căzăturii, aşa că fu nevoit să se apuce de o creangă ca să nu cadă la loc.

– Eu sunt Burr, repetă el.

Bătrânul războinic îl măsură din cap până în picioare, lent şi calm.

– Tu?

Izbucni în hohote de râs profunde şi ameninţătoare, ca tunetele de furtună auzite din depărtare.

– Îmi place asta! Ce frumos!

Se întoarse spre cel cu înfăţişare malefică:

– Vezi? Şi mai ziceai că oamenii din Sud sunt slabi de înger.

– Am zis că nu prea au minte-n cap, îi aruncă o căutătură furioasă lui West cel cu o singură ureche, aşa cum se uită o pisică flămândă la o păsărică. Şi tot mai cred că am dreptate.

– Cred că ăsta e, spuse şeful uitându-se la Burr. Tu eşti Burr? întrebă în limba comună.

Lordul Mareşal se uită la West, îşi înălţă ochii la falnicii oameni ai Nordului, apoi se ridică încet în picioare. Se îndreptă şi îşi perie uniforma, ca un om care se pregăteşte să moară cu demnitate.

– Eu sunt Burr şi nu voi accepta să fiu folosit pentru amuzamentul vostru. Dacă vreţi să ne omorâţi, ar fi bine s-o faceţi acum.

West rămase pe loc. Demnitatea nu merita efortul de a se ridica. Deja parcă simţea cum securea îi muşcă din ţeastă.

Dar omul Nordului cu fire cărunte în barbă surâse.

– Înţeleg cum de aţi ajuns să vă înşelaţi în privinţa noastră şi ne pare rău dacă v-am speriat, însă nu am venit aici ca să vă omorâm. Am venit să vă dăm o mână de ajutor.

West se străduia din răsputeri să priceapă noima spuselor lui.

Burr făcea acelaşi lucru.

– O mână de ajutor?

– Sunt mulţi cei din Nord care îl urăsc pe Bethod. Sunt mulţi cei care nu i se supun de bunăvoie şi sunt câţiva care nu i se supun deloc. Ăştia suntem noi. Între noi şi ticălosul ăla fierbe de multă vreme o ură neîmpăcată şi vrem să ne răzbunăm, sau să murim încercând. Nu îl putem înfrunta singuri, dar am auzit că voi sunteţi în război cu el, aşa că ne-am gândit să ne alăturăm vouă.

– Să vă alăturaţi?

– Venim de departe pentru asta şi, din câte am văzut pe drum, aţi cam avea nevoie de ceva ajutor. Dar când am ajuns aici, oamenii voştri nu au fost deloc dornici să ne primească.

– Au fost cam mojici, interveni cel uscăţiv, aşezându-se pe vine lângă West.

– Chiar aşa au fost, Copoiule, chiar aşa au fost. Dar pe noi nu ne sperie niţică mojicie. Şi atunci mi-a venit ideea să stau de vorbă cu tine, ca de la şef la şef, ca să zic aşa.

Uluit, Burr se holbă la West.

– Vor să se lupte de partea noastră, repetă el.

West îl privi printre gene, încă încercând să accepte gândul că s-ar putea să supravieţuiască şi acelei zile. Cel căruia i se spunea Copoiul îi întinse o sabie ţinând-o de vârf şi rânjind cu gura până la urechi. Lui West îi trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama că era sabia lui.

– Mulţam, murmură el apucând-o cu stângăcie de mâner.

– Nicio problemă.

– Suntem cinci, spunea şeful, toţi Oameni Vestiţi, Oameni

Aleşi. Ne-am războit cu Bethod şi l-am înfruntat peste tot în Ţinutul Nordului. Îi cunoaştem stilul ca nimeni alţii. Suntem iscoade bune, ştim să ne luptăm, ne pricepem să întindem capcane, după cum aţi putut vedea. Nu o să ne sustragem de la nicio sarcină care merită să fie dusă la îndeplinire şi orice sarcină care are ca scop vătămarea lui Bethod merită toată osteneala noastră. Ce spui?

– Păi… murmură Burr, frecându-şi bărbia cu degetul mare. Fără îndoială că sunteţi o ceată… – şi se uită la chipurile lor dure, murdare, acoperite cu cicatrice – … de oameni extrem de folositori. Cum aş putea rezista unei oferte rostite într-o manieră atât de elegantă?

– Atunci să fac prezentările. Ăsta de aici e Copoiul.

– Io sunt ăla, mârâi slăbănogul cu dinţi ascuţiţi, declanşându-şi iarăşi rânjetul îngrijorător, ’m pare bine.

Îi apucă mâna lui West şi o strânse până îi trosniră articulaţiile.

Treicopaci aţinti degetul în lateral, către cel malefic, cu secure şi cu urechea lipsă.

– Individul ăsta prietenos e Dow cel Negru. Ziceam că se va îndrepta cu timpul, dar nici vorbă de aşa ceva.

Dow se întoarse şi scuipă iarăşi.

– Flăcăul cel mare e Tul Duru. I se spune şi Capdetunet. Şi mai e şi Ursuzul. E în adâncul pădurii, păzeşte caii să nu iasă pe drum. Dar nu trebuie să vă faceţi probleme, nu o să zică nimic.

– Şi tu?

– Rudd Treicopaci. Acum eu conduc acest grup, din cauză că şeful dinainte s-a întors în ţărână.

– S-a întors în ţărână, înţeleg, zise Burr şi inspiră adânc. Bine. Îi veţi raporta colonelului West. Sunt convins că vă va putea găsi de-ale gurii, un adăpost şi, desigur, şi ceva de făcut.

– Eu?

– Indiscutabil, răspunse Lordul Mareşal cu o umbră de surâs în colţul buzelor. Noii noştri aliaţi se vor integra de minune în suita Prinţului Ladisla.

West nu se putea hotărî dacă să râdă sau să plângă. Tocmai când îşi imaginase că situaţia lui nu putea fi mai complicată, a căpătat şi cinci barbari în subordine.

Treicopaci păru destul de mulţumit de rezultat.

– Bun aşa, încuviinţă el încet din cap. Atunci ne-am înţeles.

– Ne-am înţeles, repetă Copoiul, cu rânjetul malefic lăţindu-i-

se şi mai mult.

Cel căruia i se spunea Dow cel Negru îi aruncă o privire îngheţată lui West.

– Blestemată Uniune, mârâi el.

Întrebări

Lui Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska, strict confidenţial

Te vei îmbarca de îndată şi vei prelua conducerea Inchiziţiei din cetatea Dagoska. Vei afla ce s-a întâmplat cu predecesorul tău, Superiorul Davoust. Vei cerceta bănuiala lui că o conspiraţie este în plină desfăşurare, poate chiar în sânul consiliului de conducere al oraşului. Vei interoga membrii acestui consiliu şi vei stârpi absolut toate manifestările de nesupunere. Pedepseşte fără milă trădarea, dar ai grijă ca dovezile tale să fie solide. Nu ne mai putem permite şi alte gafe.

Soldaţii gurkieni se adună deja în număr mare la hotarele peninsulei, pregătiţi să exploateze orice semn de slăbiciune din partea noastră. Regimentele Regelui sunt angajate în misiunea din Englia, aşa că nu trebuie să te aştepţi la prea mult ajutor în cazul vreunui atac al gurkienilor. Prin urmare va trebui să iei toate măsurile pentru consolidarea fortificaţiilor oraşului şi pentru ca proviziile să fie suficiente ca să poţi face faţă vreunui asediu. Mă vei ţine la curent cu mersul evenimentelor prin scrisori periodice. Mai presus de orice altceva vei avea grijă ca, în absolut niciun caz, Dagoska să nu cadă în mâinile gurkienilor.

Nu-mi înşela aşteptările.

Sult
Arhilector al Inchiziţiei Maiestăţii Sale

Glokta împături scrisoarea cu multă grijă şi o puse la loc în buzunar, verificând încă o dată dacă şi ordonanţa regală se mai află acolo. *Afurisită treabă.* Impozantul document îi arsese buzunarul încă de când i-l înmânase Arhilectorul. Îl scoase şi îl învârti în mâini, iar frunza din aur de pe imensul sigiliu roşu străluci în lumina nemiloasă a soarelui. *O singură coală de hârtie, însă mai scumpă decât aurul. Nepreţuită. Datorită ei vorbesc cu glasul Regelui însuşi. Datorită ei sunt cel mai puternic om din Dagoska, mai important chiar decât Lordul Guvernator. Toată lumea trebuie să mă asculte şi să mi se supună. Atâta vreme cât voi reuşi să rămân în viaţă.*

Călătoria nu fusese deloc una plăcută. Vasul era mic, iar Marea Cercului fusese agitată întregul drum. Cabina lui Glokta era încinsă şi strâmtă ca un cuptor. *Un cuptor care s-a legănat ca nebunul zi şi noapte.* Dacă nu s-ar fi răsturnat castronul cu terci de ovăz şi ar fi mâncat cât de cât, precis ar fi vomitat orice dumicat ar fi reuşit să înghită. Cel puţin acolo, sub punte, nu exista posibilitatea să cadă peste bord dacă piciorul lui inutil s-ar fi dat bătut. *Da, călătoria nu a fost deloc una plăcută.*

Dar acum se isprăvise. Nava urca deja spre locul de ancorare printre cheiurile aglomerate. Marinarii se luptau cu ancora şi aruncau frânghiile pe debarcader. Coborâră şi puntea de acces de la corabie la ţărmul plin de colb.

– Bine că am ajuns, zise Practicianul Severard. Mă duc să beau ceva.

– Vezi să fie ceva tare, dar ai grijă să mă prinzi din urmă. Avem treabă mâine. O grămadă de treabă.

Severard dădu din cap, iar şuviţele lungi şi subţiri îi acoperiră chipul prelung.

– Sigur, doar trăiesc pentru a te sluji.

Nu ştiu pentru ce anume trăieşti, dar mă îndoiesc că pentru asta.

Se îndepărtă cu mers agale, fluierând fals, tropăind pe punte, coborând pe chei şi dispărând printre clădirile murdare de dincolo de port.

Glokta privi uşor îngrijorat la bucata îngustă de lemn, apucă bine mânerul toiagului, îşi trecu limba peste gingiile goale, încurajându-se să păşească pe punte. *Un adevărat gest de eroism dezinteresat.* O clipă se întrebă dacă nu cumva ar fi fost o idee mai bună să se târască pe burtă. *Aşa mi-aş reduce şansele de înec, însă nu ar fi deloc atitudinea corectă, nu-i aşa? Adică tocmai înfiorătorul Superior al Inchiziţiei să intre pe noua sa moşie târându-se pe burtă?*

– Ai nevoie de ajutor?

Practiciana Vitari îl privea pieziş, sprijinită de parapetul corabiei, cu părul roşu zbârlit ca ţepii pe un scaiete. Părea că petrecuse întreaga călătorie tolănită sub cerul liber, cu desăvârşire indiferentă la balansul navei, savurând zăpuşeala la fel de mult pe cât de mult o detesta Glokta. Era greu să-ţi dai seama ce expresie are sub masca neagră de practician. *Fac prinsoare şi aş câştiga dacă aş zice că râde de mine. Cu siguranţă că şi-a pregătit primul raport pentru Arhilector:*

„Schilodul a stat mai mult sub punte şi a borât. Atunci când am ajuns la Dagoska, a fost nevoie să fie dus la ţărm împreună cu marfa. Deja a devenit bătaia de joc...”

– Sigur că nu! explodă Glokta şontâcăind pe scândură ca şi cum ar fi fost obişnuit să-şi pună viaţa în pericol în fiecare dimineaţă.

Puntea se clătină alarmant de tare când puse piciorul drept pe ea şi atunci deveni mult prea conştient de apa cenuşiu-verzuie care lovea stâncile vâscoase ale cheiului, mult sub el. *Cadavru găsit plutind pe lângă docuri.*

În cele din urmă reuşi să treacă peste punte fără vreun incident, târându-şi piciorul stâng după el. Când ajunse la stâncile murdare ale cheiului şi simţi iar teren uscat sub tălpi, fu săgetat de un puseu absurd de mândrie. *Ridicol. Ai zice că i-am şi bătut pe gurkieni şi am salvat oraşul, nu că doar am şontâcăit trei metri.* Colac peste pupăză, acum că se obişnuise cât de cât cu balansul constant al vasului, nemişcarea pământului îl făcu să simtă că i se învârte capul şi i se dă peste cap stomacul, iar duhoarea sărată a docurilor nu-i era de niciun ajutor. Se sili să înghită saliva amară care îi venise în gură, închise ochii şi îşi ridică fruntea spre cerul senin.

La dracu’, cald mai e. Glokta uitase cât de cald putea fi în Sud. Anul era aproape pe sfârşite şi soarele încă mai ardea pământul, iar lui îi curgeau şiroaie de transpiraţie pe sub haina neagră şi lungă. *Se prea poate ca veşmintele Inchiziţiei să fie foarte eficace atunci când vine vorba să bagi groaza în suspecţi, dar mă tem că nu sunt prea indicate pentru o climă călduroasă.*

Practicianul Frost se simţea încă şi mai rău. Matahala albinoasă îşi acoperise cu grijă fiecare centimetru din pielea-i lăptoasă, recurgând chiar la mănuşi negre şi la o pălărie cu boruri largi. Se uită chiorâş la cerul strălucitor, cu neîncredere şi nefericire în ochii rozalii abia mijiţi pe chipul acoperit cu broboane de sudoare deasupra măştii negre.

Vitari îi privi cu dispreţ pe amândoi:

– Chiar că ar trebui să staţi mai mult la aer, bombăni ea.

La capătul cheiului, adăpostit la umbra unui zid dărăpănat, dar tot transpirând abundent, îi aştepta un bărbat în uniforma neagră a Inchiziţiei. Înalt, ciolănos, cu ochi holbaţi şi nas coroiat ars de soare şi cojit. *Comitetul de primire? După cât de mare e, n-aş zice că sunt bine-venit aici.*

– Sunt Harker, Inchizitor-şef al oraşului.

– Până acum, se răţoi Glokta. Câţi oameni ai?

Inchizitorul se încruntă:

– Patru Inchizitori şi vreo douăzeci de practicieni.

– O echipă mult prea mică pentru a putea stârpi trădarea dintr-un oraş de asemenea dimensiuni.

Încruntătura lui Harker se adânci.

– Ne-am îndeplinit întotdeauna misiunea.

Nu mai spune? Cu excepţia faptului că l-aţi rătăcit pe Superior, desigur.

– Eşti la prima vizită în Dagoska?

– Am stat ceva vreme în Sud. *Cele mai frumoase zile din viaţă şi cele mai nefericite.* Am fost în Gurkhul în timpul războiului. Am văzut Ulriochul. *În ruine după ce l-am incendiat.* Şi am petrecut doi ani în Shaffa. *Dacă pui la socoteală închisorile Împăratului. Doi ani în căldura aceea sufocantă şi în întunericul crâncen. Doi ani în iad.* Dar nu am mai fost în Dagoska până acum.

– Îhî, fornăi Harker, deloc impresionat. Reşedinţa ta este în Citadelă, făcu el un semn cu capul spre stânca uriaşă care se înălţa ameninţător lângă oraş.

Bineînţeles că acolo e. În locul cel mai înalt din clădirea cea mai înaltă, de bună seamă.

– Te voi conduce eu. Lordul Guvernator Vurms şi consiliul lui sunt nerăbdători să-şi cunoască noul Superior.

Ochii i se umplură de amărăciune.

Crezi că ai fi meritat tu funcţia asta, nu-i aşa? Ei, mă bucur să te dezamăgesc.

Harker porni spre oraş cu pas vioi. Practicianul Frost îşi târşâia picioarele alături, cu capul vârât între umerii puternici, căutând orice urmă de umbră ca şi cum soarele ar fi tras în el cu săgeţi de foc. Vitari mergea în zigzag pe strada prăfuită ca pe un ring de dans, aruncând priviri furişe pe ferestre şi pe aleile laterale. Ultimul era Glokta, pe care începuse deja să îl ardă piciorul stâng din cauza efortului.

„Schilodul n-a reuşit să se târâie mai mult de trei paşi până când a căzut în bot şi a fost cărat pe targă tot restul drumului şi guiţa ca un porc sacrificat şi cerşea apă de băut, în vreme ce tocmai acei cetăţeni pe care a fost trimis ca să-i îngrozească îl urmăreau uluiţi…”

Îşi strânse buzele şi îşi înfipse puţinii dinţi rămaşi în gingiile goale, forţându-se să ţină după ceilalţi, iar mânerul toiagului îi tăia palma şi coloana vertebrală în agonie trosnea la fiecare pas.

– Acesta este Oraşul Inferior, mârâi Harker peste umăr, unde locuieşte populaţia indigenă.

O mahala imensă, înăbuşitoare, murdară, împuţită. Clădiri sărăcăcioase şi prost întreţinute: barăci rahitice de un etaj, bordeie strâmbe din chirpici. Oameni cu piele închisă la culoare, îmbrăcaţi ca vai de lume, expresii înfometate. O femeie sfrijită îi urmări cu privirea din pragul uşii. Un bătrân cu un singur picior ţopăi pe lângă ei sprijinindu-se în cârje curbate. Pe o alee strâmtă, copii în zdrenţe se fugăreau printre maldărele de gunoaie. Aerul era greu de duhoarea putregaiului şi a canalizării proaste. *Sau a lipsei canalizării.* Peste tot bâzâiau muşte. Muşte grase, muşte furioase. *Singurele creaturi care prosperă aici.*

– Dacă aş fi ştiut că este un loc atât de încântător, observă Glokta, aş fi venit mai de mult. Se pare că dagoskanilor le merge bine de când s-au alăturat Uniunii, nu?

Harker nu înţelese ironia.

– Cel mai bine. În scurta perioadă când gurkienii au controlat cetatea, i-au transformat în sclavi pe mulţi dintre cetăţenii de vază. Acum, sub stăpânirea Uniunii, sunt cu adevărat liberi să muncească şi să trăiască aşa cum vor.

– Cu adevărat liberi, zici?

Deci aşa arată libertatea. Glokta urmări cu privirea câţiva localnici mohorâţi care se înghesuiau în jurul unei tonete cu fructe mucegăite şi resturi de carne stricată şi mâncată de muşte.

– Mă rog, cei mai mulţi, se încruntă Harker. Inchiziţia s-a văzut nevoită să înlăture câţiva intriganţi atunci când am sosit aici. Însă acum trei ani, porcii ăştia nerecunoscători au pus-o de o răzmeriţă.

După ce le-am acordat libertatea de a trăi ca animalele în propriul lor oraş? Scandalos.

– I-am învins, bineînţeles, dar tot n-am pus capăt stricăciunilor. Am reuşit abia după ce li s-a interzis să mai deţină arme şi să mai intre în Oraşul Superior unde trăiesc cei mai mulţi albi. De atunci lucrurile s-au liniştit. Ceea ce demonstrează fără tăgadă că un control drastic este metoda cea mai eficientă pentru a face faţă acestor primitivi.

– Pentru nişte primitivi, trebuie să recunosc că au construit nişte fortificaţii destul de impresionante.

Un zid înalt străbătea oraşul din faţa lor, aruncându-şi umbra lungă peste căsuţele jalnice ale mahalalei. În faţa lui fusese de

curând săpat un şanţ larg, pe marginea căruia erau aliniaţi ţăruşi bine ascuţiţi. Un podeţ îngust ducea la poarta înaltă dintre două turnuri ameninţătoare. Uşile grele erau deschise, însă în faţa lor stăteau doisprezece bărbaţi: soldaţi asudaţi ai Uniunii, cu coifuri din oţel şi straie din piele tăbăcită bătută cu ţinte, cu săbii şi suliţe pe care soarele lucea neîndurător.

– O poartă foarte bine păzită, murmură Vitari ca pentru sine. Mai ales că e în mijlocul oraşului.

Harker se încruntă.

– De când cu răzmeriţa, localnicii au voie să intre în Oraşul Superior doar pe bază de permis.

– Şi cine poate căpăta un asemenea permis? se interesă Glokta.

– Anumiţi meseriaşi pricepuţi care mai sunt încă în serviciul ghildei negustorilor de mirodenii, dar mai ales servitori care lucrează în Oraşul Superior şi în Citadelă. Mulţi dintre cetăţenii Uniunii care locuiesc aici au servitori indigeni, unii chiar mai mulţi.

– Desigur că şi indigenii sunt cetăţeni ai Uniunii, nu-i aşa?

Harker îşi ţuguie buzele:

– Dacă spui tu, Superiorule, dar realitatea este că nu sunt de încredere. Nu gândesc ca noi.

– Ce vorbeşti? *Măcar dacă ar gândi cât de cât şi tot ar fi un progres pentru brutele astea.*

– Toţi tuciurii ăştia nu sunt decât nişte scursuri. Gurkieni, dagoskani, toţi o apă şi un pământ. Criminali şi pungaşi, toţi. Cel mai bine e să-i pui la pământ şi să-i ţii acolo, aruncă Harker o privire furioasă spre mahalaua încinsă. Dacă ceva miroase ca un căcat şi are culoarea căcatului atunci e foarte posibil chiar să fie un căcat.

Se întoarse şi traversă ţanţoş podeţul.

– Ce bărbat şarmant şi instruit, murmură Vitari.

Mi-ai luat vorba din gură.

În spatele porţilor era o altă lume. Domuri impunătoare, turnuri elegante, mozaicuri din sticlă colorată şi pilaştri din marmură străluceau în soarele puternic. Străzi largi şi curate, case bine îngrijite. În piaţetele somptuoase găseai chiar şi câţiva palmieri însetaţi. Oamenii de aici erau plăcuţi privirii, bine îmbrăcaţi şi cu pielea albă. *Cu excepţia arsurilor de soare. Cu duiumul.* Printre ei mişunau şi câteva chipuri colorate, ţinându-se deoparte, cu ochii în pământ. *Cei care au avut norocul să li se*

permită să slujească? Ar trebui să se bucure că Uniunea nu îngăduie sclavia.

Dincolo de toată larma, Glokta auzea şi un răpăit, ca şi cum mai departe s-ar fi purtat o bătălie. Tot mai puternic pe măsură ce îşi târa piciorul dureros prin Oraşul Superior, atingând cu furie nivelul maxim când intrară într-o piaţă mare, unde se îmbulzeau oameni cu priviri agitate. Oameni din Midderland, şi din Gurkhul, şi din Styria, băştinaşi cu ochi înguşti din Suljuk, cetăţeni cu părul blond din Vechiul Imperiu, chiar şi oameni bărboşi ai Nordului, la mare distanţă de meleagurile natale.

– Negustori, mârâi Harker.

Parcă s-au adunat toţi negustorii din lume.

Se îmbulzeau în jurul tarabelor mari pline cu fructe şi legume, în jurul cântarelor uriaşe, în jurul tăbliţelor negre pe care erau trecute cu cretă mărfurile şi preţurile. Urlau, împrumutau şi făceau trocuri într-o mulţime de limbi, îşi basculau mâinile în gesturi ciudate, se înghionteau, se trăgeau de haine, se arătau cu degetul. Amuşinau cutiile cu mirodenii şi beţişoarele parfumate, pipăiau cupoanele de ţesături şi bucăţile de lemn rar, împungeau fructele, muşcau monedele, se uitau prin lupă la nestematele scânteietoare. Ici colo câte un hamal autohton se poticnea printre ei, cocârjat sub povara mult prea grea.

– Negustorii de mirodenii îşi iau câte o cotă-parte din tot, murmură Harker, deschizându-şi nervos drumul prin mulţimea limbută.

– Trebuie să fie cam mult, spuse Vitari cu glas scăzut.

Cam foarte mult, dacă mă întrebi pe mine. Suficient cât să ne ajute să-i înfruntăm pe gurkieni. Suficient cât să ţinem captiv un oraş întreg. Oamenii ucid pentru mult mai puţin.

Strâmbându-se şi mârâind, Glokta îşi croi drum prin piaţă, zdruncinat şi lovit şi înghiontit la fiecare pas şchiopătat. Doar atunci când au ieşit din mulţime, în celălalt capăt al pieţei, şi-a dat seama că se aflau chiar în umbra unei construcţii uriaşe şi graţioase, arcadă peste arcadă, boltă peste boltă, deasupra gloatei. Turle delicate la fiecare colţ se înălţau spre cer, zvelte şi fragile.

– Magnific, şopti Glokta îndreptându-şi spatele îndurerat şi uitându-se în sus printre gene, căci albul pur al pietrei îi ardea ochii în lumina orbitoare a după-amiezii. Văzând asta, aş putea să ajung să cred în Dumnezeu. *Dacă n-aş şti cum stă treaba.*

– Hm, râse batjocoritor Harker. Băştinaşii veneau cu miile să

se roage aici, înveninând aerul cu incantaţiile şi superstiţiile lor blestemate. Bineînţeles, doar până când răzmeriţa a fost înăbuşită.

– Şi acum?

– Superiorul Davoust le-a interzis accesul aici. Aşa cum le-a interzis accesul în orice loc din Oraşul Superior. Acum negustorii de mirodenii folosesc clădirea ca o prelungire a pieţei de mărfuri, cumpără şi vând, şi de-astea.

– Aha. *Cât de nimerit. Templu închinat banului. Religia noastră meschină.*

– Mi se pare că sunt acolo şi birourile unei bănci.

– Bancă? Ce bancă?

– Negustorii de mirodenii se ocupă de aspectele astea, se burzului Harker iritat. Valint şi cumva, parcă.

– Balk. Valint şi Balk.

Deci nişte cunoştinţe vechi au ajuns aici înaintea mea, ce zici de chestia asta? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ticăloşii ăştia sunt pretutindeni. Pretutindeni unde există bani. Se uită la viermuiala din piaţă. *Şi aici sunt bani foarte mulţi.*

Drumul deveni tot mai greu pe măsură ce începură să urce pe stânca uriaşă, pe străzile tăiate în pragurile dealului. Glokta se chinuia să meargă prin arşiţa cumplită, încovoiat pe toiagul pe care îşi sprijinea greutatea, durerea fioroasă din picior făcându-l să-şi muşte buzele, însetat ca un câine de pripas şi cu transpiraţia curgându-i prin toţi porii. Harker nu făcu niciun semn că ar fi avut intenţia să încetinească. *Şi al naibii să fiu dacă am să-i cer s-o facă.*

– Deasupra noastră este Citadela.

Inchizitorul făcu un semn cu mâna spre aglomerarea de clădiri cu pereţi povârniţi, domuri şi turnuri înfipte în vârful stâncii închise la culoare, la mare înălţime deasupra oraşului.

– Odinioară aici era reşedinţa Regelui lor, dar acum este centrul administrativ al cetăţii şi numai cei mai importanţi cetăţeni locuiesc aici. Înăuntru mai sunt şi Casa Ghildei Negustorilor de Mirodenii şi Casa Întrebărilor.

– Ce privelişte impresionantă! murmură Vitari.

Glokta se întoarse şi îşi puse mâna streaşină la ochi.

Dagoska se întindea în faţa lor ca o insulă. Versanţii Oraşului Superior, şiruri îngrijite de case îngrijite, drumuri lungi şi drepte între ele, presărate cu palmieri galbeni şi pieţe largi. De partea cealaltă a zidului lung şi curbat se afla talmeş-balmeşul prăfuit şi

cafeniu al mahalalelor. Mai departe, tremurând în pâcla zilei caniculare, se zăreau ţărmurile grandioase blocând unica limbă îngustă de pământ care lega oraşul de continent, cu marea albastră într-o parte şi portul albastru în cealaltă. *Cea mai bună protecţie din lume, se spune. Mă întreb dacă n-ar fi bine să punem la încercare lăudăroşenia asta trufaşă cât mai avem timp?*

– Superiorule Glokta? îşi drese Harker glasul. Te aşteaptă Lordul Guvernator şi consiliul său.

– Să mai aştepte. Mai întâi aş vrea să ştiu cum merge ancheta pe care o faci cu privire la dispariţia Superiorului Davoust. *Ar fi regretabil dacă şi noul Superior ar avea parte de aceeaşi soartă.*

Harker se încruntă:

– Păi... merge. Nu încape îndoială că localnicii sunt de vină. N-au încetat nicicând cu uneltirile. În ciuda măsurilor luate de Davoust după răzmeriţă, mulţi refuză încă să înveţe care le este locul.

– Mărturisesc că mă uimeşti.

– Este purul adevăr, crede-mă. Au fost trei servitori dagoskani în încăperile Superiorului în noaptea în care a dispărut. I-am interogat eu însumi.

– Şi ce anume ai aflat?

– Încă nimic, din păcate. Sunt teribil de încăpăţânaţi.

– Atunci, haide să-i interogăm împreună.

– Împreună? Harker îşi umezi buzele. N-am ştiut că o să vrei să-i interoghezi personal, Superiorule.

– Acum ştii.

Ai fi putut crede că o să fie mai răcoare în stâncă. Însă era tot la fel de cald ca afară, pe străzile toride lipsite de milostenia brizei. Coridorul era tăcut, fără aer, fără viaţă, ca un mormânt. Torţa pe care o ducea Vitari făcea umbrele să danseze prin cotloane, iar bezna se regrupa iute în spatele lor.

Harker se opri lângă o uşă prinsă în fiare şi îşi şterse de pe faţă stropii unsuroşi de transpiraţie.

– Trebuie să te previn, Superiorule, am fost nevoit să fiu destul de... de dur cu ei. Mâna forte este cea mai bună metodă, ştii.

– O, da, şi eu pot fi destul de forte, dacă o cer împrejurările. Nu mă şochez prea uşor.

– Bine, bine.

Cheia se răsuci în lacăt, uşa se deschise şi pe coridor se împrăştie un miros infect. *O latrină înfundată şi un morman de dejecţii descompuse.* Celula era minusculă, fără geamuri, cu tavanul mult prea scund pentru a-i permite cuiva să stea drept în picioare. Căldura era cumplită, duhoarea era inimaginabilă. Îi aduse aminte lui Glokta de o altă celulă. De mai la sud, din Shaffa. Din străfundurile palatului Împăratului. *Celulă în care timp de doi ani am icnit şi am schelălăit în întuneric şi am zgâriat pereţii şi m-am tăvălit în propria-mi scârnă.* Începu să i se zbată o pleoapă şi îşi şterse meticulos ochiul cu degetul.

Unul dintre deţinuţi zăcea pe jos, cu faţa la perete, cu pielea înnegrită de vânătăi, cu ambele picioare sfărâmate. Un altul atârna de tavan prins de încheieturi, cu genunchii măturând podeaua, cu capul moale într-o parte, cu tot spatele biciuit până la sânge. Vitari se aplecă şi îl împunse pe unul cu degetul.

– Mort, spuse netulburată.

Se duse la celălalt.

– Şi ăsta. De destulă vreme.

Lumina tremurândă căzu peste un al treilea deţinut.

Care trăia. *Încă.* O fată legată cu lanţuri de mâini şi de picioare, cu chipul scofâlcit de foame, buzele crăpate de sete, acoperită cu nişte zdrenţe jegoase şi pătate de sânge. Râcâi cu călcâiele în podea încercând să se retragă şi mai mult în colţ, bolborosind disperată în kantică, acoperindu-şi ochii în faţa luminii. *Îmi amintesc. Singurul lucru mai îngrozitor decât bezna este momentul în care vine lumina. Cu ea vin şi întrebările.*

Glokta se încruntă, ochii care-i zvâcneau trecând în revistă cele două cadavre torturate, capul învârtindu-i-se din cauza efortului, şi a căldurii, şi a mirosului insuportabil.

– O atmosferă foarte plăcută, într-adevăr. Ce ţi-au spus?

Harker intră fără nicio tragere de inimă în celulă cu mâna la nas şi la gură. Silueta lui Frost se înălţa ameninţătoare în spatele lui.

– Încă nimic, dar eu…

– De la ăştia doi n-ai să scoţi nimic acum, este evident. Sper că şi-au semnat mărturisirile.

– Păi… nu tocmai. Superiorul Davoust nu a fost niciodată interesat să obţină mărturisiri semnate de la tuciurii, noi doar…

– Nu ai putut să-i ţii în viaţă nici măcar atât cât să mărturisească?

Harker se bosumflă. *Ca un copil pedepsit de profesor pe*

nedrept.

– O mai avem pe fată, se burzului el.

Glokta se uită la ea, trecându-şi limba peste locul unde îi fuseseră pe vremuri dinţii din faţă. *Nu se lucrează cu metodă. Nu se lucrează cu un anume scop în minte. Doar brutalitate de dragul brutalităţii. Mi s-ar fi făcut rău dacă aş fi înghiţit ceva de dimineaţă.*

– Câţi ani are?

– Probabil că vreo paisprezece, Superiorule, dar nu văd ce relevanţă ar avea aspectul ăsta.

– Relevanţa, Inchizitor Harker, este că rareori conspiraţiile sunt conduse de fetiţe de paisprezece ani.

– M-am gândit că e bine să-mi fac treaba scrupulos.

– Scrupulos, zici? Măcar ai apucat să-i întrebi ceva?

– Păi, am…

O lovitură dibace cu toiagul lui Glokta peste faţă. Mişcarea bruscă îi înfipse o săgeată de agonie în şold, se poticni pe piciorul bolnav şi fu nevoit să se apuce de braţul lui Frost ca să nu-şi piardă echilibrul. Inchizitorul guiţă de durere şi uluire, se izbi de perete şi căzu în fund pe podeaua mizeră.

– Nu eşti Inchizitor! şuieră Glokta, nu eşti decât un măcelar blestemat! Uită-te la cum arată locul ăsta! Şi ai omorât şi doi martori! La ce ne mai folosesc acum, prostule?

Glokta se aplecă deasupra lui Harker.

– Dacă nu cumva asta ai şi intenţionat, ce zici? Poate că Davoust a fost ucis de un lacheu invidios? Un lacheu care a vrut să reducă martorii la tăcere, Harker, ce zici? Poate că ar trebui să-mi încep ancheta chiar din sânul Inchiziţiei!

Harker se silea să se ridice, dar silueta ameninţătoare a practicianului Frost se iţi deasupra lui făcându-l să se lipească iarăşi de perete, cu sângele curgându-i din nas.

– Nu! Te rog, nu! A fost un accident! N-am vrut să-i omor! Am vrut doar să ştiu ce s-a întâmplat!

– Un accident? Ori eşti un trădător, ori un incompetent, iar mie nu-mi trebuie aşa ceva!

Se aplecă şi mai mult, cu buzele dezgolindu-i rânjetul ştirb, ignorând durerea care îi urca pe şira spinării.

– Ştiu că o mână forte dă cel mai mare randament în cazul primitivilor, Inchizitorule. Şi vei afla că nicăieri nu există mâini mai forte decât ale mele. Nicăieri în toată lumea asta. Luaţi-l pe viermele ăsta din ochii mei!

Frost îl apucă de veşminte pe Harker şi îl târî afară prin mizeria din celulă.

– Stai, hohoti el, apucându-se strâns de uşă. Te rog! Nu face asta!

Urletele se pierdură apoi pe coridor.

Ochii lui Vitari surâdeau şters ca şi cum i-ar fi făcut plăcere scena la care tocmai asistase.

– Ce facem cu murdăria asta?

– Curăţaţi-o, Glokta se sprijini de perete, cu şoldul pulsând de durere, îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu o mână tremurândă. Spălaţi-o cu multă apă. Îngropaţi cadavrele.

Vitari făcu un semn cu capul spre singurul supravieţuitor.

– Şi cu ea ce ai de gând?

– Fă-i baie. Dă-i haine. Dă-i mâncare. Dă-i drumul.

– Nu are rost să-i fac baie dacă se întoarce în Oraşul Inferior.

Cam are dreptate în privinţa asta.

– Bine! A fost slujnica lui Davoust, înseamnă că poate fi şi a mea. Pune-o la muncă! strigă peste umăr şontâcăind deja spre uşă.

Trebuia să iasă de acolo. Nu mai putea să respire.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar zidurile nu sunt deloc de necucerit, nu în starea în care se află acum…

Persoana care vorbea se întrerupse la intrarea târşâită a lui Glokta în încăperea în care se ţinea întrunirea consiliului de conducere din Dagoska.

Nu se poate să fi existat o încăpere mai diferită de celula de la subsol. *De fapt, este cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată.* Fiecare centimetru al pereţilor şi al tavanului era sculptat în cel mai minuţios detaliu: forme geometrice înspăimântător de complicate şerpuiau în jurul scenelor din legendele kantice redate în mărime naturală, pictate cu aur şi argint strălucitor, roşu şi albastru intens. Podeaua era un mozaic de o complexitate absolut minunată, masa cea lungă era încrustată cu vârtejuri de lemn negru şi inserţii de fildeş, cu luciu de oglindă. Ferestrele înalte ofereau o privelişte de mare efect a oraşului în nuanţe de cafeniu prăfuit şi a golfului albastru scăpărător.

Femeia care se ridică să-l întâmpine pe Glokta se potrivea de minune cu ambianţa magnifică. *Absolut de minune.*

– Sunt Carlot dan Eider, spuse adresându-i un zâmbet

nestingherit şi întinzându-i mâinile ca unui prieten vechi. Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii.

Glokta trebui să admită că era impresionat. *Fie şi măcar de stomacul ei rezistent. Nici cel mai mic semn de groază. Se uită la mine de parcă n-aş fi o ruină desfigurată, pocită, diformă şi plină de ticuri nervoase. Mă întâmpină ca şi cum aş arăta la fel de bine ca ea.* Purta o rochie lungă lucrată în stilul din Sud: mătase albastră garnisită cu argint licărea în adierea brizei răcoroase ce pătrundea prin ferestrele înalte. Bijuterii de o valoare impresionantă îi scânteiau pe degete, la mâini, în jurul gâtului. Când se apropie de el, Glokta detectă şi o aromă stranie. *Dulce. Probabil ca mirodenia care a făcut-o atât de bogată.* Efectul parfumului nu a fost în van. *Sunt totuşi bărbat. Doar că mai puţin decât pe vremuri.*

– Trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care sunt îmbrăcată, dar straiele kantice sunt mult mai confortabile pe caniculă. Am început să mă obişnuiesc cu ele de când trăiesc aici.

Se scuză pentru felul cum arată aşa cum s-ar scuza un geniu pentru imbecilitatea lui.

– Nu e absolut nicio problemă, Glokta făcu o plecăciune atât de adâncă pe cât îi permiteau piciorul cel nevolnic şi durerea ascuţită din şale. Superiorul Glokta, la dispoziţia domniilor voastre.

– Suntem extrem de bucuroşi că ai venit. Am fost teribil de îngrijoraţi de la dispariţia Superiorului Davoust, predecesorul tău.

Îmi închipui că unii au fost ceva mai puţin îngrijoraţi decât alţii.

– Sper să reuşesc să fac ceva lumină în chestiunea asta.

– Toţi sperăm să fie aşa.

Îl prinse pe Glokta de cot cu o siguranţă firească.

– Permite-mi, te rog, să fac prezentările.

Glokta nu se clinti.

– Mulţumesc, Magistresă, dar cred că mă descurc şi singur.

Prin propriile-i puteri, atâtea câte îi mai rămăseseră, şontâcăi până în cealaltă parte a mesei de consiliu.

– Tu eşti generalul Vissbruck, însărcinat cu apărarea oraşului.

Generalul avea vreo patruzeci şi ceva de ani, era predispus la chelie, asuda din abundenţă în uniforma înzorzonată încheiată până în gât în ciuda căldurii cumplite. *Mi-aduc aminte de tine. Ai fost în Gurkhul, în timpul războiului. Maior în Oastea Regelui şi cu reputaţie de mare dobitoc. Se pare că ţi-a mers bine, aşa cum le*

merge îndeobşte dobitocilor.

– Îmi pare bine, catadicsi Vissbruck să spună, fără să-şi ridice ochii din hârtiile din faţă.

– Sigur, întotdeauna este bine să-ţi reîntâlneşti o veche cunoştinţă.

– Ne cunoaştem?

– Am luptat împreună în Gurkhul.

– Împreună? şi o undă de şoc traversă faţa năduşită a lui Vissbruck. Eşti… *acel* Glokta?

– Într-adevăr. Aşa cum spui, sunt *acel* Glokta.

Generalul începu să clipească des.

– Ăăă, păi, ca să zic aşa… cum ţi-a mai mers?

– Am avut parte de dureri înfiorătoare, mulţumesc de întrebare, dar văd că ţie îţi merge foarte bine, iar aceasta este o consolare imensă.

Vissbruck clipi iarăşi, însă Glokta nu-i lăsă timp să răspundă.

– Iar acesta trebuie să fie Lordul Guvernator Vurms. Este o onoare absolută să te cunosc, Alteţă.

Bătrânul era o caricatură a decrepitudinii, sfrijit în hainele maiestuoase de ceremonie, ca o prună uscată în pielea-i subţire. Cu toată căldura, mâinile nu i se opreau din tremurat, chelia lucioasă era presărată cu câteva smocuri de păr alb. Se uită chiorâş la Glokta cu ochi decoloraţi şi urduroşi.

– Ce zice? Lordul Guvernator se holbă confuz în jur. Cine-i omul ăsta?

Generalul Vissbrock se aplecă spre el, apropiindu-se atât de mult că buzele aproape că-i atinseră urechea bătrânului.

– Superiorul Glokta, Alteţă! Înlocuitorul lui Davoust!

– Glokta? Glokta? Unde dracu’ e Davoust?

Nimeni nu-l învrednici cu vreun răspuns.

– Eu sunt Korsten dan Vurms.

Fiul Lordului Guvernator îşi rosti numele de parcă ar fi fost un descântec magic şi îi întinse mâna lui Glokta de parcă i-ar fi oferit un dar nepreţuit. Blond şi frumuşel, tolănit neglijent pe scaun, bronzat şi emanând sănătate prin toţi porii, suplu şi atletic pe cât de dărâmat şi veştejit era tatăl său. *Deja nu pot să-l sufăr.*

– Înţeleg că ai fost un spadasin renumit pe vremuri, îl măsură Vurms din priviri pe Glokta cu un zâmbet batjocoritor. Şi eu mă pricep destul de bine la lupta cu sabia, însă aici nu am cu cine să mă duelez. Poate exersăm cândva împreună, ce zici?

Mi-ar plăcea la nebunie, jigodie mică. Dacă m-ar mai ajuta

piciorul te-aş bate de te-ai căca pe tine.

– Obişnuiam să mă duelez, dar, din nefericire, sănătatea mea şubredă m-a obligat să renunţ. Glokta îi aruncă un zâmbet malefic şi ştirb. Dar îndrăznesc să spun că aş putea să-ţi dau câteva ponturi dacă doreşti să-ţi îmbunătăţeşti tehnica.

Vurms se încruntă auzindu-i vorbele, dar Glokta trecuse deja mai departe.

– Tu trebuie să fii Hadişul Kahdia.

Hadişul era un bărbat înalt, subţire, cu gât lung şi privire obosită. Purta un veşmânt alb, simplu, la fel ca turbanul de pe cap. *Nu pare deloc mai înstărit ca ceilalţi localnici din Oraşul Inferior, însă are un aer demn.*

– Sunt Kahdia şi am fost ales de oamenii din Dagoska să vorbesc în numele lor. Dar nu îmi mai spun Hadiş. Preotul fără templu nu este preot.

– Tot de templu trebuie să vorbim? se văicări Vurms.

– Mă tem că trebuie, atâta vreme cât voi mai fi în consiliul acesta.

Se uită din nou la Glokta.

– Deci avem un alt Inchizitor? Un alt diavol. Un alt aducător de moarte. Afacerile tale nu mă interesează câtuşi de puţin, torţionarule.

Glokta surâse. *Îşi mărturiseşte ura faţă de Inchiziţie fără ca măcar să-mi vadă instrumentele. Dar nu mă pot aştepta ca poporul lui să îndrăgească Uniunea, atunci când trăiesc la ei acasă doar puţin mai bine decât sclavii. Să fie el trădătorul pe care îl caut?*

Sau el? Generalul Vissbruck, din cap până în picioare imaginea soldatului loial, cu simţul datoriei mult prea puternic şi cu imaginaţia mult prea bicisnică pentru a se deda la maşinaţiuni. *Dar puţini ajung generali fără să se îngrijească şi de propriul lor profit, fără să mituiască pe cine trebuie, fără să aibă câteva secrete bine ascunse.*

Sau el? Korsten dan Vurms îi rânjea batjocoritor ca unei latrine prost curăţate pe care era nevoit s-o folosească. *Am cunoscut mii de teapa lui, progenituri arogante. O fi el copilul Lordului Guvernator, dar este evident că nu este credincios nimănui altcuiva decât propriei persoane.*

Sau ea? Magistresa Eider era toată numai amabilitate şi zâmbet graţios, dar ochii îi erau duri ca diamantele. *Mă evaluează aşa cum îşi evaluează clientul o negustoreasă. Femeia*

asta înseamnă mai mult decât maniere elegante şi slăbiciune pentru croitoria străină. Mult mai mult.

Sau el? Până şi bătrânul Lord Guvernator părea acum suspect. *Să aibă oare văzul şi auzul atât de slăbite pe cât pretinde? Sau căutătura lui crucişă e o prefăcătorie, aşa cum ar putea fi şi insistenţele de a afla ce anume se întâmplă? Oare nu cumva ştie mai multe decât toţi ceilalţi?*

Glokta se întoarse şi şchiopătă până la fereastră, se sprijini de coloana superb sculptată de lângă ea şi admiră priveliştea uluitoare, încălzindu-şi faţa în razele amurgului. Aproape că putea simţi cum membrii consiliului se foiesc neliniştiţi, dornici să scape cât mai repede de el. *Mă întreb cât mai durează până vor porunci schilodului să iasă din splendida lor sală? N-am încredere în niciunul din ei. În niciunul.* Rânji atotştiutor ca pentru sine. *Exact aşa cum ar trebui să fie.*

Primul şi-a pierdut răbdarea Korsten dan Vurms.

– Superiorule Glokta, explodă el, apreciem conştiinciozitatea de care ai dat dovadă prezentându-te înaintea noastră, dar sunt convins că ai alte treburi mult mai importante de care să te ocupi. Pentru că noi cu siguranţă avem.

– Fireşte.

Glokta şontâcăi înapoi la masă cu o încetineală exagerată de parcă s-ar fi pregătit să părăsească încăperea. Apoi îşi trase un scaun şi se aşeză, strâmbându-se când îl săgetă durerea din picior.

– Pe cât este posibil, într-o primă etapă voi încerca să fac mai puţine observaţii.

– Ce? exclamă Vissbruck.

– Cine-i individul ăsta? întrebă iarăşi Lordul Guvernator, întinzându-şi gâtul înainte şi forţându-şi ochii apoşi. Ce se petrece aici?

Fiul său fu mai direct:

– Ce mama dracului crezi că faci? vru el să ştie. Ai înnebunit?

Hadişul Kahdia începu să chicotească uşurel. Că râdea de Glokta, sau de furia celorlalţi, nimeni nu-şi putea da seama.

– Vă rog, domnilor, vă rog, spuse Magistresa pe un ton blând, răbdător. Superiorul abia a sosit şi poate că nu ştie cum ne conducem noi treburile în Dagoska. Trebuie să înţelegi că predecesorul tău nu a luat niciodată parte la întrunirile noastre. De destui ani guvernăm cu mult succes oraşul acesta şi…

– Consiliul Închis nu vede lucrurile aşa.

Glokta ridică ordonanţa regală cu două degete. O arătă tuturor, asigurându-se că se vede bine sigiliul uriaş roşu cu auriu, apoi o împinse pe masă înspre ceilalţi.

În privirile uluite şi cumva nesigure ale colegilor ei, Carlot dan Eider luă documentul, îl despături şi începu să-l citească. Se încruntă, apoi ridică o sprânceană bine pensată.

– Se pare că noi suntem cei neştiutori.

– Dă-mi să văd! îi smuci din mâini scrisoarea Korsten dan Vurms şi o citi şi el. Nu se poate, murmură. Nu se poate!

– Mă tem că se poate. Glokta oferi asistenţei rânjetul său şui şi ştirb. Arhilectorul Sult este foarte îngrijorat. Mi-a cerut să anchetez dispariţia Superiorului Davoust şi totodată să inspectez fortificaţiile oraşului. Să le inspectez amănunţit şi să îi pot garanta că armata gurkiană nu ar putea să le penetreze. Mi-a ordonat să iau orice măsură mi s-ar părea necesară.

Făcu o pauză plină de înţeles.

– Orice… măsură.

– Ce e? bombăni Lordul Guvernator. Cer să mi se spună ce se petrece!

Acum documentul ajunsese la Vissbruck.

– Ordonanţa regală, şopti el, ştergându-şi cu mâneca transpiraţia de pe frunte, semnată de toţi cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. Îi conferă puteri depline!

O aşeză uşurel pe masa cu incrustaţii de parcă s-ar fi temut să nu izbucnească în flăcări pe neaşteptate.

– Este…

– Ştim cu toţii ce este.

Magistresa Eider îl privea pe Glokta cu un aer gânditor, mângâindu-şi obrazul neted cu un deget. *Ca o negustoreasă care şi-a dat brusc seama că acel client pe care-l credea neştiutor tocmai ce a jecmănit-o el pe ea, nu invers.*

– Se pare că Superiorul Glokta va prelua conducerea.

– N-aş spune chiar aşa, dar de acum înainte voi lua parte la toate întrunirile acestui consiliu. Gândiţi-vă la asta ca fiind prima dintr-un şir foarte lung de schimbări.

Glokta scoase un oftat de mulţumire şi se aşeză mai comod în scaunul admirabil realizat, întinzându-şi piciorul dureros, odihnindu-şi spatele dureros. *Aproape că mă simt bine.* Trecu în revistă chipurile posomorâte din consiliul de conducere al oraşului. *Fireşte, cu excepţia faptului că unul din aceşti oameni încântători este mai mult ca sigur un trădător periculos. Un*

trădător care a pus deja la cale dispariţia unui Superior şi care acum poate că se gândeşte la scoaterea din scenă şi a celui de-al doilea…

Glokta îşi drese glasul:

– Deci, generale Vissbruck, ce spuneai când am intrat eu? Ceva despre ziduri?

Rănile trecutului

– Greşelile trecutului, psalmodie Bayaz cu infatuare aproape divină, nu trebuie să se repete. Prin urmare, orice educaţie de valoare trebuie să se întemeieze pe o corectă înţelegere a istoriei.

Jezal scoase un suspin cutremurat. La ce naiba se apucase moşul ăsta să-l culturalizeze era peste puterea lui de pricepere. Poate din cauza egoismului de nestăpânit care apare în pragul senilităţii. Oricum, Jezal era de nezdruncinat în hotărârea lui de a nu învăţa absolut nimic.

– … da, istoria, medită Magul, este multă istorie în Calcis…

Jezal se uită în jur deloc impresionat. Dacă istoria nu ar fi însemnat nimic altceva decât bătrâneţe, atunci Calcis, oraşul-port străvechi al Vechiului Imperiu, s-ar fi calificat cu siguranţă. Însă dacă istoria ar fi mers mai departe şi ar fi însemnat şi grandoare, glorie, acel ceva care-ţi pune sângele în mişcare, atunci Calcis nici nu merita să fie pomenit.

Fără îndoială că oraşul fusese proiectat cu mare grijă, cu străzi largi, drepte, amplasate în aşa fel încât să ofere călătorului privelişti magnifice. Dar secolele lungi au transformat în scene ale descompunerii panoramele falnice de odinioară. Pretutindeni se zăreau case părăsite, cu ferestre şi uşi goale care se holbau trist la pieţele desfundate. Trecură pe lângă străzi lăturalnice, sufocate de buruieni, de moloz, de lemne putrezite. Jumătate dintre podurile de peste râul puturos se dărâmaseră şi dărâmate au rămas; jumătate dintre copacii care străjuiau căile largi erau morţi şi uscaţi, sugrumaţi de iederă.

Nici urmă de viaţa strălucitoare care fremăta în Adua, de la docuri până la mahalale şi până la Agriont. Poate că uneori lui Jezal i se păruse că oraşul lui era prea aglomerat, prea zgomotos, plesnind pe la cusături de atâta omenire, dar când îi văzu pe cei câţiva cetăţeni zdrenţăroşi ai Calcisului umblând aiurea printre osemintele putrezite ale oraşului de odinioară, îşi dădu seama ce atmosferă preferă.

– … şi de-a lungul călătoriei noastre vei avea parte de o mulţime de ocazii prin care să evoluezi, tinere prieten, şi îţi recomand să profiţi din plin de ele. Maestrul Nouădegete, în special, merită tot interesul din partea ta. Cred că ai putea învăţa

extrem de multe de la el…

Jezal icni, nevenindu-i să-şi creadă urechilor:

– De la maimuţa aia?

– Maimuţa aia, cum îi zici tu, este un bărbat renumit în întregul Nord. Sângerosul Nouă i se spune prin părţile acelea. Nume care singur umple bărbaţii de teamă sau speranţă, depinde de ce parte se află. Luptător şi tactician de o extremă şiretenie şi experienţă neegalată. Mai presus de orice altceva, a învăţat vicleşugul de a spune infinit mai puţin decât ştie, îi aruncă Bayaz o privire. Exact contrariul a ceea ce fac unii oameni pe care îi cunosc.

Jezal se încruntă şi îşi vârî capul între umeri. Nu vedea ce ar putea învăţa de la Nouădegete în afară, poate, de cum să mănânci direct cu mâinile şi să stai nespălat zile întregi.

– Marele forum, murmură Bayaz, când intrară într-un spaţiu deschis. Inima vie a oraşului, adăugă părând chiar şi el dezamăgit. Aici cetăţenii Calcisului obişnuiau să vină să cumpere şi să vândă, să urmărească spectacole şi să asiste la procese, să discute filosofie şi politică. În Timpurile Străvechi aici lumea s-ar fi înghesuit umăr lângă umăr până târziu în noapte.

Acum locul gol părea şi mai întins. În zona pavată ar fi putut intra o mulţime de cincizeci de ori mai mare decât cea formată din amărâţii strânşi acolo. Statuile impozante de pe margini erau pătate şi ciobite, piedestalurile lor murdare erau înclinate aproape să se răstoarne. În mijloc erau aşezate câteva tarabe, strânse una într-alta, ca oile pe vreme rea.

– Nălucă a gloriei trecute. Şi totuşi, îi indică Bayaz sculpturile neîngrijite, doar aceşti locatari ne interesează astăzi.

– Zău aşa? Şi ei sunt…?

– Împăraţi din trecutul îndepărtat, băiete, fiecare cu propria-i poveste.

Jezal gemu în sinea lui. Până şi pentru istoria ţării lui nu manifestase decât un interes superficial şi pasager, darămite pentru un golf insalubru din mult prea îndepărtatul Vest al Lumii.

– Sunt o grămadă, şopti el.

– Şi nici nu sunt toţi. Istoria Vechiului Imperiu se întinde multe secole în trecut.

– Probabil că de-aia i se zice „vechi”.

– Nu te forţa să faci pe deşteptul cu mine, căpitane Luthar, nu eşti utilat corespunzător. În vreme ce strămoşii tăi se frăsuiau de colo-colo în pielea goală, comunicând prin semne şi închinându-

se la zeul noroiului, maestrul meu, Juvens, veghea aici la crearea unei naţiuni măreţe, o naţiune care n-a fost niciodată egalată ca mărime şi bogăţie, ca ştiinţă şi grandoare. Adua, Talins, Shaffa, toate astea nu sunt decât umbre ale minunatelor oraşe care au înflorit odinioară în valea uriaşului fluviu Aos. Acesta este leagănul civilizaţiei, tânărul meu prieten.

Jezal privi în jur, la statuile amărâte, la pomii putreziţi, la străzile murdare, lăsate de izbelişte.

– Ce n-a mers?

– Decăderea măreţiei nu este niciodată o chestiune simplă. Dar acolo unde este izbândă şi este glorie, trebuie să se găsească şi decădere, şi ocară. Şi acolo unde apar amândouă, va clocoti pizma. Încet-încet, invidia şi orgoliul vor duce la gâlcevi, apoi la dihonii, apoi la războaie. Două războaie mari au sfârşit cu dezastre cumplite.

Se îndreptă iute spre statuia din apropiere.

– Dar dezastrele nu sunt lipsite de învăţăminte, băiatul meu.

Jezal se strâmbă. Avea nevoie de toate lecţiile astea de istorie cum avea nevoie de o boală venerică şi nicidecum nu se simţea „băiatul” nimănui. Însă bătrânul nu se lăsa descurajat de împotrivirea lui evidentă.

– Un mare conducător trebuie să fie nemilos, intonă Bayaz. Când simte o ameninţare la adresa persoanei sau autorităţii sale trebuie să acţioneze grabnic, fără păreri de rău. De pildă, nu trebuie să căutăm mai departe de împăratul Shilla, îşi ridică el ochii la statuia de marmură cu trăsăturile roase aproape în întregime de intemperii. Când şi-a suspectat şambelanul că ar avea oarece pretenţii la tron, a poruncit să fie executat, soţia şi copii să-i fie strangulaţi, palatul său de la Aulcus să fie făcut una cu pământul.

Bayaz ridică din umeri şi continuă:

– Fără nicio dovadă cât de mică. Gest exagerat şi brutal, dar mai bine să acţionezi cu prea multă forţă decât cu prea puţină. Mai bine să fii temut decât dispreţuit. Shilla ştia asta. Sentimentalismul nu are ce căuta în politică, înţelegi?

– Înţeleg că, oriunde mi-aş întoarce privirea în viaţa asta, dau peste câte un afurisit de păcălici bătrân care încearcă să-mi ţină o predică.

Acesta fu gândul lui Jezal, însă nu rosti cuvintele. Amintirea practicianului Inchiziţiei care se făcuse bucăţi sub ochii lui îi era mult prea proaspătă în minte. Zgomotul cleios al cărnii.

Fierbinţeala sângelui stropindu-i obrajii. Înghiţi greu nodul din gât şi îşi plecă privirea.

– Înţeleg, mormăi el.

Vocea monotonă a lui Bayaz zumzăi mai departe.

– Nu spun că un rege mare trebuie să fie un tiran, sigur că nu! Prioritatea unui conducător trebuie întotdeauna să fie aceea de a câştiga dragostea omului simplu, căci o poate dobândi cu gesturi mici şi, totuşi, poate dura o viaţă.

Dar Jezal nu fu de acord să treacă şi peste asta, indiferent cât de periculos părea a fi bătrânul. Era evident că Bayaz nu avea pic de experienţă practică pe scena politicii.

– La ce foloseşte dragostea omului din popor? Nobilii au bani, iar soldaţii au putere.

Bayaz îşi ridică ochii la nori.

– Vorbele tale sunt vorbele unui copil, prea uşor păcălit de tot felul de nerozii şi de nişte mâini agile. De unde vin banii nobililor, dacă nu din dările plătite de ţăranii care lucrează la câmp? Cine sunt acei soldaţi, dacă nu soţii şi fiii oamenilor de rând? Cine le-a dat lorzilor putere? Doar vasalii care li se supun, şi nimeni altcineva. Când ţăranii sunt nemulţumiţi cu adevărat, această putere se topeşte cu viteza gândului. Cum s-a întâmplat cu împăratul Dantus.

Arătă spre o statuie care avea braţul rupt din umăr, în vreme ce în mâna cealaltă întinsă ţinea un pumn de gunoaie peste care trona un petic de muşchi verde. Dispariţia nasului, în locul căruia se iţea un crater negru, îi conferea împăratului un aer de eternă uluire stânjenită, de parcă ar fi fost surprins pe latrină.

– Niciun alt conducător nu a fost mai iubit de poporul lui, spuse Bayaz. Îi considera pe toţi egalii lui, îşi împărţea averea cu cei săraci. Dar nobilii au uneltit împotriva lui, au ales pe unul dintre ei ca să-i ia locul şi l-au aruncat pe împărat în temniţă, confiscându-i tronul.

– Zău aşa? grohăi Jezal privind în gol peste piaţa pustie.

– Dar poporul nu a vrut să-şi abandoneze mult iubitul monarh. Şi-au părăsit căminele şi s-au răzvrătit şi nu au putut fi înfrânţi. Unii dintre complotişti au fost târâţi afară din castelele lor şi spânzuraţi în stradă, ceilalţi au fost asasinaţi, iar Dantus a fost reinstalat pe tron. Vezi tu, băiete, cea mai sigură pavăză a unui cârmuitor în faţa primejdiei este dragostea poporului său.

Jezal oftă:

– Prefer să mă bazez pe ajutorul lorzilor.

– Ha! Iubirea lor este costisitoare şi nestatornică precum vântul schimbător. Oare nu ai fost în Rotonda Lorzilor în timpul adunărilor Consiliului Deschis, căpitane Luthar?

Jezal se încruntă. Poate că totuşi era un grăunte de adevăr în bolboroselile bătrânului.

– Ha! Aşa este dragostea lorzilor. Cel mai bun lucru este să-i desparţi şi să le speculezi invidiile, să-i faci să se lupte pentru micile favoruri, să ceară să le fie recunoscute meritele pentru succesele obţinute. Dar mai ales să ai grijă ca niciunul dintre ei să nu devină prea puternic şi să ajungă să conteste maiestatea.

– Cine-i ăsta?

O statuie mai înaltă decât celelalte. Un bărbat impresionant de vreo şaizeci de ani, cu barbă deasă şi păr creţ. Trăsături frumoase, dar linie aspră a gurii şi multă mândrie şi urgie în ridurile de pe frunte. Un bărbat cu care nu era indicat să te pui.

– Acesta este maestrul meu, Juvens. Nu a fost împărat, dar a fost primul şi ultimul sfetnic al multora. El a clădit Imperiul, dar tot el a fost răspunzător pentru distrugerea lui. Un mare om din multe puncte de vedere, dar oamenii mari au şi defecte pe măsură.

Bayaz îşi învârti gânditor în mână bastonul mâncat de vreme.

– Trebuie să învăţăm lecţiile istoriei. Nu trebuie să repetăm greşelile trecutului.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Doar dacă nu există altă soluţie.

Jezal se frecă la ochi şi se uită în zare, dincolo de forum. Poate că Prinţul Moştenitor Ladisla ar putea trage oarece foloase din prelegerea asta, dar Jezal avea dubiile lui. Din cauza asta fusese luat de lângă prietenii lui, de lângă şansa la glorie şi avansare în grad câştigată cu multă trudă? Ca să asculte cugetările neinteresante ale unui pelerin ciudat şi chel şi în delir?

Se încruntă. Trei soldaţi traversau piaţa îndreptându-se către ei. La început nu le-a acordat prea mare atenţie. Apoi şi-a dat seama că se uitau fix la el şi la Bayaz şi chiar spre ei veneau. Acum observă un alt grup tot de trei soldaţi şi un altul, apropiindu-se din direcţii diferite.

Jezal simţi un nod în gât. Deşi modele vechi, armurile şi armele lor păreau mult folosite şi îngrijorător de eficace. Scrima era un lucru. Dar cu totul altul era lupta efectivă, cu toate posibilităţile ei de a te răni sau ucide. Sigur că nu era vorba de laşitate din partea lui să se simtă neliniştit, nu când nouă bărbaţi

înarmaţi se apropie de ei, nu când nu există cale de scăpare.

Şi Bayaz îi observase.

– Se pare că ni s-a pregătit un comitet de întâmpinare.

Cei nouă îi înconjurară, chipuri dure, arme strânse în mâini. Jezal îşi îndreptă umerii şi încercă să-şi ia un aer cât mai fioros, evitându-le privirea şi ţinându-şi mâna departe de mânerul sabiei. Nu dorea câtuşi de puţin ca vreunul din ei să devină prea agitat şi să-l taie pentru că aşa i s-a năzărit.

– Tu eşti Bayaz, rosti căpetenia, un bărbat îndesat cu panaş roşu, slinos, la coif.

– E o întrebare?

– Nu. Stăpânul nostru, Nunţiul Imperial, Salamo Narba, Guvernator al Calcisului, te invită într-o audienţă.

– Chiar aşa? cuprinse Bayaz cu privirea grupul de soldaţi şi îşi ridică o sprânceană la Jezal. Atunci cred că ar fi necuviincios din partea noastră să refuzăm, mai ales că Nunţiul s-a ostenit atât ca să ne organizeze o gardă de onoare. Arătaţi-ne drumul.

Trebuie spus ceva despre Logen Nouădegete, trebuie spus că avea dureri. Înainta cu greu peste bolovanii sfărâmaţi, tresărind de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe glezna rănită – şchiopătând, gâfâind, dând din mâini ca să-şi menţină echilibrul.

Fratele Picior-Lung rânji peste umăr la această privelişte jalnică.

– Cum îţi merg rănile, prietene?

– Mă dor, mârâi Logen printre dinţii încleştaţi.

– Şi totuşi, bănuiesc că ai avut parte de dureri mai mari.

– Îhî.

Erau multe rănile trecutului. Aproape toată viaţa şi-o petrecuse în dureri mai mari sau mai mici, vindecându-se mult prea încet de la o bătaie la alta. Îşi aduse aminte de prima rană adevărată pe care a avut-o, când un shanka îi tăiase obrazul de sus până jos. Avea cincisprezece ani pe atunci, era deşirat şi nu-i mijiseră încă mustăţile, iar fetele din sat îl plăceau. Îşi atinse cu degetul vechea cicatrice. Îşi aminti cum tatăl său îi bandajase obrazul în sala plină de fum, îşi aminti cum îl usturase, cum voise să ţipe de durere, dar îşi muşcase buzele. Un bărbat adevărat nu arată că îl doare.

Atunci când poate. Logen îşi aminti cum a zăcut pe burtă într-un cort împuţit, ascultând răpăitul ploii reci, muşcând o fâşie de piele ca să nu urle, dar scuipând-o, totuşi, şi dând glas durerii, în

vreme ce îi găureau spatele în căutarea unui vârf de săgeată. O zi întreagă îl tot căutaseră. În faţa acestei aduceri-aminte, Logen se înfioră şi îşi scutură omoplaţii amorţiţi. Din cauza urletelor, nu mai fusese în stare să vorbească o săptămână.

Nu fusese în stare să vorbească o săptămână nici după duelul cu Treicopaci. Sau să se ţină pe picioare, sau să mănânce, sau măcar să vadă. Maxilar spart, obraz sfârtecat, prea multe coaste rupte. Oase atât de zdrobite încât nu mai rămăsese din el decât un biet amărât care plângea de durere şi de milă pentru el însuşi, care scâncea ca un bebeluş la fiecare mişcare a tărgii, hrănit cu lingura de o bătrână căreia îi era profund recunoscător.

Mai erau şi alte amintiri. Mult mai multe, îmbulzindu-se şi făcându-l să sufere. Cum îl arsese şi îl tot arsese, scoţându-l din minţi, ciotul degetului după lupta de la Carleon. Cum se trezise brusc după ce zăcuse inconştient o zi întreagă atunci când fusese lovit în cap pe dealuri. Cum urinase sânge după ce suliţa lui Harding Ursuzul îi perforase maţele. Logen îşi simţea toate cicatricele de pe pielea-i zdrenţuită şi îşi strânse braţele în jurul trupului îndurerat.

Rănile trecutului erau multe, fireşte, însă asta nu însemna că cele de acum îl dureau mai puţin. Rana din umăr îl sâcâia, amarnică precum un tăciune fierbinte. Văzuse cum un bărbat îşi pierduse întregul braţ din cauza unei simple zgârieturi căpătate într-o bătălie. La început au fost nevoiţi să-i taie mâna, apoi braţul până la cot, apoi şi restul până la umăr. După aceea a început să obosească foarte des, după aceea a început să vorbească aiurea, apoi a încetat să mai respire. Logen nu voia să se întoarcă în ţărână astfel.

Ţopăi până la un colţ dintr-un zid dărâmat, se sprijini de el, îşi scutură cu efort haina de pe umeri, îşi deschise cu mişcări neîndemânatice nasturii cămăşii, scoase acul care ţinea bandajul şi şi-l desfăcu cu grijă.

– Cum arată? întrebă el.

– Ca mama tuturor râielor, mormăi Picior-Lung cercetându-i rana din umăr.

– Miroase rău?

– Acum vrei să te şi miros?

– Spune-mi dacă pute.

Navigatorul se aplecă şi adulmecă graţios umărul lui Logen.

– Un iz puternic de transpiraţie, dar s-ar putea să vină de la subsuoară. Mă tem că printre remarcabilele mele haruri nu se

numără şi medicina. Mie toate rănile îmi miros cam la fel.

Şi prinse la loc bandajul.

Logen începu să-şi pună cămaşa.

– Ţi-ai da seama dacă s-ar fi infectat, crede-mă. Ar duhni ca un mormânt vechi şi, odată ce putregaiul a pătruns în tine, nu mai ai cum să scapi de el decât cu cuţitul. Într-un mod al naibii de dureros.

– Da, mă rog, răspunse Picior-Lung care deja pornise cu paşi mari spre strada aproape pustie. Ai noroc că o avem pe femeia aia cu noi, pe Maljinn. Talentul ei de a purta o conversaţie este destul de limitat, dar când vine vorba despre răni, ei bine, am văzut-o la lucru şi pot să-ţi spun că se pricepe să coasă carnea la fel de uniform cum tigheleşte pielea un meşter cizmar. Zău că se pricepe! Mânuieşte acul cu multă măiestrie, de parcă ar fi croitoreasa vreunei regine. Talent extrem de util prin părţile astea. Şi nu m-ar mira absolut deloc dacă am avea nevoie de el cât de curând.

– Călătoria asta e periculoasă? îl întrebă Logen tot luptându-se cu hainele.

– Îhî. Întotdeauna Nordul a fost sălbatic şi nelegiuit, plin de dihonii sângeroase şi de tâlhari neîndurători la drumul mare. Toţi cei de prin părţile astea sunt înarmaţi până în dinţi, în orice clipă gata să ucidă. În Gurkhul, călătorii de pe alte meleaguri rămân în libertate doar dacă aşa pofteşte Guvernatorul local, riscând oricând să fie înrobiţi. În orice oraş styrian dai la fiecare colţ de stradă peste câte un pungaş sau peste câte un bătăuş, asta presupunând că ai reuşit să intri în oraş fără să fi fost mai întâi jefuit de autorităţi. Prin apele din jurul Celor O Mie de Insule mişună piraţii, câte unul pentru fiecare neguţător, sau cel puţin aşa se pare, în vreme ce locuitorii din îndepărtatul Suljuk se tem de străini şi îi dispreţuiesc şi aproape sigur că mai degrabă te-ar spânzura cu capul în jos şi ţi-ar tăia gâtul decât să-ţi arate drumul. Cercul Lumii este plin de pericole, prietene cu nouă degete, dar dacă tot nu-ţi este de-ajuns şi tânjeşti după primejdii şi mai îngrozitoare, îţi sugerez să vizitezi Vechiul Imperiu.

Logen avu senzaţia că Fratele Picior-Lung se distrează de minune.

– Atât de rău e?

– Ba chiar mai rău! Mai ales dacă, în loc să te rezumi doar la a vizita, te apuci să tai ţara de la un capăt la celălalt.

Logen tresări:

– Ăsta e planul?

– Acesta este planul, aşa cum îi spui tu. Din vremuri străvechi Vechiul Imperiu este sfâşiat de conflicte civile. Odinioară a fost o singură naţiune, cu un singur împărat, cu o armată puternică şi o administraţie loială ce vegheau la respectarea legilor. De-a lungul anilor s-a dizolvat într-o supă clocotită de principate mărunte, republici excentrice, oraşe-stat şi feude minuscule. Şi doar câţiva dintre toţi aceşti conducători sunt capabili să recunoască un stăpân care să nu-i ţină sub ameninţarea sabiei. Graniţa dintre impozit şi jaf, dintre război după reguli şi crimă sângeroasă, dintre afirmaţie legitimă şi joc al închipuirii s-a estompat şi apoi s-a şters complet. Nu trece nici un an fără ca vreun alt răufăcător însetat de putere să nu se declare rege al lumii. Am aflat că a existat o perioadă, cam acum cincizeci de ani, când au fost şaisprezece împăraţi în acelaşi timp.

– I-auzi! Cu cincisprezece mai mult decât e nevoie.

– Ba chiar cu şaisprezece, ar spune unii, şi niciunul din ei nu era binevoitor faţă de străini. Când e vorba de asasinat, Vechiul Imperiu oferă victimei o alternativă năucitoare. Însă nici măcar nu e nevoie să fii ucis de oameni.

– Nu?

– O, vai de mine, sigur că nu! Natura a pus şi ea multe obstacole teribile în calea noastră, mai ales că iarna se apropie. La vest de Calcis se întinde pe multe sute de kilometri o câmpie uriaşă şi plană, o pajişte deschisă. Poate că în vremurile străvechi mare parte din câmpia asta era aranjată, cultivată, traversată în toate direcţiile de drumuri drepte din piatră bună. Acum oraşele zac în ruine tăcute, iar ţinutul nu este decât o pustietate îmbibată cu apă, drumurile nefiind decât nişte poteci din pietre sfărâmate ademenindu-i pe imprudenţi în nisipuri mişcătoare.

– Nisipuri mişcătoare, murmură Logen clătinând încet din cap.

– Şi asta nu e totul. Fluviul Aos, cea mai mare apă curgătoare din tot Cercul Lumii, sapă o vale adâncă şi şerpuitoare chiar prin mijlocul acestei pustietăţi. Iar noi va trebui să-l traversăm, însă nu au mai rămas decât două poduri, unul la Darmium, pe unde ar fi cel mai bine să trecem, şi altul la Aostum, la aproape două sute de kilometri mai la vest. Sunt vaduri, ce-i drept, dar Aos este lat şi are ape repezi, şi valea e adâncă şi primejdioasă.

Picior-Lung plescăi din limbă.

– Toate astea sunt înainte de Munţii Sparţi.

– Sunt înalţi?

– O, din cale afară de înalţi. Foarte înalţi şi foarte periculoşi. Li se spune Munţii Sparţi din cauza stâncilor lor abrupte, a canioanelor lor crestate, a prăpăstiilor adânci. Umblă zvonuri că ar fi şi nişte trecători, dar toate hărţile s-au pierdut de multă vreme, presupunând că au existat vreodată hărţi. După ce reuşim să trecem de munţi, ne vom urca pe corabie…

– Ai de gând să cari o corabie peste munţi?

– Stăpânul nostru mi-a dat toate asigurările că ne va aştepta una de partea cealaltă a munţilor, deşi habar nu am cum o va duce până acolo, căci ţinutul este în mare parte necunoscut. Vom naviga spre vest, către insula Shabulyaan, despre care se spune că se ridică din mijlocul oceanului chiar pe Marginea Lumii.

– Se spune?

– Sunt doar zvonuri. Nimeni nu ştie mai multe. Chiar şi printre membrii ilustrului Ordin al Navigatorilor nu am auzit pe nimeni care să pretindă că a fost vreodată acolo, iar fraţii din ordinul meu sunt binecunoscuţi pentru… pentru afirmaţiile lor cam exagerate, să le zicem aşa.

Logen îşi scărpină obrazul, dorindu-şi să-l fi întrebat dinainte pe Bayaz ce anume avea de gând.

– Pare un drum tare lung.

– De fapt, nici nu se poate imagina o destinaţie mai îndepărtată.

– Şi ce e acolo unde mergem?

Picior-Lung ridică din umeri.

– Va trebui să-l întrebi pe stăpân. Menirea mea este să găsesc drumul cel mai bun, nu să caut motive. Te rog, urmează-mă, maestre Nouădegete şi, rogu-te, nu tândăli. Avem o mulţime de lucruri de făcut dacă trebuie să ne deghizăm în neguţători.

– Neguţători?

– Acesta este planul lui Bayaz. Negustorii se aventurează adesea la vest de Calcis, spre Darmium, chiar şi mai departe, spre Aostum. Încă mai există acolo oraşe mari, dar izolate de restul lumii. Poţi face profituri astronomice dacă le duci bunuri de lux din străinătate – mirodenii din Gurkhul, mătăsuri din Suljuk, ciuperci chaga din Nord. Chiar aşa, îţi poţi tripla investiţia într-o lună, dacă reuşeşti să supravieţuieşti! Iar asemenea caravane constituie un tablou obişnuit prin părţile acelea, desigur, bine înarmate şi bine apărate.

– Şi cum rămâne cu tâlharii din câmpie? Nu după neguţători umblă?

– Ba sigur că da, răspunse Picior-Lung. Probabil că deghizarea trebuie să ne apere de o altă ameninţare. Una care ne vizează în mod direct.

– Pe noi? Altă ameninţare? Pe lângă toate care sunt deja?

Dar Picior-Lung se îndepărtase şi nu-l mai putea auzi.

Cel puţin o anumită parte din Calcis nu-şi pierduse măreţia. Sala în care au fost conduşi de gărzi, sau de cei care îi răpiseră, era într-adevăr splendidă.

Două şiruri de coloane, înalte ca arborii pădurii, străjuiau laturile spaţiului vast, cu ecou. Erau sculptate în piatră verde, bine şlefuită, cu vinişoare argintii, scânteietoare. Sus, deasupra lor, tavanul negru-albăstrui, cu o pleiadă de stele strălucitoare, conturate cu aur. Un bazin adânc, cu apă întunecată, umplea spaţiul din faţa uşii, apă perfect nemişcată, oglindind tot din jur. O altă sală întunecată dedesubt. Un alt cer al nopţii dincolo de ea.

Nunţiul Imperial zăcea tolănit pe un divan aşezat pe un podium înalt, la celălalt capăt al încăperii. În faţă avea o masă plină cu delicatese. Era un om imens, obez, cu faţa rotundă. Degetele încărcate cu inele din aur alegeau şi apucau bucăţele gustoase de mâncare şi le îndesau în gura pofticioasă, însă grasul nu-i scăpa nicio clipă din ochi pe cei doi oaspeţi, sau pe cei doi prizonieri.

– Sunt Salamo Narba, Nunţiu Imperial şi guvernator al oraşului Calcis.

Îşi schimonosi fălcile şi scuipă un sâmbure de măslină care ateriză într-un blid: ţaca-ţaca.

– Tu eşti cel căruia i se spune Întâiul dintre Magi?

Magul îşi înclină capul pleşuv. Narba ridică un pocal ţinându-l de picior cu arătătorul durduliu şi degetul mare şi mai durduliu, luă o înghiţitură mare de vin, *suuuuu,* o plimbă cu zgomot prin gură, *flaş-flaş-flaş,* privindu-i ţintă în tot acest timp, şi înghiţi, *gogâlţ.*

– Bayaz.

– Chiar el.

– Hmm. Nu-ţi fie cu supărare…

Aici Nunţiul apucă o furculiţă mică şi scobi o stridie din cochilie.

– … dar prezenţa ta în oraşul acesta mă îngrijorează. Situaţia politică din Imperiu este… volatilă.

Îşi ridică iarăşi pocalul.

– Chiar mai volatilă decât de obicei.

Suuuuu, flaş-flaş-flaş, gogâlţ.

– Ultimul lucru de care am nevoie ar fi ca să… dea cineva peste cap echilibrul ăsta.

– Situaţia este mai volatilă decât de obicei? întrebă Bayaz. Am crezut că Sabarbus reuşise să calmeze lucrurile.

– Le-a calmat o vreme sub talpa cizmei.

Nunţiul smulse dintr-un ciorchine un pumn de boabe negre de strugure şi se lăsă iarăşi pe perne, vârându-şi-le una câte una în gura larg deschisă.

– Dar Sabarbus… e mort. Otravă, umblă vorba. Fiii lui, Scario… şi Glotus… s-au luat la ceartă pe seama moştenirii… şi au pornit război unul împotriva celuilalt. Război extrem de sângeros, chiar şi pentru ţinuturile acestea istovite.

Şi scuipă sâmburii pe masă.

– Glotus stăpânea cetatea Darmium, cea din mijlocul marii câmpii. Scario l-a angajat pe cel mai mare general pe care îl avusese tatăl său, Cabrian, ca s-o cucerească. Şi, după cinci luni de asediu, lipsit de provizii, fără speranţă de a primi ajutoare… Darmium s-a predat.

Narba muşcă dintr-o prună coaptă, iar zeama i se prelinse pe bărbie.

– Înseamnă că Scario este aproape de victorie.

– Ţţţîîî.

Nunţiul se şterse pe obraji cu vârful degetului mic şi aruncă neglijent pe masă fructul mâncat doar pe jumătate.

– Cabrian a cucerit cetatea, a jefuit-o de bogăţii, şi-a trimis brutele de soldaţi să fure ce mai rămăsese, s-a şi instalat în palatul străvechi şi s-a proclamat Împărat.

– Aha. Nu pari prea afectat.

– Jelesc pe dinăuntru, dar am mai văzut dintr-astea. Scario, Goltus şi, acum, Cabrian. Trei împăraţi autoproclamaţi, încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar soldaţii lor pustiesc pământurile, în vreme ce puţinele cetăţi care şi-au păstrat independenţa doar privesc îngrozite şi fac tot ce pot ca să scape cu bine din acest coşmar.

Bayaz se încruntă.

– Intenţionez să mă îndrept spre vest. Trebuie să traversez

fluviul Aos, iar cel mai apropiat pod este cel de la Darmium.

Nunţiul clătină din cap.

– Se zvoneşte că, deşi a fost mereu mai ţicnit, Cabrian şi-a pierdut complet minţile acum. Că şi-a omorât soţia şi s-a căsătorit cu toate cele trei fiice ale lui. Că s-a declarat zeu printre muritori. Porţile sunt ferecate în vreme ce el trece oraşul prin ciur căutând vrăjitoare, diavoli şi trădători. În fiecare zi apar noi şi noi cadavre atârnate în ştreang de spânzurătorile publice pe care le-a ridicat la fiecare colţ de stradă. Nimeni nu are voie nici să intre, nici să iasă din cetate. Astea sunt veştile din Darmium.

Jezal se simţi mai mult decât liniştit când îl auzi pe Bayaz spunând:

– Atunci trebuie s-o luăm pe la Aostum.

– Nimeni nu mai traversează acum fluviul pe la Aostum. Când a fugit de răzbunarea pe care o purtau cu sine oştirile fratelui său, Scario a trecut podul şi şi-a pus oamenii să-l dărâme în urma lui.

– L-a distrus?

– Aşa a făcut. O minune din Timpurile Străvechi care a durat vreme de două mii de ani. Nimic n-a mai rămas din el. În plus, a plouat multă vreme şi torentele iuţi ale fluviului s-au umflat. Nici vorbă să se poată trece prin vaduri. Mă tem că nu vei traversa Aos anul acesta.

– Trebuie.

– Dar nu se va întâmpla. Sfatul meu e să laşi Imperiul în durerea lui şi să pleci pe unde ai venit. Aici, în Calcis, am încercat întotdeauna să găsim calea de mijloc, să rămânem neutri şi să ne ţinem cu îndârjire departe de toate năpastele care s-au abătut, una după alta, asupra restului teritoriului. Aici încă mai respectăm modul de viaţă al strămoşilor noştri.

Făcu un semn spre el însuşi.

– Oraşul încă mai este guvernat de un Nunţiu Imperial, aşa cum cerea datina în Timpurile Străvechi, şi nu de vreun tâlhar, de vreo căpetenie măruntă, de vreun împărat fals.

Făcu un gest lipsit de vlagă la sala luxoasă.

– Aici, în pofida tuturor dificultăţilor, am reuşit să păstrăm vestigii ale splendorii trecutului şi nu am de gând să fac ceva care să le pună în pericol. N-a trecut nici o lună de când a fost pe aici prietenul tău, Zacharus.

– Aici?

– Mi-a spus că Glotus este împăratul de drept şi mi-a cerut

insistent să mă declar de partea lui. L-am trimis învârtindu-se cu acelaşi răspuns pe care ţi-l dau şi ţie. Noi, cei din Calcis, suntem mulţumiţi de cum stau lucrurile. Nu vrem să luăm parte la intrigile tale egoiste. Pleacă de-aici şi vâră-ţi nasul în oalele altora, Magule. Îţi dau trei zile să părăseşti oraşul.

A urmat o pauză lungă, îngheţată, pe când ultimele ecouri ale alocuţiunii lui Narba se topiră în înaltul sălii. Un moment lung, când parcă toţi cei prezenţi îşi ţinură respiraţia, când încruntătura lui Bayaz se adânci şi mai mult. O tăcere lungă, de expectativă, cuprinsă de o teamă crescândă.

– Mă confunzi, cumva? urlă Bayaz, iar Jezal simţi o dorinţă bruscă să fugă de lângă el şi să se ascundă în spatele uneia dintre coloanele superbe. Eu sunt Întâiul dintre Magi! Primul ucenic al marelui Juvens însuşi!

Furia lui era ca un bolovan prăbuşit pe pieptul lui Jezal, lăsându-l fără suflare, lăsându-l fără vlagă. Îşi ridică pumnul.

– Aceasta este mâna care l-a dărâmat pe Kanedias! Mâna care l-a încoronat pe Harod! *Tu* îndrăzneşti să mă *ameninţi?* Asta numeşti splendoare a trecutului? Un oraş ghemuit în spatele zidurilor sfărâmate ca un războinic bătrân şi veştejit ascuns în armura prea mare a tinereţii lui?

Narba se făcu mic în spatele tacâmurilor din argint, iar Jezal tresări, speriat că Nunţiul s-ar fi putut să explodeze în orice clipă, umplându-i pe toţi de sânge.

– Crezi că îmi pasă de ţucalul ăsta spart de oraş al tău? tună Bayaz. Îmi dai trei zile? Am să plec într-una!

Şi se răsuci pe călcâie şi traversă pardoseala lucioasă cu paşi apăsaţi, îndreptându-se spre uşă, în vreme ce ecourile vocii lui încă reverberau între pereţii strălucitori, de tavanul sclipitor.

Jezal şovăi o clipă, tremurând şi aşteptând să-şi revină, apoi se târî cu un aer vinovat după Întâiul dintre Magi, pe lângă gărzile îngrozite, înlemnite ale Nunţiului, către lumina zilei.

Starea fortificaţiilor

Arhilectorului Sult
Şef al Inchiziţiei Maiestăţii Sale

Eminenţa Voastră,

Am adus la cunoştinţă misiunea mea membrilor consiliului de conducere din Dagoska. Nu vă va surprinde să aflaţi că nu sunt deloc încântaţi de reducerea neaşteptată a puterilor lor. Ancheta asupra dispariţiei Superiorului Davoust se află în plină desfăşurare şi cred că rezultatele nu se vor lăsa aşteptate. Voi examina fortificaţiile oraşului cât de curând şi voi lua absolut toate măsurile necesare pentru ca Dagoska să fie de necucerit.

Vă voi da în curând şi alte veşti. Până atunci, slujesc şi mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Soarele apăsa pe coamele dărăpănate ale zidurilor. Trecea prin pălăria lui Glokta şi îi ardea capul înclinat. Trecea prin veşmântul negru al lui Glokta şi îi ardea umerii diformi. Ameninţa să-i stoarcă ultima picătură de apă din trup, să-l lase fără viaţă, să-l zdrobească şi să-l îngenuncheze. *O dimineaţă încântătoare de toamnă în fermecătoarea Dagoska.*

În vreme ce soarele îl ataca de sus, vântul sărat îl ataca frontal. Rafale puternice de pe marea pustie peste peninsula stearpă, fierbinţi şi înăbuşitoare, lovind zidurile cetăţii şi împrăştiind nisip salin pretutindeni. Vântul înţepa pielea transpirată a lui Glokta, îi usca gura, îi irita ochii umplându-i cu lacrimi usturătoare. *Se pare că până şi vremea vrea să scape de mine.*

Practiciana Vitari se balansa pe parapet alături de el, cu braţele întinse ca un acrobat pe sârmă. Glokta se uită urât la ea, siluetă neagră, lăbărţată pe cerul strălucitor. *Ar putea să meargă pe jos şi să nu se mai dea în spectacol. Dar, măcar aşa, există şansa să cadă.* Zidul era înalt de cel puţin douăzeci de paşi. Glokta îşi îngădui o umbră de surâs imaginându-şi cum

practiciana favorită a Arhilectorului îşi pierde echilibrul, alunecă şi se rostogoleşte în gol de pe zid, cu mâinile bătând aerul, încercând să se agaţe de ceva. *Poate şi un strigăt de disperare când cade spre moarte?*

Dar nu a căzut. *Căţeaua. Asta pentru ultima informare pe care i-a trimis-o Arhilectorului. „Schilodul continuă să se zbată ca peştele pe uscat. Nu a descoperit încă nici cea mai mică urmă de Davoust sau de vreun trădător, cu toate că a interogat jumătate de oraş. Unicul om pe care l-a arestat este chiar un membru al Inchiziţiei...”*

Glokta îşi umbri ochii cu mâna şi privi la soarele orbitor. Limba de pământ care lega Dagoska de continent se întindea în zare, nu mai lată de o sută de paşi în punctul cel mai îngust, cu marea sclipitoare de o parte şi de alta. Drumul care pornea de la porţile oraşului era o panglică de culoare cafenie printre arbuştii galbeni, îndreptându-se către dealurile uscate de pe continent. Câteva păsări de mare cu aspect jalnic cârâiau şi se învârteau în cercuri deasupra lui, dar alte semne de viaţă nu mai erau.

– Îmi permiţi să-ţi folosesc luneta, generale?

Vissbruck deschise instrumentul şi îl trânti îmbufnat în mâna întinsă a lui Glokta. *Este limpede că îşi spune că are treburi mai bune de făcut decât să-mi facă turul fortificaţiilor.* Generalul respira greu, rămăsese ţeapăn în poziţie de drepţi în uniforma lui impecabilă, cu obrajii rotofei lucind de transpiraţie. *Se chinuieşte din răsputeri să-şi păstreze atitudinea profesională. Căci atitudinea e singurul lucru profesional pe care-l are imbecilul ăsta, dar, aşa cum spune Arhilectorul, trebuie să ne facem treaba cu ce avem la îndemână.* Glokta îşi duse la ochi tubul din bronz.

Gurkienii ridicaseră o palisadă. Un gard înalt din pari la marginea dealurilor, izolând Dagoska de continent. De cealaltă parte se vedeau corturi ici şi colo, firişoare de fum de la focurile unde se pregătea masa. Glokta reuşi cu greu să desluşească siluete mititele în mişcare, sclipirea soarelui pe metal. *Arme şi armuri, multe, foarte multe.*

– Obişnuiau să vină caravane de pe continent, murmură Vissbruck. Anul trecut veneau câte o sută pe zi. Apoi au început să apară soldaţii Împăratului, iar negustorii s-au împuţinat. Au terminat gardul acum vreo două luni. De atunci n-a mai venit nici măcar un măgar de povară. Acum totul soseşte pe apă.

Glokta se uită cu atenţie la gard şi la tabăra de dincolo de el,

de la un ţărm la celălalt. *Oare doar îşi încordează muşchii într-o demonstraţie de forţă? Sau nu-i vorba de nicio glumă? Gurkienilor le plac spectacolele bune, dar nu se dau în lături nici de la o bătălie bună – cam aşa au cucerit întregul Sud.* Lăsă luneta jos.

– Câţi gurkieni crezi că sunt?

Vissbruck ridică din umeri:

– Imposibil de spus. Cred că pe puţin cinci mii, dar ar putea să fie şi mai mulţi în spatele dealurilor. Nu avem cum să ştim.

Cinci mii. Pe puţin. Dacă e un spectacol, e unul bun.

– Şi noi câţi oameni avem?

Vissbruck ezită.

– Am în subordine aproximativ şase sute de soldaţi ai Uniunii.

Aproximativ şase sute? Aproximativ? Cât de dobitoc poţi să fii? Când eram în armată ştiam numele tuturor soldaţilor din regimentul meu şi ştiam cine era cel mai potrivit pentru o anumită misiune.

– Şase sute? Doar atât?

– Sunt şi nişte mercenari în oraş, dar nu sunt de încredere şi adesea ne provoacă şi ei neplăceri. După părerea mea, sunt doar nişte mizerabili lipsiţi de caracter.

Ţi-am cerut cifre, nu păreri.

– Câţi mercenari?

– Poate o mie acum, poate mai mulţi.

– Cine îi conduce?

– Un styrian. Cosca. Aşa îşi zice.

– Nicomo Cosca?

Vitari se uita la ei de pe parapet, cu una din sprâncenele portocalii ridicată.

– Îl cunoşti?

– S-ar putea spune şi aşa. Credeam că a murit, dar se pare că nu există dreptate pe lumea asta.

Aici nu se înşală. Glokta se întoarse spre Vissbruck.

– Acest Cosca ascultă de tine?

– Nu prea. Îşi ia banii de la Negustorii de Mirodenii, aşa că ascultă de Magistresa Eider. Teoretic, ar trebui să fie la ordinele mele…

– Dar face doar ce pofteşte?

Chipul generalului îi confirmă că avea dreptate. *Mercenari. O sabie cu două tăişuri. Eficienţi, atâta vreme cât îi plăteşti şi nu îţi pui nădejdea în loialitatea lor.*

– Iar Cosca are de două ori mai mulţi oameni.

Se pare că dacă vreau să aflu cum este apărată cetatea nu vorbesc cu cine trebuie. Dar poate că mă poate lămuri într-o altă chestiune.

– Ştii ce s-a întâmplat cu predecesorul meu, Superiorul Davoust?

Generalul Vissbruck tresări, manifestându-şi iritarea.

– Habar n-am. Nu mă interesa câtuşi de puţin ce făcea.

– Hmm, rosti gânditor Glokta, îndesându-şi mai tare pălăria pe cap când o altă rafală de vânt îl umplu de nisip. Dispariţia Superiorului Inchiziţiei din oraş? Nu te-a interesat câtuşi de puţin?

– Absolut deloc, se răsti generalul. Nu vorbeam decât rareori. Se ştia că Davoust era un individ extrem de dur. În plus, Inchiziţia are treburile ei, iar eu le am pe ale mele.

Ce supărăcios suntem. Toată lumea e aşa de când am venit în oraş. Ai zice că nu mă vor pe aici.

– Ai treburile tale, zici?

Glokta şontâcăi până la parapet şi împunse cu toiagul zidăria fărâmiţată aproape de călcâiul lui Vitari. Se desprinse o bucată de piatră, se rostogoli şi căzu în gol. După câteva clipe i se auziră pocnetele când ajunse în şanţul de jos. Se întoarse spre Vissbruck.

– În calitatea de comandant al apărării oraşului, consideri că întreţinerea zidurilor se numără printre treburile tale?

Vissbruck se zbârli:

– Am făcut tot ce mi-a stat în putere!

Glokta începu să enumere ridicând degetele de la mână.

– Zidurile cetăţii se fac praf şi nu sunt echipate. Şanţul de dedesubt nici nu mai există, atât de plin e cu gunoaie şi mizerii. Porţile nu au mai fost înlocuite de ani buni şi se dezmembrează doar când te uiţi la ele. Dacă mâine ne-ar ataca gurkienii, cred că am fi într-o situaţie extrem de neplăcută.

– Dar nu din cauză că eu aş fi dat dovadă de neglijenţă, te asigur! Din cauza caniculei şi a vântului şi a aerului sărat, lemnul şi metalul putrezesc foarte repede şi nici pietrele nu o duc mult mai bine! Îţi dai seama ce corvoadă titanică?

Generalul întinse mâna la zidurile înalte care se rotunjeau pe ambele părţi spre mare. Chiar şi aici în vârf, parapetul era suficient de lat cât să treacă o căruţă pe el, iar la bază zidurile erau şi mai groase.

– Am prea puţini zidari calificaţi, iar materiale nici atât! Banii pe care mi-i trimite Consiliul Închis abia dacă ajung pentru întreţinerea Citadelei! Şi banii de la Neguţătorii de Mirodenii abia dacă ajung pentru întreţinerea zidurilor Oraşului Superior…

Nătărăul! S-ar crede că n-a avut nici cea mai mică intenţie să apere oraşul!

– Citadela nu poate fi aprovizionată de pe mare dacă restul Dagoskăi pică în mâinile gurkienilor, aşa este?

Vissbruck clipi des:

– Păi, nu, dar…

– Zidurile Oraşului Superior îi ţin pe localnici deoparte, dar sunt prea lungi, prea scunde şi prea subţiri ca să reziste în faţa unui atac concertat, de acord?

– Da, aşa cred, dar…

– Aşa că orice plan care consideră Citadela sau Oraşul Superior linia noastră principală de apărare este doar un plan prin care se încearcă să se câştige timp. Timp ca să primim ajutoare. Ajutoare care vor întârzia destul de mult, dat fiind că armata noastră este ocupată în Englia, la sute de kilometri depărtare. *Ajutoare care, de fapt, nu vor veni niciodată.* Şi dacă zidurile exterioare cad, oraşul este pierdut.

Glokta lovi cu toiagul în dalele prăfuite de pe jos.

– Aici trebuie să ne înfruntăm cu gurkienii şi trebuie să-i respingem. Orice altă chestiune este lipsită de însemnătate.

– Lipsită de însemnătate, ciripi Vitari ca pentru sine, ţopăind dintr-o parte a parapetului în cealaltă.

Generalul se încruntă.

– Nu pot face altceva decât ce îmi ordonă Lordul Guvernator şi consiliul său. Iar opinia generală este că Oraşul Inferior este o cantitate neglijabilă şi poate fi sacrificat. Nu răspund de politica întregului…

– Dar eu da.

Glokta îl privi fix în ochi pe Vissbruck o clipă mult prea lungă.

– De acum înainte absolut toate resursele vor fi direcţionate către repararea şi consolidarea zidurilor cetăţii. Parapete noi, porţi noi, toate pietrele crăpate să fie înlocuite. Nu vreau să văd nici măcar crăpătură cât pentru o furnică, darămite pentru armata gurkiană.

– Cine să facă toate astea?

– La urma urmei, localnicii au construit toate astea pe vremuri, nu-i aşa? Printre ei trebuie să existe muncitori calificaţi.

Caută-i, găseşte-i şi angajează-i. Cât priveşte şanţul, vreau să-l faci sub nivelul mării. Aşa că, în cazul în care vin gurkienii, să-l putem inunda şi să transformăm Dagoska într-o insulă.

– Dar toate astea o să dureze luni întregi!

– N-ai decât două săptămâni la dispoziţie. Poate nici atât. Înrolează-i pe toţi bărbaţii care nu-ţi sunt de folos la fortificaţii. Şi pe femei, şi pe copii. Pe toţi cei care sunt capabili să ţină o sabie în mână.

Vissbruck se uită urât la Vitari.

– Şi oamenii tăi din Inchiziţie ce treabă au?

– Sunt mult prea ocupaţi cu interogatoriile încercând să afle ce s-a întâmplat cu ultimul Superior pe care l-aţi avut aici. Sau sunt mult prea ocupaţi să mă păzească, să-mi supravegheze camerele şi să stea de strajă la porţile cetăţii zi şi noapte, ca să nu păţească şi Superiorul cel nou acelaşi lucru. N-ar fi păcat, Vissbruck, dacă aş dispărea înainte ca fortificaţiile să fie gata?

– Bineînţeles, Superiorule, mormăi generalul.

Dar fără entuziasm exacerbat, aş zice.

– Însă absolut toată lumea trebuie să pună mâna la lucru, inclusiv soldaţii tăi.

– Dar nu te poţi aştepta ca oamenii mei să…

– Mă aştept ca fiecare să-şi facă treaba. Cui nu-i convine, poate să se întoarcă în Adua. Să se întoarcă şi să-i explice Arhilectorului ce a avut împotriva dispoziţiilor mele.

Glokta îi aruncă generalului rânjetul lui ştirb.

– Nimeni nu e de neînlocuit, generale, nimeni.

Chipul rozaliu al lui Vissbruck se umpluse de broboane mari de transpiraţie. Gulerul ţeapăn al uniformei era întunecat cu pete de umezeală.

– Desigur, fiecare trebuie să-şi facă treaba! Lucrările la şanţuri vor începe imediat!

Încercă un surâs care nu convingea pe nimeni.

– O să găsesc oameni, dar voi avea nevoie de bani, Superiorule. Oamenii trebuie să fie plătiţi dacă muncesc, chiar şi localnicii. Şi mai avem nevoie şi de materiale, şi totul trebuie adus pe mare…

– Împrumută ce-ţi trebuie şi apucă-te de lucru. Lucrează pe datorie. Promite tot, dar să nu dai nimic deocamdată. Eminenţa Sa se va îngriji de aspectul financiar. *Bine-ar face.* Vreau să mă informezi în fiecare dimineaţă de starea lucrărilor.

– În fiecare dimineaţă.

– Ai multă treabă, generale. În locul tău, eu n-aş mai zăbovi.

Vissbruck ezită o clipă, de parcă n-ar fi fost sigur dacă nu cumva ar fi trebuit să salute milităreşte. În cele din urmă se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu mers apăsat.

Enervarea unui soldat de meserie căruia îi dă ordine un civil, sau e vorba despre ceva mai mult? Oare îi dau peste cap planurile bine întocmite? Poate chiar planuri de a vinde cetatea gurkienilor?

Vitari sări de pe parapet pe culoarul circular.

– Eminenţa Sa se va îngriji de aspectul financiar? Cât noroc crezi că ai putea avea?

Glokta se uită urât după ea, apoi se uită urât la dealurile de pe continent, apoi se uită urât la Citadelă. *Pericole pretutindeni. Sunt prins în capcană între Arhilector şi gurkieni şi îmi ţine de urât un trădător necunoscut. Ar fi o minune dacă aş apuca ziua de mâine.*

Un optimist convins ar fi spus că e o tavernă. *Dar n-are cum să merite acest nume.* O cocioabă mirosind a urină, utilată cu ceva resturi de mobilier pătate cu transpiraţie străveche şi cu alte lichide de dată mai recentă. *Un soi de canal de scurgere fără scurgere.* Nu-ţi puteai da seama care sunt clienţii şi care sunt chelnerii, toţi beţi şi tolăniţi fiecare pe unde a apucat în căldura zilei. Nicomo Cosca, renumitul aventurier, dormea buştean în mijlocul acestui tablou al depravării.

Îşi proptise scaunul de peretele jegos pe picioarele din spate şi îşi pusese o cizmă pe masă. Probabil că pe vremuri fusese o cizmă elegantă, extrem de frumoasă, din piele styriană neagră cu pinteni şi catarame aurite. *Fusese.* Acum carâmbul era deformat şi ros de atâta folosinţă, cu negrul transformat în cenuşiu murdar. Pintenul era rupt, poleiala de pe catarame se cojea lăsând să se vadă metalul pătat de rugină. Printr-o gaură din talpă se uita pe furiş la Glokta o bucăţică roz de piele plină de băşici.

Nu cred că există o cizmă mai potrivită cu posesorul ei. Mustăţile lungi ale lui Cosca probabil că ar fi trebuit să fie date cu ceară şi ridicate în furculiţă după moda filfizonilor styrieni, însă atârnau moi şi ofilite pe lângă gura lui întredeschisă. Gâtul şi maxilarul îi erau acoperite cu barbă de o săptămână, ceva între barba cinstită şi ţepii neglijenţi, iar deasupra gulerului se vedea o spuzeală scabroasă care începuse să se cojească. Părul slinos îi

stătea ridicat în toate părţile, cu excepţia cheliei rotunde din creştet, colorată de soare în roşu fioros. Broboane de transpiraţie pe pielea ridată, o muscă indolentă care se târa pe faţa buhăită. O sticlă goală răsturnată pe masă. Alta, pe jumătate plină, în poala lui.

Vitari cuprinse cu privirea acest tablou al beţiei şi neglijenţei crase, cu o expresie de dispreţ evidentă în pofida măştii.

– Aşadar este adevărat, n-ai murit.

Nu tocmai.

Cosca se chinui să-şi deschidă un ochi injectat, clipi, se uită chiorâş la ea şi începu să zâmbească uşor.

– Pe legea mea, dacă nu e Shylo Vitari. Viaţa încă mai reuşeşte să mă ia prin surprindere.

Îşi strâmbă gura schimonosindu-se, privi în jos şi descoperi sticla de pe genunchi, o ridică şi luă o duşcă lungă, însetată. Înghiţituri mari, de parcă ar fi fost apă. *Beţiv experimentat, ca şi cum ar fi fost vreun dubiu. Nu tocmai persoana căreia să i se încredinţeze apărarea oraşului. Aşa ai crede la o primă vedere.*

– N-am crezut că am să te mai văd vreodată. De ce nu-ţi scoţi masca? Îmi răpeşte bucuria de a-ţi vedea întreaga frumuseţe.

– Păstrează-ţi vorbele astea pentru curvele tale, Cosca. N-am nevoie să mă îmbolnăvesc de ce ai tu.

Mercenarul scoase un gâjâit, jumătate hohot de râs, jumătate tuse.

– Încă mai ai maniere de prinţesă, hârâi el.

– Atunci căcăstoarea asta e un palat.

Cosca ridică din umeri.

– Toate seamănă între ele dacă eşti suficient de beat.

– Şi crezi că o să fii vreodată suficient de beat?

– Nu. Dar merită să încerc.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele, supse o altă gură din sticlă.

Vitari se cocoţă pe marginea unei mese.

– Ce vânt te aduce prin părţile astea? Credeam că ai treabă să împrăştii blenoragie prin Styria.

– Popularitatea mea începuse să scadă prin locurile natale.

– Adică ai jucat joc dublu cam de multe ori, nu?

– Cam aşa ceva.

– Şi dagoskanii te-au primit cu braţele deschise?

– Aş fi preferat să mă întâmpini tu cu picioarele deschise, dar nu poţi să le ai pe toate pe lumea asta. Cine-i prietenul tău?

Cu piciorul chinuit, Glokta trase un scaun rahitic şi se aşeză, sperând că nu se va face fărâme sub greutatea lui. *N-ar fi tocmai indicat să mă prăbuşesc peste un morman de beţe rupte.*

– Numele meu este Glokta, rosti el întinzându-şi gâtul asudat la stânga şi la dreapta. Superiorul Glokta.

Cosca îl privi lung, multă vreme. Cu ochi injectaţi, înfundaţi în orbite, cu pleoape grele. *Şi totuşi par a chibzui la ceva. Poate că nu este chiar atât de beat pe cât pretinde.*

– Cel care a luptat în Gurkhul? Aţi fost colonel de cavalerie?

Glokta simţi cum i se zbate o pleoapă. *Cu greu ai putea spune că sunt acel om, dar se pare că sunt surprinzător de bine ţinut minte.*

– Am renunţat la armată de câţiva ani. Mă miră că ai auzit de mine.

– Un luptător trebuie să-şi cunoască duşmanii, iar un mercenar nu ştie niciodată care-i va fi următorul inamic. Merită să cunoşti cât mai multe despre persoanele importante din cercurile militare. Acum ceva vreme am auzit pomenindu-se de tine ca fiind un om de care trebuie să ţii cont. Cutezător şi inteligent, asta am auzit, însă nesăbuit. După aceea n-am mai aflat nimic. Şi iată-te, te ocupi cu altele acum. Pui întrebări.

– Nesăbuinţa nu mi-a folosit, ridică Glokta din umeri. Iar un om trebuie să-şi găsească o preocupare.

– Bineînţeles. Niciodată să nu pui la îndoială alegerile cuiva, aşa zic. N-ai de unde să-i cunoşti motivele. Ai venit să bei ceva, Superiorule? Mă tem că n-au nimic mai bun decât pişatul ăsta, spuse agitând sticla. Sau ai niscaiva întrebări pentru mine?

Chiar că am şi nu doar niscaiva.

– Te pricepi la asedii?

– Dacă mă pricep? exclamă Cosca cu stropi de salivă. Mă întrebi dacă mă pricep? Nu duc lipsă de experienţă…

– Nu, murmură Vitari peste umăr. Doar de disciplină şi loialitate.

– Mda, mă rog, se încruntă Cosca la ea, depinde pe cine întrebi. Dar am fost şi la Etrina, şi la Muris. Două asedii serioase. Şi am atacat eu însumi Visserine timp de câteva luni, şi aproape că am cucerit-o, dacă nu m-ar fi luat prin surprindere diavoliţa aia de Mercatto. Ne-a atacat cu cavaleria înainte de răsărit, cu soarele în spate şi aşa mai departe, căţeaua…

– Am auzit că ai fost mort de beat atunci, murmură Vitari.

– Mda, mă rog… Şi după aia am apărat Borletta vreme de

şase luni împotriva Marelui Duce Orso…

Vitari pufni:

– Până când te-a mituit ca să-i deschizi porţile.

Cosca schiţă un zâmbet sfios.

– O grămadă de bani. Dar nici n-a trebuit să se lupte. Măcar meritul ăsta să mi-l recunoşti, Shylo.

– Nimeni nu trebuie să se lupte cu tine dacă are punga plină.

Mercenarul rânji cu gura până la urechi.

– Sunt exact ceea ce sunt şi niciodată nu am pretins că sunt altceva.

– Aşadar ai obiceiul să-ţi trădezi stăpânul? îl întrebă Glokta.

Styrianul îngheţă cu sticla la jumătatea drumului spre gură.

– Superiorule, mă jigneşti profund. O fi Nicomo Cosca mercenar, totuşi, mai există nişte reguli. Într-un singur caz aş întoarce spatele celui care m-a angajat.

– Şi anume?

Cosca rânji larg.

– Dacă altcineva îmi oferă mai mult.

Aha, codul mercenarului. Sunt unii care ar face orice pentru bani. Majoritatea ar face absolut orice dacă li se plăteşte îndeajuns. Ar face, poate, să dispară un Superior al Inchiziţiei?

– Ştii ce s-a întâmplat cu predecesorul meu, Superiorul Davoust?

– Ha! Enigma cu torţionarul invizibil!

Dus pe gânduri, Cosca îşi scărpină barba slinoasă, îşi râcâi eczema de pe gât şi examină cojiţele de sub unghie.

– Cine ştie şi cui îi pasă? Individul era un porc. L-am cunoscut prea puţin, dar nu mi-a plăcut deloc. Avea o sumedenie de duşmani şi, în caz că nu te-ai prins, aici e un cuib de şerpi. Dacă vrei să ştii cine l-a muşcat… nu-i asta treaba ta să afli? Eu sunt ocupat acum. Beau.

Destul de verosimil.

– Ce părere ai de prietenul nostru comun, generalul Vissbruck?

Cosca îşi vârî gâtul între umeri şi se lăsă mai jos pe scaun.

– Omul ăla-i un copil. Se joacă de-a soldaţii. Cârpăceşte la castelaşul lui, la gărduleţul lui, când zidurile cetăţii sunt cele care contează. Pierde-le şi ai pierdut şi partida, asta zic eu.

– M-am gândit exact la acelaşi lucru. *În fond, poate că apărarea oraşului ar putea încăpea pe mâini şi mai nepricepute.* Deja s-a început lucrul la zidurile cetăţii şi la şanţul din jur. Sper

să-l putem inunda.

Cosca ridică o sprânceană.

– Bun. Inundaţi-l. Gurkienilor nu le place apa. De-aia sunt marinari atât de proşti. Inundaţi-l. Foarte bine.

Îşi dădu capul pe spate şi sorbi ultimele picături din sticlă, apoi o azvârli cât colo pe podeaua mizeră, se şterse la gură cu mâna murdară, apoi îşi şterse mâna de pieptii cămăşii pătate de transpiraţie.

– Măcar e cineva care ştie ce face. Ce zici, poate că atunci când ne-or ataca gurkienii vom rezista mai mult decât câteva zile?

Cu condiţia să nu fim trădaţi dinainte.

– N-avem de unde şti, poate că gurkienii nu vor ataca.

– O, eu sper să atace.

Cosca vârî mâna sub scaun şi scoase o altă sticlă. Îi licăriră ochii atunci când îi scoase dopul cu dinţii şi-l scuipă pe jos.

– Sunt plătit dublu pe timp de luptă.

Seara şi o briză milostivă răcorea sala de audienţe. Glokta se sprijini de perete urmărind umbrele care se întindeau peste oraşul de dedesubt.

Lordul Guvernator întârzia. *Încearcă să-mi arate că tot el e la conducere, indiferent ce spune Consiliul Închis.* Dar pe Glokta nu-l deranja să stea liniştit o vreme. Fusese o zi istovitoare. Târându-se prin oraş pe caniculă, inspectând zidurile, porţile, trupele. Punând întrebări. *Întrebări la care nimeni nu a dat răspunsuri satisfăcătoare.* Piciorul îi pulsa, spatele îl durea, mâna i se jupuise de la toiag. *Dar nu mi-e mai rău decât de obicei. Sunt încă pe picioarele mele. Una peste alta, a fost o zi bună.*

Soarele incandescent era învăluit în fâşii de nori portocalii. Sub el, o felie prelungă de mare arunca scânteieri argintii în ultimele raze ale zilei. Zidurile cetăţii aruncaseră deja în beznă dărăpănăturile insalubre din Oraşul Inferior, iar clopotniţele înalte ale marelui templu se întindeau peste acoperişurile Oraşului Superior, urcând stânca spre Citadelă. Dealurile de pe continent nu erau decât o sugestie îndepărtată, năpădite de umbre. *Şi mişunând de soldaţi gurkieni. Pândindu-ne toate mişcările, aşa cum şi noi le pândim pe ale lor, de bună seamă. Urmărindu-ne cum ne săpăm şanţurile, cum ne peticim zidurile, cum ne întărim porţile. Dar mă întreb câtă vreme se vor mulţumi doar să ne observe? Cât va mai dura până când soarele va asfinţi pentru*

noi?

Uşa se deschise, iar Glokta îşi întoarse capul, strâmbându-se când îi trosni gâtul. Fiul Lordului Guvernator, Korsten dan Vurms. Închise uşa după el şi intră în sală cu paşi hotărâţi, pocnind cu tocurile îmbrăcate în metal pe pardoseala de mozaic. *Aha, floarea tinerii nobilimi a Uniunii. Aproape că-i pot simţi distincţia. Sau a tras careva o băşină?*

– Superiorule Glokta! Sper că nu te-am lăsat să mă aştepţi prea mult.

– Ba m-ai lăsat, răspunse Glokta şontâcăind spre masă. Aşa se întâmplă de obicei când întârzii la o întrevedere. Îl laşi pe celălalt să aştepte.

Vurms se încruntă uşor.

– Atunci îmi cer scuze, spuse cu cel mai puţin apologetic ton posibil. Cum ţi se pare oraşul nostru?

– Foarte cald şi plin de trepte, răspunse Glokta prăvălindu-se într-unul din scaunele elegante. Unde este Lordul Guvernator?

Încruntătura se adânci.

– Mă tem că tatăl meu nu se simte bine şi nu poate lua parte la întrevederea noastră. Înţelegi că este bătrân şi are nevoie de odihnă. Pot vorbi eu în numele lui oricând.

– Serios? Şi ce aveţi voi doi de spus?

– Tatăl meu este extrem de îngrijorat de faptul că te-ai apucat de lucru la fortificaţii. Am aflat că soldaţilor Regelui li s-a ordonat să sape gropi în peninsulă, în loc să rămână să apere zidurile Oraşului Superior. Îţi dai seama că ne laşi la mâna băştinaşilor!

Glokta pufni.

– Băştinaşii sunt şi ei cetăţeni ai Uniunii, chiar dacă nu le convine asta. Şi crede-mă, sunt mult mai milostivi decât gurkienii. *Am aflat pe pielea mea cât de milostivi sunt aceştia.*

– Nu sunt decât nişte primitivi! exclamă batjocoritor Vurms, pe deasupra şi periculoşi! Nu eşti de suficient timp aici ca să pricepi ameninţarea pe care o reprezintă! Ar trebui să stai de vorbă cu Harker. Are idei destul de bune despre cum trebuie să ne purtăm cu primitivii.

– Am stat de vorbă cu Harker şi nu mi-au plăcut ideile lui. Ba chiar cred că s-ar putea să se vadă obligat să şi le reconsidere acolo la subsol, în întuneric. *Presupun că exact asta face acum, cât de repede îi permite bobul de creier.* În ceea ce priveşte temerile tatălui tău, să ştii că nu trebuie să se mai preocupe de apărarea oraşului. Pentru că este un om în vârstă, care are

nevoie de odihnă, nu mă îndoiesc că va fi bucuros să-mi încredinţeze mie această responsabilitate.

Un licăr de mânie traversă trăsăturile chipeşe ale lui Vurms. Deschise gura să scoată o înjurătură, dar se răzgândi în ultima clipă. *Aşa şi trebuie.* Se sprijini de speteaza scaunului, frecându-şi gânditor degetul mare de arătător. Când vorbi, spusele îi fură însoţite de un zâmbet prietenos şi o blândeţe fermecătoare. *Acum încep şi linguşelile.*

– Superiorule Glokta, am senzaţia că am pornit cu stângul…

– Eu nu am decât un picior sănătos.

Surâsul lui Vurms pâlpâi, dar el insistă:

– Este evident că tu deţii toate atuurile pentru moment, dar tatăl meu are o mulţime de prieteni în Midderland. Dacă am chef, îţi pot pune beţe în roate. Sau îţi pot fi de mare ajutor…

– Mă bucur nespus că ai decis să cooperezi. Poţi începe prin a-mi spune ce s-a întâmplat cu Superiorul Davoust.

Surâsul se şterse cu totul.

– De unde să ştiu eu?

– Fiecare ştim câte ceva. *Iar unii ştiu mai multe decât alţii. Să fie şi cazul tău, Vurms?*

Fiul Lordului Guvernator se gândi puţin înainte să răspundă. *E greu de cap, sau e vinovat? Se gândeşte cum m-ar putea ajuta, sau cum să-şi ascundă urmele?*

– Ştiu că băştinaşii îl urau. Mereu complotau împotriva noastră, iar Davoust îi urmărea neobosit pe trădători. N-am nicio îndoială că a căzut victimă unei uneltiri de-a lor. În locul tău aş pune întrebări în Oraşul Inferior.

– O, dar eu sunt încredinţat că răspunsurile se găsesc aici, în Citadelă.

– Nu la mine, se răţoi Vurms, măsurându-l pe Glokta din cap până în picioare. Crede-mă când îţi spun că aş fi tare bucuros dacă Davoust s-ar mai afla printre noi.

Poate că da, sau poate că nu, dar astăzi nu vom mai primi răspunsuri.

– Bine. Spune-mi, atunci, care este starea magazinelor din oraş.

– Starea magazinelor?

– Mâncare, Korsten, mâncare. Înţeleg că, din moment ce gurkienii ne-au închis căile de aprovizionare pe uscat, totul trebuie adus pe mare. Iar hrănirea populaţiei este una dintre preocupările majore ale unui guvernator.

– Tatăl meu se îngrijeşte întotdeauna de nevoile oamenilor lui! se răţoi Vurms. Avem provizii pentru şase luni!

– Şase luni? Pentru toţi locuitorii?

– Bineînţeles.

Mai bine decât m-am aşteptat. Măcar o grijă mai puţin din tot noianul ăsta de probleme.

– Dacă nu-i punem la socoteală şi pe băştinaşi, adăugă Vurms de parcă ar fi vorbit despre ceva complet lipsit de însemnătate.

Glokta făcu o pauză.

– Şi ce vor mânca dacă gurkienii asediază oraşul?

Vurms ridică din umeri.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu te-ai gândit? Şi ce crezi că se va întâmpla atunci când vor începe să sufere de foame?

– Păi…

– Haos! Asta se va întâmpla! Nu putem apăra oraşul cu patru cincimi din populaţie împotriva noastră!

Glokta îşi supse dezgustat gingiile găunoase.

– Te duci la negustori şi faci rost de provizii pentru şase luni! Pentru toată lumea! Vreau ca şi şobolanii din canale să aibă ce mânca şase luni de acum încolo!

– Da’ ce crezi că sunt? şuieră Vurms. Servitorul tău?

– Eşti exact ce vreau eu să fii.

Orice urmă de amabilitate dispăruse de pe chipul lui Vurms.

– Sunt fiul Lordului Guvernator! Nu accept să mi se vorbească în felul acesta!

Picioarele scaunului scârţâiră jalnic când se ridică brusc cu intenţia de a părăsi încăperea.

– Foarte bine, murmură Glokta. O corabie pleacă în fiecare zi spre Adua. O corabie rapidă, care îşi duce marfa direct în Casa Întrebărilor. Acolo ţi se va vorbi altfel, crede-mă. Aş putea să-ţi fac rost de o cabină la bord.

Vurms se opri în loc.

– N-ai să îndrăzneşti!

Glokta zâmbi. Cu cel mai respingător, mai batjocoritor, mai fără de dinţi zâmbet pe care îl avea în arsenal.

– N-ai tu curajul să pui rămăşag pe ce îndrăznesc sau nu să fac. Cât curaj ai?

Tânărul îşi umezi buzele, dar nu fu în stare să susţină privirea lui Glokta.

Aşa m-am gândit şi eu. Mi-aminteşte de vechiul meu prieten,

căpitanul Luthar. Doar zorzoane şi infatuare, dar fără suport moral. Împunge-l cu un ac şi se va dezumfla ca un burduf.

– Hrană pentru şase luni. Pentru şase luni şi pentru absolut toată lumea. Şi ai grijă să se rezolve fără întârziere. *Servitorule.*

– Desigur, mârâi Vurms, încă privind furios podeaua.

– După aceea ne vom ocupa de apă. Fântâni, cisterne, pompe. Oamenii au nevoie să bea ceva după ce mănâncă alimentele pe care le-ai procurat cu atâta trudă, nu crezi? Îmi vei raporta în fiecare dimineaţă.

Vurms îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii lăsaţi pe lângă corp, maxilarele i se frământau mânioase.

– Desigur, reuşi să bolborosească.

– Desigur. Acum poţi să pleci.

Glokta îl urmări cum se îndepărtează. *Am vorbit cu doi din patru. Doi din patru, şi mi-am făcut doi duşmani. Am nevoie de aliaţi dacă vreau să am sorţi de izbândă aici. Fără aliaţi nu voi rezista, indiferent de documentele pe care le deţin. Fără aliaţi nu îi voi ţine pe gurkieni în afara oraşului, dacă se hotărăsc să încerce să-l cucerească. Mai rău încă, tot n-am aflat nimic despre Davoust. Un Superior al Inchiziţiei care a intrat în pământ. Să sperăm că Arhilectorul va avea răbdare.*

Speranţă, Arhilector, răbdare. Glokta se încruntă. *Astea trei n-au mers niciodată mână în mână.*

Cum rămâne cu încrederea?

Roata de la căruţă se învârti încet, scârţâind. Apoi se învârti iarăşi, tot scârţâind. Ferro se uită urât la ea. A naibii roată. A naibii căruţă. Îşi redirecţionă supărarea de la roată la cel care conducea căruţa.

Al naibii ucenic. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Ochii lui se opriră asupra ei, zăboviră insolenţi o clipă, apoi trecură iute mai departe. De parcă ar fi ştiut ceva despre Ferro ce nici ea nu ştia. Şi asta o înfuria. Îşi luă privirea de la el şi se uită la primul cal şi la călăreţul lui.

Al naibii tânăr Unionist, cu spinarea lui ţeapănă, stând în şa ca un rege pe tron, de parcă faptul că se născuse cu un chip drăgălaş ar fi fost o realizare cu care să se fălească până la sfârşitul zilelor. Frumuşel şi îngrijit, şi graţios ca o prinţesică. Ferro rânji funest ca pentru sine însăşi. Prinţesica Uniunii, asta era. Îi detesta pe cei care arătau bine chiar mai mult decât îi detesta pe cei urâţi. Niciodată nu trebuie să te încrezi în frumuseţe.

Dar ar fi trebuit să cauţi mult şi bine un om mai puţin atrăgător decât ticălosul uriaş cu nouă degete. Cocârjat în şa ca un sac imens cu orez. În permanenţă mişcându-se lent, scărpinându-se, smârcâindu-se, rumegând ca un bou. Încercând să dea impresia că nu are urmă de violenţă criminală în el, că nu are urmă de furie cumplită în el, că nu are urmă de diavol în el. Dar ea ştia că nu e adevărat. Bărbatul îi făcu un semn cu capul, iar ea se încruntă la el. Era un diavol deghizat în piele de vacă, iar ea nu putea fi prostită.

Însă era mai bun decât Navigatorul naibii. Care vorbea mereu, zâmbea mereu, râdea mereu. Ferro detesta vorbăria, şi zâmbetele, şi râsetele, pe fiecare mai mult decât pe celelalte. Omuleţ nesărat cu poveşti nesărate. Dar ea simţea că, sub masca tuturor minciunilor, uneltea, îi ţinea pe toţi sub observaţie.

Mai rămânea doar Întâiul dintre Magi şi în el se încredea cel mai puţin. Observă cum îi alunecă ochii spre căruţă. La sacul în care ascunsese cutia. Cutie pătrăţoasă, cenuşie, veche, grea. Îşi închipuise că nu-l vede nimeni, dar ea îl văzuse. Plin de secrete, aşa era omul ăsta. Ticălosul pleşuv, cu gâtul lui gros şi toiagul lui

din lemn, purtându-se de parcă toată viaţa nu făcuse decât fapte bune, purtându-se de parcă habar nu avea cum să faci un om să explodeze.

– Ai dracului de albi nenorociţi, îşi şopti ca pentru sine.

Se aplecă, scuipă pe drum şi se uită urât la cei cinci tovarăşi ai ei care mergeau în faţă. De ce oare îl lăsase pe Yulwei s-o convingă să ia parte la demenţa asta? Să plece într-o călătorie în vestul friguros unde nu avea nicio treabă. Ar fi trebuit să fie în sud, unde să se lupte cu gurkienii.

Să-i facă să plătească ce-i datorau.

Înjurându-l în gând pe Yulwei, îi urmă pe ceilalţi spre pod. Arăta incredibil de vechi – cu roci poroase pătate de licheni, cu făgaşe adânci pe unde trecuseră roţile altor căruţe. Mii de ani de căruţe care l-au traversat încolo şi încoace. Sub el bolborosea apa, rece, înverşunată, tumultuoasă. Lângă pod era o colibă amărâtă, ghemuită în peisaj de ani nesfârşiţi. Vântul tăios smulgea smocuri de fum din coş şi le împrăştia peste ţinut.

Afară era un soldat singur. Probabil că trăsese paiul cel scurt. Se lipise de perete şi se înfofolise în mantia grea, firele de păr de cal de pe coif se zbăteau în rafalele de vânt, iar suliţa zăcea uitată alături. Bayaz îşi struni calul înainte de pod şi îl salută cu o mişcare a capului.

– Mergem spre câmpie. Spre Darmium.

– Nu v-aş sfătui. E periculos.

Bayaz surâse.

– Pericolul înseamnă câştig.

– Câştigul nu poate opri o săgeată, prietene, spuse soldatul măsurându-i din priviri şi trăgându-şi nasul. Ce grup pestriţ sunteţi!

– Strâng luptători buni de pe unde pot.

– Sigur, rosti uitându-se la Ferro care se încruntă amarnic la el. Sunt convins că sunt nişte luptători duri, dar realitatea e că în câmpii domneşte moartea, acum mai mult ca oricând. Mai sunt negustori care se încumetă să meargă acolo, însă nu se mai întorc niciodată. Nebunul ăla de Cabrian şi-a trimis oamenii în câmpie să jefuiască tot ce apucă. Şi pe Scario, şi pe Glotus, deşi ăştia sunt niţeluş mai milostivi. De partea asta a apei mai avem ceva respect faţă de lege, dar, odată ajunşi de partea cealaltă, sunteţi pe cont propriu. Nimeni nu vă va ajuta în câmpie.

Îşi trase iarăşi nasul.

– Absolut nimeni.

Bayaz dădu mohorât din cap.

– Nici nu avem nevoie de ajutor.

Îşi îndemnă calul şi începu să traverseze podul prin făgaşele săpate. Ceilalţi îl urmară, mai întâi Picior-Lung, apoi Luthar, apoi Nouădegete. Quai scutură dârlogii şi căruţa se puse în mişcare urnind. Ferro încheia convoiul.

– Absolut nimeni! strigă după ea soldatul înainte să se adăpostească la loc, lângă peretele rugos al colibei.

Marea câmpie.

Ar fi trebuit să fie un ţinut bun pentru călărit, un ţinut sigur. Ferro ar fi putut să zărească duşmanul de la kilometri depărtare, dar nu zări pe nimeni. Doar covorul imens de iarbă înaltă unduindu-se, zbuciumându-se în vânt, întinzându-se în toate direcţiile, şi mai departe, foarte departe, până la linia orizontului. Doar brazda fostelor urme spărgea monotonia, o linie de iarbă mai scurtă, mai uscată, cu petice de pământ negru, traversând câmpia, dreaptă ca zborul săgeţii.

Lui Ferro nu-i plăcea, nu-i plăcea deloc această monotonie imensă. Călărea încruntată, aruncând priviri furişe la stânga şi la dreapta. În Ţinuturile Haine din Kanta, pământul sterp avea anumite caracteristici – bolovani sparţi, văi veştejite, copaci uscaţi cu umbre ca nişte gheare, cute în ţărână, pline de culori, creste scăldate în lumină. În Ţinuturile Haine din Kanta, cerul era gol, nemişcat, un bazin strălucitor în care nu erau decât soarele orbitor ziua şi stelele strălucitoare noaptea.

Aici totul era pe dos într-un mod bizar.

Pământul era inexpresiv, însă cerul era plin de mişcare, plin de haos. Nori falnici se înălţau ameninţători peste câmpie, întunericul şi lumina se învolburau în spirale colosale, măturând câmpia cu vântul aprig, schimbând direcţia, întorcându-se, despărţindu-se şi contopindu-se iar, aruncând umbre monstruoase, fluide, pe pământul înfricoşat, ameninţând să-i strivească pe cei şase călători minusculi, dimpreună cu minuscula lor căruţă, într-un potop ce va îneca lumea. Şi toate acestea peste umerii gheboşaţi ai lui Ferro, mânia lui Dumnezeu devenită realitate.

Era un tărâm straniu, în care nu avea ce să caute. Avea nevoie de motive ca să se afle aici, motive solide.

– Hei, Bayaz! strigă, îndemnându-şi calul să-l ajungă din urmă. Unde mergem?

– Hm, mârâi el, încruntându-se la iarba culcată de vânt, uitându-se de la nimic la nimic. Mergem spre vest, peste câmpie, spre marele fluviu Aos, până la Munţii Sparţi.

– Şi după aia?

Observă cum i se adâncesc ridurile din jurul ochilor şi cele de pe frunte, cum îşi strânge buzele. Nu îi conveneau întrebările ei.

– După aia mergem mai departe.

– Cât o să dureze?

– Toată iarna până la începutul primăverii, se răţoi el. Şi după aia va trebui să ne întoarcem.

Înfipse pintenii în coastele calului şi se îndepărtă de ea, mergând la trap pe cărare, spre fruntea grupului.

Dar Ferro nu era genul care să se lase păgubaşă. Nu în faţa albului ăstuia bătrân şi şmecher. Dădu şi ea pinteni calului şi îl ajunse din urmă.

– Ce este Prima Lege?

Bayaz o sfredeli cu privirea.

– Ce ştii despre asta?

– Nu ştiu destule. Te-am auzit prin uşă când vorbeai cu Yulwei.

– Aha! Tragi cu urechea?

– Vorbiţi tare, iar eu am auzul bun, ridică Ferro din umeri. Nu-mi pun pielea la bătaie doar ca să vă păstrez vouă secretele. Ce este Prima Lege?

Ridurile de pe fruntea lui Bayaz se adânciră, colţurile gurii îi căzură. Furie.

– Blestemul aruncat de Euz asupra fiilor lui, prima regulă dată după haosul din vremurile străvechi. Este interzis să atingi nemijlocit Cealaltă Parte. Interzis să comunici cu lumea din străfunduri, interzis să invoci demonii, interzis să deschizi porţile iadului. Aceasta este Prima Lege, principiul călăuzitor al tuturor actelor de magie.

– Hm, pufni Ferro, pentru care cuvintele acestea nu însemnau nimic. Cine este Khalul?

Sprâncenele stufoase ale lui Bayaz se îmbinară, încruntătura deveni şi mai cumplită, ochii i se îngustară.

– Mai ai multe întrebări, femeie?

Întrebările ei îl enervau. Bine. Însemna că erau întrebările potrivite.

– Ai să afli atunci când am să mă opresc. Cine este Khalul?

– Khalul făcea parte din Ordinul Magilor, tună Bayaz. Din

ordinul meu. A fost al doilea din cei doisprezece ucenici ai lui Juvens. Mi-a invidiat întotdeauna poziţia, a fost întotdeauna însetat de putere. A încălcat A Doua Lege ca s-o capete. Se hrănea cu carne de om şi-i îndemna şi pe alţii să facă la fel. S-a făcut profet fals, i-a păcălit pe gurkieni şi i-a obligat să-l slujească. Acesta este Khalul. Este duşmanul tău şi al meu.

– Ce este Sămânţa?

Magul tresări puternic, schimonosindu-şi trăsăturile. Furie şi poate chiar o vagă urmă de teamă. Apoi chipul i se îmblânzi.

– Ce este?

Îi surâse, iar surâsul lui o îngrijoră mai mult decât toată furia. Se înclină spre ea, apropiindu-se cât să nu fie auzit de nimeni altcineva.

– Este unealta răzbunării tale. A răzbunării noastre. Dar este periculoasă. Este periculos chiar şi să vorbeşti despre ea. Sunt unii care ascultă. Şi ar fi bine să pui lacăt întrebărilor înainte ca focul răspunsurilor să ne mistuie pe toţi.

Îşi îndemnă iarăşi calul, luând-o singur înaintea grupului.

Ferro rămase în urmă. Aflase destule pentru moment. Aflase destule ca să aibă încă şi mai puţină încredere în Întâiul dintre Magi decât avusese vreodată.

O groapă în pământ, nu mai lată de patru paşi mari. Un puţ de scurgere în sol, mărginit de un perete scund de pământ jilav, negru, cu ghemotoace de rădăcini încurcate de iarbă. Cel mai bun loc de înnoptat pe care îl găsiseră. Şi avuseseră noroc că au dat peste el.

Singura breşă în monotonia câmpiei pe care o văzuse Ferro toată ziua.

Focul făcut de Picior-Lung ardea bine acum, flăcările strălucitoare lingeau lacome vreascurile, foşnind şi pâlpâind când câte o pală de vânt pătrundea în groapă. Cei cinci albi se adunaseră în jurul lui, cu capetele vârâte între umeri, înghesuiţi unul în altul ca să se încălzească, lumina focului descoperindu-le tensiunea de pe chipuri.

Picior-Lung era singurul care vorbea. Căci vorbăria era cea mai mare realizare cu care se putea lăuda. Cum de fusese acolo sau dincolo. Cum de ajunsese să ştie asta sau aia. Cum de căpătase remarcabilul talent de a face asta sau aia. Ferro se săturase deja şi îl anunţase de două ori. Prima dată crezuse că se exprimase destul de limpede. A doua oară avusese grijă să se

încredinţeze că a înţeles-o. N-o să-i mai povestească niciodată despre călătoriile alea tâmpite ale lui, însă ceilalţi tot sufereau în tăcere.

Avea şi ea loc lângă foc, dar nu voia să stea acolo. Preferase să se aşeze cu picioarele încrucişate în iarba de pe buza gropii, deasupra tuturor. Era frig acolo, în bătaia vântului, şi îşi strânse mai bine pătura în jurul umerilor care îi tremurau. Frigul, un lucru straniu şi înfricoşător. Îl detesta.

Dar îl prefera companiei celorlalţi.

Aşa că rămase departe de ei, tăcută şi închisă în sine, şi urmări cum se scurge lumina de pe cerul gânditor, urmări cum se furişează întunericul peste pământ. Acum doar la orizont se mai zărea o dâră de lumină sleită. O ultimă lucire plăpândă tivind norii ameninţători.

Albul cel uriaş se ridică şi se uită în sus la ea.

– Se întunecă, spuse.

– Îhî.

– Cam aşa ceva se întâmplă când apune soarele, nu?

– Îhî.

Îşi scărpină gâtul gros.

– Trebuie să facem de pază. S-ar putea să fie periculos noaptea prin părţile astea. O să facem cu rândul. Mai întâi eu, apoi Luthar…

– Fac eu de pază, mârâi ea.

– Fii pe pace. Culcă-te. Te trezesc eu mai încolo.

– Nu obişnuiesc să dorm.

Se holbă la ea:

– Cum adică, niciodată?

– Nu prea des.

– Poate asta-i explicaţia pentru starea ei de spirit, murmură Picior-Lung.

Bineînţeles că intenţionase să vorbească în şoaptă, dar Ferro îl auzi.

– Dispoziţia mea e treaba mea, nătărăule.

Navigatorul nu mai scoase niciun cuvânt, se înfăşură în pătură şi se lungi lângă foc.

– Vrei să faci de pază prima? o întrebă Nouădegete. Foarte bine, dar să mă trezeşti peste două ore. Trebuie să facem toţi de pază.

Cu mişcări încete, în linişte, strâmbându-se de efortul de a nu

face nici cel mai mic zgomot, Ferro fură din căruţă. Carne uscată. Pâine uscată. Ploscă cu apă. Cât să-i ajungă câteva zile. Puse totul într-un sac din pânză.

Unul dintre cai fornăi şi sări speriat în lături când se furişă pe lângă el şi îl privi mânioasă. Ştia să călărească. Călărea foarte bine, dar nu voia să aibă nimic de-a face cu caii. Ale naibii dobitoace mari şi proaste. Miroseau urât. Or fi fost iuţi, dar le trebuia multă mâncare şi apă. Puteai să vezi şi să auzi un cal de la mare depărtare. Caii lăsau urme adânci pe pământ făcându-te uşor de urmărit. Mersul călare te sleia de puteri. Bazează-te pe un cal şi atunci când va fi nevoie să alergi pe propriile tale picioare o să-ţi dai seama că nu mai eşti în stare.

Ferro învăţase să nu se bazeze niciodată pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi.

Îşi puse sacul pe un umăr, iar pe celălalt arcul şi tolba cu săgeţi. Mai aruncă o ultimă privire la formele adormite ale celorlalţi, moviliţe întunecate adunate în jurul focului. Luthar dormea cu faţa spre tăciunii incandescenţi, cu pătura trasă până la bărbia bine rasă, aproape de buzele pline. Bayaz era cu spatele la ea, dar reuşi să-i desluşească luciul stins al cheliei, conturul unei urechi, reuşi să-i audă ritmul lent al respiraţiei. Picior-Lung îşi trăsese pătura peste cap, dezgolindu-şi picioarele, subţiri şi osoase, cu ligamentele reliefate ca rădăcinile de arbori în noroi. Quai avea ochii foarte puţin întredeschişi, iar lumina focului strălucea umedă pe un fragment de pupilă. Ca şi cum s-ar fi uitat la ea, însă pieptul i se ridica şi cobora uşor cu respiraţia adormită, gura-i atârna relaxată, dormea dus şi fără îndoială că visa.

Ferro se încruntă. Doar patru? Unde era albul cel uriaş? Pătura lui zăcea mototolită, cute de lumină şi întuneric, de cealaltă parte a focului, neacoperind pe nimeni. Atunci îi auzi glasul.

– Pleci deja?

Din spate. Mare mirare că reuşise să se furişeze până lângă ea atunci când fura de-ale gurii. Părea prea mare, prea încet, prea zgomotos să se poată apropia pe nesimţite de cineva. Înjură în şoaptă. Ar fi trebuit să fie mai precaută şi să nu se ia după aparenţe.

Se întoarse încet cu faţa la el şi făcu un pas spre cai. O urmă, păstrând aceeaşi distanţă între ei. Ferro vedea cum se reflectă focul în colţurile ochilor lui, vedea curba obrazului neras, plin de craterele bolilor şi luptelor, vedea conturul vag al nasului coroiat,

vedea cum câteva şuviţe de păr slinos dansează în adierea vântului, puţin mai închise la culoare decât ţinutul din spatele lui.

– Nu vreau să mă lupt cu tine, albule. Te-am văzut cum lupţi.

Îl văzuse ucigând cinci oameni în doar câteva clipe, surprinzând-o până şi pe ea. Îşi amintea mult prea bine ecoul hohotelor lui de râs, trăsăturile lui schimonosite şi flămânde, pe jumătate mârâit de fiară, pe jumătate zâmbet de om. Îşi amintea mult prea bine cum era scăldat în sânge, şi în salivă, şi în nebunie, îşi amintea cadavrele sfârtecate aruncate pe pietre ca nişte zdrenţe. Dar sigur că nu-i era teamă, căci Ferro Maljinn nu cunoştea teama.

Dar ştia când să fie prudentă.

– Nici eu nu vreau să mă lupt cu tine, îi spuse el, dar dacă mâine dimineaţă Bayaz o să vadă că lipseşti, o să mă pună să vin după tine. Te-am văzut cum alergi, aşa că mai bine mă lupt cu tine decât să fug după tine. Măcar aşa aş avea o şansă.

Era mai puternic, iar ea ştia asta. Acum aproape complet vindecat, se mişca mai bine. Îi părea rău că îl ajutase atunci. Întotdeauna era o greşeală să-i ajuţi pe alţii. Însă o luptă ar fi reprezentat un risc considerabil. Sigur că era mai dură decât mulţi, dar n-avea deloc chef să i se spargă faţa, aşa cum păţise uriaşul ăla, Sfarmă-Piatră. N-avea deloc chef să fie spintecată de vreo sabie, n-avea deloc chef să i se zdrobească genunchii, deloc chef să i se smulgă jumătate din ţeastă.

Nu-i surâdea niciuna din variantele astea.

Dar el era mult prea aproape ca să-l atingă cu o săgeată, iar dacă ar fi luat-o la goană, el i-ar fi deşteptat pe ceilalţi, şi aveau cai. Oricum probabil că i-ar fi trezit zgomotul luptei, dar dacă ar fi reuşit să-i tragă un pumn zdravăn, ar fi putut s-o tulească în perplexitatea momentului. Deloc situaţia ideală, dar ce altă opţiune avea? Cu mişcări încete, îşi dădu jos sacul de pe umăr şi îl aşeză pe pământ, apoi arcul şi tolba cu săgeţi. Puse o mână pe mânerul sabiei, mângâindu-l în întuneric. Bărbatul făcu acelaşi lucru.

– În regulă, albule. Hai s-o facem.

– Poate că există şi o altă soluţie.

Îl privi cu atenţie, bănuitoare, pregătită pentru orice şmecherie.

– Ce soluţie?

– Rămâi cu noi. Ai răbdare câteva zile. Dacă n-ai să te răzgândeşti, atunci eu am să te ajut să-ţi faci bagajul. Ai

încredere în mine.

Încrederea era pentru fraieri. Un cuvânt folosit de cei care au de gând să te trădeze. Dacă înainta, fie şi numai un deget, îşi va trage sabia şi îi va reteza capul. Era pregătită.

Dar el nu înaintă şi nici nu se retrase. Rămase pe loc, siluetă uriaşă, tăcută, în beznă. Femeia se încruntă, degetele nedezlipindu-i-se de mânerul sabiei curbate.

– De ce aş avea încredere în tine?

Albul ridică din umerii mătăhăloşi.

– De ce n-ai avea? În oraş te-am ajutat şi m-ai ajutat şi tu. Dacă n-am fi făcut-o, poate că amândoi am fi fost morţi acum.

Era adevărat, fu ea obligată să admită, o ajutase. Nu la fel de mult cât îl ajutase ea, şi totuşi.

– Vine o vreme când trebuie să te hotărăşti ce ai de gând să faci, nu crezi? Asta e chestia cu încrederea, mai devreme sau mai târziu, şi fără vreun anume motiv, tot va trebui să ai încredere în cineva.

– De ce?

– Pentru că altfel vei ajunge ca noi şi nu cred că vrei aşa ceva.

– Hm.

– Hai să facem un târg. Tu îmi păzeşti spatele, iar eu ţi-l păzesc pe al tău.

Se bătu încet în piept cu degetul mare.

– Eu mă bag.

Întinse degetul spre ea.

– Ce zici? Tu te bagi?

Ferro se gândi la propunere. Fuga îi oferise libertate, dar nimic altceva. O dusese prin ani de suferinţe până la marginea deşertului, încolţită de duşmani. Fugise de Yulwei şi aproape că fusese prinsă de Devoratori. Şi unde să fugă acum? Peste mare la Kanta? Poate că uriaşul cel alb avea dreptate. Poate că venise timpul să se oprească din fugă.

Măcar până va putea să plece neobservată de nimeni.

Îşi luă mâna de pe sabie şi îşi încrucişă încet braţele pe piept. El făcu acelaşi lucru. Rămaseră acolo, în întuneric, o clipă lungă, pândindu-se reciproc.

– Bine, albule, mârâi ea. Mă bag, aşa cum zici, şi o să vedem ce va mai fi. Dar nu promit nimic, pricepi?

– Nu ţi-am cerut să promiţi ceva. E rândul meu să stau de pază. Odihneşte-te puţin.

– Ţi-am spus că n-am nevoie de odihnă.

– Faci cum vei, dar eu am să mă aşez.

– Bine.

Albul cel mătăhălos se lăsă cu grijă pe pământ, iar ea făcu acelaşi lucru. Se aşezară cu picioarele încrucişate exact pe locul unde se observaseră în picioare, faţă în faţă, cu tăciunii focului sclipind lângă ei, aruncând raze palide peste cei patru care dormeau, peste un obraz zgrunţuros al albului, încălzindu-l pe al ei.

Continuară să se pândească.

Aliaţi

Arhilectorului Sult,
Şef al Inchiziţiei Maiestăţii Sale.

Eminenţa Voastră,

Am început lucrul la fortificaţiile oraşului. Faimoasele ziduri ale cetăţii, deşi încă puternice, sunt într-o stare jalnică şi am luat măsuri energice pentru a le consolida. De asemenea, am comandat provizii suplimentare, hrană, armuri şi arme, esenţiale pentru cazul în care oraşul s-ar afla sub asediu o perioadă de timp.

Din păcate, fortificaţiile sunt extinse, iar dimensiunea misiunii este uriaşă. Am început să lucrez pe credit, dar creditul nu poate acoperi toate lucrările. Cu multă smerenie o rog stăruitor pe Eminenţa Voastră să-mi trimită fondurile necesare. Fără bani, voi fi nevoit să pun capăt acţiunilor noastre, iar oraşul va fi pierdut.

Forţele Unioniste de aici sunt puţine, iar moralul lor nu se află la cele mai înalte cote. Există în oraş şi nişte mercenari şi am dat ordin să fie recrutaţi şi alţii, dar loialitatea lor este îndoielnică, cu atât mai mult în cazul în care nu-şi primesc banii. Prin urmare, vă cer să trimiteţi mai mulţi soldaţi ai Regelui. Chiar şi o singură companie ar putea schimba situaţia.

Vă voi trimite alte veşti în curând. Până atunci, slujesc şi mă supun.

Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska

– Aici e, spuse Glokta.

– Gâh, confirmă Frost.

O clădire urâtă cu un singur etaj, construită neglijent din chirpici, nu mai mare decât un şopron de dimensiuni normale. Lumina se strecura în noapte prin crăpăturile uşii strâmbe şi ale obloanelor prost montate la unica fereastră. Aidoma celorlalte maghernițe de pe stradă, dacă locul acela putea fi numit stradă. Deloc cum ţi-ai fi închipuit locuinţa unui membru al consiliului de conducere din Dagoska. *Dar Kahdia este un om tare ciudat în*

atât de multe feluri. Conducătorul localnicilor. Preotul fără templu. Poate chiar cel care are cel mai puţin de pierdut?

Uşa se deschise înainte ca Glokta să apuce să bată. Kahdia stătea în prag, înalt şi subţire în roba lui albă. Intră.

Hadişul se întoarse, se duse la singurul scaun din încăpere şi se aşeză.

– Aşteaptă aici, spuse Glokta.

– Gâh.

Interiorul şopronului nu arăta deloc mai înstărit decât exteriorul. *Curat, şi ordonat, şi sărăcăcios ca naiba.* Tavanul era de înălţimea lui Glokta, podeaua era din pământ bătătorit. În colţul unicei încăperi, pe nişte cutii goale, era aşezată o saltea de paie, cu un scăunel alături. Sub fereastră, un dulăpior micuţ, cu câteva cărţi stivuite deasupra, lângă o lumânare din care şiroia ceara. Cu excepţia unei găleţi ciobite pentru necesităţile fiziologice, acestea păreau a reprezenta toate bunurile lumeşti ale lui Kahdia. *Nici urmă de cadavre ale Superiorilor Inchiziţiei, dar nu se ştie niciodată. Un cadavru poate fi ascuns destul de dibaci, dacă îl tai în bucăţi suficient de mici...*

– Ar trebui să te muţi din mahala.

Glokta închise uşa care scârţâi amarnic din balamale, şchiopătă până la pat şi se lăsă greoi pe saltea.

– Băştinaşii nu au voie în Oraşul Superior, sau n-ai auzit?

– Sunt convins că se poate face o excepţie în cazul tău. Ai putea avea un apartament în Citadelă. Şi n-aş mai fi obligat să mă chinuiesc cu piciorul bolnav până aici ca să stau de vorbă cu tine.

– Un apartament în Citadelă? În vreme ce semenii mei putrezesc aici, în mizerie? Un conducător are măcar datoria de a împărtăşi durerea concetăţenilor lui. Căci altă mângâiere nu am a le oferi.

În Oraşul Inferior era înăbuşitor de cald, dar pe Kahdia nu părea să-l deranjeze. Privirea-i era netulburată, ochii negri şi reci ca apele adânci se uitau fix în cei ai lui Glokta.

– Nu eşti de acord?

Bătrânul îşi masă gâtul dureros.

– Absolut deloc. Martiriul ţi se potriveşte, dar ai să mă scuzi dacă nu particip la el, spuse şi îşi trecu limba peste gingiile goale. Am avut partea mea de sacrificii.

– Poate nu s-a isprăvit încă. Întreabă-mă.

Scurt şi la obiect. N-are nimic de ascuns? Sau nimic de

pierdut?

– Ştii ce s-a întâmplat cu predecesorul meu, Superiorul Davoust?

– Sper din adâncul sufletului că a sfârşit în chinuri.

Glokta simţi cum i se ridică una din sprâncene. *Ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat – un răspuns sincer. Poate primul răspuns sincer pe care l-am primit la întrebarea asta, dar nu unul de natură să-l absolve de bănuieli.*

– În chinuri, zici?

– În chinuri foarte mari. Şi nu voi vărsa nicio lacrimă dacă ar fi ca tu să-l urmezi.

Glokta zâmbi.

– Nu-mi trece prin minte niciun om care ar vărsa vreo lacrimă într-o asemenea situaţie, dar subiectul este Davoust. Oamenii tăi au avut vreun amestec în dispariţia lui?

– Posibil. Davoust ne-a dat destule motive. O mulţime de familii şi-au pierdut soţii, taţii, fiicele din cauza purificărilor lui, a probelor lui de loialitate, a pedepselor lui exemplare. Neamul meu numără mii de oameni şi nu îi pot supraveghea pe toţi. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este că nu ştiu nimic despre dispariţia lui. Însă întotdeauna când cade un diavol, este trimis un altul, şi iată-te. Poporul meu nu a câştigat nimic.

– Afară de tăcerea lui Davoust. Poate că descoperise că ai încheiat un târg cu gurkienii. Poate că intrarea în Uniune nu s-a dovedit a fi ceea ce nădăjduise poporul tău.

Kahdia scoase un hohot sec de râs.

– Habar n-ai de nimic. Niciun dagoskan nu va încheia vreodată un târg cu gurkienii.

– Unui străin i se poate părea că aveţi multe în comun.

– Unui străin ignorant. Ambele naţii au pielea închisă la culoare, ambele naţii i se închină lui Dumnezeu, dar asemănările se sfârşesc aici. Noi, dagoskanii, nu am fost nicicând un popor belicos. Am rămas aici, în peninsula noastră, încrezători în rezistenţa fortificaţiilor noastre, în vreme ce Imperiul Gurkian s-a întins ca un cancer peste tot continentul kantic. Ne-am închipuit că nu trebuie să ne pese de cuceririle lor. Asta a fost greşeala noastră. Şi apoi ne-am pomenit cu solii lor la porţi, cerându-ne să îngenunchem în faţa împăratului gurkian şi să recunoaştem că profetul Khalul vorbeşte cu glasul lui Dumnezeu. Am refuzat, iar Khalul a jurat să ne distrugă. Şi se pare că acum va reuşi. Iar întregul Sud va deveni dominionul lui.

Iar Arhilectorul nu se va bucura absolut deloc.

– Cine ştie? Poate că Dumnezeu vă va ajuta.

– Dumnezeu are grijă doar de cei care îşi rezolvă singuri problemele.

– Poate că împreună vom reuşi să rezolvăm unele din problemele astea.

– Nu mă interesează să te ajut.

– Chiar dacă aşa te-ai putea ajuta şi pe tine? Am de gând să emit un decret. Porţile Oraşului Superior se vor deschide, iar oamenilor tăi li se va permite să circule prin oraşul lor după cum au chef. Negustorii de Mirodenii vor fi daţi afară din Marele Templu, care va deveni din nou locul vostru sacru. Dagoskanilor li se va permite să poarte arme; chiar aşa, vă vom da arme din armurăriile noastre. Localnicii vor fi trataţi ca cetăţeni cu drepturi depline ai Uniunii. O merită din plin.

– Aşa. Mai spune, zise Kahdia împletindu-şi degetele de la mâini şi aşezându-se mai bine în scaunul firav şi zgomotos. Acum, când gurkienii ne bat la porţi, te înfiinţezi în Dagoska, fluturând mândru nevoie mare pergamentul acela mititel de parcă ar fi fost cuvântul Domnului şi te hotărăşti să faci ceea ce se cuvine. Nu eşti ca ceilalţi. Eşti un om bun, un om corect, un om drept. Şi te aştepţi să cred aşa ceva?

– Sincer? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce crezi şi îmi pasă şi mai puţin de ceea ce s-ar cuveni să fac – în fond, e o chestiune subiectivă, depinde pe cine întrebi. În ceea ce priveşte bunătatea, îşi încreţi Glokta buzele, corabia aceasta a plecat din port de multă vreme şi eu nici măcar n-am fost acolo să-i fac cu mâna. Mă interesează să apăr Dagoska. Atât şi nimic mai mult.

– Şi ţi-ai dat seama că nu poţi apăra Dagoska fără ajutorul nostru.

– Niciunul din noi nu e tâmpit, Kahdia. Nu mă jigni purtându-te de parcă ai fi. Putem să ne răţoim unul la celălalt până când mareea gurkiană va înghiţi porţile oraşului, sau putem să colaborăm. N-ai de unde să ştii, poate că împreună chiar i-am putea învinge pe gurkieni. Oamenii tăi ne vor ajuta la săpatul şanţurilor, la repararea zidurilor, la consolidarea porţilor. Pentru început, îţi vei înrola o mie de oameni care să lupte pentru apărarea oraşului, şi mai mulţi mai încolo.

– Chiar aşa? Chiar aşa voi face? Şi dacă oraşul va rămâne în picioare cu ajutorul nostru? Va rămâne în picioare şi înţelegerea noastră?

Dacă, oraşul rămâne în picioare, plec de aici. Mai mult decât probabil. Vurms şi ceilalţi se vor întoarce la conducere, iar de înţelegerea noastră se va alege praful.

– Dacă oraşul rămâne în picioare, îţi dau cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în putere.

– Tot ce-ţi stă în putere. Adică nimic.

Ai prins ideea.

– Am nevoie de ajutorul tău, aşa că îţi ofer tot ce pot. Ţi-aş oferi mai mult, dar nu am mai mult. Poţi rămâne în mahala împreună cu muştele şi să aştepţi venirea împăratului. Poate că marele Uthman-ul-Dosht îţi va oferi o înţelegere mai bună.

Glokta îl privi pe Kahdia drept în ochi.

– Dar amândoi ştim că nu o va face.

Preotul îşi ţuguie buzele, îşi mângâie barba şi oftă adânc.

– Se spune că omul pierdut în deşert trebuie să accepte apa care i se oferă, indiferent de la cine vine ea. Accept înţelegerea cu tine. Imediat ce templul va fi golit, vom începe să vă săpăm şanţurile, şi să vă cărăm pietrele, şi să vă purtăm săbiile. Ceva este, oricum, mai bun decât nimic şi, aşa cum spui, poate că împreună vom reuşi să-i învingem pe gurkieni. Se mai întâmplă şi minuni pe lumea asta.

– Aşa am auzit şi eu, gemu Glokta opintindu-se în toiag ca să se ridice în picioare, cu cămaşa lipită de spinarea asudată. Aşa am auzit şi eu.

Dar nu am văzut niciodată una.

În apartamentul său, Glokta se întinse pe perne, cu capul dat pe spate, gura întredeschisă, odihnindu-şi trupul suferind. *Acelaşi apartament care a fost ocupat înainte de ilustrul meu predecesor, Superiorul Davoust.* Câteva camere spaţioase, aerisite, bine mobilate. Poate că pe vremuri aparţinuseră vreunui prinţ dagoskan, sau vreunui vizir trădător, sau vreunei concubine oacheşe, înainte ca localnicii să fie expulzaţi în colbul din Oraşul Inferior. *Cu mult mai plăcute decât căcăstoarea prăpădită în care am locuit în Agriont, doar că se ştie că Superiorii Inchiziţiei dispar din camerele acestea.*

Un rând de ferestre dădeau spre nord, spre mare, deasupra celei mai abrupte laturi a stâncii, celelalte se deschideau deasupra oraşului torid. Toate erau prevăzute cu obloane grele. Afară, piatra netedă se prăvălea spre roci crestate şi valuri mânioase. Uşa, groasă de şase degete, cu ţinte din fier, avea o

încuietoare masivă şi patru zăvoare solide. *Davoust era prevăzător, cu bun temei, se pare. Aşadar, cum au reuşit asasinii să intre şi, odată intraţi, cum au reuşit să-l scoată de aici?*

Gura i se arcui într-o părere de surâs. *Cum mă vor scoate pe mine, când vor veni? Deja au început să mi se adune duşmanii – sarcasticul Vurms, pedantul Vissbruck, negustorii, ale căror profituri le ameninţ, practicienii care i-au slujit pe Harker şi pe Davoust, localnicii, care au toate motivele din lume să urască pe oricine poartă veşminte negre, şi, bineînţeles, vechii mei inamici, gurkienii, cu condiţia ca Eminenţa Sa să nu devină nerăbdător din cauza nereuşitelor mele şi să se hotărască să mă înlocuiască. Şi mă întreb: îmi va căuta cineva atunci trupul diform?*

– Superiorule.

Cu multă greutate şi durere reuşi să-şi deschidă ochii şi să-şi ridice capul. Îl dureau toate din cauza eforturilor făcute în ultimele zile. Gâtul îi trosnea la fiecare mişcare ca o rămurică ce se frânge, spinarea şi-o simţea ţeapănă şi casantă ca oglinda, picioarele oscilau între agonie sâcâitoare şi amorţeală înţepătoare.

În prag stătea Shickel, cu capul plecat. I se vindecaseră tăieturile şi vânătăile de pe faţă. Nu exista nicio mărturie exterioară a chinurilor suferite în celulele de la subsol. Dar niciodată nu-şi ridica privirea la el, întotdeauna se uita numai şi numai în pământ. *Unele răni au nevoie de timp ca să se vindece, altele nu se vindecă niciodată. Eu ştiu.*

– Ce e, Shickel?

– Magistresa Eider te invită la cină.

– Nu mai spune?

Fata dădu din cap.

– Spune-i că invitaţia mă onorează şi că voi veni. Glokta o urmări cum iese tiptil din încăpere, tot cu capul plecat, apoi se prăvăli la loc pe perne. *Dacă ar fi să dispar mâine, măcar ştiu că am salvat un suflet. Poate că asta înseamnă că viaţa mea nu a fost chiar o pierdere totală de timp. Sand dan Glokta, protector al celor neajutoraţi. Oare este prea târziu să fiu… bun?*

– Te rog! guiţă Harker. Te rog! Nu ştiu nimic!

Era legat fedeleş de scaun, incapabil să se mişte. *Dar ochii lui compensează acest neajuns.* Săgetau încoace şi încolo peste instrumentele lui Glokta care licăreau pe masa zgâriată în lumina aspră a lămpii. *O, da, înţelegi mult mai bine decât alţii cum stă*

treaba. Deseori cunoaşterea este antidotul fricii. Nu şi aici. Nu şi acum.

– Nu ştiu nimic!

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce ştii şi ce nu. Glokta îşi şterse transpiraţia de pe faţă.

Încăperea era fierbinte ca un atelier de fierărie în plină activitate, iar cărbunii aprinşi nu făceau aerul mai respirabil.

– Dacă ceva miroase ca un mincinos şi are culoarea mincinosului, atunci este foarte posibil chiar să fie un mincinos, nu crezi?

– Te rog! Suntem de aceeaşi parte!

Suntem? Chiar aşa să fie?

– Ţi-am spus doar adevărul!

– Poate, dar nu mi-ai spus tot ce vreau să ştiu.

– Te rog! Suntem prieteni!

– Prieteni? Experienţa m-a învăţat că un prieten nu este decât o cunoştinţă care nu te-a trădat încă. Asta eşti, Harker?

– Nu!

Glokta se încruntă.

– Atunci eşti duşmanul nostru?

– Ce? Nu! Eu doar… am… am vrut să aflu ce s-a întâmplat! Atâta tot! N-am vrut să… Te rog!

Te rog, te rog, te rog, m-am săturat să aud asta.

– Trebuie să mă crezi!

– Singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să obţin răspunsuri.

– Atunci întreabă-mă, Superiorule, te implor! Dă-mi şansa să cooperez!

Nu mai spune? Se pare că mâna forte nu mai este acum o idee atât de bună, nu?

– Întreabă-mă şi o să fac tot ce-mi stă în putere să-ţi răspund!

– Bine.

Glokta se cocoţă pe marginea mesei, chiar lângă prizonierul său şi se uită în jos la el.

– Excelent.

Mâinile lui Harker erau foarte bronzate, chipul lui era foarte bronzat, însă restul corpului său era alb-spălăcit, ca al unui melc rămas fără cochilie, cu petice de păr negru. *Un aspect prea puţin atrăgător. Dar putea fi şi mai rău.*

– Atunci răspunde-mi la întrebarea asta. De ce au bărbaţii sfârcuri?

Harker bătu des din pleoape. Înghiţi nodul din gât. Se uită la Frost, dar nicio salvare nu avea să-i vină de acolo. Albinosul se holbă la el, fără să clipească, cu broboane de sudoare pe pielea albă neacoperită de mască, cu ochii duri ca două nestemate roz.

– Nu... nu cred că înţeleg, Superiorule.

– De ce? Nu-i o întrebare simplă? Sfârcuri, Harker, la bărbaţi. La ce anume folosesc? Nu te-ai întrebat niciodată?

– Eu... eu...

Glokta oftă.

– Se irită şi devin dureroase la umezeală. Se usucă şi devin dureroase la căldură. Din anumite motive, pe care nu am reuşit să mi le explic, femeile insistă să se joace cu ele în pat, de parcă ne-ar provoca şi alte senzaţii decât o neplăcere teribilă.

Cu ochii lui Harker lipiţi de mâinile lui, Glokta se întinse peste masă şi apucă încetişor cleştele. Îl ridică şi îi cercetă cu atenţie braţele tăioase care licăreau în lumina strălucitoare a lămpii.

– Sfârcurile bărbatului, murmură el, sunt un impediment serios în viaţa lui. Ştiai asta? Din sfârcurile mele n-au mai rămas decât cicatricele şi nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Apucă vârful unui sfârc al lui Harker şi îl trase cu brutalitate.

– Au! zbieră Inchizitorul de odinioară, iar scaunul pocni şi scârţâi amarnic când încercă în van să se elibereze. Nu!

– Ţi se pare că asta te doare? Atunci mă îndoiesc că îţi va face plăcere ce va urma.

Şi Glokta îi prinse carnea cu cleştele şi îl închise peste ea.

– Au! Au! Te rog! Te implor, Superiorule!

– N-am ce face cu implorările tale. Am nevoie de răspunsuri. Ce s-a întâmplat cu Davoust?

– Pe viaţa mea mă jur că nu ştiu!

– Nu-i suficient.

Glokta începu să strângă mai tare, iar lamele metalice muşcară pielea prizonierului său.

Harker scoase un urlet disperat.

– Stai! Am luat banii! Recunosc! Am luat banii!

– Banii?

Glokta slăbi un pic strânsoarea şi o picătură de sânge căzu de pe braţele cleştelui pe piciorul alb şi păros al lui Harker.

– Ce bani?

– Banii pe care Davoust îi lua de la băştinaşi! După răzmeriţă! Mă punea să-i ridic pe cei care păreau mai avuţi şi îi spânzura alături de ceilalţi şi le confiscam toate bunurile şi le împărţeam

între noi! Îşi ţinea partea lui de bani într-un cufăr în apartament şi când a dispărut... i-am luat!

– Şi unde sunt acum aceşti bani?

– Nu mai sunt! I-am cheltuit! Pe femei... şi pe băutură şi, şi, şi pe de toate!

Glokta plescăi din limbă:

– Ţţţ, ţţţ, ţţţ. *Lăcomie şi conspiraţie, nedreptate şi trădare, furt şi crimă. Toate ingredientele unei poveşti menite să răscoale masele. Interesantă, însă deloc relevantă.*

Mângâie mânerul cleştelui.

– Superiorul mă interesează, nu banii lui. Şi crede-mă când îţi spun că am obosit să te tot întreb. Ce s-a întâmplat cu Davoust?

– Nu... nu... nu ştiu!

Poate că-i adevărat. Dar nu e răspunsul pe care îl caut.

– Nu-i suficient.

Glokta strânse cleştele şi fălcile lui din metal muşcară carnea şi se întâlniră la mijloc cu un pocnet mic. Harker răcni şi se zvârcoli şi mugi de durere, iar sângele bolborosi ţâşnind din pătrăţelul roşu de carne unde, nu cu mult înainte, se aflase sfârcul, şi se prelinse pe burta lui palidă în şiroaie închise la culoare. Un junghi în ceafă îl săgetă pe Glokta. Îşi roti gâtul până când îl auzi cum trosneşte. *Straniu cum, cu trecerea timpului, chiar şi cele mai îngrozitoare suferinţe ale celorlalţi au ajuns să mă... plictisească.*

– Practiciene Frost, Inchizitorul sângerează! Fii drăguţ!

– Pale lău.

Fierul şuieră când Frost îl scoase din portocaliul strălucitor al căldării cu tăciuni aprinşi. De unde şedea Glokta tot îi putea simţi dogoarea. *Aha, fierul încins. Nu are secrete, nu spune minciuni.*

– Nu! Nu! Eu...

Vorbele lui Harker se pierdură într-un urlet bolborosit când Frost lipi fierul roşu de rană, iar încăperea se umplu încet de aroma sărată a cărnii fripte. Miros care, spre dezgustul lui Glokta, îi făcu stomacul să-i ghiorţăie. *De câtă vreme n-am mai pus gura pe o felie de friptură?* Cu mâna liberă îşi şterse iar luciul transpiraţiei de pe chip şi încercă să-şi îndrepte umerii care-i zvâcneau.

În ce situaţie neplăcută ne aflăm! Atunci, pentru ce fac asta? Singurul răspuns fu fâşâitul slab al fierului pe care Frost îl puse înapoi printre tăciuni, stârnind un norişor de scântei portocalii. Harker se răsuci şi scânci şi se cutremură, cu ochii ieşiţi din cap,

cu un firişor de fum unduindu-se din carnea înnegrită. *Neplăcută situaţie, desigur. Fără îndoială că merită tot ce i se întâmplă, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Probabil că habar n-are ce s-a întâmplat cu Davoust, însă nici asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Întrebările trebuie puse ca şi cum ar cunoaşte răspunsurile.*

– De ce te încăpăţânezi să mă sfidezi, Harker? Oare… pentru că-ţi închipui că… după ce termin cu sfârcurile tale rămân fără idei? Asta crezi? Că o să mă opresc la sfârcurile tale?

Harker se holbă la el, bulbuci de salivă îi erupseră pe buze. Glokta se aplecă şi mai mult spre el.

– O, nu, nu, nu. Acesta este doar începutul. Este chiar înainte de început. Ne aşteaptă o grozăvenie de fapte nemiloase. Zile, săptămâni, ba luni chiar, dacă este cazul. Crezi că poţi să-ţi păstrezi secretele atâta vreme? Eşti al meu acum. Al meu şi al acestei încăperi. Şi nu mă voi opri până când nu aflu ceea ce trebuie să aflu.

Se aplecă şi apucă celălalt sfârc al lui Harker între degetul mare şi arătător. Luă cleştele şi-i deschise fălcile însângerate.

– Cât de greu e să înţelegi?

Sufrageria Magistresei Eider era o încântare pentru ochi. Perdele cu argint şi roşu stacojiu, aur şi violet, verde, albastru şi galben aprins se ondulau în adierile blânde ce pătrundeau prin ferestrele înguste. Pereţii erau împodobiţi cu marmură filigranată, vase mari cât un stat de om umpleau colţurile. Perne impecabile, o sumedenie, erau aruncate pe jos, invitând musafirii să se întindă pe ele într-o decadenţă confortabilă. În sfeşnice înalte din sticlă ardeau lumânări colorate, azvârlind raze calde în încăpere, umplând aerul cu un parfum dulce. La capătul sălii din marmură apa limpede clipocea într-un bazin în formă de stea. Locul avea un aspect cam teatral. *Parcă ar fi budoarul unei regine din legendele kantice.*

Iar piesa centrală a acestui minunat ansamblu era chiar Magistresa Eider, patroană a Ghildei Negustorilor de Mirodenii. *Însăşi Regina negustorilor.* Stătea în capul mesei într-o rochie de un alb feciorelnic, din mătase lucioasă, cu o tentă delicioasă, fascinantă, de transparenţă. O mică avere de giuvaieruri strălucea pe fiecare centimetru al pielii ei bronzate, părul îi era ridicat şi prins cu piepteni din fildeş, cu excepţia câtorva şuviţe cu dibăcie ondulate în jurul obrajilor. Părea că se pregătise

întreaga zi pentru această întrevedere. *Şi nicio clipă nu a fost irosită în van.*

Glokta, cocârjat în scaunul din celălalt capăt al mesei, cu un bol cu supă fierbinte în faţă, se simţea de parcă păşise, mai şontâcăit, ce-i drept, în paginile unei cărţi. *O poveste sinistră de dragoste, plasată în sudul exotic, cu Magistresa Eider în rolul eroinei, iar eu, în cel al ticălosului dezgustător, diform, cu suflet negru. Mă întreb: cum se va sfârşi această fabulă?*

– Spune-mi, Magistresă, cărui fapt datorez această onoare?

– Înţeleg că ai stat de vorbă cu ceilalţi membri ai consiliului. Şi am fost surprinsă şi puţin lezată că nu mi-ai cerut încă o întrevedere.

– Îmi cer scuze dacă tu crezi că te-am omis cumva. Mi s-a părut mai nimerit să-i las la sfârşit pe cei mai puternici.

Se uită la el cu un aer de inocenţă ofensată. *Ce actriţă desăvârşită este!*

– Puternică? Eu? Vurms controlează bugetul, emite decretele. Vissbruck are comanda trupelor şi se ocupă cu apărarea cetăţii. Kahdia vorbeşte în numele marii majorităţi a populaţiei. Printre ei eu abia dacă mă mai văd.

– Haide, îşi etală Glokta zâmbetul fără dinţi. Eşti extrem de strălucitoare, fără îndoială, dar nu ai reuşit să mă orbeşti definitiv. Bugetul lui Vurms este o bagatelă în comparaţie cu banii pe care îi fac negustorii de mirodenii. Oamenii lui Kahdia au fost reduşi la tăcere. Prin intermediul lui Cosca, prietenul tău cu darul băuturii, ai în subordinea ta de două ori mai mulţi soldaţi decât toate trupele lui Vissbruck. Iar unicul motiv pentru care Uniunea este interesată de stânca asta secetoasă este comerţul pe care îl controlează ghilda ta.

– Ei, nu-mi place să mă umflu în pene, ridică Magistresa din umeri cu multă naturaleţe. Dar recunosc că mă bucur de oarece influenţă pasageră în oraş. Văd că te-ai documentat.

– Asta e slujba mea, să pun întrebări şi să mă documentez, răspunse Glokta ridicând la gură lingura cu supă şi făcând tot posibilul să nu leorpăie printre dinţii care-i mai rămăseseră.

– Apropo, supa e delicioasă. *Şi sper că nu e otrăvită.*

– Mi-am închipuit că o să-ţi placă. Vezi, şi eu m-am documentat.

În bazin apa picura şi clipocea, pe pereţi perdelele foşneau, tacâmurile din argint loveau blând porţelanul delicat al vaselor. *Aş spune că această primă rundă s-a încheiat la egalitate.* Carlot

dan Eider a rupt tăcerea.

– Înţeleg că ai venit aici cu o misiune din partea Arhilectorului însuşi. O misiune de cea mai mare importanţă. Bag de seamă că eşti un om care spune lucrurilor pe nume, dar te-aş sfătui să păşeşti cu mai multă atenţie.

– Recunosc că am un mers urât. O rană de război combinată cu doi ani de torturi. E o minune că mi-a mai rămas piciorul.

Femeia zâmbi larg dezvelind două şiruri de dinţi perfecţi.

– Mă simt profund măgulită, dar colegii mei te-au găsit mai puţin amuzant. Şi Vurms, şi Vissbruck te-au antipatizat din prima clipă. Mi se pare că au folosit expresia „caracter samavolnic”, împreună cu altele pe care nu le pot reproduce.

Glokta ridică din umeri.

– N-am venit aici să leg prietenii, declară şi îşi goli paharul cu vin excelent, aşa cum se aşteptase.

– Dar prietenii îţi pot fi de folos. Fie şi pentru faptul că un prieten înseamnă un duşman mai puţin. Davoust s-a încăpăţânat să supere pe toată lumea, iar rezultatele nu au fost din cele mai fericite.

– Davoust nu se bucura de sprijinul Consiliului Închis.

– Adevărat. Dar nu există pe lumea asta vreun document care să stea pavăză în faţa unei lovituri de cuţit.

– Asta e o ameninţare?

Carlot dan Eider izbucni în râs. Un râs plăcut, deschis, prietenos. Greu de crezut că ar fi putut fi emis de vreun trădător, de vreo persoană care ar fi constituit o ameninţare la adresa vieţii cuiva, de oricine altcineva în afară de o gazdă fermecătoare. *Totuşi, nu sunt convins pe de-a întregul.*

– Iată îndemnul meu. Îndemn provenit dintr-o experienţă crudă. Aş dori să nu dispari încă.

– Adevărat? Nu ştiam că sunt un oaspete atât de încântător.

– Vorbeşti scurt şi la obiect, eşti agresiv, eşti uşor înfricoşător şi ai pretenţii drastice în ceea ce priveşte meniul, dar adevărul este că îmi eşti mai folositor aici decât... şi făcu un semn vag cu mâna, acolo unde s-o fi dus Davoust. Mai doreşti puţin vin?

– Desigur.

Se ridică şi pluti până la el, pe marmura rece a pardoselii, cu graţie de balerină. *Desculţă, aşa cum o cere moda kantică.* Briza îi învolbura veşmintele fluide în jurul corpului, iar când se aplecă să umple paharul lui Glokta, aduse la el parfumul bogat al femeii. *Exact tipul de femeie cu care ar fi dorit mama să mă însor –*

frumoasă, inteligentă, şi atât de nemaipomenit de bogată. Exact tipul de femeie cu care eu însumi aş fi vrut să mă însor când eram tânăr. Când eram altul.

Lumina lumânărilor îi aprinse părul, scânteie pe bijuteriile de la gâtul ei lung, licări prin vinul care curgea din sticlă. *Se dă la mine doar pentru că am ordonanţa dată de Consiliul Închis? Nu vrea nimic altceva decât să se afle în relaţii bune cu puternicii zilei? Sau speră să mă păcălească şi să-mi abată atenţia de la un adevăr urât?* Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, şi ea schiţă un zâmbet semnificativ, coborându-şi iarăşi privirea la paharul pe care îl umplea. *O să mă port ca un pui de cerşetor, cu obrazul murdar lipit de vitrina brutăriei şi salivând după dulciurile pe care ştiu că nu mi le pot permite? Nu prea cred.*

– Unde a plecat Davoust?

Magistresa Eider şovăi o clipă, apoi puse cu grijă sticla la loc. Se aşeză pe cel mai apropiat scaun, îşi puse coatele pe masă, îşi propti bărbia în palme şi îşi fixă privirea asupra lui Glokta.

– Bănuiesc că a fost asasinat de vreun trădător. Poate de vreun spion de-al gurkienilor. Cu riscul de a-ţi spune ceea ce ştii deja, Davoust presupunea că sunt trădători în consiliul de conducere care conspiră împotriva oraşului. Atât mi-a spus cu puţină vreme înainte să dispară.

Nu mai spune?

– Conspiraţie în sânul consiliului de conducere? clătină Glokta din cap mimând oripilarea. E posibil?

– Haide să nu ne mai ascundem după deget, Superiorule. Amândoi vrem acelaşi lucru. Noi, cei din Ghilda Negustorilor de Mirodenii am investit mult prea mult timp şi bani în acest oraş ca să dorim să ajungă în mâna gurkienilor. Şi, spre deosebire de idioţii ăia de Vurms şi Vissbruck, tu pari a şti ce trebuie făcut pentru a-l apăra. Dacă există vreun trădător între zidurile astea, vreau să îl descoperim.

– Să „îl” descoperim… sau să „o” descoperim.

Magistresa Eider ridică o sprânceană delicată.

– Probabil că ai observat că sunt singura femeie din consiliu.

– Am observat, spuse Glokta şi sorbi zgomotos supa. Dar scuză-mă dacă nu te scot încă de pe lista suspecţilor. E nevoie de ceva mai mult decât o supă bună şi o conversaţie plăcută ca să mă convingi de nevinovăţia ta. *Deşi este incomparabil mai mult decât mi s-a oferit vreodată.*

Magistresa Eider surâse şi ridică paharul.

– Atunci, cum altfel te pot convinge?
– Sincer? Am nevoie de bani.
– A, bani. Totul se rezumă la asta. Să scoţi bani de la Ghilda mea e ca şi cum ai vrea să scoţi apă din deşert – o acţiune istovitoare, murdară şi aproape mereu o pierdere de timp.
Cam la fel ca interogarea Inchizitorului Harker.
– La ce sumă te-ai gândit?
– Am putea începe cu o sută de mii de mărci, să zicem.
Eider nu se înecă propriu-zis cu vinul. *Doar gâlgâi uşor.* Îşi puse cu grijă paharul pe masă, îşi curăţă discret gâtul, îşi tamponă buzele cu colţul şervetului şi se uită la el cu sprâncenele ridicate.
– Ştii foarte bine că nu am o asemenea sumă la îndemână.
– Deocamdată mă mulţumesc cu oricât îmi poţi da.
– Vom vedea. Ambiţia ta se limitează la o sută de mii de mărci sau îţi mai pot fi de folos şi altfel?
– Poţi. Negustorii trebuie să părăsească Templul.
Eider îşi masă uşor tâmplele, de parcă o apucase o migrenă la auzul pretenţiilor lui Glokta.
– Vrea să dea negustorii afară din Templu, murmură ea.
– Am fost nevoit să mă asigur de sprijinul lui Kahdia. Dacă e împotriva noastră nu vom putea păstra multă vreme oraşul.
– De ani întregi le spun acelaşi lucru dobitocilor ăstora aroganţi, dar se pare că distracţia preferată a devenit călcarea în picioare a băştinaşilor. Foarte bine, când vrei să plece de acolo?
– Mâine. Cel mai târziu.
– Şi se spune despre tine că ai un caracter samavolnic? clătină femeia din cap. Foarte bine. Până mâine seară s-ar putea să ajung cea mai antipatizată magistresă din istorie, presupunând că îmi voi mai putea păstra poziţia, dar voi încerca să-i conving pe cei din Ghildă că aşa e cel mai bine.
Glokta rânji:
– Sunt sigur că poţi să convingi pe oricine de orice.
– Eşti un negociator dur, Superiorule. Fără îndoială că ai putea avea un viitor strălucitor ca negustor dacă te vei plictisi vreodată să pui întrebări.
– Negustor? O, nu sunt chiar atât de lipsit de scrupule, spuse Glokta lăsându-şi lingura în farfuria goală şi lingându-şi gingiile. Nu vreau să te jignesc, dar cum de a ajuns o femeie să conducă cea mai puternică Ghildă din Uniune?
Eider şovăi, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să răspundă. *Sau cât*

de sinceră să fie. Îşi privi paharul şi îl răsuci între degete.

– Soţul meu a fost Magister înaintea mea. Ne-am căsătorit când eu aveam douăzeci şi doi de ani, iar el aproape şaizeci. Tatăl meu îi datora foarte mulţi bani şi s-a achitat de datorie dându-i mâna mea.

Aha, deci toţi am avut povestioarele noastre triste.

Buzele femeii se strâmbară într-un zâmbet sarcastic.

– Soţul meu a avut întotdeauna un nas bun pentru chilipiruri. La scurtă vreme după nuntă, sănătatea i s-a şubrezit, iar eu am început să joc un rol din ce în ce mai activ în conducerea afacerilor sale şi ale Ghildei. Când a murit eram Magistresă în toate privinţele, mai puţin cu numele, iar colegii mei au avut suficientă minte ca să oficializeze aranjamentul nostru. Întotdeauna pe Negustorii de Mirodenii i-a interesat mult mai mult profitul decât respectarea cutumelor.

Îi aruncă lui Glokta o privire pătrunzătoare şi continuă:

– Nu vreau să te jignesc, dar cum de a ajuns un erou de război să fie torţionar?

Fu rândul lui să şovăie. *Bună întrebare. Cum de s-a întâmplat asta?*

– Există al naibii de puţine ocazii favorabile pentru schilozi.

Eider dădu încet din cap, fără să-şi dezlipească ochii de chipul lui Glokta.

– Probabil că ţi-a fost greu. Când te-ai întors după tot timpul acela petrecut în beznă şi ai descoperit că prietenii nu te mai bagă în seamă. Când le-ai citit pe chipuri remuşcarea, mila şi dezgustul. Când ţi-ai dat seama că ai rămas singur.

O pleoapă începu să i se zbată şi Glokta şi-o frecă uşor. Niciodată nu mai vorbise despre lucrurile astea cu nimeni. *Şi iată-mă cum vorbesc acum cu o persoană complet străină.*

– Nici vorbă că sunt un personaj tragic. Pe vremuri am fost un om puternic şi nepăsător, acum nu mai sunt nici măcar umbra lui. Alege ce-ţi place.

– Îmi închipui cât de tare te scârbeşte când eşti tratat astfel. Te scârbeşte foarte şi te înfurie foarte. *Dacă ai şti.* Şi totuşi mi se pare ciudat că un om care a fost supus torturii să ia hotărârea să devină călău.

– Dimpotrivă, nimic nu este mai firesc. Experienţa m-a învăţat că oamenii se apucă să facă ceea ce li s-a făcut lor înşişi. Tu ai fost vândută de tatăl tău şi cumpărată de soţul tău şi, cu toate acestea, te-ai decis să te ocupi de vânzări şi cumpărări.

Eider se încruntă. *Poate i-am oferit o temă de reflecţie?*

– Aş fi crezut că suferinţele prin care ai trecut te vor îndemna la empatie.

– Empatie? Ce-i aia? se strâmbă Glokta masându-şi piciorul care-i zvâcnea dureros. Este trist, dar suferinţa te face să-ţi pară rău doar de tine însuţi.

Discuţii politice în jurul focului

Logen se foi în şa şi se uită chiorâş la cele câteva păsări care se roteau deasupra câmpiei imense. Îl durea şezutul. Îl dureau pulpele. În nas n-avea decât putoare de cal. Nu reuşea să-şi pună trufandalele într-o poziţie confortabilă. Se storcoşeau tot timpul, indiferent cât de des şi-ar fi vârât mâna la betelie ca să şi le aranjeze. O călătorie al naibii de neplăcută din toate punctele de vedere. Pe când se afla în Nord, nu-i tăcea deloc gura la drum. În copilărie vorbise cu tatăl lui. În tinereţe, cu prietenii lui. Când l-a urmat pe Bethod, a vorbit cu el cât era ziua de lungă, pentru că pe vremea aceea erau foarte apropiaţi, erau ca fraţii. Când vorbeai nu te mai gândeai la băşicile de la picioare, sau la foamea din stomac, sau la gerul cumplit care nu se mai sfârşea, sau la cine a fost ucis cu o zi în urmă.

Pe atunci, Logen râdea de poveştile Copoiului când înotau prin zăpadă. Îşi storcea creierii cu probleme tactice împreună cu Treicopaci când călăreau prin noroaie. Se certa cu Dow cel Negru când se bălăceau prin mlaştini din absolut orice motiv. Ba chiar împărţise una sau două glume cu Harding Ursuzul, şi nu existau prea mulţi oameni care să se poată lăuda cu aşa ceva.

Suspină în sinea lui. Suspin lung, dureros, ce-i rămase în gât. Da, vremuri bune, dar rămase mult în urma lui, în văile însorite ale trecutului. Băieţii ăştia nu mai erau acum, se întorseseră toţi în ţărână. Tăcuseră pentru totdeauna. Mai rău încă, îl abandonaseră pe Logen în mijlocul pustietăţii cu ciudaţii ăştia.

Pe nobilul Jezal dan Luthar nu-l interesau poveştile nimănui altcuiva în afară de propria persoană. Mereu drept în şa, cu nasul pe sus, cu bărbia ridicată, etalându-şi trufia şi superioritatea şi dispreţul, aidoma unui tânăr care se făleşte cu prima lui sabie până află că nu e subiect de mândrie.

Pe Bayaz nu-l interesa tactica. Când catadicsea să vorbească, lătra cuvinte monosilabice, *da*-uri şi *nu*-uri, încruntându-se la câmpia nesfârşită ca un om care a făcut o greşeală foarte gravă şi nu poate să evite consecinţele. Şi ucenicul lui parcă se schimbase de la plecarea din Adua. Devenise tăcut, aspru, atent. Fratele Picior-Lung plecase în recunoaştere prin câmpie. Poate că aşa era cel mai bine. Niciunul dintre ceilalţi nu avea chef de vorbă. În schimb Navigatorul, trebui să admită Logen, avea mult

prea mult.

Ferro se ţinea mai la distanţă de grupul acesta prietenos, călărind cocoşată, sprâncenele împreunate într-o încruntătură permanentă, cicatricea lungă de pe obraz încreţită într-un cenuşiu furios, străduindu-se să-i ridiculizeze pe ceilalţi. Se aplecă înainte, în vânt, împingându-se în el, ca şi cum ar fi nădăjduit să-l poată răni cu chipul ei. Mai bine te distrezi cu ciuma bubonică decât cu ea, îşi spuse Logen.

Aceasta era ceata veselă. Se ofili.

– Cât mai avem până ajungem la Marginea Lumii? îl întrebă pe Bayaz fără prea multă speranţă.

– Mai avem, mârâi Magul printre dinţii încleştaţi.

Aşa că Logen călări mai departe, obosit, îndurerat şi plictisit, şi privi iarăşi la păsările care planau uşor pe deasupra câmpiei nesfârşite. Păsări frumoase, mari, grase. Îşi linse buzele.

– Ne-ar prinde bine ceva carne, murmură el.

Nu mai mâncase carne de destul de multă vreme.

De când plecaseră din Calcis. Logen îşi masă stomacul. Moliciunea trupeşă de acolo începuse deja să dispară.

– O bucăţică bună de carne.

Ferro îi aruncă o căutătură aspră, apoi se uită la păsările care se învârteau deasupra lor. Îşi dădu jos arcul de pe umăr.

– Ha! chicoti Logen. Mult noroc.

O urmări cum trage o săgeată din tolbă. Zadarnică încercare. Nici măcar Harding Ursuzul nu ar fi nimerit vreo pasăre, iar Logen nu mai văzuse niciodată pe cineva mai priceput în mânuirea arcului. Se uită la Ferro care puse săgeata în lemnul curbat, îşi arcui spatele, îşi aţinti ochii galbeni asupra formelor mişcătoare de deasupra.

– Nici în o mie de ani n-o să prinzi vreuna.

Ferro încordă arcul.

– Păcat de săgeată! mai strigă el. Trebuie să ai grijă cu lucrurile astea!

Poate că săgeata se va întoarce şi i se va înfige în obraz. Sau va străpunge gâtul calului, şi îl va omorî, şi acesta va cădea şi îl va zdrobi sub el. Sfârşit cum nu se poate mai potrivit pentru această călătorie de coşmar. O clipă mai târziu una din păsări se prăvăli în iarbă. Cu săgeata lui Ferro chiar prin mijlocul ei.

– Nu se poate, şopti el privind-o cu ochii bulbucaţi şi gura căscată, pe când încorda din nou arcul.

O altă săgeată se ridică spre cerul gri. O altă pasăre se

prăbuşi zbătându-se lângă prima. Logen se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu!

– Nu-mi spune că n-ai văzut lucruri mai ciudate decât acesta, îi spuse Bayaz. Cel care vorbeşte cu spiritele, care călătoreşte cu Magii, cel mai temut bărbat din întregul Nord?

Logen îşi opri calul şi alunecă jos din şa. Merse prin iarba înaltă, se aplecă pe picioare şovăielnice şi dureroase şi ridică una dintre păsări. Săgeata o străpunsese exact prin mijlocul pieptului. El însuşi n-ar fi putut face o treabă mai bună nici dacă ar fi lovit-o de la o treime de metru distanţă.

– Nu-i în regulă.

Bayaz îi aruncă un surâs satisfăcut, încrucişându-şi relaxat mâinile pe şa.

– Legendele spun că în zilele străvechi, de dinaintea începutului istoriei, lumea noastră şi Cealaltă Parte erau una. Erau o singură lume. Demonii umblau pe pământ, liberi să facă tot ce pofteau. Haos, dincolo de orice închipuire. Se împerecheau cu oamenii şi dădeau naştere unor corcituri. Jumătate om, jumătate demon. Diavoli. Monştri. Unul dintre aceştia s-a numit Euz. El a scăpat omenirea de tirania diavolilor, şi din violenţa luptei lui cu aceştia s-a format pământul. A despărţit lumea de sus de lumea de jos şi a sigilat porţile dintre ele. Pentru ca asemenea lucruri îngrozitoare să nu se mai petreacă, a dat Prima Lege. Este interzis să atingi nemijlocit Cealaltă Parte sau să vorbeşti cu diavolii.

Logen se uită cum ceilalţi o cercetau atent pe Ferro. Luthar şi Quai, amândoi încruntându-se în faţa acestei măiestrii supranaturale în mânuirea arcului. Femeia se îndreptă în şa, încordă arcul la maxim, ţinu perfect nemişcată săgeata cu vârful argintiu, şi totuşi reuşi să-şi îndrume calul cu călcâiele. Nici cu hăţurile în mână nu reuşea Logen să convingă un cal să facă ce voia el, dar tot nu vedea ce legătură avea asta cu povestea aiurită a lui Bayaz. Făcu un semn nepăsător din mână.

– Aşa, diavoli şi tot felul de ciudaţi şi Prima Lege. Şi ce dacă?

– De la bun început, Prima Lege a fost plină de contradicţii. Toată magia vine din Cealaltă Parte, coborând peste pământ aşa cum coboară lumina din soare. Euz însuşi era jumătate diavol, şi la fel au fost şi fiii lui – Juvens, Kanedias, Glustrod – şi încă mulţi alţii pe lângă aceştia. Sângele lor le-a adus şi daruri, şi blesteme. Putere şi viaţă îndelungată, şi forţă sau capacitatea de a vedea

dincolo de limitele oamenilor simplii. Sângele s-a transmis mai departe copiilor lor, mai subţiat acum, apoi copiilor copiilor lor şi aşa mai departe de-a lungul secolelor. Darurile au sărit o generaţie, apoi o alta, apoi au reapărut, însă asemenea cazuri sunt extrem de rare. Sângele de diavol s-a subţiat, apoi a pierit. Acum, când lumea noastră şi lumea cealaltă s-au îndepărtat atât de mult, este o raritate să vezi cu ochii tăi manifestarea acestor daruri. Suntem cu adevărat privilegiaţi că am putut să asistăm la aşa ceva.

Logen îşi ridică sprâncenele.

– Ea? Pe jumătate diavol?

– Mult mai puţin decât jumătate, prietene, rânji mulţumit Bayaz. Euz era jumătate, iar puterea lui înălţa munţi şi revărsa mări. Jumătate îţi poate îngheţa sângele în vene şi îi poate opri bătăile inimii. Jumătate te poate orbi numai dacă te uiţi la ea. Nu e jumătate. E doar o fracţiune mică. Dar are în sânge o urmă din Cealaltă Parte.

– Cealaltă Parte, zici? Logen se uită la pasărea moartă pe care o ţinea în mână. Adică, dacă aş fi atins-o, aş fi încălcat Prima Lege?

Bayaz chicoti iarăşi.

– Bună întrebare. Mereu reuşeşti să mă surprinzi, Maestre Nouădegete. Mă întreb ce ţi-ar fi răspuns Euz, spuse Magul ţuguindu-şi buzele. Cred că te pot ierta. Ea, pe de altă parte, făcu el un semn cu capul pleşuv înspre Ferro, mai mult ca sigur că ţi-ar reteza mâna.

Întins pe burtă, Logen se uita prin iarba înaltă la o vale blândă, pe fundul căreia curgea un pârâiaş subţire. Pe latura dinspre ei era un talmeş-balmeş de case sau, mai bine spus, de ziduri de case. Acoperişurile dispăruseră, lăsând în urmă doar pereţii dărăpănaţi, majoritatea înalţi doar până la brâu, şi pietrele fostelor construcţii răspândite pe vale, prin iarba unduitoare. La fel de bine putea fi un peisaj din Nord. Cu multe sate abandonate din cauza războaielor. Cu oameni alungaţi, târâţi afară din casele incendiate. Logen văzuse asemenea scene. Foarte adesea. Şi luase parte la ele în mai multe rânduri. Nu era mândru de asta, dar nu era mândru de multe lucruri pe care le făcuse în vremurile acelea. Sau în alte vremuri, dacă se gândea mai bine.

– N-a mai rămas nimic în picioare, şopti Luthar.

Ferro se uită urât la el.

– Au rămas destule locuri bune pentru ascunzători.

Se lăsa seara, soarele trecuse dincolo de orizont, iar satul distrus se umpluse de umbre. Nu se vedea nimeni acolo jos. Nu se auzea niciun sunet în afară de clipocitul vesel al apei, în afară de alunecarea moale a vântului prin iarbă. Nici urmă de om, dar Ferro avea dreptate. Nici urmă de om nu însemna neapărat niciun pericol.

– Ar fi mai bine să te duci acolo să vezi despre ce e vorba, murmură Picior-Lung.

– Eu? se uită Logen la el peste umăr. Adică tu rămâi aici, nu?

– Nu ştiu să mă bat. Ţi-ai dat seama.

– Hm, mormăi Logen. Nu ştii să te baţi, dar te pricepi de minune să găseşti locuri unde se poartă lupte.

– Talentul meu este să descopăr lucruri. Mă aflu aici în calitate de Navigator.

– Poate îmi descoperi şi mie o masă cumsecade şi un pat în care să mă culc, se răţoi la el Luthar cu accentul lui smiorcăit de Unionist.

Ferro îşi supse dezgustată dinţii.

– Cineva trebuie să se ducă, mârâi ea, târându-se pe burtă spre buza pantei. Eu merg la stânga.

Nu se mişcă nimeni.

– Şi noi, mormăi Logen spre Luthar.

– Eu?

– Dar cine? Trei e un număr norocos. Haide, dar ai grijă să nu faci zgomot.

Luthar se uită la vale printre firele de iarbă, îşi umezi buzele, îşi frecă palmele. Nervos, îşi dădu seama Logen, nervos, dar şi mândru, ca un puşti neexperimentat înainte de prima-i luptă, împingându-şi bărbia în afară, ca să arate că nu se teme. Dar Logen nu era uşor de păcălit. Văzuse asta de sute de ori.

– Ai de gând să aştepţi dimineaţa? mârâi el.

– Vezi-ţi de treburile tale, nordicule, şuieră Luthar începând să coboare panta târându-se pe burtă. Că ai la ce!

Discurile pintenilor lui mari şi strălucitori începură să zornăie când se forţă să treacă peste margine, cu mişcări stângace şi nepricepute, cu fundul sus în aer.

Logen reuşi să-l apuce de haină înainte să se îndepărteze.

– Doar nu rămâi cu ăştia la picioare?

– Cu ce?

– Cu blestemaţii ăştia de pinteni! Am zis să nu faci zgomot! La fel de bine ţi-ai putea atârna un clopoţel de cocoşel!

Luthar îi aruncă o privire nimicitoare şi se aşeză în fund să-şi scoată pintenii.

– Culcat! şuieră Logen împingându-l în iarbă. Vrei să ne omori?

– Dă-te de pe mine!

Logen îl împinse iarăşi şi îl fixă cu degetul ca să se facă înţeles.

– N-am de gând să mor din cauza pintenilor tăi, să-ţi intre bine în cap! Dacă nu eşti în stare să te mişti fără zgomot, mai bine rămâi aici cu Navigatorul, continuă uitându-se urât la Picior-Lung. Poate reuşiţi amândoi să navigaţi în sat odată ce ne încredinţăm că nu-i niciun pericol.

Clătină dezaprobator din cap şi se târî după Ferro.

Ea ajunsese deja la jumătatea drumului spre pârâu, rostogolindu-se şi alunecând peste zidurile dărâmate, furişându-se printre ele, mereu aplecată, cu mâna pe mânerul sabiei, iute şi tăcută ca vântul peste câmpie.

Impresionant, desigur, dar Logen nu putea fi păcălit de nimeni când era vorba de furişat. În tinereţe fusese recunoscut pentru talentul acesta. Pierduse şirul de shanka şi de oameni pe care-i luase prin surprindere astfel. Primul lucru pe care îl auzi atunci când te prinde Sângerosul-Nouă este sâsâitul sângelui care-ţi ţâşneşte din gât. Aşa se zvonea pe atunci. Trebuie să-i recunoaştem acest merit lui Nouădegete, trebuie să recunoaştem că se pricepe să se strecoare pe furiş.

Tăcut ca pământul, escaladă primul zid şi îşi trecu un picior de partea cealaltă. Se ridică, lin ca peştele în apă, mut ca şi el, mereu aplecat. Celălalt picior i se agăţă în nişte pietre desprinse şi le trase după el cu un hârşâit care sfărâmă tăcerea. Le apucă stângaci, aproape să le scape din mâini, făcu zgomot răsturnând şi altele cu cotul. Căzu greu pe glezna bolnavă, şi-o suci, scoase un chelălăit de durere, se prăbuşi şi se rostogoli într-o tufă de ciulini.

– Rahat, gemu el, ridicându-se greu în picioare, cu mâna încleştată pe mânerul sabiei care i se încurcase în faldurile mantiei.

Bine că nu o scosese din teacă, căci ar fi avut toate şansele să se înfigă în ea. Aşa păţise un prieten de-al lui. Atât de ocupat fusese să strige că se împiedicase de o rădăcină de copac, că îşi

zburase din greşeală o bucată bună din ţeastă cu propria-i secure. Înapoi în ţărână. Urgent.

Se ghemui printre pietrele căzute, aşteptând să se năpustească cineva asupra lui. Dar nu era nimeni prin preajmă. Doar vântul care răsufla prin găurile din pereţii vechi, doar apa care se hlizea în pârâu. Se furişă mai departe pe lângă un morman de pietre, printr-o fostă uşă, peste un zid cocârjat, gâfâind şi şchiopătând pe piciorul bolnav, nemaidepunând niciun efort să nu facă zgomot. Nu era nimeni acolo. Ştiuse asta din clipa în care căzuse. Sub nicio formă spectacolul său jalnic n-ar fi fost ratat. Aproape sigur Copoiul ar fi izbucnit în lacrimi dacă l-ar fi văzut, însă Copoiul se întorsese în ţărână. Făcu cu mâna spre creastă şi după o clipă îl văzu pe Picior-Lung ridicându-se în picioare şi răspunzându-i.

– Nu e nimeni aici, şopti în barbă.

– Ei şi? şuieră Ferro aflată la unul sau doi paşi în spate. Ai o metodă nouă de furişare, albule. Faci o grămadă de zgomot ca să-i atragi pe duşmani la tine.

– Mi-am ieşit din mână, mormăi Logen. Dar nu s-a întâmplat nimic rău. Nu-i nimeni aici.

– Dar a fost.

Femeia stătea în mijlocul uneia din casele distruse, privind încruntată în jos. La un petic negru şi ars din iarbă, cu câteva pietre în jur. Un foc de tabără.

– Nu are mai mult de o zi sau două, murmură Logen atingând cenuşa cu degetul.

Luthar se apropie din spate.

– Nu e nimeni aici.

Pe chip i se întipărise o expresie de îngâmfare şi dispreţ, ca şi cum ar fi avut tot timpul dreptate cu privire la ceva anume. Logen nu pricepea de ce.

– Ai noroc că nu e, că altfel te-am coase la loc chiar acum!

– Ba eu v-aş coase la loc pe amândoi, pereche de proşti ce sunteţi! sâsâi Ferro. Ar trebui chiar să vă cos capetele alea tâmpe la un loc. Sunteţi la fel de folositori ca un sac de nisip în mijlocul deşertului! Acolo sunt urme. Cai şi mai multe căruţe.

– Să fi fost nişte negustori? întrebă Logen plin de speranţă şi făcu un schimb de priviri cu Ferro. De acum încolo ar fi bine să nu mai urmăm poteca.

– Ne-ar încetini.

Bayaz ajunsese şi el în sat. Quai şi Picior-Lung nu erau nici ei

departe, cu caii şi căruţa.

– Ne-ar încetini mult prea mult. Rămânem pe potecă. Avem timp să observăm dacă vine cineva. Timp suficient.

Luthar nu păru convins.

– Păi, dacă îi vedem, înseamnă că ne văd şi ei. Şi după aia?

– După aia? Bayaz ridică o sprânceană. După aia ne va apăra faimosul căpitan Luthar.

Privi în jur la satul pustiit.

– Apă curgătoare şi un adăpost. Pare un loc tocmai bun de înnoptat.

– Destul de bun, murmură Logen care cotrobăia deja prin căruţă după lemne ca să facă focul. Mi-e foame. Ce s-a ales de păsările alea?

Peste marginea vasului, Logen îi urmărea pe ceilalţi cum mănâncă.

Ferro stătea ghemuită pe vine, în capătul cel mai îndepărtat al luminii nestatornice a focului de tabără, cu chipul neclar aproape vârât în bolul ei, aruncând priviri suspicioase în jur şi îndesându-şi mâncarea în gură cu degetele atât de repede de parcă s-ar fi temut să nu i-o ia cineva. Luthar era mai puţin entuziasmat. Ciugulea graţios cu dinţii din faţă dintr-o aripă, ca şi cum ar fi fost convins că se otrăveşte dacă atinge mâncarea şi cu buzele, iar pe farfurie aliniase bucăţelele de carne care nu i se păruseră prea îmbietoare. Bayaz mesteca cu poftă, barba lucindu-i de zeamă de carne.

– Bun, mormăi cu gura plină. Poate ai să-ţi alegi cariera de bucătar, Maestre Nouădegete, când ai să te plictiseşti de – bâţâi din lingură Magul – de ceea ce faci acum.

– Îhî, răspunse Logen.

În Nord toţi făceau mâncare cu rândul şi asta era considerată o onoare. Un bucătar bun era aproape tot atât de apreciat ca şi un luptător bun. Dar nu şi aici. Tovarăşii lui de-acum nu ştiau ce înseamnă să ai grijă de mâncare. Bayaz ştia să-şi fiarbă un ceai, însă doar atât. În zilele lui bune, Quai ştia să-şi scoată un biscuit din cutie. Logen se îndoia că Luther ar şti cu care parte se pune oala pe foc. Iar Ferro părea că dispreţuieşte profund întreaga noţiune de mâncare gătită. Logen bănuia că era obişnuită să mănânce carne crudă. Poate chiar vie.

În Nord, după o zi grea pe drum, când bărbaţii se adunau în jurul focului să mănânce, fiecare avea locul lui bine stabilit. Şeful

se aşeza mereu în cel mai înalt loc, înconjurat de fiii săi şi de Bărbaţii Vestiţi ai clanului lui. Mai departe se aşezau ţăranii, în ordinea importanţei. Iar robii îşi făceau focurile micuţe şi mai departe. Îşi schimbau locul doar atunci când şeful cel mare dorea să recompenseze un serviciu sau un comportament excelent pe câmpul de luptă. Cu cât stăteai mai departe de foc, cu atât erai mai expus primejdiei de a fi luat la bătaie sau chiar ucis. Locul pe care îl ocupai lângă foc era cam la fel cu locul pe care îl ocupai în viaţă.

Era altfel aici, în câmp, dar Logen tot mai desluşea un soi de tipar al locurilor din jurul focului şi nu era defel unul fericit. El şi Bayaz stăteau suficient de aproape de foc, însă ceilalţi se aşezaseră mult prea departe ca să le fie bine. Vântul, frigul şi noaptea umedă îi împinseseră spre căldura focului, dar au respins apropierea celorlalţi. Îi aruncă o privire lui Luthar, care se uita cu mult dispreţ în bol, de parcă ar fi fost plin cu urină. N-avea respect. Îi aruncă o privire lui Ferro, care-i răspunse cu pumnale galbene ţâşnind din ochii ei îngustaţi. N-avea încredere. Clătină din cap cu tristeţe. Fără încredere şi respect grupul se va descompune în prima luptă, ca zidurile fără mortar.

Totuşi, pe vremea lui, Logen avusese câştig de cauză în situaţii mai potrivnice decât aceasta. Treicopaci, Tul Duru, Dow cel Negru, Harding Ursuzul, se luptase cu fiecare în parte şi-i învinsese. Le-a cruţat vieţile, îndârjindu-i să plece în căutarea lui. Fiecare a încercat tot posibilul să-l omoare, fireşte, cu bun temei, dar în final Logen le-a câştigat încrederea, şi le-a câştigat respectul, şi le-a câştigat chiar şi prietenia. Cu gesturi mărunte şi timp îndelungat. „Răbdarea este cea mai importantă dintre virtuţi”, spunea tatăl său, şi mai spunea: „Nu poţi să treci munţii într-o singură zi.” Poate că timpul se scurgea împotriva lor, dar n-aveau nimic de câştigat dacă se grăbeau. Trebuie să fii realist în privinţa asta.

Logen îşi întinse picioarele amorţite, luă burduful cu apă, se ridică şi se îndreptă încet spre locul unde stătea Ferro. Femeia nu-l scăpă nicio clipă din ochi. Bizară creatură, fără doar şi poate, şi nu doar din cauza înfăţişării ei, deşi arăta extrem de ciudat. Părea dură, şi tăioasă, şi rece ca o sabie nouă, nemiloasă precum cel mai nemilos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată Logen. Ai fi zis că nu vrea să arunce nici măcar un băţ unuia care dă să se înece, dar pentru el făcuse mult mai mult, şi nu doar o dată. Dintre toţi, în ea se încrezuse în primul rând şi în cea mai mare

măsură. Aşa că se aşeză pe vine şi îi întinse burduful a cărui umbră umflată se bâţâia pe zidul zgrunţuros din spatele femeii.

Se uită urât la apă şi se uită urât şi la Logen. Apoi smulse burduful şi se aplecă iarăşi asupra vasului ei, întorcându-se cu umerii ciolănoşi la Logen. Nicio vorbă de mulţumire, nici măcar un gest, dar nu se supără. La urma urmei, nu treci munţii într-o singură zi.

Reveni la locul lui de lângă foc şi urmări dansul flăcărilor care aruncau lumini nestatornice pe chipurile posomorâte ale celorlalţi.

– Ştie cineva vreo poveste? întrebă el plin de nădejde.

Quai îşi supse dinţii. Luthar şi-i dezveli într-un rictus dispreţuitor. Ferro nici măcar nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit. Deloc un început promiţător.

– Niciuna?

Niciun răspuns.

– Bine, atunci. Ştiu eu nişte cântece, sper să-mi aduc aminte cuvintele, continuă dregându-şi glasul.

– Foarte bine! îl întrerupse Bayaz. Dacă aşa putem scăpa de cântece, ştiu eu sute de poveşti. Ce anume vrei să asculţi? O poveste de dragoste? O poveste amuzantă? O poveste de vitejie atunci când soarta este potrivnică?

– Despre locul ăsta, se băgă şi Luthar în vorbă. Despre Vechiul Imperiu. Dacă era atât de grozav, cum de a ajuns aşa?

Îşi smuci capul arătând zidurile fărâmate şi ceea ce ştiau cu toţii că se află mai departe. Kilometri şi kilometri de nimic.

– Cum de a ajuns să fie doar un pustiu nesfârşit?

Bayaz suspină:

– Aş putea spune eu povestea aceasta, dar suntem norocoşi să avem printre noi în această micuţă excursie pe cineva originar din Vechiul Imperiu, cineva care este şi un pătimaş cercetător al istoriei. Maestre Quai?

Ucenicul îşi ridică alene ochii de la foc.

– Eşti bun să ne luminezi? Ce s-a întâmplat cu Vechiul Imperiu, odinioară centrul strălucitor al întregii lumi, de a ajuns în situaţia aceasta dramatică?

– E o poveste lungă, murmură ucenicul. Să încep cu începutul?

– De unde altundeva se începe?

Quai ridică din umerii firavi şi porni să vorbească.

– Atotputernicul Euz, învingător al demonilor, închizător al

porţilor, părinte al Lumii, a avut patru fii, şi fiecăruia i-a făcut câte un dar. Celui mai mare, lui Juvens, i-a dăruit talentul de a stăpâni Înalta Artă, măiestria de a schimba lumea prin magie temperată de cunoaştere. Celui de-al doilea fiu, Kanedias, i-a revenit darul de a modela piatra şi metalul după cum doreşte. Celui de-al treilea, Euz i-a dat talentul de a vorbi cu spiritele şi de a le obliga să facă ce le cere.

Quai căscă lung, plescăi din buze şi clipi des în faţa flăcărilor.

– Aşa au apărut cele trei discipline pure ale magiei.

– Mi s-a părut că ai zis că a avut patru fii, bombăni Luthar.

Ochii lui Quai fugiră în lături.

– Chiar patru a avut, şi acesta este motivul pentru care Imperiul s-a distrus. Glustrod era mezinul. Lui i-ar fi revenit priceperea de a comunica cu Cealaltă Parte. Secretele chemării demonilor din lumea de dedesubt şi secretele înrobirii demonilor. Însă asemenea lucruri erau interzise prin Prima Lege, aşa că Euz nu i-a dat nimic celui mai tânăr dintre fii, cu excepţia binecuvântărilor lui, şi cu toţii ştim cât valorează acestea. A împărtăşit secrete nemaipomenite celorlalţi trei şi a plecat, poruncind fiilor lui să facă ordine în lume.

– Ordine, bombăni iar Luthar aruncându-şi farfuria în iarbă şi privind cu dispreţ la ruinele ascunse în umbre. N-au prea avut succes.

– La început au avut. Juvens s-a apucat de treabă cu toată sârguinţa, punându-şi forţa şi înţelepciunea în slujba scopului său. I-a plăcut un popor de pe malurile fluviului Aos şi i-a dăruit acestuia legi şi învăţătură, guvernare şi ştiinţe. A înzestrat aceşti oameni cu priceperea de a-şi cuceri vecinii şi l-a făcut împărat pe comandantul lor. Fiul a urmat după tată, an a urmat după an, iar naţiunea aceasta s-a dezvoltat şi a prosperat. Pământurile Imperiului s-au întins până la Isparda în sud, Anconus în nord, până la Marea Cercului în est, şi chiar dincolo de ea. Împăraţii veneau şi se stingeau unul după altul, însă Juvens se afla mereu acolo – călăuzind, sfătuind, aranjând toate lucrurile în aşa fel încât să corespundă măreţului său proiect. Totul era civilizat, totul era paşnic, totul era bine.

– Aproape totul, murmură Bayaz, răscolind jarul cu un băţ.

Quai schiţă un surâs compătimitor.

– Şi noi l-am uitat pe Glustrod, aşa cum l-a uitat şi tatăl lui. Fiul cel ignorat. Fiul cel ocolit. Fiul cel înşelat. I-a implorat pe ceilalţi trei fraţi să împartă cu el secretele primite, dar aceştia şi-

au apărat darurile şi l-au refuzat. S-a uitat atunci la ce realizase Juvens şi furia lui nu putea fi pusă în cuvinte. A găsit locuri întunecate în lume şi a studiat în taină ştiinţele interzise de Prima Lege. A găsit locuri întunecate în lume şi a atins Cealaltă Parte. A găsit locuri întunecate în lume, şi a vorbit pe limba diavolilor şi i-a auzit cum îi răspund, scăzu vocea lui Quai până la şoaptă. Iar vocile diavolilor i-au spus lui Glustrod unde să sape…

– Foarte bine, Maestre Quai, îl întrerupse cu asprime Bayaz. Ai făcut progrese mari în studiul istoriei. Dar să nu intrăm în detalii. Să lăsăm săpăturile lui Glustrod pentru altă dată.

– Fireşte, murmură Quai cu ochii negri strălucind în lumina focului pe chipul său supt şi melancolic. Ştii mai bine, stăpâne. Glustrod a făcut planuri. A stat la pândă din umbre. A strâns secrete. A linguşit şi a ameninţat şi a minţit. Nu a durat mult până i-a atras de partea sa pe cei slabi şi influenţabili, i-a învrăjbit pe cei puternici, căci era inventiv şi fermecător şi plăcut privirii. Acum auzea mereu vocile din lumea de dedesubt. I-au sugerat să semene discordie pretutindeni, iar el le-a ascultat. L-au îndemnat să mănânce carne de om şi să le fure astfel puterea, şi aşa a făcut. I-au poruncit să-i caute pe cei care au mai rămas cu sânge de diavol în lumea noastră, dispreţuiţi, detestaţi, exilaţi, şi să-i facă armata lui, iar el s-a supus.

Logen simţi cum îi atinge ceva umărul şi aproape că sări în sus de spaimă. Ferro se aplecase deasupra lui, cu burduful de apă în mână.

– Mulţumesc, mârâi el luându-i-l, prefăcându-se că inima nu-i sparge pieptul.

Luă o sorbitură lungă, puse dopul la loc, apoi aşeză burduful pe jos, alături de el. Când îşi ridică privirea, văzu că Ferro nu plecase de acolo. Rămăsese în picioare lângă el, cu ochii ţintă la dansul flăcărilor. Logen se trase mai la o parte, făcându-i loc. Ferro se încruntă, îşi supse dinţii, izbi cu piciorul în pământ, apoi se ghemui încet pe vine, având grijă să lase suficient spaţiu între ei. Îşi întinse mâinile la foc şi îşi dezveli dinţii strălucitori.

– E frig aici.

Logen aprobă din cap.

– Zidurile astea nu ne apără de vânt.

– Nu, murmură Ferro căutându-l pe Quai cu privirea. Nu te opri din cauza mea, se răţoi la el.

Ucenicul zâmbi.

– Stranie şi sinistră era oastea lui Glustrod. A aşteptat ca

Juvens să părăsească Imperiul, s-a furişat în capitala Aulcus şi şi-a pus planul în practică. Parcă demenţa ar fi pus stăpânire pe întregul oraş. Fiu se lupta cu tată, soţie cu soţ, vecin cu vecin. Împăratul a fost ucis pe treptele palatului chiar de fiii săi, care apoi, înnebuniţi de lăcomie şi ură, s-au întors unul împotriva celuilalt. Bizara oaste a lui Glustrod care se ascunsese în canalele de sub oraş s-a ridicat la suprafaţă, transformând străzile în morminte, pieţele în abatoare. Unii din soldaţii acestei armate furau chipurile oamenilor şi apăreau sub înfăţişarea lor.

Bayaz clătină dezaprobator din cap.

– Luau înfăţişarea oamenilor. Vicleşug îngrozitor şi perfid.

Logen îşi aminti de o femeie care îi vorbise în întunericul rece cu vocea soţiei lui moarte. Se încruntă şi îşi vârî capul între umeri.

– Într-adevăr, un truc îngrozitor, spuse Quai, iar zâmbetul nostalgic i se lăţi şi mai mult. Căci, în cine să te încrezi dacă nu în ochii şi urechile tale? Cum altfel să deosebeşti un prieten de un duşman? Dar lucruri încă şi mai rele aveau să vină. Glustrod chemase demonii din Cealaltă Parte, îi supusese voinţei sale şi îi trimisese să-i distrugă pe cei care i se împotriveau.

– Îi chema şi îi trimitea, şuieră Bayaz. Blestemate discipline. Cumplite riscuri. Crâncene încălcări ale Primei Legi.

– Însă Glustrod nu recunoştea nicio altă lege în afară de propria lui putere. Nu peste mult timp s-a instalat în sala tronului, în vârful unui munte de cranii, mâncând carne de om, aşa cum copilul soarbe laptele mamei, lăfăindu-se în oribila lui victorie. Imperiul a coborât în haos, un haos ca acela din vremurile străvechi, dinainte de apariţia lui Euz, când lumea noastră şi lumea de jos erau una.

Vântul oftă prin crăpăturile zidăriei vechi şi Logen se înfioră şi îşi strânse mai bine pătura în jurul trupului. Îl speria povestea naibii. Chipuri furate, şi diavoli trimişi în misiune, şi mese cu carne de om. Însă Quai nu se opri.

– Când a aflat ce făcuse Glustrod, furia lui Juvens a fost cumplită şi a cerut ajutorul fraţilor lui. Kanedias nu a vrut să-i răspundă. A rămas ferecat în casă, meşterind la maşinăriile lui, nepăsându-i de lumea de afară. Singuri, Juvens şi Bedesh au strâns o armată şi au pornit război împotriva fratelui lor.

– Teribil război, murmură Bayaz, cu arme teribile şi pierderi teribile.

– Luptele au cuprins întregul continent, de la un capăt la

celălalt, atrăgând cu sine toate rivalităţile meschine şi dând naştere unei mulţimi de dihonii, crime şi răzbunări, ale căror consecinţe încă mai otrăvesc lumea noastră de azi. Dar în cele din urmă Juvens a învins. Glustrod a fost asediat în Aulcus, mutanţii i-au fost demascaţi, armata i-a fost risipită. Acum în clipele acestea de disperare cumplită, vocile din lumea de jos i-au şoptit un alt plan. Deschide poarta spre Cealaltă Parte, i-au spus. Descuie închizătorile, sparge zăvoarele şi deschide larg porţile făcute de tatăl tău. Încalcă Prima Lege o ultimă oară, i-au mai spus, şi dă-ne drumul înapoi în lume, şi niciodată nu vei mai fi ignorat, ocolit, înşelat.

Întâiul dintre Magi dădu încetişor din cap ca pentru sine.

– Dar a fost înşelat încă o dată.

– Biet nebun! Creaturile din Cealaltă Parte sunt făcute din minciuni. Confruntarea cu ele te pune faţă în faţă cu pericolul cel mai odios. Glustrod şi-a pregătit ritualurile, dar, în graba lui cea mare, a făcut o greşeală foarte mică. Poate nimic mai mult decât un grăunte de sare pus aiurea, dar rezultatele au fost dintre cele mai înspăimântătoare. Forţa uriaşă pe care Glustrod o adunase de partea lui, atât de puternică încât ar fi putut străpunge cu uşurinţă ţesătura lumii, a fost descătuşată, fără formă sau logică. Glustrod s-a distrus singur. Aulcus, măreaţa şi splendida capitală a Imperiului, a fost pustiită, iar pământul din jur otrăvit pe vecie. Astăzi nimeni nu se mai aventurează în apropierea ei. Oraşul este un cimitir spulberat. O ruină blestemată. Monument extrem de nimerit închinat nebuniei şi orgoliului lui Glustrod şi ale fraţilor lui.

Ucenicul îşi ridică privirea la Bayaz.

– Spun adevărul, stăpâne?

– Îl spui, murmură Magul. Eu ştiu. Eu am văzut ce s-a petrecut. Un tânăr nebun, cu păr mult şi frumos, continuă trecându-şi palma peste capul pleşuv. Un tânăr nebun care nu ştia ce este magia şi înţelepciunea, sau cum lucrează puterile, aşa cum ştii tu, Maestre Quai.

Ucenicul înclină capul.

– Singurul meu scop în viaţă este să le învăţ.

– Şi ai făcut mari progrese în această privinţă. Ce spui de povestea asta, Maestre Nouădegete?

Logen îşi umflă fălcile.

– Mi-aş fi dorit ceva mai amuzant, dar cred că trebuie să mă mulţumesc cu ce mi se oferă.

– O droaie de prostii, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse batjocoritor Luthar.

– Hm, fornăi Bayaz. Ce noroc pe capul nostru că nu te-am întrebat. Poate că ar fi bine să speli oalele, căpitane, până nu se întunecă şi mai tare.

– Eu?

– Unul dintre noi a prins mâncarea, şi unul dintre noi a fript-o. Unul dintre noi ne-a distrat spunându-ne o poveste. Eşti singurul din grup care nu ţi-ai adus contribuţia încă.

– În afară de tine.

– O, dar eu sunt mult prea bătrân ca să mă bălăcesc la ora asta din noapte, îi răspunse Bayaz cu chipul înăsprit. Un om mare trebuie să înveţe smerenia. Oalele te aşteaptă.

Luthar deschise gura să spună ceva, se gândi mai bine, se ridică furios de jos şi-şi aruncă pătura în iarbă.

– Afurisite oale, înjură când le culese de lângă foc şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre pârâu.

Ferro îl urmări cu privirea, iar pe faţă îi apăru o expresie stranie care s-ar fi putut să constituie versiunea ei personală a surâsului. Plecă iarăşi ochii asupra focului şi îşi umezi buzele. Logen scoase dopul burdufului şi i-l întinse.

– Îhî, mârâi ea, i-l smulse din mână şi sorbi iute din el.

Când se ştergea la gură cu mâneca, îi aruncă o privire piezişă şi se încruntă.

– Ce?

– Nimic, răspunse el repede, ferindu-şi ochii şi întinzând palmele goale. Absolut nimic.

Dar zâmbea pe dinăuntru. Gesturi mărunte şi timp. Aşa va reuşi.

Crime mărunte

– Frig, colonele West, ce zici?

– Frig, Înălţimea Voastră, aproape a venit iarna.

Fulguise în noaptea aceea. Căzuse o lapoviţă rece care acoperise totul cu chiciură. Acum, la lumina zorilor palizi, întreaga lume părea pe jumătate îngheţată. Copitele cailor zgrunţăiau şi fleoşcăiau prin noroiul cristalizat. Copacii pe jumătate îngheţaţi plângeau cu lacrimi triste. West nu făcea opinie discordantă. Îi ieşeau aburi din nasul care-i curgea. Vârfurile urechilor îl furnicau neplăcut, rebegite de frig.

Prinţul Ladisla nu părea să bage de seamă toate acestea, dar să nu uităm însă că era încotoşmănat într-o haină uriaşă, cu căciulă şi mănuşi din blană neagră, lucioasă, probabil în valoare de câteva sute de mărci. Zâmbi larg cuprinzându-şi subordonaţii cu privirea.

– Oamenii par în formă, în ciuda tuturor neajunsurilor.

West nu-şi putu crede auzului. E drept că regimentul din Oastea Regelui plasat sub comanda lui Ladisla părea destul de fericit. Corturile erau aliniate ordonat în mijlocul taberei, focurile erau aprinse în faţa lor, caii erau bine priponiţi în apropiere.

Însă nu la fel de fericită era situaţia recruţilor care alcătuiau mai mult de trei sferturi din efectivele lor. Mulţi dintre aceştia erau scandalos de puţin pregătiţi. Erau oameni neinstruiţi şi neînarmaţi, unii evident prea bolnavi sau prea bătrâni ca să mărşăluiască, darămite să se lupte. Unii nu aveau nimic altceva decât hainele din spinare, şi acestea într-o stare jalnică. West îi văzuse ascunşi sub copaci, strânşi unul într-altul ca să se încălzească, înveliţi doar cu o jumătate de pătură. O ruşine.

– Oastea Regelui este bine echipată, dar mă preocupă starea unora dintre recruţi, Înălţimea…

– Da, continuă Ladisla vorbind peste el ca şi cum nu l-ar fi auzit, în mare formă! Înfulecă tot ce prind! Probabil că focul din burţi le ţine de cald, ce zici, West? Abia aştept să ajungem la duşman! Mare păcat că trebuie să aşteptăm lângă râul ăsta blestemat!

West îşi muşcă buzele. Capacitatea incredibilă de autoamăgire a Prinţului Ladisla devenea tot mai frustrantă cu fiecare zi care trecea. Înălţimii Sale îi intrase în cap ideea că era

un general mare şi faimos, la comanda unei oştiri fără pereche. Că va repurta o victorie epocală şi că va fi întâmpinat ca un erou în Adua. Şi, în loc să facă cel mai mic efort ca visul să-i devină realitate, se comporta ca şi cum toate astea se întâmplaseră deja, fără să dea doi bani pe adevăr. Nu-şi îngăduia să observe absolut nimic dezagreabil, greşit sau în dezacord cu părerile sale aberante. În toată această vreme, filfizonii din subordinea sa, fără nici măcar o lună de armată la activ, îl felicitau pentru fiecare opinie, se plesneau joviali pe spate şi erau de acord cu fiecare frază pe care o scotea pe gură indiferent cât de ridicolă ar fi fost aceasta.

West credea că, atunci când nu ţi-a lipsit nimic întreaga viaţă, sau nu ai fost obligat să munceşti pentru nimic, sau să dai dovadă măcar de un strop de autodisciplină, probabil că ajungi să capeţi o perspectivă destul de stranie asupra vieţii. Şi iată dovada vie, călărind alături de el şi zâmbind cu gura până la urechi de parcă a avea grijă de zece mii de oameni ar fi fost o responsabilitate neînsemnată. Aşa cum observase Mareşalul Burr, Prinţul Moştenitor şi lumea reală nu aveau nimic în comun.

– E frig, murmură Ladisla. Nu mai e ca în deşertul din Gurkhul, colonele West, nu?

– Nu, Înălţimea Voastră.

– Dar sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată, ce zici? Războiul, West! Războiul în general! E la fel pretutindeni! Curajul! Onoarea! Gloria! Ai luptat alături de colonelul Glokta, nu-i aşa?

– Aşa este, Înălţimea Voastră.

– Îmi plăcea teribil să aud poveşti despre faptele lui de vitejie! Când eram mai tânăr a fost unul dintre eroii mei. Cum înconjura duşmanul, cum îi tăia căile de aprovizionare, cum îi ataca şi convoaiele şi câte şi mai câte.

Iar biciuşca Prinţului se ridică în aer şi înconjură, tăie şi atacă imaginare convoaie inamice.

– Excelent! Îmi închipui că ai asistat la toate astea?

– La unele, Înălţimea Voastră.

Asistase la o grămadă de cazuri de dureri cumplite de fund provocate de statul îndelungat în şa, la o grămadă de cazuri de arsuri provocate de soarele puternic, la o grămadă de jafuri, beţii crâncene şi fanfaronade.

– Colonelul Glokta, pe legea mea! Ne-ar prinde bine acum ceva din energia lui, ce zici West? Ceva din forţa lui! Din vigoarea

lui! Mare păcat că e mort.

West îşi ridică privirea.

– Dar nu e mort, Înălţimea Voastră.

– Nu e?

– A fost capturat de gurkieni şi înapoiat Uniunii la sfârşitul războiului. A… el… a intrat în Inchiziţie.

– În Inchiziţie?

Prinţul păru oripilat.

– De ce să renunţe un bărbat la armată pentru aşa ceva?

West începu să-şi caute cuvintele, dar se gândi mai bine şi răspunse:

– Nu-mi pot da seama, Înălţimea Voastră.

– A intrat în Inchiziţie! Ah, n-aş înţelege nici într-o mie de ani de ce!

Călăriră în tăcere câteva momente. Treptat, zâmbetul reveni pe buzele Prinţului.

– Discutam despre faima pe care ţi-o aduce războiul, nu?

West se strâmbă.

– Da, Înălţimea Voastră.

– Ai fost primul care a pătruns în Ulrioch, nu-i aşa? Primul, asta am auzit! Asta este fala ta! Asta este gloria, nu-i aşa? Ce experienţă nemaiîntâlnită ţi-a fost dat să trăieşti, colonele, ce zici? Ce experienţă nemaiîntâlnită!

Cum se mai zbătuse să răzbească prin mormanele de pietre şi buşteni sfărâmaţi, acoperiţi cu cadavre contorsionate. Pe jumătate orb din cauza fumului, pe jumătate înecându-se din cauza prafului, cu urlete şi vaiete şi lovituri de metal pe metal asediindu-l din toate părţile, aproape nerespirând din cauza fricii. Oameni îmbulzindu-se spre el, gemând, înghiontindu-se, poticnindu-se, urlând, acoperiţi de sudoare şi sânge, negri de mizerie şi funingine, chipuri schimonosite de durere şi furie abia desluşite. Diavoli din iad.

West îşi aminti cum strigase „Înainte!” iar şi iar, până când gâtlejul îi ajunsese carne vie, chiar dacă habar nu avea unde anume însemna „înainte”. Îşi aminti cum străpunsese cu sabia pe cineva, prieten sau duşman. Nu ştiuse nici atunci, nu ştia nici acum. Îşi aminti cum căzuse şi se tăiase la cap într-o piatră, îşi sfâşiase haina într-un buştean. Îşi aminti momente, fragmente, ca dintr-o poveste auzită odinioară.

West îşi strânse mai bine haina în jurul umerilor îngheţaţi, dorindu-şi să fi fost mai groasă.

– Într-adevăr, o experienţă nemaiîntâlnită, Înălţimea Voastră.

– Mare păcat că ticălosul ăla de Bethod n-o să ne iasă în cale! exclamă Prinţul Ladisla şfichiuind supărat aerul cu biciuşca. Ţi-a fost mai bine atunci decât acum când eşti doar paznicul meu! Mă ia de prost Burr? Ce zici, West?

West inspiră adânc.

– Nu am de unde să ştiu aşa ceva, Înălţimea Voastră.

Dar mintea nestatornică a Prinţului trecuse deja mai departe.

– Care-i treaba cu animalele alea de companie ale tale? Cu nordicii ăia? Ăia cu nume hazlii. Cum îl cheamă pe individul ăla jegos? Lupoi?

– Copoi.

– Copoi, aşa e! Nemaipomenit! chicoti Prinţul în barbă. Şi celălalt, cel care e cel mai mare om pe care l-am văzut vreodată! Excelent! Ce mai învârtesc?

– I-am trimis în recunoaştere la nord de râu, Înălţimea Voastră, răspunse West dorindu-şi să fi plecat cu ei. Probabil că duşmanii sunt departe, dar dacă nu este aşa, trebuie să ştim cum stau lucrurile.

– Sigur că trebuie. Minunată idee. Ca să ne putem pregăti de atac!

West se gândea mai degrabă la o retragere convenabilă şi la un sol trimis de urgenţă Mareşalului Burr, însă nu avea niciun rost să spună asta. În mintea lui Ladisla războiul se rezuma doar la comanda unui atac straşnic urmat de un somnic bun. Din vocabularul său lipseau cu desăvârşire cuvintele „strategie” şi „repliere”.

– Da, murmură Prinţul ca pentru sine, cu ochii aţintiţi asupra copacilor de dincolo de râu. Să pregătim un atac şi să-i respingem dincolo de graniţă…

Graniţa se afla la o sută cincizeci de kilometri depărtare. West profită de ocazie.

– Dacă îmi permiteţi, Înălţimea Voastră, am o mulţime de treburi de care să mă ocup.

Şi nu minţea. Tabăra fusese organizată, sau, mai degrabă, dezorganizată, fără pic de consideraţie faţă de ordine sau apărare. Un labirint dezordonat de colibe din pânză groasă într-o poiană mare din apropierea râului, unde terenul era mult prea moale şi fusese repede transformat în brazde de noroi de către căruţele de aprovizionare. La început nu existaseră latrine, apoi au fost săpate la adâncime mult prea mică şi mult prea aproape

de tabără, lângă locul unde erau depozitate proviziile. Provizii care, întâmplător, fuseseră prost ambalate, neadecvat pregătite şi acum erau aproape în întregime stricate, atrăgând toţi şobolanii din Englia. West era convins că, dacă nu ar fi fost aşa de frig, întreaga tabără ar fi fost bolnavă.

Prinţul Ladisla făcu un gest cu mâna.

– Fireşte, ai o mulţime de treburi. O să-mi povesteşti mai multe mâine, West, ce zici? Despre colonelul Glokta şi tot aşa. Mare păcat că e mort! strigă el peste umăr îndepărtându-se în galop spre uriaşul lui cort violet, ridicat pe deal, deasupra duhorii şi dezordinii.

Uşurat, West îşi întoarse calul şi coborî în tabără. Trecu pe lângă oameni care patinau şi se împleticeau prin mocirla pe jumătate îngheţată, tremurând, învăluiţi în aburii respiraţiei, cu mâinile înfăşurate în zdrenţe murdare. Trecu pe lângă oameni aşezaţi în grupuleţe jalnice în faţa corturilor peticite, felurit îmbrăcaţi, pe cât de aproape îndrăzneau de focurile anemice, răsucind în mâini oale cu mâncare, jucând jocuri tâmpite cu cărţi jilave, bând şi holbându-se în aerul rece.

Soldaţii bine instruiţi plecaseră cu Poulder şi Kroy în căutarea duşmanului. Ladisla se alesese doar cu resturile: cu cei mult prea slăbiţi ca să poată mărşălui cum trebuie, mult prea prost echipaţi ca să poată lupta cum trebuie, mult prea dărâmaţi ca să facă ceva cu convingere. Oameni care poate că nu şi-ar fi părăsit familiile niciodată, obligaţi să traverseze marea spre un ţinut despre care nu ştiau absolut nimic, ca să se lupte cu un duşman cu care nu aveau nimic de împărţit, din motive pe care nu le înţelegeau.

Poate că atunci când plecaseră de acasă unii dintre aceştia, dar nu prea mulţi, simţiseră vagi urme de zel patriotic, fuseseră luaţi de valul virilităţii militare, dar drumul greu, mâncarea proastă şi vremea rece le epuizaseră, înfometaseră şi îngheţaseră tot entuziasmul iniţial, cât o fi fost şi acela. Iar Prinţul Ladisla nu era chiar conducătorul care să-i inspire şi să-i motiveze, presupunând că şi-ar fi dat silinţa să facă fie şi cel mai mărunt gest în sensul acesta.

Trecând pe lângă recruţi, West se uită la chipurile lor posace, obosite, înfrigurate, iar ei îl priviră cu ochi care spuneau că sunt deja învinşi. Nu voiau decât să se întoarcă acasă, iar West nu-i putea învinovăţi. Şi el simţea la fel.

– Colonele West!

Un uriaş cu barbă deasă, îmbrăcat în uniformă de ofiţer din Oastea Regelui, îi zâmbea larg. Tresărind, West îl recunoscu pe Jalenhorm. Coborî de pe cal şi prinse mâna uriaşului în mâinile sale. Îi făcea plăcere să-l revadă. Prezenţă stabilă, onestă, de încredere. Vestigiu al vieţii sale trecute, când nu se învârtea printre mai-marii lumii, iar existenţa era cu mult mai simplă.

– Ce mai faci, Jalenhorm?

– Bine, mulţumesc, domnule. Fac un tur al taberei şi aştept.

Uriaşul îşi duse mâinile căuş la gură şi suflă în ele.

– Încerc să mă încălzesc.

– Din câte ştiu, despre asta e vorba în război. Multă aşteptare în condiţii extrem de neplăcute. Multă aşteptare întreruptă ocazional de momente de maximă teroare.

Jalenhorm zâmbi sec.

– Abia aştept. Cum e viaţa în subordinea Prinţului?

West clătină din cap.

– O competiţie pentru a stabili care e cel mai arogant, mai ignorant şi mai extravagant. Dar ţie cum îţi merge? Cum e viaţa de tabără?

– Nu e chiar atât de rea. Însă îmi pare rău pentru unii dintre recruţi. Nu sunt pregătiţi de luptă. Am auzit că doi din cei mai în vârstă au murit de frig azi-noapte.

– Se mai întâmplă. Să sperăm că îi vor îngropa mai adânc şi departe de cei vii.

West îşi dădea seama că uriaşul va spune că nu are pic de inimă, dar aşa stătea situaţia. Doar foarte puţini muriseră în luptă în timpul războiului din Gurkhul. Restul se prăpădiseră din cauza accidentelor, bolilor, rănilor neînsemnate care se infectaseră. Ajungeai să te obişnuieşti. Dar atât de prost erau echipaţi recruţii? Însemna că îşi vor îngropa morţii zilnic.

– De ce ai nevoie?

– Ar fi ceva. Calul meu şi-a pierdut o potcoavă în noroi şi am tot încercat să găsesc pe cineva care să-i pună una nouă, făcu Jalenhorm un gest larg cu mâinile. S-ar putea să mă înşel, dar cred că nu e niciun potcovar în toată tabăra.

West se holbă la el.

– Nici măcar unul?

– N-am reuşit să dau de niciunul. Sunt şi nicovale, şi ciocane şi toate cele… dar nu e nimeni care să lucreze cu ele. Am vorbit cu unul dintre şefii intendenţei. Mi-a zis că generalul Poulder a refuzat să scutească fierarii de luptă şi la fel a procedat şi

generalul Kroy, aşa că… Jalenhorm ridică din umeri – nu avem niciunul.

– Şi nu s-a gândit nimeni să verifice?

– Cine?

West simţi cum începe să-i dea târcoale cunoscuta durere de cap. Săgeţile aveau nevoie de vârfuri, săbiile trebuiau ascuţite, armurile şi şeile şi căruţele pentru transportul echipamentelor şi proviziilor se stricau şi trebuiau să fie reparate. O armată fără fierari nu este cu mult mai eficientă decât o armată fără arme. Şi iată-i acum, într-un ţinut îngheţat, la kilometri depărtare de cea mai apropiată aşezare. Doar dacă…

– Am trecut pe drum pe lângă o colonie de deţinuţi.

Jalenhorm îşi miji ochii încercând să-şi aducă aminte.

– Da, o topitorie, mi se pare. Am văzut fum deasupra copacilor.

– Acolo ar trebui să fie nişte fierari pricepuţi.

Sprâncenele uriaşului se ridicară a mirare.

– Nişte fierari criminali.

– Mă mulţumesc cu ce găsesc. Astăzi calul tău nu are o potcoavă, mâine s-ar putea să nu mai avem arme! Strânge o duzină de oameni şi ia şi o căruţă. Plecăm de îndată.

În ploaia rece, închisoarea se întrezărea ameninţătoare printre copaci, înconjurată cu un gard din bârne groase, acoperite cu muşchi, cu ţepuşe încovoiate şi ruginite în vârf. Loc crunt cu destinaţie cruntă. West sări din şa, iar Jalenhorm şi soldaţii lui îşi opriră caii în spatele lui. Traversă prin noroi spre poartă drumul brăzdat cu făgaşe clisoase şi lovi puternic cu mânerul sabiei în lemnul istovit de intemperii.

Dură ceva timp, dar în cele din urmă se deschise o ferestruică. Doi ochi cenuşii se uitară urât la el prin deschizătură. Ochi cenuşii deasupra unei măşti negre. Un practician al Inchiziţiei.

– Sunt colonelul West.

Ochii îl priviră cu răceală.

– Aşa, şi?

– Sunt în slujba Prinţului Moştenitor Ladisla şi trebuie să vorbesc cu comandantul acestei colonii.

– De ce?

West se încruntă, dându-şi toată silinţa să pară cât de impunător posibil, cu părul lipit de ţeastă şi cu ploaia picurându-i

de pe bărbie.

– Suntem în război şi nu am vreme să stau la taclale cu tine! Este imperios necesar să vorbesc cu comandantul chiar acum!

Ochii se îngustară. Îl priviră pe West, apoi pe cei doisprezece soldaţi murdari şi uzi din spatele lui.

– Bine, spuse practicianul. Poţi să intri. Singur. Ceilalţi trebuie să te aştepte afară.

Drumul principal era o întindere de noroi bătătorit între două şiruri de cocioabe înclinate, din streşinile cărora şiroia apa. Pe drum, doi bărbaţi şi o femeie, uzi până la piele, se chinuiau să mişte o căruţă cu pietre care se afundase până la osii în mocirlă. Toţi trei aveau lanţuri grele la glezne. Zdrenţăroşi, numai piele şi os, cu obrajii supţi, aveau privirile tot atât de golite de speranţă pe cât de goale le erau burţile.

– Mutaţi blestemata aia de căruţă, mârâi la ei practicianul, iar cei trei îşi reluară gârboviţi activitatea deloc de invidiat.

West se îndreptă cu greu prin nămol spre o clădire din piatră din capătul celălalt al coloniei, încercând, fără succes, să sară de pe un petic de pământ uscat pe altul. În prag stătea alt practician cu privirea crâncenă, cu o manta de ploaie pătată pe umeri, cu ochii duri urmărindu-l pe West cu un amestec de suspiciune şi indiferenţă. Împreună cu călăuza sa, colonelul trecu pe lângă el şi intră în holul slab luminat plin de ecourile ploii de afară. Practicianul ciocăni la o uşă prost montată.

– Intră.

O cameră mică, sărăcăcioasă, cu pereţi cenuşii, friguroasă şi mirosind uşor a igrasie. Un foc meschin pâlpâia în cămin, un raft căzut într-o rână era înţesat cu cărţi. Un portret al Regelui Uniunii trona regeşte pe un perete. Un bărbat slab într-un veşmânt negru scria la o masă ieftină. Îl măsură din priviri pe West, apoi îşi puse deoparte cu grijă condeiul şi se frecă la rădăcina nasului cu degetul mare şi arătătorul mânjite cu cerneală.

– Avem un oaspete, grohăi practicianul.

– Într-adevăr. Sunt Inchizitorul Lorsen, comandantul acestei micuţe colonii.

West strânse neatent şi cam în silă mâna osoasă.

– Sunt colonelul West din oştirea Prinţului Ladisla. Tabăra noastră se află la vreo cincisprezece kilometri nord de aici.

– Desigur. Cu ce îi pot fi de folos Înălţimii Sale?

– Avem neapărată nevoie de fierari iscusiţi. Conduci o topitorie aici, corect?

– O mină, o topitorie şi o fierărie unde fabricăm unelte agricole. Însă nu înţeleg ce…

– Excelent! Voi lua doisprezece oameni cu mine, cei mai pricepuţi pe care îi ai.

Comandantul se încruntă.

– Exclus. Deţinuţii de aici s-au făcut vinovaţi de cele mai îngrozitoare crime. Nu pot fi eliberaţi fără ordin scris din partea Arhilectorului însuşi.

– Atunci avem o problemă, Inchizitor Lorsen. Căci am zece mii de oameni cu arme care trebuie ascuţite, armuri care trebuie reparate, cai care trebuie potcoviţi. Din clipă în clipă am putea intra în luptă. Nu-mi permit să aştept ordine venite din partea Arhilectorului, sau a oricui altcuiva. Trebuie să fac rost de fierari, asta este realitatea.

– Dar trebuie să înţelegi că nu pot…

– Nu înţelegi gravitatea situaţiei! lătră West, cu nervii întinşi la maximum. Fă ce vrei, trimite o scrisoare Arhilectorului! Şi eu voi trimite un om să-mi aducă o companie de soldaţi din tabără! Să vedem cine capătă ajutor primul!

Comandantul medită o vreme la cele auzite.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă, vino după mine.

West ieşi din clădirea comandantului înapoi în lapoviţă. Din pragul uneia dintre cocioabe, doi copii zdrenţăroşi şi murdari îl priveau cu ochi mari.

– Aveţi şi copii aici?

– Avem familii întregi, dacă sunt considerate a reprezenta un pericol pentru stat, îl privi pieziş Lorsen. Păcat, ce-i drept, dar măsurile aspre au fost mereu necesare pentru asigurarea stabilităţii Uniunii. Din tăcerea ta înţeleg că nu eşti de acord.

West se uita la unul dintre copiii care şchiopătau prin noroaie, condamnat, probabil, să-şi petreacă tot restul vieţii în locul acesta.

– Cred că e o crimă.

Comandantul ridică din umeri.

– Nu te lăsa amăgit de vârsta lor. Toată lumea are o vină sau alta. Până şi cei inocenţi pot constitui o ameninţare. Poate doar că este nevoie de crime mărunte ca să poţi preveni crimele mari, colonele West, dar asta o hotărăsc mai marii noştri, nu noi. Eu doar mă asigur că deţinuţii muncesc, nu se bat şi nu evadează.

– Adică îţi faci treaba, nu? Urmezi cărarea mult umblată şi eviţi asumarea oricărei răspunderi.

– Care dintre noi doi este cel care trăieşte în mijlocul lor, aici, în mijlocul pustietăţii? Care anume dintre noi doi este cel care îi supraveghează, îi îmbracă, îi hrăneşte, îi spală, duce războiul nesfârşit şi zadarnic împotriva păduchilor lor? Tu îi împiedici să se bată, şi să se violeze, şi să se omoare? Eşti ofiţer în Oastea Regelui, colonele, nu-i aşa? Deci locuieşti în Adua? Într-un apartament luxos în Agriont, printre bogătaşi şi spilcuiţi?

Lorsen chicoti când îl văzu pe West încruntându-se.

– Care anume dintre noi doi este cel care a evitat asumarea răspunderii, aşa cum zici? Niciodată n-am avut conştiinţa mai curată. Urăşte-ne, dacă asta te face să te simţi mai bine. Ne-am obişnuit cu ura. Nimănui nu-i place să dea mâna cu cel care goleşte latrinele, dar latrinele trebuie să fie golite. Altminteri lumea s-ar umple cu căcat. Îţi dau fierarii, atâţia câţi mi-ai cerut, dar nu-mi vorbi de sus. Nu ai calitatea asta.

Lui West nu-i conveneau vorbele Inchizitorului, dar fu nevoit să admită că omul avea dreptate, aşa că strânse din dinţi şi înotă mai departe prin mocirlă, cu capul plecat. Ajunseră la o magazie din piatră lungă şi fără ferestre, din coşurile înalte ale căreia se răsuceau fuioare de fum gros. Practicianul trase zăvorul de la uşa cea grea şi se opinti să o deschidă, iar West păşi în urma lui Lorsen în întuneric.

După gerul de afară, căldura îl izbi ca un pumn în falcă. Fumul înecăcios îi înţepă ochii, îi pişcă gâtul. Larma din spaţiul strâmt era înspăimântătoare. Urlete şi scârţâieli şi hârâieli. Ciocane care izbeau în nicovale aruncând jerbe de scântei furioase, fier înroşit în foc care sâsâia mânios în butoaiele cu apă. Pretutindeni oameni, strânşi laolaltă, asudând, gemând şi tuşind, feţe supte pe jumătate luminate de strălucirea portocalie a vetrelor. Diavoli din iad.

– Încetaţi lucrul! mugi Lorsen. Opriţi-vă şi aliniaţi-vă!

Bărbaţii lăsară încet uneltele deoparte, se poticniră şi se clătinară pe picioare şi zornăiră din lanţuri încercând să se alinieze, în vreme ce patru sau cinci practicieni îi urmăreau din umbre. Şi ce formaţie murdară, epuizată şi gheboşată şi deplorabilă mai alcătuiau! Doi dintre ei aveau lanţuri şi la mâini, nu numai la picioare. Nu arătau absolut deloc ca şi cum ar fi reprezentat răspunsul la problemele lui West, însă nu avea încotro. Nu exista nicio altă soluţie.

– Avem un oaspete de afară. Fă-ţi numărul, colonele.

– Sunt colonelul West, orăcăi el cu vocea spărgându-i-se în

aerul înţepător. La douăzeci de kilometri de aici se află zece mii de soldaţi sub comanda Prinţului Moştenitor Ladisla. Avem nevoie de fierari.

West îşi curăţă gâtul şi încercă să vorbească mai tare, fără să-şi scuipe plămânii.

– Cine se pricepe să lucreze cu metalul?

Nu-i răspunse nimeni. Bărbaţii se uitau la încălţările lor găurite sau la picioarele lor goale, aruncând, din când în când, priviri furişe la practicienii fioroşi.

– Nu trebuie să vă fie teamă. Care dintre voi se pricepe la fierărie?

– Eu, domnule.

Un bărbat ieşi din rând în zgomot de lanţuri. Slab, dar viguros, uşor adus de spate. West nu-şi putu stăpâni o tresărire când lumina lămpii căzu pe chipul acestuia. Era desfigurat de arsuri hidoase. O parte a feţei nu era altceva decât o masă vineţie de cicatrice cu aspect topit, lipsea sprânceana, iar pe scalp erau zone rozalii fără păr. Celălalt obraz era oarecum mai întreg. Omul aproape că nu mai avea chip.

– Mă pricep să lucrez la forjă şi am fost şi în armată, în Gurkhul.

– Bine, murmură West făcând tot posibilul să-şi învingă groaza provocată de înfăţişarea deţinutului. Cum te cheamă?

– Pike.

– Mai ştie vreunul dintre colegii tăi să lucreze cu fierul, Pike?

Arsul îşi târşâi lanţurile prin faţa celorlalţi bărbaţi, trăgându-i pe unii de umeri afară din rând, în vreme ce încruntătura comandantului se adâncea tot mai mult.

West îşi umezi buzele uscate. Greu de crezut că într-un timp atât de scurt trecuse de la un frig atât de cumplit la o căldură atât de cumplită, dar aşa se întâmplase şi se simţea foarte rău.

– Îmi trebuie cheile de la cătuşele acestor oameni, Inchizitorule.

– Nu există chei. Lanţurile sunt sudate. Se presupune că nu vor fi niciodată scoase şi te sfătuiesc să nu încerci s-o faci. Mulţi dintre deţinuţii aceştia sunt extrem de periculoşi. În plus, trebuie să ţii cont că ni-i vei înapoia imediat ce ai să găseşti o altă soluţie la problemele tale. Inchiziţia nu se ocupă de eliberări înainte de termen.

Se îndepărtă ţanţoş într-un colţ ca să discute ceva cu unul din practicieni.

Pike se apropie sfios, trăgând un alt deţinut de cot.

– Iertaţi-mă, domnule, murmură el răguşit. Puteţi găsi un loc şi pentru fiica mea?

West ridică din umeri, simţindu-se stânjenit. I-ar fi plăcut să-i scoată pe toţi de acolo şi să transforme colonia în cenuşă, dar nu avea de gând să-şi forţeze şi mai mult norocul.

– Nu este o idee bună să aducem o femeie printre atâţia soldaţi. Nu-i deloc o idee bună.

– E mai bună decât s-o lăsăm aici, domnule. N-o pot lăsa singură. Şi mă poate ajuta la lucru. Ştie să folosească ciocanul la nevoie. E puternică.

Nu părea puternică. Părea numai piele şi os, şi era îmbrăcată în zdrenţe, iar faţa îi era mânjită de funingine şi grăsime. De aceea îi fusese uşor lui West să o confunde cu un băiat.

– Îmi pare rău, Pike, dar nu mergem la distracţie.

Dădu să se întoarcă cu spatele, dar fata îl apucă de braţ.

– Nici aici nu e distracţie, spuse ea.

Vocea ei îl surprinse. Blândă, dulce, educată.

– Mă numesc Cathil. Nu mă tem de muncă.

West o privi, hotărât să se desprindă din strânsoare, dar expresia ei îi aduse aminte de ceva. Ceva fără durere. Fără teamă. Ochi goi, morţi ca ai unui cadavru.

Ardee. Cu obrazul mânjit de sânge.

West se strâmbă. Amintirea era aidoma unei răni care nu voia să se vindece. Căldura era insuportabilă, uniforma ca şmirghelul pe pielea lipicioasă. Trebuia să plece din locul ăsta oribil.

Îşi feri ochii care îl usturau.

– Şi pe ea o iau, lătră el.

Lorsen pufni.

– Glumeşti, colonele?

– Crede-mă că nu-mi arde de glumă.

– Mâna de lucru calificată e una. Bănuiesc că ai nevoie de muncitori, dar nu-ţi pot permite să iei orice deţinut ai chef…

Scos din răbdări, West se întoarse spre el cu un rânjet fioros care-i dezveli dinţii.

– Şi pe ea, am spus!

Comandantul coloniei nu lăsă să se vadă că ar fi fost impresionat de furia lui. S-au privit lung câteva clipe, în vreme ce transpiraţia şiroia pe faţa lui West, iar sângele îi pulsa puternic în tâmple.

Apoi Lorsen dădu încetişor din cap.

– Şi pe ea. Foarte bine. Nu am cum să te împiedic, spuse aplecându-se uşor spre West. Dar Arhilectorul va afla despre asta. E departe şi s-ar putea să dureze ceva vreme până va afla, dar va afla neîndoios.

Se apleca şi mai mult, aproape şoptind în urechea lui West.

– Poate într-o bună zi ne vei face din nou o vizită, dar de această dată vei rămâne mai mult. Poate ca să-ţi pregăteşti mica prelegere despre avantajele şi dezavantajele coloniilor de deţinuţi. Vei avea suficient timp pentru asta.

Lorsen îi întoarse spatele.

– Acum ia deţinuţii şi pleacă. Trebuie să scriu o scrisoare.

Ploaia

Pe Jezal îl amuzaseră întotdeauna furtunile puternice. Stropii mari de ploaie care biciuiau străzile, zidurile şi acoperişurile din Agriont, stropii mari de ploaie care şuierau din canale. Fenomen al naturii pe care îl urmărea cu plăcere de la fereastra apartamentului călduros şi uscat. Fenomen al naturii care lua prin surprindere tinerele doamne aflate la plimbare prin parc, făcându-le să ţipe, lipindu-le rochiile de pielea udă în cel mai excitant mod cu putinţă. Fenomen al naturii prin care fugeai, râzând cu prietenii, dintr-o tavernă în alta, înainte de a te usca în faţa unui foc plin de viaţă, cu o cană de vin fiert şi dres cu mirodenii în mâini. Lui Jezal îi plăcea ploaia aproape la fel de mult cât îi plăcea soarele.

Dar asta fusese înainte.

Aici, în câmpie, furtunile aveau un alt calibru. Nici vorbă de asemănarea cu pandaliile unui copil răsfăţat care trec cu atât mai repede cu cât nu le bagi în seamă. Această furtună violentă era rece şi devastatoare, nemiloasă şi ranchiunoasă, înverşunată şi implacabilă. Iar cel mai apropiat acoperiş, şi mai cu seamă cea mai apropiată tavernă, se afla la sute de kilometri în urma lor. Cumva, acest lucru i se părea cel mai important. Ploaia cădea în valuri, înmuind în apă îngheţată câmpia nesfârşită şi totul de pe suprafaţa ei. Stropii mari înţepau ţeasta lui Jezal ca pietrele aruncate din praştie, îi muşcau mâinile expuse, vârful urechilor, ceafa. Apa îi şiroia prin păr, prin sprâncene, pe obraji, curgând în pârâiaşe în gulerul deja îmbibat. Ploaia întinsese o cortină plumburie peste pământ, ascunzând vederii absolut tot pe distanţă de o sută de paşi în faţă, doar că, desigur, aici nu era nimic de văzut nici înainte, nici în vreo altă direcţie.

Jezal se scutură de frig şi îşi strânse mai bine gulerul hainei. Gest absolut inutil, de vreme ce era deja ud până la piele. Afurisitul de negustor din Adua îl asigurase că haina e impermeabilă. Şi bineînţeles că dăduse pe ea o căruţă de bani, şi îi plăcuse teribil cum îi stătea, atunci când o probase în prăvălie. Îi dădea un aer aspru de aventurier. Dar se îmbibase cu apă pe la cusături încă de la primele picături de ploaie. Şi de câteva ore se simţea la fel de ud şi înfrigurat cum s-ar fi simţit dacă ar fi intrat într-o cadă plină cu apă rece având hainele pe el.

Cizmele îi erau îmbibate cu apă îngheţată, pielea de pe coapse i se rosese sub pantalonii leoarcă, şaua mustind de apă scârţâia şi pleoscăia la fiecare mişcare a bietului cal. Îi curgea nasul, îl dureau nările şi buzele, îl dureau până şi palmele ude în care strângea hăţurile. Sfârcurile lui erau două puncte ale agoniei într-o mare de disconfort fizic. Întreaga poveste era pur şi simplu de nesuportat.

– Când o să se termine? murmură Jezal ca pentru sine, vârându-şi capul între umeri şi privind rugător la cerul mohorât, cu apa şiroindu-i pe obraji, intrându-i în gură, plesnindu-l peste ochi.

În momentul acela fericirea părea a însemna doar o cămaşă uscată.

– Nu poţi să faci ceva? îl întrebă gemând pe Bayaz.

– Ce să fac? se răţoi la el Magul, cu apa picurându-i de pe obraji şi din barba năclăită. Crezi că mie îmi place? Să fiu în mijlocul câmpiei uriaşe în afurisita asta de furtună la anii mei? Cerurile nu au acordat Magilor nicio dispensă specială, băiete, se pişă la fel pe toată lumea. Te sfătuiesc să încerci să te obişnuieşti cu situaţia şi să-ţi ţii pentru tine văicărelile. Un mare conducător trebuie să împărtăşească necazurile cu adepţii lui, cu oştenii lui, cu supuşii lui. Numai aşa le poate câştiga respectul. Marii conducători nu se vaită. Niciodată.

– La naiba cu ei, murmură Jezal în barbă. Şi la naiba şi cu ploaia asta!

– Zici că asta-i ploaie?

Nouădegete călărea alături, cu un zâmbet larg pe faţa lui masivă şi urâtă. Nu mult după ce începuse să plouă tare, Jezal fusese extrem de surprins să vadă cum nordicul îşi scoate mai întâi haina ponosită, apoi cămaşa, le înveleşte pe amândouă într-o pânză groasă şi îşi vede mai departe de drum despuiat până la brâu, nepăsându-i de ploaia care şiroia pe spinarea acoperită cu cicatrice, fericit ca un porc uriaş care se tăvăleşte în noroi.

La început, acest gen de comportament îl frapase pe Jezal, care îl considerase doar o altă manifestare de primitivism impardonabil, şi mulţumise cerului că barbarul binevoise să-şi lase pantalonii pe el, dar, pe măsură ce ploaia rece se înteţea începând să-i pătrundă prin haină, nu mai era chiar atât de convins că avea dreptate. Nu ar fi avut cum să-i fie mai frig sau să fie mai ud fără haine, şi măcar ar fi scăpat de frecarea nesfârşită, sâcâitoare şi dureroasă a cârpelor ude. Nouădegete îi

rânji ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile.

– Nu-i decât o burniţă. Nu se poate să fie mereu cer senin. Trebuie să fii realist!

Jezal scrâşni din dinţi. Dacă i se mai spunea o singură dată să fie realist, avea să-l înjunghie pe Nouădegete cu sabia lui cea scurtă. Afurisită brută pe jumătate despuiată. Era destul de rău că trebuia să călătorească, să mănânce şi să doarmă la nici o sută de paşi de omul ăsta al peşterilor, dar să fie nevoit să-i asculte sfaturile stupide constituia o jignire mult prea greu de suportat.

– Al naibii primitiv bun de nimic, murmură ca pentru sine.

– Dacă va trebui să ne luptăm, cred că te vei bucura să-l ştii prin preajmă.

Legănându-se încolo şi încoace pe capra căruţei hodorogite, Quai se uita pieziş la el. Ploaia îi lipise părul lung de obrajii traşi. Pielea-i udă îl făcea să pară mai palid şi mai bolnav ca oricând.

– Te-a întrebat cineva ceva?

– Cel care nu are trebuinţă de părerile celor din jur ar face bine să-şi ţină gura, făcu ucenicul un semn cu capul spre spinarea lui Nouădegete. Acela este Sângerosul Nouă, cel mai temut bărbat din Nord. A ucis mai mulţi oameni decât ciuma.

Jezal se încruntă la nordicul care şedea şleampăt în şa, se gândi puţin la cele auzite şi pufni dispreţuitor.

– Nu mă sperie deloc, spuse cât de tare reuşi, fără ca Nouădegete să-l audă.

Quai respiră zgomotos.

– Pun prinsoare că nu ţi-ai tras niciodată sabia la nervi.

– Aş putea începe acum, bubui Jezal, aruncându-i cea mai fioroasă căutătură pe care o avea în repertoriu.

– Vai, ce m-am speriat, chicoti ucenicul, deloc impresionat spre marea dezamăgire a lui Jezal. Dar dacă mă întrebi pe mine cine anume nu-i bun de nimic, aş putea să-ţi spun pe cine mi-aş dori să fi lăsat în urmă.

– Asta-i bună, măi…

Jezal săltă în şa, surprins de un fulger care lumină cerul, urmat de un altul, înspăimântător de aproape. Gheare de lumină se strecurară prin întuneric şi înhăţară capetele proeminente ale norilor. Tunetul prelung se rostogoli peste câmpia lugubră, pocnind şi trosnind sub vânt. Când se stinse, căruţa se îndepărtase deja, văduvindu-l pe Jezal de şansa de a riposta.

– Ucenic idiot şi afurisit, murmură, negru de supărare.

Când furtuna începuse să lumineze cerul, Jezal se îmbărbătase imaginându-şi cum tovarăşii lui de drum sunt loviţi de fulgere. De pildă, ar fi fost foarte nimerit, într-un mod bizar, ca Bayaz să fie făcut scrum de un fulger venit din ceruri. Dar curând îşi pierdu nădejdea într-o asemenea izbăvire, fie ea doar un joc al închipuirii. Fulgerele n-ar ucide mai mult de o singură persoană şi, dacă trebuia ca unul dintre ei să dispară, Jezal începu să spere să fie el acela. O lumină orbitoare şi apoi dulcea uitare. Cea mai frumoasă cale de scăpare din tot acest coşmar.

Un firicel de apă se prelinse pe spatele lui Jezal, gâdilându-i pielea zdrelită. Îşi dorea nespus să se scarpine, dar ştia că, dacă o va face, îl va apuca mâncărimea în zeci de alte locuri, toate situate între omoplaţi şi ceafă, locuri pe care, oricât te-ai strădui, nu poţi ajunge să le scarpini. Închise ochii, iar capul i se înclină sub greutatea disperării până când bărbia-i udă ajunse să se sprijine de pieptu-i ud.

Ploua şi ultima oară când a văzut-o. Îşi aminti totul cu dureroasă claritate. Vânătaia de pe obraz, culoarea ochilor, conturul gurii, cu colţul uşor ridicat. Simpla amintire fu suficientă să-i pună nodul în gât. Acelaşi nod pe care îl înghiţea de douăzeci de ori pe zi. Primul lucru pe care îl făcea dimineaţa, la sculare, şi ultimul pe care îl făcea noaptea, la culcarea pe pământul tare. Dorinţa lui cea mai fierbinte era să fie acum cu Ardee, la adăpost de pericol şi de frig.

Se întrebă cât îl va mai aştepta, căci săptămânile treceau una după alta, iar ea nu primea nicio veste de la el. Mai trimitea încă în fiecare zi scrisori în Englia, scrisori pe care el nu le va primi niciodată? Scrisori prin care îşi exprima gingaşele sentimente. Scrisori prin care cerea cu disperare veşti. Scrisori prin care implora să i se răspundă. Acum i se vor adeveri bănuielile cele mai sumbre. Că el nu era nimic altceva decât o jigodie necinstită şi nesimţitoare şi mincinoasă, şi că o uitase cu totul, când nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Scrâşni din dinţi disperat şi frustrat, însă ce putea face? Era imposibil să trimiţi scrisori din mijlocul unei pustietăţi sinistre, chiar presupunând că le-ai fi putut scrie în potopul acesta epic. Blestemă în şoaptă numele Bayaz şi Nouădegete, Picior-Lung şi Quai. Blestemă Vechiul Imperiu şi blestemă câmpia nesfârşită. Blestemă întreaga expediţie dementă. Blestematul devenise un ritual pe care îl repeta la fiecare oră.

Ca prin ceaţă, Jezal începu să înţeleagă că până atunci

avusese parte de un trai uşor şi bun. Acum i se părea aiurea că se văicărise atât de mult şi atât de vocal pentru că trebuia să se trezească devreme ca să facă exerciţii de scrimă, pentru că se înjosise într-atât încât jucase cărţi cu locotenentul Brint, sau pentru că erau puţin cam prea prăjiţi cârnaţii de la micul dejun. Ar fi trebuit să râdă, să aibă ochii scânteietori şi pasul sprinţar pentru simplul motiv că nu stătea în ploaie. Tuşi, se smiorcăi şi se şterse la nasul care îl durea cu mâna care îl durea. La câtă apă era în jur, nimeni nu va observa că plânge.

Singură Ferro părea că se simte şi mai prost decât el. Arunca priviri furioase la norii care urinau peste ei, cu chipul zbârcit de ură şi spaimă. Părul ţepos îi era lipit de cap, hainele îmbibate cu apă atârnau fleşcăite pe umerii ei slabi, ploaia îi şiroia pe obrajii plini cu cicatrice şi picura de pe vârful nasului ei ascuţit, de pe vârful bărbiei ei ascuţite. Semăna cu o pisică rea care s-a pomenit pe nepusă masă aruncată într-o baltă, cu trupul intrat la apă şi fără aerul ameninţător de dinainte. Poate că vocea unei femei va reuşi să-l scoată din starea asta infectă de spirit, iar Ferro era cea mai apropiată chestie de o femeie pe care o avea la îndemână.

Îşi îndemnă calul şi o ajunse din urmă străduindu-se să zâmbească, iar ea s-a întors şi l-a privit fioros. Neplăcut surprins, Jezal îşi dădu seama că, dacă te uitai la ea de aproape, aerul ameninţător era la locul lui. Îi uitase ochii. Ochii ei cei galbeni, ascuţiţi ca pumnalele, cu pupile mici ca vârful de ac, ochii ei cei stranii şi tulburători. Îşi dori acum să nu se fi apropiat de ea, însă nu putea trece mai departe fără să nu-i spună câteva cuvinte.

– Pun prinsoare că prin părţile tale nu prea plouă, nu-i aşa?

– Ai de gând să-ţi închizi gura aia împuţită, sau vrei să ţi-o închid eu?

Jezal îşi drese glasul, strunindu-şi calul ca să rămână în urma ei.

– Căţea nebună, şopti în barbă.

Dă-o naibii, să rămână în nemernicia ei. *El personal* nu avea de gând să-şi plângă de milă. Nu-i stătea absolut deloc în fire.

Ploaia se oprise în cele din urmă, chiar înainte ca ei să ajungă acolo, însă aerul era tot greu de umezeală, cerul de deasupra era tot plin de culori ciudate. Lumina înserării îşi furişa razele roz şi portocalii printre fuioarele norilor, aruncând o strălucire nepământeană peste câmpia plumburie.

Două căruţe goale în picioare, o alta dărâmată şi fără o roată, cu un cal mort încă priponit de ea, prăbuşit în noroi cu limba scoasă din gură şi cu două săgeţi frânte în crupa-i însângerată. Morţii împrăştiaţi pretutindeni în iarba turtită, aidoma unor păpuşi stricate şi aruncate de un copil rău. Cu răni adânci, sau membre rupte, sau cu săgeţi înfipte în trup. Unul avea braţul retezat de la umăr, iar osul spart îi ieşise din carne ca la hălcile de fripturi de la măcelărie.

Tot felul de lucruri în jurul lor. Arme stricate, lemne despicate. Câteva cufere zdrobite, din care fuseseră scoase baloturi de ţesături, fuseseră sfârtecate şi aruncate pe pământul ud. Butoaie sparte, cutii sfărâmate prin care se scotocise temeinic şi se furase ce fusese de furat.

– Neguţători, mârâi Nouădegete, privind dezastrul din jur. Aşa cum zicem şi noi că am fi. Ieftină mai e viaţa prin părţile astea.

Ferro se strâmbă.

– Unde nu-i ieftină?

Rafale reci de vânt străbătură câmpia, trecând prin hainele ude ale lui Jezal. Nu mai văzuse niciodată un cadavru, iar aici erau… câte? Pe puţin o duzină. Începu să se simtă ciudat după ce numărase cam jumătate dintre ele.

Nimeni altcineva nu părea prea impresionat, de parcă aceste personaje ar fi fost fraţi de cruce cu violenţa.

Ferro se târa în patru labe printre leşuri, examinându-le, împungându-le, dovedind tot atâta emoţie câtă ar fi avut un cioclu. Expresia de pe chipul lui Nouădegete spunea că el văzuse lucruri mult mai rele, iar Jezal nu se îndoia câtuşi de puţin de asta, şi că făcuse, la rândul lui, lucruri mult mai rele. Bayaz şi Picior-Lung păreau cam tulburaţi, dar nu mai mult decât ar fi părut dacă ar fi descoperit nişte urme necunoscute de cai. Quai nici măcar nu părea interesat.

În momentele acelea, lui Jezal i-ar fi convenit de minune să aibă şi el parte de un strop din indiferenţa manifestată de ceilalţi. N-ar fi recunoscut în ruptul capului, însă simţea că-i cam vine să vomite. Pielea aceea: flască şi moartă şi albă ca ceara, îmbrobonată de ploaie. Veşmintele acelea: sfâşiate şi prădate. Se furaseră şi cizme, şi haine, chiar şi cămăşi. Rănile acelea. Dungi roşii, neregulate, vânătăi hidoase, tăieturi şi găuri căscate larg în carne.

Jezal se întoarse brusc în şa, se uită în spate, la stânga, la dreapta, dar oriunde s-ar fi uitat, peisajul era acelaşi. N-avea

unde să fugă, chiar dacă ar fi ştiut unde se află cea mai apropiată aşezare. Se afla în tovărăşia altor cinci oameni, dar se simţea îngrozitor de singur. Se afla pe o câmpie imensă, dar se simţea prins în capcană.

I se păru că unul dintre cadavre se holbează la el. Un tânăr, cam de aceeaşi vârstă cu Jezal, cu părul de culoarea nisipului şi urechi proeminente. Ar cam fi trebuit să se bărbierească, dar, fireşte, asta nu mai conta acum. În burtă avea o rană adâncă, iar ambele mâini şi le ţinea lângă ea, de parcă ar fi vrut s-o închidă. Dinăuntru luceau umed maţele vineţii. Jezal simţi că i se face şi mai greaţă. Deja era cam sfârşit, pentru că mâncase prea puţin de dimineaţă. Se săturase până peste cap de pesmeţi şi nu fusese în stare să înghită zeama lungă pe care o pregătiseră ceilalţi. Îşi întoarse privirea de la scena dezgustătoare şi îşi coborî ochii în iarbă, prefăcându-se că ar căuta urme importante acolo, în vreme ce stomacul lui se zvârcolea în chinuri.

Strânse hăţurile cât de tare putu, înghiţind cu greu scuipatul care îi umpluse gura. La naiba, doar era unul dintre mândrii fii ai Uniunii. Mai mult încă, era de viţă nobilă, descendent al unei familii de vază. Mult mai mult încă, era ofiţer neînfricat în Oastea Regelui şi câştigător al Competiţiei. Dacă ar fi vomitat la vederea câtorva picături de sânge, s-ar fi făcut de râs în faţa adunăturii ăsteia de tâmpiţi şi primitivi, iar aşa ceva nu trebuia să se întâmple în niciun caz. În joc se afla însăşi onoarea naţiunii sale. Se uită fioros la pământul ud, strânse tare din măsele şi îi comandă stomacului să se potolească. Treptat, începu să se liniştească. Inspiră adânc pe nas. Aer rece, umed, liniştitor. Îşi recăpătă controlul. Îi privi din nou pe ceilalţi.

Ferro se aşezase pe vine şi îşi vârâse mâna până la încheietură într-una din rănile căscate ale mortului.

– E rece, se răţoi ea la Nouădegete, mort de dimineaţă, dacă nu mai de mult.

Îşi trase afară degetele bălite de sânge.

Jumătate din gustarea sărăcăcioasă de dimineaţă poposi pe hainele lui Jezal înainte ca acesta să apuce să se dea jos din şa. Făcu câţiva paşi de om beat, icni de câteva ori şi vomită iarăşi. Aplecat, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu capul învârtindu-i-se, scuipă fiere în iarbă.

– Nu te simţi bine?

Jezal ridică ochii, făcând tot posibilul să pară cât mai nonşalant, în ciuda dârei de salivă amară care i se prelingea pe

bărbie.

– Nu mi-a priit mâncarea, şopti, ştergându-şi nasul şi gura cu mâna tremurândă.

Lamentabilă scuză, trebuia să recunoască.

Însă Nouădegete îl aprobă dând cu vehemenţă din cap.

– Mai mult ca sigur că ţi-e rău de la carnea de dimineaţă. Nici eu nu m-am simţit prea bine.

Îşi declanşă din nou rânjetul enervant şi îi întinse lui Jezal un burduf cu apă.

– E bine să bei cât mai mult. Te spală pe dinăuntru.

Jezal îşi clăti gura şi scuipă, urmărindu-l cu privirea pe Nouădegete care se întorsese lângă cadavre şi se încruntă. Straniu. Venit din partea altcuiva, ar fi fost un gest aproape generos. Mai luă o înghiţitură de apă şi începu să se simtă ceva mai bine. Cam nesigur pe picioare, reuşi să ajungă la cal şi se căţără înapoi în şa.

– Cei care au făcut dezastrul ăsta au fost mulţi şi bine înarmaţi, spunea Ferro. Iarba e plină de urme.

– Trebuie să fim prudenţi, încercă Jezal să se vâre în discuţie.

Ca înţepat, Bayaz se întoarse să-l privească cu asprime.

– Întotdeauna trebuie să fim prudenţi! E la mintea cocoşului! Cât mai avem până la Darmium?

Picior-Lung se uită la cer, apoi la câmpie. Îşi linse un deget şi îl ridică în bătaia vântului.

– Cu toate harurile mele, nu pot să spun cu prea mare exactitate cât mai avem dacă nu mă pot ghida după stele. Cam vreo optzeci de kilometri.

– Va trebui să ieşim în curând de pe drum.

– Nu trecem fluviul la Darmium?

– Oraşul e în haos. Cabrian nu lasă pe nimeni să intre. Nu putem să ne asumăm riscul ăsta.

– Foarte bine, atunci mergem la Aostum. Vom ocoli Darmium şi ne vom îndrepta spre vest. E un drum puţin mai lung, dar…

– Nu.

– Nu?

– Podul de la Aostum e distrus.

Picior-Lung se încruntă.

– Distrus, zici? Ce-i mai place lui Dumnezeu să-şi pună supuşii la încercare. Atunci trebuie să trecem fluviul Aos prin vad…

– Nu, spuse Bayaz. A plouat mult, iar fluviul este adânc. Vadurile nu sunt accesibile.

Navigatorul păru derutat.

– Eşti stăpânul meu, desigur, iar eu, ca destoinic membru al Ordinului Navigatorilor, te voi asculta întru totul, însă mă tem că nu există niciun alt drum. Dacă nu putem traversa fluviul nici la Darmium, nici la Aostum, şi dacă nu-l putem trece nici prin vad…

– Mai există încă un pod.

– Încă un pod?

O clipă Picior-Lung păru nedumerit, apoi făcu ochii mari.

– Doar nu vrei să spui că…

– Podul de la Aulcus a rămas în picioare.

Ceilalţi schimbară priviri încruntate.

– Parcă ai spus că locul acela este distrus, spuse Nouădegete.

– Că e un cimitir dărâmat, murmură Ferro.

– Parcă ai spus că nimeni nu se apropie de locul ăla.

– Nu ar fi fost prima mea opţiune, însă este tot ce avem. Când vom ajunge la fluviu, vom merge de-a lungul malului nordic până la Aulcus.

Nimeni nu făcu nicio mişcare. Picior-Lung, în mod special, avea întipărită pe chip o expresie de groază perplexă.

– Acum! explodă Bayaz. Este limpede că nu e bine să mai rămânem prin părţile astea.

Cu aceste cuvinte, îşi întoarse calul şi se îndepărtă de cadavre. Quai ridică din umeri şi smuci dârlogii, iar căruţa bodogăni prin iarbă pe urmele Întâiului dintre Magi. Picior-Lung şi Nouădegete porniră după ei, încruntaţi şi presimţind că avea să li se întâmple ceva rău.

Jezal se uită la morţii ai căror ochi priveau acuzator cerul care începuse să se întunece.

– N-ar trebui să-i îngropăm?

– Îngroapă-i tu, dacă vrei, mârâi Ferro săltând în şa dintr-o singură mişcare fluidă. Îngroapă-i în borâtură.

A dracului tovărăşie

Călăreau, numai asta făceau. De zile întregi făceau numai asta. Călăreau, îl căutau pe Bethod, cu iarna suflându-le în ceafă. Mlaştină şi pădure, deal şi vale. Ploaie şi lapoviţă, ceaţă şi zăpadă. Căutau semne care să le spună că este aproape, dar ştiau că nu le vor găsi. O groază de timp irosit în zadar, după părerea Copoiului, dar, odată ce ai fost suficient de cretin să ceri să ţi se încredinţeze o misiune, ar fi bine să faci ceea ce ţi s-a dat de făcut.

– Afurisită treabă, ce facem noi acum, mârâi Dow, schimonosindu-se şi foindu-se şi frământând hăţurile în mâini.

Niciodată nu se dăduse prea mult în vânt după mersul călare. Îi plăcea să-şi simtă picioarele pe pământ, orientate cu faţa spre duşman.

– Afurisită pierdere de vreme. Cum îţi place viaţa de iscoadă, Copoiule? Afurisită treabă!

– Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, nu? Măcar acum am cal.

– Ei, ce mă mai bucur pentru tine! râse batjocoritor Dow. Ai cal!

Copoiul ridică din umeri.

– Mai bine decât să merg pe jos.

– Mai bine decât să mergi pe jos, zici? îl luă Dow peste picior. Asta chiar pune capac la toate!

– Am nădragi noi. Şi haine noi de lânică. Acum nu-mi mai îngheaţă rodiile de la vânt.

Replica stârni zâmbetul lui Tul, dar se părea că lui Dow nu-i ardea de râs.

– Nu-ţi mai îngheaţă rodiile de la vânt? În numele morţilor noştri, băiete, chiar în halul ăsta am ajuns? Ai uitat cine eşti? Ai fost tovarăşul cel mai apropiat al lui Nouădegete! Ai trecut munţii alături de el! Eşti pomenit în toate cântecele care i s-au închinat! Ai fost prima iscoadă a oştirilor! O mie de oameni se bazau pe ceea ce le spuneai tu!

– Chestia aia nu s-a sfârşit prea bine pentru nimeni, murmură Copoiul, însă Dow îl luase deja în vizor pe Tul.

– Dar tu, uriaşule? Tul Duru Capdetunet, cel mai puternic ticălos din întregul Nord. Se spune că te-ai luptat cu urşii cu mâinile goale şi ai învins de fiecare dată. Că ai apărat

trecătoarea de unul singur, în vreme ce clanul tău a reuşit să fugă cu bine. Se spune că eşti un uriaş, înalt de trei metri, născut în miezul furtunii şi cu burta plină de tunete. Ce mai zici acum, uriaşule? Singurul tunet pe care îl mai faci în ultima vreme e atunci când te caci!

– Şi ce dacă? mârâi supărat Tul. Ce, tu eşti altfel? Oamenii îţi şopteau numele, căci le era teamă să-l rostească cu glas tare. Îşi strângeau bine armele în mâini şi stăteau lângă foc dacă bănuiau că te afli la cincisprezece kilometri apropiere! Dow cel Negru, spuneau ei, e tăcut şi viclean şi nemilos ca lupul! A ucis mai mulţi oameni decât iarna, şi e mai fioros decât ea! Cine mai dă acum o ceapă degerată pe tine, ia spune-mi? Vremurile s-au schimbat, iar tu ai luat-o la vale la fel ca noi toţi!

Dow se mulţumi să surâdă.

– Exact asta vreau să spun, flăcău uriaş ce eşti, exact asta. Fiecare dintre noi a fost cineva. Am fost Bărbaţi Vestiţi, Bărbaţi Aleşi, Bărbaţi Cunoscuţi. Mi-l aduc aminte pe frate-meu care-mi spunea că nimeni nu e mai iscusit cu arcul şi sabia ca Harding Ursuzul, că nu e nimeni ca el în întregul Nord. Cea mai sigură mână din tot Cercul Lumii! Ce zici de asta, Ursuzule?

– Îhî, comentă Ursuzul.

Dow dădu din cap.

– Exact spusele mele. Acum uitaţi-vă la noi. Nu doar am luat-o la vale, ci chiar am căzut în afurisita aia de prăpastie! Facem treburile sudicilor ăstora? Treburile muierilor ăstora în izmene bărbăteşti? Treburile afurisiţilor ăstora de mâncători de salate, cu vorbele lor măreţe şi săbiuţele lor subţirele?

Copoiul se foi jenat în şa.

– West ăla ştie ce face.

– West ăla! izbucni Dow. Ştie să-şi deosebească gura de cur, adică ştie mai multe decât ăilalţi, dar e moale ca grăsimea de porc, şi tu ştii asta. N-are pic de vână-n el! Niciunul n-are! Aş pica pe spate de uimire dacă aş afla că măcar unul dintre ei a văzut vreodată o ambuscadă. Vă închipuiţi voi că ar fi în stare să facă faţă unui atac al ţăranilor lui Bethod?

Fornăi nişte hohote amare de râs.

– Asta da glumă bună!

– Nu se poate nega că sunt o adunătură de pişecioşi, şopti Tul, iar Copoiul fu nevoit să se declare de acord. Juma’ din ei sunt prea flămânzi ca să poată ridica o armă, darămite s-o rotească cu ceva avânt, asta presupunând că ar şti cum. Cei instruiţi au

plecat în Nord să se lupte cu Bethod şi ne-au lăsat aici cu resturile astea de pe fundul oalei.

– Resturi de pe fundul ţucalului, părerea mea. Tu ce zici, Treicopaci? strigă Dow. Stânca din Uffrith, nu? Ai stat şase luni ca un ghimpe în curu' lui Bethod, devenind eroul tuturor oamenilor cu minţile la locul lor din Nord! Rudd Treicopaci! Iată un bărbat cioplit în piatră! Iată un bărbat care nu bate nicicând în retragere! Vreţi onoare? Vreţi demnitate? Vreţi să ştiţi ce înseamnă a fi bărbat adevărat? Nu căutaţi mai departe! Ei, ce pricepi tu din toată povestea asta? Facem treburi mărunte! Scotocim prin mlaştini după Bethod când ştim foarte bine că nu are cum să fie acolo! Treabă de copii şi, în plus, trebuie să ne considerăm norocoşi că am primit-o, nu-i aşa?

Treicopaci îşi struni calul şi îl întoarse încet. Cu capul vârât între umeri, obosit, îl privi lung pe Dow aproape un minut.

– Cască-ţi bine urechile şi ascultă măcar o dată, îi spuse, fi'ncă nu am de gând să-ţi spun asta la fiecare kilometru. Lumea nu-i în multe, foarte multe privinţe aşa cum mi-ar plăcea mie să fie. Nouădegete s-a întors în ţărână. Bethod s-a proclamat Rege al nordicilor. Shanka se strâng ca să treacă munţii şi ca să ne năpădească. Am mers prea mult, şi m-am luptat prea mult, şi am auzit prea multe căcaturi de la tine cât să mă ţină toată viaţa. Şi sunt la o vârstă când ar trebui să stau cu cracii în sus şi fiii pe care nu-i am să aibă grijă de mine. Aşa că vezi că am probleme mai mari decât dezamăgirea pe care o simţi tu în faţa vieţii. Poţi să bodogăneşti cât vrei despre gloria trecutului, Dow, ca o muiere bătrână furioasă că ţâţele nu-i mai stau ţepene, şi-i ating buricul, sau poţi să taci dracului din gură şi să mă ajuţi.

Privi lung în ochii fiecăruia, iar Copoiul se simţi uşor ruşinat pentru că nu avusese încredere în el.

– Cât despre faptul că îl căutăm pe Bethod unde nu e, ştiţi cu toţii că Bethod a fost mereu un om al surprizelor. Ni s-a încredinţat misiunea de a merge în recunoaştere şi intenţionez să o duc la capăt.

Se aplecă în şa.

– Ce ziceţi de ordinul ăsta? Gura închisă. Ochii căscaţi.

Se întoarse şi îşi îmboldi calul printre copaci.

Dow inspiră adânc:

– În regulă, şefu', perfect. Doar că e păcat. Atât am spus. Că-i păcat.

– Sunt trei, spuse Copoiul. Nordici, cu siguranţă, dar mi-e greu să-mi dau seama din ce clan. Şi fi'ncă i-am găsit aici, cred că sunt de-ai lui Bethod.

– Mai mult decât sigur că-s de-ai lui, zise şi Tul. Se pare că-i la modă zilele astea.

– Doar trei? se miră Treicopaci. N-au ce căuta trei oameni de-ai lui Bethod de capul lor. Trebuie să fie mai mulţi prin apropiere.

– Haideţi să ne ocupăm de ăştia trei, mârâi Dow, şi să-i prindem pe ăilalţi mai încolo. Am venit aici ca să mă bat.

– Ai venit aici pentru că te-am târât eu, îl repezi Treicopaci. Voiai să te întorci încă de acum o oră.

– Îhî, comentă Ursuzul.

– Putem să-i ocolim dacă vrem, arătă Copoiul spre pădurea rece. Sunt pe coastă, printre copaci. Îi putem ocoli foarte uşor.

Treicopaci îşi ridică privirea la cerul cu irizări cenuşii şi trandafirii şi clătină din cap.

– Nu. Se întunecă şi nu-mi convine să-i ştiu în spatele nostru pe întuneric. Dacă tot suntem aici, şi dacă tot sunt şi ei aici, ar trebui să ne ocupăm de ei. Cu armele.

Se ghemui pe vine şi spuse în şoaptă.

– Uite cum facem. Copoiule, tu dai ocol şi te urci pe creastă, deasupra lor. Când auzi semnalul, îl iei pe cel din stânga. Eşti atent la ce-ţi spun? Cel din stânga. Şi ai grijă să nu greşeşti.

– Da, spuse Copoiul, stânga.

Se înţelegea mai mult sau mai puţin de la sine că nu trebuia să greşească.

– Dow, tu te furişezi şi te ocupi de cel din mijloc.

– Mijlocul, mârâi Dow. E terminat.

– Ultimul îţi rămâne ţie, Ursuzule.

Ursuzul îşi freca arcul cu o cârpă, fără să-şi ridice ochii.

– Lucraţi curat şi bine, băieţi. Nu vreau ca vreunul din voi să se întoarcă în ţărână din cauza asta. Ocupaţi-vă locurile.

Copoiul descoperi un loc bun deasupra celor trei iscoade ale lui Bethod şi le urmări din spatele unui copac. De sute de ori făcuse asta, dar tot îşi mai simţea nervii încordaţi. Poate că aşa era mai bine. Căci omul face greşeli atunci când se relaxează.

Copoiul era cu ochii în patru, aşa că îl zări în lumina tot mai palidă pe Dow care se furişa prin tufişuri, cu privirea aţintită asupra obiectivului său. Ajunsese foarte aproape. Copoiul potrivi o săgeată în arc şi îl ţinti pe cel din stânga, având grijă să respire rar ca să nu-i tremure mâinile. Şi atunci îşi dădu seama. Acum,

că era în cealaltă parte, cel care-i fusese în stânga ajunsese în dreapta. În care să tragă?

Înjură în gând, silindu-se din răsputeri să-şi aducă aminte ce spusese Treicopaci. Dă ocol şi ia-l pe cel din stânga. Cel mai rău ar fi fost să nu facă nimic, aşa că ţinti spre cel aflat acum în stânga şi speră că totul va fi bine.

Îl auzi pe Treicopaci dând semnalul, ca un strigăt de pasăre. Dow se pregăti să sară. Copoiul dădu drumul săgeţii. Pătrunse în spinarea ţintei sale chiar în momentul în care săgeata Ursuzului îi intră în piept, iar Dow îl apucă pe cel din mijloc şi îl înjunghie în spate. Însă unul rămăsese neatins şi foarte mirat.

– Rahat! şopti Copoiul.

– Ajutor! strigă cel rămas în viaţă, înainte ca Dow să apuce să sară asupra lui.

Se rostogoliră prin frunze, gemând, mârâind şi zbătându-se. Braţul lui Dow se înălţă şi coborî – o dată, de două ori, de trei ori, apoi se ridică în picioare, aruncând priviri fioroase în jur şi părând extrem de iritat. Copoiul ridica din umeri când auzi o voce din spate.

– Ce e?

Îngheţă. Altul. În tufişuri, la nici zece paşi distanţă. Luă o săgeată, o potrivi în arc, uşor şi cu grijă, apoi se întoarse încet. Descoperi că erau doi. Îl văzuseră şi ei. Iar în gură simţi gust de bere veche. Se holbară unii la alţii câteva clipe. Copoiul îl ţinti pe cel mai mătăhălos şi îşi încordă arcul.

– Nu! strigă cel vizat.

Săgeata îl lovi în piept, gemu şi se clătină şi căzu în genunchi. Copoiul aruncă arcul şi vru să-şi scoată cuţitul, dar celălalt fu mai rapid şi îl doborî. Căzură în tufe şi începură să se rostogolească.

Lumină, întuneric, lumină, întuneric. Se rostogoleau iar şi iar, pe râpă în jos, lovindu-se cu picioarele, trăgându-se de haine şi cărându-şi pumni. Copoiul îşi izbi capul de o piatră şi rămase întins pe spate, luptându-se cu ticălosul ăla. Şuierau amândoi, nu rosteau cuvinte, ci scoteau sunete, asemeni câinilor care se încaieră. Celălalt îşi eliberă una din mâini şi reuşi să scoată un cuţit de undeva, iar Copoiul reuşi să-i prindă încheieturile înainte ca lama să-l străpungă.

Celălalt se lăsase peste el cu toată greutatea, ţinând cuţitul cu ambele mâini. Copoiul îl ţinea de încheieturi cu ambele mâini şi îl împingea cât putea de tare, însă nu suficient de tare. Lama cobora încet, cobora spre faţa Copoiului. Se holba cruciş la ea, la

bucata ascuţită de metal, aflată la vreun sfert de metru de nasul lui.

– Mori, jigodie împuţită! şi mai coborî încă câteva degete.

Copoiul simţea că rămâne fără puteri, îl ardeau umerii, braţele, mâinile. Privea fix chipul celuilalt. Nebărbierit, dinţi îngălbeniţi, nas coroiat şi ciupit de vărsat, laţe lungi şi slinoase curgându-i în ochi. Vârful cuţitului săltă mai aproape. Copoiul era un om mort, şi nimeni nu mai putea face nimic.

Hârşt.

Iar capul celuilalt dispăru. Faţa Copoiului se umplu de sânge, fierbinte şi lipicios şi rău mirositor. Corpul celuilalt se înmuie, iar Copoiul îl îmbrânci într-o parte, cu sânge în ochi, sânge în nas, sânge în gură. Se ridică cu greu în picioare, icnind şi sufocându-se şi scuipând.

– Eşti bine, Copoiule. Eşti bine, se auzi vocea lui Tul. Ar fi trebuit să-i ataci înainte să se dezmeticească.

– Trăiesc, şopti Copoiul, aşa cum obişnuia să şoptească Logen Nouădegete la capătul fiecărei bătălii. Trăiesc.

În numele celor morţi, scăpase ca prin urechile acului.

– Nu prea au multe, spunea Dow care inspecta tabăra.

O oală pe foc, arme şi alte unelte, dar nu prea multe de-ale gurii. Prea puţin ca să fie singuri în mijlocul pădurii.

– Poate că erau iscoade, zise Treicopaci. Deschideau drumul unui grup mai mare.

– Socotesc că aşa e, îl aprobă Dow.

Treicopaci îl plesni pe Copoi pe umăr.

– Te simţi bine?

Încă îşi mai ştergea sângele de pe obraji.

– Da, aşa cred.

Cam zdruncinat, dar îşi va reveni curând.

– Doar nişte tăieturi şi zgârieturi. Nu se moare din asta.

– Bine, pentru că nu mă pot lipsi de tine. Ce-ar fi să te furişezi până sus, printre copaci, şi să arunci o privire, cât curăţăm noi mizeria de aici? Vezi ce căutau ticăloşii ăştia.

– Bine aşa, spuse Copoiul inspirând adânc. Bine aşa.

– Afurisită treabă, ce mai zici acum, Dow? şopti Treicopaci. Treabă de copii şi trebuie să ne considerăm norocoşi că am primit-o? Ce mai zici acum?

– Poate că am făcut o greşeală.

– Una mare, se băgă în vorbă şi Copoiul.

Pe versanţii întunecoşi ardeau o sută de focuri, poate chiar mai multe. Nu mai e nevoie să spunem că erau şi oameni. Majoritatea robi, prost înarmaţi, dar şi foarte mulţi ţărani. Copoiul zări ultima lumină a zilei licărind pe vârfurile suliţelor lor, şi pe marginile scuturilor, şi pe zalele lor lustruite şi gata de luptă. Îi zări strânşi în jurul stindardelor desfăşurate în vânt ale fiecărei căpetenie de clan. O mulţime de stindarde. Douăzeci, poate chiar treizeci, la o numărătoare rapidă. Copoiul nu văzuse niciodată mai mult de zece la un loc.

– Cea mai mare oştire care a ieşit vreodată din Ţinutul Nordului, murmură el.

– Da, răspunse Treicopaci. Şi toţi luptă pentru Bethod şi sunt la mai puţin de cinci zile de mers călare de sudişti.

Arătă spre unul din steaguri.

– Aia nu-i flamura lui Oasemici?

– Ba da, mârâi Dow şi scuipă într-unul din tufişuri. A lui e emblema. Am nişte poliţe de plătit ticălosului ăluia.

– Sunt teribil de multe poliţe de plătit ălora de jos, zise şi Treicopaci. Uite şi stindardul lui Palid-ca-Zăpada, şi cel al lui Coastealbe, şi uite-l şi pe al lui Crendel Goring, acolo, după stânci. A dracului tovărăşie. Toţi s-au aliat cu Bethod de la bun început. Şi toţi s-au îmbogăţit din cauza asta.

– Da’ ăia cine sunt? întrebă Copoiul arătând spre un grup pe care nu-l recunoştea – embleme cu aspect funest, confecţionate din piele şi oase. I se părea că seamănă cu flamurile muntenilor.

– Nu-i stindardul lui Crummock-i-Phail?

– Neee! Niciodată n-ar îngenunchea nici înaintea lui Bethod, nici înaintea altcuiva. Ticălosul ăla nebun trebuie să fie tot pe undeva prin munţi, urlând la lună.

– Dacă nu cumva nu i-a făcut Bethod felul, grohăi Dow.

Treicopaci clătină din cap.

– Nu prea cred. Nemernicul ăla de Crummock e şiret. Ani de zile i-a rezistat lui Bethod în Ţinuturile Înalte. Se spune că ar cunoaşte toate potecile.

– Atunci ale cui sunt? întrebă Copoiul.

– Habar n-am. Ar putea fi nişte băieţi din est, de după Crinna. Pe acolo sunt tot felul de oameni ciudaţi. Recunoşti vreunul din steaguri, Ursuzule?

– Da, răspunse Ursuzul, dar asta fu tot ce spuse.

– Nici nu mai contează ale cui sunt stindardele, murmură

Dow, uitaţi-vă doar câţi sunt. Juma’ de Nord s-a strâns acolo.

– Cea mai rea jumătate, spuse Copoiul.

Privea fix steagul lui Bethod, ridicat în centrul oştirii. Un cerc mâzgălit cu vopsea roşie pe o bucată imensă de piele neagră, o bucată cât un pogon de mare, aşa i se părea, mare cât un câmp, cocoţată pe un trunchi înalt de pin, fluturând nefast în vânt. Uriaşă emblemă.

– Nu mi-ar conveni să fiu eu cel care o cară, mai şopti el.

Dow se târî până lângă el.

– Poate am reuşi să ne furişăm până acolo după lăsarea nopţii, şopti el. Poate reuşim să ne furişăm acolo şi să înfigem cuţitul în burta lui Bethod.

Se priviră tăcuţi. Riscul era uriaş, dar Copoiul nu se îndoia că merită să încerce. Nu era niciunul dintre ei care să nu fi visat că-l va trimite pe Bethod înapoi în ţărână.

– Să-i vârâm cuţitul în burtă ticălosului, murmură şi Tul, cu un rânjet larg pe faţă.

– Îhî, grohăi Ursuzul.

– Uite, asta-i o treabă care merită făcută, şuieră Dow. Asta-i treabă adevărată.

Copoiul dădu din cap, privind focurile din vale.

– Fireşte.

Faptă nobilă. Demnă de Bărbaţi Vestiţi aşa cum erau ei, sau, poate, cum fuseseră odinioară. Se vor compune cântece închinate eroismului lor, fireşte. Doar gândindu-se, şi Copoiul simţi cum începe să-i fiarbă sângele în vine, cum i se face pielea de găină pe mâini, dar Treicopaci nici nu vru să audă de aşa ceva.

– Nu. Nu putem risca. Trebuie să ne întoarcem şi să spunem Unioniştilor ce am văzut. Să le spunem că au oaspeţi. Oaspeţi răi şi mulţi.

Se trase de barbă şi Copoiul înţelese că nici lui nu-i convine să bată în retragere. Nimănui nu-i convenea asta, dar ştiau că are dreptate. Până şi Dow ştia că are dreptate. Ar fi fost foarte posibil nici să nu reuşească să ajungă la Bethod, iar dacă, prin absurd, ar fi ajuns, să nu mai poată pleca de acolo.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Copoiul.

– Corect, zise Dow. Ne întoarcem. Păcat, totuşi.

– Da, fu de acord Treicopaci. Păcat.

Umbre lungi

– În numele celor morţi.

Ferro nu spuse nimic, însă, pentru prima dată de când o cunoştea Logen, i se ştersese furia din privire. Chipul îi era destins, gura uşor întredeschisă. Pe de altă parte, Luthar rânjea ca prostul.

– Aţi mai văzut aşa ceva? strigă el din toate puterile ca să acopere zgomotul, întinzând mâna care-i tremura.

– Nu mai există ceva asemănător, fu de acord Bayaz.

Logen se văzu nevoit să admită că se tot întrebase la ce bun toată zarva făcută despre traversarea fluviului. Sigur, râurile mari din Nord ar fi constituit o problemă, mai ales într-un anotimp potrivnic şi mai ales dacă duceai cu tine echipamente greoaie. Dacă nu era niciun pod, căutai un vad bun, îţi ţineai armele deasupra capului şi traversai apa. Sigur că cizmele ţi se uscau greu după aceea, sigur că trebuia să fii cu ochii în patru după ambuscade, dar, în rest, nu aveai motive să te temi că râul îţi va face rău. Râul era cel mai bun loc unde să-ţi umpli burduful cu apă.

Dar ar fi fost extrem de periculos să încerci să ţi-l umpli la Aos, presupunând că nu ai fi fost asigurat cu o frânghie foarte lungă.

Pe vremuri, Logen fusese în vârful stâncilor de lângă Uffrith şi urmărise cum se spărgeau valurile de pietrele de dedesubt, iar marea se întindea cât vedeai cu ochii, cenuşie şi spumegând. Acolo te simţeai ameţit şi plin de umilinţă şi de îngrijorare. Senzaţia care îl cuprinsese pe marginea canionului marelui fluviu era asemănătoare în multe privinţe. Cu singura deosebire că acest peisaj se termina la aproape o jumătate de kilometru depărtare, unde o altă stâncă se ridica din apă. Ţărmul celălalt, dacă o stâncă semeaţă putea fi numită „ţărm”.

Înaintă cu băgare de seamă până la margine, pipăind pământul moale cu vârful cizmei şi se uită în jos. Neinspirată idee. Lutul roşiatic atârna prins numai în rădăcinile albe ale ierbii, iar apoi pietrele colţuroase se duceau în prăpastia abruptă. Mult mai jos, acolo unde apa înspumată se izbea de ele, se iscau jeturi strălucitoare de stropi, nori de ceaţă fină pe obrajii lui Logen. De crăpături şi de margini se agăţau mănunchiuri de ierburi, iar

păsările zburau printre ele, sute de păsări mici şi albe. Logen le auzea slab flecăreala peste mugetul puternic al fluviului.

Se gândi cum ar fi fost să cadă în infernul acela de apă neagră – să fie înghiţit şi prins în vârtejuri şi sfâşiat ca o frunză în furtună. Încercă să-şi înăbuşe emoţia, uitându-se în jur după ceva de care să se poată agăţa. Se simţea foarte mic şi imponderabil, ca şi cum o rafală puternică de vânt l-ar fi putut smulge din loc. Aproape că simţea cum i se zbate apa sub tălpi, îi simţea pulsul frenetic, balansul, puterea-i de nestăvilit care făcea pământul însuşi să se cutremure.

– Înţelegi acum de ce ne trebuie un pod? îi urlă Bayaz în ureche.

– Cum s-ar putea face un pod aici?

– La Aostum fluviul se ramifică în trei părţi, iar canionul este mult mai puţin adânc. Arhitecţii împăratului au construit insule şi şi-au făcut podurile din mai multe grinzi arcuite. Chiar şi aşa, toată povestea a durat doisprezece ani. Kanedias însuşi a construit podul de la Darmium şi l-a oferit în dar fratelui său, Juvens, pe vremea când încă mai erau în relaţii bune. Podul acesta trece fluviul dintr-o singură bucată. Nimeni nu ştie acum cum de a reuşit.

Bayaz se întoarse la cai.

– Cheamă-i şi pe ceilalţi, trebuie să mergem!

Ferro se întorcea deja de la mal.

– Ce mult mai plouă, spuse privind peste umăr, încruntându-se şi clătinând necăjită din cap.

– Acolo de unde vii nu sunt fluvii ca ăsta, nu-i aşa?

– În Ţinuturile Haine nimic nu-i mai preţios ca apa. Oamenii se omoară între ei pentru o picătură.

– Acolo te-ai născut? În Ţinuturile Haine?

Ciudat nume pentru o ţară, dar ei i se potrivea de minune.

– Nimeni nu se naşte în Ţinuturile Haine, albule. Acolo doar se moare.

– Nemilos loc, nu? Atunci, unde te-ai născut?

Îl privi furioasă.

– Ce-ţi pasă?

– Încerc să mă port prietenos.

– Prieteni! exclamă ea dispreţuitor, trecând iute pe lângă el înspre cai.

– Care-i problema? Ai prea mulţi de nu mai ai nevoie de încă unul?

Se opri, se întoarse pe jumătate şi îl privi printre gene.
– Prietenii mei n-au viaţă lungă, albule.
– Nici ai mei, dar mă risc, dacă te rişti şi tu.
– Bine, spuse ea, cu o expresie deloc prietenoasă pe chip. Când eram mică, gurkienii mi-au invadat ţara şi m-au luat în robie. I-au făcut sclavi pe toţi copiii.
– Sclavi?
– Da, tâmpitule, sclavi! Cumpăraţi şi vânduţi aşa cum măcelarul cumpără şi vinde carnea! Asta înseamnă că eşti proprietatea cuiva care poate face cu tine absolut orice-i trece prin cap, aşa cum face cu o capră, sau cu un câine, sau cu pământul din grădină! Asta vrei să afli, prietene?
Logen se încruntă.
– La noi, în Nord, nu există obiceiul ăsta.
– Ai, ssssă-nnebuneşti tu! şuieră ea, strâmbându-şi buzele a dispreţ. Bravo ţie!

Ruinele se înălţau ameninţătoare în faţa lor. O pădure de coloane năruite, un labirint de ziduri sfărâmate, tot pământul din jur presărat cu lespezi de înălţimea unui om. Ferestrele sparte şi porţile goale se căscau ca nişte răni. Contur negru, neregulat, cioplit din norii grăbiţi, ca un şir de dinţi putreziţi.
– Ce oraş a fost ăsta? întrebă Luthar.
– N-a fost un oraş, zise Bayaz. La apogeul Timpurilor Străvechi, atunci când puterea împăratului era nemăsurată, acesta era palatul lui de iarnă.
– Tot ăsta? se uită mai bine Logen la ruine. Tot ăsta a fost casa unui singur om?
– Şi nici măcar nu-l folosea întregul an. Mare parte a timpului, curtea stătea la Aulcus. Doar iarna, când zăpezile reci coborau din munţi, îşi aducea împăratul suita aici. O armată de santinele, de servitori, de bucătari, de funcţionari, de prinţi, şi copii, şi neveste, toţi traversau câmpia înaintea vânturilor îngheţate şi, pentru mai puţin de trei luni, se stabileau aici, în holurile cu ecou, în grădinile splendide, în încăperile aurite, explică Bayaz clătinându-şi capul pleşuv. În vremurile de demult, dinainte de război, locul acesta strălucea ca marea în faţa soarelui la răsărit.
Luthar pufni:
– Să înţeleg că Glustrod l-a făcut una cu pământul?
– Nu. Nu a căzut în timpul acelui război, ci în altul, mulţi ani mai târziu. Într-un război declanşat la ordinul meu, după moartea

lui Juvens, împotriva fratelui lui mai vârstnic.
– Kanedias, şopti Quai, Maestrul Creator.
– Război la fel de crunt, la fel de brutal, la fel de nemilos ca acela dinaintea lui. Ba chiar mai distrugător. Murise Juvens, a murit şi Kanedias în cele din urmă.
– N-a fost deloc o familie fericită, mârâi Logen.
– Deloc, se încruntă Bayaz privind la ruinele fostei măreţii. Odată cu moartea Creatorului, ultimul dintre cei patru fii ai lui Euz, s-au încheiat şi Timpurile Străvechi. Ne-au rămas doar ruinele, mormintele şi legendele. Nu suntem decât nişte oameni mărunţi îngenuncheaţi pe umbrele lungi ale trecutului.
Ferro se ridică în şa.
– Călăreţi, strigă ea, privind înspre orizont. Vreo patruzeci, poate chiar mai mulţi.
– Unde? se panică Bayaz, punându-şi mâna streaşină la ochi. Nu văd nimic.
Nici Logen nu vedea nimic în afară de iarba mlădioasă şi norii din înaltul cerului.
Picior-Lung se încruntă.
– Nu văd niciun călăreţ, şi sunt binecuvântat cu o vedere perfectă. Zău, adesea mi s-a spus că…
– Vrei să aştepţi până o să-i vezi, îl repezi Ferro, sau ai de gând să ieşi de pe drum înainte să ne vadă ei pe noi?
– Ne ascundem printre ruine, le strigă Bayaz peste umăr. Şi îi vom aştepta să treacă. Malacus! Întoarce căruţa!
Ruinele palatului de iarnă fojgăiau de umbre, de tăcere şi de sentimentul decăderii. Dărăpănăturile se ridicau împrejurul lor, acoperite cu iederă bătrână şi muşchi umed, brăzdate de excrementele păsărilor şi liliecilor. Acum animalele îşi făcuseră culcuşul lângă palat. Păsările cântau din mii de cuiburi aburcate în zidăria străveche. Păianjenii îşi ţesuseră pânzele sclipitoare deasupra uşilor dărâmate, ornate cu picuri argintii de rouă. Şopârle minuscule, care se încălzeau la soare pe lespezile căzute, fugeau din calea lor. Zăngănitul căruţei pe bulgării de pământ, zgomotul paşilor şi al copitelor răsunau izbindu-se de pietrele murdare de noroi. Pretutindeni, apa picura, curgea şi pleoscăia în bălţi ascunse vederii.
– Ţine asta, albule, aruncă Ferro sabia în mâinile lui Logen.
– Unde te duci?
– Aşteaptă aici şi nu te lăsa văzut. O să-i pândesc de acolo, făcu ea un semn cu capul spre un loc aflat în faţa lor.

În copilărie, Logen nu părăsise cercul de copaci din jurul satului. În tinereţe, petrecuse multe zile în Ţinuturile Înalte, punându-şi la încercare puterile în faţa muntelui. Într-o iarnă, la Heonan, muntenii reuşiseră să apere trecătoarea de pe culmi. Nici Bethod nu credea că mai era vreo altă cale de acces, însă Logen descoperise un drum spre vârful îngheţat şi îşi luase revanşa. Însă aici nu-şi dădea seama cum s-ar putea urca cineva pe ruine. Fără să piardă câteva ore bune. Erau ziduri înalte şi înclinate, acoperite cu plante târâtoare uscate, cioturi de lespezi acoperite cu muşchi alunecos ce păreau că se mişcă în lumina care răzbătea printre norii grăbiţi de pe cer.

– Cum naiba ai de gând să te urci…

Dar ajunsese deja la jumătatea uneia dintre coloane. De fapt, nu se urca, ci mai degrabă se căţăra extrem de iute, ca o insectă. Se opri o clipă în vârf, îşi găsi un punct de sprijin, apoi sări prin aer, peste capul lui Logen, ateriză pe zidul din spatele acestuia şi îl escaladă iute, declanşând o ploaie de mortar. Se lăsă pe vine şi se uită urât la el.

– Încearcă să nu mai faci atâta gălăgie, şuieră ea şi dispăru.

– Aţi văzut? şopti Logen, însă ceilalţi trecuseră deja mai departe, în umbrele jilave, iar el se grăbi să-i urmeze, nedorind să rămână singur în cimitirul acela năpădit de buruieni.

Quai trăsese căruţa mai departe şi se sprijinea de ea, alături de caii agitaţi. Întâiul dintre Magi îngenunchease în iarbă, lângă el, şi freca cu palmele zidul acoperit cu licheni.

– Uită-te aici, îi spuse când Logen încercă să se strecoare mai departe. Uită-te la gravurile de aici. Capodopere ale vremurilor străvechi! Poveşti, lecţii şi semne ale istoriei.

Cu degetele-i groase mângâie uşor tăieturile din piatră.

– S-ar putea ca noi să fim primii care să le privim după multe secole!

– Mmm, răspunse Logen umflându-şi fălcile.

– Uită-te aici! arătă Bayaz spre zid. Euz le dă darurile celor trei fii, în vreme ce Glustrod îi pândeşte din întuneric. Este naşterea celor trei discipline pure ale magiei. Ce măiestrie nemaipomenită, nu crezi?

– Sigur.

– Şi aici, mormăi Bayaz îndepărtând câteva buruieni şi ajungând la următoarea scenă gravată pe zidul acoperit cu muşchi. Glustrod intenţionează să distrugă lucrarea fratelui său.

Se văzu nevoit să rupă un mănunchi de iederă uscată ca să

poată dezveli scena.

– Încalcă Prima Lege. Aude vocile din lumea de jos, vezi? Invocă diavolii şi îi trimite să lupte împotriva duşmanilor lui. Iar în asta, şopti trăgând de un mănunchi de licheni uscaţi, ia să vedem…

– Glustrod sapă, murmură Quai. Cine ştie? Poate în scena următoare va găsi ceea ce caută.

– Hmm, bombăni Întâiul dintre Magi, lăsând iedera să cadă la loc peste zid. Îi aruncă ucenicului său o căutătură furioasă şi se ridică încruntat. Poate că, uneori, este mai bine să lăsăm trecutul să doarmă.

Logen îşi curăţă gâtul şi se strecură mai departe, aplecându-se ca să treacă pe sub o arcadă aproape dărâmată. Dincolo de ea, într-un loc deschis şi vast, năpădit, la fel, de buruieni, erau rânduri de copăcei noduroşi. Ierburi şi urzici înalte până la brâu, uscate şi putrede de la ploaie, lângă zidurile îmbrăcate în muşchi.

– Poate că nu este rostul meu să o spun, se auzi vocea veselă a lui Picior-Lung, dar trebuie să fie spus! Talentul meu de navigare este remarcabil! Mai presus de talentul oricărui alt Navigator, tot aşa cum muntele se ridică deasupra unei văi adânci!

Logen se strâmbă, avea de ales între mânia lui Bayaz şi lăudăroşenia lui Picior-Lung şi nu-i convenea nici una, nici alta.

– Am condus grupul nostru prin câmpia nesfârşită până la fluviul Aos, fără să mă abat nici măcar cu un kilometru din drum!

Navigatorul aruncă un zâmbet radios lui Logen şi lui Luthar, de parcă ar fi aşteptat din partea lor o avalanşă de elogii.

– Şi fără să ne întâlnim cu vreun duşman, într-un ţinut considerat a fi cel mai primejdios din câte există sub soare!

Se încruntă.

– Poate că am făcut deja un sfert din călătoria noastră epică. Nu sunt convins că înţelegeţi câte greutăţi am întâmpinat. Am găsit drumul cel bun prin câmpia netedă, în pragul dintre toamnă şi iarnă, fără stele după care să mă ghidez!

Clătină dezamăgit din cap.

– Este adevărat ce se spune, culmea succesului este şi culmea solitudinii.

Se întoarse şi se îndreptă spre unul din copaci.

– Cazarea de aici nu este una dintre cele mai bune, dar măcar pomii fructiferi mai dau încă rod.

Picior-Lung smulse un măr verde de pe o creangă joasă şi începu să-l şteargă de mâneca hainei.

– Nimic mai bun decât un măr gustos, chiar din livada împăratului, rânji el ca pentru sine. Bizar, nu? Plantele trăiesc mai mult decât cele mai minunate lucrări ale omului.

Luthar se aşezase în apropiere pe o statuie dărâmată, iar acum îşi scoase din teacă sabia cea lungă şi şi-o puse peste genunchi. Oţelul sclipi cu limpezimea oglinzii când el o răsuci în mâini, o privi intens, îşi linse un deget şi şterse o pată invizibilă. Scoase o tocilă şi se apucă atent să ascută tăişul lung şi subţire. Metalul cânta blând sub mişcarea de du-te vino a pietrei. Şi era mângâietor acel sunet, era mângâietor acel ritual, prea bine cunoscut lui Logen din miile de dăţi petrecute în trecut în jurul focurilor de tabără.

– Chiar trebuie să faci asta? îl întrebă Fratele Picior-Lung. Ascuţi, lustruieşti, ascuţi, lustruieşti, zi şi noapte, noapte şi zi, de mă apucă durerea de cap. Şi nici măcar n-ai apucat să le foloseşti încă. Poate că atunci când vei avea nevoie de săbii îţi vei da seama că le-ai lustruit atât de mult de n-a mai rămas nimic din ele, chicoti singur la gluma bună pe care o făcuse. Şi ce-ai să te faci atunci?

Luthar nici măcar nu se osteni să-şi ridice ochii.

– Ce-ar fi să te gândeşti cum să ne treci peste câmpia asta afurisită şi să laşi săbiile pe seama cuiva care se pricepe la ele?

Logen zâmbi în barbă. După părerea lui, merita să urmărească această ceartă între cei doi, cei mai îngâmfaţi oameni pe care-i întâlnise vreodată.

– Îhî, pufni Picior-Lung, arată-mi pe cineva care înţelege rostul săbiilor ăstora şi n-am să te mai bat niciodată la cap.

Ridică mărul la gură, dar rămase cu mâna goală încă înainte de a fi apucat să muşte din el. Luthar se mişcase cu viteza gândului şi îl străpunsese cu vârful sclipitor al sabiei.

– Dă-mi-l înapoi!

Luthar se ridică în picioare.

– Desigur.

Şi îl eliberă cu o mişcare îndemânatică a încheieturii, câştigată prin multe exerciţii. Dar, înainte ca Picior-Lung să apuce să-l prindă, Luthar îşi trase iute din teacă şi sabia cea scurtă, o aruncă, şi despică fructul când încă mai zbura prin aer. Navigatorul se pomeni că jonglează cu două jumătăţi egale de măr, înainte de a le lăsa să cadă pe pământ.

– Al naibii să fii, ce-ţi mai place să faci pe grozavul! se răţoi el.

– Nu suntem toţi hărăziţi cu modestia ta, murmură Luthar.

Logen chicoti iarăşi, în vreme ce Picior-Lung se îndrepta cu paşi apăsaţi spre pom, căutând un alt măr printre crengi.

– Bună şmecherie, mârâi el, înaintând spre Luthar prin ierburile înalte. Eşti iute cu andrelele astea.

Tânărul ridică cu modestie din umeri.

– Mi s-a mai spus.

– Mmm.

Una era să străpungi un măr, iar cu totul alta era să străpungi un om, dar iuţeala mâinii era un bun început. Logen se uită la sabia lui Ferro, o învârti în mâini, apoi o scoase din teaca de lemn. Din punctul lui de vedere era o armă ciudată, cu mânerul şi lama uşor curbate, mai groasă la vârf decât la mâner, cu o singură muchie ascuţită, cu vârful aproape teşit. O agită prin aer de vreo două ori. Până şi greutatea ei era ciudată. Parcă era mai mult o secure decât o sabie.

– Bizar lucru, murmură Luthar.

Logen încercă tăişul cu buricul degetului. Aspru la pipăit, îi agăţa pielea.

– Totuşi e ascuţită.

– Tu nu-ţi ascuţi niciodată sabia?

Logen se încruntă. Îşi dădu seama că, în total, petrecuse săptămâni din viaţă ascuţindu-şi armele. Când erau pe drum, în fiecare noapte, bărbaţii se aşezau în jurul focului şi, după ce mâncau, îşi îngrijeau echipamentul. Hârşâituri de oţel pe oţel şi piatră, licăriri în lumina flăcărilor. Ascuţeau, curăţau, lustruiau, încordau. Se putea ca părul să-i fi fost năclăit de noroi şi pielea îngălată de transpiraţia veche, iar hainele ciuruite de păduchi, însă armele sale străluceau întotdeauna ca luna plină.

Apucă mânerul rece şi trase din teaca murdară sabia pe care i-o dăduse Bayaz. Părea înceată şi urâtă în comparaţie cu săbiile lui Luthar şi, ca să spunem adevărul până la capăt, chiar şi în comparaţie cu sabia lui Ferro. Lama grea şi cenuşie nu mai avea pic de luciu. O învârti în mâini. O singură literă argintie strălucea lângă mâner. Semnul lui Kenedias.

– Nu ştiu de ce, dar nu are nevoie de asta. Am încercat s-o ascut o dată, la început, dar n-am reuşit decât să tocesc piatra.

Picior-Lung se urcase într-unul din pomi şi se târa de-a lungul unei ramuri groase spre un măr la care nu avea cum să ajungă altcumva.

– Dacă mă întrebaţi pe mine, mârâi Navigatorul, armele se potrivesc perfect cu stăpânii lor. Sabia căpitanului Luthar – arătoasă şi strălucitoare, dar fără să fi văzut vreodată vreo bătălie. Cea a femeii Maljinn – ascuţită şi nărăvaşă şi cu aspect ameninţător. A nordicului Nouădegete – greoaie, solidă, lentă şi simplă. Ha! râse el satisfăcut, târându-se mai încolo pe creangă. Ce metaforă nimerită! Jocurile de cuvinte au fost întotdeauna unul dintre multele mele talente remar…

Logen scoase un geamăt când roti sabia deasupra capului. Tăişul muşcă din creangă la îmbinarea cu trunchiul retezând-o aproape complet. Treaba fu încheiată de greutatea lui Picior-Lung, iar ramura se rupse şi căzu cu tot cu Navigator în buruienile de jos.

– Ţi se mai pare şi acum lentă şi simplă?

Luthar izbucni în hohote de râs, împroşcând salivă în jur, văzându-şi mai departe de ascuţirea sabiei. Râse şi Logen. Când râzi împreună cu cineva înseamnă că ai făcut un pas important înainte. Mai întâi e râsul, apoi vine respectul, apoi încrederea.

– Pe răsuflarea lui Dumnezeu! strigă Picior-Lung, îndepărtându-se în patru labe de sub creangă. Nu poate omul să mănânce fără să fie deranjat?

– E suficient de ascuţită, chicoti Luthar. Nu încape nicio îndoială.

Logen îşi cântări sabia în mână.

– Da. Kanedias ăsta se pricepea să facă arme.

– Kanedias nu făcea nimic altceva decât arme, spuse Bayaz intrând pe sub arcada dărâmată în livada plină de buruieni. În fond, el era Maestrul Creator. Cea pe care o ţii în mână este una dintre ultimele rămase de la el. A fost creată cu scopul de a fi folosită în războiul dintre fraţii lui.

– Fraţi, pufni Luthar. Ştiu exact cum trebuie să se fi simţit. Întotdeauna intervine ceva. De obicei o femeie, din câte m-a învăţat pe mine experienţa.

Mai trecu o ultimă dată cu piatra de ascuţit pe sabia cea scurtă.

– Iar când vine vorba de femei, eu ies întotdeauna triumfător.

– Nu mai spune? îl repezi Bayaz. Întâmplarea face ca în poveste să apară şi o femeie, dar nu în felul cum îţi închipui tu.

Luthar îi aruncă un rânjet dezgustător.

– Dar cum altfel te mai poţi gândi la femei? Dacă vrei să ştii… câh!

Un cocoloş măricel de găinaţ îi ateriză pe umăr, împroşcându-i cu stropi mari negri şi cenuşii tot părul, obrajii, săbiile abia curăţate.

– Ce…?

Se ridică în picioare şi se uită în sus unde Ferro stătea ghemuită pe marginea zidului, ştergându-se pe mâini cu frunze de iederă. Din cauza cerului senin din spate, era greu să-ţi dai seama ce expresie are, însă Logen se întrebă dacă nu care cumva poartă pe buze umbra unui zâmbet.

Dar cu siguranţă că lui Luthar nu-i ardea să zâmbească.

– A naibii căţea nebună ce eşti! urlă el, curăţându-şi rahatul vâscos de pe haină şi azvârlindu-l de perete. Gloată de brute ticăloase ce sunteţi!

Şi plecă mânios de lângă ei, înapoi pe sub arcada dărâmată. Râsul era una, dar se părea că mai avea să treacă ceva vreme până va fi urmat şi de respect.

– Hei, albilor, în caz că vă interesează, le strigă Ferro, călăreţii au plecat.

– Încotro? se interesă Bayaz.

– Spre est, de unde au şi venit, şi se grăbeau tare.

– Ne căutau?

– Cine ştie? N-aveau niciun steag. Dar dacă ne caută, mai mult ca sigur că o să ne descopere urmele.

Magul se încruntă.

– În cazul acesta ai face bine să te dai jos de acolo. Trebuie să plecăm.

Făcu o pauză scurtă.

– Şi încearcă să nu mai arunci cu răhăţei!

Urmează… aurul meu

Lui Sand dan Glokta
Superior de Dagoska, strict confidenţial.

Sunt extrem de necăjit să aflu că nu ai nici oameni, nici bani suficienţi.

În ceea ce priveşte soldaţii, trebuie să te descurci cu ce ai sau cu ce poţi face rost. După cum bine ştii, cea mai mare parte a armatei noastre este angajată în Englia. Din nefericire, un val de nesupuneri printre ţăranii din Midderland ţine ocupate efectivele rămase.

Cât despre fonduri, mă tem că nu ne putem dispensa de nimic. Nu mai trebuie să-mi ceri. Te sfătuiesc să storci tot ce poţi de la Negustorii de Mirodenii, de la localnici, de la oricine îţi este la îndemână. Împrumută, Glokta, şi descurcă-te. Dă dovadă de ingeniozitatea care te-a făcut atât de faimos în Războiul Kantic.

Mă bizui pe tine, să nu mă dezamăgeşti.

Sult
Arhilector al Inchiziţiei Maiestăţii Sale.

– Lucrările avansează foarte rapid, Superiorule, dacă îmi este permis să spun astfel. De când am deschis porţile Oraşului Superior, s-a triplat forţa de muncă din rândul băştinaşilor! Şanţul este sub nivelul mării în întreaga peninsulă şi se face tot mai adânc pe zi ce trece! Doar îndiguirile înguste mai opresc apa mării, iar la ordinul tău vom inunda totul! raportă Vissbruck şi se lăsă pe speteaza scaunului cu un zâmbet satisfăcut pe chipu-i dolofan.

De parcă toată povestea ar fi fost ideea lui.

Mai jos, în Oraşul Superior, începuseră psalmodierile de dimineaţă. Tânguiri stranii purtate de vânt de pe clopotniţele Marelui Templu, peste întreaga Dagoskă, în fiecare casă, chiar şi până aici, în sala de audienţe din Citadelă. *Kahdia îşi cheamă oamenii la rugăciune.*

Vurms se strâmbă la auzul incantaţiilor.

– Iar au început? Să-i ia naiba pe băştinaşii ăştia şi cu superstiţiile lor afurisite cu tot! N-ar fi trebuit niciodată să le

îngăduim să se reîntoarcă în templu! Mă apucă durerea de cap numai când le aud cântecele astea blestemate!

Măcar şi pentru asta şi tot a meritat.

Glokta rânji:

– Nu mă deranjează deloc durerea ta de cap, dacă ştiu că acum Kahdia e mulţumit. Fie că-ţi place sau nu, avem nevoie de localnici, iar lor le place să cânte. Te sfătuiesc să te obişnuieşti cu asta. Sau să-ţi pui dopuri în urechi.

Vissbruck se tolănise în scaun, amuzat de supărarea lui Vurms.

– Trebuie să recunosc că incantaţiile astea au darul de a mă linişti, şi nu putem contesta efectul pe care concesiile făcute de Superior l-au avut asupra localnicilor. Cu ajutorul lor am reuşit să reparăm zidurile cetăţii, să înlocuim porţile, iar acum am început să dăm jos schelele. Am făcut rost de piatră pentru parapeţi noi, însă, of, aici e problema, zidarii refuză să mai muncească fie şi doar o singură zi fără bani. Soldaţii mei lucrează cu sfert de soldă, iar moralul lor e la pământ. Datoriile sunt adevărata problemă, Superiorule.

– Chiar aşa, bombăni furios Vurms. Grânarele sunt aproape pline ochi, iar în Oraşul Inferior s-au construit cu mari cheltuieli două fântâni noi, dar mi-am depăşit cu mult creditul. Negustorii de grâne îmi vor sângele!

Privelişte deloc impresionantă dacă te gândeşti că toţi negustorii din oraş îl vor în primul rând pe al meu.

– Nu pot să apar nicăieri, că începe scandalul. Mi-e reputaţia în pericol, Superiorule!

De parcă n-aş avea altă grijă decât reputaţia imbecilului ăstuia.

– Cât datorăm?

Vurms se încruntă.

– Pe alimente, apă şi echipamente, în jur de o sută de mii.

O sută de mii? Negustorii de Mirodenii adoră să facă bani, dar mai mult urăsc să-i cheltuiască. Eider nu va reuşi să facă rost nici măcar de jumătate, presupunând că va dori să încerce.

– Şi tu, generale?

– Preţul angajării mercenarilor, săpării şanţului, reparării zidurilor, plus preţul armamentului suplimentar, al armurilor şi muniţiei… îşi umflă Vissbruck fălcile. Cu totul, aproape patru sute de mii de mărci.

Glokta reuşi să nu-şi înghită limba. *Jumătate de milion?*

Răscumpărare pentru un rege şi încă ceva pe deasupra. Mă îndoiesc că Sult mi-ar putea trimite suma asta, chiar dacă ar vrea. Or, nu are nici cea mai mică intenţie s-o facă. Oamenii mor zilnic din cauza unor datorii infinit mai mărunte.

– Descurcaţi-vă cum puteţi. Promiteţi orice vă trece prin cap. Banii sunt pe drum, vă asigur.

Generalul începuse deja să-şi adune hârtiile.

– Fac tot ce pot, dar oamenii au început să nu mai creadă că-şi vor vedea vreodată banii.

Vurms fu mai direct.

– Nimeni nu mai are încredere în noi. Nu putem face nimic fără bani.

– Nimic, mârâi Severard, iar Frost clătină încet din cap.

Glokta se frecă la ochii iritaţi.

– Un Superior al Inchiziţiei dispare fără să lase absolut nicio urmă. Seara se retrage în apartamentul său şi încuie uşa. Dimineaţa nu răspunde. Uşa este spartă, iar în cameră nu e… *nimeni.* Patul a fost folosit, dar nu există niciun cadavru. Nici cea mai mică urmă de luptă.

– Nimic, murmură Severard.

– Ce ştim până acum? Davoust a suspectat existenţa unui complot în oraş, existenţa unui trădător care intenţionează să dea Dagoska pe mâna gurkienilor. Bănuia că în complot este implicat un membru al consiliului de conducere. Este foarte posibil să fi descoperit identitatea acestei persoane şi a fost redus la tăcere.

– Dar cine?

Trebuie să întoarcem problema pe toate părţile.

– Dacă nu-i putem afla pe trădători, trebuie să-i facem să vină ei la noi. Dacă au de gând să le deschidă porţile gurkienilor, noi trebuie să-i împiedicăm să pătrundă în cetate. Mai devreme sau mai târziu, se vor da de gol.

– Riscant, bolborosi chinuit Frost.

Riscant, sigur că da, mai ales pentru ultimul Superior al Inchiziţiei din Dagoska, însă nu avem alternativă.

– Înseamnă că aşteptăm? întrebă Severard.

– Aşteptăm şi ne pregătim să ne apărăm. În plus, mai trebuie şi să facem rost de ceva fonduri. Ai bani, Severard?

– Am avut. I-am dat unei fete din mahala.

– Aha. Păcat.

– Nu chiar, că fata asta se fute în draci. Dacă te interesează, ţi-o recomand din toată inima.

Glokta se strâmbă când genunchiul îi trosni.

– Ce poveste absolut încântătoare, Severard. Niciodată nu mi-am închipuit că ai fi vreun romantic. Ţi-aş cânta o baladă dacă n-aş fi atât de lefter.

– Aş putea să mă interesez. Despre ce sumă vorbim?

– O, nu prea mult. Doar jumătate de milion de mărci.

O sprânceană de-a practicianului se avântă brusc spre mijlocul frunţii. Băgă mâna în buzunar, scotoci o clipă, apoi o scoase şi deschise pumnul. În palmă străluceau câteva monede de alamă.

– Doişpe biştari, spuse. N-am decât doişpe biştari.

– Nu am putut să strâng decât douăsprezece mii, spuse Magistresa Eider.

O picătură de apă în mare.

– Cei din ghildă sunt nervoşi, afacerile n-au prea mers bine, foarte mulţi dintre ei au banii băgaţi în diferite speculaţii. Nici eu nu am prea multe lichidităţi.

Îndrăznesc să afirm că ai mult mai mult decât douăsprezece mii, dar ce mai contează? Nici chiar tu nu poţi avea o jumătate de milion dosită pe undeva. Probabil că în tot oraşul nu există suma asta.

– Ai crede că nu mă plac.

Femeia pufni:

– Pentru că i-ai dat afară din templu? Pentru că ai înarmat localnicii? Pentru că, după aia, te-ai hotărât să le ceri bani? Ar fi corect să spunem că nu eşti tocmai persoana lor favorită.

– Ar fi atunci corect să spunem că îmi vor sângele? *Nu m-ar mira să-l vrea chiar pe tot.*

– Ar fi, dar, pentru moment, cel puţin, cred că am reuşit să-i conving că eşti un lucru bun pentru oraşul nostru.

Îl privi în ochi.

– Eşti un lucru bun, nu-i aşa?

– Dacă prioritatea voastră este să-i ţineţi pe gurkieni în afara porţilor. *Căci asta este prioritatea noastră, a tuturor, nu-i aşa?* Însă n-ar strica mai mulţi bani.

– Mai mulţi bani nu strică niciodată, dar ăsta-i necazul cu negustorii. Le place mult mai mult să facă bani decât le place să-i cheltuiască, nici măcar atunci când este vorba de propriile lor

interese.

Oftă adânc, ciocăni uşor cu unghiile în tăblia mesei, îşi privi mâna. Păru să cugete un moment, apoi începu să-şi scoată inelele de pe degete. După ce le scoase pe toate, le aruncă în casetă lângă bani.

Glokta se încruntă:

– Superb gest, Magistresă, dar nu pot să…

– Insist, spuse ea, desfăcându-şi şi colierul greu de la gât şi punându-l şi pe acesta în casetă. Pot oricând să-mi iau mai multe după ce vei fi salvat oraşul. Oricum, nu mi-ar fi de folos atunci când gurkienii m-ar ucide ca să mi-l smulgă de la gât.

Îşi scoase şi brăţările masive de la mâini, aur galben cu nestemate verzi. Zornăiră şi acestea în casetă alături de celelalte bijuterii.

– Ia-le înainte să mă răzgândesc. În deşert, omul trebuie să accepte apa…

– Indiferent cine i-o oferă. Kahdia mi-a spus acelaşi lucru.

– Kahdia este un om inteligent.

– Aşa este. Îţi mulţumesc pentru generozitate, Magistresă, spuse Glokta şi închise capacul casetei.

– Măcar atât să fac.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă în foşnetul pe care îl făceau sandalele ei subţiri pe covor.

– Vorbim curând.

– Zice că trebuie să vorbească cu tine acum.

– Cum îl cheamă, Shickel?

– Mauthis. E bancher.

Alt creditor care a venit să facă scandal că nu-şi primeşte banii. Mai devreme sau mai târziu voi fi nevoit să-i arestez pe toţi. Atunci se va termina cu cheltuielile mele, dar expresia de pe mutrele lor aproape că va merita riscul ăsta.

Glokta ridică deznădăjduit din umeri.

– Spune-i să intre.

Era un bărbat înalt, de vreo cincizeci şi ceva de ani, atât de slab că părea suferind de vreo boală, cu obrajii supţi şi ochii îndesaţi în orbite. Se mişca cu o precizie aproape rigidă, iar privirea-i era îngheţată.

– Mă numesc Mauthis.

– Mi s-a spus, însă mă tem că nu avem fonduri disponibile în acest moment. *Dacă nu punem la socoteală cei doişpe biştari ai*

lui Severard. Datoria pe care o are oraşul la banca ta va trebui să mai aştepte. Dar te asigur că aşteptarea nu va fi una lungă. *Doar până vor seca mările, se vor prăbuşi cerurile, iar diavolii vor hoinări pe pământ.*

Mauthis zâmbi. *Dacă putem spune aşa. Doar şi-a curbat gura într-un rictus mohorât.*

– N-ai înţeles, Superior Glokta. Nu am venit să colectez vreo datorie. De şapte ani am privilegiul de a fi reprezentantul şef pentru Dagoska al băncii Valint şi Balk.

Glokta ezită o clipă, apoi încercă să vorbească cât mai dezinvolt.

– Valint şi Balk spui? Mi se pare că banca ta a finanţat Ghilda Pânzarilor.

– Am avut oarece afaceri cu ghilda aceea, înainte de nefericita lor cădere în dizgraţie.

Precis că ai avut. Ai fost proprietarul lor din toate punctele de vedere.

– Dar nu este mai puţin adevărat că avem afaceri cu multe ghilde, şi companii, şi cu alte bănci, şi indivizi, mari sau mici. Astăzi vreau să fac afaceri cu tine.

– Afaceri de ce natură?

Mauthis se întoarse spre uşă şi plesni din degete. Intrară doi localnici zdraveni, gemând, asudând, cărând cu mult efort ditamai lada: un cufăr din lemn negru lăcuit, prins cu benzi din metal strălucitor, închis cu un lacăt greu. Îl puseră cu grijă pe covorul de o excelentă calitate, îşi şterseră transpiraţia de pe frunte, apoi ieşiră cu paşi greoi, în vreme ce Glokta se încrunta în urma lor. *Ce să fie asta?* Mauthis scoase o cheie din buzunar şi o învârti în lacăt. Îl deschise. Apoi se trase la o parte cu multă grijă, astfel încât Glokta să poată vedea ce este înăuntru.

– O sută cincizeci de mii de mărci în argint.

Glokta clipi des. *Chiar aşa.* Banii scânteiau în lumina înserării. Monede de cinci mărci, plate, rotunde, din argint. Nu un morman zornăitor, nu prada vreunui barbar cotropitor. Fişicuri ordonate, egale, despărţite prin dibluri de lemn. *Ordonate şi netulburate ca Mauthis însuşi.*

Cei doi hamali apărură iarăşi gâfâind în încăpere, cărând o a doua ladă, puţin mai mică decât prima. O puseră jos şi ieşiră imediat, fără măcar o privire spre comoara care strălucea la vedere în apropierea lor.

Mauthis descuie şi acest al doilea cufăr cu aceeaşi cheie,

dădu capacul la o parte şi se retrase.

– Trei sute cincizeci de mii de mărci în aur.

Glokta ştia că are gura căscată, dar nu era în stare să şi-o închidă. Aur strălucitor, curat, aur scânteietor. Toată bogăţia aceea părea că emană căldură, ca o flacără vie. Îl momea, îl ademenea, îl trăgea spre ea. De fapt, chiar făcu un pas şovăielnic înainte de-a apuca să se controleze. Piese de cincizeci de mărci mari, uriaşe, aurii. Fişicuri ordonate, egale, ca în primul sipet. *Majoritatea oamenilor nu apucă niciodată să vadă monede dintr-astea. Şi extrem de puţini oameni au văzut atâtea la un loc.*

Mauthis scoase din interiorul hainei un etui din piele. Îl puse cu mare grijă pe masă şi îl despături: o dată, de două ori, de trei ori.

– Diamante şlefuite în valoare de jumătate de milion de mărci.

Pe pielea neagră şi moale, pe masa dură şi cafenie, dogorind cu toate culorile care există sub soare. Două mâini pline de pietre multicolore, scânteietoare. Glokta se holbă la ele ca prostul şi îşi supse gingiile. *Şi brusc, bijuteriile Magistresei Eider par nişte sărăcii.*

– Superiorii mei mi-au ordonat să îţi avansez ţie, Sand dan Glokta, Superior de Dagoska, suma totală de un milion de mărci.

Desfăşură un document întocmit pe hârtie groasă.

– Semnează aici.

Ochii lui Glokta alergau de la un sipet la celălalt şi înapoi. I se zbătea pleoapa stângă.

– De ce?

– Ca să confirmi că ai primit banii.

Aproape că izbucni în râs.

– Nu aia! De ce-mi dai banii? arătă întreaga avere din cameră cu gesturi dezlânate ale mâinii. De ce toate astea?

– Se pare că mai-marii mei sunt de acord cu tine că Dagoska nu trebuie să cadă în mâinile gurkienilor. Nu-ţi pot spune mai multe.

– Nu poţi, sau nu vrei?

– Nu pot. Nu vreau.

Glokta se încruntă la pietrele preţioase, la argint, la aur. Durerea surdă îi pulsa în picior. *Cât aveam nevoie şi încă foarte mult pe deasupra. Dar băncile nu ajung să fie bănci dăruind bani.*

– Dacă acesta este un împrumut, aş vrea să ştiu care este dobânda.

Mauthis declanşă din nou zâmbetul îngheţat.

– Mai-marii mei preferă să spună că este o contribuţie la buna apărare a oraşului. Însă există o condiţie.

– Anume?

– S-ar putea ca la un moment dat în viitor să vină la tine un reprezentant al băncii Valint şi Balk şi să-ţi ceară anumite… favoruri. Mai-marii mei speră din tot sufletul că nu-i vei dezamăgi, dacă şi când se va întâmpla asta.

Favoruri în valoare de un milion de mărci. În plus, intru pe mâinile unei organizaţii extrem de dubioase. Organizaţie ale cărei motive nu reuşesc să le înţeleg. Organizaţie pe care, până de curând, mă gândeam s-o anchetez sub bănuială de înaltă trădare. Dar ce altă soluţie am? Fără bani, oraşul e pierdut, iar eu sunt terminat. Aveam nevoie de o minune, şi iat-o cum străluceşte chiar sub ochii mei. În deşert omul trebuie să accepte apa…

Mauthis îi împinse documentul peste masă. Câteva paragrafe umplute cu o scriere ordonată şi un loc lăsat liber pentru nume. *Pentru numele meu. Aşa arată şi o mărturisire. Iar deţinuţii îşi semnează întotdeauna mărturisirile. Li se oferă atunci când nu mai există alternativă.*

Glokta luă condeiul, îl înmuie în cerneală, îşi scrise numele în spaţiul gol.

– Şi, cu aceasta, afacerea noastră s-a încheiat.

Mauthis rulă cu multă grijă documentul şi îl ascunse în haină.

– Colegii mei şi cu mine vom pleca diseară din Dagoska.

Un purcoi de bani contribuţie la cauza noastră, dar a naibii de puţină încredere în ea.

– Valint şi Balk îşi închide birourile de aici, dar poate ne vom reîntâlni în Adua, după ce se va rezolva această regretabilă situaţie cu gurkienii.

Afişă încă o dată zâmbetul mecanic.

– Nu-i cheltui pe toţi deodată.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, lăsându-l pe Glokta singur cu acea avere monumentală picată din cer.

Şontâcăi până la cufere, respirând greu, şi se uită la bani. Aveau ceva obscen. Ceva dezgustător. Chiar ceva înspăimântător. Cu o mişcare bruscă trânti capacele celor două sipete. Le încuie cu mâini tremurânde. Puse cheia în buzunarul interior. Cu vârfurile degetelor mângâie legăturile metalice ale celor două cufere. Îi transpiraseră palmele. *Sunt bogat.*

Luă una dintre pietrele preţioase de mărimea unei ghinde şi o

ridică în dreptul luminii, ţinând-o între degetul mare şi arătător. Faţetele îi sclipeau în faţa ochilor, o mie de scântei de foc – albastre, verzi, roşii, albe. Glokta nu se prea pricepea la nestemate, însă era aproape sigur că acesta era un diamant. *Sunt foarte, foarte bogat.*

Se uită la celelalte care scânteiau pe bucata de piele. Unele erau foarte mici, dar multe erau mari. Câteva chiar mai mari decât piatra pe care o ţinea în mână. *Sunt colosal, fantastic de bogat. Închipuie-ţi ce se poate face cu aţâţi bani. Închipuie-ţi câte ai putea controla… poate cu suma asta voi reuşi să salvez oraşul. Mai multe ziduri, mai multe provizii, mai multe arme, mai mulţi mercenari. Gurkienii respinşi şi puşi pe fugă din Dagoska. Împăratul Gurkhulului umilit. Cine s-ar fi gândit? Sand dan Glokta încă o dată erou.*

Îşi trecu degetele printre pietricelele strălucitoare, dus pe gânduri. *Însă atâtea cheltuieli într-o perioadă atât de scurtă ar putea da naştere la întrebări. Practiciana Vitari, credincioasa mea slujnică, ar deveni curioasă şi l-ar face curios şi pe nobilul meu stăpân, Arhilectorul Sult. Într-o zi îi cer insistent bani, iar în ziua următoare cheltuiesc ca nebunul? Am fost nevoit să mă împrumut, Eminenţa Voastră. Nu mai spune? Cât? Doar un milion de mărci. Nu mai spune? Cine ţi-a împrumutat o asemenea sumă? Vechii noştri prieteni de la banca Valint şi Balk, Eminenţă, în schimb pentru servicii nespecificate ce pot fi revendicate în orice clipă. Fireşte, loialitatea mea nu trebuie pusă la îndoială, înţelegeţi, nu-i aşa? Adică, e doar o avere în diamante. Cadavru găsit plutind pe lângă docuri…*

Se jucă neatent cu pietrele reci, dure, sclipitoare, iar ele îi mângâiară pielea dintre degete. *Minunate, dar periculoase. Trebuie să păşim cu prudenţă. Cu mai multă prudenţă ca oricând…*

Frica

Era drum lung până la Marginea Lumii, nicio îndoială în privinţa aceasta. Drum lung, şi neumblat, şi enervant. Prezenţa cadavrelor în câmpie îi îngrijorase pe toţi. Călăreţii aflaţi în trecere înrăutăţiseră situaţia. Greutăţile călătoriei nu se diminuaseră absolut deloc. Lui Jezal încă îi mai era mereu foame, îi era, aproape tot timpul, frig, adesea era ud până la piele, şi probabil că îl va durea fundul până la sfârşitul zilelor lui din cauza statului îndelungat în şa. În fiecare noapte se întindea pe pământul tare şi gloduros, moţăia şi se visa acasă. Iar în lumina palidă a dimineţii se trezea dându-şi seama că e încă şi mai obosit şi îl dor mai multe decât la culcare. Avea pielea iritată şi îl mânca şi îl ustura din cauza senzaţiei necunoscute de jeg, şi recunoscu în silă că ajunsese să miroasă aproape la fel de urât ca ceilalţi. Suficient ca un om civilizat s-o ia razna. Iar acum, peste toate astea, apăruse şi sentimentul sâcâitor că este în pericol.

Din acest punct de vedere, terenul nu era de partea lui Jezal. Sperând să scape de eventualii urmăritori, Bayaz le poruncise cu câteva zile în urmă să se îndepărteze de albia fluviului. Drumul vechi şerpuia acum printre cicatricele profunde din câmpie, printre viroagele pietroase, printre defileurile întunecate, de-a lungul pârâiaşelor care murmurau în văile adânci.

Jezal ajunsese să se gândească cu nostalgie la câmpia monotonă şi infinită care îl călcase atât de rău pe nervi. Măcar acolo nu trebuia să se uite atent la fiecare piatră, la fiecare arbust şi la fiecare ondulaţie a solului, întrebându-se dacă nu cumva ascunde o hoardă de inamici însetaţi de sânge. Îşi rosese unghiile până în carne. La fiecare sunet îşi muşca limba şi se răsucea în şa, cu mâna pe sabie, căutând cu privirea ucigaşul care se dovedea a fi doar o pasăre într-un tufiş. Bineînţeles că nu era vorba de teamă, căci Jezal dan Luthar, îşi spunea el, îi râde în nas pericolului. O ambuscadă, sau o luptă, sau o goană cu sufletul la gură – îşi închipuia că asemenea chestii sunt floare la ureche. Însă această aşteptare nesfârşită, această tensiune absurdă, această rostogolire nemilos de înceată a minutelor erau mai mult decât putea el îndura.

I-ar fi fost de folos să aibă alături pe cineva cu care să

împărtăşească această nelinişte, însă nimic nu se schimbase în grup. Căruţa se rostogolea monoton pe drumul crăpat, iar Quai stătea dârz şi tăcut pe capră. Bayaz spărgea ocazional tăcerea cu prelegeri despre calităţile esenţiale ale unui conducător, calităţi de care el părea a duce lipsă. Picior-Lung plecase în recunoaştere şi apărea la o zi, două, doar pentru a le aduce la cunoştinţă cât de priceput este la ceea ce face. Ferro se uita urât la toţi şi la toate, ca la un duşman personal. Iar la Jezal se uita cel mai urât, în timp ce mâinile şi le ţinea aproape de arme. Vorbea arareori şi numai cu Nouădegete, mârâind câte ceva despre ambuscade, sau despre cum ar fi mai bine să-şi acopere urmele, sau despre posibilitatea de a fi urmăriţi.

Nordicul era o enigmă. Când Jezal a dat prima oară cu ochii de el şi l-a văzut uitându-se ca prostul la poarta Agriontului, i se păruse că-i un animal. Însă aici, în sălbăticie, se aplicau alte reguli. Nu puteai să pleci de lângă persoana care-ţi era nesuferită, apoi s-o eviţi din răsputeri, s-o vorbeşti de rău la toată lumea şi s-o ocărăşti pe la spate. Aici nu îţi puteai alege tovarăşii de drum şi erai obligat să mergi alături de ei. Astfel, Jezal ajunsese încet să-şi dea seama că, la urma urmelor, Nouădegete era doar un om. De bună seamă, un om prost, brutal şi înfiorător de hidos. Din punctul de vedere al intelectului şi educaţiei, era o idee sub nivelul celui mai amărât ţăran din câmpurile Uniunii, însă Jezal se văzu nevoit să recunoască faptul că, din tot grupul, pe nordic îl antipatiza cel mai puţin. Nu avea infatuarea lui Bayaz, vigilenţa lui Quai, lăudăroşenia lui Picior-Lung, şi nici răutatea pură a lui Ferro. Jezal nu s-ar fi dat în lături să ceară sfatul unui ţăran despre muncile agricole, sau sfatul unui fierar despre confecţionarea armurilor, indiferent cât de jegoşi, urâţi sau umili ar fi fost aceştia. Atunci, de ce nu ar discuta cu un ucigaş călit pe tema violenţei?

– Am auzit că ai condus oameni în luptă, începu Jezal conversaţia.

Nordicul îşi întoarse spre el ochii negri şi leneşi.

– În nenumărate rânduri.

– Şi te-ai luptat şi în multe dueluri.

– Da.

Îşi scărpină cicatricele de pe obrazul neras.

– N-am ajuns să arăt aşa pentru că-mi tremură mâna când mă bărbieresc.

– Dacă ţi-ar tremura mâna atât de tare, poate că ar fi bine să-

ţi laşi barbă.

Nouădegete chicoti. Jezal se obişnuise cu figura lui. Sigur că era tot hidoasă, dar aducea mai mult cu o gorilă blajină decât cu un ucigaş dement.

– S-ar putea să-mi las, îi răspunse nordicul.

Jezal se gândi puţin. Nu voia să-şi arate slăbiciunile, dar sinceritatea i-ar putea câştiga încrederea acestui om simplu. Dacă funcţiona cu câinii, nu vedea de ce nu ar fi funcţionat şi cu nordicii.

– Eu, se aventură el, n-am luptat niciodată într-o bătălie adevărată.

– Nu mai spune?

– Nu, pe cuvânt. Prietenii mei sunt acum în Englia, unde se luptă cu Bethod şi sălbaticii lui, continuă Jezal, dar ezită puţin observând privirea piezişă pe care i-o aruncă Nouădegete. Adică... vreau să zic că... se luptă cu Bethod. Aş fi fost alături de ei dacă nu mi-ar fi cerut Bayaz să-l însoţesc în această... aventură.

– Pierderea lor e câştigul nostru.

Privirea lui Jezal se ascuţi. Din partea cuiva dotat cu o oarecare subtilitate, această remarcă ar fi sunat sarcastic.

– Bineînţeles că Bethod a pornit acest război. A fost un gest extrem de dezonorant de agresiune neprovocată din partea lui.

– N-am să te contrazic în privinţa asta. Bethod are talentul de a porni războaie. Şi e încă şi mai bun când vine vorba să le pună capăt.

Jezal râse.

– Doar nu vrei să spui că tu crezi că va învinge armata Uniunii?

– I-a bătut pe alţii şi mai buni, dar tu ştii mai bine. Nu avem toţi experienţa ta.

Râsul i se opri lui Jezal în gât. Era aproape sigur că aceasta fusese o ironie, şi a stat o clipă să se gândească. Oare, sub înfăţişarea aceea greoaie, distrusă de cicatrice, Nouădegete îşi spunea acum privindu-l „ce tâmpit”? Să fi avut dreptate Bayaz? Atunci când i-a zis că are ce învăţa de la acest nordic? Exista o singură metodă prin care putea să afle.

– Cum e o bătălie? îl întrebă.

– Bătăliile sunt ca oamenii. Nu există două la fel.

– Ce vrei să spui?

– Închipuie-ţi cum ar fi să te trezeşti în miez de noapte în

bubuituri şi strigăte, să ieşi în goană din cort cu pantalonii în vine şi să vezi de jur împrejur oameni care se omoară între ei. Şi singura lumină e lumina lunii, aşa că nu-ţi poţi da seama care ţi-e prieten şi care duşman, şi n-ai nicio armă asupra ta.

– M-aş simţi derutat, spuse Jezal.

– Fireşte. Sau închipuie-ţi cum ar fi să te târăşti prin noroi, printre cizmele altora, încercând să scapi, dar neştiind încotro să te îndrepţi, cu o săgeată în spinare şi cu o tăietură zdravănă de sabie pe fund, guiţând ca un porc şi aşteptându-te să fii străpuns de o suliţă, suliţă pe care nici n-ai s-o vezi venind.

– Dureros, fu Jezal de acord.

– Foarte. Sau închipuie-ţi că stai într-un cerc format din scuturi, nu mai mare de zece paşi dintr-o parte în alta, ţinute de bărbaţi care răcnesc din toate puterile. În cerc nu te afli decât tu şi un alt bărbat, iar bărbatul acela şi-a câştigat reputaţia de cel mai dur nemernic al Nordului. Şi doar unul dintre voi doi poate ieşi în viaţă din cercul acela.

– Hmm, murmură Jezal.

– Aşa este. Îţi place cum sună vreuna din astea?

Nu, lui Jezal nu-i plăcea niciuna şi Nouădegete zâmbi.

– Cred şi eu. Şi, sincer? Nici mie nu-mi place. Am fost în tot soiul de bătălii, de încăierări şi de lupte. Mare parte din ele au început în haos şi în haos au sfârşit cu toatele. Şi niciodată nu mi s-a întâmplat să nu-mi vină să mă scap pe mine la un moment dat.

– Ţie?

Nordicul râse înfundat.

– După cum văd eu lucrurile, curajul este fala proştilor. Singurii oameni cărora nu le e frică sunt cei morţi sau cei care vor muri curând. Frica te învaţă să fii prudent, să-ţi respecţi duşmanul şi să eviţi să te foloseşti la mânie de bruma de avantaj pe care l-ai putea avea. Toate la timpul lor, crede-mă. Frica te poate ajuta să rămâi în viaţă, iar acesta este cel mai bun lucru la care te poţi aştepta de la o luptă. Orice om care valorează ceva cunoaşte frica. Ceea ce contează, însă, e cât de bine o foloseşti.

– Să mă tem? Ăsta-i sfatul tău?

– Sfatul meu este să-ţi găseşti o femeie cumsecade şi să te fereşti cât poţi de orice fel de conflict, şi îmi pare tare rău că n-am primit şi eu povaţa asta acum vreo douăzeci de ani.

Se uită într-o parte la Jezal.

– Însă dacă, să zicem, eşti într-o câmpie imensă, dacă eşti în

mijlocul pustietăţii şi n-ai cum scăpa şi trebuie să te lupţi, există trei reguli pe care eu le consider esenţiale într-o bătălie. În primul rând, dă-ţi toată silinţa să faci pe prostul, pe laşul, pe molâul. Există o vorbă care zice că tăcerea este cea mai bună armură a războinicului. Până acum nici înfăţişarea dură, nici cuvintele aspre nu au câştigat vreo luptă, dar au pierdut câteva.

– Să fac pe prostul, zici? Înţeleg.

Jezal îşi construise întreaga viaţă încercând să pară cel mai deştept, cel mai puternic, cel mai nobil. Îl intriga nespus această nouă idee că cineva ar putea alege să pară mult mai debil decât era.

– În al doilea rând, nu-ţi lua niciodată duşmanul în joacă, indiferent cât de nătâng ţi se pare că ar fi. Tratează-l pe fiecare de parcă ar fi de două ori mai deştept, de două ori mai puternic, de două ori mai rapid decât tine, şi atunci vei avea parte de o surpriză plăcută. Respectul nu te costă nimic. Şi nimic nu ucide omul mai repede decât îndrăzneala fără minte.

– Să nu-mi subestimez niciodată inamicul. Înţeleaptă prevedere.

Jezal începuse să-şi dea seama că-l subapreciase pe nordicul acesta mătăhălos. Nu era nici pe departe atât de nătâng cum îl crezuse.

– În al treilea rând, nu-ţi pierde niciodată din ochi adversarul şi ascultă de părerile celorlalţi. Dar, odată ce ţi-ai stabilit planul, concentrează-te numai asupra lui şi nu lăsa nimic să-ţi abată atenţia. Când vine momentul să acţionezi, loveşte fără ezitare. Întârzierea este mama dezastrului, zicea tata, şi crede-mă, am văzut ceva dezastre la viaţa mea.

– Fără ezitare, şopti Jezal, dând încetişor din cap ca pentru sine. Desigur.

Nouădegete îşi supse obrajii răniţi.

– Nimic nu poate înlocui văzul şi acţiunea, dar fii stăpân pe simţurile tale şi cred că ai jumătate şanse să înfrângi pe oricine.

– Jumătate? Şi cealaltă jumătate?

Nordicul ridică din umeri.

– Noroc.

– Nu-mi place asta, mârâi Ferro, uitându-se furioasă la pereţii abrupţi ai defileului.

Jezal se întrebă dacă exista ceva pe lume care să-i placă.

– Crezi că suntem urmăriţi? o întrebă Bayaz. Vezi pe cineva?

– Cum să văd ceva de aici, de jos? Despre asta este vorba!

– Bun loc pentru o ambuscadă, murmură Nouădegete.

Jezal se uită nervos în jur. Stânci fărâmate, tufişuri, copaci pitici. Terenul era plin de ascunzători.

– Asta este calea pe care ne-a stabilit-o Picior-Lung, bombăni Bayaz, şi n-are niciun rost să-ţi iei om de serviciu dacă ai de gând să speli singur latrinele. Unde dracu’ e afurisitul ăla de Navigator? Nu-i niciodată aici când ai nevoie de el. Apare doar ca să bage-n burtă şi să ne împuie capul ore-n şir cu cât de grozav este! Dacă aţi şti cât mă costă nemernicul ăsta…

– La naiba.

Nouădegete îşi opri calul şi coborî anevoie din şa. Trunchiul unui copac uriaş, crăpat şi fără viaţă, stătea întins de-a curmezişul defileului, blocând drumul.

– Nu-mi place, repetă Ferro, dându-şi jos arcul de pe umăr.

– Nici mie, mormăi Nouădegete, făcând un pas spre copac. Dar trebuie să fim reali…

– Suficient!

Vocea plină de tupeu şi încredere vibră prin măruntaiele văii. Quai trase de dârlogi şi opri căruţa. Jezal privi spre marginea defileului, cu inima zbătându-i-se în gât. Acum îl vedea pe cel care vorbise. Un individ înalt, îmbrăcat cu o armură veche din piele, aşezat neglijent pe buza prăpastiei, cu un picior atârnat în gol, cu părul fluturându-i în adierea blândă. Un bărbat plăcut, cu aspect prietenos, cu zâmbet larg, din câte îşi dădea seama Jezal de la depărtare.

– Numele meu este Finnius şi sunt un umil servitor al împăratului Cabrian!

– Cabrian? strigă Bayaz ca să se facă auzit. Am auzit că şi-a pierdut minţile!

– Are oarece idei destul de interesante, ridică nepăsător din umeri Finnius. Dar a avut întotdeauna grijă de noi. Să vă explic cum stă treaba – sunteţi înconjuraţi din toate părţile!

Un alt individ cu expresie severă, cu scut şi sabie scurtă, ieşi la iveală din spatele trunchiului prăbuşit. Mai apărură alţi doi, apoi alţi trei ieşiră la iveală din spatele stâncilor, din spatele tufişurilor, toţi cu mine serioase şi arme serioase. Jezal îşi umezi buzele. Probabil că-i râdea în nas pericolului, fireşte, însă acum, că pericolul se afla chiar în faţa lui, nu mai părea chiar atât de amuzant. Se uită în spate. Alţi bărbaţi ieşiră de după stâncile pe lângă care trecuseră doar cu câteva clipe în urmă, blocându-le

retragerea.

Nouădegete îşi încrucişă braţele pe piept.

– Măcar o dată, murmură el, mi-ar plăcea să fiu eu cel care-i ia pe alţii prin surprindere.

– Mai sunt câţiva de-ai noştri, strigă Finnius, aici sus, cu mine! Arcaşi pricepuţi, cu săgeţile pregătite!

Jezal le desluşi siluetele pe cerul alb, le desluşi formele curbate ale armelor.

– Pricepeţi că nu aveţi cum să mai înaintaţi!

Bayaz îşi întinse mâinile.

– Poate că am putea ajunge la o înţelegere care să ne convină tuturor! Nu trebuie decât să spuneţi care vă este preţul şi…

– Nu ne sunt de folos banii tăi, bătrâne, şi sunt profund rănit de presupunerea ta! Suntem soldaţi, nu bandiţi! Avem ordine să găsim un anume grup de oameni, un grup de oameni care rătăcesc prin mijlocul pustietăţii, departe de drumurile umblate! Un ticălos bătrân şi pleşuv cu un băiat bolnăvicios, un idiot din Uniune cu nasul pe sus, o curvă plină de cicatrice, şi un nordic ca o gorilă! Aţi văzut pe cineva care să se potrivească descrierii?

– Dacă eu sunt curva, strigă Nouădegete, cine-i nordicul?

Jezal tresări. Fără glume, vă rog frumos, fără glume, dar Finnius râse cu poftă.

– Nu mi s-a spus că sunteţi comici. Cred că-i un bonus, asta. Măcar până vă omorâm. Dar unde-i celălalt? Navigatorul?

– Habar nu am, mârâi Bayaz, din păcate. Dacă e să moară cineva, el o merită cu prisosinţă.

– Haide, nu te necăji prea tare. O să-l prindem mai încolo.

Finnius râse din toată inima, iar bărbaţii din jurul lor rânjiră şi îşi mângâiară tandru armele.

– Aşa că fiţi buni şi predaţi-vă armele flăcăilor mei, ca să vă putem lega şi să pornim spre Darmium înainte de lăsarea întunericului!

– Şi acolo?

Finnius ridică nepăsător din umeri.

– Acolo nu mai e treaba mea. Nu-i pun întrebări împăratului, iar voi nu-mi puneţi mie întrebări. Aşa, nu e nimeni jupuit de viu. Pricepi ce-ţi zic, moşule?

– Pricep foarte bine, pentru că te exprimi foarte clar, însă mă tem că Darmium nu este în drumul nostru.

– Ai cumva probleme cu capul? strigă Finnius.

Bărbatul din apropiere făcu un pas înainte, înşfăcând

căpăstrul calului lui Bayaz.

– Ai spus destule, mârâi el.

Jezal avu o senzaţie oribilă de măruntaie topite. Aerul din jurul umerilor lui Bayaz vibră, aidoma aerului de deasupra unei forje. Bărbatul din faţă se încruntă, deschise gura să zică ceva. Iar chipul lui păru că se aplatizează, apoi capul i se despică, iar el zbură din loc, ca înşfăcat de mâna vreunui uriaş nevăzut. Nici măcar nu avu vreme să urle.

Nici cei patru oameni din spatele lui nu au apucat să-şi dea seama ce se petrece. Trupurile lor sfârtecate, rămăşiţele cojite ale trunchiului cenuşiu de copac, dimpreună cu o cantitate impresionantă de ţărână şi pietricele fură smulse de pe sol şi azvârlite prin aer şi izbite de peretele stâncos al defileului aflat la depărtare de o sută de paşi, iscând un vuiet de casă care se dărâmă.

Jezal rămase cu gura căscată. Încremeni în loc. Totul nu durase decât o fracţiune de secundă absolut înspăimântătoare. Acum cei cinci bărbaţi erau acolo, în clipa următoare deveniseră carne tocată printre maldărul de resturi. De undeva din spate auzi bâzâitul corzii unui arc. Apoi un ţipăt şi un trup se prăbuşi în vale, izbindu-se de stânci ca o cârpă, aterizând cu faţa în jos în pârâu.

– Fugiţi! mugi Bayaz.

Dar Jezal rămase înşurubat în şa, uitându-se ca prostul în jur. Aerul din jurul Magului încă se mai mişca, parcă şi mai tare. Stâncile din spatele lui fremătau şi se răsuceau ca pietrişul din albia râului. Bătrânul se încruntă, îşi privi mâinile.

– Nu, murmură el, răsucindu-le pe toate părţile.

Frunzele moarte de pe jos se ridicau în aer şi fâlfâiau ca bătute de vânt.

– Nu, repetă Bayaz, cu ochii căscaţi.

Întreg trupul începu să-i tremure. Jezal văzu speriat cum pietrele din jur se ridicară de la sol, urcând ireal spre înalturi. Ramurile tufişurilor începură să se frângă, bulgări de iarbă începură să se desprindă de stânci, veşmintele sale începură să fluture şi să se zbată, ca trase în sus de o forţă invizibilă.

– Nu! urlă Bayaz, iar umerii îi căzură într-un spasm neaşteptat.

Un copac din apropiere se despică cu zgomot asurzitor, iar ploaia de aşchii umplu aerul care vibra. Cineva urla, însă Jezal aproape că nu mai auzea nimic. Calul lui se cabră, iar el nu avu

prezenţa de spirit să se ţină bine. Căzu pe spate, cu întreaga vale pâlpâind, tremurând, vibrând în jurul lui.

Bayaz îşi dădu capul pe spate, cu spinarea ţeapănă, cu o mână ridicată şi zgâriind, parcă, aerul. O piatră de mărimea unui cap de om trecu pe lângă faţa lui Jezal şi se sparse de o lespede. Aerul era plin de asaltul fragmentelor de lemn, de piatră şi ţărână, al frânturilor de haine şi arme. Lui Jezal îi ţiuiau urechile de îngrozitorul huruit, zornăit, răpăit. Se aruncă pe burtă, cu faţa în jos, îşi acoperi capul cu braţele şi strânse ochii.

Se gândi la prieteni. La West, la Jalenhorm şi la Kaspa, chiar şi la locotenentul Brint. Se gândi la familia lui, şi la casa lui, şi la tatăl şi fraţii lui. Se gândi la Ardee. Dacă ajungea să-i mai vadă vreodată pe lumea asta, va fi un om schimbat, un om mai bun. Îşi făcu acest jurământ cu buze mute şi tremurătoare, în vreme ce vântul nefiresc sfâşia valea în jurul lui. Nu va mai fi egoist, nu va mai fi îngâmfat, nu va mai fi leneş. Va fi un prieten mai bun, un fiu mai bun, un iubit mai bun, măcar dacă ar supravieţui. Măcar dacă ar supravieţui. Măcar dacă…

Îşi auzi propria-i respiraţie îngrozită ieşindu-i din gură în icnete repezi, îşi simţi sângele pulsându-i în urechi.

Zgomotul încetase.

Jezal deschise ochii. Îşi luă mâinile de pe cap, stârnind o avalanşă de rămurele şi ţărână. Defileul era plin de frunze care zburau prin aer, plin de negura colbului înecăcios. Îl văzu în apropiere pe Nouădegete căruia îi şiroia sângele pe obrajii murdari dintr-o tăietură de pe frunte. Se mişca cu grijă în lateral. Sabia scoasă din teacă îi atârna lângă picior. Cineva era în faţa lui. Unul dintre bărbaţii care veniseră din spate, înalt, cu un ciuf de păr roşu. Îşi dădeau târcoale. În genunchi, Jezal se uită la ei, cu gura căscată. Bănuia cumva că ar trebui să intervină, dar habar nu avea ce anume să facă.

Roşcovanul făcu o mişcare bruscă, sări înainte rotindu-şi sabia deasupra capului. Se mişcă iute, dar Nouădegete era şi mai iute. Făcu un pas lateral, astfel că lama şuieră doar la câţiva centimetri distanţă de faţa lui. Apoi, spintecă, în trecere, burta adversarului său. Bărbatul icni. Se împletici câţiva paşi. Sabia grea a lui Nouădegete îl izbi în moalele capului cu un pocnet găunos. Se împiedică în propriile-i picioare şi se prăbuşi. Sângele ţâşni învolburat din rana care i se căscase în ţeastă. Jezal îl urmări cum se întinde încet, îmbibând solul din jurul cadavrului. O băltoacă tot mai mare, amestecându-se cu colbul şi pământul

afânat de pe fundul văii. Nu a mai fost nevoie de o a doua lovitură. Nu a mai fost nevoie de regula celei mai bune lovituri din trei.

Deveni conştient de zgomote de încăierare şi icnete şi îşi ridică privirea. Nouădegete se lupta corp la corp cu un alt bărbat, cu un bărbat şi mai masiv. Ambii mârâiau şi se trăgeau de haine, încercând să apuce un cuţit. Jezal rămase cu gura căscată.

– Înjunghie-l! îi strigă Nouădegete, luându-se la trântă cu celălalt. Înjunghie-l, în puii mei!

Jezal rămase nemişcat în genunchi, cu ochii mari. Cu o mână apucase mânerul sabiei sale lungi, atât de strâns, de parcă ar fi căzut de pe o stâncă, iar aceea era ultimul smoc de iarbă de care se putea agăţa.

Se auzi bufnitură surdă. Uriaşul gemu. Dintre coaste îi ieşea o săgeată. Altă bufnitură. Două săgeţi. Apăru o a treia, alături de celelalte. Bărbatul alunecă încetişor din strânsoarea lui Nouădegete, căzu în genunchi, tuşind şi icnind. Se târî spre Jezal, se întoarse pe spate, strâmbându-se şi scoţând scâncete caraghioase. Rămase pe spate în mijlocul potecii, cu săgeţile ieşindu-i din trup ca tulpinile de papură dintr-un lac puţin adânc. Nemişcat.

– Ce s-a întâmplat cu nemernicul ăla de Finnius?

– A scăpat.

– O să vină cu întăriri!

– Ori mă ocupam de el, ori de ăla de acolo.

– Îl rezolvam eu pe ăla!

– Sigur că îl rezolvai. Dacă ai mai fi putut să-l ţii în braţe încă un an, poate că Luthar s-ar fi hotărât să-şi tragă sabia, ce zici?

Voci ciudate, care n-aveau nimic de-a face cu el. Încet, şovăitor, Jezal reuşi să se ridice în picioare. Gura îi era uscată, genunchii îi tremurau, urechile îi ţiuiau. La câţiva paşi depărtare, Bayaz zăcea pe spate, iar ucenicul îngenunchease lângă el. Unul dintre ochii vrăjitorului era închis, celălalt era uşor întredeschis, pleoapa îi zvâcnea dezvelind corneea.

– Poţi să-i dai drumul acum.

Jezal privi în jos. Mai strângea încă în mână mânerul sabiei. Articulaţiile i se albiseră. Porunci degetelor să se desfacă. Îl durea palma de la strânsoare. Simţi o mână grea pe umăr.

– Eşti bine?

Vocea lui Nouădegete.

– Ce?

– Eşti rănit?

Jezal se inspectă, întorcându-şi prosteşte mâinile şi pe faţă, şi pe dos. Murdare, dar fără strop de sânge.

– Nu cred.

– Bine. Au fugit caii. Dar nu-s ei de vină. Dacă aş fi avut şi eu patru picioare, aş fi ajuns deja la jumătatea drumului spre mare.

– Ce?

– Ce-ar fi să-i prinzi?

– Cine te-a făcut şef?

Sprâncenele lui Nouădegete se apropiară uşor una de alta. Jezal îşi dădu seama că acum stăteau foarte aproape şi că mâna nordicului încă mai era pe umărul lui. Se odihnea acolo, nimic mai mult, dar îi putea simţi forţa prin postavul hainelor şi i se părea că ar fi fost capabilă să-i smulgă braţul din umăr fără efort. Gură păcătoasă, îl băga numai în belele. Se aştepta la un pumn în nas, în cel mai fericit caz, dacă nu la o rană fatală la cap, însă Nouădegete îşi ţuguie buzele cu un aer gânditor şi începu să-i vorbească.

– Suntem foarte deosebiţi, tu şi cu mine. Deosebiţi din toate punctele de vedere. Îmi dau seama că nu ai prea mult respect pentru neamul meu, sau pentru mine, în mod special, şi nu-ţi port pică pentru asta. Morţii ştiu că am şi eu defectele mele, iar eu sunt conştient de ele. Poate crezi că tu eşti deştept, iar eu sunt tâmpit, şi cutez a spune că ai dreptate. Dar când este vorba de luptă, îmi pare rău să-ţi zic, există foarte puţini oameni cu o experienţă mai mare decât a mea. Fără supărare, dar tu nu eşti unul dintre aceştia. Nimeni nu m-a făcut şef, dar cineva trebuie să facă şi lucrul ăsta.

Se apropie şi mai mult, iar laba lui uriaşă îi strânse părinteşte umărul lui Jezal, gest pe undeva între mângâiere şi ameninţare.

– Ai vreo problemă cu asta?

Jezal se gândi puţin. Ştia că e foarte depăşit. Iar evenimentele din ultimele câteva minute îi demonstrau tocmai asta. Privi la bărbatul ucis de Nouădegete cu câteva clipe înainte şi văzu că despicătura din ţeastă se căscase şi mai tare. Poate că, pentru moment, ar fi fost mai bine să facă ce i se spune.

– Nicio problemă, răspunse.

– Bun!

Nouădegete rânji, îl bătu pe spate şi îi dădu drumul.

– Caii trebuie să fie prinşi şi cred că eşti numai nimerit pentru treaba asta.

Jezal dădu din cap şi plecă pe picioare nesigure să-i caute.

Cele o sută de cuvinte

Se întâmpla ceva ciudat, cu siguranţă. Colonelul Glokta îşi testă membrele, dar păru incapabil să şi le mişte. Strălucirea soarelui îl orbea.

– I-am învins pe gurkieni? întrebă el.

– Bineînţeles, îi răspunse Hadişul Kahdia, intrând în câmpul vizual al lui Glokta. Cu ajutorul Domnului i-am trecut pe toţi prin sabie. I-am măcelărit ca pe vite.

Bătrânul băştinaş muşcă iar din mâna retezată. Dăduse deja gata două degete.

Glokta îşi ridică mâna să i-o ia, numai că nu mai avea mână, ci doar un ciot însângerat, mâncat până la încheietură.

– Pe legea mea, murmură colonelul, îmi mănânci mâna.

Kahdia surâse.

– Şi este absolut delicioasă. Felicitările mele.

– Absolut delicioasă, murmură şi generalul Vissbruck, luând mâna de la Kahdia şi smulgând cu dinţii o fâşie de carne. Poate din cauza exerciţiilor de scrimă din tinereţe.

Chipul durduliu şi zâmbăreţ i se mânjise de sânge.

– Scrima, fireşte, spuse Glokta. Mă bucur că vă place, continuă el cu toate că întreaga poveste părea destul de ciudată.

– Ne place, ne place! strigă Vurms, care ţinea piciorul lui Glokta cu ambele mâini, ca pe o felie de pepene verde şi ciugulea delicat din el. Toţi patru suntem încântaţi! Are gust de friptură de porc!

– Are gust de brânză bună! strigă Vissbruck.

– Are gust de miere dulce! gânguri Kahdia, presărând puţină sare pe burta lui Glokta.

– Are gust de bani! toarse vocea Magistresei Eider de undeva de mai jos.

Glokta se ridică în capul oaselor.

– Ce? Ce faci acolo jos?

Femeia ridică ochii şi îi zâmbi larg.

– Mi-ai luat inelele. Trebuie să-mi dai ceva în schimb.

Dinţii i se înfipseră în coapsa lui dreaptă ca nişte pumnale minuscule şi smulse o bucăţică de carne. Sorbi cu poftă sângele din rană şi linse cu mişcări repezi pielea din jur.

Colonelul Glokta îşi ridică sprâncenele.

– Ai dreptate, fireşte. Perfectă dreptate.

Îl durea infinit mai puţin decât s-ar fi aşteptat, doar că îl epuiza statul în capul oaselor. Se lăsă înapoi pe nisip şi rămase întins acolo, privind cerul albastru.

– Toţi aveţi perfectă dreptate.

Magistresa ajunsese la şold.

– Au! se hlizi colonelul. Mă gâdilă!

Dar cât de plăcut era, îşi spuse el, să fie mâncat de o femeie atât de frumoasă.

– Un pic mai la stânga, murmură închizând ochii, un picuţ mai la stânga…

Glokta sări din somn cu un zvâcnet ce-i trimise săgeţi de durere înfiorătoare de-a lungul spinării încordate ca un arc. Piciorul stâng îi tremura incontrolabil sub cearşaful lipicios, contracţii mistuitoare îi înjunghiau muşchii veştejiţi. Îşi muşcă buza de jos cu dinţii care îi mai rămăseseră, încercând să-şi înăbuşe urletul, pufăi greu pe nas, cu toată faţa schimonosită de eforturile furibunde pe care le făcea pentru a-şi controla durerea.

Chiar atunci când credea că piciorul i se va despica în două, muşchii i se relaxară fără de veste. Glokta se prăbuşi la loc în patul rece şi umed şi rămase întins acolo respirând sacadat. *La naiba cu visele astea blestemate.* Tot trupul îi era în agonie, tot trupul îi era vlăguit şi îi tremura şi era acoperit cu sudoare rece. Se încruntă în beznă. Un zgomot ciudat umplea încăperea. Ca un şuierat, ca o rostogolire. *Ce e asta?* Încet, cu multă băgare de seamă, se rostogoli pe o parte şi se opinti să se dea jos din pat, şontâcăi până la fereastră şi privi afară.

Oraşul nu se mai vedea. O cortină cenuşie se pogorâse peste el, izolându-l de restul lumii. *Ploaie.* Rafalele udau pervazul, iar stropii mari se spărgeau de el, transformându-se într-o bură blândă, trimiţând o ceaţă răcoroasă în cameră, umezind perdelele, covorul de sub geam şi mângâind pielea transpirată a lui Glokta. *Ploaie.* Uitase că mai poate exista aşa ceva.

O scânteie în depărtare. Un fulger. Clopotniţele Marelui Templu se desluşiră o fracţiune de secundă în întunericul plin de freamăt, apoi bezna coborî din nou peste ele şi se auzi bolborositul lung şi furios al tunetului. Glokta îşi scoase mâna pe fereastră şi ploaia rece îi udă pielea. Senzaţie stranie, necunoscută.

– Pe legea mea, şopti el.

– A început sezonul ploilor.

Glokta se răsuci brusc, se împiedică şi se prinse de piatra rece a cadrului ferestrei, aproape sufocându-se. În încăpere era beznă ca în iad, aşa că nu-şi putea da seama dincotro venise vocea. *Sau a fost numai în imaginaţia mea? Mai dorm încă?*

– Sublim moment. Lumea pare că a renăscut.

Lui Glokta îi îngheţă inima în piept. Vocea unui bărbat. Profundă şi pătrunzătoare. *Vocea celui care l-a capturat pe Davoust? Care mă va captura acum şi pe mine?*

Strălucirea unui alt fulger lumină camera. Cel care vorbise stătea pe covor cu picioarele încrucişate. Un negru bătrân cu părul lung. *E între mine şi uşă. N-am cum să trec de el, chiar dacă aş alerga mult mai bine.* Lumina dispăru la fel de repede pe cum venise, însă imaginea mai dăinui o clipă, arzându-i ochii. Apoi bubuitul tunetului despică cerurile, reverberând în întunericul din încăperea vastă. *Nu mi-ar auzi nimeni strigătele disperate după ajutor. Nici măcar în cazul în care s-ar sinchisi cineva.*

– Cine naiba eşti? întrebă Glokta cu voce piţigăiată din cauza sperieturii.

– Numele meu este Yulwei. Nu trebuie să te sperii.

– Să nu mă sperii? Îţi baţi joc de mine?

– Dacă aş fi avut intenţia să te ucid, aş fi făcut-o când dormeai.

– Acum m-am mai liniştit.

Mintea lui Glokta alerga de nebună de colo-colo, analizând toate obiectele care se aflau la îndemână. *Aş putea să ajung la ceainicul decorativ de pe masă.* Aproape că îl umflă râsul la acest gând. *Şi ce să fac cu el? Să-i ofer o ceaşcă cu ceai? Nu-i nimic ce mi-ar putea folosi ca armă, presupunând că aş fi mai în putere.*

– Cum ai intrat?

– Am metodele mele. Aceleaşi metode care m-au ajutat să traversez deşertul cel mare, să merg neobservat pe drumul aglomerat de la Shaffa, să trec printre rândurile armatei gurkiene şi să intru în cetate.

– Dacă stai să te gândeşti bine, poate că era mai simplu doar să baţi la uşă.

– Bătutul la uşă nu-ţi garantează intrarea.

Glokta îşi forţă ochii în întuneric, însă nu reuşi să zărească nimic în afară de conturile vagi ale mobilei şi arcadele cenuşii ale

celorlalte ferestre. Ploaia răpăia pe pervazul din spatele lui, sâsâia blând pe acoperişurile oraşului de dedesubt. Chiar atunci când tocmai se întreba dacă nu cumva visul se încheiase, auzi din nou vocea.

– Îi urmăresc pe gurkieni de mulţi ani. Asta este menirea mea. Pedeapsa pentru rolul pe care l-am jucat în schisma care mi-a dezmembrat ordinul.

– Ordinul?

– Ordinul Magilor. Sunt al patrulea din cei doisprezece ucenici ai lui Juvens.

Un Mag. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ca băgăciosul ăla chel, Bayaz, care n-a făcut nimic altceva decât să mă aiurească de cap. De parcă n-aş avea suficiente griji cu politica şi cu trădarea, acum mai trebuie să ascult şi legende şi superstiţii. Cred că nu mai apuc să dorm ceva în noaptea asta.

– Mag, zici? Iartă-mă că nu sar în sus de bucurie. Întâlnirile mele cu ordinul tău n-au fost decât o pierdere de vreme de fiecare dată, în cazurile cele mai fericite.

– Atunci, aş putea încerca să reîntregesc reputaţia. Îţi aduc informaţii.

– Gratis?

– Doar de această dată. Gurkienii s-au pus în mişcare. Cinci din coloanele lor cu stindarde aurii intră în noaptea asta în peninsulă, la adăpostul furtunii. Douăzeci de mii de suliţaşi, dimpreună cu maşinării uriaşe de război. Alte cinci coloane aşteaptă dincolo de dealuri, iar asta nu e totul. Drumurile de la Shaffa la Ul-Khatif, de la Ul-Khatif la Daleppa, de la Daleppa la ţărmul mării viermuiesc toate de soldaţi. Împăratul îşi foloseşte toate efectivele de care dispune. Tot Sudul e în fierbere. Recruţi din Kadir şi Dawah, călăreţi sălbatici din Yashtavit, sălbatici fioroşi din junglele Shamirului, unde bărbaţii şi femeile luptă umăr la umăr. Toţi se îndreaptă spre nord. Şi vin aici să lupte pentru Împărat.

– Atât de mulţi doar ca să cucerească Dagoska?

– Mai mulţi, încă. Împăratul şi-a construit o flotă. O sută de corăbii mari.

– Gurkienii nu sunt marinari. Uniunea controlează mările.

– Lumea se schimbă, iar tu trebuie să te schimbi cu ea, sau să fii călcat în picioare. Războiul acesta nu va fi ca ultimul. Khalul îşi va trimite acum soldaţii. Ani lungi au trecut până la strângerea armatei. Se deschid porţile marelui templu-fortăreaţă din

Sarkant, acolo sus, în munţii pleşuvi. Le-am văzut cu ochii mei. Iese la lumină şi Mamun, de trei ori binecuvântat şi de trei ori blestemat, rodul deşertului, primul ucenic al lui Khalul. Împreună au încălcat cea de-a Doua Lege, împreună au mâncat carne de om. Cele O Sută De Cuvinte vin în urma lor, Devoratori cu toţii, discipoli ai Profetului, crescuţi pentru luptă şi hrăniţi de-a lungul acestor lungi ani, adepţi ai disciplinelor războiului şi ai Înaltei Arte. Niciodată lumea nu s-a confruntat cu o primejdie mai mare din Vremurile Străvechi, când Juvens s-a luptat cu Kanedias. Din vremurile dinainte de asta, poate, când Glustrod a atins Cealaltă Parte şi a încercat să deschidă porţile lumii din adâncuri.

Şi bla, bla, bla. Păcat. Cuvintele lui aveau surprinzător de multă noimă pentru un Mag.

– Zici că vrei să-mi dai nişte informaţii? Atunci păstrează pentru tine poveştile de adormit copiii şi spune-mi ce s-a întâmplat cu Davoust.

– Există un Devorator aici. Îi simt mirosul. Sălăşluieşte în beznă. Iar misiunea lui este să-i distrugă pe toţi cei care se opun Profetului.

Iar eu aş fi primul de pe listă?

– Predecesorul tău nu a părăsit niciodată încăperile acestea. Devoratorul l-a luat ca să protejeze trădătorul din cetate.

Da. Bravo. Acum vorbeşti pe limba mea.

– Cine este trădătorul?

Vocea lui Glokta, piţigăiată, stridentă, avidă, chiar în propriile-i urechi.

– Nu sunt ghicitor, schilodule. Şi, chiar dacă ţi-aş da un răspuns, mă vei crede, oare? Oamenii trebuie să înveţe în ritmul lor.

– Bah! pufni Glokta. Eşti exact ca Bayaz. Vorbeşti, şi vorbeşti, şi dai din gură, şi nu spui absolut nimic. Devoratori? Poveşti vechi şi prostii!

– Poveşti? Nu te-a dus Bayaz în Casa Creatorului?

Glokta simţi un nod în gât, iar mâna tremurândă i se apucă mai strâns de piatra umedă de sub fereastră.

– Şi totuşi te îndoieşti de spusele mele? Eşti greu de cap, schilodule. Oare nu am văzut eu sclavii mărşăluind spre Sarkant, scoşi din casele lor din toate ţinuturile cucerite de gurkieni? Oare nu am văzut eu toate acele coloane nenumărate mânate spre vârful munţilor? Ca să fie hrană pentru Khalul şi discipolii lui, ca să le sporească şi mai mult puterile. Crimă împotriva lui

Dumnezeu! Încălcare a celei de-a Doua Legi, scrise cu litere de foc de însuşi Euz! Nu mă crezi, şi poate că bine faci să nu mă crezi, dar în zori vei vedea că gurkienii au ajuns aici. Vei număra cinci coloane, şi atunci vei şti că ţi-am spus adevărul.

– Cine este trădătorul? şuieră Glokta. Spune-mi, ticălosule care vorbeşti în dodii!

Tăcere. Doar ropotul ploii, pleoscăitul apei, zbaterea vântului prin draperiile de la ferestre. Un fulger lumină scurt întreaga încăpere.

Pe covor nu mai era nimeni. Yulwei dispăruse.

Armata gurkiană înainta încet în cinci blocuri enorme, două în faţă, trei în spate, acoperind întreaga limbă de pământ de la un ţărm la altul. Se deplasau în formaţie perfectă, în bătăile asurzitoare ale tobelor uriaşe, rând după rând, tropăitul cizmelor aidoma tunetelor îndepărtate de cu o noapte în urmă. Soarele ştersese deja toate urmele ploii, iar acum arunca străluciri de oglindă pe mii de coifuri, pe mii de scuturi, pe mii de săbii, mii de vârfuri de săgeţi, mii de armuri. O pădure de suliţe sclipitoare înaintând implacabil. O maree nemiloasă, neobosită, irezistibilă.

Soldaţii Uniunii, răspândiţi pe zidurile de apărare, stăteau ghemuiţi în spatele parapetelor, cu arbaletele la îndemână, cercetând cu priviri agitate armata care înainta. Glokta aproape că le putea simţi frica. *Şi cine i-ar putea învinovăţi? Mai mult ca sigur că suntem cu foarte mult depăşiţi numeric.* Aici sus, în bătaia vântului, nu se auzeau tobe, nu se auzeau ordine, nu se auzeau zgomotele pregătirilor făcute în ultimul moment. Nu se auzea decât tăcerea.

– Uite-i, şopti dus pe gânduri Nicomo Cosca, rânjind la priveliştea care i se aşternea înainte.

El singur părea neatins de frică. *Ori are nervi de oţel, ori are o imaginaţie mult prea săracă. Se pare că îi este totuna, fie că stă cu burta la soare şi se îndoapă cu băutură, fie că îşi priveşte moartea în ochi.* Îşi ridicase un picior pe parapet, îşi încrucişase braţele pe genunchi, îşi legăna în mână sticla pe jumătate goală. Costumul de luptă al mercenarului semăna foarte mult cu costumul lui de băută. Aceleaşi cizme deformate şi tocite, aceiaşi nădragi distruşi. Singurul hatâr pe care îl făcuse luptei era un pieptar negru, gravat şi pe faţă, şi pe spate cu auriu. Şi acesta văzuse zile mai bune, căci acum emailul era ciobit, iar niturile mâncate de rugină. *Dar probabil că odinioară a fost o*

splendoare.

– Minunată armură.

– Ce, asta? privi Cosca în jos la pieptar. Pe vremuri, poate, dar a avut partea ei de suferinţă de-a lungul anilor. A fost un dar din partea Marii Ducese Sefeline de Ospria pentru că am învins armata din Sipani în războiul de cinci luni. Tot atunci mi-a promis prietenie veşnică.

– E frumos să ai prieteni.

– Nu tocmai. În aceeaşi noapte a încercat să mă omoare. Victoriile mele îmi aduseseră mult prea multă popularitate în rândul supuşilor lui Sefeline. S-a temut să nu încerc să iau puterea. Otravă. În vin.

Cosca luă o înghiţitură lungă din sticlă.

– Mi-a omorât ibovnica preferată. A trebuit să scap cu fuga, luând cu mine doar pieptarul ăsta afurisit, şi să intru în simbria Prinţului din Sipani. Ticălosul ăla bătrân nu plătea nici pe departe la fel de bine, dar măcar am apucat să-i conduc armata împotriva Ducesei şi să am satisfacţia de a o otrăvi eu pe ea, se încruntă Cosca. I s-a învineţit faţa. Era vânătă şi strălucitoare, crede-mă când îţi spun. Ai grijă să nu ajungi niciodată prea popular, ăsta-i sfatul meu.

Glokta pufni:

– Popularitatea exagerată nu se numără printre preocupările mele cele mai presante.

Vissbruck îşi drese zgomotos glasul, evident deranjat că nu era băgat în seamă. Arătă spre şirurile nesfârşite de oameni care înaintau de-a lungul istmului.

– Superiorule, gurkienii se apropie.

Nu mai spune? Nici nu observasem.

– Am permisiunea ta să inund şanţul?

O, da, momentul tău de glorie.

– Foarte bine. Fă-o.

Vissbruck se îndreptă ţanţoş spre parapet, pătruns de importanţa deosebită a rolului său. Îşi ridică încet braţul, apoi îl coborî brusc, despicând aerul, cu un gest extrem de infatuat. De undeva de jos, ascunse vederii, bice plesniră, iar atelaje de catâri se opintiră trăgând frânghiile. Vaietele stridente ale lemnului sub presiunea uriaşă ajunseră până sus, la ei, apoi auziră şi scârţâituri şi pocnete când cedară digurile, apoi un bubuit furios când cantitatea uriaşă de apă de mare răbufni şi inundă şanţul adânc din ambele părţi cu spumă albă şi sălbatică. Apa se întâlni

cu apă chiar sub ei, împrăştiind stropi scânteietori în aer până pe crestele zidurilor şi chiar mai sus de ele. O clipă mai târziu, această nouă fâşie de mare era din nou calmă. Şanţul devenise canal, cetatea devenise insulă.

– Şanţul e inundat! anunţă generalul Vissbruck.

– Vedem că este, spuse Glokta. Felicitări. *Să sperăm doar că printre gurkieni nu sunt şi niscaiva înotători buni. Căci e evident că au de unde să-şi aleagă oamenii.*

Cinci prăjini lungi se mişcau uşor deasupra masei tropăitoare de soldaţi, iar pe ele sclipea aurul solid din care erau confecţionate simbolurile gurkiene. *Simboluri ale bătăliilor purtate şi ale bătăliilor câştigate.* Stindardele celor cinci legiuni aruncând fulgere în soarele neîndurător. *Cinci legiuni. Exact cum mi-a spus bătrânul. Înseamnă că le vor urma şi corăbiile?* Glokta întoarse capul şi privi la Oraşul Inferior. Cheiurile lungi intrau în golf ca ţepii unui arici. Încă mai erau multe corăbii. *Corăbii care vin cu proviziile noastre, şi corăbii care pleacă cu ultimii negustori speriaţi.* Acolo nu erau ziduri. Nu erau fortificaţii de niciun fel. *Nu am crezut că am avea nevoie. Întotdeauna Uniunea a stăpânit mările. Dacă ar veni şi corăbiile…*

– Mai avem suficiente rezerve de lemn şi piatră?

Generalul dădu energic din cap, întruchipare a zelului. *Se pare că în cele din urmă s-a obişnuit cu locul lui în noua ierarhie.*

– Din abundenţă, Superiorule, exact aşa cum ai ordonat.

– Vreau să construieşti un zid în spatele docurilor, de-a lungul ţărmului. Cât de solid, cât de înalt şi cât de repede se poate. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea ca gurkienii să-l pună la încercare.

Generalul aruncă o privire cruntă spre zecile de mii de soldaţi care înaintau încet peste peninsulă, se uită la docurile liniştite, apoi iar la armata gurkiană.

– Dar nu cumva ameninţarea care vine dinspre uscat este mai… presantă? Gurkienii nu sunt buni marinari şi, oricum, n-au cum să-şi fi făcut o flotă demnă de acest nume…

– Lumea se schimbă, generale. Lumea se schimbă.

– Desigur, comentă Vissbruck şi se întoarse să vorbească cu aghiotanţii săi.

Glokta şontâcăi până la parapet lângă Cosca.

– Câte detaşamente gurkiene crezi că sunt?

Styrianul îşi scărpină solzii spuzelii de pe gât.

– Sunt cinci steaguri. Cinci legiuni ale Împăratului, şi încă

mulţi alţii pe lângă. Cercetaşi, trupe neregulate din tot Sudul. Câte detaşamente…

Îşi miji ochii în soare, iar buzele i se mişcară mut ca şi cum ar fi avut mintea plină până la refuz de numere complicate.

– Al dracului de multe.

Îşi dădu capul pe spate şi supse ultimii stropi din sticlă, apoi plescăi cu satisfacţie şi aruncă sticla spre gurkieni. Străluci o clipă în soare, apoi se sparse de pământul tare de pe cealaltă parte a canalului.

– Vezi carele alea din spate?

Glokta se uită prin lunetă. Într-adevăr, în spatele soldaţilor, prin pâlpâirea ceţii şi praful ridicat de cizme, se desluşea vag o coloană de care uriaşe. *Bineînţeles, soldaţii au nevoie de provizii, totuşi…* Din loc în loc se vedeau buşteni lungi ca picioarele de păianjen.

– Mecanisme de asediu, spuse Glokta ca pentru sine. *Exact cum a spus Yulwei.* Par a avea intenţii serioase.

– Şi tu ai.

Cosca se apropie şi mai mult de parapet şi începu să-şi desfacă centura. O clipă mai târziu, Glokta auzi pleoscăitul urinei pe baza zidului. Mercenarul îi rânji peste umăr, cu părul rărit fluturându-i în vântul sărat.

– Toată lumea are intenţii serioase. Trebuie să stau de vorbă cu Magistresa Eider. Zic că o să-mi capăt simbria destul de curând.

– Şi eu cred asta, îşi coborî Glokta luneta. Şi ai grijă să ţi-o meriţi.

Orbii conduşi de chior

Întâiul dintre Magi zăcea strâmb pe spate în căruţă, între un butoi cu apă şi un sac cu ovăz pentru cai, cu capul pe un colac de frânghie. Logen nu-l văzuse niciodată atât de bătrân, atât de slab, atât de neputincios. Respiraţia îi era superficială, pielea întinsă pe oase era palidă şi plină de pete şi îmbrobonată de transpiraţie. Din când în când era apucat de convulsii şi se zvârcolea şi murmura cuvinte stranii, iar pleoapele i se zbăteau ca ale unui om captiv într-un coşmar.

– Ce s-a întâmplat?

Quai îşi plecă ochii.

– Ori de câte ori foloseşti Arta, împrumuţi câte ceva din Cealaltă Parte, iar ce împrumuţi trebuie să şi restitui. Există riscuri, chiar şi pentru un maestru. Să încerci să schimbi lumea prin puterea gândului… ce aroganţă.

Colţurile gurii îi zvâcniră într-o încercare de zâmbet trist.

– Poate dacă împrumuţi prea adesea, la un moment dat când atingi lumea din adâncuri laşi şi o parte din tine în urmă…

– În urmă? şopti Logen uitându-se la bătrânul care se zvârcolea.

Nu-i plăcea deloc ce aude. Din câte îşi dădea seama, nu era deloc de râs să te afli în mijlocul pustietăţii fără să ai habar încotro te îndrepţi.

– Gândeşte-te, numai, murmură ucenicul. Însuşi Întâiul dintre Magi, neajutorat ca un copil.

Puse uşor o mână pe pieptul lui Bayaz.

– Viaţa îi atârnă de un fir de păr. Aş putea acum să întind mâna asta slăbănoagă a mea… şi să-l omor.

Logen se încruntă.

– Şi de ce ai vrea să faci una ca asta?

Quai îşi ridică privirea şi îi aruncă iarăşi surâsul lui bolnăvicios.

– De ce ar vrea oricine altcineva una ca asta? Ziceam şi eu aşa.

Şi îşi luă mâna de pe bătrân.

– Cât o să mai rămână aşa?

Ucenicul se aşeză în căruţă şi îşi ridică ochii spre cer.

– Nu se ştie. Poate câteva ore. Poate pe vecie.

– Pe vecie? scrâşni Logen din dinţi. Şi cu noi ce-o să se

întâmple? Ai vreo idee încotro mergem? Sau de ce? Sau ce trebuie să facem când ajungem acolo? Să ne întoarcem?

– Nu.

Vocea şi expresia lui Quai erau tăioase ca tăişul sabiei. Mai tăioase decât ar fi bănuit vreodată Logen.

– Duşmanii sunt în pe urmele noastre. Să ne întoarcem e mai periculos decât să ne continuăm drumul. Mergem înainte.

Logen se cutremură şi îşi frecă ochii. Era obosit, îl dureau toate şi era abătut. Îşi dorea să-l fi întrebat pe Bayaz ce planuri are atunci când avusese ocazia. De fapt, dacă-i vorba aşa, îşi dorea să nu fi plecat din Nord. Ar fi găsit o modalitate prin care să se răfuiască cu Bethod şi ar fi murit într-un loc cunoscut, ucis de mâinile unor oameni pe care măcar îi înţelegea.

Logen nu îşi dorea să se afle la conducere. Trecuseră vremurile când tânjea după faimă, glorie şi respect. Însă îl costase extrem de mult să câştige toate acestea şi se dovediseră a fi lucruri fără valoare. Oamenii avuseseră încredere în el, iar el îi condusese pe un drum însângerat şi plin de suferinţe înapoi în ţărână. Nu mai avea nicio ambiţie. Luarea deciziilor era o năpastă pe capul lui.

Îşi retrase mâinile şi privi în jur. Bayaz bolborosea mai departe în somnul lui febril. Quai se uita nepăsător la nori. Luthar stătea cu spatele la ei şi se holba în hăul defileului. Ferro se aşezase pe o piatră, îşi curăţa arcul cu o zdreanţă şi arunca priviri mânioase. Aşa cum era de aşteptat, îşi făcuse apariţia şi Picior-Lung, exact în momentul când pericolul trecuse, şi stătea în apropiere de ei, părând extrem de încântat de sine însuşi. Logen se strâmbă şi oftă prelung. Nu avea încotro. Nu mai era nimeni altcineva.

– În regulă, mergem spre podul ăsta de la Aulcus, şi acolo o să vedem.

– Nu-i o idee bună, ţâţâi Picior-Lung, apropiindu-se de căruţă cu pas agale şi uitându-se înăuntru. Câtuşi de puţin. L-am prevenit pe stăpânul meu înainte de… nenorocirea asta. Oraşul este părăsit, distrus, devastat. E un loc periculos, ca o piază rea. Poate că podul mai există încă, dar zvonurile spun că…

– Planul era să mergem la Aulcus, şi sunt de părere că nu trebuie să ne abatem de la el.

Picior-Lung continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la Calcis. Mai avem aproape jumătate de drum până la destinaţia noastră finală, dar avem şi provizii de apă şi hrană mai mult decât suficiente pentru

drumul de întoarcere. Cu ceva noroc…

– Ai fost plătit ca să mergi până la capăt?

– Păi, hm, da, am fost, dar…

– Aulcus.

Navigatorul bătu des din pleoape.

– Păi, da, văd că te-ai hotărât. Se pare că fermitatea, îndrăzneala şi forţa sunt calităţile tale, însă prudenţa, înţelepciunea şi experienţa sunt calităţile mele, dacă-mi este permis să spun aşa, şi nu am nici cea mai mică îndoială că…

– Aulcus, mârâi Logen.

Uluit, Picior-Lung se întrerupse cu gura căscată. Apoi îşi reveni şi şi-o închise cu un plescăit.

– Foarte bine. Ne vom întoarce în câmpie, de unde ne vom îndrepta spre vest, către cele trei lacuri. Aulcus se află după ele, însă călătoria va fi una lungă şi periculoasă, mai ales acum că vine iarna. Ar trebui să…

– Bine.

Logen se întoarse înainte ca Navigatorul să apuce să termine ce avea de spus. Fusese partea cea mai uşoară. Îşi supse dinţii şi se duse lângă Ferro.

– Bayaz e… se strădui să găsească un cuvânt potrivit. Dus. Nu ştim pentru câtă vreme.

Femeia dădu din cap.

– Mergem mai departe?

– Hm… cred că… ăsta-i planul.

– În regulă.

Ferro se ridică în picioare şi îşi puse arcul pe umăr.

– Atunci ar fi bine s-o luăm din loc.

Mai uşor decât se aşteptase. Poate chiar prea uşor. Se întrebă dacă nu cumva se gândea să fugă din nou. La drept vorbind, gândul ăsta îi trecuse şi lui prin minte.

– Nici măcar nu ştiu unde mergem.

Ferro pufni.

– Eu n-am ştiut niciodată unde merg. Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că-i mai bine aşa, cu tine la conducere.

Se îndreptă spre cai şi îi aruncă peste umăr:

– N-am avut nicio clipă încredere în ticălosul ăla chel.

Mai rămăsese Luthar. Stătea cu spatele la ceilalţi, cu umerii căzuţi, cu ochii în pământ, cu un aer profund nefericit. Logen îi observă zvâcnetul obrajilor.

– Te simţi bine?

Luthar nu părea că l-ar fi auzit.

– Am vrut să mă lupt. Am vrut, şi ştiu cum să mă lupt, şi aveam mâna pe săbii.

Plesni furios mânerul uneia.

– Am fost tot atât de neajutorat ca un bebeluş pişecios! De ce n-am fost în stare să mă mişc?

– Asta-i problema? În numele morţilor, tinere, asta li se întâmplă aproape tuturor bărbaţilor înainte de prima luptă!

– Da?

– Nici nu-ţi închipui cât de des. Măcar tu n-ai făcut pe tine.

Luthar îşi ridică sprâncenele.

– Se poate întâmpla şi aşa ceva?

– Nici nu-ţi închipui cât de des.

– Şi tu ai îngheţat prima dată?

Logen se încruntă.

– Nu. Mie mi-e uşor să ucid. Mi-a fost întotdeauna uşor. Crede-mă, dintre noi doi, tu eşti cel norocos.

– În cazul în care nu mor pentru că nu mă mişc din loc.

– Ei, fu silit să-i dea dreptate Logen, se poate întâmpla şi asta.

Luthar îşi lăsă capul şi mai mult în piept, iar Logen îi dădu o palmă prietenoasă peste braţ.

– Dar n-ai murit! Curaj, tinere, ai noroc! Încă mai eşti în viaţă, nu?

Jezal dădu nefericit din cap. Logen îl cuprinse de umeri şi îl călăuzi spre locul unde se aflau caii.

– Asta înseamnă că data viitoare ai să te descurci mai bine.

– Data viitoare?

– Fireşte. Viaţa înseamnă să încerci să te descurci mai bine data viitoare.

Logen încălecă, trupul ţeapăn durându-l la fiecare mişcare. Ţeapăn de la atâta drum călare, îndurerat de la bătaia din defileu. O piatră îi spărsese capul la spate şi căpătase un pumn zdravăn în tâmplă. S-ar fi putut şi mai rău.

Se uită după ceilalţi. Încălecaseră cu toţi şi aveau ochii aţintiţi asupra lui. Patru chipuri, absolut deloc asemănătoare, dar cu aproape aceeaşi expresie întipărită pe ele. Aşteptându-i ordinele. De ce ar fi crezut cineva că el ar fi deţinut răspunsurile? Simţi că i se pune un nod în gât şi dădu pinteni calului.

– Să mergem.

Stratagema prinţului Ladisla

– N-ar trebui să stai atât de multă vreme înăuntru, colonele West.

Pike lăsă o clipă din mână ciocanul, iar lumina portocalie a focului i se reflectă în ochi, strălucind pe chipul lui asudat.

– Oamenii vor începe să vorbească.

West reuşi să schiţeze un zâmbet nervos.

– Ăsta e singurul loc cald din toată tabăra asta împuţită.

Adevărat, dar departe de motivul real. Era singurul loc din toată tabăra aia împuţită unde nu s-ar fi gândit nimeni să-l caute. Oameni care mureau de foame, oameni care degerau de frig, oameni care nu aveau apă să bea, sau nu aveau arme cu care să se lupte, sau nu aveau habar ce căutau acolo. Oameni care muriseră din cauza bolilor, sau din cauza frigului şi care trebuiau îngropaţi. Nici măcar morţii nu se puteau descurca fără West. Toată lumea avea zi şi noapte nevoie de el. Toată lumea, mai puţin Pike şi fiica lui şi restul deţinuţilor. Singuri ei păreau independenţi şi tocmai de aceea atelierul lor de fierărie devenise refugiul lui. Refugiu zgomotos, şi aglomerat, şi plin de fum, fără îndoială, dar, cu toate acestea, nu mai puţin plăcut. Prefera să se afle aici infinit mai mult decât să fie în compania Prinţului şi a oamenilor lui. Aici, printre criminali, atmosfera i se părea mai… sinceră.

– Stai în drum, colonele. Iarăşi.

Cathil îl îmbrânci făcându-şi loc pe lângă el, cu o lamă de cuţit incandescentă în cleştele pe care îl ţinea în mâna înmănuşată. O vârî în apă, se încruntă, o răsuci pe o parte şi pe alta, în vreme ce aburii fâsâiau în jurul ei. West îi urmări mişcările rapide şi experimentate, îi observă perlele de umezeală de pe braţul puternic, de pe ceafă, îi observă părul întunecat şi ţepos din cauza transpiraţiei. Greu de crezut că o confundase cu un băiat. Sigur că se pricepea să lucreze metalul ca oricare dintre bărbaţi, însă forma chipului, ca să nu mai vorbim de pieptul ei, talia ei, curba fundului, toate atât de feminine fără drept de tăgadă.

Se uită peste umăr şi îl surprinse cu ochii zgâiţi la ea.

– N-ai o armată de condus?

– O să reziste zece minute şi fără mine.

Scoase lama rece şi neagră din apă şi o azvârli în maldărul de

arme de lângă piatra de şlefuit.

– Sigur?

Poate că avea dreptate. West trase adânc aer în piept, suspină, se întoarse în silă şi ieşi din atelier.

După căldura din fierărie, aerul rece al iernii îi înţepă obrajii. Îşi ridică gulerul hainei şi îşi strânse braţele în jurul trupului, orbecăind spre aleea principală a taberei. Noaptea era o tăcere de mormânt afară, faţă de gălăgia din atelierul lăsat în urmă. Singurele sunete erau ţocăitul noroiului îngheţat pe cizmele lui, şuieratul propriei respiraţii, înjurăturile înfundate ale vreunui soldat din depărtare care bodogănea pentru că se rătăcise în întuneric. Se opri o clipă şi îşi ridică privirea, ţinându-şi mereu braţele în jurul lui ca să se încălzească. Cerul era perfect senin, acele stelelor sclipeau în întuneric ca pulberea de diamante.

– Minunat, şopti ca pentru sine.

– Ai să te obişnuieşti şi cu asta.

Treicopaci. Îşi croia drumul printre corturi, atent pe unde calcă, având-l pe Copoi alături. Avea chipul în umbre, doar găuri negre şi unghiuri albe, ca o stâncă în lumina lunii, însă West îşi dădu seama că aduc veşti proaste. Nu că s-ar fi putut spune despre bătrânul nordic că ar fi avut o mutră nostimă nici în cele mai bune momente ale sale, dar acum încruntătura lui era cu adevărat feroce.

– Bun găsit, prietene, spuse West în limba nordică.

– Aşa crezi? Bethod e la mai puţin de cinci zile distanţă de tabăra voastră.

Brusc frigul păru a-i intra lui West pe sub haine, făcându-l să tremure.

– Cinci zile?

– Cu condiţia să nu se fi mişcat de când l-am văzut noi, iar asta e puţin probabil. Lui Bethod nu i-a plăcut niciodată să stea pe loc. Dacă se îndreaptă spre Sud, s-ar putea să fie la distanţă de trei zile. Poate chiar mai puţin.

– Ce efective are?

Copoiul îşi umezi buzele trimiţând aburii groşi ai respiraţiei în aerul rece.

– Cred că vreo zece mii, dar s-ar putea să aibă şi mai mulţi în urmă.

Lui West i se făcu încă şi mai frig.

– Zece mii? Atât de mulţi?

– Cam aşa, da. Majoritatea robi.

– Robi? Infanterie uşoară?

– Uşoară, dar nu ca fleacurile pe care le aveţi voi pe aici, mârâi Treicopaci uitându-se urât în jur, la corturile murdare, la focurile prost făcute şi pe punctul de a se stinge.

– Robii lui Bethod sunt căliţi în lupte şi sunt duri de atâta mărşăluit. Nemernicii ăştia ar putea alerga ziua întreagă şi tot s-ar lupta bine la sfârşitul ei, dacă este nevoie. Arcaşi, suliţaşi, foarte pricepuţi cu toţii.

– Nu duce lipsă nici de ţărani şi de câte şi mai câte, murmură Copoiul.

– Nu duce. Başca platoşe zdravene şi săbii bune şi cai. Precis că are şi niscaiva Bărbaţi Vestiţi. Bethod a adus cu el numai pe cei mai buni dintre cei buni, chiar şi nişte conducători de armate. Pe deasupra şi nişte ciudaţi din Est. Nişte sălbatici de dincolo de Crinna. Probabil că a lăsat câţiva băieţandri răsfiraţi ici şi colo prin Nord, ca să-i ţină ocupaţi pe prietenii tăi, şi şi-a adus cei mai buni oameni în Sud ca să se confrunte cu trupele tale bicisnice.

Bătrânul războinic se uită fioros pe sub sprâncenele stufoase la tabăra murdară.

– Nu-ţi fie cu supărare, dar nu-ţi dau o şansă nici cât un găinaţ dacă se va ajunge la luptă.

Cea mai rea veste. West înghiţi în sec.

– Cât de repede se mişcă o asemenea armată?

– Repede. Cercetaşii lor s-ar putea să ajungă la noi poimâine. Trupele, la o zi după aia. Asta în cazul în care vin direct spre noi, şi e greu de spus dacă aşa va fi. Mai degrabă l-aş crede pe Bethod în stare să încerce să traverseze râul mai în aval ca să ne atace din spate.

– Să ne atace din spate?

Abia dacă erau echipaţi pentru a face cât de cât faţă unui adversar previzibil.

– Cum de a aflat că suntem aici?

– Bethod a ghicit mereu mişcările duşmanilor lui. Are fler. Are şi fler şi are şi noroc, ticălosul. Îi place să rişte. Şi nimic nu-i mai important în vreme de război decât o felie de noroc.

West privi în jur clipind des. Zece mii de nordici căliţi în bătălii, atacând tabăra lor dărăpănată. Nordici norocoşi, nordici imprevizibili. Încercă să-şi închipuie cum va fi să-i adune pe recruţii indisciplinaţi şi să le ceară măcar să formeze o linie de luptă în noroi până la glezne. Va fi un măcel. O altă Fântână Neagră pe punctul de a se petrece. Dar ei măcar au fost

avertizaţi. Mai au trei zile să se pregătească pentru a se apăra. Sau, şi mai bine, pentru a începe să se retragă.

– Trebuie să discutăm imediat cu Prinţul, zise.

Noaptea îngheţată se umplu de muzică dulce şi lumină caldă când West dădu la o parte draperia cortului. Fără tragere de inimă, se aplecă şi intră, urmat îndeaproape de cei doi nordici.

– În numele morţilor… murmură Treicopaci holbându-se în jur.

West uitase cât de excentrică poate părea locuinţa Prinţului unui nou venit, cu atât mai mult a unuia neobişnuit cu luxul. Era mai puţin cort, şi mult mai mult o sală imensă din pânză purpurie, înaltă de vreo zece paşi, poate chiar mai mult, cu tapiserii styriene şi covoare kantice. Mobila ar fi fost mai la locul ei într-un palat, iar nu într-o tabără. În dulapuri mari, gravate, şi în cufere poleite se afla garderoba imensă a Prinţului, suficientă cât să îmbrace o armată de filfizoni. Patul uriaş cu baldachin era el singur mai mare decât majoritatea corturilor din tabără. Într-un colţ, o masă lăcuită gemea sub greutatea mormanelor de delicatese, sub greutatea farfuriilor din aur şi argint care luceau în lumina lumânărilor. Cu greu ţi-ai fi putut imagina că, doar la câteva sute de paşi depărtare, erau oameni care stăteau înghesuiţi, şi le era frig, şi nu aveau de mâncare.

Prinţul Moştenitor Ladisla zăcea tolănit într-un scaun uriaş din lemn negru, un tron, ai fi putut crede, tapisat cu mătase roşie. Dintr-o mână îi atârna un pahar gol, iar cealaltă i se mişca alene încolo şi încoace în ritmul muzicii unui cvartet aflat în colţul cel mai îndepărtat al cortului. Patru instrumentişti iscusiţi ciupeau coardele, mângâiau strunele şi suflau uşor în tubele strălucitoare. În jurul Prinţului stăteau patru dintre apropiaţii săi, îmbrăcaţi impecabil şi plictisiţi aşa cum cerea moda. Printre ei, şi Lordul Smund, pe care, în ultimele câteva săptămâni, West ajunsese să-l antipatizeze mai mult decât pe oricine altcineva.

– Îţi face extrem de multă cinste, îi spunea Smund Prinţului, zbierând ca un măgar. Faptul că împărţi greutăţile vieţii în tabără cu soldaţii simpli îţi va aduce cu siguranţă respectul acestora…

– A! Colonelul West! ciripi Ladisla, şi două din iscoadele sale din Nord! Ce plăcere! Trebuie neapărat să mâncaţi ceva! făcu el un gest moale şi beat spre masă.

– Mulţumesc, Înălţimea Voastră, dar am mâncat. Am nişte veşti de cea mai mare…

– Sau un pahar de vin! Trebuie să beţi nişte vin, e dintr-un an extraordinar de bun! Unde-i sticla aia? bâjbâi el cu mâna pe sub

scaun.

Copoiul ajunsese deja lângă masă şi se aplecase peste ea adulmecând mâncarea ca... un câine. Înşfăcă cu degetele murdare o felie mare de friptură de vită, o împături atent şi şi-o îndesă întreagă în gură, urmărit în tot acest timp de Smund, care-şi boţise buzele a dispreţ. În condiţii normale, West s-ar fi simţit stânjenit, dar acum avea griji mult mai mari.

– Bethod e la cinci zile de noi, aproape că urlă el, cu cea mai bună parte a armatei sale!

Unuia dintre muzicanţi aproape că-i scăpă arcuşul din mână şi scârţâi strident pe corzi. Ladisla îşi ridică brusc capul, alunecând din scaun. Până şi Smund şi prietenii săi tresăriră, ieşind din starea de indolenţă.

– Cinci zile, murmură Prinţul cu vocea răguşită din cauza surescitării, eşti sigur?

– Poate doar trei.

– Câţi sunt?

– Zece mii, şi veterani...

– Excelent! plesni Prinţul braţul scaunului ca şi cum ar fi plesnit falca unui nordic. Atunci discutăm cu ei ca de la egal la egal!

West îşi simţi gâtul uscat.

– Poate ca număr, Înălţimea Voastră, însă nu ca valoare.

– Haide, colonele West, zumzăi Smund. Un soldat bun de-al Uniunii face cât zece de teapa lor, continuă el privindu-l batjocoritor pe Treicopaci.

– Ce s-a întâmplat la Fântâna Neagră ne-a dovedit că asemenea presupuneri sunt neîntemeiate, chiar şi în cazul în care oamenii noştri ar fi hrăniţi, instruiţi şi echipaţi cum se cuvine. Însă aşa ceva nu se găseşte decât în Oastea Regelui! Mai bine ar fi să ne pregătim de apărare şi să fim gata să ne retragem dacă este nevoie.

Smund pufni cu dispreţ la auzul acestor cuvinte.

– Nimic nu este mai periculos în vreme de război, îl contrazise el pe West cu un aer nepăsător, decât prea multă prudenţă.

– Ba este! Prea puţină prudenţă! bubui West cu furia vibrându-i în spatele ochilor.

Dar Prinţul Ladisla îl întrerupse înainte de a apuca să-şi piardă cumpătul.

– Destul, domnilor!

Sări sprinten din scaun cu ochii strălucindu-i de entuziasm de

beţiv.

– Mi-am stabilit deja strategia! Vom trece râul şi-i vom captura pe sălbaticii ăia! Ei cred că ne vor surprinde? Ha!

Biciui aerul cu paharul de vin.

– O să le dăm aşa o surpriză de n-or s-o uite curând! O să-i gonim înapoi peste hotare! Chiar aşa cum a vrut Mareşalul Burr!

– Dar, Înălţimea Voastră, se bâlbâi West, simţind că îl ia cu ameţeală, Lordul Mareşal ne-a ordonat cât se poate de clar să rămânem de partea aceasta a râului.

Ladisla făcu un semn cu mâna, de parcă l-ar fi sâcâit o muscă.

– Spiritul ordinelor sale, colonele, nu litera lor! N-are de ce să se supere dacă pornim noi atacul împotriva duşmanului!

– Ăştia sunt toţi proşti! tună Treicopaci, din fericire în graiul nordicilor.

– Ce spune? se interesă Prinţul.

– Ă... ăăă... e de acord cu mine că ar trebui să stăm aici, Înălţimea Voastră, şi să cerem ajutoare Lordului Mareşal Burr.

– Chiar aşa? Şi eu care credeam că nordicii ăştia sunt doar foc şi oţet! Ei bine, colonele West, îl poţi informa că m-am hotărât să atacăm, iar hotărârea mea este de neclintit! Îi vom arăta noi acestui aşa-zis Rege al nordicilor că nu deţine monopol asupra victoriei!

– Bravooo! strigă Smund, lovind cu piciorul în covorul gros. Excelent!

Ceilalţi companioni ai Prinţului dădură şi ei glas acordului lor nătăfleţ.

– Să-i trimitem peste hotar cu şuturi în fund!

– Să le dăm o lecţie!

– Minunat! Excelent! Mai avem vin?

Frustrat, West îşi încleştă neputincios pumnii. Se vedea nevoit să mai facă o ultimă încercare, indiferent cât de penibilă, indiferent cât de fără sens. Îngenunche, îşi împreună mâinile, îl privi în ochi pe Prinţ, şi făcu apel la orice urmă de elocvenţă pe care o mai avea.

– Înălţimea Voastră, vă rog, vă rog stăruitor, vă implor, gândiţi-vă mai bine. Vieţile tuturor oamenilor din tabăra asta depind de hotărârea pe care o luaţi.

Prinţul rânji:

– Asta este povara comenzii, prietene! Înţeleg că eşti animat de cele mai bune intenţii, însă trebuie să mă declar de acord cu Lordul Smund. Cutezanţa este cea mai bună politică în vreme de

război, şi cutezanţa va fi strategia mea! În primul şi în primul rând, datorită cutezanţei, Harold cel Mare a reuşit să formeze Uniunea, datorită cutezanţei, Regele Casamir a cucerit Englia! Ai să vezi că îi vom învinge pe nordicii ăştia! Dă ordinele necesare, colonele! Pornim în zori!

West studiase în amănunt campaniile lui Casamir. Cutezanţa reprezentase doar a zecea parte din ceea ce-l duseseră la succes, restul fiind planificarea minuţioasă, grija faţă de oamenii săi, atenţia la detalii. Fără toate acestea, cutezanţa putea fi fatală, dar îşi dădu seama că era inutil să mai spună ceva. N-ar fi făcut decât să-l înfurie pe Prinţ şi ar fi pierdut şi bruma de influenţă pe care o mai avea asupra lui. Parcă privea cum casa îi este mistuită de foc. Amorţit, bolnav sufleteşte, îngrozitor de neputincios. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să dea ordinele şi să facă tot ce îi stătea în putere ca totul să se desfăşoare cât de bine cu putinţă.

– Cu siguranţă, Înălţimea Voastră, bâigui el.

– Cu siguranţă! zâmbi Prinţul cu gura până la urechi. Ne-am înţeles, atunci! Excelent! De ajuns cu muzica aia! strigă el la instrumentişti. Avem nevoie de ceva cu mai multă forţă! Ceva cu mai multă vlagă!

Fără efort, cvartetul trecu la o temă de război. Cu picioarele plumbuite de deznădejde, West se răsuci pe călcâie şi se târî afară din cort, în noaptea îngheţată.

Treicopaci îi sufla în ceafă.

– În numele morţilor, nu vă înţeleg deloc! De unde vin eu, un bărbat îşi câştigă dreptul de a conduce! Ceilalţi îl urmează pentru că îi recunosc meritele şi îl respectă pentru că trăieşte la fel ca ei! Până şi Bethod şi-a câştigat locul pe care îl are astăzi!

Se fâţâia încolo şi încoace în faţa cortului uriaş, dând din mâini ca apucat.

– Voi îi luaţi pe cei mai puţin înzestraţi cu calităţi de conducător, şi din toată haita asta îl alegeţi pe cel mai mare idiot ca să-l puneţi în fruntea armatei!

West nu ştia ce să spună. Nici nu avea vreun contraargument.

– Puţoiul ăla o să vă conducă în morminte! Întoarceţi-vă cu toţii în ţărână, dacă aşa aveţi chef, dar al naibii să fiu dacă am să te urmez, eu sau băieţii mei. M-am săturat să plătesc pentru oalele sparte de alţii şi ticălosul ăla de Bethod mi-a luat deja prea multe! Haide, Copoiule. Corabia asta de nebuni se poate scufunda şi fără noi!

Se întoarse şi dispăru în noapte.

Copoiul ridică din umeri.

– Nu-i chiar atât de rău.

Se apropie conspirativ de West, băgă mâna în buzunar şi scoase ceva. West avu în faţa ochilor o bucată de somon fiert, fără îndoială şterpelit de pe masa Prinţului. Nordicul râse.

– M-am ales cu un peşte!

Şi îşi urmă şeful, lăsându-l singur în noaptea amarnică. Muzica militară din cortul lui Ladisla plutea prin aerul îngheţat din jurul lui.

Până la amurg

– Au.

O mână îl smulse brutal din somn pe Glokta. Uşurel, îşi întoarse capul de pe pernă, scrâşnind din dinţi când durerea îi săgetă gâtul. *Astăzi moartea are de gând să vină dis-de-dimineaţă?* Întredeschise ochii. *Aha. Încă nu. Poate pe la prânz.* Vitari stătea aplecată deasupra lui privindu-l fix, cu ţepuşele părului aproape negre în primele raze ale soarelui care pătrundeau pe fereastră.

– Foarte bine, practiciană Vitari, dacă nu mai poţi fără mine. Dar, dacă nu te superi, va trebui să stai deasupra.

– Ha, ha. Ambasadorul gurkian e aici.

– Cine?

– Un sol. Din partea Împăratului.

Glokta simţi junghiul panicii.

– Unde?

– Aici, în Citadelă. Stă de vorbă cu consiliul de conducere.

– Căcat! exclamă Glokta, chinuindu-se să se dea jos din pat, ignorând durerea cumplită atunci când îşi propti piciorul distrus pe podea. De ce nu m-au chemat?

Vitari îl privi cu dispreţ.

– Poate au preferat să discute cu el în absenţa ta. Ce părere ai de asta?

– Cum naiba a ajuns aici?

– Cu o barcă. A zis că vrea să poarte tratative. Vissbruck zice că era de datoria lui să-l primească.

– De datoria lui! scuipă Glokta chinuindu-se să-şi tragă pantalonii pe piciorul amorţit. Porc ticălos ce e! De câtă vreme a venit?

– De suficientă cât să pună la cale ceva necurat cu consiliul, dacă asta se doreşte.

– Căcat! se strâmbă Glokta de durere când îşi puse şi cămaşa.

Ambasadorul gurkian era, fără îndoială, o prezenţă impozantă.

Nasul îi era proeminent şi coroiat, inteligenţa îi strălucea în ochi, barba lungă şi rară minunat îngrijită. Fir de aur în broderia straielor lungi şi albe, parură înaltă care sclipea în soarele

puternic. Ţinută extraordinar de dreaptă, gâtul lung întins, bărbia ridicată spre cer, astfel încât atunci când catadicsea să se uite la ceva, întotdeauna privea de sus. Foarte înalt şi slab, făcea ca până şi sala aceea magnifică şi vastă să pară scundă şi sărăcăcioasă. *L-ai putea foarte uşor confunda cu un împărat.*

Glokta era conştient în mod dureros de cât de cocârjat şi neîndemânatic trebuie că arăta atunci când şontâcăi, strâmbându-se de durere şi asudând abundent, în sala de audienţe. *Cioara cea jalnică faţă în faţă cu splendidul păun. Dar războaiele nu sunt mereu câştigate de cei mai frumoşi. Din fericire pentru mine.*

Nu se aşteptase să găsească atât de puţine persoane la masa cea lungă. Doar Vissbruck, Eider şi Korsten dan Vurms se aflau pe locurile lor, şi niciunul nu dădu semne de bucurie la vederea lui. *Şi nici n-ar avea motive de bucurie, ticăloşii.*

– Lordul Guvernator nu ne onorează cu prezenţa? lătră el.

– Tatăl meu nu se simte bine, murmură Vurms.

– Păcat că nu i-ai rămas alături să-l îngrijeşti. Şi Kahdia?

Nu-i răspunse nimeni.

– N-a avut chef să se întâlnească cu el, nu? arătă insolent cu capul spre sol. Cât de norocoşi suntem că voi trei aveţi stomacuri puternice. Eu sunt Superiorul Glokta şi, indiferent ce ţi s-a spus, eu sunt şeful aici. Îmi cer scuze pentru întârziere, însă nu m-a înştiinţat nimeni de sosirea ta.

Îl fulgeră cu privirea pe Vissbruck, dar generalul nu era interesat să i se uite în ochi. *Aşa, idiot lăudăros. N-am să uit asta.*

– Numele meu este Shabbed al Islik Burai.

Ambasadorul vorbea limba comună la perfecţie, cu o voce la fel de puternică, autoritară şi arogantă ca înfăţişarea sa.

– Sunt emisarul cârmuitorului de drept al întregului Sud, atotputernicul Împărat al atotputernicului Gurkhul şi al tuturor insulelor Kantice, Uthman-ul-Dosht, cel mai iubit, cel mai temut, cel mai norocit dintre toţi oamenii din Cercul Lumii, uns chiar de mâna dreaptă a lui Dumnezeu, însuşi Profetul Khalul.

– Bravo ţie. Aş face o plecăciune, dar mi-am sucit spinarea de dimineaţă când m-am dat jos din pat.

Islik schiţă un zâmbet sarcastic.

– Rană demnă de un adevărat războinic. Am venit ca să vă accept capitularea.

– Nu mai spune?

Glokta se târî spre cel mai apropiat scaun şi se prăbuşi în el.

Al naibii să fiu dacă am să mai stau în picioare fie şi o fracţiune de secundă, doar pentru mocofanul ăsta cât prăjina.

– Credeam că, de obicei, asemenea oferte se fac la sfârşitul luptelor.

– În cazul în care va fi o luptă, aceasta nu va dura mult, răspunse ambasadorul traversând încăperea spre fereastră. Văd cinci legiuni, aşezate în formaţie de luptă de-a lungul întregii peninsule. Douăzeci de mii de suliţaşi, doar o mică parte din ce are să urmeze. Trupele Împăratului sunt mai numeroase decât firele de nisip din deşert. A te împotrivi lor e la fel de zadarnic ca împotrivirea în faţa oceanului. Toţi ştiţi asta.

Ochii lui, strălucind de mândrie, trecură peste chipurile vinovate ale consiliului de conducere şi se opriră asupra lui Glokta cu dispreţ pătrunzător. *Este privirea unuia care crede că a câştigat deja. Nimeni nu-l poate învinovăţi pentru că aşa crede. Poate chiar a câştigat.*

– Numai proştii şi nebunii s-ar putea gândi să ţină piept unei asemenea armate. Voi, albii, nu aveţi ce căuta aici. Niciodată n-aţi avut ce căuta aici. Împăratul vă oferă şansa de a părăsi Sudul cât încă mai sunteţi în viaţă. Deschideţi-ne porţile şi veţi fi cruţaţi. Veţi putea pleca cu bărcuţele voastre spre insuliţa voastră. Să nu se spună că Uthman-ul-Dosht nu este generos. Dumnezeu luptă alături de noi. Cauza voastră este pierdută.

– O, nu ştiu, ne-a mers destul de bine în ultimul război. Cu siguranţă că ne amintim cu toţi de căderea Ulriochului. Ne amintim cum a ars oraşul. Mai ales templele, îi răspunse Glokta ridicând din umeri cu nepăsare. Probabil că Dumnezeu a avut altă treabă în ziua aia.

– În ziua aceea, da. Dar au fost şi alte bătălii. Şi sunt convins că-ţi aminteşti o anume luptă, la un anume pod, unde un anume tânăr ofiţer a picat în mâinile noastre, surâse solul. Dumnezeu este pretutindeni.

Glokta simţi cum i se zbate o pleoapă. *Ştie că n-am cum să uit.* Îşi aminti cum se mirase când suliţa gurkiană îi pătrunsese în trup. Cum simţise surpriză, şi dezamăgire, şi o durere feroce. *Deci nu sunt invulnerabil.* Îşi aminti cum i se cabrase calul, aruncându-l din şa. Cum durerea i se intensificase, cum mirarea se transformase în teamă. Cum se târâse printre picioarele celor care se luptau şi printre cadavrele celor pentru care lupta se încheiase, cum se sufocase, cum simţise în gură gustul amar al colbului şi gustul sărat al sângelui. Îşi aminti cum îl cuprinsese

agonia când săbiile îi intraseră în picior. Cum teama se transformase în teroare. Îşi aminti cum fusese târât, urlând şi plângând, departe de pod. *Şi în acea noapte au început să-mi pună întrebările.*

– Am învins, spuse Glokta cu gura ca de iască şi voce spartă. Am dovedit că suntem mai puternici.

– Asta a fost atunci. Lumea se schimbă. Implicarea naţiunii voastre în Nordul îngheţat vă pune într-o situaţie deloc avantajoasă. Aţi reuşit să încălcaţi prima regulă a războiului. Niciodată să nu te lupţi cu doi inamici în acelaşi timp.

Trebuie să recunosc că raţionamentul lui este fără greşeală.

– Zidurile cetăţii Dagoska v-au înfrânt şi înainte, spuse Glokta, însă vocea nu-i suna convingătoare nici măcar pentru propriile-i urechi. *Nu sunt chiar cuvintele unui învingător.*

Simţi ochii lui Vissbruck, şi ai lui Vurms, şi ai lui Eider aţintiţi asupra lui, dându-i mâncărimi pe şira spinării. *Încearcă să-şi dea seama cine anume este stăpân pe situaţie şi eu ştiu pe cine aş miza dacă aş fi în locul lor.*

– Poate unii dintre voi aveţi mai multă încredere decât alţii în trăinicia acestor ziduri. Mă voi întoarce după răspuns la amurg. Oferta Împăratului este doar pentru ziua aceasta şi nu va mai fi repetată. Este milostiv, dar până şi îndurarea lui are limite. Aveţi timp să vă hotărâţi până la amurg.

Şi ieşi din încăpere.

Glokta aşteptă să audă cum se închide uşa în urma lui înainte de a-şi întoarce încet scaunul cu faţa la ceilalţi.

– Ce naiba a fost asta? răcni el la Vissbruck.

– Păi… se bâlbâi generalul trăgând de gulerul transpirat al uniformei. Era de datoria mea, în calitate de soldat, să primesc un reprezentant neînarmat al duşmanului, pentru a-i asculta condiţiile…

– Fără să mă înştiinţezi?

– Ştiam că n-o să vrei să-l asculţi! se răţoi Vurms. Dar are dreptate! Cu toate eforturile noastre, suntem în inferioritate şi nu ne putem aştepta la niciun ajutor câtă vreme mai durează războiul din Englia. Suntem ca o împunsătură de ac în talpa unei naţiuni imense şi ostile. Poate că ar fi bine pentru noi să negociem cât încă o mai putem face de pe poziţii de oarecare forţă. Poţi să fii sigur că, în afară de un masacru, nu ni se va mai da o altă şansă după ce va cădea cetatea!

Şi asta-i drept, însă Arhilectorul nu va fi de acord. Nu m-a

trimis aici ca să negociez condiţiile capitulării.

– Magistresă Eider, eşti neobişnuit de tăcută.

– Nu mă pricep la aspectele militare ale unei asemenea decizii. Însă, din câte înţeleg, condiţiile pe care ni le propune sunt extrem de generoase. Un lucru este sigur. Dacă refuzăm această ofertă, iar gurkienii cuceresc oraşul prin forţă, măcelul va fi cumplit, spuse ea ridicându-şi ochii spre Glokta. Atunci nu va mai exista clemenţă.

Perfect adevărat. Sunt expert în materie de clemenţă gurkiană.

– Deci toţi trei sunteţi în favoarea capitulării?

Se priviră unul pe celălalt, dar nu răspunseră.

– Nu v-a trecut prin cap că odată ce capitulăm, s-ar putea să nu-şi mai onoreze micuţa înţelegere?

– Ba da, spuse Vissbruck, însă şi-au respectat înţelegerile şi în trecut, şi cu siguranţă că o speranţă… şopti privind la tăblia mesei, este mai bună decât niciuna.

Mi se pare că ai mai multă încredere în duşmanul nostru decât ai în mine. Deloc surprinzător. Ba chiar eu aş putea să am încredere mai multă decât tine.

Glokta îşi şterse urdorile de sub ochi.

– Înţeleg. Atunci cred că sunt nevoit să mă gândesc la această ofertă. Ne vom întâlni din nou atunci când se va reîntoarce prietenul nostru gurkian. La amurg.

Îşi balansă trupul înapoi şi se strâmbă de durere când se ridică din scaun.

– O să te gândeşti? îi şuieră Vitari în ureche pe când traversa şchiopătând holul. O să te gândeşti, schilodule?

– Ai auzit bine, se răţoi Glokta. Eu sunt cel care ia deciziile aici.

– Nu le iau viermii ăia în locul tău?

– Fiecare cu treaba lui. Eu nu-ţi spun cum să faci rapoartele pe care le trimiţi Arhilectorului. Nu te priveşte cum am de gând s-o scot la capăt cu viermii ăia.

– Nu mă priveşte?

Vitari îl apucă de braţ, iar Glokta se clătină amarnic pe piciorul bolnav. Era mai puternică decât lăsa să se vadă. Mult mai puternică.

– I-am spus lui Sult că te descurci! îi urlă în faţă. Dacă cedăm oraşul fără nici măcar o luptă, ne pierdem amândoi capetele! Iar capul meu mă priveşte, schilodule!

– Nu e momentul să intri în panică, mârâi Glokta. Nu vreau să ajung cadavru plutind pe lângă docuri, aşa cum nici tu nu vrei, dar acesta este un moment delicat. Lasă-i să-şi închipuie că o să iasă cum vor, astfel încât să nu facă niciun gest pripit. Nu până când nu voi fi pregătit. Şi înţelege când îţi spun, practiciană, că este pentru prima şi ultima dată când îţi explic ce am de gând să fac. Acum ia-ţi laba de pe mine.

Dar nu-i dădu drumul, ci îl strânse şi mai tare, ca într-o menghină. I se îngustară ochii, i se formară riduri mici de furie pe faţa pistruiată. *M-am înşelat oare în privinţa ei? E în stare să-mi ia gâtul?* Aproape că-i veni să rânjească în faţa unui asemenea gând. Dar tocmai atunci Severard se hotărî să iasă dintr-un cotlon al holului întunecat.

– Uitaţi-vă la voi, murmură îndreptându-se spre ei. Întotdeauna m-am minunat să văd cum dragostea înfloreşte acolo unde te aştepţi cel mai puţin şi între oameni de la care nu te-ai aştepta la aşa ceva niciodată. Un trandafir care încolţeşte în pământ neroditor.

Îşi apăsă palmele pe piept.

– Îmi merge drept la inimă.

– L-ai prins?

– Fireşte. De îndată ce a ieşit din sala de audienţe.

Mâna lui Vitari se blegi brusc, iar Glokta o împinse la o parte şi începu să se târâie spre celule.

– Ce-ar fi să vii cu noi? îi strigă peste umăr, abţinându-se să-şi frece carnea învineţită de pe braţ. Poţi să povesteşti experienţa asta în următorul raport pe care i-l vei trimite lui Sult.

Shabbed al Islik Burai părea mult mai puţin maiestuos atunci când stătea jos. Cu atât mai mult într-un scaun zgâriat şi plin de pete într-una din celulele strâmte şi sufocante de sub Citadelă.

– Nu că-i mai bine să conversăm de la aceeaşi înălţime? N-am prea putut să mă concentrez când te simţeam deasupra mea.

Islik rânji batjocoritor şi se uită în altă parte, de parcă ar fi fost sub demnitatea lui să stea de vorbă cu Glokta. *Ca un bogătan hărţuit de cerşetori în plină stradă. Dar îl vom vindeca în curând de iluzia asta.*

– Ştim că există un trădător între zidurile acestea. Mai mult încă, există un trădător chiar în consiliul de conducere. Cel mai probabil este una dintre cele trei somităţi cărora le-ai prezentat ultimatumul tău lipsit de însemnătate. Îmi vei spune cine este.

Niciun răspuns.

– Sunt milostiv, exclamă Glokta, fluturând nepăsător din mână aşa cum făcuse ambasadorul doar cu câteva minute mai înainte, dar şi îndurarea mea are limite. Vorbeşte.

– Mă aflu aici sub steagul alb al negocierilor, trimis în misiune de Împăratul însuşi! Vătămarea unui emisar neînarmat este împotriva tuturor regulilor războiului!

– Negocieri? Reguli de război?

Glokta chicoti. Severard chicoti. Vitari chicoti. Frost nu.

– Mai există aşa ceva? Păstrează-ţi aiurelile astea pentru copii ca Vissbruck. Nu aşa joacă adulţii acest joc. Cine este trădătorul?

– Mi-e milă de tine, schilodule! Când va cădea oraşul…

Păstrează-ţi mila. O să ai nevoie de ea pentru tine însuţi. Pumnul lui Frost nu făcu niciun zgomot atunci când se înfundă în stomacul ambasadorului. Dar ochii îi ţâşniră din orbite, gura i se căscă larg, scoase un fel de tuse uscată, mai aproape de icnet, încercă să tragă aer în piept şi tuşi din nou.

– Straniu, nu? medită Glokta urmărindu-l cum încearcă să-şi recapete răsuflarea. Oameni mari şi oameni mici, oameni slabi şi oameni graşi, deştepţi şi proşti, toţi au aceeaşi reacţie la un pumn în burtă. Acum crezi că eşti cel mai puternic om din lume. În clipa următoare, nici măcar nu mai poţi respira. Anumite soiuri de putere nu sunt decât nişte feste pe care ţi le joacă mintea. Oamenii tăi m-au învăţat asta, în catacombele de sub palatul împăratului tău. Crede-mă când îţi spun că acolo nu există reguli ale războiului. Ştii totul despre anume lupte, şi despre anume poduri, şi despre anumiţi tineri ofiţeri, aşa că ştii la fel de bine că şi eu am fost în locul în care te afli tu acum. Există o singură diferenţă, totuşi. Eu eram neputincios, pe când tu poţi opri toate neplăcerile astea oricând vrei. Nu trebuie să faci nimic altceva decât să-mi dai numele trădătorului, şi te vom cruţa.

Acum Islik îşi recăpătase respiraţia. *Dar mare parte din aroganţă i-a dispărut, şi cred că i-a dispărut pentru totdeauna.*

– Nu ştiu nimic de niciun trădător!

– Aşa să fie? Împăratul, stăpânul tău, te trimite să negociezi fără să-ţi dea toate detaliile? Nu prea cred. Dar dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că nu-mi eşti de niciun folos, nu crezi?

Islik icni:

– Nu ştiu nimic despre niciun trădător.

– Vom vedea.

Pumnul mare şi alb al lui Frost îl pocni în faţă. L-ar fi doborât

dacă albinosul nu l-ar fi echilibrat cu o altă lovitură care-i zdrobi nasul şi-l dădu pe spate, cu scaun cu tot. Frost şi Severard îl târâră din locul unde căzuse, puseră scaunul la locul lui şi îl aşezară, aşa cum ai azvârli un sac cu cartofi care gâfâie şi geme. Cu mâinile încrucişate pe piept, Vitari admira spectacolul.

– Extrem de dureros, spuse Glokta, însă poţi ignora durerea atunci când ştii că nu va dura mult. Dacă nu poate dura, să zicem, până după amurg. Ca să frângi un om din toate punctele de vedere şi repede, trebuie să-l ameninţi că îi vei lua ceva ce-i aparţine. Să-i faci rău în aşa fel încât să nu se mai vindece niciodată. Crede-mă când îţi spun că eu ştiu asta.

– Gâhhh! chirăi ambasadorul zvârcolindu-se în scaun.

Severard şterse lama cuţitului de straiele albe ale victimei, apoi azvârli urechea pe masă. Şi rămase acolo pe lemnul neşlefuit: o bucată circulară de carne, oropsită şi plină de sânge. Glokta o privi cu ochi mari. *Într-o celulă fără aer, de-a lungul multor luni, slugile Împăratului m-au transformat în parodia asta de om, scârboasă şi deformată. Normal, şansa de a mă purta la fel cu unul dintre ei, şansa de a le plăti cu aceeaşi monedă, dinte pentru dinte, ar fi trebuit să-mi aducă un licăr vag de plăcere.* Şi totuşi nu simţea absolut nimic. *Nimic, în afară de propria-mi suferinţă.* Se cutremură când îşi întinse piciorul şi simţi cum îi trosneşte genunchiul. Expiră printre gingiile goale. *Şi atunci, de ce fac toate astea?*

Glokta oftă.

– După asta, ne vom ocupa de degetele de la picioare. Apoi de cele de la mână, de ochi, de mână, de nas, şi tot aşa, pricepi? Va trece cel puţin o oră până îşi vor da seama că nu te-ai întors, iar noi lucrăm repede, arătă Glokta cu capul spre urechea retezată. Până atunci vom avea o grămadă înaltă de aproape jumătate de metru din carnea ta. Dacă este nevoie, am să te cioplesc până când n-o să mai rămână din tine decât un sac cu măruntaie şi o limbă, dar voi afla cine este trădătorul, crede-mă. Ce zici? Ţi-ai adus aminte de ceva?

Ambasadorul se holbă la el, respirând sacadat, cu sânge aproape negru prelingându-i-se pe bărbie din nasul imperial, sânge aproape negru picurându-i din tâmplă. *Mut din cauza şocului, sau îşi plănuieşte următoarea mişcare? Nu prea mai contează.*

– Mă plictisesc. Treci la mâini, Frost.

Albinosul îl apucă de o încheietură.

– Stai! urlă ambasadorul. Dumnezeu să mă ajute, stai! Vurms. Korsten dan Vurms, fiul guvernatorului!

Vurms. Aproape prea evident. Însă cele mai evidente răspunsuri sunt, de obicei, cele corecte. Lepra aia mică şi-ar vinde şi tatăl dacă ar crede că găseşte cumpărător...

– Şi femeia, Eider!

Glokta se încruntă.

– Eider? Eşti sigur?

– Ea a avut ideea! Ea a pus la cale totul!

Glokta îşi supse îndelung gingiile. Erau acre.

Crâncenă dezamăgire, sau crâncenă recunoaştere a faptului că am ştiut asta tot timpul? E singura cu suficientă inteligenţă, şi suficientă îndrăzneală, şi suficiente resurse pentru trădare. Noroc că am destulă minte-n cap ca să nu mă fi aşteptat la finaluri fericite.

– Eider şi Vurms, şopti Glokta. Vurms şi Eider. Prima noastră enigmă sordidă se apropie de sfârşit.

Îşi ridică privirea la Frost.

– Ştii ce ai de făcut.

Slabe şanse

Colina se înălţa din iarbă, con rotund şi neted parcă făcut de mâna omului. Ciudată această movilă în mijlocul câmpiei uniforme. Lui Ferro nu îi inspira încredere.

În vârf, erau înşirate într-un fel de cerc pietre erodate de vreme. Altele erau răspândite pe pante, unele în picioare, altele culcate pe o parte, cea mai mică ajungând până la genunchi, cea mai mare, de două ori mai înaltă decât un om. Pietre întunecate şi netede, sfidând vântul. Bătrâne, reci, mânioase. Ferro le privi încruntată.

Şi parcă şi ele se încruntau la ea.

– Ce-i locul ăsta? întrebă Nouădegete.

Quai ridică din umeri.

– E vechi, asta e, nemaipomenit de vechi. Mai vechi decât Imperiul însuşi. Poate ridicat dinainte de timpul lui Euz, atunci când diavolii cutreierau pământul, răspunse rânjind ucenicul. Poate că a fost construit chiar de diavoli. Cine poate şti? Un templu închinat unor zei de mult uitaţi? Un mormânt?

– Mormântul nostru, şopti Ferro.

– Ce spui?

– E un loc foarte bun de popas, rosti cu voce tare. Putem vedea toată câmpia de aici.

Nouădegete se încruntă analizând opţiunile.

– Bine. Ne oprim.

Ferro se căţărase pe una dintre pietre şi, cu mâinile în şolduri, cerceta întinderea câmpiei. Vântul învolbura iarba, creând valuri în ea, ca valurile mării. Învolbura norii, spintecându-i, trăgându-i peste cer. Biciuia obrajii lui Ferro, îi intra în ochii mijiţi, dar ea nu-l lua în seamă.

Doar vânt blestemat, nimic deosebit.

Nouădegete era lângă ea, uitându-se şi el în jur sub soarele rece.

– Vezi ceva?

– Suntem urmăriţi.

Urmăritorii se aflau foarte departe, însă ea îi putea vedea. Puncte minuscule la mare depărtare. Călăreţi minusculi înaintând pe un ocean de iarbă.

Nouădegete tresări.

– Eşti sigură?

– Da. Te surprinde?

– Nu.

Renunţă să mai încerce să mai desluşească ceva şi se frecă la ochi.

– Veştile proaste nu mă surprind niciodată. Mă dezamăgesc, doar.

– Sunt treisprezece.

– Poţi să-i şi numeri? Eu nici măcar nu-i văd. După noi vin?

Femeia îşi ridică braţele.

– Mai vezi pe altcineva aici? Poate că jigodia aia rânjită de Finnius şi-a mai găsit nişte prieteni.

– Rahat.

Se uită la căruţa trasă la poalele dealului.

– N-avem cum să le-o luăm înainte.

– Nu, îşi crâmpoţi ea buzele. Ai putea să întrebi spiritele ce părere au.

– Şi ce să ne spună? Că suntem în rahat până în gât?

O clipă de tăcere.

– Mai bine să aşteptăm şi să ne luptăm cu ei aici. Să ducem şi căruţa în vârf. Măcar avem un deal şi nişte stânci după care să ne ascundem.

– La asta mă gândeam şi eu. Câştigăm ceva timp ca să ne pregătim terenul.

– În ordine. Să ne apucăm de treabă.

Gura hârleţului muşcă din ţărână scoţând un zgomot scrijelit de metal pe pământ. Zgomot mult prea bine cunoscut. De atunci când săpa şanţuri şi de atunci când săpa morminte. Şi care era diferenţa?

Ferro săpase morminte pentru toate soiurile de oameni. Tovarăşi, sau cei aproape tovarăşi. Prieteni, sau cei aproape prieteni. Unul sau doi iubiţi, dacă le puteai spune aşa. Bandiţi, ucigaşi, sclavi. Oricine îi ura pe gurkieni. Oricine îşi căuta ascunzătoare în Ţinuturile Haine, indiferent de motiv.

Hârleţul. În sus. În jos.

Dacă încă mai eşti în viaţă atunci când se încheie lupta, te apuci de săpat. Strângi cadavrele în linie. Sapi mormintele în rând. Sapi pentru camarazii tăi căzuţi. Sapi cât de adânc eşti în stare, îi arunci înăuntru, îi acoperi, ei putrezesc şi sunt daţi

uitării, iar tu mergi mai departe de una singură. Aşa au stat lucrurile întotdeauna.

Însă aici, pe această colină ciudată, în mijlocul acestui tărâm ciudat, încă mai era timp. Camarazii ei încă mai aveau o şansă la viaţă. Aceasta era deosebirea şi, cu tot dispreţul ei, cu toată supărarea ei, cu toată furia ei, se agăţa strâns de ea aşa cum îşi apuca sabia. Cu disperare.

Straniu cum niciodată nu încetase să spere.

– Ai făcut treabă bună, îi spuse Nouădegete de pe marginea gropii.

– Am mult exerciţiu.

Înfipse hârleţul în pământul de pe margine, se sprijini în mâini şi se săltă afară din groapă. Apoi se aşeză pe buza acesteia, cu picioarele atârnând în gol. Transpiraţia îi lipise cămaşa de corp şi îi şiroia pe faţă. Îşi şterse fruntea cu mâna murdară. El îi oferi burduful cu apă, iar ea îl luă şi scoase dopul cu dinţii.

– Cât timp avem?

Luă o gură de apă, se clăti, apoi o scuipă.

– Depinde de cât de repede înaintează.

O altă gură. Pe aceasta o înghiţi.

– Acum merg repede. Dacă vor continua în ritmul ăsta, ar putea ajunge aici la noapte, sau poate mâine în zori.

Îi înapoie burduful cu apă.

– Mâine în zori, murmură Nouădegete punând încet dopul la loc. Treisprezece ai spus, nu?

– Treisprezece.

– Iar noi suntem patru.

– Cinci, dacă apare şi Navigatorul să dea o mână de ajutor.

Nouădegete îşi scărpină falca.

– Nu prea cred.

– Ucenicul e bun de ceva?

Nouădegete se strâmbă.

– Nu prea.

– Dar Luthar?

– M-ar mira să fi dat măcar un pumn într-o încăierare, darămite să fi scos sabia vreodată în viaţa lui.

Ferro îl aprobă dând din cap.

– Atunci suntem doi la treisprezece.

– Slabe şanse să-i învingem.

– Foarte slabe.

Logen trase adânc aer în piept şi privi în groapă.

– Dacă ai de gând să fugi, să ştii că nu te condamn.

– Hm, pufni ea.

Ciudat, nu se mai gândise deloc la asta.

– Rămân. Să văd ce se întâmplă.

Vântul foşni prin iarbă şi oftă printre stânci. Ferro bănuia că în asemenea momente se spun anumite lucruri, însă nu avea habar ce anume. În fond, niciodată nu se pricepuse la vorbe.

– Un singur lucru. Dacă mor, să mă îngropi, spuse şi îi întinse mâna. De acord?

Bărbatul ridică o sprânceană.

– De acord.

Ferro îşi dădu seama că trecuse prea multă vreme de când nu mai atinsese o altă fiinţă fără intenţia de a-i face rău. Era o senzaţie tare stranie, mâna lui prinsă într-a ei, degetele lui strânse în jurul degetelor ei, palma lui lipită de a ei. Caldă. Un semn din cap pentru consfinţirea înţelegerii. Ferro răspunse dând şi ea din cap. Apoi strângerea de mână încetă.

– Şi dacă murim amândoi? spuse el.

Ridică din umeri.

– Atunci o să ne cureţe ciorile carnea de pe oase. În fond, care-i diferenţa?

– Nu prea este, murmură el coborând dealul. Nu prea este.

Drumul spre victorie

West stătea lângă un pâlc de copaci piperniciţi, în vântul tăios, pe o ridicătură de deasupra râului Cumnur, şi privea cum înaintează coloana cea lungă de soldaţi. Mai exact, privea cum nu înaintează.

Aflate în faţa armatei Prinţului Ladisla, corpurile ordonate ale Oastei Regelui se mişcau destul de cadenţat. Puteai deosebi aceşti ostaşi după armurile care sclipeau în razele răzleţe ale soarelui bolnăvicios care reuşeau să străpungă norii zdrenţuiţi, după uniformele colorate ale ofiţerilor, după stindardele cu auriu şi roşu care fluturau în fruntea fiecărei companii. Aproape că traversaseră deja râul în formaţie, contrastând puternic cu talmeş-balmeşul de pe celălalt mal.

Recruţii porniseră cu multă înflăcărare la drum, evident bucuroşi să scape de tabăra mizeră, însă nu trecuse nici măcar o oră când, ici şi colo, câte unul, mai bătrân decât ceilalţi, sau mai prost încălţat, începuse să rămână în urmă, iar coloana să se destrame. Oamenii alunecau şi se poticneau pe noroiul pe jumătate îngheţat, înjurând şi ciocnindu-se de cei de alături, împiedicându-se de cei din faţă. Batalioanele se contorsionaseră, se frânseră, grupuri ordonate transformate în aglomerări amorfe, contopite cu unităţile din faţă şi din urmă, până când toată coloana ajunsese să se mişte în valuri uriaşe, cu un grup zorindu-se înainte, în vreme ce altul rămânea nemişcat, aidoma segmentelor unei râme enorme şi murdare.

Deja până la râu dispăruse orice urmă de ordine. Companiile dezlânate se înghesuiau în spaţiul strâmt, soldaţii se înghionteau şi gemeau, obosiţi şi nervoşi. Cei care aşteptau în spate se împingeau mai mult, şi mai mult, nerăbdători să ajungă pe malul celălalt ca să îşi poată trage sufletul, încetinind şi mai mult traversarea cu greutatea trupurilor lor. Apoi o căruţă, care n-avea ce căuta acolo, îşi pierduse o roată la jumătatea podului, iar şuvoiul gros de oameni se transformă într-o şuviţă subţire. Nimeni nu dădea semne că ar şti cum s-o mişte de acolo, sau cum s-o repare, iar soldaţii se mulţumiră doar să se caţere peste ea, sau să se strecoare pe lângă ea, întârziind miile de camarazi din spate.

Mii de soldaţi înghesuindu-se în mâl pe acest mal al apei

repezi. Mişcându-se greu şi bombănind, umăr la umăr, cu suliţele împungând aerul în cele mai ciudate poziţii, în strigătele ofiţerilor, şi într-un morman din ce în ce mai mare de mizerii şi piese de echipament aruncate. În spatele lor, şarpele uriaş de oameni care abia se târau îşi continua înaintarea spasmodică, ducând alţi şi alţi soldaţi în dezordinea de la pod. Nu exista nici cel mai mic semn că s-ar fi gândit cineva să îi oprească, necum că ar fi reuşit.

Şi toate astea se petreceau în coloană de marş, fără vreo presiune din partea inamicului, şi având la dispoziţie o cale de deplasare destul de acceptabilă. Lui West îi era groază să-şi închipuie cum ar fi să-i ordoneze în formaţie de luptă printre copaci şi pe un teren neregulat. Închise strâns ochii, şi-i frecă cu vârfurile degetelor, iar când îi deschise, scena pe jumătate terifiantă, pe jumătate hilară era tot în faţa lui. Nici nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

Auzi zgomotul de copite ale unui cal care se apropia de el. În şa stătea, solid şi falnic, locotenentul Jalenhorm. Poate cam lipsit de imaginaţie, dar călăreţ de excepţie şi om de toată nădejdea. Cea mai bună alegere pentru misiunea la care se gândea West.

– Locotenent Jalenhorm, la ordin, domnule, raportă uriaşul şi se răsuci în şa ca să se uite spre râu. Se pare că au ceva probleme la pod.

– Nu-i aşa? Şi mă tem că ăsta-i doar începutul.

Jalenhorm zâmbi cu gura până la urechi.

– Înţeleg că avem avantajul superiorităţii numerice şi al atacului prin surprindere…

– Poate al superiorităţii numerice. Cât despre atacul prin surprindere… oftă West arătându-i oamenii care se învârteau pe pod în urletele disperate ale ofiţerilor. Gloata asta? Un orb ne-ar auzi venind de la distanţă de cincisprezece kilometri. Probabil că un orb şi un surd ne-ar simţi mirosul încă dinainte de a ne aşeza în formaţie de luptă. Vom pierde toată ziua cu traversarea podului, iar acesta nici măcar nu este cel mai mare din necazurile noastre. Mă tem că în ceea ce priveşte lanţul de comandă prăpastia dintre noi şi duşman nu are cum să fie mai mare. Prinţul trăieşte într-un vis, iar oamenii lui nu fac nimic altceva decât să încerce să-l ţină acolo, cu orice preţ.

– Dar sigur că…

– Iar preţul ar putea fi vieţile noastre.

Jalenhorm se încruntă.

– Haide, West, nu vreau să intru în luptă cu gânduri din astea…

– Tu n-ai să intri în luptă.

– Nu?

– Îţi vei alege şase oameni destoinici din companie şi vei lua şi cai de schimb. Te vei duce cât de repede este omeneşte posibil până la Ostenhorm, apoi spre nord, către tabăra Lordului Mareşal Burr.

West scoase o scrisoare din haină.

– Îi vei da asta. Îl vei informa că Bethod se află în spatele lui cu cei mai buni soldaţi din armata sa şi că, în mod absolut nesăbuit, Prinţul Ladisla s-a hotărât să treacă râul Cumnur şi să se confrunte cu nordicii, contrar ordinelor sale explicite, continuă West scrâşnind din dinţi. Bethod o să ne observe de la kilometri distanţă. Am renunţat la avantajul terenului numai ca prinţul Ladisla să facă paradă de curajul său. Se pare că în război curajul este cea mai bună politică.

– West, nu se poate să fie atât de rău?

– Când ajungi la Mareşalul Burr, spune-i că armata Prinţului Ladisla a fost deja învinsă, foarte probabil chiar nimicită, şi că drumul spre Ostenhorm a rămas liber. Va şti ce are de făcut.

Jalenhorm se holbă la scrisoare, întinse mâna după ea, apoi se opri.

– Colonele, aş vrea să trimiţi pe altcineva. Eu ar trebui să iau parte la luptă…

– Participarea ta la luptă nu are cum să schimbe ceva, locotenente, însă transmiterea acestui mesaj poate fi un lucru bun. Crede-mă că nu încerc să te cruţ. Aceasta este o misiune extrem de importantă şi numai în tine am încredere că o vei duce la capăt. Înţelegi ordinul?

Uriaşul înghiţi în sec, apoi luă scrisoarea, îşi descheie un nasture de la uniformă şi o puse cu grijă în haină.

– Desigur, domnule. Sunt onorat.

Vru să-şi întoarcă armăsarul.

– Încă ceva, respiră adânc West. Dacă se va întâmpla să… să fiu ucis. Când se va termina totul, vrei să-i transmiţi un mesaj surorii mele?

– Haide, nu trebuie să…

– Sper să supravieţuiesc, sincer îţi spun, dar vorbim despre un război aici. Nu poate supravieţui toată lumea. Dacă nu mă întorc, spune-i lui Ardee… şovăi el gândindu-se o clipă. Spune-i doar că-

mi pare rău. Atâta tot.

– Sigur că da. Dar sper să-i spui tu însuţi.

– Şi eu sper. Succes.

West îi întinse mâna.

Jalenhorm se aplecă din şa şi i-o strânse.

– Şi ţie.

Dădu pinteni calului şi coborî colina, îndepărtându-se de râu. West îl urmări cu privirea câteva clipe, apoi trase adânc aer în piept şi porni în cealaltă direcţie, către pod.

Cineva trebuia să pună în mişcare coloana aia afurisită.

Rele necesare

Soarele era acum o jumătate de roată aurie în spatele zidurilor cetăţii, aruncând săgeţi portocalii în coridorul pe care şontâcăia Glokta, urmat îndeaproape de practicianul Frost. Vedea prin ferestrele pe lângă care trecea cu mult chin şi mult efort umbrele lungi aruncate pe stâncă de clădirile oraşului. Aproape că vedea, cu fiecare fereastră, cum umbrele parcă erau mai lungi şi mai neclare, că razele soarelui erau mai puţin strălucitoare şi mai reci. Curând nu va mai fi nicio lumină. *Curând va fi noapte.*

Se opri o clipă în faţa uşilor spre sala de audienţe, cât să-şi recapete răsuflarea, să permită durerii din picior să se mai domolească. Îşi linse gingiile goale.

– Acum dă-mi sacul.

Frost i-l înmână şi îşi puse mâna albă pe uşă.

– Ga-a? E-ti p-egă-it? bolborosi el.

Mai pregătit ca în momentul ăsta n-o să fiu niciodată.

– Haide să terminăm cu povestea asta.

Generalul Vissbruck, ţeapăn în uniforma mult prea scrobită, cu fălcile răsfrânte peste gulerul înalt, îşi frământa nervos mâinile. Korsten dan Vurms făcea tot posibilul să pară cât mai nepăsător, însă mişcările iuţi ale limbii când şi-o trecea peste buze îi trădau tulburarea. Magistresa Eider stătea dreaptă în scaun, cu mâinile strânse pe masă în faţa ei, cu chipul grav. *Serioasă şi pusă pe treabă.* Colierul din rubine mari sclipea în ultimii tăciuni ai soarelui care apunea. *N-a durat prea mult până şi-a făcut rost de alte bijuterii.*

La această întrunire mai participa o persoană care nu dădea absolut niciun semn de nervozitate. Nicomo Cosca se tolănise pe un scaun lângă perete, în spatele stăpânei sale, cu braţele încrucişate peste pieptarul cel negru. Glokta observă că la un şold avea o sabie, iar la celălalt un pumnal.

– Ce caută aici?

– Această problemă îi afectează pe toţi din oraş, spuse Eider calmă. Este o hotărâre mult prea importantă ca s-o poţi lua singur.

– Adică el o să aibă grijă să-ţi dau cuvântul, nu?

Cosca ridică din umeri şi începu să-şi examineze unghiile

jegoase.

– Şi cum rămâne cu ordonanţa semnată de toţi cei doisprezece membri ai Consiliului Închis?

– Hârtia aia n-o să ne salveze de răzbunarea Împăratului dacă gurkienii cuceresc cetatea.

– Înţeleg. Aşa că ai de gând să mă sfidezi, să-l sfidezi pe Arhilector, să-l sfidezi pe rege?

– Am de gând să ascult tot ce are de spus emisarul gurkian, iar apoi să analizez faptele.

– Foarte bine, spuse Glokta, îndreptându-se spre masă şi răsturnând conţinutul sacului pe ea. Ascultă-l.

Capul lui Islik căzu pe masă cu un pocnet sec. Complet lipsit de expresie, cu ochii deschişi care se holbau în gol în direcţii diferite, cu limba scoasă. Se rostogoli greoi pe splendida tăblie a mesei, lăsând pe lemnul lăcuit o dâră groasă de sânge, şi se opri, cu faţa în sus, chiar înaintea generalului Vissbruck.

Niţeluş cam teatral, însă de mare efect. Trebuie să mi se recunoască meritul acesta. Acum nu se mai poate îndoi nimeni de nivelul meu de angajament. Vissbruck rămase cu ochii holbaţi la capul însângerat, iar gura i se căsca tot mai mult. Se ridică brusc şi se dădu înapoi împleticindu-se, iar scaunul trăncăni pe pardoseală. Arătă spre Glokta cu un deget care-i tremura amarnic.

– Eşti nebun! Nebun! N-o să mai existe îndurare pentru nimeni! Pentru niciun bărbat, nicio femeie, niciun copil din Dagoska! Nu mai avem absolut nicio speranţă dacă oraşul cade!

Glokta zâmbi fără dinţi.

– Atunci eu propun ca toţi să vă luaţi angajamentul la modul cel mai serios că nu veţi lăsa oraşul să cadă.

Se uită la Korsten dan Vurms şi continuă.

– Dacă nu cumva e prea târziu pentru asta? Dacă nu cumva aţi vândut deja cetatea gurkienilor şi nu mai puteţi da înapoi!

Ochii lui Vurms zvâcniră spre uşă, spre Cosca, spre îngrozitul general Vissbruck, spre Frost, postat ameninţător lângă uşă, şi, în cele din urmă, spre Magistresa Eider, care nu-şi pierduse nimic din calmul de la început. *Şi iată cum iese la iveală micuţa noastră conspiraţie.*

– Ştie! zbieră Vurms, împingându-şi scaunul înapoi şi împleticindu-se spre fereastră.

– Evident că ştie.

– Atunci fă ceva, la naiba!

– Deja am făcut, îi răspunse Eider. Până la ora aceasta oamenii lui Cosca au cucerit deja zidurile, au întins poduri peste canal şi au deschis porţile în faţa gurkienilor. Şi docurile, şi Marele Templu, şi chiar Citadela însăşi se află acum în mâinile lor.

Se auzi un zgomot slab din spatele uşilor.

– Şi cred că îi aud acum la uşă. Îmi pare rău, Superiorule Glokta, îmi pare extrem de rău. Ai făcut absolut tot ce ţi-a cerut Eminenţa Sa, ba chiar mai mult, însă gurkienii au năvălit deja în cetate. Îţi dai seama că nu mai are niciun sens să te împotriveşti.

Glokta îşi ridică ochii spre Cosca.

– Pot să-i răspund?

Styrianul schiţă un zâmbet strâmb şi o plecăciune stângace.

– Eşti foarte amabil. Regret că trebuie să vă dezamăgesc, dar porţile cetăţii sunt în mâinile Hadişului Kahdia şi ale câtorva dintre cei mai devotaţi preoţi ai lui. Mi-a spus că le va deschide în faţa gurkienilor doar atunci când – ce cuvinte a folosit, oare? –, doar atunci când „Dumnezeu însuşi îi va porunci”. Aveţi în plan vreo vizită a divinităţii?

Chipul lui Eider spunea foarte clar că nu.

– Iar în ceea ce priveşte Citadela, aceasta a fost confiscată de Inchiziţie pentru a asigura siguranţa supuşilor loiali ai Maiestăţii Sale, desigur. Pe practicienii mei îi auziţi la uşă. Cât despre mercenarii maestrului Cosca…

– La locurile lor, pe ziduri, Superiorule, aşa cum ai ordonat!

Styrianul îşi pocni călcâiele şi execută un salut fără cusur.

– Sunt pregătiţi să respingă orice atac din partea gurkienilor, continuă el şi îi aruncă un rânjet larg lui Eider. Îmi cer scuze că trebuie să plec din slujba ta într-un moment atât de critic, Magistresă, dar trebuie să înţelegi că am primit o ofertă mai bună.

Se aşternu o tăcere stupefiată. Vissbruck nu ar fi arătat mai şocat nici dacă ar fi fost lovit de fulger. Vurms se holba în jur, cu ochi rătăciţi. Se dădu un pas mic în spate, iar Frost făcu un pas mare spre el. Toată culoarea se scursese din obrajii Magistresei Eider. *Şi iată cum se încheie vânătoarea, iar vulpile sunt toate încolţite.*

– N-ar trebui să pari atât de surprinsă, spuse Glokta aşezându-se confortabil în scaun. Lipsa de loialitate a lui Nicomo Cosca este legendară în tot Cercul Lumii. Nu există loc sub soare unde să nu-şi fi trădat stăpânul.

Styrianul zâmbi şi mai făcu o plecăciune.

– Bogăţia ta, şopti Eider, mă surprinde, nu lipsa lui de loialitate. De unde ai făcut rost de toţi banii ăştia?

Glokta rânji.

– Viaţa e plină de surprize.

– Căţea afurisită şi proastă! urlă Vurms.

Îşi trăsese doar pe jumătate sabia din teacă atunci când pumnul alb al lui Frost îi strivi falca, azvârlindu-l de perete, unde se prăbuşi fără simţire. Aproape în aceeaşi clipă uşile se sparseră şi Vitari năvăli în încăpere, urmată de alţi şase practicieni.

– E totul în regulă? întrebă ea.

– De fapt, tocmai am terminat. Fii bun, Frost, şi scoate gunoiul de-aici.

Degetele albinosului se încleştară în jurul gleznei lui Vurms şi practicianul îl scoase din sala de audienţe, târându-l pe jos ca pe un sac cu cartofi. Eider urmări chipul inert cum aluneca pe pardoseală, apoi îşi ridică ochii la Glokta.

– Şi acum?

– Acum, celulele.

– Şi după aceea?

– Vom vedea.

Pocni din degete spre practicieni, apoi arătă spre uşă. Doi dintre aceştia tropăiră până la masă, o apucară pe Regina neguţătorilor de coate, o legară fedeleş şi o scoaseră din încăpere.

– Aşa, deci, spuse Glokta uitându-se la Vissbruck. Mai vrea cineva să accepte oferta de capitulare pe care ne-a făcut-o ambasadorul?

Generalul, care nu scosese nicio şoaptă tot timpul acesta, închise gura, inspiră adânc şi luă poziţia de drepţi.

– Sunt un simplu soldat. Bineînţeles că voi îndeplini orice ordin al Maiestăţii Sale, sau al reprezentantului ales al Maiestăţii Sale. Dacă ordinul spune să apăr Dagoska până la ultimul om, atunci îmi voi vărsa tot sângele din trup ca să o apăr. Te asigur că nu am ştiut absolut nimic despre complotul ăsta. Poate că am acţionat pripit, dar am fost întotdeauna cinstit în ceea ce am crezut eu că fac pentru binele…

Glokta făcu un semn nerăbdător din mână.

– Sunt convins. Plictisit, ce-i drept, dar convins. *Am pierdut deja jumătate din consiliul de conducere astăzi. Dacă aş pierde mai mult, aş da dovadă de lăcomie.* Fără îndoială că gurkienii vor

ataca în zori. Trebuie să te îngrijeşti de apărarea noastră, generale.

Vissbruck închise ochii, înghiţi în sec, îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

– Nu vei regreta că ai încredere în mine, Superiorule.

– Sper că aşa va fi. Du-te.

Generalul ieşi grăbit din sală, ca şi cum s-a fi temut ca nu cumva Glokta să se răzgândească, iar restul practicienilor îl urmară. Vitari se aplecă, ridică scaunul dărâmat pe care stătuse Vurms şi îl împinse uşurel sub masă.

– Iscusită treabă, dădu ea încet din cap ca pentru sine. Foarte iscusită. Mă bucur să spun că am avut dreptate în privinţa ta tot timpul.

Glokta fornăi sarcastic.

– Aprobarea ta contează pentru mine mult mai puţin decât îţi poţi imagina.

Ochii femeii îi surâseră pe deasupra măştii.

– Nu am spus că te aprob. Am spus doar că ai făcut o treabă iscusită, îi explică şi se întoarse ieşind fără zgomot în coridor.

Nu mai rămăseseră decât el şi Cosca. Mercenarul se sprijinise de perete, cu mâinile încrucişate nepăsător pe piept, privindu-l cu un zâmbet slab. Nu făcuse niciun gest în tot timpul acela.

– Cred că te-ai descurca de minune în Styria. Eşti foarte lipsit de… scrupule? Aşa se zice? Oricum, ridică el cu emfază din umeri, de abia aştept să te slujesc.

Până când îţi va oferi altcineva mai mult decât mine, nu, Cosca?

Mercenarul arătă capul retezat de pe masă.

– Ce vrei să fac cu ăsta?

– Înfige-l într-o ţeapă şi pune-l pe parapet, la vedere. Să-l observe gurkienii şi să înţeleagă cât de hotărâţi suntem să nu cedăm.

Cosca plescăi din limbă.

– Capete în ţepe, ai? se amuză el apucând capul de barba lungă şi trăgându-l de pe masă. Nu se demodează niciodată.

Uşile se închiseră în urma lui, iar Glokta rămase singur în sala de audienţe. Îşi masă gâtul încordat, îşi întinse piciorul înţepenit sub masa plină de sânge. *Una peste alta, o zi reuşită. Însă ziua se termină acum.* Dincolo de ferestrele înalte, soarele apusese peste Dagoska.

Se lăsase noaptea.

Printre stânci

Primele raze ale zorilor se furişau peste câmpie. Licărul luminii pe sub norii semeţi şi peste muchiile stâncilor străvechi, o flacără tulbure pe orizontul din est. Privelişte arareori văzută de om, acea primă sclipire cenuşie a zilei. Oricum, privelişte complet străină lui Jezal. La ora aceasta, acasă, ar fi fost bine mersi, dormind buştean în patul cald. Niciunul dintre ei nu dormise pe timpul nopţii. Toţi trecură în tăcere orele lungi şi reci, aşezaţi în bătaia vântului, chinuindu-se să străpungă întunericul cu privirea şi să desluşească eventuale siluete pe întinderea câmpiei, şi aşteptând. Aşteptând zorii.

Nouădegete se încruntă la soarele care răsărea.

– E timpul. Vor veni curând.

– Aşa, murmură Jezal îngheţat de frică.

– Ascultă la mine, acum. Rămâi aici şi păzeşte căruţa. Sunt mulţi cei care ne vor ataca, şi foarte probabil unii vor veni pe la spate. De aceea tu rămâi aici. Înţelegi?

Jezal înghiţi cu greu. Gâtul i se uscase din cauza încordării. Nu se putea gândi decât la cât de nedrept era totul. Cât de nedrept era să moară atât de tânăr.

– În regulă. Eu şi cu ea ne ducem în faţa dealului, printre stânci. Cred că majoritatea pe acolo vor veni. Dacă dai de bucluc, strigă după noi, dar dacă nu venim... descurcă-te cum poţi. Poate că avem treabă. Poate că am murit.

– Mi-e frică, şopti Jezal.

Nu intenţionase să rostească aceste cuvinte, dar acum părea să nu mai conteze.

Dar Nouădegete dădu înţelegător din cap.

– Şi mie mi-e. Tuturor ne e frică.

Cu un zâmbet feroce pe buze, Ferro îşi fixă pe piept curelele tolbei cu săgeţi, îşi strânse mai bine teaca la centură, scoase apărătoarea arcului şi îşi flexă degetele, ciupindu-i coarda. Totul cu mişcări îndemânatice şi rapide şi anticipând violenţele ce urmau să vină. Deşi se pregătea de o luptă care foarte posibil avea să le aducă moartea, arăta cum ar fi arătat Jezal când s-ar fi dichisit pentru o noapte petrecută prin tavernele din Adua. În lumina slabă, ochii galbeni îi străluceau emoţionaţi, plini de nerăbdare. Nu o mai văzuse niciodată atât de veselă.

– Nu mi se pare că ei i-ar fi frică, spuse.

Nouădegete se încruntă la femeie.

– Ei, poate că nu-i este, dar ea nu e un exemplu pentru mine.

O mai privi câteva clipe.

– Uneori, când cineva trăieşte atât de mult timp numai în primejdie, singurul moment când se simte în viaţă este atunci când moartea îi suflă în ceafă.

– Aşa e, murmură Jezal.

Îi venea să vomite acum numai când se uita la centură, la mânerul sabiei sale pe care îl lustruise cu atâta mândrie. Înghiţi din nou. La naiba, parcă niciodată nu avusese atât de multă salivă.

– Încearcă să te gândeşti la altceva.

– La ce?

– La orice te ajută să te simţi mai bine. Ai familie?

– Un tată şi doi fraţi. Habar n-am dacă ţin la mine, sau cât de mult.

– La naiba cu ei, atunci! Copii?

– Nu.

– Nevastă?

– Nu, se strâmbă Jezal cu amărăciune în suflet.

Toată viaţa nu făcuse nimic altceva decât să joace cărţi şi să-şi facă duşmani. Nimeni nu-i va simţi lipsa.

– Poate o iubită? Nu-mi spune că nu te aşteaptă nicio fată.

– Păi, poate…

Însă nu avea nici cea mai mică îndoială că Ardee îşi găsise deja pe altcineva. Căci nu părea o persoană prea sentimentală. Poate că ar fi trebuit să o ceară de soţie când avusese ocazia. Măcar aşa ar plânge cineva după el.

– Dar tu? bâigui el.

– Ce? Dacă am familie? se încruntă Nouădegete frecându-şi tare ciotul degetului mijlociu. Am avut una. Iar acum am alta. Nu-ţi alegi rudele, iei ce ţi se dă şi încerci să profiţi cât mai mult.

Îi arătă pe Ferro şi pe Quai.

– O vezi, şi pe el, şi pe tine? îl întrebă pe Jezal punându-i mâna pe umăr. Aceasta este familia mea acum şi nu am de gând să-mi pierd vreun frate astăzi, înţelegi?

Jezal dădu uşurel din cap. Nu-ţi alegi rudele. Profiţi cât de mult poţi. Nu mai conta acum dacă membrii acestei familii erau urâţi, sau proşti, sau împuţiţi, sau ciudaţi. Nouădegete îi întinse mâna şi Jezal o strânse cu toată puterea. Nordicul îi zâmbi larg.

– Atunci, mult noroc, Jezal.
– Şi ţie.

Ferro stătea într-un genunchi lângă una dintre stâncile bătute de vreme, cu arcul în mână, cu săgeata în arc, gata de tragere. Vântul sculpta în iarba înaltă a câmpiei, biciuia iarba mai scurtă de pe coasta dealului, legăna cele şapte săgeţi înfipte în pământ în faţa ei. Nu mai avea decât aceste şapte săgeţi.
Nici pe departe suficiente.
Îi urmări cu privirea când ajunseră la poalele dealului. Îi urmări cu privirea când descălecară şi începură să urce. Îi urmări cu privirea când îşi strânseră mai bine cataramele de la armurile lor din piele şi îşi pregătiră armele. Suliţe, săbii, scuturi, un arc sau două. Îi număra. Treisprezece. Avusese dreptate.
Slabă consolare.
Îl recunoscu pe Finnius care râdea în hohote arătând înspre stânci. Lepădătura. Pe el ar trebui să-l lovească primul dacă ar avea ocazia, însă nu avea rost să rişte de la această distanţă. Se vor apropia curând. Vor traversa câmpul deschis şi vor începe să urce dealul.
Atunci va trage asupra lor.
Începură să se împrăştie, aruncând priviri prudente la stânci peste marginea scuturilor. Se auzea foşnetul ierbii sub paşii lor. Încă nu o observaseră. În faţă mergea unul fără scut, dar cu un rânjet feroce pe chip şi câte o sabie strălucitoare în fiecare mână.
Încordă arcul fără grabă, simţi atingerea reconfortantă a corzii pe bărbie. Săgeata îl nimeri în piept, trecând chiar prin mijlocul pieptarului din piele. Tresări, se prăbuşi în genunchi cu respiraţia întretăiată. Reuşi să se ridice împingându-se în pământ cu una dintre săbii şi se clătină pe picioare. A doua săgeată i se înfipse în piept chiar deasupra primei şi căzu iarăşi în genunchi, sângele începu să-i curgă din gură şi se rostogoli pe spate.
Mai erau încă mulţi şi tot veneau spre ea. Cel care trecuse acum în faţă se ascunsese aproape în întregime în spatele scutului, încercând să nu lase la vedere niciun centimetru de carne. Săgeata i se izbi de marginea scutului.
– Ssss, şuieră ea, smulgând o altă săgeată din pământ.
Încordă iarăşi arcul, ţintind cu mai mare atenţie.
– Aaah! exclamă individul când săgeata îi trecu prin glezna expusă.

Scutul i se clătină ca beat şi alunecă uşor într-o parte.

După un zbor arcuit, următoarea săgeată îi intră în gât, chiar deasupra scutului. Sângele bolborosi, ochii se căscară, el se rostogoli îndărăt pe panta dealului, iar scutul îl urmă, păstrând încă săgeata înfiptă în el.

Povestea asta durase prea mult şi îşi folosise prea multe săgeţi. Ei ajunseseră aproape la jumătatea drumului înspre stânci, urcând dealul în zigzaguri mari, ferindu-se de alte atacuri. Smulse ultimele două săgeţi din pământ şi urcă spre coamă furişându-se prin iarbă. Pentru moment nu putea face mai mult. Nouădegete va trebui să-şi poarte singur de grijă.

Logen aştepta cu spatele lipit de stâncă, încercând să respire cât mai uşor. O văzu pe Ferro urcând de-a buşilea dealul, îndepărtându-se de el.

– La naiba, murmură el.

Iarăşi în inferioritate şi iarăşi în rahat. Ştiuse că aşa se va întâmpla chiar din clipa în care îşi asumase conducerea. Aşa se întâmpla întotdeauna. În regulă. Mai ieşise din belele şi înainte şi va ieşi şi din aceasta. Trebuie spus ceva despre Logen Nouădegete, trebuie spus că e un luptător.

Auzi icnete de efort şi paşi grăbiţi prin iarbă. Un bărbat care se chinuia să urce dealul. Chiar în stânga stâncii. Logen îşi duse sabia în partea dreaptă, mângâie metalul dur al mânerului, îşi încleştă maxilarele. Apăru de după stâncă vârful suliţei celuilalt bălăbănindu-se încoace şi încolo. Apoi scutul.

Ieşi la iveală cu un urlet de luptă, rotind sabia în cercuri largi. Intră adânc în umărul individului şi îi despică pieptul, trimiţând o ploaie de stropi de sânge în aerul dimineţii. Forţa loviturii îl ridică de jos şi îl trimise de-a berbeleacul la vale.

– Încă-s viu! gâfâi Logen urcând dealul.

O suliţă şuieră pe lângă el şi se înfipse în pământ chiar la picioarele lui, când se ascunse în spatele stâncii următoare. Tentativă eşuată, dar vor mai fi şi altele. Se uită de după stâncă. Observă siluete grăbite care fugeau de la o piatră la alta. Îşi umezi buzele şi ridică sabia Maestrului. Acum tăişul negru era plin de sânge, era sânge şi pe litera din argint de lângă mâner. Dar încă mai avea multă treabă.

Urca dealul către ea, uitându-se prudent pe deasupra scutului, pregătit să blocheze orice săgeată ar fi venit spre el. N-

avea cum să ajungă la el de aici, era mult prea atent.

Se furişă în spatele stâncii şi îşi dădu drumul în şanţul pe care îl săpase şi începu să meargă de-a buşilea. Ieşi din el la capăt, exact în spatele altei stânci. O ocoli uşor şi se uită în vale. Îl vedea din profil acum, urca foarte prudent spre stânca după care se ascunsese ea mai înainte. Parcă Dumnezeu era într-o dispoziţie generoasă astăzi.

Faţă de ea, nu faţă de el.

Săgeata îi pătrunse în trup, mai sus de mijloc. Se poticni şi o privi uluit. Puse în arc şi ultima săgeată. Bărbatul tocmai încerca să şi-o smulgă pe prima, când a doua îi intră în piept. Chiar în inimă, presupuse ea, după felul în care el se prăbuşise.

Nu mai avea săgeţi. Ferro îşi aruncă arcul cât colo şi trase sabia gurkiană.

Venise vremea să se apropie de duşman.

Logen ocoli o stâncă şi se pomeni nas în nas cu unul, atât de aproape că-i simţea respiraţia pe obraz. Chip tânăr. Arătos, cu piele curată şi nas acvilin, ochi mari şi căprui. Logen îi dădu un cap în gură. Capul celuilalt se dădu pe spate, iar tânărul se clătină pe picioare, dându-i timp lui Logen să-şi scoată cu mâna stângă pumnalul de la brâu. Lăsă sabia să cadă, apucă marginea scutului şi-l dădu la o parte din drum. Capul lui Ochi Căprui reveni în poziţie verticală, cu sângele bolborosind din nasul spart, cu rânjet fioros când îşi pregăti braţul drept de atac.

Nouădegete mugi când înfipse cuţitul în trupul omului. O dată, de două ori, de trei ori. Adânc, repede, aproape ridicându-l de la sol. Sângele curgea din găurile pe care le căpătase în maţe, udându-i mâinile lui Logen. Ochi Căprui gemu, îşi scăpă sabia, îl lăsară picioarele şi începu să alunece moale. Logen se uită la el cum se duce. Nu ai cum alege între a ucide sau a muri. Trebuie să dai dovadă de realism.

Omul stătea pe iarbă, ţinându-se de burta însângerată cu ambele mâini. Se uită în sus la Logen.

– Gâh, grohăi el. Gâââh.

– Ce zici?

Nimic. Ochii căprui deveniseră sticloşi.

– Haide! zbieră Ferro. Haide, pui de curvă!

Stătea ghemuită în iarbă, gata de salt.

Nu-i înţelegea limba, dar a prins esenţa. Suliţa lui se arcui, răsucindu-se prin aer. Aruncare deloc rea. Ferro făcu un pas în

lateral, iar suliţa se lovi de pietre.

Îi râse în nas întărâtându-l când se repezi spre ea – un taur de om, uriaş şi chel. De la cincisprezece paşi reuşi să-i desluşească nervurile de pe mânerul halebardei. La doisprezece paşi, reuşi să-i desluşească cutele de pe mutra care-şi arăta colţii, ridurile de la colţul ochilor, de pe şaua nasului. La opt paşi, reuşi să-i desluşească zgârieturile de pe pieptarul din piele. Cinci paşi şi îşi ridică halebarda.

– Aaaaahhhh! zbieră când iarba i se nărui sub picioare şi se prăvăli într-una din gropile pe care le săpase Ferro, iar arma îi zbură din mână cât colo.

Ar fi trebuit să fie atent pe unde calcă.

Ea ţâşni spre el nerăbdătoare, învârtind sabia fără să vadă unde loveşte. Omul urlă când lama grea îi despică umărul, guiţă şi bolborosi, încercând să iasă de acolo, încercând să se caţere pe pereţii din pământ moale ai gropii. Sabia îi ciopli vârful capului, iar el gâgâi şi se zvârcoli şi alunecă spre fundul gropii. Fundul mormântului. Mormântul lui.

Nu merita unul, dar nu conta. Îl va scoate de acolo mai târziu şi îl va lăsa să putrezească pe deal.

Zdravăn ticălosul ăsta. Un uriaş gras, cu jumătate de cap mai înalt decât Logen, dotat cu un ciomag colosal, cam cât o jumătate de trunchi de copac, pe care-l învârtea cu uşurinţă, urlând şi zbierând ca nebun, rostogolindu-şi ochii mici şi urâţi pe faţa buhăită. Logen se feri de lovitură şi se ascunse pe după stânci. Nu era deloc uşor, căci trebuia să încerce să fie cu un ochi pe unde calcă şi cu celălalt la copacul acela pe care-l manevra muntele de om cu care se confrunta. Nu era deloc uşor. Precis ceva va merge prost.

Logen se împiedică. De cizma celui cu ochi căprui pe care-l omorâse doar cu un minut în urmă. Iată că ţi se face dreptate. Se redresă în timp util ca să vadă cum pumnul uriaşului îl pocneşte drept în gură. Se clătină, ameţit, scuipând sânge. Văzu iar ciomagul îndreptându-se asupra lui şi sări înapoi. Însă nu suficient de departe. Vârful bucăţii de lemn îi forfecă piciorul aproape doborându-l. Se împletici, rezemându-se de una dintre stânci, zbierând şi salivând şi strâmbându-se de durere. Bâjbâi după sabie, şi aproape se împunse singur cu ea, apoi o ridică iute, făcu o tumbă şi căzu pe spate, chiar la timp ca să evite lovitura ciomagului care ciopli o bucată mare din stânca de lângă

el.

Uriaşul îşi ridică din nou arma deasupra capului, mugind ca un bivol. Fioros gest, poate, însă deloc unul inteligent. Logen se ridică în capul oaselor şi îi înfipse sabia în burtă. Lama neagră vârâtă până la plăsele, cu vârful ieşindu-i pe partea cealaltă. Malacul scăpă ciomagul din mâini şi bufni în brazdele de iarbă, dar, cu un efort disperat, se aplecă şi îl apucă zdravăn pe Logen de cămaşă. Îl trase spre el, urlând şi dezgolindu-şi dinţii însângeraţi. Începu să-şi ridice pumnul de dimensiunile unei pulpe de porc.

Cu viteza fulgerului, Logen îşi trase cuţitul din carâmbul cizmei şi i-l împlântă în gât. Uriaşul păru mirat, însă doar o clipă, apoi îi ţâşni sângele din gură, şiroindu-i pe bărbie. Dădu drumul cămăşii lui Logen, făcu un pas nesigur în spate, se învârti încet, se izbi de una dintre stânci şi se prăbuşi în nas cu o bufnitură puternică. Se pare că tatăl lui Logen avusese dreptate. Niciodată nu ai prea multe cuţite la tine.

Ferro auzi coarda arcului, dar prea târziu. Săgeata îi străpunse omoplatul şi vârful îi ieşi prin faţă. Braţul îi amorţi instantaneu. Sângele întunecat îi curgea pe cămaşa murdară. Şuieră încercând să-şi recapete răsuflarea şi se ascunse în spatele uneia dintre stânci.

Dar mai avea sabia şi un braţ bun care s-o mânuiască. Cu mişcări furişate ocoli stânca, ciulindu-şi urechile. Suprafaţa aspră îi zgârie spatele. Desluşi paşii arcaşului prin iarbă. Venea după ea. Auzi şi clinchetul sabiei trase din teacă. Acum îl vedea. Stătea cu spatele la ea, uitându-se la stânga şi la dreapta.

Îl atacă, dar el se întoarse la timp ca să-i pareze lovitura. Se prăbuşiră în iarbă şi se rostogoliră încleştaţi la vale. Individul reuşi să se ridice în picioare, zbătându-se şi zbierând, cu mâinile la faţa însângerată. În timpul luptei, săgeata din umărul ei îi intrase în ochi.

Norocul ei.

Făcu un salt înainte, iar sabia gurkiană îi reteză piciorul. El zbieră iarăşi, prăbuşindu-se într-o rână, cu bucata ciopârţită atârnându-i ciudat. Tocmai încerca să se ridice când lama arcuită îi reteză gâtul până la jumătate. Ferro se îndepărtă de-a buşilea de mort. Braţul stâng nu-i mai era de folos acum, dar în pumnul drept strângea tare mânerul sabiei sale.

Căuta altă acţiune.

Finnius se mişca încoace şi încolo, ţopăind, rămânând mereu în picioare. Cu braţul stâng susţinea un scut mare şi pătrăţos, iar în mâna dreaptă ţinea o sabie scurtă şi groasă. O învârtea repede, iar soarele palid îi sclipea pe margini. În tot acest timp rânjea, iar părul lung îi flutura în bătaia vântului.

Logen era mult prea obosit ca să se mai mişte, aşa că rămase pe loc să-şi tragă răsuflarea. Sabia Maestrului îi atârna în mână, cu vârful în jos.

– Ce s-a întâmplat cu vrăjitorul vostru? râse Finnius. Fără scamatorii de data asta?

– Fără scamatorii.

– Trebuie să-ţi spun că ne-aţi cam dat de furcă, recunosc. Dar uite că am ajuns aici în cele din urmă.

– Unde aţi ajuns?

Logen privi la cadavrul lui Ochi Căprui, sprijinit cu spatele de stâncă.

– Dacă asta voiaţi, puteaţi foarte bine să vă omorâţi între voi de la bun început şi să mă scutiţi de tot deranjul ăsta.

Finnius se încruntă.

– Ai să afli că sunt din altă plămadă decât proştii ăştia, nordicule.

– Toţi suntem din aceeaşi plămadă. Nu e nevoie să mai spintec pe altcineva ca să-ţi demonstrez asta, răspunse Logen întinzându-şi gâtul şi ridicând sabia Maestrului. Dar dacă ai de gând să-mi arăţi ce ai pe dinăuntru, poţi să fii sigur că n-am să te dezamăgesc.

– În regulă! strigă Finnius năpustindu-se spre el. Dacă eşti atât de nerăbdător să vezi cum arată iadul!

Atacul fu rapid şi dur. Cu scutul ridicat în faţă, îl mână pe Logen printre stânci, agitându-şi sabia. Logen se retrăgea cam nesigur pe picioare şi gâfâind, căutând din ochi o breşă printre stânci, dar negăsind niciuna.

Scutul îl izbi în piept, lăsându-l fără suflare, împingându-l în spate. Încercă să se ferească, dar se împiedică din cauza piciorului rănit, iar sabia cea scurtă ţâşni spre el şi-l tăie de-a curmezişul braţului.

– Aaaa! ţipă Logen, lipindu-se de stâncă, în vreme ce sângele din rană împroşcă iarba.

– Unu la zero pentru mine! chicoti Finnius, ţopăind şi fluturându-şi sabia în continuare.

Logen rămase nemişcat, cu ochii la el, respirând sacadat. Scutul era mare, iar lepădătura asta zâmbăreaţă ştia să-l folosească. Îi conferea un avantaj evident. Era şi rapid, fără doar şi poate. Mai rapid decât Logen, mai ales acum, când avea un picior bolnav, un braţ rănit şi mintea înceţoşată de la un pumn în falcă. Unde era Sângerosul Nouă când aveai nevoie de el? Logen scuipă pe jos. Lupta aceasta trebuia s-o câştige de unul singur.

Se retrase puţin, gâfâind şi încovoindu-se mai mult decât ar fi fost necesar, pentru a-şi păcăli adversarul, ţinând braţul moale şi însângerat în jos, ca şi cum nu i-ar mai fi făcut trebuinţă, clipind des şi tresărind. Se dădu înapoi pe lângă stânci până ajunse într-un loc mai larg. Un loc mai mare unde putea mânui sabia cum se cade. Finnius îl urmă, cu scutul ridicat.

– Atâta poţi? rânji el apropiindu-se. Deja te-au lăsat puterile? Sincer, sunt cam dezamăgit. Speram să…

Logen scoase un răcnet asurzitor, atacându-l fără de veste, cu sabia Maestrului ridicată cu ambele mâini deasupra capului. Finnius se împletici încercând să iasă de sub ameninţarea ei, însă nu suficient de iute. Tăişul cenuşiu smulse o bucată zdravănă din scut şi despică adânc una dintre stânci cu un bubuit puternic, împrăştiind fragmente de piatră în toate părţile. Impactul aproape că-i smulse sabia din mâini, dezechilibrându-l.

Finnius gemu. Dintr-o rană de la umăr îi curgea sânge, rană făcută prin armură. Probabil că vârful sabiei îl tăiase în treacăt. Din păcate, nu era o rană atât de gravă cât să-i provoace moartea, dar era suficient de profundă cât să-l facă să înţeleagă deplin intenţiile lui Logen.

Acum venise rândul acestuia să rânjească:

– Atâta poţi?

Se mişcară deodată. Cele două săbii se ciocniră, însă cea a lui Logen era mai puternică. Sabia lui Finnius îi sări din mână şi se rostogoli la vale. Icni şi vru să-şi ducă mâna la brâu după pumnal. Dar Logen nu-i lăsă timp pentru asta şi se năpusti asupra lui, mârâind şi răcnind, ciopârţind scutul cu mişcări iuţi şi dezordonate, tăind cicatrice adânci în lemn, împroşcând aşchii în iarbă, încolţindu-l tot mai mult pe Finnius. Forţa ultimei lovituri îl zdruncină puternic, se împiedică de colţul unei pietre şi căzu pe spate. Logen scrâşni din dinţi şi coborî sabia Maestrului.

Îi spintecă piciorul lui Finnius, retezându-l deasupra gleznei, inundând iarba cu sânge. Acesta se târî înapoi, încercă să se ridice, zbieră când îşi lăsă greutatea pe ciotul însângerat şi se

prăvăli iarăşi pe spate, horcăind şi gemând.

– Piciorul meu! hohoti el.

– Uită de el, mârâi Logen, dând un şut bucăţii nefolositoare acum de carne şi oase şi apropiindu-se de el.

– Stai! bolborosi Finnius, târându-se spre una din stânci şi lăsând o urmă de sânge după el.

– De ce?

– Stai puţin!

Se ridică greu sprijinindu-se în piciorul rămas şi cu spatele lipit de stâncă, mic în faţa loviturilor pe care le anticipa.

– Stai! zbieră el.

Sabia lui Logen reteză şi curelele prin care scutul era prins de braţul rănit al lui Finnius, aruncându-l la vale. Finnius scoase un urlet disperat, îşi smulse pumnalul şi se balansă pe piciorul bun pregătindu-se de atac. Logen îi împlântă sabia în piept. Sângele ţâşni, revărsându-se pe pieptarul din piele. Ochii i se bulbucară, gura i se căscă larg, dar nu reuşi să scoată decât un horcăit abia auzit. Scăpă pumnalul. Se lăsă uşor pe o parte şi apoi se prăbuşi cu faţa în jos.

Altul întors în ţărână.

Logen se îndreptă, clipi des şi respiră adânc. Rana de la mână începuse să îl ardă ca focul, piciorul îl durea, respiraţia şuierătoare îl ustura în piept.

– Încă-s viu, murmură el. Încă-s viu.

Închise o clipă ochii.

– La naiba, icni el. Ce fac ceilalţi?

Începu să urce şchiopătând spre culmea dealului.

Săgeata din umăr o încetinise. Cămaşa îi era îmbibată de sânge. I se făcuse sete şi se simţea amorţită şi lentă. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, bărbatul ieşi de după o stâncă şi se năpusti asupra ei.

N-avea suficient spaţiu ca să folosească sabia, aşa că o aruncă cât colo. Încercă să-şi scoată cuţitul, dar el o apucă de încheietură, şi era foarte puternic. O azvârli spre stâncă şi se lovi de ea cu capul. Năucită. Văzu cum un muşchi îi zvâcneşte sub ochi, văzu punctele negre de pe nas, muşchii încordaţi ai gâtului.

Se smuci şi se zbătu, dar greutatea lui o copleşi. Pufni şi scuipă, dar chiar şi puterea lui Ferro avea o limită. Braţele începură să-i tremure, coatele i se înmuiară. Mâna lui îi găsi gâtul şi se încleştă în jurul lui. Mormăi ceva printre dinţii strânşi,

strângând şi strângând. Nu mai avea aer şi simţea cum o lasă puterile.

Apoi, pe sub pleoapele pe jumătate închise, zări o mână furişându-se din spate pe chipul celuilalt. O mână mare şi palidă, cu patru degete, năclăită de sânge. Urmată de un antebraţ mare şi palid, apoi de un al doilea antebraţ, din partea cealaltă, cuprinzând capul adversarului ei din ambele laturi. Acesta se zvârcoli şi se zbătu, dar fără să poată scăpa din strânsoare. Muşchii groşi se contractară pe sub piele, iar degetele palide i se înfipseră în fălci, răsucindu-i capul mai mult şi mai mult. Îi dădu drumul lui Ferro, iar ea se lăsă moale lângă stâncă, inspirând cu nesaţ aerul. Duşmanul încercă zadarnic să zgârie cu unghiile braţele care îl ţineau imobilizat. Scoase un sâsâit lung şi bizar când capul îi fu smucit într-o parte.

– Sssss...

Pââârrr.

Braţele îi dădură drumul, iar el se mototoli pe iarbă, cu capul atârnându-i într-o poziţie nefirească. În spatele lui stătea Nouădegete. Cu sânge pe faţă, sânge pe mâini, sânge pe hainele sfâşiate. Chipul îi era palid şi îi zvâcnea şi era brăzdat de mizerie şi transpiraţie.

– Eşti rănită?

– Nu mai mult decât tine, croncăni ea. A mai rămas vreunul?

Se sprijini cu o mână de stânca de lângă ea şi scuipă sânge în iarbă.

– Nu ştiu. Vreo doi, poate.

Ea se uită chiorâş la culmea dealului.

– Acolo sus?

– Foarte posibil.

Se aplecă, îşi luă sabia curbată de pe jos şi începu să urce, sprijinindu-se în ea ca într-o cârjă. Nouădegete urcă greoi în urma ei.

De câteva minute, Jezal auzise doar nişte strigăte, nişte răcnete şi zăngănitul metalului pe metal. Totul era vag şi îndepărtat, ajungându-i la urechi prin rafalele furioase ale vântului pe culmea dealului. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea dincolo de cercul de stânci de pe culmea dealului, şi nici nu era sigur că ar fi vrut să ştie. Se plimba încoace şi încolo, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii, iar în tot acest timp Quai stătea în căruţă, uitându-se la Bayaz, tăcut şi enervant de

calm.

Atunci îl observă. Capul unui bărbat ridicat peste coama dealului, între două stânci înalte. Apoi şi umerii, apoi şi pieptul. Apăru şi altul, nu prea departe. Un al doilea bărbat. Doi ucigaşi, urcând spre el.

Unul dintre aceştia avea ochi mici ca de porc şi fălci proeminente. Celălalt era mai slab şi avea o claie de păr blond, încurcat. Înaintară prudent spre vârf până ajunseră în interiorul cercului mărginit de stânci, cercetându-i cu privirea, fără grabă deosebită, pe Jezal şi pe Quai, dar şi căruţa.

Jezal nu se mai luptase niciodată cu doi oameni în acelaşi timp. De fapt, nu se mai luptase niciodată pe viaţă şi pe moarte, dar încercă să nu se gândească la asta. Nu era decât o partidă obişnuită de scrimă. Nimic nou. Înghiţi nodul din gât şi îşi trase săbiile. Sunetul metalului scos din teacă îi mângâie urechile, iar senzaţia cunoscută a mânerului în palmă îl linişti cât de cât. Cei doi se holbară la el, iar Jezal le întoarse privirea, încercând să-şi aducă aminte ce-i spusese Nouădegete.

Să încerce să pară slab. Nu era deloc greu. N-avea nicio îndoială că părea suficient de înspăimântat. De fapt, abia se stăpânea să nu se răsucească pe călcâie şi s-o ia la goană de acolo. Se retrase încet spre căruţă, umezindu-şi necontenit buzele cu o nervozitate absolut deloc prefăcută.

Să nu-şi subestimeze niciodată adversarul. Îi cântări din priviri pe cei doi. Zdraveni, puternici, bine echipaţi. Amândoi cu armuri din piele dură, amândoi cu scuturi pătrăţoase. Unul avea o sabie scurtă, celălalt o toporişcă cu o lamă groasă. Arme cu aspect letal, uzate în multe lupte. N-avea probleme nici cu subestimarea. Cei doi îl încolţiră.

În momentul atacului să nu se uite înapoi. Cel din stânga se apropie de el. Îi observă dinţii dezgoliţi în rânjet, îl observă cum se încordează, observă mişcarea greoaie cu arma ridicată. I-a fost absurd de simplu să facă un pas în lateral, iar lovitura să se irosească în gol. Din instinct, împlântă până la mâner sabia cea scurtă într-o parte, între pieptar şi apărătoarea din piele de pe spate, chiar sub ultima coastă a individului. Simultan Jezal îşi scoase sabia din corpul acestuia şi reuşi să pareze toporişca celuilalt la nivelul gâtului, despicându-i-l. Apoi începu să danseze în jurul lor cu paşi săltăreţi, de spadasin, cu săbiile pregătite, aşteptând decizia arbitrului.

Cel pe care îl înjunghiase se împletici câţiva paşi, horcăind şi

ţinându-se de rană. Celălalt rămase pe loc, clătinându-se, cu ochii lui de porc ieşindu-i din orbite, cu mâna la gât. Sângele îi ţâşni printre degete din beregata sfârtecată. Se prăbuşiră aproape în aceeaşi clipă, cu faţa în jos, unul lângă celălalt.

Jezal se uită urât la sângele de pe tăişul sabiei lungi. Se uită urât la cele două cadavre. Aproape fără să se gândească omorâse doi oameni. Ar fi trebuit să se simtă vinovat, dar se simţea indiferent. Nu. Se simţea mândru. Se simţea însufleţit! Se uită la Quai care îl urmărea calm din spatele căruţei.

– Am reuşit, murmură el, iar ucenicul încuviinţă din cap. Am reuşit! strigă, fluturându-şi sabia scurtă plină de sânge.

Quai se încruntă, iar apoi făcu ochii mari.

– În spate! ţipă, aproape sărind din căruţă.

Jezal se întoarse cu săbiile pregătite şi surprinse o mişcare cu coada ochiului.

O bubuitură, iar în cap îi explodară mii de lumini. Apoi beznă.

Roadele cutezanţei

Nordicii stăteau pe deal, câteva siluete întunecate pe cerul alb. Era încă devreme, iar soarele era doar o pată strălucitoare printre norii groşi. Ici şi colo, prin adânciturile din pereţii văii, petice de zăpadă pe jumătate topită şi murdară; pe fundul văii, un strat subţire de ceaţă.

West se uită la figurile negre şi se încruntă. Nu-i mirosea a bine. Prea mulţi ca să alcătuiască un grup de iscoade sau de jefuitori, dar mult prea puţini ca să plece singuri la atac. Pur şi simplu stăteau acolo, pe culme, nemişcaţi, netulburaţi, şi urmăreau calm cum armata lui Ladisla îşi continua desfăşurarea nătângă şi interminabilă de forţe în valea de sub ei.

Oamenii Prinţului, împreună cu un detaşament mic al gărzilor sale, stabiliseră cartierul general pe o colină verde chiar vizavi de dealul nordicilor. În zori, când iscoadele o descoperiseră, păruse un loc bun şi uscat, poate situat la suficientă distanţă de inamic, însă suficient de înalt pentru a oferi o vedere bună asupra văii. Însă de atunci, pe acolo trecuseră şi alunecaseră mii de cizme, trecuseră şi se înglodaseră în mâl sute de copite, trecuseră şi se afundaseră sute de roţi de căruţe, transformând solul ud în noroi negru şi lipicios. Cizmele lui West şi ale celor de lângă el erau pline de noroi, hainele le erau pline de noroi. Până şi hainele imaculate ale Prinţului căpătaseră câteva pete.

La vreo două sute de paşi în faţă, mai jos, se afla nucleul liniei de luptă a Uniunii. Patru batalioane din infanteria Oastei Regelui alcătuiau coloana vertebrală, fiecare dintre acestea câte un corp ordonat de postav roşu, strălucitor, şi oţel fără luciu, arătând, de la distanţă, ca şi cum ar fi fost potrivite cu o riglă uriaşă. În faţa lor, câteva rânduri mai rare de arcaşi cu arbalete şi veste din piele şi coifuri din metal; în spate, cavaleria, cu soldaţii descălecaţi pentru moment şi arătând ciudat de dizgraţioşi în costumele întregi din zale. Pe fiecare latură se vedeau formele neregulate ale batalioanelor de recruţi, cu talmeş-balmeşul lor de arme disparate. Ofiţerii răcneau şi dădeau din mâini ca nebunii, încercând să-i facă să acopere spaţiile goale, să strângă rândurile asimetrice, de parcă erau nişte dulăi ciobăneşti care latră să-şi dea duhul la o turmă de oi îndărătnice.

În total zece mii de oameni. West ştia că fiecare dintre ei se

uita în sus, la avangarda nordicilor, fără îndoială cu acelaşi amestec nervos de teamă şi exaltare, curiozitate şi mânie care îl cuprindea şi pe el când dădea prima dată ochii cu un inamic.

Prin lunetă nu i se păreau deloc fioroşi. Bărbaţi cu păr ţepos şi zburlit, îmbrăcaţi în piei şi blănuri jerpelite, în mâini cu arme cu aspect primitiv. Exact înfăţişarea la care s-ar fi aşteptat cel mai tembel dintre prietenii Prinţului. Nu prea semănau cu descrierea făcută de Treicopaci, iar lui West nu-i plăcea deloc chestia asta. Nu avea de unde şti ce se afla de partea cealaltă a dealului, iar oamenii aceştia nu aveau de ce să se afle aici, decât, poate, să le abată atenţia sau să-i atragă într-o cursă. Însă nu toată lumea îi împărtăşea îndoielile.

– Îşi râd de noi! exclamă Smund, chiorându-se prin luneta personală. Ar trebui să le facem o demonstraţie de ce sunt în stare lăncierii Uniunii! O şarjă rapidă, şi călăreţii noştri vor împrăştia prostimea de acolo şi vor cuceri dealul!

Vorbea ca şi cum cucerirea acelui deal anume, altminteri lipsit de importanţă cu excepţia faptului că pe culmea lui stăteau proţăpiţi nişte nordici, ar fi însemnat o victorie neîntârziată şi glorioasă.

West nu putu face nimic altceva decât să scrâşnească din dinţi şi să clatine din cap, aşa cum mai făcuse de o sută de ori de când se luminase de ziuă.

– Au avantajul că se află mai sus decât noi, explică el având grijă să vorbească rar şi cu răbdare. Terenul este foarte prost pentru atac. În plus, s-ar putea să aibă sprijin. Din câte ştim, grosul armatei lui Bethod este chiar peste deal.

– Arată ca nişte iscoade, murmură Ladisla.

– Aparenţele pot fi înşelătoare, Înălţimea Voastră, iar dealul acesta nu are nicio importanţă strategică. Timpul este de partea noastră. Mareşalul Burr ne va veni în ajutor, în vreme ce Bethod e singur. Nu avem niciun motiv să căutăm să ne batem acum cu tot dinadinsul.

Smund pufni:

– Niciun motiv în afară de acela că ne aflăm în război, iar duşmanul stă chiar în faţa noastră pe pământul Uniunii! Mereu ne-ai pisălogit cu moralul oamenilor, colonele! continuă el şi indică dealul cu degetul. Ce poate fi mai dăunător pentru starea lor de spirit decât să stea cu braţele încrucişate în faţa inamicului?

– O înfrângere crâncenă şi fără rost? mârâi West.

A fost un ghinion că tocmai atunci nordicii s-au hotărât să trimită o săgeată spre vale. Mică şi neagră şi plutind către cer. Apoi se înfipse în noroi, la vreo sută de paşi de prima linie, fără să rănească pe nimeni. Gest absolut fără noimă, însă cu efect instantaneu asupra Prinţului Ladisla.

Sări în picioare, dărâmând scaunul de campanie.

– Să-i ia naiba! înjură el. Îşi bat joc de noi! Dă ordinele!

Se fâţâi încolo şi încoace agitându-şi pumnii.

– Trimite imediat cavaleria!

– Înălţimea Voastră, vă rog să vă gândiţi mai bine…

– La dracu', West! exclamă moştenitorul tronului aruncându-şi cu obidă pălăria în noroi. Mă contrazici de fiecare dată! Ar fi ezitat în faţa inamicului colonelul Glokta, prietenul tău?

West încercă să se stăpânească.

– Colonelul Glokta a fost capturat de gurkieni, iar asta a dus la moartea tuturor oamenilor de sub comanda lui.

Se aplecă încet, ridică pălăria princiară şi i-o întinse respectuos, întrebându-se dacă nu cumva acesta va fi sfârşitul carierei sale.

Ladisla scrâşni din dinţi, pufnind pe nas, şi i-o smulse din mână.

– M-am hotărât! A mea şi numai a mea este povara comenzii! declară emfatic şi se întoarse spre vale. Sună atacul!

Dintr-odată, West se simţi îngrozitor de obosit. Parcă nici nu mai avea putere să rămână în picioare, când aerul îngheţat se umplu de sunetele stridente ale goarnelor, când soldaţii încălecară, se strecurară printre corpurile de infanterie şi începură să urce panta blândă cu lăncile ridicate. Apoi traversară în galop valea, pe jumătate ascunşi vederii de vălătucii de ceaţă, iar tot văzduhul răsuna de bubuitul copitelor. Câteva săgeţi răzleţe căzură printre ei, ricoşând de armurile grele. Îşi mai pierdură elanul la urcarea pe terenul accidentat şi plin cu roci bazaltice, însă toată această masă de metal şi cai îşi produse efectul scontat asupra nordicilor de pe creastă. Formaţia lor, şi aşa destul de dezordonată, începu să se tulbure, apoi se dezmembră. Se întoarseră şi o luară la fugă, aruncându-şi armele şi dispărând peste fruntea dealului.

– Asta-i soluţia! chirăi Lordul Smund. Fugăriţi-i, ce mama dracului! Fugăriţi-i!

– Călcaţi-i în picioare! hohoti Prinţul Ladisla, smulgându-şi iarăşi pălăria şi fluturând-o în aer.

Câteva urale leşinate de la recruţii din vale străpunseră bubuitul îndepărtat al copitelor.

– Fugăriţi-i, şopti şi West, încleştându-şi pumnii. Vă rog.

Călăreţii ajunseră pe coama dealului şi dispărură treptat în spatele ei. Peste vale se aşternu tăcerea. O tăcere îndelungată, ciudată, neaşteptată. Câteva ciori dădeau târcoale în văzduh, croncănind răguşit una la alta. West ar fi dat orice să poată cuprinde tot câmpul de luptă cu privirea aşa cum o făceau ele. Tensiunea devenise de nesuportat. Începu să se plimbe încolo şi încoace, iar minutele lungi deveneau şi mai lungi fără vreun semn de la oamenii lui.

– Nu se prea grăbesc, nu?

Pike şi fiica lui apăruseră chiar lângă el. West tresări şi îşi feri privirea. Tot nu suporta să se uite la chipul acela ars al bărbatului, mai ales atunci când îl lua prin surprindere.

– Ce căutaţi aici?

Deţinutul ridică din umeri.

– Un fierar are multă treabă înainte de bătălie. Încă şi mai multă după aceea. Dar nu şi în timpul ei.

Rânji, iar obrajii i se ridară în cute ca de piele netăbăcită.

– M-am gândit să văd şi eu armata Uniunii în acţiune. În plus, unde am putea fi mai la adăpost dacă nu lângă oamenii Prinţului.

– Nu ne băga în seamă, murmură Cathil, cu un surâs discret, vom avea grijă să nu-ţi stăm în drum.

West se încruntă. Dacă asta era o aluzie la faptul că el stătea mereu în drumul lor, tânăra îşi alesese prost momentul, căci el nu avea niciun chef de glume. Cavaleria tot nu se zărea.

– Unde dracu' sunt? exclamă Smund.

Prinţul luă o pauză de la nobila îndeletnicire de ros unghii.

– Ai răbdare, Lord Smund, ai răbdare.

– De ce nu se mai risipeşte ceaţa asta odată? şopti West.

Printre nori răzbăteau acum razele soarelui, dar ceaţa părea că se îngroaşă şi mai mult, târându-se prin vale spre arcaşi.

– Până şi blestemata asta de ceaţă e împotriva noastră.

– Uite-i! zbieră strident din cauza surescitării unul din oamenii Prinţului, arătând cu degetul spre culmea dealului.

Cu sufletul la gură, West ridică luneta şi scrută iute conturul verde. Desluşi vârfurile suliţelor, drepte şi aliniate, apărând încet peste creastă. Se simţi inundat de un val de uşurare. Rareori îi mai fusese dat să fie atât de bucuros că nu a avut dreptate.

– Ei sunt! răcni Smund, rânjind cu gura până la urechi. S-au

întors! Ce v-am spus? Sunt…

După vârfurile suliţelor apărură şi coifurile, şi apoi umerii împlătoşaţi. Bucuria se topi, iar West se simţi sugrumat de groază. Un corp ordonat de soldaţi în zale, cu scuturi rotunde pe care erau pictate chipuri de oameni, animale, copaci, şi o sută de alte lucruri. Nu găseai două identice. Aţi bărbaţi apărură apoi de după deal, de o parte şi de alta a formaţiei. Alţi bărbaţi echipaţi de luptă.

Ţăranii lui Bethod.

Se opriră în vârful dealului. Câţiva ieşiră din rândurile drepte, veniră în faţă şi se aşezară în genunchi în iarba scurtă.

Ladisla îşi luă luneta de la ochi.

– Alea sunt…

– Arbalete, murmură West.

Prima salvă se ridică uşor în aer, nor cenuşiu şi mişcător de săgeţi, aidoma unui stol de păsări dresate. O clipă nu se auzi nimic, apoi răpăitul săgeţilor ajunse la urechile lui West. Săgeţile începură să cadă peste soldaţii Uniunii. Printre cei din Oastea Regelui, ciocnindu-se de scuturile grele, de armurile grele. Se auziră ţipete, apărură locuri goale în rânduri.

În decurs de un singur minut, starea de spirit din cartierul general trecuse de la siguranţa obraznică la uluirea mută, iar apoi la panica stupefiată.

– Au arbalete? bolborosi cineva.

West se uită prin lunetă la arcaşii de pe deal care îşi scoteau săgeţile din tolbe, le potriveau în arme, le pregăteau de tragere. Estimaseră bine distanţa. Nu numai că aveau arbalete, dar se şi pricepeau să le folosească. West se repezi la Prinţul Ladisla, care rămăsese cu gura căscată la vederea unui rănit din Oastea Regelui, scos pe braţe din formaţie de către camarazii lui.

– Înălţimea Voastră, trebuie fie să înaintăm şi să micşorăm distanţa ca să poată trage şi arcaşii noştri, fie să ne retragem într-o zonă mai înaltă.

Ladisla se holbă la el, fără să dea vreun semn că l-ar fi auzit, darămite că l-ar fi şi înţeles. Un al doilea val de săgeţi se abătu peste corpul de infanterie din faţa lor. Printre recruţii care nu aveau nici scuturi, nici zale. Cratere se deschiseră prin toată formaţia aceasta neîngrijită, cratere umplute de ceaţă, iar tot batalionul păru că tremură şi geme. De undeva, un rănit începu să scoată un chiţăit strident, prelung, interminabil.

– Înălţimea Voastră, înaintăm sau ne retragem?

– Eu… noi… căscă Ladisla gura la Lordul Smund, dar, de această dată, tânărul nobil nu avea vorbele cu el.

Părea încă şi mai şocat decât Prinţul, dacă aşa ceva era posibil. Buza de jos a Prinţului începu să tremure.

– Cum… eu… tu ce crezi, colonele West?

West îşi muşcă limba, căci era aproape de neînfrânt tentaţia de a-i aminti Prinţului că a lui şi numai a lui era povara comenzii. Oastea asta de nevolnici s-ar fi dezintegrat la iuţeală fără cineva care să-i conducă. Şi mai bine să greşească decât să nu facă absolut nimic. Se întoarse spre gornistul din apropiere.

– Sună retragerea! răcni el.

Iar gorniştii sunară retragerea: tare, strident, discordant. Greu de crezut că erau aceleaşi instrumente care anunţaseră atât de tupeist atacul doar cu câteva minute mai devreme. Batalioanele începură să se dea încet înapoi. Altă salvă de săgeţi căzu peste recruţi. Apoi o alta. Formaţiile începură să se spargă, oamenii se îmbulzeau să scape de tirul ucigaş, împiedicându-se unii de alţii, rupând rândurile, umplând văzduhul de strigăte disperate. Atât de sus se ridicase ceaţa, că West aproape că nu-şi mai putu da seama unde căzuse următorul val de săgeţi. Din batalioanele Uniunii aproape că nu se mai zărea nimic altceva decât vârfurile suliţelor, ţopăind, claie peste grămadă, deasupra norului gros de ceaţă cenuşie. Chiar şi acolo sus, în mijlocul convoiului, ajunsese ceaţa şi se încolăcise în jurul gleznelor colonelului.

Ţăranii începură să se mişte. Îşi ridicară armele în aer, apoi le izbiră de scuturile pictate. Scoaseră un strigăt impresionant, dar deloc asemănător cu mugetul la care se aşteptase West. Un urlet straniu, care-ţi îngheţa sângele în vene, pluti peste vale, un bocet prelung care trecu dincolo de scrâşnetele şi zăngăniturile metalice, ajungând la urechile celor care urmăreau împietriţi scena. Un sunet lipsit de raţiune, furios, primitiv. Sunet scos de monştri, iar nu de oameni.

Prinţul Ladisla şi oamenii lui se uitau ca proştii unul la altul şi bâiguiau cuvinte fără noimă şi priveau îngroziţi ţăranii care începură să coboare dealul, rând după rând, spre ceaţa groasă de pe fundul văii unde trupele Uniunii orbecăiau disperate, încercând să scape de acolo. West îşi făcu loc printre ofiţerii înţepeniţi de frică până la gornist.

– Formaţie de luptă!

Tânărul îşi luă ochii de la nordici şi se holbă la West, cu goarna atârnându-i din degetele amorţite.

– Formaţie! răcni o voce din spate. Intraţi în formaţie!

Pike era, şi răcnea din toţi rărunchii, ca un sergent la instrucţie. Gornistul îşi duse iute instrumentul la gură şi suflă în el cât îl ţineau puterile. Apoi prin ceaţă răsunară trâmbiţe de răspuns, din ce în ce mai multe. Sunete înăbuşite, strigăte înăbuşite.

– Opriţi-vă şi intraţi în formaţie!

– Formaţi rândurile, flăcăi!

– Pregătiţi-vă!

– Fiţi gata!

Un cor de răpăieli şi zăngăneli se ridică din noroi. Armurile se mişcau, suliţele erau pregătite, săbiile trase, strigăte de la om la om, de la unitate la unitate. Dar, deasupra tuturor, din ce în ce mai tare, urletul nepământesc al nordicilor care se năpustiră în vale, gata de atac. West simţi cum îi îngheaţă sângele, chiar şi la o sută de paşi distanţă, şi cu câteva mii de soldaţi înarmaţi între el şi duşman. Îşi putea închipui foarte bine ce trebuie să simtă cei din primele rânduri mai ales acum, când siluetele ţăranilor începură să iasă din ceaţă în faţa lor, urlându-şi incantaţiile de luptă cu armele ridicate deasupra capetelor.

Niciun zgomot care să sugereze momentul de contact. Zăngănitul deveni tot mai puternic, strigătelor şi urletelor li se alăturară ţipete ascuţite, gemete groase, zbierete de durere sau de mânie, toate amestecate într-o larmă colosală. Toţi tăceau. Toţi, inclusiv West, se uitau în întuneric, încordându-şi toate simţurile ca să poată pricepe ce anume se petrecea chiar în faţa lor, în vale.

– Acolo! strigă cineva.

Se uitară în direcţia indicată şi desluşiră o siluetă estompată. Prinse contur când ieşi din pâcla groasă. Era un tânăr locotenent fără suflare, plin de noroi şi profund tulburat.

– Unde dracu’ e cartierul general? strigă el căţărându-se pe coastă.

– Aici este.

Tânărul îi prezentă lui West un salut de mare efect.

– Înălţimea Voastră…

– Eu sunt Ladisla, se răţoi Prinţul.

Complet zăpăcit, omul se întoarse spre el şi vru să mai salute o dată.

– Spune ce mesaj ai, soldat!

– Desigur, domnule, Înălţimea Voastră, maiorul Bodzin m-a

trimis să vă spun că batalionul lui este prins într-o luptă grea şi că… gâfâi tânărul, are nevoie de întăriri.

Ladisla îl privi lung pe tânăr de parcă i s-ar fi adresat într-o limbă necunoscută. Apoi se întoarse spre West.

– Cine e maiorul Bodzin?

– Comandantul primului batalion de recruţi din Stariksa, Înălţimea Voastră, pe flancul stâng.

– Flancul stâng, înţeleg… aha…

Ofiţerii lui, în uniforme viu colorate, se strânseseră în semicerc în jurul locotenentului care răsufla anevoios.

– Spune-i maiorului să nu cedeze! strigă unul dintre aceştia.

– Da! exclamă Ladisla, spune-i maiorului tău să nu cedeze şi să, hm, să respingă duşmanul. Da, chiar aşa! se ambală el mai departe, intrându-şi în rol. Să respingă duşmanul şi să lupte până la ultimul om! Spune-i maiorului Clodzin că ajutoarele sunt pe drum. Absolut sigur… pe drum sunt!

Tânărul locotenent se uită cu ochi bezmetici la pâcla întunecată.

– În care parte e unitatea mea? murmură el.

Alte şi alte siluete se desluşeau prin neguri. Alergau, se căţărau neîndemânatic prin noroaie, gâfâiau. Recruţi, îşi dădu de îndată seama West, care au fugit din spatele unităţilor lor imediat după prima ciocnire cu inamicul. Oricum nu ar fi putut să reziste prea mult.

– Câini ticăloşi şi laşi! urlă Smund în urma lor. Treceţi înapoi imediat!

La fel de bine putea să dea ordine negurii. Toată lumea fugea: dezertori, aghiotanţi, mesageri, căutând ajutor, căutând drumul cel bun, căutând întăriri. Apărură şi primii răniţi. Unii mergeau şchiopătând, alţii foloseau suliţe frânte ca pe nişte cârje, alţii erau purtaţi pe umeri de camarazii lor. Pike se repezi să ajute un flăcău palid la faţă, cu o săgeată în umăr. Alt rănit pe o targă delira, bâlbâind cuvinte fără şir. Braţul îi fusese retezat chiar sub cot şi cârpa murdară legată în jurul ciotului era îmbibată de sânge.

Tenul lui Ladisla căpătase o nuanţă neplăcută, alb murdar.

– Am o migrenă. Trebuie să stau jos. Ce s-a întâmplat cu scaunul meu?

West îşi muşcă buzele. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce anume ar fi trebuit să facă. Burr îl trimisese cu Ladisla pentru că avea experienţă, dar iată că acum era la fel de pierdut ca şi

Prinţul. Orice plan de luptă, orice acţiune ar fi presupus să fii în stare să-ţi vezi adversarul sau măcar propriile poziţii. Împietrise, inutil şi frustrat ca un orb într-un meci de box.

– La naiba, ce se petrece?

Stridentă şi iritată, vocea Prinţului răsună pe deasupra larmei.

– De unde a venit blestemata asta de ceaţă? Cer să mi se spună ce se petrece! Colonele West! Unde este colonelul? Ce se petrece aici?

Măcar de-ar fi avut un răspuns. Centrul de comandă era cuprins de haos, căci soldaţii treceau chiar prin mijlocul lui, împiedicându-se, fugind, târându-se. Din neguri apăreau şi dispăreau chipuri pline de spaimă, pline de confuzie, pline de dârzenie. Curieri cu mesaje sau ordine codificate, soldaţi cu răni sângerânde şi fără arme. Voci fără trup pluteau în aerul rece, vorbind la grămadă, tulburate, grăbite, panicate, chinuite.

– … regimentul nostru a intrat în contact cu duşmanul şi se retrage… sau s-a retras…

– Genunchiul meu! La naiba, genunchiul meu!

– … Înălţimea Sa, Prinţul? Am un mesaj urgent din partea…

– Trimiteţi… pe cineva! Pe cine e liber… cine e liber?

– … din Oastea Regelui poartă o luptă grea! Cer permisiunea să se retragă…

– Ce s-a întâmplat cu cavaleria? Unde e cavaleria?

– … diavoli, nu oameni! Căpitanul e mort şi…

– Ne retragem!

– … lupte grele pe flancul drept şi cerem întăriri! Avem nevoie disperată de întăriri…

– Ajutaţi-mă! Să mă ajute cineva!

– … şi după aia contraatacul! Acum atacăm cu întreaga linie!

– Linişte!

West desluşi ceva prin negură. Un zăngănit de hamuri. Acum ceaţa era într-atât de densă încât nu reuşea să vadă nici la treizeci de paşi, însă zgomotul copitelor care se apropiau era inconfundabil. Strânse degetele pe mânerul sabiei.

– Cavaleria e! S-au întors! strigă Lordul Smund pornindu-le nerăbdător în întâmpinare.

– Stai! şuieră West în zadar.

Îşi forţă ochii în întuneric. Reuşi să deosebească contururile unor călăreţi care înaintau fără ezitare prin beznă. Şi armurile, şi şeile, şi coifurile erau cele ale Oastei Regelui, însă era ceva în felul în care călăreau – cu umerii căzuţi, prea puţin disciplinaţi.

West îşi scoase sabia din teacă.

– Prinţul trebuie protejat, şopti el, făcând un pas spre Ladisla.

– Hei, tu! strigă Lordul Smund la călăreţul din frunte. Pregăteşte-ţi oamenii pentru alt…

Sabia îi despică ţeasta cu un zgomot sec. O arteziană de sânge, negru în ceaţa albă, se înălţă din rană, şi chiar în momentul acela călăreţii atacară, urlând cât îi ţineau puterile. Urlete înspăimântătoare, sinistre, neomeneşti. Trupul fără viaţă al lui Smund fu azvârlit cât colo de picioarele calului din faţă, călcat de copitele celorlalţi cai. Acum era evident că sunt nordicii, alte chipuri îngrozitoare se desluşeau mai clar ieşind din neguri. Primul dintre ei avea o barbă deasă, părul lung ieşind în laţe de sub un coif de-al Uniunii prea mic pentru el, dinţii galbeni dezgoliţi. Furie nesfârşită se citea şi în ochii călăreţului, şi în cei ai calului. Cu sabia cea grea izbi între omoplaţi una dintre gărzile Prinţului care-şi azvârlise cât colo suliţa şi încerca să fugă din faţa lui.

– Apăraţi-l pe Prinţ! urlă West.

Şi atunci s-a dezlănţuit haosul. Caii tunau de jur împrejur, călăreţii răcneau şi îşi agitau săbiile şi toporiştile, oamenii fugeau în toate direcţiile, alunecau, cădeau în noroi, erau seceraţi din picioare, erau zdrobiţi sub copitele cailor. Văzduhul se umpluse de suflul călăreţilor, de noroi, de urlete, şi panică, şi spaimă.

West se feri din calea unui călăreţ, se întinse în noroi cât era de lung, încercă inutil să înjunghie unul dintre caii din jur, se rostogoli şi se învârti înghiţind vălătuci de ceaţă. Îşi pierduse orice simţ al direcţiei. Totul arăta la fel, suna la fel.

– Apăraţi-l pe Prinţ! strigă iarăşi, răguşit, zadarnic, acoperit de larma luptei.

– La stânga! zbieră cineva. Intraţi în rând!

Însă nu mai existau rânduri. Nu mai exista stânga. West se împiedică de un trup căzut, o mână îl apucă de gleznă, iar el o lovi cu sabia.

– Ah!

Se trezi la pământ. Îl durea îngrozitor de tare capul. Unde era? Probabil că la exerciţiile de scrimă. Iarăşi îl doborâse Luthar? Tânărul ăsta era din ce în ce mai bun, prea bun pentru el. Se întinse după sabie. Îşi auzea propria respiraţie, mult prea tare, îi răsuna în urechi, în capul care îi pulsa dureros. Ceaţă înaintea ochilor, ceaţă în ochi. Noroi în gură. Prea târziu. Nu era în stare să ajungă la sabie. Se rostogoli pe spate, respirând greu, şi se

ridică în coate. Cineva venea spre el. Un nordic, după silueta flocoasă. Bineînţeles. Aici se ducea o luptă. Avea ceva în mână. O armă. Sabie, toporişcă, ghioagă, suliţă, ce mai conta? Fără să se grăbească, mai făcu un pas, îşi propti talpa pe pieptul lui West şi îi împinse trupul neputincios în noroi.

Niciunul nu spuse nimic. Fără ultime cuvinte. Fără fraze pline de miez. Fără manifestări verbale ale mâniei, sau remuşcării, sau ale victoriei, sau ale înfrângerii. Nordicul îşi ridică arma.

Trupul masiv îi zvâcni brusc. Făcu un pas nesigur înainte. Clipi nedumerit din ochi şi se clătină. Încet, cu o expresie tâmpă pe faţă, se întoarse pe jumătate.

– Am ceva la... zise, negăsindu-şi cuvintele şi pipăindu-şi ceafa cu mâna liberă. Unde-i...

Se răsuci şi căzu pe o parte în noroi, cu un picior în aer. Cineva era în spatele lui. Se apropie, se aplecă spre el. Chip de femeie. Parcă o cunoştea.

– Trăieşti?

Şi de îndată West se întoarse în realitate. Inspiră adânc, se rostogoli şi îşi recuperă sabia. Nordici, nordici în spatele liniilor lor! Se ridică în picioare, îşi şterse sângele din ochi. Fuseseră traşi pe sfoară! I se zbăteau tâmplele, i se învârtea capul. Cavaleria lui Bethod, deghizată, cartierul general al Prinţului, invadat! Se uită de jur împrejur, cu privirea rătăcită, alunecând în mocirlă, căutând duşmani prin negură, dar nu zări nimic. Nu erau decât el şi Cathil acolo. Zgomotul copitelor se auzea tot mai slab, călăreţii plecaseră de acolo, cel puţin pentru moment.

Îşi privi sabia. Lama fusese retezată la câţiva centimetri de mâner. Nu-i mai era de niciun folos. O aruncă şi desfăcu degetele moarte ale nordicului de pe mânerul sabiei lui. Armă greoaie, cu lamă groasă şi zimţată, dar îi va fi de folos.

Se uită lung la cadavrul întins pe o parte. Omul care fusese pe punctul de a-l ucide. Partea din spate a capului nu mai exista. Nu era decât o mizerie de aşchii roşii. Cathil ţinea în mână un baros de fierărie năclăit de sânge negru şi şuviţe de păr.

– L-ai omorât.

Îi salvase viaţa. Amândoi ştiau asta, aşa că nu avea niciun rost să mai comenteze.

– Ce facem acum?

Ne ducem în primele linii. Asta făcea mereu tânărul ofiţer neînfricat din povestirile pe care West le citise în copilărie. Ne ducem după zgomotele de luptă. Strângem soldaţii rătăciţi,

formăm o unitate şi îi conducem în bătălie, schimbăm cursul evenimentelor chiar în acest moment de cumpănă. Apoi ajungem acasă la vreme pentru cină şi medalii.

Se uită la dezastrul lăsat de călăreţi şi aproape izbucni în râs. Brusc, se făcuse mult prea târziu pentru fapte eroice, şi ştia asta. Era mult prea târziu de ceva vreme.

Soarta oamenilor din vale fusese rânduită de mult timp. Atunci când Ladisla se hotărâse să traverseze râul. Atunci când Burr îşi stabilise strategia. Atunci când Consiliul Închis decisese să-l trimită pe Prinţul Moştenitor să-şi câştige faima în Nord. Atunci când marii nobili ai Uniunii hotărâseră să trimită cerşetori, iar nu soldaţi, ca să lupte pentru Regele lor. O sută de întâmplări diferite, din zilele, săptămânile, lunile dinainte, toate convergând aici, pe peticul ăsta de noroi. Întâmplări pe care nici Burr, nici Ladisla, nici măcar West nu le-ar fi putut prezice sau preveni.

Nu mai putea face nimic acum. Nimeni nu mai putea face nimic. Pierduseră.

– Apăraţi-l pe Prinţ, şopti West.

– Ce spui?

West începu să caute ceva pe jos, scormonind prin mizerie, dând la o parte cadavrele. Un sol se holba la el. Ţeasta îi era despicată şi îi ieşise creierul însângerat. West icni, îşi puse mâna la gură şi se târî mai departe, la cadavrul următor. Acesta era unul din oamenii Prinţului, care îşi păstrase şi în moarte expresia de surpriză de pe chip. Broderia grea din fir de aur a uniformei era sfâşiată de sus şi până jos de o sabie zimţată.

– Ce naiba faci? auzi vocea aspră a lui Pike. N-avem timp de aşa ceva!

Deţinutul făcuse rost de undeva de un topor. Un topor greu, de-al nordicilor, cu sânge pe tăiş. Fireşte, nu era deloc bine să laşi un criminal să aibă o asemenea armă, dar West avea acum alte griji.

– Trebuie să-l găsim pe Prinţul Ladisla!

– Dă-l încolo! şuieră Cathil, să mergem!

West îi dădu mâna la o parte şi se duse mai departe, împiedicându-se de nişte lăzi fărâmate. Se opri să-şi mai şteargă sângele din ochi. Pe aici, pe undeva. Pe aici, pe undeva stătuse Ladisla…

– Nu, te implor, nu! chirăi o voce.

Moştenitorul tronului Uniunii zăcea într-o groapă, pe jumătate acoperit de cadavrul uneia din gărzile sale. Ţinea ochii strânşi,

mâinile încrucişate în dreptul feţei, uniforma albă năclăită de sânge roşu şi noroi negru.

– O să capeţi mulţi bani în schimbul meu, scânci el, o mulţime de bani! Mai mulţi decât ai visat vreodată.

Întredeschise un ochi şi privi printre degete. Îl recunoscu pe West şi îl apucă de mână.

– Colonele West! Tu eşti? Trăieşti!

Nu era vreme de amabilităţi.

– Înălţimea Voastră, trebuie să plecăm de aici!

– Să plecăm? bolborosi Ladisla, cu dâre de lacrimi pe obrajii mânjiţi cu noroi. Dar sigur… nu vrei să spui că… am învins?

West îşi muşcă limba înfiorător de tare, aproape retezându-şi-o. Trebuia să-l salveze pe Prinţ. Chiar dacă idiotul ăsta înfumurat şi nevolnic nu merita să fie salvat. West trebuia să facă asta pentru binele lui, nu pentru binele lui Ladisla. Era de datoria sa, ca supus, să salveze viaţa viitorului Rege, de datoria sa, ca soldat, să salveze viaţa generalului său, de datoria sa, ca om, să salveze un seamăn de-al său. Asta era tot ce putea face acum.

– Eşti moştenitorul tronului şi nu vei fi cruţat, îi spuse şi îl apucă de braţ.

Ladisla se căută la brâu.

– Mi-am pierdut sabia pe undeva…

– N-avem timp!

West îl ridică în picioare, pregătit să-l care în braţe dacă ar fi fost nevoie. Porniră prin ceaţă, cu cei doi deţinuţi în urma lor.

– Sigur ăsta-i drumul? mârâi Pike.

– Sigur.

Deloc. Ceaţa era mai groasă ca oricând. Îi era greu să se concentreze din cauza tobelor care-i bubuiau în cap şi a sângelui care-i curgea în ochi. Larma luptei părea a veni de jur împrejur: scrâşnit şi uruit de metal pe metal, gemete şi bocete şi urlete de furie, toate răsunând prin negură, când din depărtare, când înspăimântător de aproape. Siluete apăreau din ceaţă, se mişcau şi înotau, contururi neclare şi ameninţătoare, umbre în derivă. West gemu şi îşi ridică sabia când i se păru că vede un călăreţ ieşind din ceaţă în faţa sa. Negurile se învolburară. Nu era decât o căruţă plină cu butoaie. Catârul stătea nemişcat în faţă. Căruţaşul zăcea alături cu o suliţă în spate.

– Pe aici, şuieră West, grăbindu-se într-acolo, încercând să nu se ridice prea mult.

Căruţele erau bune. Căruţele însemnau convoaie, însemnau

provizii, însemnau hrană şi doctori. Căruţele însemnau îndepărtarea de prima linie, dacă se putea aşa ceva, dacă nu cumva prima linie a frontului era peste tot. West se mai gândi câteva clipe. Căruţele erau rele. Căruţele însemnau atacuri şi jafuri. Nordicii s-ar năpusti asupra lor, nesătui ca muştele la miere. Le ocoli prin neguri, tot mai departe de căruţele goale, de butoaiele sparte, de lăzile răsturnate, iar ceilalţi îl urmară. Nu se auzea decât pleoscăitul paşilor lor prin noroaie, respiraţiile lor grele.

Se târâră mai departe, prin loc deschis, printre movile umede de ierburi. Ceilalţi îi depăşeau, unul câte unul, iar West le făcea cu mâna, încercând să le arate că sunt de-ai lor. Unica lor şansă era să continue să se mişte, însă fiecare pas era mai dificil decât cel de dinainte. Îi curgea prin păr şi pe obraz sânge de la rana din cap. Durerea era mai cumplită, nu se diminuase deloc. Îi era rău, se simţea lipsit de vlagă, înfiorător de ameţit. Îndoit de şale, se sprijinea în sabia cea grea ca şi cum doar ea îl mai ţinea în picioare.

– Te simţi bine? îl întrebă Cathil.

– Mergi mai departe! reuşi să mârâie el.

Auzea zgomot de copite, sau i se părea că aude.

Frica îl ţinea în mişcare, doar frica. Îi vedea pe ceilalţi în faţă, chinuindu-se şi ei să înainteze prin glodul dezastrului. Prinţul Ladisla mult înainte, apoi Pike, apoi Cathil, chiar în faţa lui, uitându-se peste umăr. Prin ceaţa care începuse să se împrăştie reuşi să desluşească un pâlc de copaci. Se concentră asupra acelor siluete spectrale şi urcă spre ele, respiraţia-i întretăiată scrijelindu-i beregata. Auzi vocea lui Cathil:

– Nu.

Se întoarse, sugrumat de spaimă. Nu departe de ei se zărea silueta unui călăreţ.

– La copaci! icni el.

Fata nu se mişcă, aşa că o apucă de braţ şi o îmbrânci. Efortul îl făcu să se prăvălească pe burtă în noroi. Se întoarse pe spate, se ridică foarte greu şi o apucă în altă direcţie. Tot mai departe de ea, mai departe de copaci, mai departe de adăpost, de-a curmezişul pantei. Văzu cum nordicul se materializează din ceaţă. Acum şi el îl observase pe West şi îşi îndemnă calul spre el, ţinând suliţa în jos.

West îşi continuă drumul, cu picioarele în flăcări, cu plămânii în flăcări, folosindu-şi ultimele fărâme de putere ca să-l

ademenească în altă parte. Ladisla ajunsese deja la copaci. Pike tocmai ce se ascunsese în tufişuri. Cathil se mai uită o dată peste umăr şi se duse după tatăl ei. West nu mai fu în stare să continue. Se opri şi se ghemui pe coasta dealului, atât de epuizat încât era incapabil să se mai ţină pe picioare, darămite să mai şi lupte, şi se uită la nordicul care se apropia de el. Soarele ieşise din nori şi scânteia pe vârful suliţei. West nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut să facă atunci când va ajunge lângă el. Poate doar să moară.

Călăreţul se încordă în şa şi îşi duse mâna într-o parte. Pene. Pene cenuşii zburătăcind în bătaia vântului. Scoase un ţipăt scurt. Ţipătul i se frânse şi se holbă nedumerit la West. Din gât îi ieşea vârful unei săgeţi. Scăpă suliţa din mână şi căzu încet din şa. Calul o luă la goană, urcă pe deal, apoi merse mai încet şi se opri.

West rămase o clipă ghemuit pe pământul jilav, incapabil să înţeleagă cum anume reuşise să scape de moarte. Încercă să o apuce spre copaci, simţind efortul laborios al fiecărui pas, simţindu-şi toate încheieturile lichefiate, simţind cum îl lasă genunchii şi cade în desişuri. Simţind degete puternice care îi examinează rana din cap, auzind cuvinte mormăite în limbajul nordicilor.

– Au! scânci West, întredeschizând ochii.

– Nu te mai văicări, îl repezi Copoiul privindu-l fix. Nu-i decât o zgaibă. Ai scăpat uşor. Şi să ştii că ai avut noroc, pentru că eu nu prea nimeresc ţinta.

– Noroc, şopti West.

Se lăsă pe spate în ferigile ude şi se uită înspre valea desluşită printre copaci. Ceaţa începuse să se ridice, descoperind încet vederii o procesiune de căruţe distruse, de arme frânte, de cadavre mutilate. Toate resturile hâde ale unei înfrângeri îngrozitoare. Sau ale unei victorii îngrozitoare, dacă erai de partea lui Bethod. La câteva sute de paşi distanţă de el, un bărbat fugea disperat spre un pâlc de copaci. Probabil un bucătar, după haine. Un călăreţ îl urmărea, cu lancea culcată pe braţ. Îl rată la prima încercare, dar se întoarse şi îl doborî. În mod normal West s-ar fi înspăimântat să vadă cum vâră suliţa în bietul om, dar nu simţea acum decât o bucurie vinovată. Bucurie că nu era el în locul bucătarului.

Mai erau şi alţi călăreţi ce alergau pe coasta dealului. Alte mici drame însângerate, dar West nu putu să mai privească. Se

întoarse şi se adăposti în refugiul primitor al tufelor.

Copoiul chicoti:

– Treicopaci o să facă pe el când o să-mi vadă prada.

Îi arătă cu degetul pe toţi membrii acestui grup straniu, epuizat, plin de noroi.

– Colonelul West pe jumătate mort, o fată cu un baros plin de sânge, un bărbat cu o faţă ca fundul unui ceaun, iar ăsta de aici, dacă nu cumva mă înşel, e chiar băieţandrul care a ordonat dezastrul ăsta blestemat. În numele morţilor, ce feste ne mai joacă soarta.

Clătină încetişor din cap rânjindu-i larg lui West care zăcea pe pământ, gâfâind ca un peşte adus la mal.

– Treicopaci… o… să… facă… pe… el.

Un oaspete la cină

Arhilectorului Sult,
Şef al Inchiziţiei Maiestăţii Sale

Eminenţă,

Am veşti foarte bune. Conspiraţia a fost demascată şi înăbuşită. Capii ei erau Korsten dan Vurms, fiul Lordului Guvernator, şi Carlot dan Eider, Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii. Ei vor fi interogaţi, iar apoi pedepsiţi într-un asemenea mod încât oamenii noştri să priceapă preţul trădării. Se pare că Davoust a fost victima unui spion gurkian, ascuns în cetate de multă vreme. Asasinul se află încă în libertate, dar complotiştii fiind acum în custodia noastră, cred că nu va dura mult până îl vom prinde şi pe el.

L-am pus pe Lordul Guvernator sub arest la domiciliu. Tatăl nu mai poate prezenta încredere, având în vedere trădarea fiului. Oricum, a fost mereu un obstacol în buna administrare a oraşului. Vi-l voi trimite cu prima corabie, pentru ca, împreună cu colegii din Consiliul Închis, să îi hotărâţi soarta. Cu el va veni şi Inchizitorul Harker, care s-a făcut răspunzător de moartea a doi deţinuţi care, altminteri, ne-ar fi putut oferi informaţii valoroase. L-am interogat eu însumi şi mă bucur să pot spune că nu a luat parte la conspiraţie. Însă se face vinovat de o incompetenţă echivalentă cu trădarea. Pedeapsa lui este în mâinile Eminenţei Voastre.

Gurkienii ne-au atacat în zori. Trupele de elită, ducând poduri mobile şi scări înalte, au traversat câmpul deschis şi au fost întâmpinaţi de o salvă ucigaşă de săgeţi din cele cinci sute de arbalete ale noastre dispuse de-a lungul zidurilor. A fost o acţiune curajoasă, dar nesăbuită, şi am respins-o făcând multe victime în rândurile lor. Doar două detaşamente au ajuns la canalul pe care l-am construit, unde şi pod mobil, şi scară, şi soldaţi au fost înghiţiţi de un curent fioros ce ajunge în golf din largul mării doar la anumite ceasuri ale zilei. Capriciu al naturii care a funcţionat în avantajul nostru.

Acum, pe câmpia dintre canalul nostru şi trupele lor, sunt numai cadavre şi răniţi gurkieni şi am ordonat oamenilor noştri

să tragă asupra oricui care ar încerca să ajute răniţii. Nu se poate ca atât gemetele muribunzilor, cât şi cadavrele care putrezesc la soare să nu le scadă moralul.

Cu toate că am gustat din victorie, acest atac a fost doar o testare a apărării noastre. Comandantul armatei gurkiene a încercat marea cu degetul. Nu am nicio îndoială că următorul atac va fi de o cu totul altă amploare. Gurkienii nu au folosit încă cele trei catapulte uriaşe asamblate la o sută cincizeci de metri de zidurile noastre, capabile să azvârle bolovani până în mijlocul Oraşului Inferior. Poate că speră să cucerească Dagoska intactă, dar dacă rezistenţa noastră nu va slăbi, această nehotărâre a lor nu poate să mai continue.

Cu siguranţă că nu duc lipsă de efective. În fiecare zi ajung în peninsulă mai mulţi şi tot mai mulţi soldaţi gurkieni. Deasupra mării de oameni se pot vedea acum stindardele celor opt legiuni. Şi am depistat şi detaşamente formate din sălbatici recrutaţi din toate colţurile continentului Kantic. Este o armată colosală, de vreo cincizeci de mii de oameni, sau poate mai mulţi, aceasta cu care ne confruntăm. Împăratul gurkian, Uthman-ul-Dosht, luptă cu toate forţele lui împotriva noastră, dar noi nu vom ceda.

Vă voi da curând alte veşti. Până atunci, slujesc şi mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Magistresa Carlot dan Eider, şefă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii, stătea pe scaun, cu mâinile în poală, şi făcea toate eforturile ca să-şi menţină demnitatea. Pielea îi era palidă şi uleioasă, la ochi avea cearcăne adânci şi negre. Veşmintele ei, odinioară de un alb imaculat, erau acum pătate de mizeria din celulă. Părul pierduse strălucirea şi atârna în laţe drepte şi încâlcite. Fără farduri şi bijuterii arăta mai bătrână, dar tot frumoasă. *Într-un fel, mai frumoasă ca oricând. E frumuseţea flăcării aproape stinse.*

– Pari obosit, îi spuse ea.

Glokta ridică din sprâncene.

– Au fost nişte zile mai solicitante. Mai întâi a trebuit să-l interoghez pe complicele tău, Vurms, apoi a trebuit să mă ocup de o bagatelă, cum ar fi atacul gurkienilor care şi-au ridicat tabăra chiar lângă zidurile noastre. Nici tu nu-mi pari foarte odihnită.

– Podeaua celulei mele nu este prea confortabilă şi, în plus, am şi eu problemele mele.

Magistresa se uită la Severard şi la Vitari care stăteau de-o parte şi de alta a scaunului ei, sprijiniţi de perete, cu mâinile încrucişate pe piept, mascaţi şi neîndurători.

– În camera asta am să mor?

Fără doar şi poate.

– Vom vedea. Vurms ne-a spus deja cam tot ce voiam să aflăm. Te-ai dus la el, i-ai oferit bani ca să falsifice semnătura tatălui său pe anumite documente, ca să dea ordine anumitor gărzi în numele tatălui său, pe scurt, să ia parte la vânzarea cetăţii Dagoska duşmanilor Uniunii. Mi-a dat numele tuturor celor care au avut vreun amestec în planul tău. Şi-a semnat mărturisirea. Şi, în caz că vrei să ştii, capul lui ornează poarta alături de capul prietenului tău, Islik, ambasadorul împăratului.

– Amândoi, împreună, în ţepe, pe poartă, susură Severard.

– Doar trei lucruri nu a putut să mi le spună. Motivele tale, semnătura ta pe mărturisirea scrisă şi identitatea spionului gurkian care l-a omorât pe Superiorul Davoust. Pe astea am să le obţin de la tine. Chiar acum.

Magistresa Eider îşi drese cu grijă glasul, îşi netezi poalele rochiei lungi, luă o poziţie pe cât de mândră i-o îngăduiau împrejurările.

– Nu cred că mă vei tortura. Nu eşti Davoust. Tu ai conştiinţă.

Lui Glokta îi zvâcni uşor colţul gurii. *Curajoasă încercare. Te felicit. Dar cât de tare te înşeli.*

– Din conştiinţa mea n-a mai rămas decât o fărâmă infimă şi uscată. N-aş fi în stare să te apăr chiar şi de o boare mai îndrăzneaţă nici pe tine, nici pe nimeni altcineva.

Glokta scoase un oftat adânc şi prelung. Încăperea era prea încălzită, prea luminoasă, şi se frecă încet la ochii care îl dureau şi i se zbăteau.

– Nici nu îţi poţi imagina ce lucruri am făcut. Lucruri oribile, malefice, dezgustătoare. Doar înşirarea lor te-ar face să vomiţi, continuă el ridicând din umeri. Îmi dau din când în când dureri de cap, dar îmi spun că am avut motive întemeiate să le fac. Anii trec, iar ceea ce a fost odinioară de neconceput devine cotidian, hidosul devine anost, ceea ce a fost de nesuportat devine rutină. Le gonesc în cotloanele întunecate ale minţii mele şi mi se pare incredibil cât de mult loc e acolo. Uimitor cu câte ajunge să se împace omul.

Se uită la ochii lui Severard şi Vitari, strălucitori şi nemiloşi.

– Dar chiar dacă ai avea dreptate, cum îţi poţi închipui că practicienii mei ar fi atât de lipsiţi de scrupule? Ce spui, Severard?

– Lipsiţi de ce?

Glokta surâse trist.

– Vezi? Nici măcar nu cunoaşte cuvântul.

Se lăsă moale pe speteaza scaunului. *Istovit. Îngrozitor de istovit.* Parcă nu mai avea energie nici cât să-şi ridice mâinile.

– Deja am dat dovadă de prea multă îngăduinţă în ceea ce te priveşte. De obicei trădarea nu este tratată cu atâta lejeritate. Ar fi trebuit să vezi bătaia pe care a încasat-o prietenul tău, Vurms, de la Frost. Şi el era doar secundul în toată povestea asta. În ultimele lui ore nefericite ajunsese să se cace cu sânge. Şi totuşi, nimeni nu s-a atins încă de tine. Ţi-am permis să-ţi păstrezi hainele, demnitatea, umanitatea. Acum ai o singură şansă să-ţi semnezi mărturisirea şi să-mi răspunzi la întrebări. O singură şansă să te supui pe de-a întregul. Aceasta este dimensiunea conştiinţei mele.

Glokta se aplecă şi lovi cu degetul în masă.

– O singură şansă. Apoi te despuiem şi începem să te tăiem.

Dintr-odată, Magistresa Eider se surpă. Umerii i se înmuiară, capul îi căzu în piept, buzele începură să-i tremure.

– Întreabă-mă, spuse ea cu voce spartă.

O femeie frântă. Te felicit, Superior Glokta. Însă întrebările trebuie să-şi găsească răspunsurile.

– Vurms ne-a spus cine era plătit şi cu cât. Anumite gărzi. Anumiţi funcţionari din administraţia tatălui său. Desigur, şi el însuşi. O sumă frumuşică. Însă m-a mirat nespus faptul că un nume lipsea de pe listă. Numele tău. Doar tu nu ai cerut nimic în schimb. Regina negustorilor să nu încerce să profite de pe urma acestei afaceri? Mă sperii numai când încerc să-mi imaginez asta. Ce ţi s-a oferit? Pentru ce ţi-ai trădat Regele şi ţara?

– Pentru ce? repetă Severard.

– La dracu’, răspunde-i! zbieră Vitari.

Înspăimântată, Eider se chirci în scaun.

– În primul şi în primul rând, Uniunea n-are ce căuta aici! se scăpă ea. Din cauza lăcomiei am trădat! Pur şi simplu! Negustorii de Mirodenii sunt aici de dinainte de război, din timpul când Dagoska era independentă. Şi s-au îmbogăţit. Toţi s-au îmbogăţit aici, dar au fost nevoiţi să plătească taxe localnicilor, iar asta i-a

supărat peste măsură! Cât de bine ar fi, şi-au spus ei, dacă cetatea ar fi a noastră, dacă am putea să ne impunem propriile legi. Cât de bogaţi am deveni. Şi atunci când ocazia a apărut, am profitat de ea, iar soţul meu a fost primul de la coadă.

– Şi aşa au ajuns Negustorii de Mirodenii să stăpânească Dagoska. Ştiu povestea, Magistresă Eider. Încă mai aştept să-mi spui de ce ai trădat.

– A fost un dezastru! Negustorii n-aveau nici cel mai mic interes să conducă oraşul şi nici nu se pricepeau la aşa ceva. Administratorii din partea Uniunii, Vurms şi cei de teapa lui, erau drojdia societăţii şi singurul lor scop în viaţă era cum să-şi căptuşească mai gros buzunarele. Am fi putut colabora cu localnicii, însă am preferat să-i exploatăm, iar atunci când au început să ne critice, am chemat Inchiziţia, iar voi i-aţi bătut şi i-aţi torturat şi le-aţi spânzurat conducătorii în pieţele din Oraşul Superior. Şi foarte curând au ajuns să ne dispreţuiască chiar mai rău decât îi dispreţuiau pe gurkieni. Suntem aici de şapte ani şi am făcut doar rău! Toţi anii ăştia au fost o orgie de corupţie, de brutalitate şi de pierderi!

Asta aşa e. Am văzut cu ochii mei.

– Iar ironia este că nici măcar n-am avut vreun profit! Chiar şi la început am făcut mai puţini bani decât înainte de război! Fără ajutor din partea localnicilor, întreţinerea zidurilor cetăţii şi soldele mercenarilor ne-au costat şi ochii din cap!

Eider izbucni în hohote disperate de râs, ca nişte suspine.

– Ghilda e aproape falită şi idioţii şi-au făcut-o cu mâna lor! E vorba despre lăcomie. Pur şi simplu!

– Şi atunci gurkienii au luat legătura cu tine.

Eider încuviinţă cu un semn din cap, iar laţele murdare îi intrară în ochi.

– Am multe cunoştinţe în Gurkhul. Negustori cu care am făcut afaceri de-a lungul anilor. Mi-au povestit că primul lucru pe care l-a făcut Uthman când a fost încoronat împărat a fost să jure solemn că va cuceri Dagoska, pentru a şterge ruşinea pe care o adusese tatăl său asupra naţiunii. Şi că nu va avea linişte până nu-şi va îndeplini jurământul. Mi-au mai spus că deja oraşul era împânzit de spioni gurkieni şi că ne cunosc toate punctele slabe. Mi-au zis că s-ar putea să existe o modalitate prin care să împiedicăm măcelul, dacă Dagoska li se va preda fără să opună rezistenţă.

– Şi atunci, de ce ai tergiversat toată povestea? Îi controlai pe

Cosca şi pe mercenarii lui încă de dinainte să-i înarmăm pe oamenii lui Kahdia, încă de dinainte de consolidarea fortificaţiilor, şi, mai ales, încă de dinainte de sosirea mea. Dacă ai fi vrut, ai fi putut lua oraşul foarte uşor. La ce ai avut nevoie de imbecilul ăla de Vurms?

Carlot dan Eider privea fix podeaua.

– Câtă vreme cetatea şi porţile erau în mâinile soldaţilor Uniunii, asta ar fi însemnat vărsare de sânge. Vurms îmi putea ceda oraşul fără luptă. Crezi sau nu, dar scopul meu sincer, pe care mi l-ai dejucat cu atâta abilitate, a fost să evit o luptă.

Te cred. Dar nu mai contează acum.

– Continuă.

– Ştiam că Vurms poate fi cumpărat. Tatăl său nu mai are zile multe, iar postul nu se moşteneşte. Era ultima lui şansă de a profita de pe urma poziţiei tatălui. Am stabilit un preţ. Am început pregătirile. Şi atunci a aflat Davoust.

– Şi a vrut să-l informeze pe Arhilector.

Eider scoase un hohot strident de râs.

– Nu era la fel de devotat cauzei ca tine. Voia ceea ce vrea toată lumea. Bani. Mai mulţi decât puteam eu obţine. Le-am spus gurkienilor că planul nostru a căzut şi le-am spus şi de ce. A doua zi, Davoust… dispăruse.

Trase adânc aer în piept şi continuă.

– Aşa că n-am mai putut da înapoi. Eram gata să acţionăm imediat după venirea ta. Totul fusese pregătit. Şi apoi…

– Apoi?

– Apoi tu ai început să întăreşti fortificaţiile, iar Vurms s-a făcut şi mai hrăpăreţ. A simţit că suntem într-o poziţie mai bună de negociere. A cerut mai mult. M-a ameninţat că îţi va spune totul. Am fost nevoită să mă duc la gurkieni să mai fac rost de bani. Toate astea au durat. În cele din urmă am fost iarăşi gata să acţionăm, dar atunci a fost prea târziu. Lăsasem ocazia să ne scape.

Îşi ridică privirea la Glokta.

– Totul din cauza lăcomiei. Dacă n-ar fi fost lăcomia soţului meu, n-am fi venit niciodată în Dagoska. Dacă n-ar fi fost lăcomia Negustorilor de Mirodenii, s-ar fi putut să fi izbândit. Dacă n-ar fi fost lăcomia lui Vurms, am fi putut preda gurkienilor stânca asta mizerabilă şi lipsită de valoare fără să vărsăm nicio picătură de sânge.

Îşi trase nasul, îşi plecă iarăşi ochii şi rosti cu voce slăbită:

– Dar lăcomia este întâlnită pretutindeni.

– Aşa că ai fost de acord să le predai cetatea. Ai fost de acord să ne trădezi.

– Pe cine să trădez? N-ar fi pierdut nimeni! Negustorii ar fi plecat fără să facă tărăboi! Localnicilor nu le-ar fi fost mai rău sub tirania gurkienilor decât sub a noastră! Uniunea n-ar fi pierdut decât o fărâmă din fala ei, dar cât poate valora asta faţă de vieţile a mii de oameni?

Eider se întinse peste masă, cu ochii plini de lacrimi, şi spuse răguşit:

– Ce se va întâmpla acum? Spune-mi. Va fi un masacru! Un măcel! Chiar dacă vei apăra cetatea, care va fi preţul plătit? Şi n-o poţi apăra. Împăratul a jurat şi nu va renunţa. Sunt pierdute toate vieţile bărbaţilor şi femeilor şi copiilor din Dagoska! Şi pentru ce? Pentru ca Arhilectorul Sult să poată arăta la hartă şi să spună că punctul ăla sau celălalt e sub stăpânirea noastră? Câţi oameni trebuie să moară ca să fie mulţumit? Care au fost motivele mele? Care sunt motivele tale? De ce faci asta? De ce?

Lui Glokta i se zbătea ochiul stâng şi şi-l apăsă cu palma. Privi lung la femeia din faţa lui. O lacrimă se prelinse pe obrazul ei şi căzu pe tăblia mesei. *De ce fac asta?*

Ridică din umeri.

– Ce a mai rămas?

Severard împinse declaraţia peste masă.

– Semnează! lătră el.

– Semnează, şuieră şi Vitari, semnează, căţea!

Carlot dan Eider luă condeiul cu mâna tremurândă. Lovi pereţii călimării, picură cerneală pe masă, zgârie hârtia. Glokta nu simţea nicio emoţie a triumfului. *Niciodată nu o simt. Dar mai avem încă o problemă de lămurit.*

– Unde îl pot găsi pe spionul gurkienilor? o întrebă cu voce tăioasă ca o secure.

– Nu ştiu. N-am ştiut niciodată. Indiferent cine ar fi, va veni acum după tine, aşa cum a venit şi după Davoust. Poate chiar la noapte…

– De ce au aşteptat atât?

– Le-am spus că nu reprezinţi o ameninţare. Le-am spus că Sult va trimite pe altcineva să-ţi ia locul… Le-am spus că mă descurc eu cu tine.

Şi chiar aşa s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost generozitatea neaşteptată a jupânilor Valint şi Balk.

Glokta se apleacă spre ea.

– Cine e spionul gurkian?

Buzele lui Eider tremurau atât de tare, încât îi clănţăneau dinţii în gură.

– Nu ştiu, şopti ea.

Vitari lovi cu pumnul în masă.

– Cine? Cine? Cine e, jigodie? Cine?

– Nu ştiu!

– Minţi!

Practiciana îşi aruncă lanţul care zăngăni deasupra capului Magistresei şi i se încolăci în jurul gâtului. Fosta Regină a negustorilor fu trasă de pe scaun, cu picioarele zbătându-i-se în aer, cu mâinile pe lanţul de la gât, şi fu aruncată cu faţa în jos pe podea.

– Minţi!

Nasul lui Vitari se deformase din cauza furiei, sprâncenele roşcate se îmbinaseră într-o încruntătură teribilă, fantele ochilor sclipeau de turbare. Îşi propti cizma în ceafa lui Eider, se încordă şi trase de lanţ cât putu de tare. Severard urmărea scena aceasta violentă cu un zâmbet mic în colţul ochilor, fluierând fals şi abia auzit în ultimele suflări sugrumate, şuierate, gâlgâite ale lui Eider.

Glokta îşi linse gingiile goale şi se uită la femeia care se zvârcolea pe jos. *Trebuie să moară. Eminenţa Sa pretinde ca trădătorii să fie dur pedepsiţi. Eminenţa Sa pretinde ca trădătorii să aibă parte de pedepse exemplare. Eminenţa Sa ne cere să fim neîndurători.* Pleoapa îi zvâcnea, muşchii feţei îi tresăreau spasmodic. În încăpere nu era aer şi era cald ca într-un atelier de fierărie. Era transpirat şi îi era foarte sete. Abia dacă mai putea să respire. Parcă el era cel sugrumat.

Şi ironia e că are dreptate. Oricum o dai, victoria mea este o pierdere pentru toată lumea din Dagoska.

Deja roadele eforturilor mele îşi plâng sfârşitul pe pământul sterp din faţa porţilor cetăţii. Acum carnagiul nu va mai cunoaşte sfârşit. Gurkieni, dagoskani, unionişti, cadavrele lor se vor strânge şi ne vor îngropa sub ele. Şi totul doar din vina mea. Ar fi fost cu mult mai bine dacă i-ar fi reuşit planul. Ar fi fost cu mult mai bine dacă eu aş fi murit în temniţele Împăratului.

Mai bine pentru Ghilda Negustorilor de Mirodenii, mai bine pentru locuitorii din Dagoska, mai bine pentru gurkieni, pentru Korsten dan Vurms, pentru Carlot dan Eider. Mai bine chiar şi

pentru mine.

Eider aproape că nu se mai mişca. *Încă ceva ce trebuie să ascund în cotloanele întunecate ale minţii. Încă ceva ce îmi va da dureri de cap atunci când sunt singur. Trebuie să moară, indiferent cât de corect sau nu este acest lucru. Trebuie să moară.* Un horcăit înăbuşit. Apoi un gâfâit slab. *Aproape gata. Aproape gata.*

– Opreşte! răcni Glokta. *Ce m-a apucat?*

Severard îi aruncă o privire iute.

– Ce?

Vitari nu păru să-l fi auzit, căci lanţul era la fel de strâns în jurul gâtului Magistresei.

– Opreşte, am zis!

– De ce? şuieră practiciana.

Chiar, de ce?

– Îţi dau ordine, lătră el, nu motive!

Vitari slăbi lanţul, rânjind batjocoritor, şi ridică piciorul de pe capul lui Eider. Femeia nu se mişcă. Răsuflarea ei era un murmur abia auzit. *Măcar respiră. Arhilectorul îmi va cere o explicaţie, una bună. Şi oare ce explicaţie îi voi da?*

– Duceţi-o înapoi în celulă, spuse, sprijinindu-se în toiag şi ridicându-se istovit din scaun. S-ar putea să mai avem nevoie de ea.

Glokta stătea la fereastră, privind încruntat cum ploaia mâniei lui Dumnezeu se revarsă asupra cetăţii Dagoska. Încă din timpul după-amiezii îşi începuseră activitatea cele trei catapulte gigantice amplasate sub zidurile cetăţii, dincolo de bătaia arcului. Încărcatul şi pregătirea fiecăreia dura cam o oră, iar Superiorul urmărea toate aceste preparative prin lunetă.

Mai întâi, se centra maşinăria şi se estima distanţa. Câţiva mecanici cu barbă şi straie albe se dondăneau, uitându-se şi ei prin lunete, legănând fire cu plumb, consultând compasurile şi socotelile şi abacele, făcând reglaje fine de ultim moment la bolţurile uriaşe ale catapultei.

Când se declarau satisfăcuţi, braţul uriaş era adus în poziţie de tragere. Era nevoie de un atelaj de douăzeci de cai bine biciuiţi care să ridice contragreutatea enormă, un bloc de fier sculptat sub forma unui cap ameninţător de gurkian.

Apoi urma încărcătura, un butoi uriaş, de un pas mare în diametru, era aşezat cu multă atenţie în cupă cu ajutorul unui

sistem de scripeţi şi de o echipă de muncitori cu figuri ursuze, care răcneau şi dădeau din mâini. După aceea, oamenii se îndepărtau cu multă grijă şi teamă de catapultă şi îşi căutau adăpost. Un singur sclav înainta încet, ducând o prăjină aprinsă la un capăt. Punea focul sub butoi. Izbucneau flăcările, o pârghie era apăsată, greutatea colosală cădea, braţul mare, cât trunchiul unui pin bătrân, străpungea aerul, iar muniţia aprinsă zbura spre nori. De ore întregi nu se mai întâmpla nimic altceva. Muniţia era aruncată spre cer, apoi se rostogolea mugind spre pământ, în vreme ce soarele se cufunda încet spre apus, cerul se întuneca, iar dealurile continentului deveneau doar un contur negru în depărtare.

Glokta urmări cum zboară unul dintre butoaie, cum luminează înaltul. Traiectoria lui strălucitoare îi ardea retina. Parcă rămase o veşnicie nemişcat deasupra oraşului, la fel ca şi Citadela, iar apoi se prăbuşi rostogolindu-se, ca un meteorit, lăsând o dâră de foc portocaliu. Căzu în mijlocul Oraşului Inferior. Flăcări lichide se înălţară, crescură, se întinseră, se năpustiră flămânde la siluetele micuţe din mahalale. Câteva clipe mai târziu bubuitura exploziei ajunse la urechile lui Glokta, făcându-l să tresară. *Praf explozibil. Cum mi-aş fi putut închipui atunci când mi l-a arătat Iniţiatul Chimist că va deveni o armă atât de teribilă?*

Pe jumătate desluşi, pe jumătate îşi imagină siluetele micuţe alergând încoace şi încolo, încercând să-şi scoată răniţii de sub dărâmăturile în flăcări, încercând să salveze ce se mai poate salva din agoniseala lor mizeră. Şiruri de localnici mânjiţi de funingine care trec găleţile cu apă din mână în mână, străduindu-se zadarnic să limiteze acel infern. *Cel mai mult au de pierdut tocmai aceia care au cel mai puţin.* Acum tot Oraşul Inferior era cuprins de flăcări. Arzând, strălucind, dansând în vântul venit de pe mare, cu reflexe portocalii, galbene şi roşu-aprins în apele negre. Chiar şi aici sus aerul era greu, uleios şi înecăcios din cauza fumului. *Probabil că acolo jos e iadul pe pământ. Felicitări din nou, Superior Glokta.*

Se întoarse, conştient de o prezenţă în cadrul uşii. Era Shickel, formă fragilă şi întunecată în lumina lămpii.

– Sunt bine, murmură el, întorcându-şi privirea înapoi la spectacolul maiestuos, spectacolul sângeriu, spectacolul sinistru care se desfăşura în faţa ferestrei. *În fond, nu în fiecare zi apuci să vezi un oraş transformat în scrum.*

Dar slujnica nu plecă. Dimpotrivă, făcu un pas în încăpere.

– Ar trebui să pleci, Shickel. Aştept un oaspete, sau cam aşa ceva şi s-ar putea să apară nişte probleme.

– Un oaspete, zici?

Glokta îşi ridică ochii. Vocea era alta. Mai profundă, mai dură. Şi chipul ei era altul, cu un obraz în penumbre, iar altul luminat de pâlpâirea flăcărilor din oraş. Cu o expresie stranie, dinţii pe jumătate dezgoliţi, ochii aţintiţi asupra lui Glokta şi sclipind cu o intensitate flămândă. Făcu câţiva paşi în cameră. Cu o expresie aproape înspăimântătoare pe chip. *Dacă aş fi predispus la spaimă...* Şi atunci înţelese.

– Tu? şopti el.

– Eu.

Tu? Glokta nu se mai putu stăpâni şi izbucni în hohote involuntare de râs.

– Harker te-a prins! Idiotul ăla a dat peste tine din greşeală şi eu ţi-am dat drumul! Şi mi-am zis că sunt un erou!

Nu se putea opri din râs.

– Iată o lecţie pentru tine. Să nu faci niciodată vreo faptă bună!

– N-am nevoie de lecţii de la tine, schilodule.

Mai înaintă un pas. Acum era la distanţă de numai trei paşi de el.

– Aşteaptă! ridică Glokta o mână. Spune-mi un singur lucru!

Fata se opri cu o sprânceană ridicată a întrebare. *Rămâi acolo şi nu te mişca.*

– Ce s-a întâmplat cu Davoust?

Shickel zâmbi. Avea dinţi ascuţiţi, albi.

– N-a ieşit niciodată din camera asta, răspunse şi se frecă uşor pe burtă. E aici, înăuntru.

Glokta făcu eforturi să nu-şi ridice ochii spre lanţul care cobora încet din tavan.

– Iar acum ai să fii alături de el.

Mai apucă să facă jumătate de pas către el, înainte ca laţul din zale să i se agaţe de bărbie şi să o smucească în sus, ridicând-o. Acum şuiera şi scuipa, se zvârcolea şi dădea din picioare.

Severard ţâşni din ascunzătoarea lui de sub masă şi încercă să o apuce. Dar zbieră când un picior gol al lui Shickel îl pocni zdravăn în faţă şi îl trimise de-a berbeleacul în cealaltă parte a camerei.

– Rahat, icni Vitari când Shickel îşi trecu mâna pe sub lanţ şi

începu să o tragă în jos de pe grindă. Rahat!

Se prăvăliră amândouă pe podea, se luptară o clipă, apoi Vitari zbură prin aer, umbră neagră în întuneric. Scoase un urlet când se lovi cu capul de o masă din colţ, sfărâmând-o, şi căzu fără simţire. Severard încă mai gemea, ameţit, cu mâinile peste mască. Rămăseseră în picioare doar Glokta şi Shickel. Ochi în ochi. *Singur cu Devoratoarea mea. Ce neplăcut.*

Se retrase până la perete când ea vru să se năpustească asupra lui, dar nu apucă să facă decât un pas înainte ca Frost să intre în ea cu toată forţa. O doborî şi căzu deasupra ei. Rămaseră un moment nemişcaţi, după care Shickel se ridică încet în genunchi, iar apoi, la fel de încet, se săltă în picioare, cu toată greutatea lui Frost în cârcă, şi făcu un pas şovăitor spre Glokta.

Albinosul o strângea cât de tare era capabil, încordându-şi toţi muşchii pentru a o opri, însă ea înaintă mai departe, scrâşnind din dinţi, cu una dintre mâinile ei slăbuţe lipită de trup, iar cu cealaltă încercând să-l apuce pe Glokta de gât.

– Tttttt! sâsâi peltic Frost.

Muşchii braţelor încordaţi, faţa deformată de efort, ochii rozalii ieşindu-i din orbite pe deasupra măştii. Şi tot nu se isprăvise. Încolţit la perete, Glokta urmărea fascinat cum mâna aceea se apropia tot mai mult, tot mai mult de el, ajungând la doar câţiva centimetri distanţă de beregata lui. *Extrem de neplăcut.*

– La dracu’ cu tine! zbieră Severard.

Bastonul şuieră prin aer izbind braţul întins, frângându-l în două. Glokta observă oasele ieşite prin pielea zdrenţuită şi însângerată. Însă degetele se mai mişcau încă, încercând să-l apuce. Bastonul o lovi în faţă, dându-i capul pe spate. Din nas îi ţâşni sângele, o despicătură adâncă îi brăzdă obrazul. Dar tot venea spre el. Frost gâfâia din cauza efortului de a-i imobiliza braţul sănătos, căci ea încă se mai forţa să înainteze, mârâind ca o fiară, dezgolindu-şi colţii ca o fiară, gata să-i sfâşie gâtul lui Glokta.

Severard îşi aruncă bastonul cât colo şi o apucă de gât pe la spate, trăgându-i capul înapoi, icnind, cu fruntea o hartă de vene ieşite în relief. Era o privelişte bizară: doi bărbaţi, dintre care unul zdravăn şi mare ca un taur, încercând cu disperare să pună jos o fărâmiţă de fată. Într-un final, cei doi practicieni reuşiră să o tragă încet înapoi. Severard îi ridicase unul dintre picioare. Frost scoase un muget teribil, o săltă în aer şi, cu un ultim efort o izbi

de perete.

Râcâi podeaua cu ghearele, încercând să se ridice, iar braţul rupt îi atârna într-o parte. Din umbre se auzi urletul lui Vitari care se năpusti la ea cu unul dintre scaunele grele ale Superiorului Davoust ridicat deasupra capului. Se frânse în capul lui Shickel cu un trosnet puternic. Şi imediat, ca ogarii care au încolţit o vulpe, cei trei practicieni s-au repezit asupra ei cu picioarele şi cu pumnii, icnind din cauza efortului şi a furiei.

– Destul! strigă Glokta. Trebuie să o luăm la întrebări!

Trecu şchiopătând pe lângă practicienii rămaşi fără suflu şi se uită la ea. Shickel zăcea nemişcată, un maldăr de zdrenţe şi sânge, un maldăr destul de micuţ. *Aproape la fel ca în ziua când am văzut-o pentru prima oară. Dar cum a reuşit fătuca asta să-i pună la pământ pe cei trei?* Braţul rupt era întins pe covor, degetele moi şi pline de sânge. *Pot afirma cu certitudine că acum n-o să mai facă rău nimănui.*

Atunci mâna începu să se mişte. Osul se retrase înapoi în carne şi se îndreptă ca înainte, cu un scrâşnet sinistru. Degetele tresăriră, se îndoiră, zgâriară duşumeaua, începură să alunece spre glezna lui Glokta.

– Ce e chestia asta? răsuflă speriat Severard.

– Aduceţi lanţul, le ordonă Glokta dându-se înapoi. Repede!

Opintindu-se, Frost scoase dintr-un sac două perechi de cătuşe cu lanţuri mari şi grele. Fuseseră confecţionate pentru deţinuţii cei mai puternici şi mai periculoşi. Cătuşele din fier negru erau groase ca un trunchi de pom tânăr, grele ca o nicovală. Îi strânse pe glezne o pereche, iar pe cealaltă i-o puse la mâini. Când le închise, toţi fură cuprinşi de o senzaţie reconfortantă de siguranţă.

Între timp, Vitari trăsese afară din acelaşi sac un lanţ foarte lung şi îl înfăşură de jur împrejurul trupului neputincios acum al lui Shickel. Severard o ajuta, ţinând fata în picioare. Două lacăte grele desăvârşiră operaţiunea.

Terminară chiar la ţanc, pentru că Shickel îşi reveni brusc şi începu să se zvârcolească. Mârâi la Glokta, încercând să-şi rupă lanţurile. Nasul i se îndreptase, tăietura din obraz aproape se închisese. *De parcă nici n-a fost rănită. Deci Yulwei mi-a spus adevărul.* Lanţurile zornăiră când se năpusti înainte cu gura căscată, iar Glokta se îndepărtă din calea ei.

– Trebuie să recunoşti că-i rezistentă şi încăpăţânată, murmură Vitari, îmbrâncind-o cu piciorul de perete.

– Proştilor! şuieră Shickel. Nu vă puteţi împotrivi celor ce se vor întâmpla! Mâna dreaptă a lui Dumnezeu s-a abătut asupra acestei cetăţi şi nimic nu o mai poate salva! Morţile voastre au fost deja scrise!

O explozie mai puternică lumină cerul, aruncând lumini portocalii pe chipurile mascate ale practicienilor. O clipă mai târziu bubuitura ei răsună în încăpere. Shickel izbucni în hohote de râs, un cotcodăcit dement şi scârţâit.

– Au venit Cele O Sută De Cuvinte! Nu există lanţuri care să le lege şi nici porţi care să le oprească! Sunt aici!

– Poate, ridică Glokta din umeri. Dar au venit prea târziu pentru tine.

– Eu am murit deja! Trupul meu nu e decât ţărână! Îi aparţine Profetului! N-ai decât să mă interoghezi cât vrei, nu vei afla nimic de la mine!

Glokta zâmbi. Parcă îşi simţea obrajii încălziţi de focurile îndepărtate din oraş.

– Sună a provocare.

Unul de-ai lor

Ardee îi surâse, iar Jezal îi răspunse tot cu un surâs. De fapt, rânjea ca idiotul. Nu se putea stăpâni. Era incredibil de fericit să se fi întors acolo unde toate lucrurile aveau sens. De acum nu va mai trebui să se despartă niciodată. Nu voia decât să-i mărturisească ce mult o iubeşte. Căscă gura să vorbească, dar ea îl făcu să tacă apăsându-i un deget pe buze. Tare.

– Sssttt.

Îl sărută. Mai blând la început, apoi tot mai brutal.

– Au, exclamă el.

Începu să-i muşte buzele. În joacă.

– Aaahhh, oftă el.

Mai tare. Şi mai tare.

– Aoleu! se împotrivi el.

Începu să-i sugă obrajii, zgâriindu-i pielea cu dinţii, muşcând până la os. Încercă să zbiere, dar nu fu în stare să scoată niciun sunet. Era beznă. I se învârtea capul. Ceva îi scotocea prin gură, trăgându-l de obraji, apăsându-i limba, presându-i buzele.

– Am apucat-o, spuse o voce şi durerea încetă.

– Cât de rău e?

– Nu cât ai crede.

– Arată foarte rău.

– Taci din gură şi ridică torţa aia.

– Ce-i aia?

– Unde?

– Acolo, chestia aia ieşită în afară?

– E falca, tâmpitule, ce credeai că e?

– Îmi vine să vomit. Printre talentele mele remarcabile nu se numără şi…

– Tacă-ţi gura şi ridică mai mult torţa aia! Trebuie să i-o punem la loc.

Jezal simţi cum obrazul îi este apăsat cu foarte multă forţă. Se auzi un trosnet, şi o săgeată de durere înfiorătoare, cum nu mai simţise niciodată în viaţă, îi străbătu falca, ajungându-i în gât. Leşină iarăşi.

– Eu îl ţin şi tu mişti aia.

– Ce, asta?

– Nu-i scoate şi dinţii!
– Căzuse singur!
– Alb tâmpit ce eşti!
– Ce se petrece? vru să întrebe Jezal, însă din gură îi ieşi un soi de gâlgâit.
Îi pulsau tâmplele, îi crăpa capul de durere.
– Vezi că se trezeşte!
– Atunci tu îl coşi şi eu îl ţin.
Simţi că îl strânge ceva de umeri şi de piept. Îl durea braţul. Îl durea tare rău. Încercă să dea dintr-un picior, dar nu reuşi să şi-l mişte.
– Îl ţii nemişcat?
– Da, îl ţin nemişcat! Apucă-te de cusut!
Ceva îl împunse în obraz. Nu crezuse că îl poate durea mai rău. Se înşelase amarnic.
– Daţi-vă de pe mine! îşi închipui el că urlă, însă la urechi îi ajunse doar un „iiiieeee”.
Începu să se zvârcolească, să scape din strânsoarea aceea, dar nu reuşi decât să-şi mărească durerea din braţ. Acum şi durerea pe care o simţea în faţă devenise insuportabilă. Toate îl dureau: buza superioară, buza inferioară, bărbia, obrazul. Urlă, şi urlă, şi urlă, dar nu auzi nimic. Doar un fâsâit stins. Şi când tocmai se gândea că îi va exploda capul, durerea începu să-l mai lase.
– Gata.
Mâinile care îl ţinuseră se retraseră, iar el căzu pe spate, neajutorat, moale ca o cârpă.
– Ai cusut bine. Foarte bine. Mi-aş dori să fii prin preajmă dacă ar fi să păţesc şi eu la fel. Poate nu mi s-ar deteriora frumuseţea.
– Ce frumuseţe, albule?
– Îhî. Hai să ne ocupăm de mână. Şi mai avem şi piciorul după aia.
– Unde ai pus scutul ăla?
– Nu, gemu Jezal, vă rog…
Nimic în afară de un clinchet în gâtlej.
Acum parcă reuşea să întrezărească ceva. Forme estompate în penumbre. Un chip se aplecă asupra lui. Un chip hidos. Cu nasul spart şi încovoiat, cu obrajii zdrenţuiţi de cicatrice. În spatele lui era un altul. Un chip închis la culoare, cu o cicatrice palidă de la sprânceană până la bărbie. Închise ochii. Până şi lumina asta difuză îl durea.

– Ai cusut bine.
O palmă îl plesni uşor peste faţă.
– Acum eşti unul de-ai noştri, flăcău.
Jezal rămase nemişcat, cu faţa cuprinsă de dureri crâncene, şi groaza începu să i se furişeze încet prin mădulare.
„Unul de-ai noştri.”

JOE ABERCROMBIE

fără îndurare

••

NAUTILUS

Partea a II-a

Nu este pregătit de luptă acela care nu şi-a văzut niciodată sângele curgând, nu şi-a pierdut niciodată dinţii sub pumnul adversarului, sau nu a simţit niciodată greutatea duşmanului deasupra sa.

Roger of Howden

Spre nord

Copoiul rămăsese întins pe burtă, ud până la piele, încercând să nu se mişte, dar nici să nu îngheţe. Se uita printre copaci spre vale, la armata lui Bethod. De acolo, de unde stătea, nu reuşea să vadă prea multe, ci doar o bucată din drumul de peste coama dealului, îndeajuns, totuşi, cât să-i vadă trecând pe ţăranii-soldaţi, cu scuturile pictate în spinare, cu zalele lucindu-le de zăpada topită, cu suliţele ţinute sus printre trunchiurile copacilor. Rânduri-rânduri mărşăluind cu pas constant şi hotărât.

Chiar dacă erau destul de departe, tot îşi asuma un risc considerabil urmărindu-i. Căci nimeni altcineva pe lumea asta nu era mai prevăzător ca Bethod. Avea iscoade pretutindeni. Pe versanţi şi pe culmi, oriunde îşi închipuia că s-ar putea ascunde cineva care să observe ce pune la cale. Trimisese câţiva oameni la sud şi pe alţii înspre est, nutrind speranţa că aceştia vor putea induce în eroare orice eventual urmăritor. Dar nu reuşise să-l păcălească pe Copoi. Nu şi de data aceasta. Bethod se întorcea pe acelaşi drum pe care venise. Spre nord.

Copoiul trase cu putere aer în piept şi slobozi un oftat prelung şi jalnic. În numele morţilor, ce obosit era. Se uită la siluetele micuţe printre ramurile de pin. Toţi anii ăştia îi pierduse făcând pe iscoada pentru Bethod, stând cu ochii aţintiţi asupra duşmanului pentru el, ajutându-l să învingă în luptă, ajutându-l să devină Rege. Cum nici în vise nu visase Bethod că va deveni. Pe de-o parte, putea spune că se schimbase totul. Pe de altă parte, totul rămăsese la fel. Iată-l acum, cum stătea nemişcat, lungit pe burtă în mocirlă, cu gâtul ţeapăn de cât şi-l încordase să urmărească armata lui Bethod. Cu zece ani mai bătrân, dar absolut deloc mai fericit sau mai prosper. Nici măcar nu-şi mai putea aduce aminte ce ambiţii avusese. Dar cu siguranţă că nu visase niciodată să facă ce făcea acum. Să stea în toate rafalele astea de vânt, în toată ninsoarea, în toată mocirla. Să fie martor la toate aceste bătălii, la toate aceste marşuri, la toată această risipă. Logen murise, şi Forley murise, iar acum lumânarea celor rămaşi ardea prea repede.

Ursuzul se furişă lângă el printre arbuştii îngheţaţi, se propti într-un cot şi se uită şi el la ţăranii lui Bethod.

– Îhî, grohăi el.

– Bethod se îndreaptă spre nord, şopti Copoiul.
Ursuzul încuviinţă din cap.
– Are iscoade pretutindeni, dar nu e nici urmă de îndoială că merge spre nord. Ar trebui să-i spunem lui Treicopaci.
Altă bâţâire din cap.
Copoiul se întinse pe pământul ud.
– Am început să obosesc.
Ursuzul ridică o sprânceană.
– Toată truda asta, şi pentru ce? Nu s-a schimbat nimic. De partea cui suntem acum? întrebă Copoiul arătând cu mâna spre oamenii care se chinuiau să înainteze pe drumul înnămolit. Ni se pretinde să ne luptăm cu toţi ăştia? Când vom ajunge să ne odihnim?
Ursuzul ridică din umeri şi îşi ţuguie buzele ca şi când ar fi reflectat asupra răspunsului.
– După ce murim?
Iată crudul şi tristul adevăr.

Copoiului i-a luat ceva vreme ca să-i găsească pe ceilalţi. Nu erau acolo unde ar fi trebuit să fie. De fapt, nu se îndepărtaseră prea mult de locul unde îi lăsase. Pe Dow îl văzu primul. Stătea pe o piatră mare, cu obişnuita-i mânie pe chip, şi se uita urât într-o râpă. Copoiul se apropie de el şi văzu despre ce era vorba. Patru soldaţi din Sud se chinuiau să coboare peste pietre, înceţi şi neîndemânatici ca viţeluşii nou-născuţi. Tul şi Treicopaci îi aşteptau jos, destul de nerăbdători.
– Bethod se îndreaptă spre nord, spuse Copoiul.
– Bravo lui.
– Nu te miri?
Dow îşi trecu limba peste dinţi şi scuipă într-o parte.
– A cotonogit toate clanurile care au îndrăznit să se pună cu el, s-a autoproclamat Rege într-un ţinut care nu cunoscuse regi, a plecat la război împotriva Uniunii şi îi dă na-na la cur. Nemernicul ăsta a întors toată lumea cu fundu-n sus. Nimic nu mă mai poate surprinde la el.
– Aha, oftă Copoiul gândindu-se că tovarăşul lui are dreptate. N-aţi ajuns prea departe.
– Nu. Ni i-ai dat pe cap pe nenorociţii ăştia, spuse Dow uitându-se la cei patru care se chinuiau să ajungă în fundul râpei şi clătinând din cap ca şi cum nu mai văzuse niciodată nişte oameni atât de stângaci. Aşa nişte incapabili nu mi-a mai fost dat

să văd.

– Dacă vrei să-mi spui că-ţi pare rău că am salvat niscaiva vieţi în ziua aia, crede-mă că mie nu-mi pare. Ce ar fi trebuit să fac? îl întrebă Copoiul. Să-i las să moară?

– Asta e o idee. Ne-am fi mişcat de două ori mai repede dacă n-ar fi trebuit să stăm după fundul lor şi am fi avut şi mai multă mâncare, răspunse Dow cu un rânjet urât. Din ce-mi dau seama, numai unul din ei ne-ar putea fi de ceva folos.

Copoiul nu trebui să-l întrebe care anume. Fata rămăsese în urma grupului. De fapt, nici nu-şi prea dădea seama că e femeie după felul în care arăta, încotoşmănată în toate zdrenţele alea ca să-i ţină de frig, dar bănuia ce se ascunde sub ele şi asta îl tulbura. I se părea foarte ciudat să călătorească alături de o femeie. Chiar o raritate de când trecuseră munţii spre nord cu multe, foarte multe luni în urmă. Copoiul o urmări cum coboară printre pietre, cu chipul murdar, pe jumătate ridicat spre ei. Dură fetişcana asta, îşi zise. Ca şi cum ar fi avut şi ea partea ei de necazuri din cele foarte grave.

– Cred că n-o să se lase uşor, şopti Dow ca pentru sine. Cred că o să se lupte.

– Bine, Dow, îl repezi Copoiul. Ai face mai bine să te calmezi, iubăreţule. Ştii bine ce părere are Treicopaci despre chestii din astea. Ştii bine ce a păţit fiica lui. Ţi-ar spinteca drăgălaşele coiţe dacă te-ar auzi vorbind aşa.

– Vorbind cum? se prefăcu nedumerit Dow. Nu fac decât să vorbesc, nu? Nimeni nu mă poate judeca pentru asta. Când a fost vreunul dintre noi ultima oară cu o femeie?

Copoiul se încruntă. El ştia exact când fusese ultima oară. Cam tot atunci când îi fusese cald ultima oară. Cuibărit cu Shari lângă foc, pe chip cu un zâmbet întins ca marea. Chiar înainte ca Bethod să-i pună în lanţuri şi pe el, şi pe Logen, şi pe toţi ceilalţi şi să-i arunce în exil.

Încă mai ţinea minte cum arătase ultima oară când a văzut-o, cu gura căscată din cauza şocului şi a spaimei atunci când îl târâseră din aşternuturi, despuiat şi pe jumătate adormit, chirăind ca un cocoş care ştie că-i va fi sucit gâtul. L-a durut că a fost luat de lângă ea. Nu la fel de tare cât îl duruseră şuturile pe care Scale i le dăduse în trufandale. Una peste alta, fusese o noapte înfiorătoare, căreia nu crezuse că îi va supravieţui. Cu timpul i se ostoise agonia din boaşe, dar nu şi durerea că o pierduse pe Shari.

Copoiul îşi amintea parfumul părului ei, sunetul râsului ei, spatele ei cald şi neted lipit de abdomenul lui când dormeau. Amintiri prea mult scoase la lumină, folosite şi uzate ca o cămaşă preferată. Îşi amintea tot, de parcă se petrecuse azi-noapte. Trebuia să-şi impună să nu se mai gândească.

– Memoria mea e prea slabă ca să-mi aduc aminte de asta, îşi mârâi el răspunsul.

– Şi a mea, spuse Dow. Nu te-ai săturat să faci amor cu palma dreaptă?

Aruncă o privire piezişă spre râpă şi plescăi din buze. În ochi i se aprinse o luminiţă care îi displăcea Copoiului.

– E ciudat cum nu-ţi dai seama cât de mult îţi lipseşte până când nu o ai chiar în faţa ochilor. Ca atunci când ţii o halcă de carne în faţa unui flămând, atât de aproape că-i poate simţi aroma. Să nu-mi spui că nu gândeşti la fel.

Copoiul îi aruncă o căutătură furioasă.

– Nu cred că gândesc la fel ca tine. Bagă-ţi-o în zăpadă, dacă e nevoie. Aşa te-ai mai răcori niţel.

Dow rânji.

– Chiar că trebuie să mi-o bag în ceva cât mai repede, crede-mă când îţi spun.

– Aaahhhh! se auzi un vaiet din râpă.

Copoiul se întinse după arc, uitându-se în jur ca să vadă dacă nu cumva fuseseră descoperiţi de iscoadele lui Bethod. Nu era decât Prinţul, care alunecase şi căzuse în fundul lui regal. Dow nu putea avea o expresie mai zeflemitoare când îl urmări cum se dă de-a rostogolul.

– Alt neisprăvit, ce zici? Nu face decât să ne întârzie, să chirăie mai tare ca o scroafă care fată, să crape în el mai mult decât îi e porţia şi să se cace de cinci ori pe zi.

West îl ajuta pe Prinţ să se ridice şi încerca să-i mai dea jos din mizeria de pe haină. Ei, nu era haina Prinţului, de fapt. Era a colonelului. Copoiul nu reuşea în ruptul capului să înţeleagă de ce un tip isteţ ar face aşa o tâmpenie şi să renunţe la propria lui mantie pe vreme hapsână de miez de iarnă.

– De ce dracu' l-ar urma cineva pe găoază ăsta? întrebă Dow clătinând din cap.

– Se spune că tac-su e însuşi Regele Uniunii.

– Şi la ce contează cine e tac-tu dacă tu eşti breaz ca o căcărează? Nici dacă ar lua foc nu m-aş pişa pe el să-l sting.

Copoiul se văzu nevoit să fie de acord. Nici el n-ar fi făcut

asta.

Se aşezaseră toţi în cerc în jurul locului unde ar fi trebuit să fie focul, dacă Treicopaci i-ar fi lăsat să facă unul. Dar desigur că nu-i lăsase, cu toate rugăminţile Sudiştilor. Nu, nici vorbă, nu conta cât de ger ar fi fost. Nu, nici vorbă, atâta vreme cât iscoadele lui Bethod se aflau prin preajmă. Copoiul şi camarazii săi – Treicopaci, Dow şi Tul – se aflau într-o parte. Ursuzul se tolănise proptit într-un cot de parcă nimic din ce se petrecea n-avea de-a face cu el. Cetăţenii Uniunii stăteau în partea cealaltă.

Pike şi fata făceau faţă cu curaj frigului şi foamei. Ceva îi spunea Copoiului că aceştia doi erau deprinşi cu vicisitudinile. West părea la capătul puterilor. Îşi sufla în pumni, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu i se învineţească mâinile de ger şi să-i cadă din loc. Copoiul era de părere că ar fi trebuit să aibă atâta minte în cap încât să-şi păstreze haina, nu s-o dea tembelului ăluia.

Prinţul era în mijloc, cu bărbia ridicată, încercând să pară că nu-i terminat, plin de noroi din cap până în picioare şi puţind la fel de rău ca toţi ceilalţi. Încercând să dea senzaţia că încă mai e în stare să comande şi că mai există cineva care să îl ia în serios. Copoiul era de părere că se înşală amarnic. În lumea de unde venea el, conducătorii erau aleşi în funcţie de meritele lor, iar nu în funcţie de cine le erau părinţii. Îşi alegeau conducătorii care aveau ceva vână în ei, şi tocmai din acest punct de vedere el, personal, ar fi ascultat-o mai degrabă pe fată decât pe puţiflenderul ăla.

– E momentul să discutăm despre planurile noastre, scheuna Prinţul. Unii dintre noi orbecăie prin întuneric.

Copoiul observă că Treicopaci începuse deja să se încrunte. Nu-i plăcea deloc că trebuia să-l care pe idiotul ăsta după ei, necum să mai şi pretindă că ar da vreo ceapă degerată pe părerile lui.

Şi faptul că nu se puteau înţelege între ei era un alt inconvenient. Dintre Unionişti, doar West vorbea limbajul nordicilor. Dintre nordici, doar Copoiul şi Treicopaci cunoşteau limbajul Unioniştilor. Poate că Tul mai prindea o vorbă, două, însă Dow nu prindea nici măcar atât. Iar în ceea ce-l privea pe Ursuz, ei, bine, tăcerea este un limbaj universal.

– Ce bodogăneşte acum? mârâi Dow.

– Cred că ceva despre nişte planuri, răspunse Tul aşezat cu spatele la el.

Dow pufni.

– Când ai capul ca curu' nu te poţi pricepe decât la căcaţi.

Copoiul îl surprinse pe West înghiţind în sec.

Înţelesese ce-şi spuneau şi îşi dădea seama că au cam ajuns la capătul răbdării.

Pe de altă parte, Prinţul nu era chiar atât de intuitiv.

– Ar fi folositor să ştim cam în câte zile credeţi că vom ajunge la Ostenhorm…

– Nu mergem spre sud, îl întrerupse Treicopaci în nordică pe Înălţimea Sa înainte ca acesta să termine ce avea de spus.

West renunţă o clipă să-şi mai sufle în pumni şi ridică privirea.

– Nu?

– Niciodată n-am mers într-acolo.

– De ce?

– Pentru că Bethod se îndreaptă spre nord.

– Aşa este, interveni şi Copoiul. L-am văzut cu ochii mei chiar astăzi.

– Dar de ce s-ar întoarce? întrebă nedumerit West. Mai ales că Ostenhorm nu e apărat?

Copoiul oftă.

– Uite că nu l-am întrebat. Nu mă am prea bine cu Bethod.

– Îţi zic eu de ce, rânji Dow. Pe Bethod nu-l interesează oraşul vostru. Nu încă.

– Deocamdată nu vrea decât să vă facă bucăţi-bucăţele, spuse şi Tul. Ca să vă poată mesteca mai bine.

Copoiul îl aprobă din cap.

– Aşa cum s-a întâmplat cu tipul ăla cu care erai. Tocmai ce i-a scuipat oasele.

– Scuzaţi-mă, se răţoi Prinţul care nu înţelesese nicio iotă din ce se discutase, dar consider că ar fi mai bine dacă am vorbi în limbajul comun…

Treicopaci nu-l băgă în seamă şi continuă în nordică.

– O să vă sfărâme armata în bucăţi mici. Pe care o să le strivească una câte una. Voi credeţi că el se îndreaptă spre sud, aşa că speră ca Mareşalul Burr să trimită într-acolo nişte oameni. O să-i prindă pe drum şi o să-i facă bucăţele, aşa cum i-a făcut şi pe ceilalţi.

– Şi atunci, bubui Tul, când toţi soldăţeii voştri drăgălaşi vor fi fost întorşi în ţărână, sau în apă…

– O să vă sfărâme oraşele cum sfărâmăm noi nucile iarna, fără grabă, iar ţăranii-soldaţi ai lui Bethod vor putea dispune

după bunul lor plac de tot ce vor găsi înăuntru.

Dow îşi supse dinţii holbându-se la fată. Holbându-se ca un câine hămesit în faţa unei bucăţi de slănină. Fata îi întoarse privirea. Spre meritul ei, considera Copoiul. Se îndoia că, dacă ar fi fost în situaţia ei, ar fi avut tot atât de mult sânge în el.

– Bethod se îndreaptă spre nord, iar noi îl urmăm, spuse Treicopaci pe un ton care lăsa a se înţelege că nu încăpeau comentarii. Nu-l vom scăpa din ochi. Ne vom deplasa pe cât de repede posibil, pentru ca atunci când prietenul tău, Burr, o să treacă prin pădurile astea ca orbetele, să-i ieşim înainte şi să-l avertizăm, înainte să dea de Bethod şi să cadă în capcană ca orbul în puţ.

Prinţul lovi supărat cu pumnul în pământ.

– Cer să mi se spună ce se vorbeşte!

– Bethod merge spre nord, scrâşni West din dinţi către el. Şi că ei intenţionează să-i meargă pe urme.

– Inadmisibil! izbucni prostul, aranjându-şi manşetele jegoase. Acest plan ne pune pe toţi în pericol! Te rog, informează-i că vom porni fără întârziere spre sud!

– Înseamnă că ne-am înţeles.

Toţi se întoarseră să vadă cine vorbeşte şi avură parte de surpriza vieţilor lor. Fusese Ursuzul, care vorbise limbajul unionist la fel de curat şi fără greşeală ca însuşi Prinţul.

– Voi mergeţi spre sud. Noi mergem spre nord. Eu trebuie să mă piş.

Se ridică şi dispăru în întuneric. Copoiul se uita ca prostul după el, cu gura căscată. La ce avusese nevoie să înveţe o limbă străină când nici în a lui nu spunea niciodată mai mult de două, trei cuvinte deodată.

– Foarte bine! cotcodăci strident şi panicat Prinţul. Nici nu mă puteam aştepta la altceva din partea unora ca voi!

– Înălţimea Voastră, îi şuieră West în ureche. Avem nevoie de ei! Fără ajutorul lor nu vom reuşi să ajungem nici la Ostenhorm, nici în altă parte!

Ochii fetei îl cercetară pieziş pe moştenitorul tronului.

– Măcar ştii încotro e sudul?

Copoiul îşi înăbuşi un chicotit, însă Prinţului nu-i ardea de râs.

– Trebuie să ne îndreptăm spre sud! răcni el, cu chipul zvâcnindu-i de furie.

Treicopaci râse zgomotos.

– Bagajele nu votează, băieţaş, chiar şi presupunând că aş fi

supus hotărârea mea la vot, ceea ce n-am făcut.

Acum vorbea limba Uniunii, dar Copoiul avea senzaţia că Prinţul nu va fi prea mulţumit cu ce află.

– Ai avut ocazia să comanzi şi uite unde ai ajuns. Ca să nu mai vorbesc despre ăia care au fost atât de proşti încât să ţi se supună. Nu vei trece niciunul din numele noastre pe lista ta cu supuşi, te încredinţez de asta. Dacă vrei să vii cu noi, ai face bine să ţii pasul. Şi dacă vrei să comanzi, atunci…

– Sudul e încolo, spuse Copoiul arătând cu degetul în pădure. Succes.

Puţină clemenţă

Arhilectorului Sult
Şef al Inchiziţiei Maiestăţii Sale

Eminenţa Voastră,

Atacul asupra cetăţii Dagoska continuă. De trei zile în şir gurkienii ne asediază zidurile şi sunt din zi în zi tot mai mulţi şi tot mai hotărâţi. Încearcă să ne astupe canalul cu bolovani, să pună poduri peste el, să ne escaladeze zidurile şi să ne spargă porţile cu berbeci. De trei ori ne-au atacat şi de trei ori i-am respins. Pierderile în rândurile lor sunt uriaşe, dar şi le pot permite fără probleme. Soldaţii Împăratului au năpădit insula ca furnicile. Dar oamenii noştri sunt bravi, fortificaţiile noastre sunt puternice, hotărârea noastră este nezdruncinată, iar corăbiile Uniunii încă mai au cale liberă în golf, astfel că proviziile nu ne lipsesc.

În ceea ce priveşte alt subiect, mai puţin important, Eminenţa Voastră se va bucura să afle că am rezolvat problema Magistresei Eider. Amânasem sentinţa un timp, pentru că am luat în considerare posibilitatea de a ne folosi de legăturile ei printre gurkieni împotriva acestora. Din nefericire pentru ea, acest plan nu a dat roade, iar Magistresa nu ne-a mai fost de niciun folos. Însă vederea unui cap de femeie înfipt în porţile noastre ar fi putut cauza moralului trupelor noastre.

În fond, noi suntem tabăra civilizată din acest război. Prin urmare, m-am ocupat de fosta Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii cu discreţie, dar cu mare fermitate. O asigur pe Eminenţa Voastră că nu mai este nevoie să mai învrednicim persoana ei şi nici conspiraţia ei eşuată cu niciun gând.

Ca întotdeauna, Eminenţa Voastră, slujesc şi mă supun.

Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska

Era linişte pe malul apei. Linişte, întuneric şi pace. Valurile blânde se spărgeau de pilonii pontonului, lemnul corăbiilor trosnea încetişor, briza răcoroasă sufla dinspre golf, marea

întunecată sclipea în lumina lunii sub cerul colbuit cu stele.

Nici n-ai crede că numai acum câteva ore şi la mai puţin de un kilometru depărtare oamenii mureau pe capete. Că urletele de furie şi de durere despicau văzduhul. Că ruinele turnurilor de asediu încă mai ard mocnit în faţa zidurilor cetăţii, împrejmuite de cadavre ca frunzele ce cad toamna din copaci.

– Ttttt.

Glokta simţi cum gâtul îi trosneşte când se întoarse şi încercă să străpungă întunericul cu privirea. Practicianul Frost ieşi din umbre, privind precaut în jur şi mânând un deţinut. O persoană mult mai scundă, cocoşată şi înfăşurată în mantie, cu chipul ascuns de gluga ridicată şi cu mâinile încătuşate la spate. Cei doi traversară cheiul plin de praf şi coborâră pe ponton. Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de paşii lor pe bârnele din lemn.

– În ordine, Frost, spuse Glokta. Nu cred că mai avem nevoie de glugă.

Mâna uriaşă a albinosului dezvălui chipul prizonierului.

În lumina palidă a lunii, Carlot dan Eider părea trasă la faţă, pustiită şi pierdută. Obrazul supt îi era brăzdat de două zgârieturi adânci şi negre. Capul îi fusese ras, aşa cum era obiceiul în cazul trădătorilor mărturisiţi şi, fără părul bogat, craniul ei arăta ciudat de mic, ca al unui copil, iar gâtul părea absurd de lung şi fragil. Mai ales cu vânătăile inflamate de pe el, urme lăsate de zalele lanţului lui Vitari. Nu mai rămăsese aproape nimic din femeia atrăgătoare şi sigură de sine care îl luase de mână în sala de audienţe a Lordului Guvernator într-o zi care lui i se părea trecută de secole. *Câteva săptămâni în beznă, dormind pe podeaua putredă a celulei fără aer, fără să ştii dacă vei mai apuca să mai trăieşti măcar o singură oră – toate astea îţi pot distruge frumuseţea. Întrebaţi-mă pe mine, eu ar trebui să ştiu cel mai bine.*

Ridică bărbia cu nările fremătând şi ochii lucind în penumbre.

– Superior Glokta, nici n-am îndrăznit să sper că te voi mai vedea vreodată.

Vorbele ei ar fi trebuit să fie vesele, însă nu-şi putu ascunde stridenţa spaimei din voce.

– Ce va urma acum? Un bolovan legat de picioare şi un brânci în golf? Nu-i niţeluş cam teatral?

– Cam aşa ar fi, dar nu asta este intenţia mea.

Se uită la Frost şi făcu un semn abia perceptibil din cap. Eider

tresări, închizând ochii şi muşcându-şi buzele, încercând să-şi vâre capul între umeri când îl simţi pe practicianul mătăhălos în spatele ei. *Aşteaptă lovitura nimicitoare la ceafă? Pumnalul înfipt între omoplaţi? Laţul în jurul gâtului? Înfiorătoare clipe! Ce se va întâmpla?* Frost ridică mâna. O scânteiere de metal în întuneric. Apoi un clinchet blând când cheia intră în lacătul de la cătuşele lui Eider, descuindu-le.

Deschise încet ochii, îşi aduse cu mare grijă mâinile în faţa ochilor şi le privi nedumerită, ca şi cum nu le mai văzuse niciodată până atunci.

– Ce-i asta?

– Exact ce vezi, răspunse Glokta arătându-i cheiul. În curând va pleca o corabie spre Westport. Cunoşti pe cineva în Westport?

Femeia îşi înghiţi cu greu emoţia încercând să răspundă.

– Cunosc mulţi oameni pretutindeni.

– Bine. Se întâmplă că îţi dau drumul.

Urmă o tăcere îndelungată.

– Îmi dai drumul?

Ridică o mână şi îşi frecă dusă pe gânduri scalpul ras, privindu-l lung pe Glokta. *Nu ştie dacă să mă creadă. În fond, cine ar putea s-o condamne? Nici eu nu m-aş crede.*

– Nu-mi vine să cred că Eminenţa Sa s-a înmuiat atât de mult.

Glokta pufni.

– Vezi să nu! Sult habar n-are de povestea asta. Dacă ar fi aflat, acum eram amândoi pe fundul mării cu bolovani la glezne.

Îşi miji ochii. *Regina negustorilor evaluează afacerea.*

– Atunci care-i preţul?

– Preţul este că eşti moartă. Dată uitării. Scoate-ţi Dagoska din minte. S-a terminat. Găseşte alţi oameni pe care să-i salvezi. Preţul este că vei părăsi Uniunea şi nu te vei mai întoarce niciodată aici. Niciodată. Niciodată.

– Atâta tot?

– Atâta tot.

– De ce?

Of, întrebarea mea preferată. De ce fac asta? Ridică din umeri.

– Ce contează? O femeie rătăcită prin deşert…

– Trebuie să accepte apa, indiferent cine i-o oferă. Nu-ţi face griji. N-o să refuz oferta.

Făcu un gest neaşteptat, întinzându-şi mâna spre Glokta, care încercă să se ferească. Dar ea doar îl atinse blând pe obraz.

Degetele-i zăboviră acolo o clipă, iar Superiorul simţi cum îl furnică pielea şi i se zbate ochiul şi îl înjunghie gâtlejul.

– Poate, murmură ea, dacă altfel ar fi stat lucrurile…

– Dacă eu n-aş fi fost infirm şi tu n-ai fi fost trădătoare? Lucrurile stau aşa cum stau…

Îşi coborî mâna încercând să surâdă.

– Bineînţeles că aşa este. Aş vrea să-ţi spun că ne vom revedea…

– Aş prefera să n-o faci.

Dădu încet din cap.

– Atunci, rămas-bun.

Îşi trase gluga pe cap, ascunzându-şi din nou chipul, apoi trecu pe lângă Glokta îndreptându-se grăbită spre capătul cheiului. Superiorul rămase pe loc, privind în urma ei şi scărpinându-şi uşor locul unde îl atinsese pe obraz. *Aşa deci. Ca să faci o femeie să te atingă nu trebuie decât să-i cruţi viaţa. Ar trebui să încerc chestia asta mai des.*

Se întoarse, şontâcăi câţiva paşi de-a lungul cheiului murdar, privind la clădirile întunecate. *Mă întreb dacă nu cumva practiciana Vitari mă spionează de acolo, de undeva. Mă întreb dacă nu cumva acest micuţ episod îşi va găsi locul în următorul ei raport către Arhilector.* Îl trecu un fior de-a lungul spinării năduşite. *Sigur că nu voi pomeni despre el în raportul meu, dar contează, oare, cu adevărat asta?* Iar acum mirosul îi ajunsese la nări, căci vântul îşi schimbase direcţia. Era mirosul care pătrunsese deja în toate cotloanele oraşului. Mirosul acru şi pătrunzător al focului. Al fumului. Al cenuşii. *Al morţii. Dacă nu se întâmplă o minune, niciunul dintre noi nu va scăpa cu viaţă.* Se uită în spate. Carlot dan Eider traversa deja pasarela. *Da. Poate că unul din noi a scăpat deja.*

– Lucrurile merg bine, intonă Cosca cu bogatul lui accent styrian, hlizindu-se peste parapet la masacrul care se desfăşura dedesubt. Pot zice că a fost o zi bună, dacă e să luăm în calcul toate problemele.

O zi bună. Mai jos, de cealaltă parte a şanţului, terenul sterp era ars şi plin de cicatrice, plin de frânturi de săgeţi, ca un obraz pe care a început să crească barba. Pretutindeni arme de asediu distruse şi incendiate. Scări fărâmiţate, roabe răsturnate din care se revărsau bolovani, paveze din răchită arse şi sfărâmate, călcate sub tălpi pe terenul dur. Carcasa unuia dintre uriaşele

turnuri de asediu mai stătea încă pe jumătate în picioare, schelet din bârne înnegrite de fum, contorsionate, ridicându-se dintr-o movilă de cenuşă, zdrenţe pârjolite din echipamentul de piele fluturând în vântul sărat.

– Le-am dat leprelor ălora o lecţie pe care n-or s-o uite curând, Superiorule, ce părere ai?

– Ce lecţie? murmură Severard.

Chiar aşa, ce lecţie? Morţii nu învaţă nimic. Cadavrele erau împrăştiate în faţa liniilor gurkiene, la vreo două sute de paşi de zidurile fortificate ale cetăţii, în fâşia neutră dintre cele două tabere, înconjurate de rămăşiţe de arme şi armuri distruse. Atât de mulţi erau, că ai fi putut să ajungi la malul mării doar călcând pe ele şi fără să pui nici măcar o singură dată piciorul pe pământ. Ici şi colo erau îngrămădite unele peste altele. *Acolo unde muribunzii au căutat să se adăpostească în spatele celor deja morţi, iar apoi au murit şi ei.*

Niciodată nu mai văzuse Glokta un asemenea măcel. Nici măcar după asediul asupra cetăţii Ulrioch, când breşa în ziduri fusese sugrumată de trupurile soldaţilor morţi ai Uniunii, când zeci de prizonieri gurkieni fuseseră omorâţi, când templul fusese incendiat cu sute de oameni înăuntru. Cadavre ghemuite, căzute într-o rână, întinse cu mâinile şi picioarele răsfirate, unele dintre ele carbonizate, altele îngenuncheate ca pentru o ultimă rugăciune, altele fără expresie, căci capetele le fuseseră zdrobite de bolovanii aruncaţi de pe ziduri. Hainele unora erau sfâşiate. *Au vrut să-şi verifice ei înşişi rănile, nutrind speranţa că nu erau prea grave. Însă toţi aceştia au fost dezamăgiţi.*

Legiuni de muşte bâzâiau în jurul corpurilor. Sute de specii de păsări ţopăiau şi fluturau din aripi şi ciuguleau din acest ospăţ neaşteptat. Începuse să pută rău de tot chiar şi aici, în rafalele puternice ale vântului. *Mirosul coşmarurilor mele. Al coşmarurilor mele din următoarele luni. În cazul că le voi mai apuca.*

Ochiul începu să i se zbată. Răsuflă adânc şi îşi trosni gâtul într-o parte şi în cealaltă. *Asta este. Trebuie să continuăm lupta. E puţin cam târziu să mă răzgândesc acum.* Cu băgare de seamă se apropie de parapet şi se uită în jos, ţinându-se strâns cu mâna de una dintre pietrele neregulate ca să nu alunece.

Nu-i bine.

– Aproape că au umplut canalul.

– Aşa este, răspunse vesel Cosca. Îşi aduc lăzile cu bolovani şi încearcă să le răstoarne în el. Nu-i putem omorî atât de repede.

– Canalul ăla e cel mai bun scut al nostru.

– Sigur că da. A fost o idee excelentă. Dar nimic nu-i veşnic.

– Dar dacă îl astupă, nu îi va mai împiedica nimic să-şi monteze scările de asediu, să-şi aducă berbecii pentru porţi, chiar să sape pe sub ziduri. Poate că ar trebui să organizăm un soi de misiune ca să-i respingem.

Cosca îşi dădu ochii întunecaţi peste cap.

– Să coborâm pe frânghii, în beznă, la nici două sute de paşi de poziţiile gurkiene? La asta te gândeşti?

– La aşa ceva.

– Atunci, îţi urez succes.

Glokta pufni.

– Desigur că m-aş duce şi eu, spuse lovindu-şi piciorul beteag cu toiagul. Însă mă tem că zilele mele de fapte de vitejie au cam apus.

– Ce noroc pe capul tău!

– Nu prea. Ar trebui să construim o baricadă în spatele porţilor. Pentru că acela este punctul nostru cel mai vulnerabil. Cred că ar fi bine să fie în formă de semicerc cu raza de vreo câteva sute de paşi. Dacă reuşesc să ne spargă porţile, am putea să-i oprim acolo şi chiar să-i respingem.

Am putea…

– Aha, să-i respingem, mârâi zeflemitor Cosca scărpinându-şi iritaţia de pe gât. Sunt convins că voluntarii se vor călca în picioare ca să ia parte la o asemenea misiune. Cu toate acestea, cred că se poate face.

– Trebuie să-i admiraţi, spuse generalul Vissbruck apropiindu-se cu paşi ţanţoşi de parapet, cu mâinile strânse la spatele uniformei sale călcate fără cusur.

Mă mir că mai are timp să se împopoţoneze în situaţia asta. Toţi ne agăţăm de orice ne poate face să ne simţim mai bine. Generalul se uită peste parapet la mulţimea de cadavre şi clătină din cap.

– Ce curaj au, să ne atace în felul ăsta, să atace nişte fortificaţii atât de puternice şi atât de bine înarmate. Rareori mi-a fost dat să văd oameni atât de hotărâţi să-şi dea viaţa.

– Sunt înzestraţi cu calitatea cea mai ciudată şi cea mai periculoasă dintre toate, spuse Cosca. Cred că dreptatea este de partea lor.

Vissbruck îl privi cu asprime pe sub sprâncenele stufoase.

– Dreptatea este de partea noastră.

– Dacă zici tu…, rânji mercenarul la Glokta. Dar cred că am încetat de multă vreme să mai credem în aşa ceva. Gurkienii ăştia curajoşi sau inconştienţi aduc roabe peste roabe cu bolovani şi este datoria mea să-i întâmpin cu salve de săgeţi! declară el ritos scoţând un hohot strident de râs ca lătratul unui căţel mic cât o pisică.

– Nu mi se pare amuzant, îl repezi Vissbruck. Adversarul căzut trebuie tratat cu respect.

– De ce?

– Pentru că unul dintre noi ar putea fi în locul lor, putrezind acolo în soare, şi probabil că în curând chiar aşa va fi.

Cosca râse şi mai tare şi îl plesni pe Vissbruck pe umăr.

– Te-ai prins! În douăzeci de ani de războaie am învăţat că trebuie să le priveşti cu umor!

Glokta îl urmări pe styrian cum chicoteşte la câmpul de luptă. *Încearcă să-şi dea seama când va fi cel mai bun moment ca să treacă în tabăra adversă? Încearcă să pună la cale un atac împotriva gurkienilor înainte ca aceştia să înceapă să-l plătească mai bine decât mine? Capul ăla râios ascunde multe secrete, dar deocamdată nu ne putem lipsi de el.* Îi aruncă o privire generalului Vissbruck, care se trăsese mai într-o parte ca să se poată bosumfla nestingherit. *Prietenul nostru cel durduliu n-are nici suficientă minte, nici suficientă îndrăzneală ca să poată apăra cetatea asta mai mult de o săptămână.*

Simţi o mână pe umăr şi se întoarse spre Cosca.

– Ce? se răţoi el.

– Uite, murmură mercenarul arătând ceva pe cerul senin. Privirea lui Glokta îi urmă degetul. Un punct negru, nu prea sus, dar urcând. *Ce-i aia? O pasăre?* Atinsese înălţimea maximă a ascensiunii şi cobora acum. Înţelese brusc despre ce era vorba. *Un bolovan. Un bolovan din catapultă.*

Se tot mărea sub ochii lor pe măsură ce se apropia de pământ, se rostogolea prin aer, părând a se mişca ridicol de încet, ca prin apă. Senzaţia de ireal era amplificată şi de faptul că nu se auzea absolut niciun sunet. Glokta se holbă la bolovan cu gura căscată. Toţi se holbară cu gura căscată. Se instală o senzaţie de expectativă înfiorătoare. Imposibil să-ţi dai seama unde anume se va prăbuşi bolovanul. Oamenii de pe ziduri începură să fugă la adăpost, îmbrâncindu-se, aruncându-şi cât colo armele, icnind şi zbierând.

– Futu-i, şopti Severard şi se aruncă pe burtă.

Glokta rămase nemişcat, nedezlipindu-şi ochii de pe punctul cel negru de pe cerul strălucitor. *După mine vine? Un bolovan de câteva tone care-mi va împrăştia măruntaiele peste oraş? Ce mod grotesc de a muri.* Colţul gurii i se încreţi în zâmbet.

Se auzi un bubuit asurzitor când o bucată din parapet fu despicată în două în apropiere, înălţând un nor de praf şi împrăştiind în aer fragmente mari de pietre care vâjâiră pe lângă ei. Un soldat, aflat la nici zece paşi distanţă, fu decapitat de unul dintre bolovanii zburători. Trupul lui fără de cap se legănă pe picioare preţ de o clipă, până când genunchii îi cedară şi căzu peste zid.

Proiectilul se prăbuşi undeva în Oraşul Inferior, spulberând cocioabele, săltând şi rostogolindu-se la vale, aruncând în aer stâlpi de lemn ca pe nişte beţe de chibrit, distrugând totul în urma lui. Glokta clipi des, sufocat de nodul care i se pusese în gât. Îi mai ţiuiau încă urechile, dar tot reuşi să audă nişte strigăte. O voce ciudată, cu accent styrian. Cosca.

– Asta-i tot, lepădăturilor? Nu m-aţi nimerit!

– Gurkienii ne bombardează! grohăi fără noimă Vissbruck, chircit pe vine în spatele parapetului şi cu mâinile pe cap. Umerii uniformei impecabile erau acoperiţi cu un strat subţire de moloz. Trag din catapulte!

– Nu mai spune, murmură Glokta.

Se auzi o altă bufnitură înspăimântătoare când al doilea bolovan uriaş izbi zidurile mai jos de ei spărgându-se într-o grindină de fragmente. Pietre de dimensiunea unui cap de om căzură în ploaie în marea de dedesubt. Chiar şi pavajul de sub picioarele lui Glokta începu să trepideze din cauza forţei impactului.

– Ne atacă iarăşi! mugi Cosca din toate puterile. Ocupaţi posturile! La ziduri!

Şi oamenii se repeziră spre locurile lor: localnici, mercenari, ostaşi ai Uniunii, unul lângă altul, pregătindu-şi arcurile, trecând săgeţi din mână în mână, zbierând şi strigându-se într-un talmeş-balmeş de limbi. Cosca trecea printre ei, lovindu-i pe spate, agitându-şi pumnii, mârâind ameninţător şi râzând în hohote, fără să dea nici cel mai mic semn de frică. *Pentru un beţiv pe jumătate nebun, trebuie să recunosc că are darul de a insufla curaj oamenilor.*

– La dracu’, şuieră Severard în urechea lui Glokta. Nu-s soldat!

– Nici eu nu mai sunt, dar îmi plac spectacolele bune.

Şchiopătă până la parapet şi privi în zare. Acum reuşi să desluşească în pâcla de la orizont braţul uriaş al catapultei. De această dată însă, gurkienii nu estimară bine distanţa, iar proiectilul zbură mult pe deasupra lor. Glokta îşi dădu capul mult pe spate şi îl urmări cu privirea, strâmbându-se când îl înjunghie gâtul. Se prăbuşi cu un bubuit răsunător, nu departe de zidurile Oraşului Superior, aruncând bucăţi mari de pietre în mahalale.

Din spatele liniilor gurkiene se auzi sunetul unui corn: tunător, vibrant. Îi urmară tobele, bătând la unison ca nişte paşi de uriaş.

– Uite-i că vin! urlă Cosca. Pregătiţi arcurile!

Glokta ascultă cum ordinul căpătă ecou izbindu-se de ziduri, iar o clipă mai târziu meterezele se umplură de arcuri încordate, cu săgeţi ce licăreau în soarele nemilos.

Încet, dar cu hotărâre, uriaşele scuturi din împletituri de răchite care marcau liniile gurkiene începură să înainteze spre ei, prin fâşia neutră. *Iar în spatele lor, fără îndoială, sunt soldaţi gurkieni mulţi ca furnicile în muşuroi.* Se apucă strâns de parapet şi continuă să-i urmărească, cu inima bătându-i tot la fel de tare ca tobele inamice. *Teamă sau exaltare? E vreo diferenţă? Când am simţit ultima dată această emoţie dulce-amăruie? Când am vorbit în faţa Consiliului Deschis? Când am condus la luptă cavaleria Regelui? Când m-am duelat în Competiţie în faţa mulţimilor care mă aclamau?*

Scuturile uriaşe din răchită se apropiau tot mai mult, în şiruri ordonate. *Mai au o sută de paşi până să ajungă la noi, nouăzeci, optzeci.* Se uită într-o parte la comandantul mercenarilor, care tot rânjea cu gura până la urechi ca nebunul. *Când o să dea ordinul? Şaizeci, cincizeci...*

– Acum! tună styrianul. Trageţi!

Un răpăit puternic acoperi orice alt zgomot de pe ziduri când săgeţile ţâşniră din arcuri, bombardând pavezele, pământul din jurul lor, cadavrele, şi pe orice gurkian atât de nenorocos încât să fi lăsat la vedere o parte a corpului. Soldaţii se aşezară în genunchi în spatele parapetelor şi începură să-şi pună săgeţile în arcuri, asudând din cauza tensiunii teribile. Bătăile de tobe deveniră mai rapide, mai insistente, scuturile primului rând treceau indiferente peste cadavrele din cale. *Celor din spatele lor n-o să li se pară prea amuzant când le vor vedea şi se vor întreba câtă vreme va mai trece până vor ajunge aidoma lor.*

– Ulei! răcni Cosca.

Din turnul din stânga fu azvârlită o sticlă cu un fitil aprins în

vârf. Se izbi de una din paveze care fu cuprinsă de flăcări lacome. Îşi schimbă culoarea. Deveni maro închis. Apoi negru. Începu să tremure, să se îndoaie, apoi să se fărâmiţeze. Un soldat cu braţul în flăcări ieşi urlând din spatele lui.

Uriaşul scut în flăcări se prăbuşi la pământ, dând la iveală o coloană de trupe gurkiene. Soldaţi care împingeau roabe cu bolovani, soldaţi care cărau scări lungi de asalt, soldaţi cu arcuri, cu platoşe, cu săbii. Soldaţi care îşi răcneau strigătele de luptă, năpustindu-se la atac cu scuturile ridicate deasupra capetelor, trăgând săgeţi spre parapete, alergând în zig-zag printre cadavre. Soldaţi care se prăbuşeau la pământ ciuruiţi. Soldaţi care urlau de durere ducând mâinile la răni. Soldaţi care se târau, şi care bolboroseau, şi care înjurau. Soldaţi care se rugau, soldaţi care îşi strigau ura. Soldaţi care încercau să se retragă şi erau străpunşi de săgeţi în spate.

Pe ziduri zbârnâiau corzile arcurilor. Alte şi alte sticle pline cu ulei erau aprinse şi aruncate spre duşman. Unii urlau şi şuierau şi împroşcau înjurături în toate părţile. Unii se ghemuiau în spatele parapetelor când săgeţile treceau pe deasupra lor, unele izbindu-se de ziduri, altele continuându-şi zborul şi nimerind, când şi când, ţinte vii. Cosca stătea cu un picior ridicat pe metereze, indiferent la nebunia din jur, aplecându-se în afară periculos de mult, agitându-şi sabia cu lamă zimţată şi răcnind ceva ce Glokta nu reuşi să audă. Căci toţi strigau şi urlau şi ţipau, cei care atacau şi cei care se apărau deopotrivă. *Bătălie. Haos. Acum îmi aduc aminte. Cum de mi-a plăcut aşa ceva?*

Un alt scut în flăcări, umplând aerul cu fum negru, înecăcios. Soldaţii gurkieni se împrăştiară în fugă din spatele lui, ca albinele dintr-un stup distrus, îngrămădindu-se lângă şanţ în căutarea unui loc unde să-şi poată propti scările de asalt. Cei de sus începură să arunce în ei cu bucăţi de zid. Un alt bolovan din catapultă căzu mult prea aproape şi sfârtecă o coloană gurkiană, aruncând în aer oameni şi bucăţi de oameni.

Un soldat cu o săgeată în ochi era dus pe braţe la adăpost.

– E rău? se tânguia el, e rău?

O clipă mai târziu, un soldat aflat chiar lângă Glokta urlă când pieptul îi fu străpuns de o săgeată. Se răsuci în urma impactului, iar arcul i se declanşă şi săgeata intră toată în gâtul altui soldat din apropiere. Căzură amândoi la picioarele Superiorului, umplând parapetele cu sânge.

Jos, la baza zidurilor, o sticlă cu ulei aprins explodă chiar în

mijlocul unui grup de gurkieni care încercau să-şi ridice scările. Un iz slab de carne friptă se alătură duhorii de putregai şi fum. Oameni în flăcări, oameni care se târau în patru labe, oameni care se zvârcoleau şi urlau, care alergau de colo până colo ca nebunii sau care se aruncau cu tot cu armură în apa din şanţ. *Arşi sau înecaţi. Acelaşi rezultat.*

– Ai văzut suficient? îi şuieră Severard în ureche.

– Da.

Mai mult decât suficient. Îl lăsă pe Cosca să-şi urle mai departe ordinele în styriană şi se îmbrânci gâfâind prin mulţimea de mercenari îndreptându-se spre trepte. Coborî în urma unei tărgi, strâmbându-se la fiecare junghi din piciorul beteag, încercând să nu-şi piardă echilibrul atunci când fu înghiontit şi dat la o parte din drum de soldaţii care urcau spre parapet. *N-aş fi crezut că am să ajung vreodată să mă bucur de coborâtul unei scări.* Însă bucuria lui nu dură prea mult. Începuse deja să simtă mult prea cunoscutul amestec de chin cumplit şi amorţeală a piciorului.

– La naiba! sâsâi ca pentru sine, lipindu-se de zid. Până şi victimele se simt mai bine decât mine! exclamă urmărind răniţii care şontâcăiau pe lângă el bandajaţi şi plini de sânge.

– Nu-i corect, se revoltă Severard. Ne-am făcut treaba. I-am prins pe trădători. Ce dracu' mai căutăm aici?

– Vrei să spui că este sub demnitatea ta să lupţi pentru cauza Regelui?

– Să mor pentru ea este.

Glokta pufni.

– Crezi că există vreo singură persoană în tot oraşul ăsta nenorocit care se simte bine?

I se păru că aude prin larma luptei ocările sonore ale lui Cosca.

– Bineînţeles, în afară de nebunul ăla de styrian. Ai grijă să nu-l scapi din ochi, Severard. A trădat-o pe Eider, ne va trăda şi pe noi, mai ales dacă lucrurile stau rău.

Practicianul îl privi lung, fără nicio umbră de zâmbet în jurul ochilor.

– Şi lucrurile stau, într-adevăr, rău?

– Ai fost acolo sus şi ai văzut cu ochii tăi, răspunse Glokta strâmbându-se când îşi întinse piciorul. Au stat şi mai bine.

Sala spaţioasă şi întunecată fusese odinioară un templu. Aici

erau aduşi cei cu răni uşoare pentru a fi îngrijiţi de preoţi şi de femei. Măcar era un loc accesibil: în Oraşul Inferior, aproape de ziduri. Oricum, toţi civilii părăsiseră această zonă a mahalalelor. *Un cartier devine extrem de repede antipatic din cauza pericolelor de incendii şi bolovani care pică din cer.* Pe măsură ce luptele continuau, cei cu răni uşoare se întorceau pe ziduri, lăsându-i în urmă pe cei răniţi grav. Pe cei cu membre retezate, cu tăieturi adânci, cu arsuri înfiorătoare, cu săgeţi în ei. Toţi aceştia zăceau sub arcadele întunecate pe tărgile lor însângerate. Zi după zi numărul lor crescuse până când acoperiseră toată podeaua. Acum cei care se mai puteau ţine pe picioare erau trataţi afară. Locul acesta era rezervat doar pentru cei mutilaţi. *Pentru cei pe moarte.*

Fiecare om avea propriul limbaj al agoniei. Unii urlau la nesfârşit. Alţii strigau după ajutor, după milă, după apă, după mamele lor. Unii tuşeau şi horcăiau şi scuipau sânge. Alţii îşi şuierau răguşit ultima suflare. *Doar cei morţi sunt cu desăvârşire tăcuţi.* Şi erau mulţi dintr-aceştia. Din când în când erau scoşi afară, cu membrele atârnându-le moi, şi erau înfăşuraţi în linţolii ieftine şi stivuiţi lângă zid.

Glokta ştia că toată ziua echipe numeroase de oameni posomorâţi săpaseră gropi pentru localnici. *Potrivit credinţelor lor neclintite. Gropi largi printre ruinele mahalalelor în care încap câte douăsprezece cadavre la un loc.* Toată noaptea, aceiaşi oameni ardeau pe ruguri morţii Uniunii. *Potrivit lipsei noastre de credinţă în orice. Pe faleze, de unde fumul unsuros este dus de vânt peste apele golfului. Nu putem decât să sperăm că va ajunge la gurkienii de pe malul celălalt. O ultimă insultă din partea noastră, la adresa lor.*

Glokta înaintă greoi prin sala care răsuna de strigătele durerii, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, uitându-se la răniţi. Dagoskani cu pielea tuciurie, mercenari styrieni, unionişti cu pielea albă, toţi laolaltă. *Oameni de toate naţionalităţile, de toate culorile, de toate clasele sociale, uniţi împotriva gurkienilor, iar acum uniţi şi în moarte, unul lângă celălalt, egali cu toţii. Mi s-ar frânge inima, dacă aş mai avea-o.* Era vag conştient de prezenţa practicianului Frost, ascuns în întuneric în apropiere, cercetând cu atenţie întreaga sală. *Umbra mea vigilentă se află aici ca să se încredinţeze că nimeni nu are de gând să-mi recompenseze activitatea desfăşurată în folosul Arhilectorului cu o lovitură mortală în moalele capului.*

În interiorul templului, o porţiune era înconjurată cu perdele. Acolo era sala de operaţii. *Sau cam aşa ceva. Acolo se ciopârţeşte şi se taie cu fierăstrăul şi cuţitul. Picioare sunt retezate de la genunchi, mâini sunt retezate de la umăr.* Din spatele acelor perdele jegoase răsunau cele mai aprige zbierete. Hohote disperate de plâns. *La fel de multă violenţă ca şi în faţa zidurilor cetăţii.* Printr-o gaură în perdele îl zări pe Kahdia, al cărui veşmânt alb era acum pătat şi mânjit de sânge. Se uita atent la o bucată lucioasă şi umedă de carne pe care o tăia cu un cuţit. *Ciotul unui picior?* Urletele încetară.

– E mort, spuse Hadişul, aruncând cuţitul pe masă şi ştergându-şi mâinile de sânge cu o cârpă murdară. Aduceţi-l pe următorul.

Ridică perdeaua şi îl observă pe Glokta.

– A! Creatorul suferinţelor noastre! Ai venit să-ţi mai alimentezi puţin sentimentul de culpabilitate, Superiorule?

– Nu. Am venit să aflu dacă sunt în stare de un asemenea sentiment.

– Şi eşti?

Bună întrebare. Sunt oare? Se uită la un tânăr întins pe paie murdare lângă perete, înghesuit între alţi doi răniţi. Chipul îi era alb ca ceara, ochii sticloşi, buzele i se mişcau rapid bolborosind cuvinte fără noimă pe care doar el singur le înţelegea. Piciorul îi fusese retezat deasupra genunchiului. Bandajul din jurul ciotului mustea de sânge. Coapsa îi era strânsă cu o curea. *Ce şanse de supravieţuire are? Slabe spre deloc. I-au mai rămas de trăit doar câteva ore în chinuri şi mizerie. O viaţă tânără distrusă înainte de vreme şi bla-bla şi bla-bla.* Glokta ridică din sprâncene. Nu simţea nimic altceva în afara unui dezgust moderat, acelaşi pe care l-ar fi simţit şi dacă în locul tânărului ar fi fost un morman de gunoaie.

– Nu, nu sunt.

Kahdia îşi privi mâinile pline de sânge.

– Înseamnă că eşti cu adevărat binecuvântat, murmură el. Nu toată lumea are stomacul tău.

– Nu ştiu asta. Dar ştiu că oamenii tăi luptă bine.

– Vrei să spui că mor bine.

Hohotele de râs ale lui Glokta spintecară aerul greu.

– Nu există aşa ceva, spuse uitându-se la răniţii din jur. Aş fi crezut că aţi aflat deja asta.

Dar lui Kahdia nu-i ardea de râs.

– Cât crezi că o să mai putem îndura?

– Te înmoi, Hadişule? Ca în cazul multor altor lucruri din viaţă, ultimele redute ale eroismului sunt mai plăcute în teorie decât în realitate. *Iar tânărul şi neînfricatul colonel Glokta ne-ar putea mărturisi cum i s-a schimbat radical părerea despre viaţă atunci când a fost târât de pe pod cu piciorul în zdrenţe de carne care abia se mai ţineau în loc.*

– Mă emoţionează grija pe care ne-o porţi, Superiorule, dar sunt obişnuit cu dezamăgirile. Crede-mă când îţi spun că voi supravieţui şi acesteia. Însă rămâne aceeaşi problemă. Câtă vreme mai putem să rezistăm?

– Dacă rutele maritime pentru corăbii vor rămâne deschise ca să ne putem aproviziona, dacă gurkienii nu vor găsi o cale să pătrundă în cetate, dacă noi vom rămâne uniţi, vom putea să rezistăm săptămâni în şir.

– Să rezistăm ca să ce?

Glokta şovăi. *Chiar, ca să ce?*

– Poate gurkienii se vor descuraja.

– Ha! pufni Kahdia. Nu există aşa ceva! N-au subjugat tot continentul kantic cu jumătăţi de măsură. Nici vorbă! Împăratul a vorbit, iar vrerea lui se va face.

– Atunci trebuie să sperăm că se va sfârşi cât de repede războiul din nord, pentru ca trupele Uniunii să ne vină în ajutor.

Speranţă evident zadarnică. Vor trece luni bune până situaţia se va limpezi în Englia. Dar chiar şi atunci armata nu va mai fi în stare să lupte. Suntem pe cont propriu.

– Cam pe când ne putem aştepta la un asemenea ajutor?

Când se vor stinge stelele? Când se va prăbuşi cerul? Când eu voi alerga un kilometru cu un zâmbet radios pe chip?

– N-aş mai fi intrat în Inchiziţie dacă aş fi cunoscut toate răspunsurile! se răsti Glokta la Hadiş. Poate ar fi bine să te rogi să primim ajutor divin. Să zicem, un val uriaş care să şteargă trupele gurkiene de pe faţa pământului ar fi foarte nimerit. Nu mi-ai spus tu că se mai întâmplă şi minuni pe lumea asta?

Kahdia încuviinţă încet din cap.

– Poate ar trebui să ne rugăm amândoi. Mă tem că este posibil să primim ajutor mai degrabă din partea Dumnezeului meu decât din partea stăpânilor tăi.

Pe lângă ei trecu o altă targă pe care zăcea un styrian cu o săgeată în burtă.

– Trebuie să plec acum, spuse Kahdia şi perdeaua se lăsă în

urma lui.

Glokta se încruntă. *Şi uite cum încep suspiciunile. Gurkienii strâng laţul în jurul cetăţii. Suntem tot mai aproape de întâlnirea cu moartea. Stranie atitudine avem faţă de moarte. Râdem de ea când e departe, dar pe măsură ce se apropie de noi arată din ce în ce mai rău. Şi când e atât de aproape că-i putem simţi răsuflarea, nu mai îndrăzneşte nimeni să râdă. Dagoska e plină de teamă, şi din teamă se poate naşte trădarea. Mai devreme sau mai târziu cineva va da oraşul pe mâna gurkienilor fie şi pentru a-şi salva propria-i viaţă sau vieţile celor dragi. Şi ar putea începe chiar prin lichidarea enervantului Superior care a pus în mişcare toată această nebunie…*

Simţi o atingere pe umăr şi tresări puternic, întorcându-se brusc. Îi cedă genunchiul beteag şi fu nevoit să se sprijine de o coloană, aproape călcând peste un localnic cu faţa bandajată. Era Vitari, care stătea în spatele lui, privind fioroasă în jur.

– La naiba!

Glokta îşi muşcă buzele cu puţinii dinţi rămaşi când un junghi crâncen îi sfredeli piciorul.

– Nu te-a învăţat nimeni că nu-i bine să te furişezi aşa?

– Ba m-au învăţat că e bine. Trebuie să-ţi spun ceva.

– Spune. Dar să nu mai pui mâna pe mine.

Practiciana se uită la răniţi.

– Nu aici. Între patru ochi.

– Of, zău aşa. Ce nu-mi poţi spune în faţa unei încăperi pline cu eroi muribunzi?

– Ai să afli când ieşim de aici.

Mă aşteaptă un lanţ strâns în jurul gâtului, prin bunăvoinţa Eminenţei sale? Sau doar o conversaţie despre starea vremii? Îi veni să zâmbească. *Abia aştept să aflu.* Ridică o mână spre Frost, iar acesta dispăru în umbre. Apoi o urmă şchiopătând pe Vitari, strecurându-se printre răniţi, spre uşa din spate. Afară, mirosul acru şi pătrunzător al sudorii cedase locul mirosului acru şi pătrunzător al incendiilor şi al…

Siluete alungite, rombice, înfăşurate în pânză aspră şi cenuşie, pătată de sânge, erau stivuite lângă peretele templului. Cadavre aşteptând cu răbdare să fie îngropate. *Recolta de dimineaţă. Minunat loc pentru o şuetă drăgălaşă. Nici eu nu l-aş fi putut alege mai bine.*

– Spune, cum îţi place asediul? E puţin cam gălăgios pentru gustul meu, dar prietenului tău, Cosca, mi se pare că-i place…

– Unde-i Eider?

– Cine? exclamă Glokta încercând să tragă de timp ca să se gândească la un răspuns. *Nu m-am aşteptat să afle atât de repede.*

– Eider. O mai ţii minte? Îmbrăcată ca o curvă de lux? Podoabă a consiliului de conducere? Care a încercat să ne dea pe mâna gurkienilor? Nu mai e în celulă. De ce?

– Aha, despre ea mă-ntrebi. E pe mare. *Adevărat.* Cu cincizeci de paşi de lanţ în jurul ei. *Fals.* Dacă vrei neapărat să ştii, acum împodobeşte fundul golfului.

Sprâncenele portocalii ale lui Vitari se adunară în semn de neîncredere.

– Şi mie de ce nu mi s-a spus?

– Am lucruri mai bune de făcut decât să te ţin pe tine la curent cu tot ce se întâmplă. Avem de pierdut un război, sau n-ai băgat de seamă?

Glokta se întoarse să plece de acolo, dar braţul lung al femeii ţâşni şi se sprijini de zid, barându-i calea.

– Să mă ţii pe mine la curent înseamnă să-l ţii la curent pe Sult. Dacă vom începe să-i relatăm lucruri diferite…

– Unde ai fost în ultimele săptămâni? chicoti el arătând cu mâna la movila de trupuri în linţolii de lângă zid. E tare ciudat. Cu cât pare tot mai sigur că gurkienii ne vor distruge zidurile şi vor omorî toate sufletele din Dagoska, cu atât îmi pasă mai puţin de Nemernicia Sa! Spune-i ce vrei. Mă plictiseşti.

Vru să-i dea mâna la o parte ca să poată trece, însă descoperi că mâna practicienei nu se lăsa mişcată din loc.

– Ce-ar fi dacă i-aş spune ceea ce vrei tu să-i spun? şopti Vitari.

Glokta se încruntă. *Asta nu mai e plictisitor. Patriciana preferată a lui Sult, trimisă aici ca să aibă grijă ca nu cumva să-mi pierd busola, îmi propune o înţelegere? Este o farsă? O capcană?* Ochi în ochi, iar Glokta o privea pătrunzător, încercând să-şi dea seama la ce anume se gândeşte. *Întrezăresc oare o urmă infimă de disperare? Oare motivul să fie simpla autoconservare? Atunci când îţi pierzi acest instinct, aşa cum mi s-a întâmplat mie, e greu să-ţi aminteşti cât de puternic îi poate motiva pe toţi ceilalţi.* Simţi cum începe din nou să zâmbească. *Da, despre asta era vorba.*

– Ai crezut că vei fi rechemată de îndată ce trădătorii vor fi fost prinşi, nu-i aşa? Ai crezut că Sult va trimite după tine o

corăbioară care să te ducă înapoi acasă! Dar acum nu mai există nicio corabie, iar tu ai început să-ţi faci griji ca nu cumva binevoitorul tău unchi să fi uitat de tine cu totul! Că te-a aruncat la gurkieni, împreună cu noi, ceilalţi, aşa cum arunci resturi la câini!

Vitari îşi miji ochii.

– Să-ţi spun un secret. Nici eu n-am dorit să vin aici, dar am învăţat cu multă vreme în urmă că atunci când Sult îţi cere să faci ceva, este bine să dai impresia că ai făcut lucrul acela. Nu-mi pasă de nimic altceva decât să scap vie de aici.

Se apropie şi mai mult de Glokta.

– Ne putem ajuta reciproc?

Putem? Nu ştiu.

– Bine. Mai pot găsi loc pentru încă un prieten în vâltoarea socială care este viaţa mea. Am să văd ce pot face pentru tine.

– Ai să vezi ce poţi face?

– Asta e tot ce capeţi pentru moment. Adevărul este că nu mă prea pricep să ajut oamenii. Mi-am ieşit din mână, înţelegi?

Îi aruncă rânjetul ştirb, îi ridică cu toiagul braţul relaxat acum şi trecu şontâcăind de grămada de cadavre, îndreptându-se spre uşa templului.

– Ce să-i spun lui Sult despre Eider?

– Spune-i adevărul, îi strigă Glokta peste umăr. Spune-i că a murit.

Spune-i că am murit cu toţii.

Deci asta e durerea

– Unde sunt? întrebă Jezal, doar că falca nu vru să i se mişte.

Era în căruţă, căci auzea scârţâitul roţilor, iar lumina orbitoare şi zgomotele din jur îi sfredeleau creierii. Încercă să înghită, dar nu fu în stare. Încercă să-şi ridice capul. O durere năprasnică îi înjunghie gâtul, iar stomacul i se întoarse pe dos.

– Ajutor! guiţă el, dar nu-i ieşi decât un orăcăit jalnic.

Ce se întâmplase? Îl torturau cerul de deasupra şi scândurile de sub el. Era întins în căruţă, cu capul pe un sac aspru. Hurducat şi hâţânat şi zdruncinat.

Îşi aducea aminte de o luptă. Printre stânci. Cineva strigase. O izbitură şi o lumină orbitoare, apoi doar durere cumplită. Îl durea chiar şi când încerca să gândească. Vru să-şi ducă mâna la faţă, dar nu reuşi. Încercă să-şi mişte picioarele ca să se ridice, dar nu putu nici asta. Îşi mişcă buzele, gemu, suspină.

Îşi simţea ciudat limba în gură, parcă de trei ori mai mare decât în mod normal, ca o halcă de şuncă ce-i fusese vârâtă între fălci, umplându-i întreaga gură, sufocându-l. Cel mai înfiorător de tare îl durea partea dreaptă a feţei. La fiecare hâţânare a căruţei i se ciocneau maxilarele, iar săgeţile incandescente ale agoniei îi porneau de la dinţi spre ochi, spre gât, spre rădăcina părului. Gura îi era bandajată, aşa că trebuia să inspire prin stânga, dar până şi aerul îi provoca durere.

Panica îşi înfipse ghearele în el. Tot corpul îi urla. O mână îi fusese bandajată şi legată de-a curmezişul pieptului, dar reuşi să se prindă cu cealaltă de marginea căruţei, încercând să facă ceva, nu ştia exact ce anume, orice. Ochii îi ieşiseră din orbite, inima îi bătea să îi spargă pieptul, respiraţia îi forăia în nas.

– Auuu, mârâi el, gaaaarrrr!

Cu cât se forţa mai mult, cu atât durerea creştea, şi tot creştea, până când avu senzaţia că faţa i se va sparge, că ţeasta îi va exploda…

– Încetişor.

Un chip plin de cicatrice îi apăru înaintea ochilor. Nouădegete. Disperat, Jezal încercă să-l apuce, iar nordicul îi prinse mâna în laba lui uriaşă şi i-o strânse uşurel.

– Încetişor. Ascultă-mă cu atenţie. Te doare, sigur că da. Ţi se pare că este mai mult decât poţi îndura, însă nu-i aşa. Ţi se pare

că ai să mori, dar n-ai s-o faci. Ascultă-mă cu atenţie, pentru că şi eu am trecut prin ce treci tu acum, aşa că ştiu ce vorbesc. Cu fiecare minut, cu fiecare ceas, cu fiecare zi ai să fii tot mai bine.

Simţi cum Nouădegete îl împinge blând la loc.

– Nu trebuie să faci nimic altceva decât să stai întins aici şi ai să fii mai bine. Înţelegi ce-ţi spun? Nu trebuie să faci nimic altceva, norocosule.

Jezal îşi lăsă trupul greu. Nu trebuia să facă nimic altceva decât să stea întins acolo. Strânse mâna uriaşă, iar mâna îl strânse şi ea, liniştindu-l. Parcă acum îl durea deja mai puţin. Sigur, durerea era tot crâncenă, dar acum o putea controla. Respiraţia i se domoli, închise ochii.

Vântul biciuia câmpia rece, iarba scurtă, haina zdrenţuită a lui Jezal, bandajele lui murdare, părul lui slinos, dar nu-l băga în seamă. Ce ar fi putut face în privinţa vântului? Ce ar fi putut face în orice privinţă?

Stătea cu spatele sprijinit de una din roţile căruţei şi se uita cu ochi mari de uimire la piciorul său imobilizat teribil de strâns între două bucăţi dintr-o suliţă în jurul cărora fuseseră înfăşurate fâşii de pânză. Nici braţul nu arăta mai bine; era vârât între două şipci desprinse dintr-un scut şi îi era legat de piept. Mâna albă cu degete amorţite atârna inutilă.

Jezal nu văzuse niciodată ca asemenea improvizaţii lamentabile să dea rezultate. Ba chiar i s-ar fi părut nostim, dacă nu ar fi fost el nefericitul pacient. Cu siguranţă că nu se va face niciodată bine. Era distrus, terminat, mutilat. Va fi şi el acum ca ceilalţi schilozi pe care încerca să-i evite pe străzile din Adua? Ca cei infirmi, răniţi în război, zdrenţăroşi şi jegoşi, care-şi vâră cioturile membrelor în nasul trecătorilor, milogindu-se după câţiva bănuţi, mărturii stânjenitoare ale faptului că există o latură întunecată a vieţii de soldat, la care nu a vrut să se gândească niciodată?

De acum înainte va fi schilod ca… şi îi îngheţă sufletul… ca Sand dan Glokta? Încercă să-şi mişte piciorul şi scoase un geamăt de durere. Va umbla tot restul vieţii sprijinindu-se într-un baston? Va deveni o arătare a groazei de care toată lumea se fereşte? O lecţie utilă, arătat cu degetul şi comentat în şoaptă? Iată-l pe Jezal dan Luthar! Fusese un bărbat de viitor, un bărbat arătos, a câştigat Competiţia în uralele mulţimii! Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta? Ce pierdere, ce păcat, iată-l că vine,

haideţi să plecăm din drumul lui…

Asta înainte să se gândească la stricăciunile chipului. Încercă să-şi mişte limba, iar durerea ascuţită îl făcu să se cutremure, dar reuşi, totuşi, să-şi dea seama că nu mai recunoştea absolut deloc harta dinlăuntrul gurii. Parcă îi era cumva căzută într-o rână, răsucită, complet aiurea faţă de cum ar fi trebuit să fie. Gaura dintre dinţi parcă era lungă de un kilometru. Îl înţepau buzele sub bandaje. Sfâşiate, făcute zob. Devenise un monstru.

O umbră îi acoperi faţa şi îşi ridică ochii mijindu-i în soare. Nouădegete se aplecase deasupra lui cu un burduf cu apă într-o mână.

– Bea, mormăi el.

Jezal clătină din cap, dar, fără să-l bage în seamă, nordicul se aşeză pe vine lângă el, scoase dopul şi îi întinse burduful.

Jezal i-l smulse din mână iritat, îl ridică cu multă băgare de seamă spre colţul mai bun al gurii şi încercă să-l încline cumva. Doar că nu reuşi. Se mai chinui câteva clipe, dar înţelese că nu avea cum să poată bea având o singură mână zdravănă. Se lăsă la loc, cu ochii închişi şi respirând sacadat pe nas. Aproape scrâşni din dinţi de supărare, dar se răzgândi la timp.

– Haide, auzi şi simţi o mână care i se strecoară după ceafă şi îi ridică uşor capul.

– Gââââhh! mârâi furios, cu intenţia clară de a se împotrivi, dar, în cele din urmă, se lăsă moale şi se abandonă ruşinii de a fi tratat ca un bebeluş.

Şi, în fond, ce sens ar fi avut să pretindă că ar fi fost altminteri decât complet neajutorat? Apă călduţă, stătută i se prelinse în gură şi încercă să se forţeze să o înghită. A fost ca şi cum ar fi înghiţit cioburi de sticlă. Tuşi şi scuipă restul de apă. Mai bine spus, încercă să scuipe, dar durerea i se păru mult prea mare. Aşa că se aplecă înainte şi lăsă apa să i se scurgă de pe faţă, dar i se prelinse şi pe gât, intrându-i sub gulerul murdar al cămăşii. Se sprijini iar de căruţă cu un suspin adânc şi împinse burduful cu apă cu mâna cea bună.

Nouădegete ridică din umeri.

– Cum vrei, dar va trebui să încerci şi mai târziu. Trebuie să bei apă. Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat?

Jezal clătină capul. Nu-şi amintea.

– A fost o luptă. Eu şi cu frumuseţea aia de colo, făcu un semn spre Ferro care îi aruncă o căutătură furibundă, ne-am ocupat cam de toţi, dar se pare că trei au trecut de noi. I-ai rezolvat pe

doi, şi i-ai rezolvat bine, dar l-ai scăpat pe al treilea care ţi-a tras una în gură cu ghioaga. Şi ţi-a tras-o tare rău, şi ştii cum e acum, arătă el spre obrazul bandajat al lui Jezal. Ai căzut şi probabil că te-a lovit şi când erai leşinat, pentru că ţi-a rupt şi braţul, şi piciorul. S-ar fi putut să o păţeşti încă şi mai rău. Dacă aş fi în locul tău, le-aş mulţumi morţilor că a fost Quai prin preajmă.

Jezal se uită la ucenic, clipind nedumerit. Ce legătură avea ăsta cu ce se întâmplase? Dar Nouădegete îi răspundea deja şi la întrebarea aceasta.

– A venit pe la spate şi l-a lovit în cap cu o tingire. Mai aproape de adevăr ar fi să spun că i-a făcut zob capul, terci i l-a făcut, rânji larg la ucenicul care privea în largul câmpiei. Loveşte foarte tare băieţelul nostru slăbuţ, ce zici? Păcat, totuşi, de tingirea aia.

Quai ridică indiferent din umeri, de parcă ar fi spart capete de oameni în fiecare dimineaţă la micul dejun. Jezal îşi spuse că va trebui să-i mulţumească aiuritului ăstuia bicisnic pentru că i-a salvat viaţa, doar că nu se prea simţea foarte salvat. Încercă să articuleze sunete în aşa fel încât să nu-l doară nimic şi reuşi să şoptească:

– Câ-de-ău-e?

– Eu am avut răni mai rele de atât.

Slabă alinare.

– O s-o scoţi la capăt cu bine. Eşti tânăr. Mâna şi piciorul o să se repare cât ai bate din palme.

Ceea ce însemna, presupuse Jezal, că faţa nu o să i se repare.

– Fiecare rană e gravă, şi fiecare e mai gravă decât cea dinainte. Am plâns ca un copil la fiecare din rănile astea, făcu Nouădegete un semn spre faţa lui distrusă. Aproape toată lumea plânge, asta-i realitatea. Dacă te ajută cu ceva.

Nu-l ajuta.

– Câ-de-ău?

Nouădegete îşi scărpină obrazul ţepos.

– Ai falca ruptă, ai pierdut câţiva dinţi, ai gura spartă, dar te-am cusut binişor.

Jezal nu reuşi să înghită nodul care i se formase în gât. I se confirmau cele mai îngrozitoare temeri.

– E o rană rea şi e un loc al naibii de prost. Eşti rănit chiar în gură, de n-o să poţi mânca, n-o să poţi bea, n-o să poţi vorbi fără să te doară. Nici n-o să poţi să te pupi, fireşte, dar asta n-ar trebui să te deranjeze într-un loc ca ăsta unde suntem acum.

Nordicul râse cu gura până la urechi, însă Jezal n-avea deloc chef să i se alăture.

– Rană tare rea. Acolo de unde sunt eu i se spune „rană de botez”.

– Şee? murmură Jezal, regretându-şi de îndată curiozitatea când durerea îi înţepă buzele.

– Rană de botez, pricepi? şi Nouădegete îi arătă ciotul degetului lipsă. O rană după care îţi capeţi porecla. Probabil că ţie ţi se va spune Falcăruptă, sau Mutrăspartă, sau Fărădinţi, sau cam aşa ceva.

Rânji din nou, doar că Jezal îşi rătăcise simţul umorului pe deal, printre stânci, împreună cu dinţii lui sparţi. Simţi înţepătura lacrimilor. Voia să plângă, dar ştia că i se vor întinde cusăturile de la buzele umflate.

Nouădegete mai încercă o dată.

– Trebuie să priveşti partea bună a lucrurilor. Acum e puţin probabil să mori. Infecţia din tine nu s-a întins.

Jezal căscă îngrozit ochii mari, şi mai mari, pe măsură ce înţelegea. Precis ar fi căscat şi gura, dacă nu i-ar fi fost sfărâmată falca. *Puţin probabil* să mor? Nici nu-i trecuse prin minte că rana i s-ar fi putut infecta. *Infecţie?* Chiar în gură?

– Nu te ajut nicicum, nu? şopti Logen.

Jezal îşi acoperi ochii cu braţul cel zdravăn şi încercă să plângă fără să-şi facă rău. Umerii începură să-i tremure în ritmul suspinelor mute.

Făcuseră popas pe malul unui lac întins. Apă agitată şi cenuşie sub un cer vineţiu şi înnorat. Apă mohorâtă, cer mohorât, şi apă şi cer parcă pline de taine, pline de ameninţări. Valuri furioase loveau prundişul rece. Păsări furioase croncăneau deasupra apei. Durerea furioasă pulsa în fiece ungher al trupului lui Jezal şi nu dădea semne că ar dori să înceteze.

Ferro se lăsase pe vine în faţa lui, încruntată, aşa cum era mereu, şi începuse să-i dea jos bandajele, în vreme ce Bayaz stătea în spatele ei şi urmărea operaţiunea. Se părea că Întâiul dintre Magi îşi revenise din toropeală. Nu explicase în niciun fel ce anume îi provocase starea aceea sau de ce îşi revenise atât de neaşteptat, însă de arătat, nu arăta deloc bine. Părea mai bătrân ca niciodată, mult mai costeliv, şi avea ochii îngropaţi în găvane, iar pielea îi era palidă, cumva mai subţire, transparentă parcă. Dar Jezal n-avea compasiune de prisos, cu atât mai puţin

pentru iniţiatorul acestui dezastru.

– Unde suntem? murmură el printre accese de durere.

Nu-l mai durea chiar atât de tare când vorbea, dar tot trebuia să aibă grijă să rostească rar cuvintele care-i ieşeau din gură îngroşate şi împleticite, de parcă ar fi fost prostul satului.

Bayaz făcu un gest înspre întinderea de apă.

– Acesta este primul dintre cele trei lacuri. Suntem pe drumul spre Aulcus. Am trecut de jumătatea călătoriei noastre.

Jezal înghiţi greu. Nu avea de ce să se declare teribil de liniştit la auzul acestor veşti.

– Cât era de la…

– N-am cum să-ţi scot bandajele dacă tot dai din buze, şuieră Ferro. Taci sau te las aşa cum eşti?

Jezal închise gura, iar ea îi desprinse cu grijă pansamentele, se uită la sângele maroniu de pe ele, îl mirosi, strâmbă din nas şi le aruncă cât colo. Apoi se uită mânioasă la gura lui. Jezal se simţea destul de speriat şi îi cerceta cu atenţie trăsăturile întrebându-se ce anume îi trecea prin minte. Şi-ar fi dat dinţii în schimbul unei oglinzi în momentul acela, presupunând că i-ar mai fi avut pe toţi.

– Cât de rău arată? o întrebă încet, simţind pe limbă gustul propriului sânge.

Ochii lui Ferro aruncară fulgere spre el.

– Mă confunzi cu cineva căreia îi pasă.

Scoase un geamăt. Ochii i se umplură de lacrimi. Fu nevoit să-şi ferească privirea şi să clipească de câteva ori ca să nu înceapă să plângă de-a binelea. Clar, era un specimen jalnic. Fiu brav al Uniunii, ofiţer curajos din Oastea Regelui, câştigător al Competiţiei de scrimă, nici mai mult, nici mai puţin, şi nu putea să-şi înfrângă plânsul.

– Ţine asta, îl repezi Ferro.

– Îhî, şopti el încercând să-şi înăbuşe suspinele ca să nu i se simtă în tremurul glasului.

Ţinu apăsat de obraz unul dintre pansamentele curate, în vreme ce Ferro îi trecea bandajul în jurul capului şi pe sub bărbie, de jur împrejur, iar şi iar, închizându-i bine gura.

– O să supravieţuieşti.

– Ar trebui să mă bucur? bolborosi el.

Ea ridică din umeri şi îi întoarse spatele.

– Sunt mulţi care nu scapă.

Jezal aproape că îi invidie pe aceştia când îi urmări mersul

maiestuos prin iarba plecată de vânt. Cât îşi dorea să fie şi Ardee aici. Îşi aminti cum arăta atunci când o văzuse ultima dată, cum îşi ridicase spre el surâsul şugubăţ în ploaia blândă. Niciodată nu i-ar fi întors spatele şi nu l-ar fi lăsat aşa, neajutorat şi suferind. I-ar fi şoptit vorbe dulci, i-ar fi mângâiat obrajii, l-ar fi privit lung cu ochii ei cei negri, l-ar fi sărutat uşor şi… spanacuri sentimentale. Probabil că-şi găsise deja pe altcineva, vreun alt idiot pe care să-l întărâte, să-l tachineze şi să-l nenorocească, apoi să-l uite pentru totdeauna. Se supuse la chinuri îngrozitoare închipuindu-şi-o cum râde la glumele altui bărbat, cum surâde altui bărbat, cum sărută buzele altui bărbat. Nici vorbă să-l mai vrea aşa cum arăta acum, măcar de asta era convins. Nimeni nu l-ar mai vrea. Simţi că buzele încep iarăşi să-i tremure şi că lacrimile îi înţeapă ochii.

– Ştii tu, din când în când, toţi vestiţii eroi din vechime – regii cei mari, generalii de seamă – toţi au întâmpinat obstacole.

Jezal ridică privirea. Aproape uitase că Bayaz era acolo.

– Suferinţa îl face mai puternic pe om, băiete, la fel cum ciocanul la forjă face sabia mai ascuţită.

Bătrânul se strâmbă de durere când se aşeză pe vine lângă Jezal.

– Oricine poate dovedi multă încredere în faţa succesului sau în faţa încercărilor facile. Însă pe noi ne defineşte felul în care reacţionăm în faţa obstacolelor şi vicisitudinilor. Autocompătimirea merge mână în mână cu egoismul, şi nici o altă trăsătură a vreunui conducător nu este mai deplorabilă. Egoismul este pentru copii şi pentru cei întârziaţi la minte. Un mare conducător îi pune pe ceilalţi înaintea sa. Te va surprinde că vei putea să-ţi înduri mai uşor necazurile dacă te vei purta aşa. Dacă vrei să ajungi să te porţi ca un rege, nu trebuie să faci nimic altceva decât să te porţi cu ceilalţi de parcă ei ar fi regi.

Şi puse mâna pe umărul lui Jezal. Poate că intenţionase să-l liniştească prin gestul acesta părintesc, însă mâna îi tremura mult prea tare. Bayaz rămase nemişcat preţ de câteva clipe, ca şi cum nu ar fi avut suficientă energie să şi-o ridice, apoi se îndreptă încet şi plecă de lângă Jezal clătinându-se pe picioare.

Cavalerul privi în gol în urma lui. Doar cu câteva săptămâni în urmă, ar fi spumegat la auzul unei asemenea predici. Acum însă stătea bleg şi smerit şi încerca să-i pătrundă înţelesurile. Nici nu mai avea habar cine anume era el. Şi era greu să păstreze atitudinea de superioritate atâta vreme cât depindea pe de-a întregul de cei din jur. De cei despre care avusese o părere atât

de proastă până de curând. Nu mai încerca să se mintă singur. Ar fi murit fără doftoriceala empirică a lui Ferro şi fără îngrijirea neîndemânatică a lui Nouădegete.

Nordicul începuse să se agite. Cizmele lui striveau prundişul. Venise vremea să se întoarcă la căruţă. Venise vremea să mai fie hurducat şi zgâlţâit. Venise vremea să simtă mai multă durere. Jezal scoase un oftat lung, tremurat, văicărit, dar se opri la jumătatea lui. Plângerea de milă era pentru copii şi pentru cei întârziaţi la minte.

– Haide, ştii ce avem de făcut.

Jezal se apleacă, iar Nouădegete îl ridică în braţe fără să se opintească, fără să sufle greu, şi-l azvârli fără prea multă ceremonie în spatele căruţei, printre sacii cu merinde. Când vru să se îndepărteze, Jezal îl apucă de mâna cea mare şi ştirbă, iar nordicul se întoarse spre el, cu fruntea încreţită de mirare. Jezal încercă să-şi înăbuşe emoţia.

– Mulţumesc, şopti el.

– Pentru ce, pentru asta?

– Pentru tot.

Nouădegete îl privi lung, apoi ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru. Dacă te porţi cu oamenii aşa cum ţi-ai dori să se poarte ei cu tine, n-ai cum să greşeşti. Vorbele astea le ştiu de la tata. I-am uitat sfatul ceva vreme şi am făcut unele lucruri de care îmi pare rău, oftă el. Oricum, nu strică să încerci. În cele din urmă experienţa m-a învăţat că ajungi să capeţi ceea ce ai oferit.

Se îndreptă spre cal, iar Jezal se uită gânditor la spatele lui lat. Să te porţi cu oamenii aşa cum ţi-ai dori să se poarte ei cu tine. Ar fi putut să afirme cu toată sinceritatea că el s-a purtat măcar o dată în viaţa lui aşa? Se adânci în gânduri în vreme ce căruţa porni din loc, cu osiile scârţâind. Pe măsură ce îşi trecea în revistă viaţa, devenea tot mai conştient de cât de egoist şi nesimţit fusese.

Se purtase urât cu cei mai tineri, îi împinsese la rele pe cei în vârstă. Deseori storsese bani de la prieteni care nu-şi permiteau să-i piardă, profitase de fete şi le trimisese la plimbare după aceea. Nici măcar o dată nu-i mulţumise prietenului său, West, pentru tot ce făcuse pentru el. Ba chiar s-ar fi culcat bucuros cu sora lui, dacă ea ar fi fost de acord. Cu groază din ce în ce mai mare îşi dădu seama că nu-şi putea aminti nici măcar de un singur lucru dezinteresat pe care să-l fi făcut vreodată.

Se foi stânjenit pe sacii cu nutreţ. În cele din urmă, ajungi să capeţi exact ceea ce dai, iar o purtare cuviincioasă nu costă absolut nimic. De acum înainte avea să se gândească mai întâi şi mai întâi la ceilalţi. Îi va trata pe toţi ceilalţi ca pe nişte egali. Mai încolo, bineînţeles. Va avea suficient timp să devină un om mai bun atunci când va fi din nou în stare să mănânce. Atinse bandajul de pe obraz, se scărpină, fără să-şi dea seama ce face, apoi îşi impuse să se oprească. Bayaz mergea călare chiar în spatele căruţei, uitându-se la apă.

– Ai văzut? îl întrebă Jezal în şoaptă.

– Ce să văd?

– Asta, arătă spre obrazul lui.

– A, aia. Da, am văzut-o.

– Cât de rău e?

Bayaz îşi lăsă capul ştrengăreşte pe un umăr.

– Ştii ceva? Una peste alta, cred că-mi place.

– Îţi place?

– Poate că nu chiar acum, dar îţi vor fi scoase firele, falca o să se dezumfle, vânătăile vor dispărea, iar crustele vor cădea. Cred că obrazul tău nu-şi va mai recăpăta niciodată forma pe care o cunoşti şi, desigur, dinţii nu-ţi vor mai creşte la loc, dar nu am nicio îndoială că farmecul tău de băieţandru va fi înlocuit de un aer mai aspru, mai periculos, mai misterios. Oamenii respectă acei bărbaţi care arată că au trecut prin bătălii, iar înfăţişarea ta nu va fi deloc distrusă. Ba chiar îndrăznesc a spune că fetele vor fi leşinate după tine dacă le vei da motive.

Dădu din cap dus pe gânduri.

– Da. Una peste alta, cred că această păţanie îţi va fi de folos.

– De folos? murmură Jezal cu mâna la falca bandajată. La ce?

Dar mintea lui Bayaz plecase aiurea.

– Ştii, Harod cel Mare avea o cicatrice pe obraz, şi nu i-a dăunat niciodată. Bine, nu se vede pe statui, dar în viaţa reală, oamenii l-au respectat încă şi mai mult. Nemaipomenit bărbat a fost acest Harod. Avea faima de a fi drept şi cinstit, şi chiar aşa şi era cel mai adesea. Însă ştia cum să fie exact pe dos dacă o cereau împrejurările, chicoti Magul ca pentru sine. Ţi-am povestit că şi-a invitat cei mai mari duşmani la tratative? Până la lăsarea serii, a reuşit să-i facă să se certe unul cu celălalt şi apoi s-au distrus reciproc în luptă. Iar el şi-a revendicat victoria împotriva amândurora, fără măcar să scoată sabia din teacă. Vezi tu, ştia că Ardlic avea o soţie foarte frumoasă…

Jezal se lăsă pe spate în căruţă. Mai auzise povestea, dar parcă nu avea niciun rost să-i amintească asta lui Bayaz. De fapt, chiar îi făcea plăcere s-o mai asculte o dată. Oricum, nu avea nimic mai bun de făcut.

Îl linişte a vocea monotonă a bătrânului, mai ales acum când soarele începuse să iasă de după nori. Şi, dacă nu vorbea, aproape că nici nu-l mai durea gura.

Aşa că se culcă la loc pe sacul cu paie, cu capul pe o parte, în legănatul blând al căruţei, şi privi la locurile pe lângă care treceau. Privi la vântul care se juca în iarbă. Privi la soarele oglindit în apă.

Pas cu pas

West urca scrâşnind din dinţi spre marginea râpei.

Avea degetele amorţite şi slăbite şi îi tremurau amarnic de cât se agăţase de pământul rece, de rădăcinile îngheţate ale copacilor, de zăpada îngheţată. I se crăpaseră buzele, nasul îi curgea încontinuu, îl usturau înfiorător nările. Când inspira, simţea înţepături în gât şi în plămâni, iar când expira, scotea pe gură aburi denşi şi la fel de usturători. Se tot întreba dacă nu care cumva luase cea mai proastă decizie din viaţă atunci când îi dăduse haina lui Ladisla. Probabil că da. Desigur, prima decizie proastă luată fusese atunci când îi salvase viaţa nemernicului ăluia egoist.

Niciodată nu-şi imaginase că ar putea fi atât de îngrozitor de obosit, nici măcar pe vremea când se antrena câte cinci ore pe zi pentru Competiţie. În comparaţie cu Treicopaci, Lordul Mareşal Varuz părea un şef caraghios de blânduţ. West era trezit fără prea multă tevatură în fiecare dimineaţă înainte de ivirea zorilor şi nu i se permitea să se odihnească înainte ca ultima geană de lumină să se stingă pe cer. Dar nordicii ăştia erau nişte maşinării. Absolut toţi. Ca cioplіţi în lemn, ei nu oboseau niciodată, nu simţeau nicio durere. Pe West îl dureau toţi muşchii din cauza ritmului infernal de mers pe care i-l impuneau. Era plin de vânătăi şi de zgârieturi din cauza celor o sută de căderi şi căţărări. În cizmele ude, tălpile îi erau carne vie şi pline de băşici. În plus, reapăruse pulsarea bine cunoscută în tâmple, urmând ritmul respiraţiei lui laborioase, îmbinându-se nefericit cu fierbinţeala rănii din scalp.

Era rău că trebuia să îndure frigul, suferinţa şi oboseala, însă mult mai greu de suportat era senzaţia copleşitoare de vină, şi de ruşine, şi de neputinţă care îl zdrobea tot mai tare şi mai tare cu fiecare pas făcut. Îl trimiseseră cu Ladisla tocmai pentru a-l feri pe Prinţ de nenorociri. Iar rezultatul a fost un dezastru inimaginabil de mare. O întreagă divizie masacrată. Câţi copii au rămas fără taţi? Câte femei fără soţi? Câţi părinţi fără fii? Îşi spunea, pentru a mia oară, că ar fi trebuit să încerce să facă mai mult. Şi îşi încleşta frustrat pumnii sleiţi. Dacă ar fi reuşit să-l convingă pe Prinţ să nu traverseze râul, oamenii aceia nu ar fi murit. Atât de mulţi oameni. Atât de mulţi morţi. Nici măcar nu

ştia dacă să-i fie milă de ei sau să-i invidieze.

– Pas cu pas, şopti pentru sine, urcând râpa.

Nu aveai cum să te raportezi altfel la situaţie. Dacă strângeai tare din dinţi şi făceai paşi mari, puteai ajunge oriunde. Pas cu pas. Mai întâi un pas vinovat, epuizat, îngheţat, îndurerat. Apoi un altul. La fel. Ce altceva să faci?

Nici nu ajunseră bine în vârful dealului, că Prinţul Ladisla se şi trânti la rădăcina unui copac, aşa cum făcea la fiecare oră. Cel puţin la fiecare oră.

– Te rog, colonele West! gâfâi el, iar aburii respiraţiei îi conturară obrajii bucălaţi. Aidoma unui ţânc, avea două dâre lucitoare de muci deasupra buzei superioare. Nu pot să mai merg! Ai milă şi spune-le… spune-le să se oprească!

West înjură în barbă. Şi aşa nordicii erau destul de iritaţi de întreaga situaţie şi nu mai încercau să ascundă asta, dar, fie că-i plăcea sau nu, Ladisla era totuşi comandantul lui. Fără a mai pune la socoteală faptul că era şi moştenitorul tronului. N-avea cum să-i ordone să se ridice de acolo.

– Treicopaci! hârâi el.

Bătrânul războinic se încruntă la el.

– Ai face bine să nu-mi ceri să ne oprim, flăcău.

– Trebuie.

– În numele celor morţi! Iarăşi? Voi, Sudicii, n-aveţi deloc sânge în voi! Nu-i de mirare că v-a tras-o Bethod. Şi dacă nu aveţi de gând să învăţaţi să mărşăluiţi, o să v-o tragă din nou, crede-mă când îţi spun!

– Te rog. O clipă doar.

Treicopaci se uită scârbit la Prinţul căzut lat şi clătină din cap.

– Fie. Odihniţi-vă un minut dacă asta vă va face să mergeţi mai repede, dar să nu vă intre în obicei, auzi? N-am făcut nici jumătate din cât ne-am propus să facem azi, dacă vrem să fim înaintea lui Bethod, spuse el şi plecă furios să-şi verse nervii pe Copoi.

West se lăsă pe vine, dezmorţindu-şi degetele de la picioare, suflând în mâinile făcute căuş. Şi-ar fi dorit să se poată întinde pe jos ca Ladisla, dar experienţa îl învăţase că, odată ce te-ai oprit din mişcare, te va durea mult mai rău când vei porni din nou. Pike şi fiica lui stăteau de pază în apropiere, răsuflând aproape normal. Dovadă clară, în cazul că ar fi avut nevoie de una, că lucrul cu metalele într-o colonie de deţinuţi te pregătea mai bine pentru înotul prin noroaiele unui ţinut sălbatic decât o viaţă de

tihnă neîntreruptă.

Se pare însă că Ladisla avea o oarecare idee despre ce-i trecea prin minte şi spuse fără să gândească:

– Nici nu-ţi poţi da seama cât de greu îmi este.

– Nu, fireşte că nu! se răţoi West rămas fără pic de răbdare. Acum mai trebuie să-mi cari şi haina!

Prinţul dădu nedumerit din pleoape, apoi îşi coborî privirea la pământul jilav, încleştându-şi maxilarele.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Fireşte că-mi dau seama că-ţi datorez viaţa. Dar, înţelege-mă, nu sunt deprins cu aşa ceva. Deloc nu sunt.

Trase de reverele jegoase şi zdrenţuite şi scoase un chicotit amărât.

– Mama îmi spunea mereu că trebuie să încerc să arăt cât se poate de bine în orice ocazie. Mă întreb ce ar zice dacă m-ar vedea acum.

Cu toate acestea, West observă că Prinţul nu avea nici cea mai mică intenţie să-i înapoieze haina.

Ladisla îşi vârî capul între umeri.

– Cred că trebuie să-mi asum o parte din vină pentru toată această poveste.

O parte? West ar fi fost extrem de bucuros să-i facă cunoştinţă cu „o parte” din cizma lui.

– Ar fi trebuit să te ascult, colonele. Tot timpul am ştiut asta. Păi, nu e prudenţa cea mai bună politică în vreme de război? Acesta a fost mereu motoul meu. Dar tâmpitul ăla de Smund m-a îndemnat să acţionez nesăbuit. Idiotul!

– Lordul Smund şi-a jertfit viaţa, şopti West.

– Păcat că nu şi-a jertfit-o mai devreme ca să nu ne bage în beleaua asta! mârâi Prinţul, iar buzele îi tremurară din pricina nervozităţii. Ce crezi că vor spune cei de-acasă despre toată chestia asta, West? Ce crezi că vor spune despre mine?

– Nu am nici cea mai vagă idee, Înălţimea Voastră.

Deja se spuseseră multe adevăruri dure. West încercă să-şi înăbuşe furia şi să se pună în locul lui Ladisla. Tânărul era atât de puţin pregătit să facă faţă unei asemenea situaţii, era atât de lipsit de resurse, atât de dependent de toţi ceilalţi pentru absolut orice. Cea mai importantă decizie din întreaga lui viaţă avusese de-a face cu pălăria pe care trebuia să o poarte la o anumită ocazie sau la alta, iar acum trebuia să accepte responsabilitatea pentru mii de morţi. Normal că habar nu avea ce să facă acum.

– Măcar de n-ar fi fugit, îşi încleştă Ladisla pumnii şi lovi iritat cu piciorul într-o rădăcină de copac. De ce n-au rămas să lupte, jigodiile laşe? De ce n-au luptat?

West închise ochii şi făcu tot ce-i stătea în putere să ignore frigul, foamea, durerea şi să alunge furia care-i clocotea în piept. Aşa se întâmpla mai mereu. Tocmai atunci când Ladisla începea să-i stârnească ceva simpatie, tocmai atunci când începea să-l înduioşeze, scăpa câte o propoziţie dezgustătoare retrezindu-i antipatia.

– Nu am de unde să ştiu, Înălţimea Voastră, reuşi el să articuleze printre dinţi.

– Gata, bombăni Treicopaci, v-a ajuns! În picioare şi să nu aud nicio şoaptă!

– Doar nu pornim din nou, colonele?

– Mă tem că trebuie.

Prinţul oftă şi se ridică cu greu în picioare.

– Sincer, West, nu înţeleg cum de oamenii ăştia nu obosesc niciodată.

– Pas cu pas, Înălţimea Voastră.

– Fireşte, murmură Ladisla, împleticindu-se printre copaci, în urma celor doi deţinuţi. Pas cu pas.

West îşi dezmorţi picioarele, apoi vru să-i urmeze, când simţi cum o umbră uriaşă cade asupra lui. Ridică ochii şi îl văzu pe Dow cel Negru care i se pusese în faţă, blocându-i drumul şi rânjindu-i cu toţi dinţii. I-l arătă cu un semn al capului pe Prinţul care abia se mişca.

– Vrei să ţi-l omor? mârâi el în limba nordicilor.

– Dacă te atingi de vreunul dintre ei… scuipă West vorbele înainte să se hotărască ce anume avea de gând să spună. O să…

– Da?

– O să te omor eu pe tine.

Ce altceva să spună? Se simţea ca un copil proferând ameninţări ridicole în curtea şcolii. O curte teribil de rece şi de primejdioasă. Şi dând din gură în faţa unui copil de două ori cât el.

Doar că Dow îşi rânji din nou colţii.

– Teribil temperament pentru un slăbănog. Şi uite cum am început să vorbim numai despre omoruri. Sigur ai suficient sânge în tine?

West făcu un efort să pară mai înalt, mai falnic, chestie deloc uşoară pentru un biet om care stă într-o râpă şi e cocârjat de

oboseală. Dacă trebuie să calmezi o situaţie periculoasă, nu trebuie să-ţi arăţi teama, indiferent cât de mare este aceasta.

– Ce-ar fi să mă pui la încercare?

Dar vocea îi sună jalnic chiar şi în propriile-i urechi.

– S-ar putea s-o fac.

– Atunci să mă anunţi din timp. N-aş vrea să pierd ocazia.

– Nu-ţi face griji, şopti Dow întorcându-i spatele şi scuipând înspre tufe. O să-ţi dai seama atunci când ai să te trezeşti cu gâtul tăiat.

Şi nordicul urcă mai departe râpa noroioasă, cu mişcări mai lente, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că nu era speriat. West îşi dorea să poată spune acelaşi lucru şi despre el însuşi. Căci lui personal îi bătea inima în urechi. Se târî după ceilalţi, trecu de Ladisla şi o ajunse din urmă pe Cathil.

– Eşti bine? o întrebă.

– Mi-a fost şi mai rău, îi răspunse fata măsurându-l cu privirea. Tu cum te simţi?

Dintr-odată, West înţelese în ce hal trebuie să fi arătat. Braţele îi erau înfăşurate într-un sac vechi şi găurit, tras peste uniforma jegoasă. Îşi strânsese centura pe deasupra lui şi scosese prin una din găuri sabia cea grea care îl lovea acum peste picior. Îl mâncau fălcile de la barba crescută de câteva zile şi îi clănţăneau de frig şi suferinţă. Şi avea certitudinea că faţa lui era o combinaţie de rozaliu furios şi cenuşiu cadaveric. Îşi vârî mâinile la subsuori şi schiţă un zâmbet trist.

– Mi-e frig.

– Se vede. Poate că ar fi fost mai bine să-ţi păstrezi haina.

La replica asta se văzu nevoit doar să dea din cap. Se uită la spinarea lui Dow printre ramurile pinului din apropiere şi îşi drese vocea.

– Nu te-a... necăjit niciunul, nu-i aşa?

– Să mă necăjească?

– Ştii tu..., murmură el cu foarte multă jenă, eşti femeie şi eşti în mijlocul tuturor acestor bărbaţi, iar ei nu prea sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Şi uite cum se holbează la tine tipul ăla, Dow. Nu ştiu ce...

– Foarte frumos din partea ta, colonele, însă nu-mi fac griji. Mi-e greu să cred că vor face altceva decât să se holbeze şi, crede-mă, am avut de-a face cu chestii mult mai rele.

– Există ceva mai rău decât el?

– În prima tabără în care am fost vreodată în viaţa mea, m-a

plăcut comandantul. Probabil că pielea mea încă mai licărea a viaţă bună şi îndestulată. M-a înfometat ca să capete ceea ce îşi dorea atât de mult. Am rezistat cinci zile fără strop de mâncare.

West se înfioră.

– Şi a fost suficient cât să-l facă să renunţe?

– Oameni ca ăştia nu renunţă. Nu am fost capabilă să rezist mai mult de cinci zile. Apoi… faci ce trebuie să faci.

– Adică…

– Ce trebuie să faci, ridică fata din umeri. Nu sunt mândră de ce am făcut, dar nici nu-mi este ruşine. Află de la mine că nici mândria, nici ruşinea nu te pot face om liber. Nu regret nimic altceva decât acele cinci zile când mi-a fost foame, acele cinci zile când aş fi putut să mănânc după pofta inimii. Faci exact ce trebuie să faci. Nu contează cine eşti. Odată ce începi să flămânzeşti…

Şi ridică din nou din umeri.

– Tatăl tău cum s-a descurcat?

– Pike? ridică tânăra privirea la deţinutul cu faţa arsă care mergea în faţa lor. E om bun, dar nu suntem rude. Nu ştiu ce s-a ales de familia mea. Probabil că, dacă rudele mele mai trăiesc, s-au împrăştiat pe toată suprafaţa Engliei.

– Deci…

– Uneori, dacă spunem că suntem rude, oamenii reacţionează diferit. Ne-am scos reciproc din multe necazuri. Şi, dacă Pike n-ar fi insistat, probabil că şi acum ciocăneam la metale în lagăr.

– Iar în schimb acum te bucuri de această minunată plimbare în aer liber.

– Îhî. Te descurci cu ce ai la dispoziţie.

Îşi înfipse bărbia în piept şi grăbi pasul printre copaci. West o urmări cum se îndepărtează. Avea ceva sânge în ea, ar fi spus nordicii. Iar Ladisla ar fi avut de învăţat din hotărârea ei mută. West privi peste umăr la Prinţ care se împleticea graţios prin zloată, cu o încruntătură bosumflată întipărită pe chip. Oftă, iar aburii respiraţiei îi atinseră obrajii. Era prea târziu ca Ladisla să înveţe ceva.

O masă nenorocită alcătuită dintr-o bucată de pâine veche şi o cană cu zeamă rece de la o fostă tocană. Treicopaci nu le-a dat voie să facă focul, cu toate rugăminţile lui Ladisla. Era prea mare riscul de a fi văzuţi. Aşa că s-au aşezat pe jos, în pâlpâirea penumbrei, puţin mai departe de locul unde se odihneau nordicii.

Le făcea bine să vorbească, fie şi pentru a uita de frig, de durere şi de disconfort. Fie şi pentru a-şi opri dinţii din clănţănit.

– Parcă mi-ai spus că ai luptat în Kanta, Pike? În război?

– Da. Ca sergent, încuviinţă încet Pike din cap, iar ochii îi sclipiră straniu pe chipul ars, fără trăsături. Greu de crezut acum că înnebuneam din cauza căldurii.

West scoase un gâlgâit. Ca un hohot trist de râs.

– În ce unitate?

– În primul regiment al cavaleriei din Oastea Regelui, sub comanda colonelului Glokta.

– Dar acela a fost regimentul meu!

– Ştiu.

– Nu-mi aduc aminte de tine.

Lui West i se păru că arsurile de pe faţa lui Pike îşi schimbară forma semănând cu o încercare de surâs.

– Pe vremea aceea arătam altfel. Eu mi-aduc aminte de tine, Locotenente West. Oamenii ţineau la tine. Aveai suflet bun şi spuneau că-ţi pot împărtăşi orice problemă.

West încercă să-şi stăpânească emoţia. Acum nu prea mai era în stare să rezolve probleme. Doar să le provoace.

– Şi cum de-ai ajuns în lagăr?

Pike şi Cathil făcură un schimb iute de priviri.

– Deţinuţilor nu li se pun asemenea întrebări.

– Oh, West îşi plecă privirea şi îşi frecă mâinile, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, spuse Pike trăgând aer pe nas şi frecându-se la marginea lui arsă. Am făcut nişte greşeli. Şi atât. Hai s-o lăsăm baltă. Pe tine te aşteaptă cineva acasă?

West tresări şi îşi încrucişă braţele peste piept.

– Am o soră acasă, în Adua. E… e mai complicat.

Şi i se păru că e mai bine să încheie subiectul.

– Dar tu?

– Am avut o nevastă. Când m-au trimis în lagăr, nu a vrut să mă însoţească. Multă vreme am urât-o pentru asta, dar ştii ce? Cred că aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul ei.

Ladisla apăru dintre copaci, ştergându-şi mâinile de poalele hainei lui West.

– Ce bine e acum! Probabil că nu mi-a priit carnea aia pe care am mâncat-o dimineaţă.

Se aşeză între West şi Cathil, iar fata se strâmbă de parcă cineva tocmai ar fi descărcat o roabă cu balegă lângă ea. Era

evident pentru oricine că nu se puteau suferi.

– Despre ce povestim?

– Pike povestea despre soţia lui…

– Da? Fireşte că sunteţi la curent cu faptul că sunt logodit şi mă voi căsători curând cu Prinţesa Terez, fiica Marelui Duce Orso de Talins. Frumuseţea ei este renumită în întreaga lume…

Vocea i se stinse treptat şi privi încruntat la copacii întunecaţi, de parcă şi-ar fi dat seama cât de stranii păreau asemenea conversaţii în ţinuturile sălbatice ale Engliei.

– Deşi am început să cred că ea nu-i tocmai încântată de acest aranjament matrimonial.

– Nici nu-mi pot da seama de ce oare, murmură Cathil, luându-l peste picior pentru a zecea oară în seara aceea.

– Sunt moştenitorul tronului! se burzului Prinţul, iar într-o bună zi voi deveni regele tău! N-ar fi rău dacă m-ai trata cu un dram de respect!

Fata îi râse în nas.

– Nu am ţară şi nici rege şi, cu siguranţă, nici pic de respect pentru tine.

Ladisla rămase cu gura căscată de atâta indignare.

– Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine…

Dow cel Negru se ivi lângă ei parcă de nicăieri.

– Închide-i fleanca aia împuţită, mârâi el în limba nordică, împungând aerul cu degetul lui cel gros. Bethod are urechi pretutindeni! Spune-i să nu mai dea din limbă dacă nu vrea să rămână fără ea!

– Vrea să nu mai vorbim, Înălţimea Voastră, traduse West în şoaptă.

Prinţul încercă să-şi înghită furia.

– Măcar atât am înţeles şi eu.

Şi el, şi Cathil îşi vârâră capetele între umeri şi se priviră cu ură fără să mai scoată o vorbă.

West stătea întins pe spate şi privea la fulgii de zăpadă care cădeau dincolo de cizmele lui. Cathil dormea lipită de el într-o parte, iar Copoiul se întinsese în partea cealaltă. Toţi ceilalţi dormeau strânşi unul în altul acoperiţi cu o pătură mare şi puturoasă. Toţi în afară de Dow care stătea de veghe. Uluitor cum un asemenea frig reuşea să-i apropie pe oameni.

Din capătul grupului se auzea un sforăit bubuitor. Poate Treicopaci, sau poate Tul. Copoiul se zvârcolea în somn,

tresărea, se întindea şi scotea sunete fără sens. Respiraţia lui Ladisla era hârâitoare şi lipsită de vlagă. Aproape toţi adormiseră de îndată ce îşi puseseră capul jos.

Însă West nu putea să doarmă. Se tot gândea la dificultăţile cu care se confruntau, la pericolele îngrozitoare care îi pândeau. Şi nu doar pe ei. Fără doar şi poate că Mareşalul Burr era pe acolo pe undeva, prin pădurile Engliei, grăbindu-se spre sud ca să le vină în ajutor, fără să ştie că va cădea într-o capcană. Fără să ştie că Bethod îl aştepta.

Situaţia era cumplită, dar, în ciuda logicii, West se simţea cu inima uşoară. Pentru că aici lucrurile erau mult mai simple. Nu avea lupte zilnice de purtat, nici prejudecăţi de învins, şi nu trebuia să se gândească ce va fi peste o oră. Pentru prima dată după luni bune se simţea cu adevărat liber.

Tresări şi îşi întinse picioarele obosite. Cathil îşi schimbă poziţia şi îşi puse capul pe umărul lui, culcându-şi obrazul pe uniforma lui jegoasă. Îi simţea căldura respiraţiei pe faţă, căldura trupului prin haine. O căldură plăcută. Efectul era umbrit doar de duhoarea de sudoare şi pământ jilav şi de Copoiul care îi schelălăia şi îi bodogănea în cealaltă ureche. West închise ochii cu un surâs vag pe chip. Poate că totul se va sfârşi cu bine. Poate că încă mai avea o şansă se devină erou. Dacă ar reuşi să-l ducă pe Ladisla în viaţă la Lordul Mareşal Burr.

Vorbe în vânt

Ferro călărea mai departe, atentă la toate din jur. Încă mai urmau cursul apei întunecate, vântul rece încă îi mai învolbura hainele, haosul încă mai stăpânea cerul ameninţător, dar ţinutul începuse să se schimbe. Perfect plat doar cu puţin înainte, era acum înţesat de dealuri şi de depresiuni tainice. Acolo se puteau ascunde duşmanii, iar ei nu-i plăcea ideea asta. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, căci Ferro Maljinn nu se temea de nimeni. Dar trebuia să fie mult mai atentă, să aibă toate simţurile treze, să poată observa urmele celor care trecuseră pe acolo, să-şi poată da seama dacă îi pândeşte cineva.

Era pur şi simplu o chestiune de bun-simţ.

Şi iarba se schimbase. Se obişnuise să o vadă pretutindeni, înaltă şi unduind în bătaia vântului, însă aici era scurtă şi uscată, galbenă ca paiele. Iar cu cât înaintau mai mult, cu atât devenea încă şi mai scurtă. Astăzi văzuseră multe petice chele de pământ. Pământ sterp, unde nu creştea nimic. Pământ gol, ca ţărâna din Ţinuturile Haine.

Pământ mort.

Mort din niciun motiv evident. Se uită încruntată la câmpia zbârcită care se întindea până la dealurile din depărtare, linie zimţată deasupra orizontului. Nu se mişca nimic în spaţiul acesta imens. În afară de ei şi de norii nervoşi. Şi de o pasăre care plutea deasupra, în înalturi, aproape nemişcată în văzduh şi doar aripile negre cu pene lungi vibrau aproape imperceptibil.

– Prima pasăre pe care o văd de două zile, mârâi Nouădegete, uitându-se bănuitor la ea.

– Îhî, fu Ferro de acord. Păsările au mai multă minte decât noi. Ce căutăm aici?

– N-avem unde altundeva să mergem.

Dar Ferro avea unde merge. Oriunde se aflau gurkieni de omorât.

– Vorbeşte în numele tău.

– De ce? Nu cumva prietenii din Ţinuturile Haine te aşteaptă cu nerăbdare să te întorci acasă? Şi te pomenesc zi şi noapte? Oare unde a dispărut Ferro? Suntem toţi trişti de când a plecat.

Şi fornăi ca la o glumă bună.

Ferro nu înţelegea ce e de râs.

– Nu putem fi cu toţii la fel de îndrăgiţi ca tine, pufni la rândul ei. Sunt convinsă că se va da o petrecere în cinstea ta atunci când te vei întoarce în Nord.

– O, da, va fi o petrecere, sigur că va fi. De îndată ce mă vor spânzura.

Cugetă câteva clipe la aceste vorbe, privindu-l din colţul ochilor. Privindu-l fără să fie nevoită să-şi mişte capul, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat ca el să se uite la ea, să se poată preface că ar fi avut privirea aţintită înainte. Acum, că se obişnuise cu el, trebuia să admită că acest alb uriaş nu era chiar atât de rău. Luptaseră împreună de mai multe ori, iar el luptase bine. Stabiliseră să se îngroape unul pe celălalt dacă va fi cazul şi avea încredere în el că-şi va ţine promisiunea. Arăta ciudat şi vorbea ciudat şi nu se întâmplase încă să promită că va face ceva şi să nu se ţină de cuvânt, iar asta îl făcea să fie unul dintre cei mai grozavi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată. Desigur că nici prin minte nu-i trecea să-i spună sau să-i dea cumva de înţeles că aşa gândeşte.

Pentru că atunci o va dezamăgi.

– Vrei să zici că n-ai pe nimeni? îl întrebă ea.

– Doar duşmani.

– Şi de ce nu te lupţi cu ei?

– Să mă lupt? Lupta asta m-a costat tot ce am avut vreodată, spuse şi îi arătă palmele goale. Am rămas doar cu un renume prost şi cu o mulţime de oameni care ar da orice ca să mă ucidă. Să mă lupt? Ha! Cu cât te lupţi mai bine, cu atât ajungi mai rău. Am plătit-o câtorva şi recunosc că m-am simţit excelent, însă sentimentul ăsta nu a durat. Răzbunarea nu-ţi ţine de cald noaptea, ăsta-i adevărul. Se pune prea mult preţ pe răzbunare. Dar răzbunarea singură nu-i de ajuns. Mai ai nevoie şi de altceva.

Ferro clătină din cap îndârjită.

– Aştepţi prea mult de la viaţă, albule.

Nouădegete surâse.

– Şi eu care credeam că tu aştepţi prea puţin.

– Nu ai cum să fii dezamăgit dacă nu aştepţi nimic.

– Dacă nu aştepţi nimic, nici n-ai să capeţi nimic.

Ferro se încruntă. Asta era problema cu discuţiile. Cumva reuşeau s-o ducă acolo unde ea nu voia să meargă. Poate că nu prea avea experienţă în domeniul acesta. Trase de frâie, îşi îmboldi calul cu călcâiele şi se îndepărtă de Nouădegete şi de ceilalţi. Voia să fie singură.

Tăcere. Tăcerea era plictisitoare, dar măcar era sinceră.

Îi aruncă o privire furioasă lui Luthar care stătea în căruţă, iar el îi răspunse cu un rânjet tembel cât de larg îi îngăduiau bandajele de pe jumătate de faţă. Şi el i se părea cumva diferit acum şi nu-i plăcea asta. Ultima oară când îi schimbase pansamentele, îi mulţumise, iar asta fusese ceva ciudat. Lui Ferro nu-i plăceau mulţumirile. De obicei ascundeau ceva. O deranja să ştie că făcuse ceva ce merita mulţumiri. Ajutorul dat altora putea conduce la prietenie. Iar prietenia putea conduce la dezamăgire. În cel mai fericit caz.

Şi la trădare. În cel mai rău caz.

Acum Luthar îi spunea ceva lui Nouădegete care îşi dădu capul pe spate şi râse ca prostul, speriindu-şi calul şi aproape căzând din şa. Bayaz se legăna satisfăcut pe calul său, urmărindu-l pe Nouădegete cum apucă hăţul, iar în colţurile ochilor i se deschiseră evantaie de riduri de bucurie. Iritată, Ferro se îndepărtă şi mai mult de ei.

Îi plăcuse mult mai mult când nu se puteau suferi. Atunci atmosfera glacială care domnea între ei era una cunoscută, una în care se simţea bine. Una pe care o putea înţelege. Încrederea, camaraderia, jovialitatea erau atât de departe în trecutul ei încât nici nu le mai ţinea minte.

Şi cui îi place necunoscutul?

Ferro văzuse o mulţime de morţi la viaţa ei. Chiar ea ucisese o grămadă de oameni. Şi îngropase mulţi de una singură. Moartea era meseria ei şi era şi distracţia ei preferată. Dar niciodată nu văzuse atâtea cadavre la un loc. Împrăştiate pretutindeni în iarba bicisnică. Coborî de pe cal şi trecu printre ele. N-aveai cum să-ţi dai seama cine se luptase cu cine, sau cine din ce tabără făcuse parte.

Toţi morţii seamănă între ei.

Cu atât mai mult când au fost jefuiţi – când li s-au luat armurile şi armele şi mare parte din haine. Zăceau la grămadă, unul peste altul, în umbra alungită a unei coloane crăpate. Construcţie distrusă, cu aspect străvechi, a cărei piatră fărâmiţată se îngemăna cu iarba ofilită şi era împestriţată de licheni. O pasăre mare şi neagră stătea în vârf, cu aripile strânse, şi holba la Ferro nişte ochi ca mărgelele.

Cadavrul unei matahale de om era proptit de postamentul coloanei. În mâna fără viaţă încă mai strângea o săgeată frântă,

iar sub unghii avea sânge negru şi ţărână neagră. Era foarte posibil să fi purtat un drapel, fu gândul lui Ferro. Se pare că toţi soldaţii erau înnebuniţi după steaguri. Iar ea nu fusese niciodată în stare să înţeleagă de ce. Nu puteai ucide pe cineva cu un steag. Nu te puteai apăra cu un steag. Cu toate acestea, bărbaţii erau topiţi după steaguri.

– Ce mare tâmpenie, murmură ea încruntându-se la pasărea de pe coloană.

– Un măcel, spuse Nouădegete.

Bayaz gemu şi îşi frecă bărbia.

– Dar cine s-a luptat şi împotriva cui?

Ferro văzu cum Luthar face ochii mari în mijlocul chipului umflat. Părea îngrijorat. Quai stătea pe capră, chiar în faţa lui, cu hăţurile libere, privind inexpresiv la cadavrele din jur.

Femeia întoarse unul dintre trupuri şi îl adulmecă. Piele deschisă la culoare, buze vinete, fără miros, deocamdată.

– Nu s-a întâmplat de prea multă vreme. Poate acum două zile.

– Şi nu e nicio muscă? întrebă Nouădegete uitându-se bănuitor la cadavre. Doar câteva păsări cocoţate pe ele le urmăreau mişcările.

– Nimic altceva decât păsări. Şi nici măcar nu mănâncă. Straniu.

– Nu chiar, prietene!

Ferro ridică brusc capul. Un bărbat se apropia cu paşi mari de ei, traversând iute câmpul de luptă. Un alb înalt, zdrenţăros, cu o bucată de lemn noduros în mână. Păr vâlvoi şi slinos, barbă lungă şi încâlcită. Ochi bulbucaţi şi strălucitori şi sălbatici pe chipul cu riduri adânci. Ferro îl privi lung, nereuşind să-şi dea seama cum de ajunsese să se apropie atât de mult de ei fără ca ea să-l simtă.

La auzul glasului lui, păsările se ridicară de pe cadavre, dar nu se împrăştiară speriate, care încotro, ci zburară spre el, iar unele i se aşezară pe umeri, altele începură să planeze în jurul capului său în cercuri largi. Ferro smulse o săgeată din tolbă şi dădu să-şi apuce arcul, dar Bayaz întinse braţul spre ea.

– Nu.

– Vedeţi? îi întrebă albul înalt arătând spre coloana crăpată, iar pasărea din vârful ei i se aşează pe degetul întins. Coloana de o sută cincizeci de kilometri! Mai sunt o sută cincizeci de kilometri până la Aulcus!

Lăsă mâna jos, iar pasărea i se căţără pe umăr, alături de suratele ei şi se potoli.

– Staţi chiar la marginea ţinutului mort! Nicio fiinţă nu poate veni aici dacă nu i-a fost sortit să vină!

– Bună ziua, frate! strigă Bayaz, iar Ferro îşi dosi supărată săgeata.

Alt Mag. Ar fi trebuit să bănuiască. Ori de câte ori doi din ăştia se adunau la un loc, precis urmau multe clămpăneli din buze, multe vorbe înşirate.

Adică multe minciuni.

– Marele Bayaz! răcni străinul apropiindu-se. Întâiul dintre Magi! Şi păsările cerului, şi peştii apelor, şi fiarele pământului m-au înştiinţat de sosirea ta, iar acum te văd cu propriii mei ochi şi parcă tot nu-mi vine a crede. Eşti aievea, oare? Binecuvântatele tale picioare păşesc oare pe acest pământ însângerat?

Îşi înfipse toiagul în pământ, iar pasărea cea mare şi neagră îi coborî de pe umăr şi se aşeză în vârful lui, ţinându-se strâns cu ghearele şi bătând din aripi până îşi găsi echilibrul. Prudentă, Ferro făcu un pas înapoi cu mâna la cuţit. Nu avea de gând să lase vreuna din creaturile astea să se găinăţeze pe ea.

– Zacharus, spuse Bayaz descălecând greoi. Iar lui Ferro i se păru că nu desluşeşte prea multă bucurie în glasul lui. Pari bine, sănătos, frate.

– Par istovit. Par istovit, şi murdar, şi furios. Aşa par pentru că aşa mă simt. Greu mai dă omul de tine, Bayaz. Te-am căutat de-a lungul şi de-a latul câmpiei.

– Ne-am ascuns vederii cât am putut. Şi aliaţii lui Khalul sunt pe urmele noastre.

Ochii lui Bayaz se aplecară asupra carnagiului.

– Tu ai făcut asta?

– Tânărul Glotus, aflat sub protecţia mea, a făcut-o. E aprig ca un leu, drept îţi spun, şi e un împărat la fel de mare precum cei din vechime! L-a capturat pe cel mai mare rival, pe fratele lui, Scario, şi l-a iertat, pufni Zacarus. Nu aşa îl sfătuisem eu, dar tinerii de azi fac totul numai după capul lor. Ce vezi aici sunt ultimii oameni ai lui Scario. Cei care nu au vrut să se predea.

Îşi flutură nepăsător mâna spre cadavre, iar pasărea flutură din aripi împreună cu el.

– Are şi clemenţa limitele ei, remarcă Bayaz.

– Nu au vrut să intre în ţinuturile moarte, aşa că s-au hotărât să ne înfrunte aici şi aici au şi murit, la umbra coloanei de o sută

cincizeci de kilometri. Glotus le-a luat stindardul celei de-a Treia Legiuni. Exact acelaşi stindard sub care a luptat Stolicus. Relicvă a Timpurilor Străvechi! Aşa cum suntem noi, frate.

Dar Bayaz nu păru impresionat.

– O bucată de cârpă veche. Care nu le-a fost câtuşi de puţin de folos amărâţilor ăstora. Nu eşti mai bărbat dacă duci cu tine o zdreanţă plină de molii.

– Poate că nu. Adevărul e că e foarte decolorată. Iar pietrele preţioase din broderie au fost de multă vreme smulse şi vândute pe arme.

– În zilele astea pietrele preţioase sunt un lux, însă toată lumea are nevoie de arme. Unde este acum tânărul tău împărat?

– Pe drumul de întoarcere spre vest, fără a face un popas ca să-şi incinereze morţii. Se îndreaptă spre Darmium, să-l asedieze şi să-l spânzure pe nebunul ăla de Cabrian de zidurile cetăţii. Poate după aceea vom avea, în sfârşit, pace.

Bayaz scoase un fornăit trist.

– Dar mai poţi să-ţi aminteşti ce înseamnă pacea?

– Ai fi surprins să afli cât de multe îmi amintesc, răspunse Zacharus, holbându-se la Bayaz cu ochii săi bulbucaţi. Dar ce se mai întâmplă în lumea largă? Ce mai face Yulwei?

– Stă cu ochii în patru, ca întotdeauna.

– Şi ce mai ştii de celălalt frate al nostru, oaia neagră a familiei, marele Profet Khalul?

Trăsăturile lui Bayaz se înăspriră.

– Devine din ce în ce mai puternic. S-a pus în mişcare. Simte că timpul lui a venit.

– Şi, bineînţeles, tu intenţionezi să-l opreşti?

– Ce altceva să fac?

– Hmmm. Ultima oară când am auzit de el, Khalul era în sud, însă tu te îndrepţi spre vest. Te-ai rătăcit, frate? N-ai să găseşti nimic acolo, în afară de ruinele trecutului.

– Trecutul ascunde multă putere.

– Putere? Ha! Nu te-ai schimbat. Şi ai nişte tovarăşi de călătorie tare ciudaţi, Bayaz. Fireşte, îl cunosc pe tânărul Malacus Quai. Cum o mai duci, povestitorule? îi strigă el ucenicului. Cum îţi merge, vorbăreţule? Cum se poartă fratele meu cu tine?

Quai rămase cocârjat în căruţă.

– Destul de bine.

– Destul de bine? Doar atât? Măcar ai învăţat să-ţi ţii gura. Cum de-ai reuşit să-l înveţi asta, Bayaz? Eu n-am putut să-l fac

să tacă, oricât m-am străduit.

Bayaz se încruntă la Quai.

– N-a fost prea greu.

– Aşa deci. Cum spunea Juvens? Cele mai bune lecţii sunt acelea pe care le înveţi singur.

Zacharus îşi propti ochii bulbucaţi asupra lui Ferro, iar păsările, toate ca una singură, îşi întoarseră mărgelele ochilor în aceeaşi direcţie.

– Stranie fiinţă.

– Are sângele potrivit.

– Tot mai ai nevoie şi de cineva care să fie în stare să vorbească cu spiritele.

– El, făcu Bayaz un semn din cap spre Nouădegete.

Albul cel uriaş îşi făcuse de lucru cu şaua până în acel moment şi ridică derutat privirea.

– El? se încruntă Zacharus.

Multă furie, îşi spuse Ferro, dar şi ceva tristeţe şi teamă. Păsările de pe umerii şi de pe capul lui, de pe vârful toiagului lui, se îndreptară şi începură să bată din aripi şi să chirăie.

– Ascultă-mă, până nu e prea târziu, frate. Renunţă la toată prostia asta. Vin alături de tine împotriva lui Khalul. Alături de tine şi de Yulwei. Toţi trei împreună, ca în Timpurile Străvechi, împotriva Creatorului. Magii uniţi. Am să te ajut.

Urmă o tăcere prelungă şi riduri aspre acoperiră chipul lui Bayaz.

– Ai să mă ajuţi? Ar fi trebuit să mă ajuţi mai de mult, după prăbuşirea Creatorului, când te-am implorat s-o faci. Poate că atunci am fi putut să distrugem nebunia lui Khalul înainte să prindă rădăcini. Acum tot Sudul e năpădit de Devoratori care se poartă de parcă ar fi la ei acasă, batjocorind pe faţă cuvântul sacru al învăţătorului nostru! Dar cred că singuri noi trei nu mai suntem de ajuns acum. Şi atunci ce ai să faci? Ai s-o convingi pe Cawneil să-şi lase cărţile? Ai s-o cauţi pe Leru în tot Cercul Lumii şi ai s-o scoţi la suprafaţă de sub piatra unde s-a târât? Ai să-l aduci înapoi pe Karnault din largul oceanului, sau pe Anselmi şi pe Dintespart din ţinutul morţilor? Magii uniţi, spui? – şi buzele lui Bayaz se strâmbară într-un rânjet sarcastic. A trecut vremea aceea, frate. Corabia aia a plecat din port de mult timp şi nu se va mai întoarce niciodată, iar noi nu suntem la bord!

– Înţeleg! şuieră Zacharus, bulbucându-şi şi mai mult ochii injectaţi. Şi dacă vei găsi ceea ce cauţi, ce ai să faci atunci? Chiar

crezi că vei fi în stare să deţii controlul? Ai îndrăzneala să-ţi închipui că tu vei reuşi acolo unde Glustrod şi Kanedias şi Juvens însuşi au dat greş?

– Am învăţat din greşelile lor.

– Nu prea cred! N-ai face decât să pedepseşti o crimă cu una şi mai gravă!

Buzele subţiri ale lui Bayaz deveniră parcă şi mai subţiri, iar obrajii lui supţi deveniră şi mai supţi. Nu de teamă, nu din cauza tristeţii, ci pentru că şi el era foarte furios.

– Nu eu am fost de vină pentru toate astea, *frate!* Am încălcat eu oare a Doua Lege? Am târât eu oare în sclavie jumătate din populaţiile din sud doar ca să-mi satisfac orgoliul?

– Nu, dar toţi avem partea noastră de vină, iar tu mai mult decât ceilalţi. E straniu cum de eu sunt în stare să-mi amintesc lucruri pe care tu le omiţi dinadins. Cum te-ai certat cu Khalul. Cum Juvens s-a hotărât să vă separe. Cum l-ai căutat pe Creator şi l-ai convins să-ţi împărtăşească tainele lui.

Zacharus scoase un hohot de râs aspru, ca un cotcodăcit furios, iar păsările croncăniră şi cârâiră împreună cu el.

– Cutez a spune că nu a avut niciodată intenţia să-şi împartă fiica cu tine, ce spui, Bayaz? Fiica Creatorului? Tolomei? Ai cumva loc în memorie pentru ea?

Ochii lui Bayaz aruncară săgeţi de gheaţă.

– Poate că eu sunt de vină, şopti el. Atunci şi rezolvarea trebuie să vină tot de la mine...

– Crezi că lui Euz i s-a năzărit să dea Prima Lege doar pentru că n-avea ce face? Crezi că Juvens a dus lucrul acesta la Marginea Lumii pentru că *nu e periculos?* E... e malefic!

– Malefic? pufni dispreţuitor Bayaz. Cuvânt de speriat copiii. Cuvânt pe care-l folosesc cei ignoranţi pentru cei care nu sunt de acord cu ei. Am crezut că ne-am dezbărat de asemenea idei cu multe secole în urmă.

– Dar riscurile...

– Hotărârea mea este luată, spuse Bayaz cu voce neclintită şi aspră. De ani întregi mă gândesc la asta. Ai spus ce-ai avut de spus, Zacharus, dar nu-mi dai de ales. Încearcă să mă opreşti, dacă simţi că trebuie. Sau dă-te la o parte.

– Înseamnă că nu s-a schimbat nimic.

Bătrânul se întoarse spre Ferro. Chipul zbârcit îi tresărea, iar păsările îşi întoarseră ochii rotunzi şi negri după ai lui.

– Tu ce spui, sânge de diavol? Ştii cumva ce te va pune să

atingi? Înţelegi cumva ce te va pune să duci? Ai cea mai vagă idee de pericolele care te pândesc?

O pasăre mai micuţă îşi luă zborul de pe umărul lui şi începu să freamăte în jurul capului lui Ferro.

– Ai face bine s-o iei la goană încotro vezi cu ochii şi să nu te opreşti! Voi toţi ar trebui să fugiţi de aici!

Buzele lui Ferro se strâmbară într-un rictus dispreţuitor. Plesni pasărea de deasupra ei şi aceasta se prăbuşi la pământ unde începu să ţopăie şi să piuie printre cadavre. Suratele ei chirăiră şi şuierară şi îşi cloncăniră furia, dar nu le băgă în seamă.

– Nu ştii nimic despre mine, prost bătrân cu barbă murdară. Nu te preface că m-ai înţelege sau că ai şti ce am în minte sau ce mi s-a promis. De ce te-aş crede pe tine şi nu pe celălalt mincinos bătrân? Ia-ţi păsările de aici şi vezi-ţi de treburile tale şi nu ai să păţeşti nimic. Restul nu sunt decât vorbe în vânt.

Zacharus şi păsările lui o priviră chiorâş. Bătrânul se încruntă, deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi şi o închise când Ferro se aruncă în şa şi îşi îndemnă calul la galop spre vest. În spatele ei se auzea zgomotul surd făcut de copitele celorlalţi cai, se auzea plesnetul dârlogilor lui Quai, apoi vocea lui Bayaz.

– Ia aminte la păsările văzduhului, la peştii apelor, la fiarele pământului. Curând vei afla că a fost omorât Khalul şi că de Devoratori s-a ales praful şi pulberea, că toate greşelile trecutului au fost îngropate, aşa cum s-ar fi cuvenit să se întâmple de multă vreme.

– Sper să ai dreptate, dar mă tem că veştile pe care le voi afla vor fi mai rele.

Ferro se uită în urmă şi îi văzu pe cei doi schimbând o ultimă privire îngheţată.

– Greşelile trecutului nu pot fi îngropate prea uşor. Sincer sper să dai greş.

– Priveşte în jur, prietene, surâse Întâiul dintre Magi cocoţându-se pe cal. Niciuna dintre speranţele tale nu a devenit vreodată realitate.

Şi, astfel, grupul se îndepărtă de cadavre în tăcere, pe lângă coloana de o sută cincizeci de kilometri, intrând în ţinutul mort. Spre ruinele trecutului. Spre Aulcus.

Sub un cer tot mai întunecat.

O chestiune de timp

Arhilectorului Sult
Şef al Inchiziţiei Maiestăţii Sale

Eminenţă,

Au trecut deja şase săptămâni de când ne împotrivim gurkienilor. În fiecare dimineaţă, aceştia ne sfidează focul ucigător şi reuşesc să arunce pământ şi bolovani în şanţul nostru. În fiecare noapte, coborâm oameni pe ziduri ca să îl cureţe. În pofida tuturor eforturilor noastre, au izbândit totuşi să umple canalul în două locuri. De atunci, în fiecare zi, grupuri de asalt ies din liniile armatei gurkiene şi îşi instalează scările pe zidurile noastre, iar unii chiar se urcă pe ele, dar sunt respinşi cu violenţă de soldaţii noştri.

În tot acest timp, catapultele îşi continuă bombardamentul, iar câteva porţiuni din zidurile noastre au fost semnificativ slăbite. Le-am sprijinit cum am putut, dar s-ar putea să nu treacă multă vreme până când vor găsi o breşă accesibilă. Am ridicat baricade înlăuntrul cetăţii pentru a ne putea împotrivi lor, în eventualitatea în care vor reuşi să pătrundă în Oraşul Inferior. Fortificaţiile noastre sunt testate la limită, dar nimeni nu se gândeşte la capitulare. Vom continua lupta.

Ca întotdeauna, Eminenţă, slujesc şi mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Glokta îşi ţinu răsuflarea, lingându-şi gingiile goale, când privi prin lunetă la norii de colb care se aşezau pe acoperişurile din mahalale. Se stinseră ultimele bubuituri şi pocnete şi, în acea clipă, Dagoska fu cuprinsă de o tăcere stranie. *Lumea întreagă şi-a ţinut respiraţia.*

Atunci un urlet îndepărtat ajunse pe balconul lui, ricoşând în înalturi din zidurile Citadelei. Urlet pe care şi-l amintea mult prea bine de pe câmpurile de luptă vechi şi noi. *Dar fără a fi însoţit de vreo amintire fericită. Strigătul de luptă al gurkienilor. Inamicul atacă.* Ştia că acum se năpusteau peste terenul deschis din faţa

zidurilor, aşa cum făcuseră de nenumărate ori în ultimele săptămâni. *Doar că acum au pe unde să intre.*

Urmări cum siluetele minuscule ale soldaţilor se căţărau pe zidurile şi turlele colbuite de-o parte şi de cealaltă a breşei. Îşi coborî luneta ca să poată cuprinde baricadele aşezate într-un semicerc uriaş şi cele trei rânduri de soldaţi ghemuiţi în spatele lor în aşteptarea gurkienilor. Se încruntă şi îşi mişcă în cizmă laba amorţită a piciorului stâng. *Apărare aparent slăbuţă. Dar este tot ce avem.*

Acum soldaţii gurkieni începură să se reverse prin gaura mare din zid aidoma unor furnici negre care ies dintr-un muşuroi; din norii groşi de praf maroniu ieşeau puzderie de oameni care se înghesuiau unul în altul, de arme sclipitoare, de steaguri care fluturau în vânt. Coborau peste troienele de ruine şi intrau de-a dreptul într-o grindină furioasă de săgeţi. *Primii care au trecut prin deschizătură. Poziţie deloc de invidiat.* Primele rânduri fură secerate instantaneu, siluetele micuţe ale celor loviţi se prăbuşeau la pământ şi se rostogoleau pe colina de moloz din spatele zidurilor. Mulţi muriră, dar şi mai mulţi veneau din urmă, călcând în picioare trupurile camarazilor lor căzuţi, înaintând greoi peste mormanele de bolovani şi lemne, intrând în cetate.

Acum văzduhul se umplu de un alt strigăt, iar Glokta îi văzu pe ceilalţi atacând din spatele baricadelor. Soldaţi ai Uniunii, mercenari, dagoskani, toţi se repeziră la breşa pe unde pătrundeau gurkienii. De la această distanţă i se părea că toţi se deplasează cu o încetineală caraghioasă. *Un şuvoi de ulei şi unul de apă care curg unul spre celălalt.* Se întâlniră şi deveni imposibil să-i mai deosebeşti pe unii de ceilalţi. Totul devenise o masă curgătoare, semănată de luciul metalului, umflându-se şi vălurind ca marea, ici şi colo sub culorile câte unui steag mototolit.

Strigătele şi urletele întârziară deasupra oraşului, vibrând, mişcându-se în adierea vântului. Vuiet al durerii şi al furiei, larma luptei, zăngănitul armelor. Uneori părea o furtună îndepărtată, de nepătruns. Alteori, un singur ţipăt sau un singur cuvânt reuşea să ajungă până la urechile lui Glokta cu claritate uluitoare. Toate aceste zgomote îi aminteau de mulţimile de spectatori de la Competiţie. *Numai că săbiile de acum nu sunt boante. Şi ambele tabere se luptă cât se poate de serios. Mă întreb câţi or fi murit de azi dimineaţă?* Se întoarse spre generalul Vissbruck care asuda alături în uniforma lui imaculată.

– Ai luptat vreodată într-o asemenea busculadă, generale? Într-o asemenea bătălie corp la corp?

Vissbruck îi răspunse fără să-şi lase jos luneta de la ochi.

– Nu.

– Nici nu ţi-aş recomanda. Mie mi s-a întâmplat o singură dată şi nu-mi doresc absolut deloc să repet experienţa.

Strânse mai tare mânerul toiagului în palma transpirată. *Nu că aşa ceva chiar ar mai fi posibil acum.*

– De obicei luptam călare. Atacam corpuri mici de infanterie, le dezmembram şi le hăituiam. Mă dedasem nobilei îndeletniciri de a tăia în bucăţi oameni în fugă şi am căpătat nenumărate laude pentru asta. Din păcate, aveam să aflu curând că lupta pe jos este cu totul altceva. Înghesuiala este atât de mare, încât abia dacă poţi să respiri, darămite să faci acte de eroism. Eroi sunt cei care au norocul să iasă vii dintr-o asemenea încleştare, râse el sumbru. Mi-aduc aminte că fusesem împins din toate părţile până mă lipisem de un ofiţer gurkian. Eram atât de aproape unul de celălalt că ai fi zis că suntem amanţi, nu duşmani, şi niciunul din noi nu era în stare să facă vreo mişcare, să-l lovească în vreun fel pe celălalt, ci doar mârâiam ca fiarele unul la altul. Şi de pretutindeni din jurul tău te înţeapă vârfurile lăncilor. Oamenii ajung să fie împinşi în tăişurile armelor camarazilor lor, ajung să fie zdrobiţi sub tălpile camarazilor lor. Mult mai mulţi mor accidental decât premeditat.

Întreaga poveste nu e nimic altceva decât un ghinion imens.

– Urâtă afacere, murmură Vissbruck, dar trebuie făcută.

– Într-adevăr. Într-adevăr.

Acum Glokta zări un stindard gurkian, zdrenţuit şi pătat, fluturând deasupra gloatei în clocote. De pe ziduri se aruncau bolovani peste invadatori. Soldaţii se înghesuiau unii în alţii, neputincioşi, neavând unde să se ascundă, umăr lângă umăr, incapabili să se mişte. Peste capetele lor fu răsturnat un cazan uriaş cu apă fiartă. Deja de când intraseră prin breşa din zid, gurkienii îşi pierduseră aspectul rigid şi ordonat, iar acum această masă amorfă începu să şovăie. Apărătorii Dagoskăi îi înconjurară din toate părţile, necruţători, împingându-i cu suliţele şi scuturile, lovind în dreapta şi în stânga cu sabia şi toporişca, călcându-i în picioare pe cei căzuţi.

– Îi respingem! se auzi exclamaţia lui Vissbruck.

– Da, şopti Glokta uitându-se prin ochean la bătălia aceea disperată. Aşa se pare.

Iar bucuria mea nu are limite.

Asaltul gurkienilor fusese dejucat, iar ei cădeau la pământ unul după altul pe când se împleticeau încercând să urce cu spatele dealul de moloz şi să iasă din cetate pe teren neutru. Săgeţile arcaşilor de pe ziduri răspândeau panica şi moartea în rândurile lor. Sunetul îndepărtat al uralelor de bucurie ajunse până la zidurile Citadelei.

Alt asalt respins. Zeci de gurkieni ucişi, însă întotdeauna apar încă şi mai mulţi. Dacă străpung baricadele şi intră în Oraşul Inferior, suntem terminaţi. Ne pot ataca cât de des au chef. E suficient să pierdem o singură dată şi jocul se încheie.

– Se pare că ziua este a noastră. Cea de azi, cel puţin.

Glokta şchiopătă spre colţul balconului şi privi cu luneta spre golf şi spre Marea Sudului de dincolo de el. Acolo nu se întâmpla nimic. Apele calme străluceau blând până departe, la linia orizontului.

– Şi nici urmă de corăbiile gurkiene.

Vissbruck îşi drese glasul.

– Cu cel mai profund respect…

Adică fără strop de respect, înţeleg.

– Gurkienii nu au fost niciodată navigatori pricepuţi. Există vreun motiv pentru care ar trebui să presupunem că acum au corăbii?

Niciunul în afară de vorbele unui vrăjitor negru şi bătrân care a apărut în camera mea, în toiul nopţii şi care m-a sfătuit să mă uit după corăbiile alea.

– Doar pentru că nu suntem în stare să observăm un lucru, nu înseamnă că lucrul acela nu există. Împăratul gurkian ne ţine deja pe jar. Poate că-şi menajează flota, aşteptând un moment mai bun de atac, refuzând să-şi dezvăluie întreaga forţă până nu este absolut necesar.

– Dar cu corăbii ar putea institui o blocadă, ne-ar putea înfometa, ne-ar putea ocoli fortificaţiile! Nu ar fi trebuit să irosească vieţile atâtor soldaţi…

– Împăratul din Gurkhul are soldaţi din belşug. Şi uite ce deschizătură mare au făcut în ziduri.

Glokta cercetă cu privirea zidurile până dădu de celălalt punct slab. Se observau crăpăturile din partea interioară a zidului, proptit în locul acela cu grinzi grele. Însă tot se încovoia înspre înăuntru. Mai mult cu fiecare zi care trecea.

– Şi curând vor avea şi o a doua breşă. Ne-au astupat şanţul

în patru locuri. Iar în tot acest timp, noi ne împuţinăm şi ne scade moralul. Nu au nevoie de corăbii.

– Dar şi noi avem corăbiile noastre.

Glokta fu surprins să-l descopere pe general doar la o jumătate de pas în spatele lui, adresându-i-se pe un ton mieros, dar insistent şi privindu-l în ochi cu toată sinceritatea de care era capabil. *Ca unul care face planuri de nuntă. Sau trădare. Oare despre care din cele două să fie vorba?*

– Încă mai avem timp, se precipită Vissbruck cu glas şoptit şi cu ochii-i alergând prudenţi până la uşă şi înapoi. Noi deţinem controlul asupra golfului. Şi câtă vreme mai avem Oraşul Inferior, controlăm şi cheiurile. Îi putem scoate de aici pe cetăţenii Uniunii. Măcar pe civili. În Citadelă au mai rămas soţiile şi copiii unor ofiţeri, şi mai sunt şi nişte negustori şi nişte meşteşugari răzleţiţi prin Oraşul Superior care nu au vrut să plece când au plecat ceilalţi. Am putea s-o facem foarte grabnic.

Glokta se încruntă. *Poate că are dreptate, însă ordinele Arhilectorului au fost altele. Civilii trebuie să se descurce pe cont propriu dacă vor să plece de aici. Iar trupele Uniunii nu pleacă nicăieri. Decât la propriile ruguri funerare, fireşte.* Însă Vissbruck îi luă tăcerea drept un semn de încurajare.

– Dacă îmi ordoni, am putea s-o facem chiar în seara aceasta, şi vom fi cu toţi duşi de aici înainte ca…

– Şi ce se va întâmpla cu noi, generale, când vom coborî din corăbii pe pământul Uniunii? Vom avea parte de o reuniune înduioşătoare cu mai-marii noştri din Agriont? Unii dintre noi vor vărsa lacrimi destul de curând, nu am nicio îndoială în privinţa asta. Sau zici că ar fi mai bine să luăm corăbiile şi să pornim spre mult prea îndepărtatul Suljuk, unde vom duce vieţi lungi şi îndestulate? spuse Glokta clătinând încetişor din cap. E o iluzie încântătoare, dar atâta tot. Ordinele noastre sunt să apărăm cetatea. Nici vorbă să capitulăm. Nici vorbă să ne retragem. Nici vorbă să luăm corăbiile şi să plecăm acasă.

– Nu plecăm acasă, repetă posomorât Vissbruck. În tot acest timp gurkienii se apropie tot mai mult cu fiecare zi care trece, pierderile noastre cresc şi până şi cel mai de joasă speţă calic din cetate îşi dă seama că nu mai putem apăra multă vreme zidurile. Oamenii mei sunt în pragul revoltei, iar pe mercenari nu ne putem bizui. Ce vrei să le mai spun? Că în ordinele Consiliului Închis nu se spune nimic despre retragere?

– Spune-le că aşteptăm să ne vină întăriri din zi în zi.

– Le spun asta de săptămâni întregi!
– Atunci n-ar trebui să mai conteze câteva zile în plus.
Vissbruck bătu des din pleoape.
– Şi-mi este permis să întreb când anume vor sosi întăririle?
– În…, spuse Glokta rar, îngustându-şi ochii,… Orice moment. Până atunci, ne apărăm.
– Dar de ce? întrebă Vissbruck cu voce piţigăiată ca de fetişcană. Pentru ce? E imposibil! Toate pierderile astea inutile! De ce, fir-ar să fie?
De ce? Mereu de ce. M-am săturat să tot întreb.
– Dacă tu crezi că am habar ce e în mintea Arhilectorului, înseamnă că eşti un idiot mai mare decât mi-am închipuit, răspunse Glokta dus pe gânduri şi sugându-şi gingiile. Dar ai dreptate într-o privinţă. Trebuie să ne pregătim să ne retragem în Oraşul Superior.
– Dar… dacă abandonăm Oraşul Inferior, abandonăm şi docurile! Şi atunci nu vom mai putea primi provizii! Şi nici întăriri, presupunând că vor veni! Ce s-a ales de discursul tău înălţător, Superiorule? Când mi-ai spus că zidurile Oraşului Superior sunt prea lungi şi prea slabe? Că dacă vor cădea zidurile fortificate ale cetăţii, oraşul va fi sortit pieirii? Că trebuie să-i învingem acolo, sau n-o să-i învingem deloc? Aşa mi-ai spus! Şi dacă pierdem docurile… nu vom mai putea fugi!
Dragul meu general, durduliul meu, cârnăciorul meu, nu înţelegi? Fuga nu a fost niciodată o opţiune.
Glokta rânji larg, arătându-i lui Vissbruck găurile din gură.
– Dacă un plan eşuează, trebuie să încercăm un altul. Aşa cum ai precizat cu multă acurateţe, situaţia este disperată. Crede-mă, şi mie mi-ar conveni ca Împăratul să renunţe, pur şi simplu, şi să plece acasă, dar nu prea cred că ne putem baza pe asta, ce zici? Trimite vorbă lui Cosca şi lui Kahdia că toţi civilii trebuie scoşi la noapte din Oraşul Inferior. S-ar putea să fim nevoiţi să ne retragem în orice clipă.
Măcar nu va mai trebui să mă chinuiesc să ajung la linia frontului.
– Dar nu încap atâţia în Oraşul Superior! O să stea pe străzi!
Mai bine pe străzi decât în mormânt.
– O să doarmă în pieţe şi pe holurile clădirilor!
Mai bine decât să doarmă în pământ.
– Sunt mii de oameni acolo!
– Atunci, cu cât veţi începe mai repede, cu atât va fi mai bine.

Glokta fu nevoit să se îndoaie din şale ca să poată trece prin cadrul uşii. Căldura din încăpere era aproape insuportabilă, iar duhoarea de transpiraţie şi carne arsă îi irită gâtul.

Cu dosul mâinii tremurătoare îşi şterse ochii care deja începuseră să-i curgă şi încercă să desluşească ceva prin beznă. Cei trei practicieni se materializară din întuneric. Dispuşi în cerc, cu feţele mascate luminate de lucirea furioasă a mangalului incandescent, numai vână dură şi umbră dură. *Diavoli din iad.*

Cămaşa lui Vitari era leoarcă şi i se lipise de umeri, iar riduri de furie îi încreţeau chipul. Severard era gol până la brâu, gâfâielile îi erau înăbuşite de mască, iar transpiraţia îi picura din părul lins. Frost era atât de ud, de parcă tocmai ce ar fi venit din ploaie, stropii graşi de sudoare îi curgeau pe pielea albă; îşi ţinea maxilarele proeminente încleştate. Singura persoană din încăpere care nu părea a simţi disconfortul era Shickel. Când Vitari îi înfipse drugul incandescent în piept, pe chip i se întipări un zâmbet extaziat. *De parcă ar fi cel mai fericit moment din viaţa ei.*

Urmărind scena, Glokta se simţi cuprins de emoţie căci îşi aminti că şi el trecuse prin aşa ceva. Îşi aminti cum se rugase, implorase, plânsese în hohote cerând îndurare. Îşi aminti senzaţia metalului pe piele. *Atât de îngrozitor de fierbinte, încât părea aproape rece.* Îşi aminti urletele sale lipsite de logică. Mirosul greu al propriei cărni arse. Acelaşi miros pe care îl simţea şi acum. *Mai întâi trebuie să pătimeşti tu însuţi, apoi să pricinuieşti altora aceeaşi suferinţă, apoi să porunceşti altora să tortureze. Aşa funcţionează lucrurile în viaţă.* Ridică din umerii care îl dureau tare şi intră şchiopătând în cameră.

– Ceva progrese? croncăni el.

Severard îşi îndreptă spatele cu un geamăt şi îşi şterse transpiraţia care îi şiroia pe frunte.

– Nu ştiu cum se simte ea, dar eu mai am puţin şi dau în primire.

– Nu ajungem nicăieri aşa! exclamă Vitari, aruncând drugul de fier în coşul cu tăciuni aprinşi şi stârnind o explozie de scântei. Am încercat cu sabia, am încercat cu ciocanul, am încercat cu apa, am încercat cu focul. Nu vrea să scoată niciun cuvânt. Căţeaua asta nenorocită e din piatră.

– E mai moale decât piatra, şuieră Severard, dar nu seamănă cu noi.

Luă un cuţit de pe masă care aruncă sclipiri portocalii în întuneric, se aplecă şi crestă adânc antebraţul subţire al lui Shickel. Fata nu tresări. Prin rana deschisă, roşul cărnii lucea furios. Severard îşi vârî degetul în tăietură şi îl răsuci. Shickel nu lăsă să se vadă că ar fi simţit vreo durere. Îşi scoase degetul şi îl frecă de vârful degetului mare.

– Carnea ei nu e nici măcar umedă. E ca şi cum aş tăia un cadavru vechi de o săptămână.

Glokta simţi cum începe să-i tremure piciorul, se strâmbă de durere şi se lăsă pe unicul scaun din încăpere.

– Evident, nu-i în regulă.

– Pu-tin t-put, mârâi Frost.

– Dar nu se mai vindecă la fel de repede ca înainte.

Niciuna din rănile de pe trupul fetei nu se închisese. *Toate sunt căscate, moarte şi uscate ca hălcile de carne din măcelării.* Şi nici arsurile nu trecuseră. *Are dungi negre pe piele ca fripturile făcute la grătar.*

– Stă acolo şi se holbează la noi, dar nu scoate niciun cuvânt, mai spuse Severard.

Glokta se încruntă. *Oare asta am avut în cap când am intrat în Inchiziţie? Să-mi fac din torturarea fetelor un mod de viaţă?* Îşi şterse lacrimile din ochii care îl usturau. *Nu e mai puţin adevărat, însă, că e mult mai mult şi mult mai puţin decât o fată.* Îşi aduse aminte cum încercase să-l apuce cu ghearele şi cum cei trei practicieni se forţaseră să o tragă înapoi. *Mult mai mult şi mult mai puţin decât o fiinţă umană. Dar nu trebuie să facem aceleaşi greşeli pe care le-am făcut cu Întâiul dintre Magi.*

– Trebuie să avem mintea deschisă, murmură el.

– Ştii ce ţi-ar răspunde tatăl meu la asta?

Vocea dogită şi sfărâmicioasă ca a unui bătrân era nepotrivită cu chipul acela tânăr şi neted.

Glokta simţi cum începe să i se zbată ochiul stâng, iar stropii de transpiraţie i se preling pe sub haine.

– Tatăl tău?

Shickel îi surâse şi ochii îi scânteiară în întuneric. Şi parcă şi rănile zâmbeau împreună cu ea.

– Tatăl meu. Profetul. Marele Khalul. Ar spune că o minte deschisă este aidoma unei răni deschise. Vulnerabilă la otravă. Expusă la infecţii. Dureroasă pentru cel care o are.

– Acum vrei să vorbeşti?

– Acum am ales eu să vorbesc.

– De ce?

– De ce nu? Acum ştii că este alegerea mea şi nu a ta. Întreabă-mă ce vrei să ştii, ologule. Trebuie să înveţi să profiţi de toate ocaziile care ţi se oferă. Dumnezeu ştie ce ai putea face cu ele. Cel rătăcit în deşert…

– Ştiu restul, o întrerupse Glokta.

Atât de multe întrebări, dar cum să întreb una ca asta?

– Eşti o Devoratoare?

– Nu ne place să ne numim altfel, dar da, sunt, îşi plecă ea uşor capul, nedezlipindu-şi ochii de cei ai lui Glokta. Prima dată preoţii m-au obligat s-o mănânc pe mama. Atunci când m-au găsit. Ori o mâncam, ori muream, iar dorinţa de a trăi era extrem de mare în vremea aceea. Apoi am plâns, însă asta s-a întâmplat demult, iar acum nu mai am nicio lacrimă în mine. Fireşte că mi-e silă de mine însămi. Uneori simt nevoia să ucid, alteori îmi doresc să mor. Merit să mor. Nu am nicio îndoială în privinţa asta. E singura mea certitudine.

Ar fi trebuit să am mai multă minte şi să nu mă aştept la răspunsuri directe. Aproape că mi-e dor de Pânzari. Măcar le puteam înţelege crimele. Mă rog, orice răspuns e mai bun decât niciunul.

– De ce mănânci carne de om?

– Pentru că pasărea mănâncă viermele. Pentru că păianjenul mănâncă musca. Deoarece Khalul vrea asta, iar noi suntem copiii Profetului. Juvens a fost trădat, iar Khalul a jurat să se răzbune, însă a trebuit să-i înfrunte singur pe mulţi. Aşa că a făcut marele sacrificiu şi a încălcat a Doua Lege, iar cei drepţi i s-au alăturat, tot mai mulţi cu fiecare an. Unii i s-au alăturat de bunăvoie. Alţii nu. Dar niciunul nu s-a dezis de el. Acum fraţii mei sunt nenumăraţi şi fiecare dintre noi avem câte un sacrificiu de făcut.

Glokta arătă spre tăciunii încinşi.

– Nu simţi durerea?

– Durere nu, dar căinţă din plin.

– Ciudat. La mine e exact pe dos.

– Dacă aşa stau lucrurile, cred că faci parte din cei norocoşi.

Superiorul pufni:

– Uşor de zis atunci când poţi să urinezi fără să-ţi vină să zbieri.

– Acum nici nu-mi mai aduc aminte cum e durerea. Totul a fost cu mult timp în urmă. Darurile sunt diferite pentru fiecare dintre noi. Putere şi viteză şi rezistenţă dincolo de limitele

omeneşti. Unii dintre noi pot lua alte înfăţişări, sau pot înşela ochiul, sau pot chiar să folosească Arta, aşa cum Juvens şi-a învăţat ucenicii să o facă. Darurile sunt diferite, dar blestemul este acelaşi.

Se uită lung la Glokta cu capul plecat pe umăr.

Ia să ghicim.

– Nu poţi să te opreşti din mâncat.

– Niciodată. Din motivul acesta apetitul gurkienilor pentru sclavi nu are sfârşit. Nu ai cum să te împotriveşti Profetului. Ştiu bine asta. Marele Părinte Khalul, spuse şi îşi rostogoli cu veneraţie ochii spre tavan. Arhiereu al Templului din Sarkant. Cel mai sfânt dintre toţi cei ale căror tălpi au atins vreodată pământul. Cel mai umil dintre cei mândri, cel care îndreaptă nedreptăţile, cel care rosteşte adevărurile. Cel care străluceşte cu lumina stelelor. Cel care vorbeşte cu vocea lui Dumnezeu. Cel care…

– … se cacă aur, bineînţeles. Şi tu crezi toate tâmpeniile astea?

– Ce contează ce cred eu? Nu eu fac alegerile. Când stăpânul tău îţi dă o sarcină, trebuie să o îndeplineşti cât mai bine. Chiar dacă sarcina este una sinistră.

Măcar atâta lucru înţeleg şi eu.

– Unora dintre noi ne vin bine doar sarcinile sinistre. Odată ce ţi-ai ales stăpânul…

Hohotele uscate de râs ale lui Shickel umplură încăperea.

– Foarte puţini sunt aceia care pot alege. Facem doar ceea ce ni se spune. Stăm în picioare sau cădem lângă cei care s-au născut lângă noi, care arată ca noi, care vorbesc aceeaşi limbă. Şi în tot timpul acesta ştim la fel de multe despre motivele pentru care facem ceea ce facem cât ştie ţărâna în care ne întoarcem.

Capul îi căzu pe o parte, iar rana din umăr se deschise ca o gură lacomă.

– Crezi că mie îmi place ce am devenit? Crezi că nu visez să fiu la fel ca toţi ceilalţi? Dar odată venită schimbarea, nu mai există cale de întoarcere. Niciodată. Înţelegi ce-ţi spun?

O, da. Puţini sunt cei care înţeleg mai bine.

– De ce ai fost trimisă aici?

– Faptele celor drepţi nu sfârşesc niciodată. Am venit să mă asigur că Dagoska se va întoarce în turmă, unde îi este locul. Să mă asigur că oamenii ei se închină lui Dumnezeu aşa cum i-a

învăţat Profetul. Să mă asigur că fraţii şi surorile mele au ce mânca.

– Se pare că ai dat greş.

– Alţii vor veni după mine. Nu ai cum să te împotriveşti Profetului. Soarta îţi este pecetluită.

Măcar atâta lucru ştiu şi eu. Să încercăm o altă abordare.

– Ce ştii… despre Bayaz?

– Ah, Bayaz. A fost fratele Profetului. El este începutul acestei poveşti, şi tot el îi va fi sfârşit, îşi coborî ea vocea până aproape de şoaptă. Este un mincinos şi un trădător. Şi-a ucis stăpânul. L-a omorât pe Juvens.

Glokta se încruntă.

– Nu asta-i povestea pe care am auzit-o eu.

– Biet om distrus, fiecare dintre noi avem adevărul nostru. Nu ai aflat încă?

Îşi încreţi buzele şi continuă:

– Nu înţelegi nimic despre războiul în care lupţi, nimic despre armele pe care le foloseşti, despre victimele făcute, despre victorii şi despre înfrângerile de fiecare zi. Nici nu bănuieşti care sunt taberele, sau cauzele, sau motivele. Luptele se dau pretutindeni. Mi-e milă de tine. Nu eşti nimic altceva decât un câine care încearcă să priceapă argumentele celor învăţaţi, însă nu aude decât lătrături în jur. Cei drepţi sunt aproape. Khalul va curăţa pământul de minciuni şi va construi o nouă ordine. Juvens va fi răzbunat. Aşa este prevestit. Aşa este sorocit. Aşa este făgăduit.

– Mă îndoiesc că ai să apuci momentul acela.

Fata îi zâmbi larg.

– Nici tu nu-l vei apuca. Tatăl meu ar fi preferat să cucerească oraşul acesta fără luptă, dar dacă trebuie să se lupte pentru el, atunci se va lupta, fără milă şi mânat de furia lui. Acesta este primul pas pe calea pe care a ales-o. Pe calea pe care a ales-o pentru noi toţi.

– Care este următorul pas?

– Chiar crezi că stăpânii mei îmi împărtăşesc planurile lor? Ai tăi aşa fac? Nu sunt decât un vierme. Nu sunt nimic. Şi totuşi sunt mai mult decât eşti sau vei fi tu vreodată.

– Ce urmează? şuieră Glokta, dar nu obţinu decât o tăcere adâncă.

– Răspunde-i, şuieră şi Vitari.

Frost scoase un fier înroşit dintre tăciunii aprinşi şi vârî vârful

incandescent în umărul gol al lui Shickel. Un fum urât mirositor sâsâi din rană, pielea sfârâi, însă fata nu mai spuse niciun alt cuvânt. Doar privea cu ochi leneşi şi fără strop de emoţie cum îi arde carnea. *Nu mai sunt răspunsuri aici. Doar şi mai multe întrebări. Întotdeauna mai multe întrebări.*

– Mi-a ajuns, mârâi Glokta apucându-şi toiagul şi ridicându-se cu greu în picioare, bâţâindu-se inutil ca să-şi dezlipească hainele de spinarea asudată.

Vitari i-o arătă pe Shickel, ai cărei ochi lucioşi încă îl mai fixau pe Glokta de sub pleoapele pe jumătate închise, al cărei surâs vag încă îi mai stăruia pe buze.

– Ce facem cu chestia asta?

Chestia asta este un agent de sacrificiu trimis de stăpân şi împotriva voinţei sale într-un loc foarte îndepărtat ca să se lupte, ca să ucidă, din motive pe care nu le înţelege. Sună cunoscut? Glokta se strâmbă întorcându-şi spatele îndurerat la cei din încăperea rău mirositoare.

– Daţi-i foc.

Glokta stătea pe balcon în înserarea clară şi se uita supărat spre Oraşul Inferior.

Bătea tare vântul aici sus, pe stâncă, vânt rece venit de pe mare, care-i biciuia faţa lui Glokta, îi biciuia degetele de pe balustrada uscată, îi bătea poalele mantiei de picioare. *Asta-i toată iarna de care o să avem parte în creuzetul ăsta afurisit.* Flăcările torţelor de lângă uşă se zbăteau şi pâlpâiau în cuştile lor din fier, lumini instabile în bezna care-şi regrupa forţele. Mai departe erau mai multe lumini. Mult mai multe. Lumini ale lămpilor de pe corăbiile Uniunii ancorate în port îşi fulgerau şi îşi spărgeau reflexiile în apa golfului. Lumini licăreau în ferestrele palatelor întunecate de sub Citadelă, în vârfurile clopotniţelor semeţe ale Marelui Templu. Mai jos, în mahalale, ardeau mii de torţe. Râuri formate din puncte mici de lumină se revărsau afară din case pe drumuri, spre porţile Oraşului Superior. *Refugiaţii care-şi părăsesc casele amărâte. Îndreptându-se spre un adăpost amărât. Mă întreb oare câtă vreme vom mai putea să le asigurăm protecţia după ce vor cădea zidurile cetăţii?* Dar cunoştea deja răspunsul. *Foarte puţin.*

– Superiorule!

– Ce să vezi, maestrul Cosca! Mă bucur că ai găsit timp să treci pe la mine.

– Nimic nu-mi place mai mult decât o plimbare în aerul serii după o încăierare.

Mercenarul se apropie ţanţoş de Glokta. Chiar şi în penumbra serii schimbarea lui era evidentă. Pasul îi era mai elastic, ochii îi scânteiau, îşi pieptănase cu grijă părul şi îşi pomădase mustaţa. *Dintr-odată pare cu vreo câţiva centimetri mai înalt şi cu vreo zece ani mai tânăr.* Se duse lângă balustradă, închise ochii şi inspiră adânc.

– Arăţi uimitor de bine pentru un om care tocmai ce a ieşit dintr-o bătălie.

Styrianul îi rânji larg.

– N-am prea fost în mijlocul bătăliei, ci, mai degrabă, în spatele ei. Întotdeauna am fost de părere că prima linie a frontului nu e un loc potrivit pentru luptă. Din cauza larmei nu-mi poate auzi nimeni comenzile. În plus, sunt şi foarte mari şansele de a fi ucis acolo.

– Fără îndoială. Cum ne-a mers?

– Gurkienii sunt tot afară, aşa că zic că ne-a mers destul de binişor. Mă cam îndoiesc că morţii ar fi de acord cu mine, dar cui îi pasă de părerea lor? glumi el, scărpinându-şi vesel gâtul. Azi ne-a mers bine. Dar cine poate spune cum ne va merge mâine sau poimâine? Tot nicio şansă să primim întăriri?

Glokta clătină din cap, iar styrianul scoase un oftat prelung.

– Desigur că mie mi-e totuna, dar poate că ar fi bine să ai în vedere o retragere câtă vreme mai stăpânim golful.

Toţi ar dori să se retragă. Chiar şi eu. Glokta pufni:

– Membrii Consiliului Închis mă ţin din scurt şi ei spun nu. Onoarea Regelui nu ne îngăduie să ne retragem, mi s-a comunicat. Se pare că onoarea lui este mai de preţ decât vieţile noastre.

Cosca ridică din sprâncene:

– Onoare, zici? Ce naiba e asta? Fiecare are propria idee despre asta. Nu poţi s-o bei. Nu poţi s-o fuţi. Cu cât ai mai multă, cu atât îţi face mai rău, iar dacă nu ai deloc, nici nu-i duci dorul, filosofă el clătinând din cap. Dar sunt unii care cred că-i cel mai bun lucru de pe faţa pământului.

– Îhî, îl aprobă Glokta lingându-şi gingiile goale.

Onoarea valorează mult mai puţin decât picioarele sau dinţii. Am plătit foarte scump pentru lecţia asta. Se uită la umbrele zidurilor pe care ardeau focuri. Încă se mai desluşeau zgomote de luptă. O săgeată răzleaţă cu vârful aprins se înălţă în văzduh

şi căzu printre ruinele mahalalelor. *Chiar şi acum mai continuă tărăşenia asta afurisită.* Trase aer adânc în piept.

– Ce şanse avem să mai rezistăm încă o săptămână?

– Încă o săptămână? îşi ţuguie Cosca buzele. Şanse rezonabile.

– Două?

– Două săptămâni? plesni Cosca din limbă. Mai puţin bune.

– Ceea ce înseamnă că o lună ar fi o cauză pierdută.

– Pierdută este cuvântul.

– Parcă toată situaţia asta îţi face plăcere?

– Mie? Specialitatea mea sunt cauzele pierdute, rânji mercenarul la Glokta. În vremurile astea numai ele mă mai acceptă.

Cunosc senzaţia.

– Ţine zidurile cetăţii cât de mult poţi, apoi retrage-te. Următoarea linie de apărare vor fi zidurile Oraşului Superior.

Zâmbetul lui Cosca străluci în întuneric.

– Le ţin cât de mult pot, apoi mă retrag! Abia aştept!

– Şi poate ar fi bine să pregătim nişte surprize pentru oaspeţii noştri gurkieni pe care să le găsească atunci când vor fi trecut de ziduri, făcu Glokta un gest nepăsător din mână. Nişte gropi camuflate, nişte ţepe unse cu fecale, chestii din astea. Bănuiesc că ai ceva experienţă în tipul ăsta de război.

– Am experienţă în toate tipurile de război, spuse Cosca şi îşi ciocni călcâiele salutând milităreşte. Ţepe şi căcat! Asta-i onoarea ta.

Ăsta este războiul. Singura onoare este victoria.

– Că a venit vorba despre onoare, poate că ar fi bine să-i spui prietenului nostru, generalul Vissbruck, unde anume amplasezi toate aceste capcane. Ar fi păcat dacă ar pica într-o ţeapă din greşeală.

– Desigur, Superiorule. Mare păcat.

Glokta încleştă pumnul pe balustrada balconului.

– Trebuie să-i facem pe gurkieni să plătească pentru fiecare palmă de pământ. *Trebuie să-i facem să plătească pentru piciorul meu distrus.* Pentru fiecare centimetru din cetate. *Pentru dinţii mei lipsă.* Pentru fiecare bojdeucă amărâtă şi pentru fiecare baracă dărăpănată şi pentru fiecare deget de teren colbuit. *Pentru ochiul meu care curge şi pentru spinarea mea diformă şi pentru umbra asta scârboasă pe care o numesc viaţă.*

Îşi linse gingiile goale.

– Fă-i să plătească.

– Excelent! Cei mai buni gurkieni sunt cei morţi!

Mercenarul se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă în clinchet de pinteni, lăsându-l pe Glokta singur pe acoperişul plat.

O săptămână? Da. Două săptămâni? Poate. Mai mult? Imposibil. Poate că nu vor veni corăbii să ne atace, dar şi aşa bătrânul vrăjitor Yulwei a avut dreptate. Şi Eider a avut dreptate. N-am avut niciodată nicio şansă. Cu toate eforturile noastre, cu toate sacrificiile noastre. Dagoska va cădea cu siguranţă. Acum nu mai este decât o chestiune de timp.

Privi la oraşul întunecat. Era greu să deosebească în beznă marea de uscat, luminile de pe corăbii de luminile din clădiri, torţele de pe chei de torţele din mahalale. Totul nu era decât o harababură de puncte luminoase plutitoare, imateriale. Nu exista decât o unică certitudine.

S-a terminat cu noi. Nu în noaptea asta, dar curând. Suntem înconjuraţi, iar plasa se strânge tot mai mult în jurul nostru. Este doar o chestiune de timp.

Cicatrice

Ferro scotea cusăturile, una câte una – retezând cu precizie firele cu vârful scânteietor al cuţitului ei, trăgându-le din pielea lui Luthar cu degete negre iuţi şi sigure în mişcări, urmărind operaţiunea cu ochii galbeni îngustaţi de concentrare. Logen privea, minunându-se de iscusinţa ei. Văzuse adesea asemenea lucruri, dar niciodată atât de bine realizate. Luthar nici măcar nu mai arăta că l-ar fi durut, deşi în ultimul timp părea mereu copleşit de durere.

– Îi mai pui vreun bandaj?

– Nu. Acum lăsăm rana să respire.

Ieşi şi ultimul fir, iar Ferro aruncă bucăţelele însângerate de aţe şi se lăsă pe călcâie ca să-şi admire opera.

– E bine, spuse Logen în şoaptă.

Niciodată nu şi-a imaginat că o să iasă nici pe jumătate atât de bine. În lumina focului, falca lui Luthar părea uşor strâmbată, ca şi cum ar fi avut dinţii încălecaţi într-o parte. La buză avea o crestătură neregulată care se prelungea într-o cicatrice bifurcată până la despicătura din bărbie. De-o parte şi de alta a ei se puteau observa punctişoare roz acolo unde fuseseră cusăturile, iar carnea din jur era pe alocuri întinsă, pe alocuri zbârcită. Din tragedia care fusese obrazul lui Luthar în urma atacului nu mai rămăsese decât o umflătură nesemnificativă ce se va retrage cu totul în curând.

– L-ai cusut foarte bine. În toată viaţa mea n-am văzut o rană mai bine cusută. Unde ai învăţat s-o faci?

– M-a învăţat un bărbat pe care-l chema Aruf.

– Şi te-a învăţat bine. E un talent neasemuit. Spre norocul nostru.

– Mai întâi a trebuit să mă fut cu el.

– Aha.

Răspunsul lui Ferro puse întreaga poveste într-o altă lumină. Dar femeia ridică nepăsătoare din umeri.

– Nu m-a deranjat. Era un om bun, mă rog, destul de bun, şi în învoiala noastră au intrat şi lecţii de luptă. M-am futut cu mulţi oameni mai răi pentru mult mai puţin.

Privi cu atenţie maxilarul lui Luthar şi îl apăsă cu vârfurile degetelor, încercând carnea din jurul rănii.

– Pentru mult mai puţin.

– Aşa, bine, murmură Logen, schimbând o privire îngrijorată cu Luthar.

Conversaţia nu o apucase pe făgaşul dorit. Poate că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lui Ferro. Îşi petrecea mai tot timpul încercând să scoată o vorbă de la ea, şi când, într-un final, catadicsea să-i spună ceva, îl năucea cu totul.

– S-a prins, mârâi ea după ce-i testă obrazul lui Luthar.

– Mulţumesc, îi prinse tânărul mâna când ea vru să se retragă. Mulţumesc sincer. Nu ştiu ce m-aş fi…

Se strâmbă ca pălmuită şi îşi smulse mâna dintr-a lui.

– Bine! Dar dacă îţi mai distruge cineva faţa, să ţi-o coşi singur!

Se ridică brusc, plecă semeaţă de acolo şi se aşeză în umbrele mişcătoare din colţul ruinei, cel mai îndepărtat loc unde ar fi putut sta fără să iasă afară. Parcă mulţumirile îi displăceau şi mai mult decât orice alt fel de conversaţie. Însă Luthar era mult prea bucuros că nu mai avea bandaje pentru a-şi face probleme şi în această privinţă.

– Cum arată? întrebă el, uitându-se cruciş la propria-i bărbie, strâmbându-se şi pipăindu-şi-o cu degetele.

– Bine, îi răspunse Logen. Ai noroc. N-o să mai fii chiar la fel de drăgălaş ca înainte, dar tot arăţi mult mai bine decât mine.

– Fireşte, spuse lingându-şi crestătura din buză. Că doar nu mi-au tăiat capul.

Logen zâmbi şi se aşeză în genunchi ca să amestece în oala de pe foc. Acum se înţelegea bine cu Luthar. Bietul băiat avusese parte de o lecţie tare aspră, dar faţa distrusă îi făcuse mult bine. Îl învăţase ce înseamnă respectul mult mai repede decât l-ar fi învăţat o sumedenie de vorbe goale. Îl învăţase să fie realist, iar acesta era un lucru bun. Gesturi mărunte şi timp. Reuşeau întotdeauna să-i câştige pe oameni. Atunci o observă pe Ferro care se încrunta la el din umbre şi simţi cum i se stinge zâmbetul. În cazul unora durează mai mult, iar în câteva cazuri nu reuşeşti deloc s-o scoţi la liman. Dow cel Negru fusese aşa. Un om făcut pentru singurătate, cum ar fi spus tatăl lui Logen.

Se uită iar la oală, dar priveliştea nu reuşi să-l facă să se simtă mai bine. Nimic altceva decât terci cu vagi urme de slănină şi nişte rădăcini tocate. În locurile acestea nu aveai ce vâna. Un ţinut mort însemna un ţinut mort. În loc de iarbă, pe câmpie nu erau decât smocuri uscate şi maronii şi ţărână cenuşie. Privi în

jur la ruinele casei unde îşi înălţaseră tabăra. Lumina focului pâlpâia pe zidurile năruite, pe tencuiala căzută, pe lemnul vechi şi crăpat. Nicio ferigă nu prinsese rădăcini prin crăpături, niciun pom nu ieşea din podeaua de pământ, niciun petic de muşchi nu se zărea printre pietre. Logen avea senzaţia că nimeni nu mai călcase pe aici de secole întregi. Poate că nici ei n-ar fi trebuit s-o facă.

Şi foarte multă linişte. În seara aceasta vântul nu bătea prea tare. Nu se auzeau decât trosnetul blând al focului şi bolboroselile lui Bayaz care îşi povăţuia ucenicul cu privire la oarece întâmplare. Logen era straşnic de bucuros că Întâiul dintre Magi era din nou conştient, chiar dacă părea mai bătrân şi mai sinistru ca oricând. Dar măcar acum nu mai era obligaţia lui Logen să decidă ce anume este de făcut. Pentru că atunci când o făcuse, finalul nu fusese tocmai fericit pentru niciunul dintre ei.

– În fine, o noapte senină! lălăi Fratele Picior-Lung aplecându-se ca să poată intra pe sub cadrul uşii, arătând în sus cu colosală suficienţă de sine. Cer perfect pentru navigaţie! Stelele strălucesc pentru prima dată după zece zile şi, îmi permit să declar solemn, nu ne-am abătut niciun pas de la drumul nostru! Niciun deget! Nu v-am călăuzit prost, prieteni. Nu! Nu acesta îmi este obiceiul! După calculele mele mai avem şaizeci de kilometri până la Aulcus, exact aşa cum v-am spus!

Nu se auzi niciun cuvânt de laudă. Bayaz şi Quai erau adânciţi în bolboroseala lor nervoasă. Luthar încerca să poziţioneze cât mai bine lama sabiei sale scurte ca să-şi poată vedea chipul oglindit în ea. Ferro se încrunta de una singură în colţ. Picior-Lung oftă şi se aşeză pe vine lângă foc.

– Iarăşi terci? murmură el uitându-se în oală şi încreţindu-şi nasul.

– Mă tem că da.

– Mă rog. Neajunsurile călătoriei, prietene, nu-i aşa? Călătoriile ar fi complet lipsite de fală dacă nu ar fi dificile.

– Îhî, replică Logen.

I-ar fi convenit de minune să aibă parte de mai puţină fală, dacă asta ar fi însemnat o cină decentă. Amestecă nefericit cu lingura în conţinutul vâscos din oală.

Picior-Lung se aplecă spre el şi rosti în şoaptă:

– Se pare că ilustrul nostru stăpân are ceva probleme cu ucenicul său.

Dojenile lui Bayaz erau tot mai sonore şi tot mai iritate.

– … sigur că e foarte bine că te descurci cu oalele pe foc, dar vocaţia ta rămâne practicarea magiei. În ultimul timp am detectat o schimbare semnificativă în atitudinea ta. O oarecare vigilenţă şi o oarecare nesupunere. Încep să bănuiesc că mă vei dezamăgi ca discipol.

– Dar tu ai fost întotdeauna un elev bun? se oţărî Quai cu o umbră de surâs batjocoritor pe chip. Învăţătorul tău n-a simţit niciodată o astfel de dezamăgire?

– Ba da, iar urmările au fost cumplite. Toţi greşim. Iar datoria unui învăţător este să încerce să-şi împiedice elevii să greşească aşa cum a greşit el.

– Atunci, poate că ar fi bine să îmi spui povestea greşelilor tale. Poate aşa voi învăţa cum să fiu un discipol mai bun.

Maestrul şi ucenicul se priviră sfidător pe deasupra focului. Lui Logen nu-i plăcea deloc ce citea pe chipul lui Bayaz. Îl mai văzuse pe Întâiul dintre Magi arătând aşa şi cu alte ocazii, iar rezultatele nu fuseseră niciodată unele bune. Nu reuşea să înţeleagă ce anume se întâmplase cu Quai de trecuse, în doar câteva săptămâni, de la obedienţa lamentabilă la opoziţia aspră, dar era sigur că o asemenea situaţie nu era spre binele niciunuia dintre ei. Logen se prefăcu mai departe fascinat de terciul care clocotea pe foc, aşteptându-se aproape să fie asurzit pe viaţă de mugetul neaşteptat al flăcării. Însă nu auzi nimic altceva decât vocea blândă a lui Bayaz.

– Foarte bine, maestre Quai, cererea ta are sens. Măcar de această dată. Să vorbim despre greşelile mele. Subiect cât se poate de vast. Cu ce să încep?

– Cu începutul? se aventură ucenicul. Cu ce altceva?

Magul scoase un geamăt amar.

– Fie. Atunci voi începe cu ce s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă, în Timpurile Străvechi.

Se întrerupse şi privi lung la flăcări, lăsându-şi obrajii scofâlciţi mângâiaţi de pâlpâirea lor.

– Am fost întâiul ucenic al lui Juvens. Dar la scurt timp după ce a început să mă formeze, stăpânul meu şi-a mai luat un alt ucenic. Un băiat din Sud. Îl chema Khalul.

Auzind numele acesta, Ferro îşi ridică iute privirea cruntă.

– De la bun început nu ne-am putut suferi. Eram amândoi mult prea orgolioşi, mult prea invidioşi pe talentele celuilalt, mult prea invidioşi pe fiecare fărâmă de amabilitate pe care ne-o arunca maestrul nostru. Rivalitatea noastră a dăinuit în timp, iar

Juvens şi-a luat şi alţi ucenici. Am fost doisprezece cu toţii. La început, faptul că eram mulţi şi că exista competiţie între noi ne-a făcut să fim mai sârguincioşi, mai loiali. Însă multe s-au schimbat după ororile războiului cu Glustrod.

Logen începu să umple străchinile cu zeama aburindă, ascultându-l cu o ureche pe Bayaz în tot acest timp.

– Rivalitatea noastră s-a transformat în duşmănie, iar duşmănia – în ură cumplită. Ne-am bătut mai întâi cu vorbele, apoi cu mâinile, apoi cu magia. Poate că ne-am fi omorât între noi dacă am fi fost lăsaţi de capul nostru. Şi poate că lumea ar fi fost un loc mai bun, dacă am fi făcut-o, însă a intervenit Juvens. Pe mine m-a trimis în Nordul îndepărtat, iar pe Khalul în Sud, la două biblioteci mari pe care le construise în părţile acelea cu mulţi ani în urmă. Ne-a trimis acolo ca să studiem, separaţi şi singuri, până când ne-am fi calmat. S-a gândit că munţii cei înalţi şi marea cea întinsă şi întregul Cerc al Lumii vor pune capăt vrajbei noastre. Însă s-a înşelat. Fiecare ne-am întărâtat şi mai mult în surghiun, învinovăţindu-l pe celălalt pentru ce ni s-a întâmplat, şi ne-am pus la cale răzbunările meschine.

Logen împărţi mâncarea, atâta câtă era, în vreme ce ochii lui Bayaz aruncau flăcări spre Quai de sub sprâncenele stufoase.

– Măcar de-aş fi avut atâta minte cât să-mi ascult învăţătorul. Însă eram tânăr pe atunci şi încăpăţânat, şi mult prea trufaş. Mi-am jurat să devin mult mai puternic decât Khalul. Şi atât de prost am fost, că am luat hotărârea să-mi găsesc alt maestru în cazul în care Juvens nu va fi de acord să mă înveţe.

– Iar mehlem, albule? mârâi Ferro luându-şi castronul din mâna lui Logen.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Îi aruncă lingura, iar ea o înşfăcă din zbor. Apoi Logen îi întinse strachina Întâiului dintre Magi.

– Alt maestru? Ce alt maestru ţi-ai fi putut găsi?

– Unul singur, murmură Bayaz. Kanedias. Maestrul Creator, explică învârtind lingura în mână. M-am dus la Casa lui şi am căzut în genunchi dinaintea lui şi l-am implorat să-mi împărtăşească învăţăturile lui. Desigur că m-a refuzat, aşa cum îi refuza pe toţi… la început. Dar eram încăpăţânat şi el s-a înmuiat cu timpul şi a fost de acord să mă înveţe.

– Aşa ai ajuns să locuieşti în Casa Creatorului, şopti Quai.

Logen se cutremură cu ochii în apa chioară din strachină. Încă mai avea coşmaruri în urma scurtei vizite în acea casă.

– Întocmai, spuse Bayaz, şi i-am învăţat metodele. Talentele mele într-ale Înaltei Arte m-au făcut indispensabil noului meu maestru. Însă Kanedias şi-a protejat secretele cu mult mai multă ardoare decât Juvens şi m-a muncit la forje ca pe hoţii de cai şi m-a învăţat doar atâtea frânturi câte mi-erau necesare ca să-l pot sluji. Asta m-a înverşunat şi, când Creatorul a plecat să-şi caute materiale pentru îndeletnicirile lui, curiozitatea, şi ambiţia, şi setea mea de cunoaştere m-au îndemnat să cutreier prin acele părţi ale Casei pe unde el îmi interzisese să pun piciorul. Şi acolo am descoperit cel mai bine păzit secret al lui.

Bayaz se întrerupse.

– Ce anume? întrebă Picior-Lung cu lingura rămasă în aer.

– Fiica lui.

– Tolomei, şopti abia auzit Quai.

Bayaz îl aprobă cu o mişcare a capului, iar un colţ al gurii i se avântă în sus ca în faţa unei amintiri frumoase.

– Era altfel decât restul oamenilor. Nu ieşise niciodată din Casa Creatorului şi nimeni nu-i adresase niciodată niciun cuvânt, în afară de tatăl ei. Am aflat că îl ajuta uneori. Se ocupa... de anumite substanţe... care nu puteau fi atinse decât de cei de acelaşi sânge cu Creatorul. Cred că acesta a fost motivul pentru care a zămislit-o. Era neasemuit de frumoasă, mai spuse Bayaz cu ochii în pământ, iar muşchii feţei îi zvâcniră. Sau aşa îmi amintesc eu.

– Bună mâncare, exclamă Luthar, lingându-se pe degete şi punând jos strachina.

În ultima vreme devenise mult mai puţin mofturos la mâncare. Logen înţelese că acesta era efectul săptămânilor când nu a fost capabil să mănânce hrană solidă.

– Mai vrei puţin? îl întrebă plin de speranţă.

– Ia porţia mea, şuieră Quai împingându-şi castronul spre Luthar.

Pe chipul împietrit se zăreau doar punctele luminoase ale ochilor care îşi fixau maestrul.

– Continuă.

Bayaz îşi ridică privirea.

– Tolomei m-a fascinat, iar eu am fascinat-o pe ea. Poate părea straniu, însă pe atunci eram tânăr şi înfocat şi încă mai aveam părul la fel de frumos şi des ca al căpitanului Luthar, explică el raşchetându-şi capul pleşuv cu palma şi ridicând din umeri. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

Se uită la fiecare ascultător în parte, provocându-i, parcă, să îşi bată joc de el, dar Logen îşi vedea mai departe de treabă sugând resturile de terci dintre dinţi, iar ceilalţi nici măcar nu schiţară vreun zâmbet.

– Mi-a povestit despre treburile pe care tatăl ei i le-a dat de făcut, şi atunci am început să am o idee vagă despre ce se petrecea. Creatorul adunase de pretutindeni fragmente de materiale din lumea de dedesubt, rămase pe aici din vremurile când demonii încă mai păşeau pe suprafaţa pământului. Încerca să capteze puterea acestor fragmente şi apoi s-o introducă în maşinăriile lui. Umbla cu forţele interzise prin Prima Lege şi avusese deja unele reuşite.

Logen îşi schimbă neliniştit poziţia. Îşi amintea mult prea bine acel obiect pe care îl văzuse în Casa Creatorului, obiect bizar şi fascinant, aşezat pe un bloc de piatră albă pe care picura neîncetat apă. Spintecătoarea, spusese Bayaz că se numeşte. Două tăişuri – unul aici, unul în Partea Cealaltă. Pofta de mâncare îi dispăruse şi împinse spre foc strachina încă pe jumătate plină.

– Am fost îngrozit, continuă Bayaz. Văzusem urgia adusă de Glustrod în lume şi m-am hotărât să merg la Juvens şi să-i spun tot. Însă mi-a fost teamă să o abandonez pe Tolomei, iar ea nu voia să părăsească singurul loc pe care îl cunoştea. Aşa că am tot amânat, iar Kanedias s-a întors pe neaşteptate şi ne-a găsit împreună. Furia lui a fost…, iar Bayaz tresări ca şi cum până şi amintirea acelui moment era extrem de dureroasă…, imposibil de descris. Casa se cutremura, răsuna, ardea. Am avut noroc să scap cu viaţă şi am fugit să caut refugiu la fostul meu maestru.

Ferro pufni:

– Înseamnă că era un tip iertător.

– Din fericire pentru mine. Juvens nu m-a alungat, în pofida trădării mele. Mai ales când i-am povestit despre încercările fratelui său de a încălca Prima Lege. Creatorul a venit mânios tare, cerând dreptate pentru necinstirea fiicei sale şi pentru furtul secretelor. Juvens a refuzat. Ba chiar a cerut să afle ce anume experimente făcuse Kanedias. Cei doi fraţi s-au luptat, iar eu am fugit de acolo. Cerurile erau luminate de flăcările încăierării lor. Când m-am înapoiat, maestrul meu era mort, iar fratele lui dispăruse. Am jurat să mă răzbun. I-am adunat pe Magii din toată lumea şi am declarat război Creatorului. Toţi. Mai puţin Khalul.

– De ce? mormăi Ferro.

– A spus că nu sunt demn de încredere. Că prostiile mele au dus la declanşarea războiului.

– Perfect adevărat, murmură Quai.

– Poate, până la un punct. Însă m-a acuzat de lucruri încă mult mai grave. El şi ucenicul lui blestemat, Mamun. Minciuni, şuieră el înspre foc. Nimic altceva decât minciuni, iar ceilalţi Magi nu s-au lăsat păcăliţi. Ca urmare Khalul a părăsit ordinul, s-a întors în Sud şi a căutat puterea altundeva. Şi a găsit-o. Făcând ce făcuse Glustrod şi damnându-se. Încălcând a Doua Lege şi mâncând carne de om. Doar unsprezece dintre noi ne-am luptat cu Kanedias, şi numai nouă dintre noi am supravieţuit.

Bayaz oftă din străfundurile sufletului.

– Iată, maestre Quai. Iată istoria greşelilor mele, iată adevărul gol goluţ. Ai putea spune că aceste greşeli au provocat moartea maestrului meu, că au provocat schisma din sânul ordinului Magilor. Ai putea spune că din acest motiv ne îndreptăm noi acum spre vest, spre ruinele trecutului. Ai putea spune că din acest motiv căpitanul Luthar s-a ales cu falca spână.

– Seminţele trecutului rodesc în prezent, şopti Logen ca pentru sine.

– Chiar aşa, spuse Bayaz, chiar aşa. Şi tare amare îi sunt fructele. Maestre Quai, vei învăţa din greşelile mele, aşa cum am făcut-o şi eu, şi vei da mai multă ascultare învăţătorului tău?

– Bineînţeles, răspunse ucenicul, iar lui Logen i se păru că detectează o urmă de ironie în tonul lui. Te voi asculta întru totul.

– Şi foarte bine vei face. Poate că nu aş fi avut rana asta dacă l-aş fi ascultat pe Juvens.

Bayaz îşi descheie doi nasturi de la cămaşă şi îşi dădu gulerul într-o parte. Lumina focului descoperi o cicatrice vindecată şi decolorată ce se întindea de la baza gâtului bătrânului până la umăr.

– Creatorul însuşi mi-a făcut-o. Un centimetru mai mult şi aş fi murit, explică el şi îşi frecă trist pielea. Atât de veche este şi încă mă mai doare câteodată. Mă doare atât de tare, iar durerea nu ostoieşte odată cu trecerea anilor… aşa că vezi tu, maestre Luthar, chiar dacă şi tu eşti însemnat acum, putea fi mult mai rău.

Picior-Lung îşi drese glasul.

– Recunosc, e o rană urâtă, dar cred că a mea este şi mai şi.

Îşi trase până sus cracul murdar al pantalonului şi îşi întoarse coapsa musculoasă spre lumina focului. Carnea de acolo era

cenuşie şi zbârcită, pe piciorul aproape distrus. Chiar şi Logen fu impresionat.

– Ce naiba ai păţit? se interesă Luthar, simţind că i se face greaţă.

Picior-Lung zâmbi.

– Cu mulţi ani în urmă, pe vremea când eram tânăr, am naufragiat pe coastele ţinutului Suljuk. De nouă ori până atunci Dumnezeu găsise cu cale să mă înmoaie în apele reci ale oceanului său răvăşit de furtuni. Din fericire, soarta m-a binecuvântat şi sunt un bun înotător. Din nefericire, de acea dată, un peşte uriaş m-a confundat cu prânzul lui.

– Un peşte? murmură Ferro.

– Chiar aşa. Un peşte imens şi foarte fioros, cu botul mare cât o uşă şi dinţi ca pumnalele. Din fericire, o lovitură zdravănă în nas, şi Picior-Lung despică aerul cu pumnul, l-a determinat să-mi dea drumul, iar curenţii m-au purtat la ţărm. Atunci soarta m-a mai binecuvântat încă o dată, căci printre băştinaşi am dat peste o femeie cu inimă bună care mi-a permis să mă recuperez în casa ei, deoarece oamenii din Suljuk îi privesc pe străini cu neîncredere, oftă el fericit. Aşa am ajuns să le învăţ limba. Sunt un popor extrem de religios. Da, m-a ajutat Dumnezeu. Acesta este adevărul.

Se aşternu tăcerea.

– Pun prinsoare că peripeţiile tale au fost şi mai teribile, îi rânji Luthar lui Logen.

– M-a muşcat odată o oaie afurisită, dar nu mi-a lăsat semne.

– Dar la deget ce-ai păţit?

– La ăsta? îşi privi lung ciotul mişcându-l înainte şi înapoi. Ce-i cu el?

– Cum l-ai pierdut?

Logen se încruntă. Nu-i prea convenea turnura pe care o luase conversaţia. Una era să asculte povestea greşelilor lui Bayaz, dar nu prea avea chef să sape în propriul său trecut. Şi morţii ştiau că-şi avusese partea de greşeli grave. Dar toţi se uitau la el, aşteptându-i confesiunile. Trebuia să spună ceva.

– L-am pierdut în luptă. Într-un loc care se numeşte Carleon. Eram tânăr pe vremea aceea şi pătimaş. Aveam obiceiul tâmpit să mă apuc să atac chiar în toiul bătăliei. Şi atunci, când lupta s-a terminat, mi-am dat seama că nu-l mai am.

– Te lăsai purtat de avânt, nu? îl întrebă Bayaz.

– Cam aşa ceva.

Se încruntă iar şi îşi frecă uşor ciotul degetului.

– Ciudat. Multă vreme după ce l-am pierdut, încă îl mai simţeam cum mă mănâncă chiar în vârf. Mă înnebunea. Cum să te scarpini la un deget pe care nu-l mai ai?

– Te-a durut? întrebă şi Luthar.

– La început m-a durut al naibii, dar nu la fel de tare ca alte răni pe care le-am mai avut.

– Ce răni?

Acum se văzu nevoit să se gândească puţin. Se scărpină pe obraz şi întoarse pe toate părţile orele, şi zilele, şi săptămânile pe care le petrecuse rănit, însângerat, urlând de durere. Şchiopătând de colo până colo, sau încercând să mănânce cu mâinile bandajate până la subsuori.

– Odată am fost tăiat pe faţă de o sabie, spuse pipăindu-şi urechea crestată de Tul Duru, şi am sângerat înfiorător de mult. Altădată o săgeată aproape că mi-a scos ochiul, continuă frecându-şi cicatricea în formă de semilună de sub frunte. Ore întregi m-am chinuit să scot aşchiile din rană. Cu altă ocazie, în timpul asediului de la Uffrith, mi-a căzut în cap un bolovan, mai spuse pipăindu-şi nodurile proeminente de pe scalp. Mi-a spart capul şi umărul.

– Groaznic, spuse Bayaz.

– A fost vina mea. Asta ţi se întâmplă când încerci să dărâmi zidurile unei cetăţi cu mâinile goale, explică întâlnind privirea înfiorată a lui Luthar şi ridicând din umeri. Nu merge aşa. Dar cum am spus, în tinereţe eram pătimaş.

– Sunt doar mirat că nu te-ai gândit să-ţi foloseşti dinţii ca să găureşti zidul.

– Probabil că asta ar fi fost următoarea mea mişcare. Din fericire, atunci mi-a căzut bolovanul în cap. Măcar dinţii mi-au rămas întregi. Două luni, cât a durat asediul, am zăcut şi am scâncit. M-am vindecat la timp pentru înfruntarea cu Treicopaci, când am fost iarăşi făcut bucăţi, ba încă şi mai rău.

Logen se cutremură în faţa acestei amintiri, întinzând şi strângând degetele de la mâna dreaptă, retrăind durerea simţită când îi fuseseră zdrobite toate.

– Asta chiar a durut. Dar nu la fel de rău ca povestea asta.

Îşi vârî mâna pe sub centură şi îşi trase cămaşa afară din pantaloni. Toţi se întinseră să vadă ce anume le arăta. O cicatrice micuţă, aflată chiar sub ultima coastă, în adâncitura de lângă stomac.

– Nu pare mare lucru, spuse Luthar.

Logen se întoarse ca să le arate şi spatele.

– Aici este restul, spuse întinzând degetul spre ceea ce ştia că este un semn mai mare lângă şira spinării.

– Te-a străpuns din faţă până-n spate? murmură Picior-Lung.

– Din faţă până-n spate, cu o suliţă. Într-un duel cu un bărbat pe nume Harding Ursuzul. Mare noroc că am scăpat cu viaţă, ăsta-i adevărul.

– Dacă a fost un duel, şopti Bayaz, cum de ai supravieţuit?

Logen îşi linse buzele. Erau amare.

– L-am învins.

– Cu suliţa în tine?

– N-am ştiut de ea până după luptă.

Picior-Lung şi Luthar schimbară o privire.

– Pare un detaliu pe care nu prea ai cum să-l scapi din vedere, spuse Navigatorul.

– Aşa ai zice, ezită Logen încercând să găsească o modalitate prin care să le mărturisească adevărul, dar nu exista aşa ceva. Sunt momente… când… când nu prea îmi dau seama ce fac.

O tăcere prelungă.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Bayaz.

Logen tresări. Ştia că probabil se va alege praful şi pulberea de fărâma de încredere pe care reuşise să le-o inspire de-a lungul ultimelor săptămâni, însă nu avea încotro. Niciodată nu se pricepuse la minciuni.

– Pe la paisprezece ani, m-am certat cu un prieten. Nici măcar nu-mi aduc aminte motivul. Nu-mi amintesc decât că eram foarte supărat. Şi că el m-a lovit. Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că-mi priveam mâinile.

Şi îşi coborî şi acum ochii la ele, alb ca varul la faţă.

– Îl strânsesem de gât. Era cât se poate de mort. Nu-mi aduceam aminte să fi făcut una ca asta, dar nu eram decât eu acolo şi aveam sângele lui sub unghii. L-am târât până la nişte bolovani şi l-am dat cu capul de ei şi am spus că a căzut dintr-un copac şi a murit. Şi m-au crezut toţi. Mama lui a bocit, şi tot aşa, dar ce puteam face? Atunci mi s-a întâmplat pentru prima dată.

Logen simţi ochii celorlalţi aţintiţi asupra lui.

– La puţini ani după aceea, aproape că mi-am ucis tatăl. L-am înjunghiat în timpul cinei. Nu ştiu de ce. Habar nu am. Din fericire, s-a vindecat.

Îl simţi pe Picior-Lung care se trăgea uşurel mai într-o parte,

dar nu avea cum să-l învinovăţească pentru asta.

– Ce v-am povestit se întâmpla pe vremea când shanka începuseră să vină din ce în ce mai des. Şi tata m-a trimis spre sud, dincolo de munţi, să cer ajutor. Aşa s-a făcut că l-am întâlnit pe Bethod, iar el s-a oferit să mă ajute, dacă eram de acord să lupt pentru el. De tâmpit ce eram, m-am bucurat mult să lupt în războaie, dar luptele păreau a nu avea sfârşit. Lucrurile pe care le-am făcut atunci… ce mi-au povestit alţii că am făcut…, scoase un oftat lung. Trebuie să vă spun că mi-am ucis prietenii. Trebuie să fi văzut ce am fost în stare să le fac duşmanilor. Dar, în primul şi în primul rând, îmi făcea plăcere. Îmi plăcea să stau pe locul cel mai important de lângă foc şi să mă uit la ceilalţi şi să le simt spaima, când nu îndrăznea nimeni să-şi ridice privirea la mine. Dar a devenit din ce în ce mai rău. Şi mai rău. Şi într-o iarnă n-am mai ştiut nici cine eram, nici ce anume făceam mare parte din timp. Uneori vedeam ce se întâmplă, ca un spectator care nu poate să schimbe cursul unei reprezentaţii. Nimeni nu putea şti pe cine aveam să omor în secunda următoare. Se căcau toţi în izmene de frică, chiar şi Bethod, însă nimeni nu se temea mai tare de mine decât mă temeam eu însumi.

Tăcerea care urmă fu copleşitoare. La început, casa dărâmată li se păruse un refugiu tihnit după câmpia moartă şi pustie, dar acum nu li se mai părea aşa. Ferestrele fără geamuri se căscau ca nişte răni adânci. Uşile goale se deschideau ca nişte morminte. Tăcerea se prelungi, şi se tot prelungi. La un moment dat Picior-Lung îşi drese glasul.

– Aşa vezi, de dragul conversaţiei, dă-mi voie să te întreb dacă tu crezi că ar fi posibil, fără să ai o asemenea intenţie, să omori pe unul dintre noi?

– Mult mai probabil că v-aş omorî pe toţi, nu doar pe unul.

Bayaz se încruntă.

– Iartă-mă dacă acest răspuns al tău nu mă prea linişteşte.

– Măcar dacă ne-ai fi spus de la bun început! exclamă Picior-Lung. Acesta este genul de informaţie pe care trebuie să-l împărtăşeşti tovarăşilor de drum! Nu cred că…

– Dă-i pace, mârâi Ferro.

– Dar trebuie să ştim…

– Tacă-ţi fleanca, cititor în stele neghiob ce eşti. Nici unul dintre voi nu e perfect, nici pe departe.

Se încruntă la Picior-Lung:

– Numai gura e de voi, dar nu sunteţi de găsit la nevoie.

Se încruntă la Luthar:
– Sunteţi mult mai nefolositori decât vă puteţi închipui.
Se încruntă la Bayaz:
– Aveţi o grămadă de secrete, şi vă ia somnul în cele mai nepotrivite momente şi ne lăsaţi să ne rătăcim în mijlocul pustietăţii. E un ucigaş. Aşa, şi? V-a fost de folos când aţi avut nevoie de cineva care să ucidă.
– Doar am vrut să…
– Tacă-ţi fleanca, am zis.
Picior-Lung bătu din pleoape şi făcu ce i se ceruse.
Logen o privi lung pe Ferro pe deasupra focului. Ultimul om de la care s-ar fi aşteptat la o vorbă bună. Doar ea singură văzuse ce i se întâmplă. Doar ea singură înţelegea ce vrea să spună. Îi observă privirea şi îi răspunse cu o căutătură urâtă şi se retrase în colţul ei, dar nu mai putea să schimbe nimic din ce spusese. Pe chipul lui Nouădegete apăru umbra unui zâmbet.
– Dar tu? o întrebă Bayaz pe Ferro, cu un deget la buze ca şi cum ar fi meditat la ceva anume.
– Eu ce?
– Spui că nu-ţi plac secretele. Toţi am vorbit despre cicatricele noastre. Eu v-am plictisit pe toţi cu poveştile mele vechi, iar Sângerosul Nouă ne-a dat fiori cu istorisirea lui, explică Magul lovindu-şi cu vârful degetului obrazul tras şi scufundat în penumbre. De unde ai cicatricea?
Niciun răspuns.
– Pun rămăşag că a fost vai şi amar de cel care ţi-a făcut-o, spuse Luthar mai vesel parcă.
Picior-Lung începu să chicotească.
– O, sigur că da! Îndrăznesc a spune că a avut parte de un sfârşit ascuţit ca tăişul sabiei! Mi-e şi groază să mă gândesc la…
– Eu mi-am făcut-o, spuse Ferro.
Chicotelile se înecară şi se stinseră, iar zâmbetele pieriră. Începeau să înţeleagă.
– Cum? exclamă Logen.
– Ce-ai, albule, eşti surd? Eu mi-am făcut rana.
– De ce?
– Ha! lătră ea, cu ochii-i aruncând fulgere pe deasupra focului. Habar nu ai ce înseamnă să fii proprietatea cuiva! La doisprezece ani am fost vândută unui bărbat pe nume Susman.
Scuipă pe jos şi mârâi ceva în limba ei. Logen era convins că nu fusese un compliment.

– Avea un loc unde fetele erau instruite, apoi scotea profit de pe urma vânzării lor.

– Instruite să ce? se miră Luthar.

– Ce crezi tu, prostule? Să se fută.

– Ah, schelălăi el, încercând să-şi înghită nodul din gât şi lipindu-şi ochii de pământ.

– Am stat acolo doi ani. Doi ani foarte lungi şi apoi am furat un cuţit. Pe vremea aceea nu ştiam cum să fac să ucid pe cineva. Aşa că i-am făcut rău proprietarului meu în singurul mod pe care îl cunoşteam. M-am tăiat pe mine însămi până la os. Până au reuşit să-mi smulgă cuţitul din mâini, preţul îmi scăzuse deja la un sfert.

Rânji fioros spre foc, de parcă îşi amintea cea mai mândră zi din întreaga ei viaţă.

– Ar fi trebuit să-l auziţi cum se văicăreşte, lepădătura!

Logen o privi fix. Luthar rămase cu gura căscată. Până şi Întâiul dintre Magi părea şocat.

– Tu ţi-ai provocat cicatricele?

– Şi ce dacă?

Iarăşi tăcerea covârşitoare. Vântul bătea şi se învolbura printre ruine, şuierând prin crăpăturile dintre pietre, făcând flăcările să dănţuiască. Nimeni nu mai avu nimic de spus după asta.

Furiosul

Zăpada se aşternea pe pământ, fulgii albi se învolburau în văzduh transformând în năluci cenuşii şi pinii verzi, şi stâncile negre, şi râul maroniu.

Lui West nu-i mai venea să creadă cu câtă nerăbdare aşteptase venirea zăpezii în anii copilăriei. Cât de încântat fusese să se trezească într-o bună dimineaţă şi să vadă întreaga lume îmbrăcată în alb. Cât de prost fusese când îşi închipuise că neaua ar fi ascuns vreo taină, vreun miracol, vreo bucurie. Acum îl umplea de groază vederea fulgilor aşternuţi pe părul lui Cathil, pe haina lui Ladisla, pe pantalonii săi jegoşi. Asta nu însemna nimic altceva decât altă repriză de ger feroce, de umezeală iritantă, de eforturi cumplite de a se deplasa. Îşi frecă palmele, îşi trase nasul şi se uită urât la cer, impunându-şi să păstreze o atitudine cât de cât pozitivă.

– Trebuie să mă împac cu situaţia şi să rezist, şopti el, iar cuvintele îi jupuiră parcă gâtlejul şi aşa mult prea sensibil şi expirând aburi groşi în aerul îngheţat. Trebuie.

Încercă să-şi amintească de verile calde din Agriont. De pomii înfloriţi din pieţele oraşului. De păsările care ciripeau cocoţate pe umerii statuilor zâmbitoare. De razele soarelui printre crengile înfrunzite ale copacilor din parc. Degeaba. Amintirile acestea nu-i erau de niciun folos. Îşi trase mucii apoşi, încercă iarăşi să-şi încălzească mâinile în mânecile de la uniformă, însă acestea nu erau suficient de lungi. Apucă cu degete palide tivurile franjurate. Oare îi va mai fi vreodată cald?

Simţi mâna lui Pike pe umăr.

– Se petrece ceva, îi murmură deţinutul, arătându-i nordicii care se ghemuiseră unul lângă celălalt şi discutau agitaţi.

West le aruncă o privire istovită. Abia ce se aşezase mai bine şi îi era mult prea greu să pretindă că ar fi interesat şi de altceva decât de propriile-i suferinţe. Îşi întinse încet picioarele, surprinse pocnetul genunchilor când se ridică, şi se scutură încercând să-şi alunge oboseala din trup. Cocoşat ca un boşorog, cu braţele strânse în juru-i, se târî spre locul unde stăteau nordicii. Însă se pare că şedinţa se terminase deja. Altă hotărâre luată fără să i se ceară părerea.

Treicopaci se îndreptă spre el, deloc afectat de ninsoarea

deasă.

– Copoiul a observat nişte iscoade de-ale lui Bethod, mârâi el arătând spre copaci. La poalele dealului de acolo, chiar lângă cascadă. Am avut noroc că nu ne-au descoperit ei mai întâi, că s-ar fi putut să nu mai fim în viaţă acum.

– Câţi?

– Cam doisprezece. E riscant să încercăm să-i ocolim.

West se încruntă, lăsându-şi greutatea de pe un picior pe altul ca să-şi ţină sângele în mişcare.

– Nu e mai riscant să încercăm să ne luptăm cu ei?

– Poate că da, poate că nu. Avem şanse bunicele dacă reuşim să-i luăm prin surprindere. Au mâncare, au şi arme, mai spuse Treicopaci măsurându-l pe West din cap până în picioare, şi haine. Şi tot felul de echipamente care ne-ar putea fi de folos. Abia ce am trecut de jumătatea iernii. Şi, dacă tot mergem spre Nord, vremea n-o să se încălzească. Dimpotrivă. Aşa că am hotărât. Şansele nu sunt deloc egale, ei fiind doisprezece, aşa că trebuie să luptăm cu toţii. Amicul tău, Pike, pare a şti să mânuiască o bardă. Fă bine şi spune-i să se pregătească.

Apoi înclină capul spre Ladisla care stătea ghemuit pe pământ.

– Sigur că fata trebuie să stea deoparte, dar…

– Nu. Fără Prinţ. E mult prea periculos.

Treicopaci îşi îngustă ochii.

– Ai multă dreptate. Tocmai de aia toţi trebuie să ne asumăm riscul.

West se apropie de el, dându-şi toată silinţa să pară cât mai convingător, chiar dacă trebuia să rostească vorbele cu buze arse de ger şi umflate ca nişte cârnaţi mult prea prăjiţi.

– N-ar face decât să ne pună în pericol pe toţi. Ştii şi tu asta.

Prinţul se uită la ei bănuitor, încercând să-şi dea seama despre ce vorbesc.

– Ne-ar fi de tot atât folos în luptă cât un sac pus pe ochi.

Nordicul pufni enervat.

– Cam ai dreptate, spuse şi inspiră adânc, se încruntă şi păru a întoarce problema pe toate părţile. În regulă. Nu aşa ar trebui să fie, dar bine. El şi fata stau deoparte. Noi, ceilalţi, luptăm. Adică lupţi şi tu.

West dădu din cap. Fiecare bărbat trebuia să-şi facă datoria, indiferent cât de puţin i-ar fi surâs ideea.

– De acord. Noi, ceilalţi, luptăm.

Şi se pierdu printre copaci ca să dea ordinele.

Nici vorbă să-l mai fi recunoscut cineva acum pe Prinţul Moştenitor Ladisla acasă, în grădinile sclipitoare ale Agriontului. Fără doar şi poate că şi filfizonii, şi curtenii, şi paraziţii, care, în mod normal, i-ar fi sorbit fiece cuvânt, l-ar fi călcat în picioare ţinându-şi nasurile pe sus. Haina de la West se destrăma la cusături, se tocea la coate, era plină de cruste de noroi. Sub ea, uniforma lui cea albă, imaculată înainte, se întunecase treptat, ajungând la cenuşiul jegului. Din ea mai atârnau câteva resturi de ceaprazuri aurii, ca tulpinile soioase ale unui buchet de flori superb pe vremuri, dar plin de putregai acum. Avea părul murdar şi încâlcit, obrazul îi era acoperit de ţepii roşcaţi ai bărbii nerase, iar firele dintre sprâncene dădeau de înţeles că obişnuia să petreacă mult timp smulgându-le. Unicul om pe o rază de o sută cincizeci de kilometri care se simţea într-o formă mai proastă era, fără doar şi poate, însuşi West.

– Ce se petrece? bolborosi Prinţul când West se aşeză alături de el.

– În josul râului sunt câteva iscoade de-ale lui Bethod, Înălţimea Voastră. Trebuie să ne luptăm.

Prinţul încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Îmi trebuie o armă care…

– Te rog să stai deoparte.

– Dar, colonele West, este…

– Ne-ai fi de mare folos, Înălţimea Voastră, însă mă tem că nu încape discuţie în această privinţă. Eşti moştenitorul tronului. Nu ne putem permite să te punem în pericol.

Ladisla se chinui să pară cât mai dezamăgit cu putinţă, dar West aproape că putea simţi mirosul bucuriei lui.

– Foarte bine, dacă aşa crezi că trebuie să fie.

– Absolut, spuse West şi se uită la Cathil. Veţi sta amândoi aici. Ne vom întoarce curând. Cu ceva noroc, mai adăugă el tresărind, căci în ultima vreme norocul fusese tare scump la vedere. Ascundeţi-vă şi nu scoateţi nicio şoaptă.

Fata îi zâmbi.

– Nu-ţi face probleme. O să am grijă să nu-şi facă rău singur.

Ladisla o privi pieziş cu ură, cu pumnii încleştaţi de furie neputincioasă. Tot nu se învăţase să facă faţă batjocurii ei permanente. Desigur că, atunci când întreaga ta viaţă lumea te-a adulat şi ţi s-a supus, n-ai de unde să ştii cum să reacţionezi

când cineva te ia peste picior. O clipă West îşi puse întrebarea dacă nu cumva făcea o greşeală lăsându-l singur şi neprotejat, dar nu prea avea de ales. Aici erau la adăpost. Ar trebui să nu li se întâmple nimic. Ceea ce nu se putea spune despre el.

Se aşezară pe vine. Un cerc de bărbaţi cu chipuri murdare şi pline de cicatrice, expresii dure, păr încâlcit. Treicopaci, cu trăsăturile colţuroase brăzdate de riduri adânci. Dow cel Negru, cu rânjetul sălbatic şi urechea lipsă. Tul Duru, cu sprâncenele stufoase adunate într-o încruntătură fioroasă. Ursuzul, indiferent ca o stâncă. Copoiul, cu ochii strălucitori mijiţi de concentrare. Pike, cu o expresie îndârjită pe acele părţi ale feţei lui arse care mai erau în stare să exprime ceva. Şase dintre cei mai duri bărbaţi din lume, şi West.

Încercă să-şi înăbuşe emoţia. Fiecare trebuia să-şi facă datoria.

Treicopaci scrijelea cu un băţ o hartă rudimentară pe solul întărit.

– Aşa, flăcăi. Aici, lângă râu s-au adăpostit. Sunt doisprezece, sau poate mai mulţi. Uite cum facem. Ursuzule, tu vii din stânga, Copoiule, tu vii din dreapta, ca de obicei.

– În regulă, şefu’, spuse Copoiul.

Ursuzul se mulţumi doar să dea din cap.

– Eu, cu Tul şi cu Pike îi atacăm din partea asta şi ne luăm la trântă cu ei. Sper să-i luăm prin surprindere. Şi aveţi grijă să nu ne nimeriţi cu vreo săgeată. Ne-am înţeles?

Copoiul rânji.

– Fiţi voi atenţi şi păziţi-vă.

– Am să ţin minte sfatul ăsta. Dow şi West, voi treceţi râul şi aşteptaţi lângă cascada de aici. O să-i atacaţi din spate, explică arătând cu băţul pe desenul de pe pământ, iar West simţi cum nervii şi îngrijorările îi astupă gâtul. Zgomotul apei ar trebui să vă ascundă mişcările. Atacaţi atunci când mă vedeţi aruncând o piatră în apă, auziţi? Piatra. Ăsta-i semnalul.

– Fireşte, şefu’, mârâi Dow.

West îşi dădu seama că Treicopaci îl fixa cu privirea.

– M-ai auzit, băiete?

– Da, desigur, bolborosi el cu limba amorţită de frig şi de spaima tot mai mare. Când vine piatra, atacăm… şefu’.

– Aşa, vezi. Şi fiţi cu ochii în patru. S-ar putea să mai fie şi alţii prin apropiere. Bethod are iscoade prin tot ţinutul. Aveţi vreo

întrebare?

Clătinară din cap. Nu, nu aveau.

– Bun. Să nu daţi vina pe mine dacă vă omoară cineva.

Treicopaci se ridică în picioare, iar ceilalţi îl urmară. Făcură ultimele pregătiri: îşi dezlegară săbiile, îşi încercară corzile arcurilor, îşi strânseră cataramele. West nu prea avea cum să se pregătească. Singura lui armă era o sabie grea, furată de la un cadavru, prinsă de o centură jerpelită. Atâta tot. Se simţea cel mai mare neghiob alături de bărbaţii aceştia. Se întrebă câţi oameni uciseseră. Nu l-ar fi mirat să afle că tot atât de mulţi câţi locuitori are un oraş. Plus unul sau două din satele învecinate. Până şi Pike părea gata să omoare fără pic de remuşcări. West îşi aminti că tot nu ştia pentru ce anume fusese osândit şi trimis în lagăr. Dar nu era greu să-şi imagineze, mai ales acum când îl vedea cum încearcă tăişul toporiştii cu degetul, mai ales acum când îi observa cruzimea din privirea de pe chipul acela ars şi mort.

West îşi privi mâinile. Îi tremurau. Nu doar din cauza frigului. Şi le strânse tare. Copoiul se uită la el şi îi rânji:

– Trebuie să simţi teama ca să poţi simţi curajul, îi spuse şi se îndepărtă, urmându-i pe ceilalţi printre copaci.

Dow cel Negru îi strigă din spate, speriindu-l.

– Haidem, ucigaşule. Încearcă să ţii pasul cu mine.

Scuipă pe solul îngheţat, apoi se întoarse şi porni spre râu. West mai privi o dată la cei rămaşi. Cathil îi făcu un semn cu capul, iar el îi răspunse. Apoi îl urmă pe Dow, tăcut, aplecându-se pe sub ramurile îmbrăcate în chiciură sclipitoare, auzind vuietul cascadei tot mai aproape.

Dintr-odată, planul lui Treicopaci începu să i se pară cam incomplet.

– Şi când ajungem pe malul celălalt şi primim semnalul, ce o să facem?

– O să omorâm, mârâi Dow peste umăr.

Răspunsul acesta, chiar aşa în doi peri, îi trimise prin maţe un junghi de panică.

– S-o iau pe la dreapta sau pe la stânga?

– Ia-o pe unde vrei, doar nu-mi sta în drum.

– Unde o să te duci?

– Acolo unde-i măcelul.

Călcând cu băgare de seamă pe malul râului, West regretă că deschisese gura. Acum vedea cascada în amonte, o cădere

năvalnică de apă albă pe un perete de stâncă neagră, umplând văzduhul cu o ceaţă îngheţată şi cu zgomot de tunet.

Unde se aflau ei, râul nu era mai lat de patru paşi, dar apa iute şi întunecată spumega pe pietrele de pe mal. Cu sabia şi toporişca ridicate deasupra capului, Dow intră în apă şi o traversă fără probleme, scufundându-se până la brâu în mijlocul şuvoiului. Apoi, ud leoarcă, se căţără pe celălalt mal şi se lipi de pietre, ascunzându-se vederii. Se uită în jur, se încruntă când îl văzu pe West încă pe cealaltă parte şi îi făcu un semn furios să îl urmeze.

Cu mişcări stângace, West îşi scoase şi el sabia, o ridică deasupra capului, trase adânc aer în piept şi făcu un pas în şuvoi. Apa rece îi intră imediat în cizmă şi avu senzaţia că piciorul îi fusese prins într-un sloi de gheaţă. Mai făcu un pas, iar celălalt picior i se scufundă până la coapsă. Îi ieşiră ochii din cap, începu să respire anevoie, dar nu mai era cale de întoarcere. Încă un pas. Alunecă pe muşchiul de pe fund şi se cufundă în apă până la subsuori. Poate că ar fi zbierat dacă apa ca de gheaţă nu i-ar fi scos tot aerul din plămâni. Începu să înainteze greoi, pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate înotând, cu dinţii încleştaţi de panică. Se târî pe mal, gâfâind disperat. Se lipi de pietre în spatele lui Dow. Era tot amorţit, iar pielea îl ustura amarnic.

Nordicul îi zâmbi cu milă.

– Ţi-e cam frig, băiete.

– Mi-e bine, bolborosi West printre dinţii care îi clănţăneau. În toată viaţa lui nu-i mai fusese aşa de frig. O să-mi fac da… da… datoria.

– O să-ţi faci ce? N-am de gând să te las să te lupţi când îţi e atât de frig, băiete. Putem muri amândoi din cauza ta.

– Nu-ţi face griji din…

Palma lui Dow îl plesni puternic peste faţă. Şocul fu mai rău decât durerea. Se uită ca prostul, scăpând sabia în noroi şi ridicând instinctiv mâna la obrazul care îl ustura.

– Ce mama…

– Profită de asta! şuieră nordicul. Vino-ţi în fire!

West tocmai deschisese gura să spună că nu înţelege ce se petrece, când pumnul lui Dow îl izbi în plin, făcându-l să se clatine, despicându-i buza şi ameţindu-l.

– Profită! Al tău e momentul!

– Al naibii…

Restul fu doar un muget fără noimă, căci West îl apucă pe

Dow de gât şi începu să-l strângă, să-l zgârie, mârâind ca o fiară, cu dinţii dezgoliţi, fără nimic în gând. Sângele începu să-i clocotească şi îi pieriră din minte şi foamea, şi durerea, şi frustrările nesfârşitului drum prin ţinutul îngheţat.

Dar, indiferent cât de furios era West, Dow cel Negru era mult mai puternic.

– Profită! mârâi iarăşi, eliberându-se din mâinile lui West şi împingându-l pe pietrele de pe mal. Te-ai încălzit acum?

Ceva zbârnâi pe deasupra lor şi pleoscăi în apă. Dow îl îmbrânci, apoi ţâşni în sus, pe mal, cu un urlet de luptă. West îşi ridică sabia din noroi şi se chinui să se ţină după el, cu sângele pulsându-i în cap, scoţând sunete lipsite de noimă din toţi rărunchii.

Alergă prin noroaie. Ţâşni prin tufe spre câmpul deschis. Apucă să-l vadă pe Dow secerând cu barda un nordic. Sângele întunecat ţâşni în aer, picături negre printre crengi, spre cerul alb. Imaginile copacilor şi ale pietrelor şi ale bărbaţilor cu înfăţişări barbare îi săltau în faţa ochilor, iar respiraţia-i grea îi vuia în urechi cu muget de furtună. Cineva apăru de nicăieri, iar West îl lovi cu sabia, simţind cum vârful acesteia intră în carnea moale. Sângele îi împroşcă faţa şi se dădu clătinându-se înapoi, scuipând dezgustat şi clipind des. Alunecă pe o parte, dar se strădui să-şi recapete echilibrul. Capul îi era plin de plânsete şi urlete şi zăngănit de arme şi oase care se frâng.

Sfârtecă. Despică. Hââârrrr.

Un alt duşman se apropie clătinându-se, cu o săgeată în piept. West îi despică ţeasta până la bărbie. Mortul zvâcni o ultimă dată, smulgându-i sabia din mâini. Se împiedică şi aproape se prăbuşi în noroi. Lovi cu pumnul un alt nordic care trecea pe lângă el. Dar ceva îl izbi cu putere, aruncându-l de trunchiul unui copac, lăsându-l fără suflare. Cineva îl apucase strâns în braţe, imobilizându-i braţele, încercând să-l strivească.

West întinse gâtul şi îşi înfipse dinţii în buza celuilalt, simţind muşcătura adâncă. Acela urlă şi îl lovi cu pumnii, dar West nu simţi nimic. Scuipă cât colo bucata de carne şi îşi vârî unghiile în chipul adversarului. Bărbatul se zvârcoli şi scânci, cu sângele curgându-i din gura sfâşiată. West îşi înfipse dinţii în nasul lui, mârâind ca un câine turbat.

Muşcă. Muşcă. Muşcă.

Gura i se umpluse de sânge. Auzea urletele disperate ale celuilalt, însă ce conta acum, mai presus de orice era să strângă

din fălci mai tare. Şi mai tare. Îşi smuci capul, iar victima lui se dădu înapoi cu mâinile la faţă. O săgeată venită de nicăieri i se înfipse în coaste. Se prăbuşi în genunchi. West se aruncă deasupra lui, îl apucă cu pumnii de părul soios şi îi izbi capul de pământ. O dată, încă o dată. Iar şi iar.

– Gata.

West îşi trase iute mâinile însângerate şi cu fire de păr lipite de ele. Se ridică anevoios în picioare, respirând sacadat, cu ochii ieşiţi din orbite.

Totul în jur era tăcut şi nemişcat. Lumea nu i se mai învârtea în faţa ochilor. Fulgii de zăpadă se strecurau uşor în poiană şi se aşterneau pe pământul ud, pe armele împrăştiate, pe cadavre, pe bărbaţii aflaţi în picioare. Tul era aproape şi se holba la el. Treicopaci era în spatele lui, cu sabia în mână. Se putea citi ceva asemănător cu panica pe partea intactă din obrazul lui Pike, care îşi strângea un braţ însângerat cu mâna cealaltă. Toţi se uitau. Se uitau lung la el. Dow îl arătă pe West cu degetul. Apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

– L-ai muşcat! L-ai muşcat de nas până i l-ai smuls! Ştiam eu că eşti un ticălos turbat!

West se holbă la ei fără să înţeleagă. Vuietul din cap începuse să se mai domolească.

– Ce? bâigui el.

Era tot plin de sânge. Se şterse la gură. Simţi un gust sărat. Se uită la cadavrul de lângă el. Era căzut cu faţa în jos. Sângele şiroia de sub el şi se aduna într-o băltoacă în jurul picioarelor lui West. Îşi aduse aminte de... ceva. O crampă neaşteptată îl încovoie, şi scuipă flegmă rozalie, simţindu-şi stomacul gol în gât.

– Furios! strigă Dow. Aşa eşti tu!

Ursuzul ieşise din tufişuri, cu arcul pus deja înapoi pe umăr, şi se aşeza acum pe vine lângă unul dintre leşuri. Trase de pe el o blană plină de sânge.

– Haină bună, îşi spuse el în şoaptă.

Încovoiat de greaţă şi din cale afară de sleit, West îi urmări cum cotrobăiau prin tabără. Auzi hohotele de râs ale lui Dow.

– Furiosul! cotcodăci el răguşit. Aşa o să-ţi spun de acum încolo!

– Au o mulţime de săgeţi aici, anunţă Copoiul scoţând ceva dintr-unul din sacii de pe jos şi rânjind satisfăcut. Şi brânză. Cam veche.

Rupse cu degete murdare o bucăţică de mucegai din calupul

galben, muşcă şi se declară fericit.

– Încă-i bună.

– Sunt o mulţime de lucruri folositoare pe aici, fu de acord Treicopaci, schiţând şi el un zâmbet. Iar noi suntem cu toţii în viaţă, mai mult sau mai puţin. Bună treabă, flăcăi, îi lăudă el plesnindu-l pe Tul pe spate. Am face bine acum să ne luăm tălpăşiţa spre nord cât mai repede, până nu simte nimeni lipsa ăstora. Hai să luăm ce avem de luat de aici şi pe ceilalţi doi.

Mintea lui West începu să se limpezească.

– Ceilalţi!

– Bine, spuse Treicopaci, du-te cu Dow să vezi ce fac... Furiosule.

Se întoarse râzând şi el.

West se năpusti printre copaci, urmând drumul pe care veniseră, derapând şi tropăind prin noroaie în goana lui nebună, cu sângele pulsându-i iarăşi în tâmple.

– Trebuie să-l apăr pe Prinţ, murmură el.

Traversă râul fără să mai bage în seamă apa îngheţată, se căţără pe mal şi urcă dealul grăbindu-se înapoi spre stânca unde îi lăsaseră pe ceilalţi.

Auzi un strigăt de femeie acoperit apoi de mârâitul unui bărbat. Groaza i se strecură în tot trupul. Îi găsiseră oamenii lui Bethod. Deja s-ar putea să fie prea târziu. Îşi forţă picioarele slăbite să urce dealul, împleticindu-se şi alunecând prin zloată. Trebuia să-l apere pe Prinţ. Aerul respirat îi ardea gâtul, dar se îndârji să meargă mai departe, ţinându-se de copaci, orbecăind în patru labe pe solul îngheţat, printre rămurele rupte şi ace de pin.

Ţâşni în spaţiul deschis de la poalele stâncii, gâfâind să-şi dea duhul, cu sabia plină de sânge strânsă în pumn.

Pe jos se luptau doi oameni. Cathil întinsă pe spate, se zvârcolea, dădea din picioare şi încerca să-l zgârie pe cel urcat peste ea. Bărbatul reuşise să-i tragă pantalonii până sub genunchi şi acum încerca să-şi descheie cureaua cu o mână, în vreme ce pe cealaltă o ţinea apăsată pe gura fetei. West înaintă un pas cu sabia ridicată, iar bărbatul întoarse brusc capul spre el. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Presupusul violator nu era nimeni altul decât însuşi Prinţul Moştenitor Ladisla.

Când îl zări pe West, acesta se ridică repede în picioare şi făcu un pas înapoi. Cu o expresie uşor ruşinată, ca a unui şcolar prins când a furat o plăcintă de la bucătărie, îi spuse:

– Scuze. N-am crezut c-o să te întorci atât de repede.

West se holbă la el, incapabil să priceapă ce se întâmpla acolo.

– Atât de repede?

– Ticălos împuţit ce eşti! zbieră Cathil târându-se pe fund înapoi şi trăgându-şi pantalonii. O să te omor şi pe tine, şi tot neamul tău de nenorociţi ce sunteţi!

Ladisla îşi atinse o buză.

– M-a muşcat. Uite!

Şi întinse spre West vârfurile însângerate ale degetelor ca pe o dovadă a unui ultraj odios la adresa lui. West se pomeni că înaintează spre el. Probabil că Prinţul îi citi ceva pe chip, pentru că mai făcu un pas înapoi, cu o mână ridicată, iar cu cealaltă ţinându-şi pantalonii.

– Stai puţin, West, stai…

Nici vorbă de furie violentă. Nici vorbă de orbire temporară. Nici picioare care se mişcă cu de la sine putere, nici măcar vreo aluzie la o durere de cap. Nimic din toate acestea. Absolut nimic. Niciodată West nu se mai simţise atât de calm, atât de împăcat, atât de sigur de sine însuşi. Hotărârea lui era luată.

Întinse mâna dreaptă şi îl împinse pe Ladisla cu palma în piept. Prinţul Moştenitor icni uşor şi mai făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi. Piciorul stâng i se cufundă în noroi. Îl puse jos pe dreptul, doar că acolo nu mai era nimic. Ridică din sprâncene, căscă şi gura, şi ochii. Şi apoi moştenitorul la tronul Uniunii căzu în gol cu mâinile zbătându-i-se înnebunite prin aer, încercând să se apuce de ceva… şi dispăru.

Un ţipăt scurt, o bufnitură surdă, apoi o alta, apoi zgomot de pietre care se rostogolesc la vale.

Apoi tăcere.

West rămase nemişcat, clipind des.

Apoi se întoarse să se uite la Cathil.

Tânăra înţepenise, la doi paşi distanţă de el, cu ochii mari din cauza şocului.

– L-ai… l-ai…

– Ştiu, spuse cu o voce care parcă nu era a lui.

Se apropie prudent de marginea prăpastiei şi se uită. Trupul lui Ladisla zăcea pe pietre, cu capul în jos, cu haina zdrenţuită a lui West pe umeri, cu pantalonii căzuţi la glezne, cu un genunchi îndoit într-o poziţie nefirească, cu sânge roşu închis băltind în jurul capului spart. Niciodată nu văzuse pe cineva care să pară

mai mort de atât.

Înghiţi în sec. El făcuse asta. El. Îl omorâse pe moştenitorul tronului. Îl asasinase cu sânge rece. Era un criminal. Un trădător. Un monstru.

Şi îi veni să râdă. Era mult prea departe acum de însoritul Agriont, unde loialitatea şi deferenţa erau bunuri căpătate prin naştere, unde oamenii de rând erau obligaţi să facă ce le spuneau mai-marii lor, unde nu se cădea să ucizi alţi oameni. Poate că era un monstru, însă aici, în pustietatea îngheţată a Angliei, se aplicau alte reguli. Monştrii aveau majoritatea.

Simţi o bătaie zdravănă pe umăr. Întoarse capul şi zări capul cel-fără-o-ureche al lui Dow cel Negru. Şi el se uita în prăpastie. Nordicul scoase un fluierat uşor printre buzele ţuguiate.

– Ei, cam asta e, părerea mea. Ştii ceva, Furiosule? îi zâmbi el pieziş lui West. Începe să-mi cam placă de tine.

Până la ultimul om

Lui Sand dan Glokta
Superior de Dagoska, strict confidenţial

Este evident că, în ciuda tuturor eforturilor tale, Dagoska nu va mai rămâne în mâinile Uniunii. Prin urmare, îţi poruncesc să pleci de acolo şi să te înfăţişezi de îndată înaintea mea. Chiar dacă nu mai stăpâniţi docurile, n-ar trebui să fie greu să te furişezi noaptea într-o barcă mică. O corabie te va aştepta mai în josul coastei.

Vei încredinţa comanda generalului Vissbruck, deoarece este unicul unionist din consiliul de conducere rămas în viaţă. Nu este cazul să-ţi amintesc că ordinele Consiliului Închis pentru cei care apără Dagoska sunt neschimbate.

Trebuie să lupte până la ultimul om.

Sult
Arhilector al Inchiziţiei Maiestăţii Sale

Cu maxilarele încleştate, generalul Vissbruck lăsă încet scrisoarea din mâini.

– Să înţelegem că ne părăseşti, Superiorule? întrebă cu voce spartă.

Din cauza panicii? Din cauza spaimei? A furiei? Cine l-ar putea condamna pentru că simte astfel?

Încăperea nu se schimbase prea mult de la sosirea lui Glokta. Mozaicul superb, sculpturile măiestre, masa lăcuită, toate străluceau în soarele dimineţii care-şi revărsa lumina prin ferestrele înalte. *Însă membrii consiliului de conducere s-au împuţinat.* Rămăseseră doar Vissbruck, cu fălcile revărsate peste gulerul apretat al jachetei sale brodate, şi Hadişul Kahdia, care se prăvălise epuizat într-un scaun. Mai departe de ei, Nicomo Cosca se sprijinise de perete lângă fereastră şi-şi curăţa unghiile.

Glokta trase adânc aer în piept:

– Arhilectorul vrea să… să-i dau anumite explicaţii.

Vissbruck scoase un chiţăit lipsit de umor.

– Nu ştiu de ce, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la şobolanii care fug dintr-o casă în flăcări.

Nimerită metaforă. Doar dacă şobolanii care fug de flăcări se vor arunca într-o maşină de tocat.

– Haide, generale, interveni Cosca surâzând uşor. Superiorul nu era obligat să ne spună nimic. Ar fi putut s-o şteargă de aici în toiul nopţii, iar noi nici n-am fi avut habar. Eu aşa aş fi făcut în locul lui.

– Îngăduie-mi să nu dau nici doi bani pe ce ai fi făcut *tu,* se răţoi Vissbruck. Suntem într-o situaţie critică. Zidurile fortificate au căzut şi odată cu ele am pierdut orice şansă de a rezista mai mult. Mahalalele sunt acum un furnicar de soldaţi gurkieni. În fiecare noapte facem incursiuni acolo. Mai dăm foc unui berbec de asalt. Mai omorâm nişte santinele în vreme ce dorm. Dar aduc zilnic tot mai multe arme şi echipamente de luptă. Probabil că foarte curând, după ce vor curăţa locul de toate coşmeliile de acolo, vor începe să-şi asambleze catapultele alea uriaşe. Şi este lesne de imaginat ce se va întâmpla după aceea cu Oraşul Superior când va fi atacat cu bombe incendiare!

Întinse braţul acuzator spre fereastră:

– E foarte posibil să nimerească şi Citadela! Şi chiar în camera asta ar putea intra un bolovan cât un şopron de mare!

– Cunosc foarte bine situaţia în care ne aflăm, îl repezi Glokta.

De câteva zile duhoarea fricii e atât de puternică încât o simt şi morţii.

– Dar ordinele Arhilectorului sunt extrem de clare. Să rezistaţi până la ultimul om. Să nu capitulaţi.

Umerii lui Vissbruck se ofiliră.

– Oricum, capitularea nu mai foloseşte la nimic acum.

Se ridică, din obişnuinţă vru să-şi îndrepte uniforma şi îşi împinse încet scaunul sub masă. În clipa aceea lui Glokta aproape că-i fu milă de el. *Poate că merită compătimirea mea, dar am irosit-o pe toată pe Carlot dan Eider, care nu a fost absolut deloc vrednică de ea.*

– Dă-mi voie, totuşi, să-ţi dau un sfat, ca unul care am cunoscut interiorul închisorilor gurkiene. Dacă cetatea va cădea cu totul în mâinile lor, vă sfătuiesc să vă luaţi singuri viaţa, mai degrabă decât să vă lăsaţi prinşi.

Generalul Vissbruck făcu ochii mari, apoi îşi coborî privirea la pardoseala minunată din mozaic şi înghiţi greu. Îşi ridică iar chipul, uimindu-l pe Glokta cu un surâs amar.

– Nu aşa ceva am avut în minte atunci când am intrat în armată.

Glokta îşi lovi uşor piciorul distrus cu bastonul şi zâmbi strâmb.

– Şi eu aş putea spune acelaşi lucru. Ce zicea Stolicus? „Sergentul care se ocupă de recrutări vinde vise, dar livrează coşmaruri?”

– Este o exprimare foarte adecvată situaţiei.

– Dacă te consolează cumva, să ştii că s-ar putea ca soarta mea să fie chiar mai cruntă decât a voastră.

– Prea puţin mă consolează.

Vissbruck ciocni din călcâie şi luă poziţie de drepţi. Rămase aşa nemişcat câteva clipe, apoi, fără să rostească vreo altă vorbă, făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre uşă. Zgomotul paşilor lui se stinse treptat pe coridor.

Glokta se uită la Kahdia.

– Indiferent de ce i-am spus generalului, pe tine te-aş sfătui să predai oraşul cu prima ocazie.

Kahdia îşi ridică ochii obosiţi.

– După toate astea? Acum?

Mai ales acum.

– Poate că Împăratul va hotărî să dea dovadă de ceva indulgenţă. În orice caz, nu văd ce aţi mai putea avea de câştigat continuând lupta. După cum stau lucrurile, încă mai puteţi pune condiţii.

– Şi asta-i consolarea pe care ne-o oferi? Indulgenţa Împăratului?

– Asta este tot ce am. Ce-mi spuneai despre cel rătăcit în deşert?

Kahdia încuviinţă încet din cap.

– Orice va fi, vreau să-ţi mulţumesc.

La ce să-mi mulţumeşti, neghiobule?

– Pentru ce? Pentru că ţi-am distrus oraşul şi te-am lăsat la mila Împăratului?

– Pentru că ne-ai tratat cu ceva respect.

Glokta pufni.

– Respect? Ţi-am spus doar ce voiai să auzi ca să obţin ce-mi trebuia.

– Poate că aşa a fost. Dar mulţumirile nu costă nimic. Mergi cu Dumnezeu.

– Dumnezeu nu va dori să mă urmeze acolo unde mă duc eu, murmură Glokta în vreme ce Kahdia ieşea încet din încăpere.

Cosca rânji dispreţuitor.

– Şi spune aşa, Superiorule, înapoi la Adua, nu?

– Aşa cum zici, înapoi la Adua.

Înapoi la Casa Întrebărilor. Înapoi la Arhilectorul Sult. Gândul acesta nu era deloc unul fericit.

– Poate ne vom mai vedea acolo.

– Crezi?

Este mult mai probabil că tu vei fi căsăpit împreună cu ceilalţi atunci când oraşul va cădea în mâinile gurkienilor. Prin urmare vei rata ocazia de a mă vedea atârnând în ştreang.

– Am învăţat de la viaţă că întotdeauna mai e o şansă.

Cosca rânji din nou desprinzându-se de perete şi îndreptându-se ţanţoş spre uşă, cu mâna sprijinită uşor de mânerul sabiei.

– Nu-mi place să pierd un patron bun.

– Nici mie nu-mi place să fiu pierdut. Dar trebuie să fim pregătiţi să facem faţă dezamăgirilor. Căci viaţa este plină de ele.

Iar cea mai mare dezamăgire dintre toate este felul în care se sfârşeşte viaţa.

– Bine, atunci. Dacă unul dintre noi va trebui să fie dezamăgit.

În pragul uşii, Cosca se opri şi făcu o reverenţă cu exagerare teatrală. Poleiala jupuită de pe pieptarul său scânteie în razele dimineţii.

– A fost o onoare să colaborez cu tine.

Glokta stătea pe pat, lingându-şi gingiile goale şi masându-şi piciorul care-i palpita dureros. Se uită în jur la apartamentul lui. *Mai bine zis apartamentul lui Davoust. Aici m-a speriat de moarte un vrăjitor bătrân în toiul nopţii. De aici am urmărit cum arde cetatea. Aici am fost aproape mâncat de o fetiţă de paisprezece ani. O, ce amintiri minunate...*

Se ridică cu greu, strâmbându-se de durere, şi şchiopătă spre singurul cufăr pe care îl adusese cu el. *Şi tot aici am semnat chitanţa pentru un milion de mărci primite ca avans de la banca Valint şi Balk.* Scoase din buzunarul hainei etuiul din piele pe care i-l dăduse Mauthis. *Jumătate de milion în diamante şlefuite.* Simţi din nou ispita irezistibilă de a-l deschide şi de a-şi vârî mâna printre ele ca să le simtă puritatea rece, dură, bogată. Făcu efortul de a se abţine, apoi, cu un alt efort şi mai mare, împinse la o parte cu o mână unele dintre hainele împăturite pentru plecare şi ascunse etuiul printre ele. *Haine negre, negre, şi alte haine tot negre. Ar trebui să-mi diversific garderoba...*

– Pleci fără să-ţi iei rămas-bun?

Glokta ţâşni în sus de pe taburet, simţind că-i vine să vomite din cauza spasmului mistuitor care-i sfârtecă spinarea. Întinse mâna şi puse capacul cufărului chiar la timp înainte de a-i ceda piciorul şi se prăbuşi pe el. Vitari stătea în prag uitându-se furioasă la el.

– La naiba! şuieră Superiorul, împroşcând salivă printre găurile din dantură la fiecare respiraţie sacadată.

Piciorul stâng nesimţitor ca o bucată de lemn. Cel drept cuprins de agonie.

Practiciana intră încet cercetând încăperea printre gene. *Vrea să vadă dacă mai e cineva aici. Înseamnă că va urma o discuţie între patru ochi.* Şi nu doar durerea din picior era motivul pentru care inima începu să i se zbată în piept când Vitari închise încet uşa, iar cheia se auzi în broască. *Suntem singuri. Ce excitant!*

Practiciana se plimba de colo-colo prin cameră, iar umbra ei neagră se întindea spre Glokta.

– Am crezut că aveam o înţelegere, suflă ea prin mască.

– Şi eu am crezut, se răsti Glokta, încercând să se aşeze într-o poziţie cumva mai demnă. Şi după aia am primit un bileţel de la Sult. Vrea să mă întorc şi amândoi ştim de ce.

– Nu i-am spus nimic.

– Asta crezi tu.

Vitari îngustă şi mai mult ochii şi se apropie de el.

– Aveam o înţelegere. Eu m-am achitat de partea mea.

– Bravo ţie! Consolează-te cu gândul ăsta când eu am să plutesc cu faţa în jos printre docurile din Adua, iar tu vei fi blocată aici, aşteptându-i pe gurkieni să doboare… aaa!

Se năpustise asupra lui, se aşezase peste el, strivindu-i spatele de cufăr, lăsându-l fără aer. Scânteiere de metal, zăngănit de lanţ, degete care îi cuprinseră gâtul.

– Vierme schilod! Ar trebui să-ţi tai gâtul ăsta împuţit chiar acum!

Genunchiul ei i se înfipse în stomac, lama rece a cuţitului îi atinse uşor pielea gâtului, ochii ei albaştri îl priviră cu ferocitate, duri ca diamantele din cufărul de sub el. *Moartea e la câteva clipe depărtare. Bineînţeles.* Îşi aduse aminte cum practiciana o strânsese de gât pe Eider. *La fel de uşor ca şi cum ar fi strivit o furnică, iar eu, biet olog, exact asta sunt, o furnică neajutorată.* Poate că ar fi trebuit să bâiguie cuprins de spaimă, dar prin minte nu-i trecea decât întrebarea: *cât a trecut de când a fost o*

femeie deasupra mea ultima dată?

Pufni în râs.

– Dar nu mă cunoşti chiar deloc? bolborosi el, pe jumătate chicotind, pe jumătate suspinând, cu ochii curgându-i din cauza unui amestec dezgustător de durere şi amuzament. Sunt Superiorul Glokta, îmi pare bine de cunoştinţă! Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce se întâmplă cu tine, iar tu ştii foarte bine asta. Mă ameninţi? Trebuie să te străduieşti mult mai mult, târfă roşcată!

Ochii femeii se bulbucară de furie. Îşi împinse umărul înainte şi îşi trase cotul, gata să apese cât de tare putea. *Suficient de tare cât să-mi scoată beregata prin coloana asta strâmbă, n-am nicio îndoială în privinţa asta.*

Buzele lui Glokta se schimonosiră într-un rictus scârbos, plin de scuipat. *Acum.*

Îi auzea respiraţia anevoioasă din spatele măştii. *Haide.*

Simţi lama cuţitului lipită de gât, rece, ascuţită. *Sunt gata.*

Atunci practiciana scoase un şuierat prelung, ridică pumnalul şi îl înfipse în bârna de lemn de lângă capul lui. Se ridică şi se întoarse cu spatele. Glokta închise ochii şi încercă să-şi recapete respiraţia. *Încă mai trăiesc.* Îl copleşise un sentiment straniu. *Uşurare sau dezamăgire? Greu de spus.*

– Te rog.

Atât de încet, încât crezu că i se păruse. Vitari stătea cu spatele la el, cu capul plecat, iar pumnii încleştaţi îi tremurau vizibil.

– Ce?

– Te rog.

Chiar a spus-o. Şi îmi dau seama că aceste cuvinte o dor.

– Te rog, nu mai spune? Crezi că aici e vorba despre rugăminţi? Şi, la urma urmei, de ce te-aş salva? Ai venit aici ca să spionezi pentru Sult. N-ai făcut nimic altceva decât să-mi stai tot timpul în drum! Nici nu mă pot gândi la cineva în care să am mai puţină încredere decât am în tine, iar eu nu mă încred în nimeni!

Se întoarse cu faţa la el, ridică mâinile, dezlegă bridele măştii şi şi-o scoase. Era foarte bronzată doar pe porţiuni: în jurul ochilor, fruntea, gâtul. Chipul ei era însă mult mai delicat, mult mai tânăr, mult mai obişnuit decât îşi închipuise el. Nu mai părea deloc fioroasă. Părea doar speriată şi disperată. Brusc, Glokta se simţi ridicol de jenat, ca şi cum ar fi intrat din greşeală într-o cameră şi ar fi dat peste cineva în pielea goală. Simţi nevoia să-şi

ferească privirea când Vitari se aşeză în genunchi ca să fie la acelaşi nivel cu el.

– Te rog.

Cu ochii umezi, înrouraţi, cu buzele tremurându-i, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. *Întrezărire a speranţelor secrete ascunse sub carapacea ticăloasă? Sau doar teatru de bună calitate?* Glokta simţi cum pleoapa începe să i se zbată.

– Nu pentru mine, şopti ea. Te rog. Te implor.

Îşi trecu gânditor mâna peste pielea gâtului. Observă sânge pe vârfurile degetelor. O pată mică şi maronie. *O înţepătură. O zgârietură. Doar un milimetru mai încolo şi acum aş fi pompat sânge pe tot covorul ăsta superb. Doar un milimetru. De astfel de şanse depind vieţile. De ce aş salva-o?*

Dar ştia răspunsul. *Pentru că în general nu prea salvez pe nimeni.*

Se întoarse greoi pe cufăr, până ajunse cu spatele la ea, şi începu să-şi maseze muşchiul mort al piciorului stâng. Inspiră adânc.

– Fie.

– N-ai să regreţi.

– Ba regret deja. Dar nu pot rezista unei femei înlăcrimate. Să ştii însă că îţi cari singură bagajele!

Se uită la ea ridicând un deget ca avertisment. Vitari îşi pusese masca la loc. Iar ochii îi erau uscaţi, şi mijiţi, şi aprigi. *Parcă n-ar putea vărsa o lacrimă nici într-o sută de ani.*

– Nu-ţi face probleme, spuse ea învârtindu-şi lanţul pe mână şi scoţând pumnalul cruciform din capacul cufărului. Am foarte puţine bagaje.

Glokta urmărea cum se reflectă flăcările în suprafaţa calmă a golfului. Cioburi nestatornice, roşii, galbene, albe, scânteietoare pe apa neagră. Frost vâslea lin, regulat, cu chipu-i lipsit de expresie pe jumătate luminat de pâlpâirea luminilor din oraş. În spatele lui, Severard stătea ghemuit şi se uita supărat la întinderea de apă. Se zărea doar conturul ţepos al capului lui Vitari aşezat şi mai departe, la proră. Lopeţile intrau în mare şi împingeau apa într-o tăcere aproape desăvârşită. Parcă barca nici nu se mişca. Mai degrabă linia neagră a peninsulei părea a se îndepărta încet de ei, în întuneric.

Ce am făcut? Am condamnat un oraş plin de oameni la moarte sau la sclavie, şi pentru ce? Pentru onoarea Regelui?

Pentru un retardat bălos care nu-şi poate controla nici maţele, darămite o ţară? Pentru orgoliul meu? Ha! Pe ăsta l-am aruncat cât colo de multă vreme, dimpreună cu dinţii mei! Pentru aprobarea lui Sult? Probabil că răsplata mea va fi un guler din frânghie şi o cădere în gol.

Pe cerul nopţii nu se mai zărea acum decât conturul mai întunecat al stâncii, silueta colţuroasă a Citadelei cocoţate în vârful ei. Parcă şi formele zvelte ale clopotniţelor Marelui Templu. Toate alunecând departe, în trecut.

Ce altceva aş fi putut să fac? Aş fi putut să mă alătur lui Eider şi celorlalţi. Să le predau gurkienilor cetatea fără luptă. S-ar fi schimbat, oare, ceva? Glokta îşi linse posomorât gingiile goale. *Împăratul tot i-ar fi trecut pe locuitori prin foc şi sabie. Iar Sult tot ar fi trimis după mine, exact aşa cum a făcut. Diferenţe mult prea puţin semnificative, asupra cărora nu are rost să zăbovim. Ce zicea Shickel? Foarte puţini sunt aceia cărora li se oferă o şansă.*

Briza rece îl înfioră şi îşi strânse mantia mai bine în jurul corpului, îşi încrucişă braţele peste piept, se strâmbă de durere încercând să-şi pună sângele în mişcare în laba amorţită a piciorului stâng. Din cetate nu mai rămăseseră decât nişte puncte luminoase în depărtare.

Exact aşa cum spunea Eider – toate astea doar pentru ca Arhilectorul şi cei asemenea lui să poată arăta un punct sau altul pe o hartă şi să spună că ne aparţine. Şi gura i se strâmbă într-un rictus. *Şi, cu toate eforturile noastre, cu toate sacrificiile noastre, cu toate planurile şi conspiraţiile noastre, nici măcar n-am reuşit să păstrăm cetatea. Toată suferinţa aceasta... şi pentru ce?*

Niciun răspuns, desigur. Doar valurile domoale izbindu-se de barcă, scârţâitul blând al ramelor, foşnetul mângâietor al lopeţilor în apă. Şi-ar fi dorit să-i fie silă de el însuşi. Să se simtă vinovat pentru ceea ce făcuse. Să-i fie milă pentru cei pe care-i lăsase la mâna gurkienilor. *Aşa cum ar simţi orice om. Aşa cum aş fi simţit şi eu odinioară.* Însă nu prea era în stare să simtă nimic altceva decât oboseala copleşitoare şi durerea permanentă, sâcâitoare din picior, din spate, din gât. Se aşeză greu pe băncuţa din lemn a bărcii, încercând, aşa cum făcea de obicei, să-şi găsească o poziţie mai puţin incomodă. *În fond, chiar nu e cazul să mă mai pedepsesc şi eu.*

Căci pedeapsa va veni curând.

Giuvaierul tuturor oraşelor

Măcar acum Jezal putea să călărească. I se scoseseră atelele în dimineaţa aceea, iar piciorul inflamat i se lovea de coastele calului şi îl durea destul de rău. Ţinea frâul cu mâna amorţită şi nesigură, iar braţul fără bandaje îi era slăbit şi sensibil. Îi zvâcneau surd dinţii cu fiecare bufnitură a copitelor pe drumul distrus. Foarte bine însă că nu mai trebuia să stea în căruţă, iar realizarea aceasta chiar era ceva. În ultimul timp, lucrurile mărunte aveau darul de a-l face nespus de fericit.

Ceilalţi alcătuiau un grup sumbru, tăcut, posomorât ca bocitoarele la înmormântare, iar Jezal nu avea de ce să-i condamne. Locul în care se aflau era unul sumbru. O câmpie de ţărână. De bolovani din piatră seacă. De nisip şi stânci fără viaţă. Cerul de deasupra, nemişcat, alb, greu ca plumbul, promitea mereu ploaie, dar nu se ţinea niciodată de cuvânt. Mergeau călare, strânşi în jurul căruţei, căutând căldura. Ei fiind unicele creaturi calde pe o întindere de sute de kilometri de deşert rece. Unicele creaturi mişcătoare într-un loc îngheţat în timp. Unicele creaturi vii într-un ţinut mort.

Drumul era larg, dar crăpat pe alocuri şi umflat în alte părţi. Ici şi colo se fărâmase pe porţiuni lungi, sau torente de noroi îl acoperiseră cu totul. De-o parte şi de alta, se aliniau buturugile moarte ale foştilor copaci. Probabil că Bayaz îl surprinsese privindu-le.

– O alee de stejari falnici lega acest drum de porţile oraşului. Pe timp de vară frunzele lor scânteiau şi fremătau în adierea vântului câmpiei. Juvens însuşi i-a plantat în Timpurile Străvechi, pe vremea când Imperiul se afla la începuturi, iar eu nici nu mă născusem încă.

Trunchiurile mutilate ale copacilor erau cenuşii şi uscate, dar purtau încă urma fierăstraielor.

– Parcă au fost tăiaţi acum câteva luni.

– Acum mulţi, mulţi ani, băiete. După ce Glustrod a ocupat oraşul a poruncit să fie doborâţi pentru a întreţine focul din cuptoarele lui.

– Atunci de ce nu au putrezit?

– Până şi putregaiul este o formă de viaţă. Dar aici lipseşte cu desăvârşire.

Jezal înghiţi în sec şi îşi vârî capul între umeri, cu ochii aţintiţi la cioturile de lemn mort înşiruite până departe, în zare, ca pietrele de mormânt.

– Nu-mi place asta, murmură în barbă.

– Tu crezi că mie-mi place? se încruntă supărat Bayaz. Crezi că place vreunuia dintre noi? Dacă vor să fie ţinuţi minte, bărbaţii trebuie uneori să facă ce nu le place. Prin luptă, iar nu prin lene tihnită se cuceresc faima şi onoarea. Prin bătălii, iar nu prin pace se câştigă bogăţia şi puterea. Nu te mai interesează lucrurile acestea?

– Ba da, şopti Jezal. Cred că da…

Însă nu era deloc sigur. Privi de-a lungul mării de ţărână moartă. Niciun indiciu că acolo s-ar fi aflat onoarea, darămite bogăţia, şi nu-şi închipuia de unde ar putea veni faima. Singurele persoane care existau pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jur, cei cinci tovarăşi ai lui, îl cunoşteau deja foarte bine. În plus, începuse să se întrebe tot mai des dacă o viaţă lungă, dar săracă, trăită în anonimat desăvârşit ar fi chiar un lucru atât de îngrozitor.

Poate că, atunci când va ajunge acasă, o va ruga pe Ardee să-i fie soţie. Cu ochii minţii o văzu acum cum i-ar surâde când i-ar auzi propunerea. Evident că l-ar face să se zvârcolească de jenă în aşteptarea răspunsului. Fără îndoială că l-ar ţine în suspans. Bineînţeles că ar spune *da.* Şi, în fond, care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Că tatăl lui s-ar înfuria? Că ar fi amândoi obligaţi să trăiască din solda lui de ofiţer? Că prietenii lui cei superficiali şi fraţii lui cei idioţi îl vor râde pe la spate pentru că a ajuns la sapă de lemn? Aproape că nici nu-i venea să creadă că aceste motive i se păruseră extrem de importante pe vremuri.

O viaţă de muncă grea alături de femeia pe care o iubeşte? O casă cu chirie într-o zonă mai puţin strălucitoare a oraşului, cu mobilă ieftină, dar cu un foc prietenos în cămin? Fără faimă, fără bogăţii, doar un pat cald în care să-l aştepte Ardee… Nu i se mai părea o soartă chiar atât de cumplită acum când privise moartea în ochi, acum când îşi ducea zilele doar cu un castron de terci chior pe zi, recunoscător până în măduva oaselor că îl capătă şi pe acela, acum când dormea singur în vânt şi în ploaie.

Zâmbetul i se întinse, iar durerea surdă care se întindea în jurul cicatricii de pe maxilar i se păru aproape plăcută. Da, nu ar fi fost o viaţă chiar atât de rea.

Zidurile uriaşe se înălţau semeţe, cu creneluri ştirbite, cu turnuri dărâmate, etalând cicatricele negre ale crăpăturilor şi lucind din cauza umezelii. O costişă arcuindu-se în depărtare prin burniţa cenuşie. Pământ acoperit cu băltoace cafenii şi cu pietre mari ca sicriele.

– Aulcus, bubui Bayaz, cu falca rigidă. Giuvaierul oraşelor.

– Nu mi se pare că ar străluci, mârâi Ferro.

Nici lui Logen nu i se părea. Drumul mâlos se furişa până la o arcadă dărăpănată, larg deschisă, fremătând de umbre, ale cărei porţi erau de mult dispărute. Îl cuprinse o senzaţie înfiorătoare când privi la gura aceea întunecată. Un sentiment sinistru. Ca atunci când se aflase în faţa porţii deschise de la Casa Creatorului. Era ca şi cum ar fi privit în străfundurile unui mormânt, foarte probabil chiar al lui însuşi. Îi venea să se răsucească pe călcâie, s-o ia la fugă de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată. Până şi calul lui necheză uşurel şi se dădu înapoi, aburind negurile ploii cu răsuflarea lui. Dintr-odată, drumul anevoios şi presărat cu pericole înapoi la ţărmul mării i se părea o călătorie mult mai plăcută decât cei câţiva paşi care îl despărţeau de poarta aceea întunecată.

– Eşti sigur? îi şopti lui Bayaz.

– Dacă sunt sigur? Nu, sigur că nu! V-am purtat mii de kilometri peste câmpia pustie doar pentru că aşa mi-a căşunat mie! Am petrecut ani întregi plănuind călătoria asta şi am strâns această trupă din toate colţurile Cercului Lumii doar ca să am de ce să mă distrez! Nu se va întâmpla nimic dacă ne întoarcem la Calcis. Mă întrebi dacă sunt sigur?

Clătină din cap şi îşi îmboldi calul spre poarta deschisă.

Logen ridică din umeri.

– Am întrebat şi eu…

Arcada se căscă tot mai mult, şi mai mult, până-i înghiţi pe de-a întregul. Zgomotul făcut de copitele cailor răsună de-a lungul galeriei întunecate. Pereţii de piatră se strângeau tot mai mult, şi mai mult în jurul lor, împiedicându-i, parcă, să respire. Logen îşi înfipse bărbia în piept şi îşi fixă privirea asupra cercului de lumină din capătul celălalt. Trase cu ochiul la Luthar şi îl surprinse umezindu-şi tulburat buzele, fără să-i mai pese de şuviţele de păr pe care umezeala din atmosferă i le lipise de obraji.

Şi ieşiră în aer liber.

– Vai de mine, şopti Picior-Lung. Vai de mine şi de mine…

Edificii colosale se înălţau în jurul unei pieţe nesfârşite. Prin aburii ploii se desluşeau nălucile pilaştrilor, acoperişurilor, coloanelor infinite, ale zidurilor înalte până la cer, construite pe măsura unor titani. Logen rămase cu gura căscată. Toţi rămaseră cu gurile căscate. Un grup mic şi zgribulit în acel spaţiu neobişnuit de vast, ca nişte oi speriate într-o vale stearpă, în aşteptarea lupilor.

Ploaie sâsâind pe pietrele din înalturi, şiroaie lipăind pe bolovanii umezi, stropi picurând pe zidurile dărăpănate, bolborosind în crăpăturile drumului. Zgomotul înăbuşit al copitelor cailor. Scârţâitul blând şi gemetele roţilor de la căruţă. Niciun alt zgomot. Nicio larmă, nicio zarvă, niciun murmur al vreunei mulţimi. Niciun tril de pasăre, niciun lătrat de câine, niciun clinchet al vreunui negoţ. În locul acesta nu trăia nimic.

În locul acesta nu se mişca nimic. În locul acesta nu erau decât edificiile negre, uriaşe, care se întindeau prin ploaie spre infinit, şi norii învolburaţi care se târau pe cerul întunecat.

Înaintară încet pe lângă ruinele unui templu, o învălmăşeală de blocuri şi lespezi ude. Fragmente din coloanele lui incredibil de mari erau împrăştiate pe caldarâmul spart, bucăţi din acoperiş aruncate cât colo. Cu excepţia cicatricei trandafirii de pe bărbie, chipul lui Luthar era alb ca varul. Se uită şocat la ruinele colosale.

– Al naibii să fiu, murmură el.

– N-am văzut în viaţa mea ceva mai impresionant, fu de acord în şoaptă Picior-Lung.

– Acestea sunt palatele celor bogaţi şi morţi, explică Bayaz. Sunt templele unde ei s-au închinat zeilor lor furioşi. Sunt pieţele unde ei au cumpărat şi au vândut mărfuri şi animale şi oameni. Sunt teatrele şi băile şi bordelurile unde şi-au satisfăcut toate poftele înainte de venirea lui Glustrod.

Arătă cu degetul dincolo de piaţă:

– Acolo este Calea Caline. Cel mai mare drum al oraşului, unde locuiau cei mai de vază cetăţeni. Traversează oraşul prin mijloc, de la poarta de nord la cea de sud. Acum, luaţi aminte la mine, mai spuse el întorcându-se în şa. La cinci kilometri mai la sud de oraş se află un deal înalt, cu un templu pe culme. În Timpurile Străvechi i se spunea Roca Saturline. Acela este punctul nostru de întâlnire în cazul că ne vom pierde unii de alţii.

– De ce să ne pierdem? întrebă Luthar cu ochii bulbucaţi.

– Pământul pe care stă oraşul nu… nu are pace, şi este predispus la cutremure. Clădirile sunt foarte vechi şi şubrezite. Sper că vom reuşi să trecem fără vreun incident neplăcut, dar… ar fi imprudent să ne bazăm doar pe speranţă. Dacă se întâmplă ceva, luaţi-o spre sud. Spre Roca Saturline. Până atunci nu vă depărtaţi unul de altul.

Nu era nevoie să se mai ostenească cu această povaţă. Când intrară în oraş, Logen se uită la Ferro, la părul ei ţepos, la chipul ei smead înrourat de ploaie, la sprâncenele ei încruntate a pericol când privea construcţiile înalte de pe marginile drumului.

– Dacă se întâmplă ceva, îi şopti, ajută-mă, vrei?

Îi aruncă o privire scurtă, apoi înclină capul.

– Dacă am să pot, albule.

– Perfect.

Singurul lucru mai oribil decât un oraş plin de oameni este un oraş fără niciun om.

Ferro călărea cu arcul într-o mână, frâul în cealaltă, ochii atenţi la alei, la ferestrele şi uşile căscate, încercând să vadă pe după colţurile dărâmate şi peste ruinele fostelor ziduri. Dar nici măcar nu ştia ce anume se aştepta să zărească.

Însă orice ar fi nu o va prinde nepregătită.

Şi îşi dădea seama că toţi ceilalţi simţeau la fel ca ea. Observă maxilarele lui Nouădegete încleştându-se şi descleştându-se, încleştându-se şi descleştându-se, iar şi iar şi iar, pe când înainta prudent printre ruine, cu mâna pe mânerul sabiei, metal zgâriat şi rece, sclipind de picături de ploaie.

Luthar tresărea la fiece zgomot – la pocnetele pietrelor sub roţile căruţei, la plescăitul apei din băltoace, la fornăitul vreunui cal. Capul îi zvâcnea în dreapta şi în stânga şi îşi lingea în permanenţă tăietura din buză.

Quai stătea în căruţă, cocârjat, cu părul ud fluturându-i în jurul obrajilor supţi, cu buzele palide strânse într-o grimasă dură. Ferro îl urmări cum plesneşte hăţurile şi observă că le strângea atât de tare, că-i ieşiseră în relief tendoanele de pe dosul mâinilor lui slăbănoage. Cu gura căscată şi ochii bulbucaţi, Picior-Lung se uita în jur la ruinele interminabile. Pârâiaşe de ploaie îşi croiau uneori drum printre ţepii de pe ţeasta lui noduroasă. Acum nu mai avea nimic de spus – singurul lucru pozitiv din acest loc uitat de Dumnezeu.

Bayaz făcea eforturi să pară sigur de sine, dar nu reuşea s-o

păcălească pe Ferro. Îi observă mâna care-i tremura atunci când lăsă frâul ca să-şi şteargă de apă sprâncenele stufoase. Îi observă gura care îi tremura când se opreau la răscruci de drumuri. Îi observă ochii subţiaţi care încercau să vadă prin ploaie şi să găsească drumul cel bun. Îi observă îngrijorarea şi îndoiala exprimate prin fiecare mişcare pe care o făcea. Şi el ştia adevărul, aşa cum îl simţise şi ea. Locul acesta era plin de pericole.

Cling-clang.

Abia desluşit prin ropotul ploii. Parcă zgomotul făcut de un ciocan izbit de nicovală. Zgomotul confecţionării de arme. Se ridică în scări, încordându-se să audă mai bine.

– Auzi? se răsti la Nouădegete.

Bărbatul se opri, mijindu-şi ochii ca să vadă ceva, ascultând atent. Cling-clang. Dădu din cap.

– Aud.

Şi îşi trase sabia din teacă.

– Ce e? se sperie Luthar, holbându-se în jur şi bâjbâind după arme.

– Nu-i nimic acolo, bombăni Bayaz.

Ferro ridică palma spre ceilalţi, făcându-le semn să se oprească, alunecă jos din şa şi se furişă spre colţul clădirii din faţă, cu săgeata pregătită în arc. Se lipi cu spatele de blocul uriaş din piatră. Cling-clang. În spatele ei se strecură tiptil şi Nouădegete, făcând-o să se simtă mai în siguranţă.

Dădu colţul târându-se pe genunchi, cercetă cu privirea piaţa goală plină de bălţi şi moloz. În colţul cel mai îndepărtat era un turn înalt, înclinat într-o rână. Sub cupola fără luciu ferestrele erau deschise larg. Ceva se mişca încet acolo înăuntru. Ceva întunecat, care se legăna înainte şi înapoi. Faptul că avea în sfârşit o ţintă îi aduse un zâmbet pe buze.

Se simţea mai bine, mai liniştită acum, că avea un duşman palpabil.

Atunci auzi zgomot de copite, iar Bayaz trecu pe lângă ea şi intră în piaţa goală.

– Ssssttt, îi şuieră, dar Magul n-o băgă în seamă.

– Puteţi să lăsaţi armele la o parte, le strigă el peste umăr. Nu-i decât un clopot vechi care răsună în bătaia vântului. Oraşul era plin de clopote. Ar fi trebuit să le auziţi cum băteau de fiecare dată când se năştea vreun împărat, sau era încoronat, sau se căsătorea, sau se întorcea triumfător din vreo campanie.

Îşi ridică braţele, vorbind din ce în ce mai tare.

– Văzduhul exploda de sunetele lor de bucurie, iar păsările se ridicau din pieţe şi de pe străzi şi de pe acoperişuri, umplând cerul!

Acum urla de-a dreptul.

– Şi străzile se umpleau de oameni! Şi la toate ferestrele erau oameni! Şi oamenii aceştia revărsau petale de flori asupra preaiubitului lor suveran! Şi îl aclamau până rămâneau fără voce!

Începu să râdă şi coborî braţele. Deasupra tuturor, clopotul spart se auzea cling-clang în bătaia vântului.

– Toate astea s-au petrecut foarte de mult. Haideţi.

Quai plesni din dârlogi, iar căruţa se rostogoli după Mag. Nouădegete ridică din umeri şi îşi vârî sabia la loc în teacă. Ferro mai rămase câteva clipe privind neîncrezătoare la conturul dezolant al acelui turn înclinat deasupra căruia călătoreau nori grei şi negri.

Cling-clang.

Apoi porni după ceilalţi.

Statuile pluteau spre ei prin ploaia furioasă, perechi-perechi de coloşi din piatră, cu chipurile mâncate de anii cei lungi, fără trăsături, identici. Apa şiroia pe marmura netedă, picura din bărbile lungi, din armuri, din braţele amputate de mult de la încheietură, sau de la cot, sau de la umăr, întinse în gesturi de ameninţare sau binecuvântare. Unele statui aveau accesorii din bronz: săbii, sceptre, coroane de frunze, toate acum de culoare verde-murdar. Statuile pluteau spre ei prin ploaia furioasă, perechi-perechi de coloşi din piatră, dispărând apoi în urmă, în negurile istoriei.

– Împăraţi, spuse Bayaz. Sute de ani de împăraţi.

Pe Jezal începuse să îl doară ceafa de cât îşi ţinuse capul pe spate ca să se uite la conducătorii din vechime, desluşindu-se ameninţători pe marginile drumului. Sculpturile acestea erau de două ori mai mari decât cele din Agriont, sau poate chiar mai mari, însă semănau destul de mult cu acelea. Un val subit de dor de casă năvăli peste el.

– Parcă-i Aleea Regelui din Adua.

– Hm, mârâi Bayaz. De unde crezi că mi-a venit ideea?

Jezal tocmai încerca să priceapă acest comentariu ciudat, când băgă de seamă că se apropiau de ultima pereche de statui.

Una dintre acestea era înclinată îngrijorător de mult.

– Opreşte căruţa! strigă Bayaz, ridicându-şi palma udă şi îmboldindu-şi calul înainte.

Însă nu doar împăraţii dispăruseră din faţa lor. Dispăruse şi drumul. În pământ se căsca o groapă ameţitoare, o spărtură uriaşă în carcasa oraşului. Jezal reuşi să vadă, pe partea cealaltă, o costişă din pietre sfărâmate şi noroi. Dincolo de ea, abia întrezărite, nălucile zidurilor şi pilaştrilor şi laturile drumului larg se topeau în depărtare prin ploaia necontenită.

Picior-Lung îşi drese glasul:

– Sper că nu vom continua să mergem pe drumul ăsta.

Cu extrem de mare prudenţă, Jezal se aplecă din şa şi se uită în groapă. Foarte jos, pe fundul ei, apa neagră se învolbura înspumată, spălând pământul năpăstuit de sub fundaţiile oraşului. Din această mare subterană ieşeau ziduri sparte şi turnuri sfărâmate şi carcase crăpate ale unor construcţii monstruos de mari. Observă o statuie încă intactă în vârful unei coloane şubrede, probabil un erou de mult dispărut. Odinioară mâna acestuia va fi fost ridicată în semn de triumf. Acum, gestul semnifica mai degrabă disperare, de parcă ar fi implorat să fie scos din acest iad lacustru.

Jezal se aşeză la loc în şa, simţindu-se dintr-odată extrem de ameţit.

– Nu avem cum să continuăm pe drumul ăsta, reuşi să spună dogit.

Bayaz se încruntă la apa agitată.

– Înseamnă că trebuie să găsim altul, şi asta repede. Oraşul este plin de asemenea crăpături. Şi mai avem de mers mulţi kilometri, chiar în linie dreaptă, şi avem şi un pod de traversat.

Picior-Lung se uită urât la el:

– Presupunând că mai stă în picioare.

– Mai stă în picioare! Construcţiile lui Kanedias durează cât lumea.

Întâiul dintre Magi se uită în sus. Cerul începuse să se învineţească, greutate întunecată apăsând peste capetele lor.

– Nu ne putem permite să zăbovim. Se pare că nu vom reuşi să traversăm oraşul astăzi.

Jezal îl privi îngrozit.

– Adică ne vom petrece noaptea aici?

– Bineînţeles, îl repezi Bayaz, îndepărtându-se de marginea gropii.

Lăsară în urmă Calea Caline şi intrară în centrul oraşului, printre ruinele care se strângeau tot mai mult în jurul lor. Jezal nu-şi putea lua ochii de la umbrele lor ameninţătoare ivindu-se rând pe rând din întuneric. Singurul lucru mai rău pe lume decât să-şi petreacă ziua în acest loc sinistru era să-şi petreacă şi noaptea aici. Ar fi preferat să fie în iad. Care ar fi fost diferenţa?

Fluviul curgea năvalnic pe sub ei, printr-un defileu făcut de mâna omului – pereţi înalţi din piatră netedă. Puternicul Aos, prizonier în acest spaţiu strâmt, spumegând de furie infinită şi nebună, muşcând din roca şlefuită şi scuipând mânios înspre înaltul cerului. Ferro nu-şi putea imagina cum ar fi putut să supravieţuiască ceva acelui potop, însă Bayaz avusese dreptate.

Podul Creatorului era la locul lui.

– În nenumăratele mele călătorii prin toate oraşele şi toate ţările de sub mărinimosul soare, n-am văzut o asemenea minunăţie, clătină uluit Picior-Lung din capul lui cel bine ras. Cum să faci un pod din metal?

Dar chiar din metal fusese construit. Metal închis la culoare, metal neted, fără viaţă, acoperit cu stropi strălucitori de apă. Traversa hăul ameţitor într-un unic arc, incredibil de delicat, o pânză ca de păianjen din bare subţiri împletite deasupra vidului de dedesubt. Iar podul perfect orizontal de pe scheletul de bârne era confecţionat din plăci de asemenea metalice, invitându-i, parcă, să-l traverseze. Imaculat în mijlocul acelei descompuneri cumplite.

– Ca şi cum ar fi fost terminat chiar ieri, şopti Quai.

– Cu toate acestea, s-ar putea să fie cea mai veche construcţie din oraş, spuse Bayaz indicând cu o mişcare a capului ruinele lăsate în urmă.

– S-au pierdut toate realizările lui Juvens. Prăbuşite, distruse, uitate, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Dar operele Maestrului Creator sunt neatinse. Şi sunt încă şi mai strălucitoare tocmai pentru că strălucesc într-o lume întunecată.

Suflă pe o nară, scoţând din nas un vălătuc de ceaţă.

– Cine poate şti? Poate că vor rămâne în picioare şi intacte până la capătul vremurilor, mult după ce noi toţi vom fi în mormânt.

Luthar privi speriat la apa tumultuoasă, evident întrebându-se dacă nu cumva mormântul lui era chiar acolo jos.

– Eşti sigur că ne ţine?

– În Timpurile Străvechi ţinea greutatea a mii şi mii de oameni

zilnic. Zeci de mii. Cai şi căruţe şi cetăţeni şi sclavi într-o procesiune nesfârşită, încolo şi încoace, zi şi noapte. Ne va ţine.

Ferro îl privi cum intră pe pod şi auzi zgomotul metalic al copitelor calului său.

– Acest Creator a fost neîndoios o persoană cu... talente remarcabile, murmură Navigatorul îndemnându-şi calul să-l urmeze pe Bayaz.

Quai plesni din hăţuri:

– Chiar aşa a şi fost. Iar acum este uitat de lume.

Apoi trecu Nouădegete, urmat fără prea multă tragere de inimă de Luthar. Ferro nu se clinti din loc. Rămase în bătaia ploii, încruntându-se la pod, la căruţă, la cei patru cai şi la călăreţii lor. Nu-i plăcea nimic. Nici fluviul, nici podul, nici oraşul. Nimic. Cu fiecare pas se simţise tot mai aproape de o cursă, iar acum era sigură că nu se înşelase. Niciodată n-ar fi trebuit să-l asculte pe Yulwei. Niciodată n-ar fi trebuit să plece din sud. Ea personal n-avea nicio treabă aici, în pustietatea asta îngheţată şi udă, alături de ceata asta de albi păgâni.

– Eu nu trec peste chestia aia, îi anunţă.

Bayaz se întoarse ca să se uite la ea.

– Atunci ai de gând să zbori? Sau, pur şi simplu, să rămâi pe partea aia?

Ferro se aşeză mai bine în şa, încrucişându-şi mâinile în faţă.

– Poate chiar aşa am să şi fac.

– Poate că ar fi mai bine să discutăm aspectele astea după ce vom trece de oraş, murmură Fratele Picior-Lung privind tulburat în urmă, la străzile pustii.

– Are dreptate, spuse şi Luthar. Locul ăsta are un aer nefast...

– Fac ceva pe aerul lui, mârâi Ferro, şi fac ceva şi pe voi. De ce să traversez podul? Ce anume m-ar putea interesa pe mine pe malul celălalt al fluviului? Mi-ai promis răzbunare, alb bătrân, şi nu mi-ai dat decât minciuni, ploaie şi mâncare proastă. De ce aş mai face măcar un pas în plus alături de voi. Spune-mi de ce!

Bayaz se încruntă.

– Fratele meu, Yulwei, te-a ajutat în deşert. Ai fi murit dacă nu ar fi fost el. I-ai dat cuvântul tău...

– Cuvântul? Ha! Cuvântul e un lanţ care se rupe foarte uşor, bătrâne.

Şi îşi întinse mâinile.

– Uite, sunt liberă, nu mai am niciun lanţ. Nu am promis să mă transform într-o sclavă!

Magul dădu frâu unui oftat adânc şi se cocârjă ostenit în şa.

– De parcă viaţa n-ar fi destul de grea şi fără ajutorul tău. Spune-mi, Ferro, de ce îţi place să ne faci zile fripte?

– Poate că Dumnezeu a avut ceva în cap când m-a făcut aşa cum sunt, dar mie nu mi-a spus. Ce este Sământa?

Direct la ţintă. Ochii bătrânului alb zvâcniră la auzul cuvântului.

– Sământa? murmură Jezal neînţelegând nimic.

Bayaz se uită urât la chipurile nedumerite ale celorlalţi.

– Ar fi mai bine să nu ştiţi.

– Nu e bine. Dacă iar te apucă somnul şi ai să dormi o săptămână, vreau să ştiu ce trebuie să facem şi de ce anume.

– Mi-am revenit acum, se răţoi Bayaz, dar Ferro îşi dădu seama că minte.

Parcă tot trupul îi intrase la apă şi părea mult mai bătrân şi mai slăbit decât fusese înainte. Poate că acum era treaz şi vorbea cu ei, însă era departe de a-şi fi revenit. Era nevoie de mult mai mult decât de nişte asigurări din vârful buzelor ca s-o păcălească.

– Nu se va mai întâmpla, poţi să contezi…

– Te mai întreb o singură dată şi sper măcar acum să-mi dai un răspuns simplu, fără zorzoanele tale obişnuite. Ce este Sământa?

Bayaz o privi lung, iar ea îi susţinu privirea.

– Foarte bine. Atunci vom sta în ploaie şi vom discuta despre natura lucrurilor, spuse Magul îndemnându-şi calul să iasă de pe pod. Sământa este unul din numele purtate de acel lucru pe care l-a căutat Glustrod în străfundurile pământului. Este acel lucru pe care l-a folosit pentru a face tot ce vedeţi aici.

– Toate astea? gemu Nouădegete.

– Toate astea, încuviinţă Întâiul dintre Magi, cuprinzând cu un gest toate ruinele din jur. Sământa a transformat în ruine cel mai măreţ oraş din lume şi a pârjolit pământul din jur de acum până în eternitate.

– Înseamnă că-i o armă? murmură Ferro.

– Este o piatră, spuse pe neaşteptate Quai, gârbovit în căruţa lui, privind în gol. O piatră din lumea de dedesubt. Uitată în urmă şi îngropată atunci când Euz a alungat diavolii din lumea noastră. Este întruparea Părţii Celeilalte. Însăşi esenţa magiei.

– Chiar aşa şi este, şopti Bayaz. Felicitări, Maestre Quai. Bine că măcar acest subiect îţi este cât de cât cunoscut. Ei bine? Ai

căpătat răspunsurile dorite, Ferro?

– O piatră a făcut toate astea? se bâlbâi Nouădegete care nu părea deloc încântat. La ce naiba avem nevoie de ea?

– Cred că unii dintre noi cam au o idee.

Bayaz o ţintuia cu privirea pe Ferro, cu un zâmbet pierit pe buze, de parcă ar fi ştiut ce-i trece prin minte. Şi poate chiar ştia.

În fond, nu era vreun secret.

Lui Ferro nu-i păsa nici de poveştile cu diavoli şi cu pietre scoase din pământ şi cu ruine străvechi. Era mult prea ocupată să-şi imagineze cum ar arăta Imperiul Gurkhul transformat în ţinut mort. Cu oamenii lui şterşi de pe faţa pământului. Cu oraşele lui făcute praf şi pulbere. Cu puterea lui ajunsă o amintire ştearsă. Gânduri despre moarte şi răzbunare i se învolburau prin minte. Apoi zâmbi.

– Bine. Dar de ce ai nevoie de mine?

– Cine zice că am aşa de multă nevoie?

Ferro îi râse în nas.

– Nu prea cred că m-ai fi suportat atâta vreme dacă n-ai fi avut nevoie de mine.

– Adevărat.

– De ce?

– Pentru că Sămânţa nu poate fi atinsă. Chiar şi o privire fugară la ea îţi provoacă o durere cumplită. După căderea lui Glustrod, am intrat cu armata Împăratului în oraşul distrus ca să căutăm supravieţuitori. N-am găsit niciunul. Doar orori, ruine şi cadavre. Prea multe cadavre ca să le mai ştim numărul. Am îngropat mii şi mii. Am săpat gropi comune în întregul oraş în care să intre câte o sută o dată. Truda ne-a fost îndelungată, iar în vreme ce noi ne ocupam de asta, o companie de soldaţi a descoperit ceva ciudat printre dărâmături. Căpitanul a învelit obiectul acela în mantia lui şi i l-a adus lui Juvens. Până la lăsarea serii, omul acesta s-a veştejit şi a murit. Şi nici soldaţii lui nu au fost cruţaţi. Le-a căzut tot părul, li s-au împuţinat trupurile. Într-o săptămână toţi o sută erau morţi. Doar Juvens nu avea nimic.

Făcu un semn cu capul spre căruţă.

– De aceea Kanedias a confecţionat lada aceea, şi de aceea am adus-o cu noi. Ca să ne protejăm. Nimeni dintre noi nu e în siguranţă. În afară de tine.

– De ce?

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce eşti diferită de ceilalţi? De ce nu poţi vedea culorile? De ce nu poţi simţi durerea? Eşti ca

Juvens şi Kanedias. Eşti ceea ce era şi Glustrod. Eşti ceea ce era chiar Euz însuşi.

– Sânge de diavol, şopti Quai. Binecuvântat şi blestemat.

Ferro îi aruncă o privire fioroasă:

– Ce vrei să spui?

– Te tragi din demoni, îi răspunse ucenicul, încreţindu-şi buzele într-un zâmbet plin de înţelesuri. Poate chiar din Timpurile Străvechi şi dincolo de ele – totuşi, nu eşti om pe de-a întregul. Eşti o relicvă. O ultimă urmă foarte vlăguită a sângelui care există în Partea Cealaltă.

Ferro căscă gura să-l spurce, dar Bayaz i-o luă înainte.

– Nu ai cum să te lepezi de ceea ce eşti, Ferro. Nu te-aş fi adus aici dacă ar fi fost chiar şi cea mai mică îndoială. Iar tu nu trebuie să încerci să renegi ceea ce eşti. Trebuie să accepţi asta. Este un dar. Tu poţi atinge Sămânţa. Poate că doar tu poţi face asta în tot Cercul Lumii. Doar tu singură o poţi atinge, şi doar tu singură o poţi duce în bătălie.

Magul se aplecă spre ea şi continuă cu voce scăzută:

– Dar doar eu singur o pot face să ardă. O pot face atât de fierbinte încât să transforme în deşert întreg Imperiul Gurkhul. Atât de fierbinte încât să-i transforme în pulbere pe Khalul şi pe slujitorii lui. Atât de fierbinte încât să te facă să te saturi de răzbunare, să-ţi fie de ajuns până peste cap. Ai de gând să vii acum?

Şi plescăi din limbă, îmboldindu-şi calul iarăşi spre pod.

Călărind tăcută în spatele albului bătrân, Ferro îşi muşca buzele până la sânge şi arunca priviri fioroase la spatele vrăjitorului. În gură avea gust de sânge. Dar nu simţea durerea. Nu voia să creadă năzbâtiile înşirate de Mag, dar nu avea cum să tăgăduiască faptul că nu semăna cu ceilalţi. Îşi aduse aminte cum îl muşcase odată pe Aruf, iar el îi spusese că, fără doar şi poate, mama ei fusese o şerpoaică. Atunci, de ce nu un demon? Printre plăcile din metal, privi la apa tunătoare de dedesubt, încruntată, cu gânduri de răzbunare.

– Nu contează ce sânge curge prin tine, îi spuse cu blândeţe Nouădegete care călărea alături. Care călărea neîndemânatic, ca de obicei. Tatăl meu spunea că omul are mereu posibilitatea de a alege. Bănuiesc că asta se aplică şi în cazul femeilor.

Ferro nu-i răspunse. Trase de hăţuri şi rămase în urma celorlalţi. Femeie, sau demon, sau şarpe, nu conta. Singurul ei ţel era să le facă gurkienilor cât mai mult rău. Ura-i era puternică,

avea rădăcini adânci, era caldă, era ceva intim. Ura aceasta îi era cel mai vechi prieten.

În ea şi numai în ea avea încredere.

Ferro fu ultima care traversă podul. Aruncă o ultimă privire peste umăr spre oraşul dărâmat din care veneau, spre ruinele pe jumătate ascunse în negura cenuşie a ploii.

– Sssttt!

Trase brusc hăţurile, uitându-se la apa năvalnică, la sutele de ochi ale ferestrelor goale, la sutele de guri ale uşilor deschise, la sutele de găuri şi crăpături şi goluri în zidurile dărăpănate.

– Ce vezi? se auzi vocea îngrijorată a lui Nouădegete.

– Ceva.

Însă nu văzuse nimic. De-a lungul malului povârnit, carapacele goale ale clădirilor de odinioară stăteau claie peste grămadă, lipsite de orice fărâmă de viaţă.

– N-a mai rămas nimic viu în locul ăsta, spuse Bayaz. Vine noaptea şi eu, unul, aş dori să am un acoperiş deasupra să-mi apere oasele bătrâne de ploaie. N-ai văzut nimic. Ochii îţi joacă feste.

Ferro pufni furioasă. Ochii nu-i jucau niciun fel de festă, fie că erau ochi de diavol sau nu. Acolo, în oraş, era ceva. Simţea asta.

Ceva care-i urmărea.

Noroc

– Hopa sus, Luthar.

Pleoapele lui Jezal fluturară. Întredeschise ochii. Lumina era atât de puternică încât abia dacă îşi putea da seama unde se află. Gemu, clipi şi îşi umbri ochii cu mâna. Cineva îl scuturase de umăr. Nouădegete.

– Trebuie să pornim la drum.

Jezal se sculă în capul oaselor. Razele soarelui năvăleau în camera micuţă, lovindu-l în plină faţă. Firişoare de praf pluteau în lumina orbitoare.

– Unde sunt ceilalţi? reuşi el să îngaime cu limba încleiată de somn.

Nordicul îşi smuci capul neţesălat spre fereastră. Printre gene, Jezal reuşi cu greu să-l desluşească pe Fratele Picior-Lung care stătea nemişcat, cu mâinile la spate, uitându-se în jur.

– Navigatorul nostru încearcă să înţeleagă ceva despre locul unde ne aflăm. Restul s-au dus să dea de mâncare la cai şi stabilesc itinerarul de azi. M-am gândit că ţi-ar prinde bine câteva minute de somn în plus.

– Mulţam.

De fapt, i-ar fi prins bine câteva ore în plus. Încercă să-şi descleieze gura amară, îşi linse găurile dureroase dintre dinţi, spărtura inflamată din buză, verificând cât de tare îl dureau în dimineaţa asta. Dar umflăturile scădeau tot mai mult cu fiecare zi. Şi aproape că se obişnuise cu ele.

– Ia asta.

Nouădegete îi aruncă un pesmecior. Încercă să-l prindă, dar mâna rănită încă nu-şi recăpătase mobilitatea şi biscuitul căzu în ţărână. Nordicul ridică din umeri.

– N-are cum să-ţi facă rău niţel praf.

– Aşa cred şi eu.

Jezal ridică pătrăţelul de pâine uscată, îl şterse cu dosul mâinii şi muşcă din el, încercând să-şi folosească doar partea funcţională a gurii. Dădu pătura la o parte, se răsuci şi se ridică greoi şi ţeapăn.

Logen îl urmări cum face câţiva paşi, să se dezmorţească, cu braţele întinse ca să-şi ţină echilibrul, cu pesmeciorul în pumn.

– Cum îţi este piciorul?

– I-a fost mai rău.

Dar îi fusese şi mai bine. Făcu câţiva paşi şchiopătaţi, cu piciorul ţeapăn. De fiecare dată când încerca să calce pe el, îl dureau îngrozitor şi glezna şi genunchiul, dar putea să meargă de unul singur, şi mergea tot mai bine cu fiecare zi ce trecea. Când ajunse la peretele aspru din piatră, închise ochii şi inspiră adânc, parcă dorind să izbucnească în râs, parcă dorind să izbucnească în lacrimi de bucurie pentru că era din nou în stare să stea în picioare.

– De acum înainte voi fi recunoscător pentru fiece clipă când voi putea merge singur.

Nouădegete rânji cu gura până la urechi.

– Recunoştinţa asta o să te ţină o zi sau două, apoi iar ai să începi să te văicăreşti că nu-ţi place mâncarea.

– Ba nu, rosti apăsat Jezal.

– Cum spui. O săptămână, atunci.

Se duse lângă fereastra din celălalt colţ al camerei, măturând podeaua plină de praf cu umbra-i alungită.

– Între timp, cred că ai face bine să te uiţi la asta.

– La ce?

Jezal ţopăi până la Fratele Picior-Lung şi se sprijini gâfâind şi scuturându-şi piciorul rănit de coloana fărâmată de lângă fereastră. Apoi căscă şi ochii, şi gura.

Probabil că se aflau la mare înălţime. Poate chiar pe culmea unui deal de unde se vedea întregul oraş. Soarele abia răsărit îi intra în ochi, aur lichid cernut prin ceaţa dimineţii. Deasupra, cerul senin şi spălăcit era brăzdat doar de câteva fâşii albe de nori calmi.

Chiar şi în ruine, şi la sute şi sute de ani după căderea lui, panorama oraşului Aulcus încă îţi mai tăia răsuflarea.

Acoperişuri distruse, cât vedeai cu ochii, ziduri năruite scânteiau aprins sau zăceau cufundate în umbre prelungi. Cupole falnice, turnuri înclinate, arcade învoalate şi coloane semeţe se ridicau deasupra harababurii de moloz. Desluşea chiar şi locurile unde se aflau pieţele uriaşe, străzile largi, albia fluviului unduindu-se la dreapta prin acel codru de pietre, sclipind sub razele soarelui.

– Uite, ăsta-i motivul pentru care-mi place să călătoresc, murmură Picior-Lung. Atunci când te aştepţi cel mai puţin, într-o clipită, îţi dai seama că întreaga ta călătorie a meritat toată osteneala. Mai există, oare, ceva asemănător? Câţi dintre cei vii

au admirat vreodată această privelişte? Uite, noi trei stăm la fereastra deschisă deasupra istoriei, la poarta înspre trecutul de mult uitat. Nu voi mai visa niciodată la superbul Talins, la felul cum el sclipeşte pe mare în dimineţile îmbujorate. Şi nici la Ul-Nhab, care străluceşte în miezul zilei sub pocalul azuriu al cerurilor. Şi nici la munţii din Ospria, care licăresc aidoma stelelor în serile blânde. De astăzi înainte inima mea aparţine oraşului Aulcus. Pentru totdeauna. Bine se spune că este giuvaierul oraşelor. Şi, dacă şi în moarte este sublim mai presus de orice cuvinte, îndrăzneşte, oare, cineva să-şi închipuie cum va fi arătat în timpul vieţii? Cine nu ar fi copleşit de uimire în faţa splendorii lui? Cine nu ar fi cuprins de evlavie în faţa…

– Unor case vechi, bombăni Ferro din spatele lui. Şi a venit vremea să le lăsăm. Strângeţi-vă lucrurile.

Jezal se uită suspicios la ruinele întunecate ce se întindeau până în zare prin pâcla luminoasă. Priveliştea era magnifică şi înfricoşătoare totodată. Clădirile superbe din Adua, zidurile şi turnurile grandioase din Agriont: tot ce lui i se păruse sublim odinioară părea acum o copie jalnică şi debilă. Se simţea ca un băieţel neştiutor dintr-o ţărişoară mică şi primitivă, într-un timp mărginit şi lipsit de importanţă. Îi părea bine că pleacă de acolo şi că lasă giuvaierul oraşelor în trecutul căruia îi aparţinea. El personal era convins că nu va avea vise despre Aulcus.

Poate doar coşmaruri.

Era aproape de miezul zilei când ajunseră în unica piaţă din oraş care încă mai era plină. Un spaţiu uriaş, înţesat dintr-un capăt în celălalt. O mulţime nemişcată şi tăcută. O mulţime cioplită în piatră.

Statui sculptate în toate poziţiile, de toate dimensiunile, din toate materialele existente sub soare. Bazalt negru şi marmură albă, alabastru verde şi porfir roşu, granit cenuşiu şi o sută de alte soiuri de pietre pe care Jezal nu le cunoştea. Această diversitate era destul de stranie în sine, dar cu atât mai bizar era faptul că toate statuile aveau ceva în comun: niciuna nu avea chip.

Trăsăturile gigantice fuseseră îndepărtate, iar în locul lor rămăsese un bloc de piatră găurită. Statuile mai mici fuseseră de-a dreptul decapitate. Mesaje abjecte într-o limbă pe care Jezal nu reuşi s-o recunoască erau cioplite pe piepturile din marmură, de-a lungul braţelor, în jurul grumajilor, pe frunţi. Se părea că în

Aulcus absolut tot se făcuse la scară epică, iar aceste vandalizări nu constituiau o excepţie.

Prin mijlocul acestor relicve sinistre trecea o potecă lată cât să le încapă căruţa. Aşa că se înşiruiră unul după celălalt ca să poată trece prin această pădure de siluete fără chipuri care se îngrămădeau de-o parte şi de cealaltă a cărării ca mulţimile la o procesiune regală. Jezal călărea în frunte.

– Ce s-a petrecut aici? murmură el.

Bayaz se uită la unul dintre capete, înalt de cel puţin zece paşi, ale cărui buze încă mai existau, boţite într-o expresie de nemulţumire, în vreme ce ochii şi nasul dispăruseră cu totul. Pe obraz erau gravate adânc nişte litere diforme.

– Când Glustrod a cucerit oraşul, a dat soldaţilor lui blestemaţi o zi liberă ca să facă ce vor cu locuitorii de aici. Ca să-şi potolească furia şi să-şi astâmpere pofta de jaf, poftele cărnii, pofta de a ucide. De parcă aceste pofte ale lor ar fi putut fi astâmpărate vreodată.

Nouădegete tuşi şi se foi neliniştit în şa.

– Apoi li s-a ordonat să dărâme toate statuile care-l reprezentau pe Juvens din oraş. De pe toate acoperişurile, din toate sălile, de pe toate frizele şi templele. Dar erau nenumărate portretele stăpânului meu în Aulcus, căci el însuşi construise acest oraş. Însă Glustrod era extrem de meticulos. Le-a căutat şi le-a descoperit pe toate, până la ultima, a poruncit să fie adunate în piaţa aceasta, le-a desfigurat pe toate şi a întipărit pe ele cele mai îngrozitoare blesteme.

– N-a fost o familie fericită.

Jezal nu se înţelesese niciodată cu fraţii săi, dar ce vedea acum i se părea puţin cam exagerat. Îşi feri capul de degetele întinse ale unei mâini gigantice pe a cărei palmă era cioplit un simbol necunoscut.

– Ce reprezintă ăsta?

Bayaz se încruntă:

– Crede-mă când îţi spun că e mai bine să nu ştii.

O clădire colosală, chiar şi după standardele acestui cimitir de uriaşi, se înălţa deasupra armatei de statui. Treptele erau înalte ca zidurile unei cetăţi, coloanele faţadei groase ca turnurile, iar frontonul monstruos era acoperit cu scrijelituri şterse de vreme. Bayaz îşi opri calul şi îşi ridică ochii. Jezal se opri în spatele lui, aruncând priviri neliniştite spre ceilalţi.

– Hai să mergem, spuse Nouădegete, scărpinându-se pe obraz

şi privind încordat în jur. Hai să plecăm de aici cât mai repede şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

Bayaz chicoti:

– Sângerosului Nouă i-e frică de umbre? N-aş fi crezut una ca asta.

– Fiecare umbră e aruncată de câte ceva, mârâi nordicul, însă Întâiul dintre Magi nu putea fi scos dintr-ale lui.

– Avem timp suficient ca să ne permitem să facem un popas, spuse acesta în timp ce se chinuia să coboare din şa. Am ajuns aproape la hotarul oraşului. Încă o oră şi ne vom vedea de drum. Căpitane Luthar, s-ar putea să te intereseze ce vei vedea aici. De fapt, s-ar putea să-i intereseze pe toţi însoţitorii mei.

Nouădegete înjură în barbă în limba lui.

– Aşa să fie. Mai bine vin cu voi decât să aştept aici.

– Să ştii că mi-ai stârnit curiozitatea, exclamă Fratele Picior-Lung, sărind de pe cal ca să li se alăture. Trebuie să mărturisesc că oraşul nu mai pare atât de funest la lumina soarelui, cât părea în ploaia de ieri. Iar acum chiar îmi este greu să pricep cum de şi-a câştigat reputaţia asta sinistră. Căci nicăieri în tot Cercul Lumii nu mai există o asemenea colecţie de relicve atât de fascinante, iar eu sunt un om curios şi nu-mi este ruşine să recunosc asta. Într-adevăr, întotdeauna am fost…

– Ştim prea bine cum eşti, şuieră Ferro. Eu am să vă aştept aici.

– Cum doreşti, spuse Bayaz luându-şi toiagul agăţat la şa. Întotdeauna faci exact cum vrei. Fără îndoială că te poţi distra cu maestrul Quai în lipsa noastră împărtăşindu-vă tot soiul de povestioare nostime. Aproape că-mi pare rău că nu voi asista la dialogul vostru sclipitor.

Ferro şi ucenicul făcură un schimb de priviri deloc prietenoase, iar ceilalţi înaintară printre statuile distruse şi se căţărară pe treptele uriaşe. Jezal şchiopăta pe piciorul rănit şi se strâmba de durere. Pe uşa mare cât o casă intrară într-un loc răcoros, întunecat şi tăcut.

Îi amintea lui Jezal de Rotonda Lorzilor, însă sala aceasta era mai mare. O încăpere circulară, cavernoasă, aidoma unui castron gigantic, cu bănci aşezate în trepte de jur împrejur, cioplite în piatră de mai multe culori. Porţiuni întregi erau sfărâmate şi distruse. Pe jos era plin de moloz şi pietre, probabil de la vreo cupolă dărâmată.

– Aha. Bolta a căzut, spuse Magul privind cu ochii mijiţi la

cerul strălucitor întrezărit prin crăpătura din tavan. Ce metaforă potrivită!

Oftă şi cu paşi mici începu să dea ocol băncilor din marmură. Jezal se uită cam speriat la bolovanul uriaş care atârna suspendat de tavan, întrebându-se cum ar fi ca o bucată din acesta să se desprindă şi să-i cadă fix în moalele capului. Nu credea că Ferro ar mai fi fost în stare să-i coasă o asemenea rană. N-avea nici cea mai vagă idee pentru ce anume îl adusese Bayaz aici, dar, în fond, nu avusese nici cea mai vagă idee de ce se întâmplaseră toate lucrurile din întreaga călătorie. Aşa că trase aer în piept şi porni după Mag. Nouădegete îi urma îndeaproape. Zgomotul paşilor lor răsuna puternic în sala imensă.

Picior-Lung urcă atent treptele sfărâmate şi se uită plin de interes la tavanul prăbuşit.

– Ce a fost aici? strigă el, iar ecoul cuvintelor lui se stinse greu. Un teatru?

– Într-un fel, da, îi răspunse Bayaz. Aceasta a fost marea sală a Senatului Imperial. Aici apărea în public Împăratul, se aşeza pe tronul lui şi asculta polemicile dintre cei mai înţelepţi cetăţeni din Aulcus. Aici s-au luat hotărâri care au dat cursul istoriei.

Se mai căţără pe o treaptă şi înaintă arătând entuziasmat la podea şi strigând cu voce piţigăiată.

– Din câte îmi amintesc, exact din acest loc Calica s-a adresat Senatului, îndemnând la prudenţă în acţiunile de expansiune ale Imperiului spre Răsărit. Iar de acolo, de jos, i-a dat replica Juvens, cu multă cutezanţă, ieşind învingător din lupta de opinii. I-am urmărit ca vrăjit. Aveam doar douăzeci de ani şi rămăsesem fără suflare de emoţie. Chiar şi azi îmi aduc aminte în detaliu toată dezbaterea lor. Cuvintele, prieteni. Cuvintele pot fi mai puternice decât toate armele din întreg Cercul Lumii.

– Să ştii că o împunsătură de sabie în ureche doare mai tare decât un cuvânt, şopti Logen, iar Jezal se scutură de râs, însă Bayaz nu păru să observe, căci era mult prea preocupat să treacă de la o bancă la alta.

– De aici Scarpius şi-a ţinut predica despre pericolele decadenţei şi adevăratul sens al spiritului civic. Toţi senatorii îl ascultau nemişcaţi, ca în transă. Vocea îi răsuna ca… ca…, şi Bayaz trase de aer cu degetele, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească acolo cuvântul căutat. Pfui, ce mai contează toate astea acum? N-a mai rămas nicio certitudine în lume. Aceea a

fost epoca oamenilor mari care făceau numai ce era drept, medită el încruntându-se la podeaua sălii uriaşe sugrumată de moloz şi pietre. Aceasta este epoca oamenilor mărunţi care fac numai ce sunt obligaţi. Oameni mărunţi, cu vise meschine, încercând să meargă cu paşi de uriaş. Totuşi, vă puteţi da seama ce clădire măreaţă a fost odinioară!

– Mmm, da…, riscă Jezal un răspuns, îndepărtându-se de ceilalţi ca să se uite mai bine la nişte frize sculptate în perete chiar în spatele şirului de bănci.

Războinici pe jumătate despuiaţi, în poziţii nefireşti, care se împungeau cu suliţele. Totul era impresionant, fără doar şi poate, dar aici se simţea un miros neplăcut. Ceva ca putregaiul, ca igrasia, ca urina de animale. Duhoare de grajduri necurăţate. Încreţi din nas şi încercă să desluşească ceva în penumbre.

– Ce miroase aşa?

Nouădegete adulmecă aerul, şi faţa îi căzu într-o fracţiune de secundă. Devenise întruchiparea pură a ororii buimace.

– Pe…

Îşi smulse sabia din teacă, făcând un pas înainte. Jezal se întoarse şi el, bâjbâind după mânerul armei. Spaima apărută din senin îi apăsa pieptul…

În primul moment crezu că are de-a face cu un soi de cerşetor: la câţiva paşi distanţă de el, în întuneric, era o siluetă neagră, înfofolită în zdrenţe, ghemuită în patru labe. Apoi îi zări mâinile: diforme şi cu gheare. Apoi îi zări faţa cenuşie, dacă o puteai numi faţă: o bucată de frunte cheală, o falcă pătrată şi vulgară din care ţâşneau colţi mult prea mari, un rât teşit ca al unui porc, ochi foarte mici şi negri, licărind furioşi la el. Ceva între om şi animal, dar mult mai hidos decât oricare. Nu mai era nevoie să-i spună lui Nouădegete că acum îl crede.

Evident că existau în lume asemenea creaturi ca shanka.

– Prinde-o! mugi nordicul, căţărându-se pe treptele uriaşei săli, cu sabia în mână. Omoar-o!

Jezal se îndreptă nu prea sigur spre creatura cu pricina, dar nu se putea bizui aproape deloc pe piciorul rănit, iar shanka era iute ca o vulpe. Înainte să apuce să facă câţiva paşi, aceasta se răsuci şi fugi spre o crăpătură din zid prin care se strecură aşa cum se strecoară mâţa prin gard.

– A dispărut!

Bayaz se grăbea deja spre uşă.

– Vedem, maestre Luthar. Vedem foarte bine!

– Vor veni mai multe, şuieră Logen, întotdeauna vin mai multe! Trebuie să plecăm de aici!

Ghinion, îşi spuse Jezal şchiopătând spre intrare, împiedicându-se de pietre şi strâmbându-se când durerea îi săgeta genunchiul. Ghinion că Bayaz se hotărâse să facă popas chiar aici şi chiar acum. Ghinion că el îşi rupsese piciorul şi nu putuse să fugă după chestia aia scârboasă. Ghinion că veniseră la Aulcus, în loc să fi traversat fluviul câţiva kilometri mai în jos.

– Cum au ajuns aici? strigă Logen la Bayaz.

– Nu-mi prea dau seama, gemu Magul gâfâind. După moartea Creatorului le-am hăituit şi le-am alungat în cele mai întunecoase colţuri ale lumii.

– Nu prea există colţuri mai întunecoase decât astea de aici.

Picior-Lung îi întrecu şi coborî treptele înaintea lor, sărind câte două o dată. Jezal ţopăi în urma lui.

– Ce e? strigă Ferro luându-şi arcul de pe umăr.

– Capete-turtite! urlă Nouădegete.

Se uită la el fără să priceapă, iar nordicul îi făcu semn cu mâna liberă.

– Fugi!

Ghinion. Că Jezal îl învinsese pe Bremer dan Gorst şi astfel fusese ales de Bayaz pentru a-l însoţi în această călătorie smintită. Ghinion că practica scrima. Ghinion că tatăl său insistase să intre în armată, în loc să-l lase să-şi irosească viaţa aşa cum făceau cei doi fraţi ai lui. Ciudat, totuşi, pe vremuri i se păruse că ăsta ar fi fost un noroc. Uneori era greu să-ţi dai seama.

Jezal se împletici până la cal şi se urcă pe el cu mişcări greoaie. Picior-Lung şi Nouădegete erau deja în şei. Bayaz îşi punea toiagul la loc cu mâini tremurânde. Undeva în oraş un clopot începu să bată.

– Vai de mine, spuse Picior-Lung uitându-se înnebunit la mulţimea de statui. Vai de mine.

– Ghinion, şopti Jezal.

Ferro se holbă la el.

– Ce zici?

– Nimic, răspunse el printre dinţii încleştaţi şi dădu pinteni calului.

Nu există noroc. Norocul este un cuvânt pe care îl folosesc cei slabi de minte ca să explice consecinţele nesăbuinţei lor, sau ale

egoismului, sau ale tâmpeniei. Cel mai adesea ghinionul înseamnă planuri proaste.

Şi iată dovada.

Îl avertizase pe Bayaz că în oraş mai este ceva în afară de ea şi cei cinci fraieri albi. Îl avertizase, însă nimeni nu o ascultase. Oamenii cred numai ce vor. Idioţii.

Se uită la ceilalţi. Quai stătea în căruţa care se scutura din toate încheieturile. Privea drept înainte cu ochii mijiţi. Luthar, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet tâmp, stătea în şa în poziţia unui călăreţ experimentat. Bayaz, cu fălcile încleştate, chipul palid şi suferind, încerca să se ţină bine pe cal. Picior-Lung se uita foarte des peste umăr, cu ochi mari de teamă şi panică. Nouădegete sălta în şa, respirând greu, uitându-se mai mult la frâu decât la drumul din faţă. Cinci idioţi şi ea.

Auzi un mârâit şi zări o creatură ghemuită pe un acoperiş mai scund. Nu mai văzuse aşa ceva niciodată – o maimuţă cocoşată, diformă şi cu membrele lungi. Dar maimuţele nu aruncă suliţe. O urmări cum se arcuieşte şi sare, prinzându-se de o latură a căruţei. Se legănă acolo o vreme, apoi căzu, iar ei îşi văzură mai departe de drum pe strada desfundată.

Poate că această creatură n-a reuşit să-i atace, dar erau mult mai multe asemenea ei printre ruinele spre care se îndreptau. Ferro le putea desluşi cum se mişcă prin clădirile pline de umbre. Cum aleargă pe acoperişuri, cum stau la pândă în spatele ferestrelor şi uşilor. O clipă fu tentată să încerce să lovească una dintre ele cu săgeata, dar la ce bun? Mai erau o mulţime. Sute. Ce rost ar fi avut să ucidă doar una dintre ele, când vor ieşi curând din oraş şi le vor lăsa în urmă? N-ar fi făcut altceva decât să irosească o săgeată.

O piatră căzu chiar lângă ea şi simţi cum un ciob desprins îi crestează dosul mâinii, lăsând o picătură de sânge negru pe pielea întunecată. Ferro se încruntă şi se aplecă, făcându-se una cu spinarea calului. Norocul nu există.

Dar asta nu însemna că trebuia să devină o ţintă.

Logen ar fi putut crede că lăsase shanka în urmă, în trecutul lui. Dar, după ce îşi mai reveni din şocul de a fi văzut iarăşi o asemenea creatură, înţelese că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Nu-ţi laşi în urmă decât prietenii. Duşmanii se ţin în permanenţă scai de tine.

Clopotele băteau de jur împrejur, ecoul lor izbindu-se şi

reverberând din ruine. Ţeasta îi era plină de dangătul lor mai puternic decât tropăitul cailor şi decât scârţâitul roţilor şi de vuietul văzduhului pe lângă ei. Băteau, şi iar băteau, foarte departe, foarte aproape, în faţă şi în urmă. Clădirile treceau în goană pe lângă ei, forme pline de pericole.

Zări o sclipire şi ceva săltă pe lângă el, izbindu-se apoi de pietre. O suliţă. Auzi o alta cum trepidează în urmă şi încă una zăngănind pe drum, în faţa lui. Simţi un nod uscat în gât, îşi strânse ochii ferindu-se de vântul care îl lovea în faţă şi încercă să nu se gândească la eventualitatea în care o suliţă i s-ar înfige în spate. Nici nu era prea greu. Avea nevoie de toată concentrarea ca să se ţină în şa.

Ferro se întoarse şi îi strigă ceva peste umăr, însă vorbele i se pierdură în larma din jur. Clătină din cap, iar ea îi arătă cu un gest furios drumul din faţă. Acum înţelese. O prăpastie uriaşă se căsca înaintea lor. Gura lui Logen se căscă aidoma şi scoase un cârâit stins de groază.

Trase frâul, iar calul alunecă şi derapă pe pietrele vechi, întorcându-se brusc spre dreapta, stârnind un torent de pietricele şi praf. Şaua se înclină, dar Logen se agăţă cu disperare de cal. Trecu doar la câţiva paşi de marginea abisului. Îi auzea pe ceilalţi în apropiere, le auzea strigătele, dar nu le înţelegea cuvintele. Era mult prea preocupat să se forţeze să rămână călare, murmurând în tot acest timp:

– Încă viu, încă viu, încă viu…

De-a curmezişul drumului se contura nedesluşită silueta unui templu cu pilaştrii semeţi intacţi, cu un bolovan triunghiular uriaş în vârf. Căruţa intră printre două coloane, iar calul lui Logen îşi găsi drum printre alte două, afundându-se în întuneric, apoi ieşind iar la lumină într-o sală imensă fără tavan. Prăpastia înghiţise zidul din stânga, iar dacă existase vreodată vreun acoperiş, acesta dispăruse de multă vreme. Logen continuă să înainteze, cu sufletul la gură şi cu ochii aţintiţi asupra unei arcade din faţă, pată luminoasă pe piatra întunecată. Acolo era scăparea, îşi spuse el. Dacă vor reuşi să treacă prin arcada aceea, vor scăpa. Măcar de-ar reuşi să treacă…

Nu văzu suliţa, dar chiar dacă ar fi văzut-o, tot n-ar fi putut să facă nimic. Norocul a fost că nu i-a nimerit piciorul. Ghinionul a fost că a intrat în pieptul calului. Îl auzi cum fornăie, îl simţi cum se prăbuşeşte cu el cu tot. Prin gura larg căscată a lui Logen nu ieşi niciun sunet când căzu pe pardoseala sălii. Se izbi cu pieptul

de piatră, rămânând fără suflare. Simţi o lovitură puternică în falcă şi văzu mii de sclipiri orbitoare. Săltă şi se rostogoli iar şi iar, şi lumea se rostogolea ca nebuna odată cu el, plină de zgomote ciudate şi ceruri strălucitoare. În cele din urmă se opri într-o rână.

Rămase întins, ameţit, gemând încetişor, cu capul învârtindu-i-se, cu urechile ţiuind, fără să ştie nici unde era, nici cine era. Apoi, lumea se limpezi recăpătându-şi contururile.

Înălţă capul. Prăpastia era la mai puţin de o lungime de suliţă distanţă de el. Auzea clar învolburarea apei de pe fundul ei. Se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de calul al cărui sânge se cuibărea prin crăpăturile pietrelor. O observă pe Ferro, aşezată într-un genunchi, scoţând una după alta săgeţi din tolbă şi trăgându-le înspre pilaştrii printre care intraseră doar cu câteva secunde mai devreme.

Acolo erau mulţi shanka. Puzderie.

– Rahat, gemu Logen, împingându-se cu călcâiele în dalele de piatră ca să se dea înapoi.

– Haideţi! strigă Luthar care coborâse din şa, iar acum ţopăia încolo şi încoace. Haideţi!

Un cap-turtit se năpusti spre ei, zbierând şi ţinând în mână un topor uriaş. Dar brusc făcu un salt şi se răsuci în aer cu capul străpuns de una dintre săgeţile lui Ferro. Dar veneau alţii. O mulţime. Se furişau printre pilaştri, cu suliţele pregătite.

– Prea mulţi! strigă Bayaz.

Bătrânul se încruntă la coloanele uriaşe, la bolovanul enorm de deasupra. Îşi încleştase strâns maxilarele. Aerul din jurul lui începu să pâlpâie.

– Rahat.

Ca beat, fără echilibru, Logen se împletici până la Ferro. Sala imensă făcea tumbe în jurul lui. Inima îi bătea în urechi. Auzi o bubuitură ascuţită când una dintre coloane se despică, învăluindu-i pe toţi într-un nor de praf. Apoi un huruit asurzitor când bolovanul de deasupra începu să se clatine. Doi shanka îşi ridicară ochii spre ploaia de pietre, arătând cu degetele, scoţând sunete nearticulate.

Logen o apucă strâns pe Ferro de mână.

– La naiba! şuieră ea, bâjbâind după săgeţi.

Logen aproape căzu iarăşi, se ridică greu în picioare şi începu s-o tragă după el. O suliţă zbârnâi pe lângă ei, zăngăni pe pietre şi căzu în hău. Auzea cum se mişcau shanka, mârâind şi

grohăind unul la celălalt, escaladând pilaştrii, învălmăşindu-se în sala cea mare.

– Haideţi! urlă iarăşi Luthar, şchiopătând vreo doi paşi în direcţia ieşirii, făcându-le semne frenetice.

Logen îl zări pe Bayaz. În picioare, cu dinţii dezveliţi, cu ochii ieşindu-i din orbite. Aerul din jurul lui se ondula şi se răsucea, praful de pe jos se ridica şi i se încolăcea în jurul cizmelor. Se auzi un bubuit formidabil, iar Logen se uită în spate şi văzu cum o bucată mare de piatră cioplită se prăbuşeşte de sus. Căzu cu un tunet asurzitor zguduind podeaua. Strivi un shanka mai ghinionist, făcându-l una cu pământul, atât de iute încât nu apucă să scoată niciun sunet. Singurele semne ale existenţei lui rămaseră sabia zimţată care se rostogolea pe dale şi pata de sânge închis la culoare. Dar veneau alţii şi alţii. Le desluşea siluetele întunecate printre norii de praf. Veneau spre ei cu armele ridicate deasupra capetelor.

Unul dintre pilaştri se despică în două. Se înclină cu încetineală absurdă, iar fragmente din el se împrăştiau prin sala cea mare. Piatra uriaşă de deasupra începu să se fisureze şi din ea cădeau bucăţi mari cât casa. Logen se întoarse şi se aruncă pe burtă, trăgând-o pe Ferro după el. Se târî mai departe ca să scape de avalanşa nimicitoare, cu ochii strânşi şi cu o mână deasupra capului.

Un alt bubuit incredibil de puternic, cum Logen nu mai auzise niciodată în viaţă. Ca un urlet sau un geamăt al pământului torturat de parcă întreaga lume se surpa. Poate chiar aşa era. Pământul tremura şi fierbea sub el. Un alt tunet asurzitor, un zornăit prelung, un soi de râcâit, un clinchet mai blând, apoi ceva asemănător cu liniştea.

Logen îşi descleştă fălcile ţepene şi deschise ochii. Aerul era plin de praf. Simţea că stă pe un fel de mal. Tuşi şi încercă să se mişte. Dar de sub pieptul lui se auzi un scrâşnet, iar piatra de dedesubt începu să se mişte, iar malul deveni mai abrupt. Icni şi se lipi şi mai tare de el, apucându-l strâns cu degetele. Cu una dintre mâini încă o mai ţinea pe Ferro de braţ, iar unghiile ei îi intraseră în încheietură. Întoarse încet capul să privească în jur şi încremeni.

Dispăruseră toţi pilaştrii. Dispăruse şi sala. Şi pardoseala. Hăul acela imens le înghiţise pe toate, iar acum se căsca lacom sub el. În străfunduri, apa furioasă şuiera şi plesnea dărâmăturile. Lui Logen nu-i veni să-şi creadă ochilor. Stătea de-

a curmezişul unei bucăţi uriaşe de piatră care, până în urmă cu câteva clipe, făcuse parte din pardoseală, iar acum se înclina periculos de tare chiar pe marginea abisului.

Ferro îl ţinea strâns de încheietura mâinii, mâneca zdrenţuită i se strânsese în jurul cotului, dezvelindu-i tendoanele braţului cafeniu clar reliefate din cauza efortului. Îi mai zări şi umărul, şi chipul rigid. Restul era invizibil – se legăna peste marginea bucăţii de piatră, deasupra hăului de dedesubt.

– Ssss, şuieră ea, cu ochii galbeni uriaşi de spaimă, bâjbâind disperată după un loc pe suprafaţa netedă de care să se poată prinde.

O bucată de piatră se desprinse din margine şi căzu lovindu-se de pământul fracturat.

– Rahat, şopti Logen, aproape necutezând să respire. Cum naiba de se întâmplaseră toate astea? Trebuie să vă destăinui ceva despre Logen Nouădegete. Trebuie să vă spun că este urmărit de ghinion.

Îşi ridică uşor mâna liberă până găsi o muchie îngustă de care să se apuce. Apoi, centimetru cu centimetru, începu să urce spre marginea bolovanului de deasupra. O trase pe Ferro după el.

Se auzi un hârşâit înfiorător, iar piatra de sub el se zgudui şi începu să se încline şi mai mult. Scânci şi se lipi tare de ea, încercând s-o aducă în poziţia dinainte. Urmă o hurducătură ce-i lăsă un gol în stomac, iar faţa i se umplu de ţărână. Un scrâşnet de piatră pe piatră şi bolovanul reveni la loc foarte încet. Rămase acolo gâfâind, fără să mai îndrăznească să se mişte. Nu mai avea cale de scăpare. Nici în sus, nici în jos.

– Ssss!

Ochii lui Ferro îi arătară mâinile lor încleştate. Apoi făcu un semn din cap spre marginea bolovanului şi spre hăul căscat sub ei.

– Trebuie să fim realişti, şopti ea, desfăcându-şi degetele şi dându-i drumul.

Logen îşi aminti cum atârna de o clădire, mult deasupra unui cerc de iarbă galbenă. Îşi aminti cum alunecă înapoi, murmurând vorbe prin care implora ajutor. Îşi aminti cum mâna lui Ferro se strânse iarăşi în jurul încheieturii lui, ridicându-l. Clătină încet din cap strângând-o la rândul său.

– Idiot alb ce eşti! şuieră ea dându-şi ochii galbeni peste cap.

Jezal tuşi, se întoarse pe spate şi scuipă ţărâna din gură. Privi

mirat în jur. Ceva era altfel. Parcă lumina era mai puternică decât fusese înainte, iar marginea prăpastiei era mult mai aproape. Adică, nu era departe deloc.

– Uf, suflă el, fără să-şi găsească vorbele.

Se prăbuşise jumătate din clădire. Zidul din spate rămăsese cât de cât întreg, împreună cu unul dintre pilaştri, dărâmat doar pe jumătate. Tot restul dispăruse, înghiţit de hăul căscat în apropiere. Se chinui să se ridice în picioare, strâmbându-se când îşi lăsă greutatea pe piciorul rănit. Atunci îl descoperi pe Bayaz, care se sprijinea de zid.

Transpiraţia curgea şiroaie pe obrajii ofiliţi ai Magului. Ochii îi străluceau ciudat în găvanele negre. Oasele feţei păreau a-i străpunge pielea pergamentoasă. Leit un cadavru vechi de o săptămână. Îl surprinse tare că se mişca cât de cât. Jezal urmări o mână tremurătoare care arăta spre fisură. Însoţită de croncănitul:

– Terminaţi-i!

Apoi îi auzi şi pe ceilalţi.

– Aici! sună sugrumată vocea lui Nouădegete de dincolo de marginea crevasei.

Deci era în viaţă. Măcar atât. O dală uriaşă se bălăngănea acolo, iar Jezal se duse cu multă băgare de seamă înspre ea, îngrijorat că pardoseala ar putea ceda sub el dintr-o clipă în alta. Se uită în prăpastie.

Nordicul stătea întins pe burtă, cu mâna stângă peste marginea bolovanului strângând încheietura mâinii lui Ferro. Nu-i putea zări trupul, abia dacă-i putea vedea chipul plin de cicatrice. Câteva tone de piatră se balansau foarte lent pe muchia abisului. Era mai mult decât limpede că puteau cădea în hău în orice clipă.

– Fă ceva…, şopti Ferro fără măcar a îndrăzni să ridice vocea, iar Jezal observă, oarecum bucuros, că nu-i dăduse şi alte indicaţii.

Îşi linse tăietura din buză. Poate dacă s-ar lăsa cu toată greutatea pe piatră, atunci ar putea s-o echilibreze, iar ei ar putea să iasă de acolo? Să fie atât de simplu? Se întinse prudent, frecându-şi nervos vârfurile degetelor unele de celelalte, transpirând abundent şi simţindu-se slăbit din senin. Puse uşurel mâna pe marginea bolovanului sub privirile încremenite ale lui Nouădegete şi ale lui Ferro, care îşi ţineau respiraţia.

Apăsă foarte uşor, iar lespedea începu să se încline în jos.

Apăsă un pic mai mult. Se auzi un scârţâit puternic, iar bolovanul se clătină îngrozitor de tare.

– Nu-l împinge, la naiba! strigă Nouădegete, agăţându-se cu unghiile de stâncă.

– Da' ce să fac? chirăi Jezal.

– Ia ceva!

– Ia orice! şuieră Ferro.

Jezal se uită înnebunit în jur, dar nu descoperi nimic care să-i fie de folos. În plus, nu se vedea nici urmă nici de Quai, nici de Picior-Lung. Ori zăceau morţi pe undeva, la fundul prăpastiei, ori reuşiseră să scape de acolo în timp util. Niciuna dintre aceste ipoteze nu l-ar fi surprins prea mult. Dacă avea de gând să-i salveze pe Nouădegete şi pe Ferro, trebuia s-o facă singur.

Îşi scoase haina şi începu s-o răsucească ca s-o transforme într-un soi de frânghie. O cântări într-o mână, clătinând dezamăgit din cap. Precis n-o să meargă, dar ce altă alternativă avea? O întinse şi aruncă unul dintre capete spre prăpastie. Acesta se lovi de piatră doar la câţiva centimetri de degetele lui Logen, stârnind o ploaie de ţărână.

– E bine, e bine, mai încearcă o dată!

Jezal îşi ridică haina cât de sus era în stare, se aplecă spre bolovan cât de mult cuteza şi o aruncă din nou. Acum Logen reuşi să înşface mâneca.

– Da! exclamă el şi şi-o înfăşură pe încheietura mâinii. E bine! Acum trage!

Jezal scrâşni din dinţi, se opinti şi trase. Tălpile îi derapară pe pietriş, mâna şi piciorul îi zvâcniră de durere. Încetişor, haina apăru iarăşi în câmpul lui vizual, alunecând centimetru cu centimetru peste piatră.

– Aşa! gemu Nouădegete, care apăru peste marginea lespezii.

– Trage! mârâi Ferro, săltându-şi şoldurile pe planul înclinat al bolovanului.

Jezal trase din toate puterile, cu ochii strâns închişi, cu respiraţia şuierând printre dinţii încleştaţi. Lângă el zăngăni o suliţă şi îşi ridică ochii la cele peste douăzeci de capete-turtite adunate de cealaltă parte a prăpastiei şi care dădeau din mâinile diforme. Înghiţi greu nodul din gât şi îşi întoarse privirea de la ele. Nu-şi putea permite acum să se gândească la pericolele din jur. Nu conta decât să tragă cât mai tare. Să tragă şi iarăşi să tragă, indiferent cât de tare l-ar fi durut toate mădularele. Şi mergea chiar binişor. Încet, încet apăreau la suprafaţă. Jezal dan

Luthar, în sfârşit erou. Îşi va câştiga locul meritat în călătoria asta blestemată.

Se auzi un sunet puternic, ca de ceva care se rupe.

– Rahat! grohăi Logen. Rahat!

Mâneca se desprindea încet de restul hainei. Cusăturile se întindeau, plesneau, se destrămau. Jezal scânci îngrozit. Să mai tragă oare, sau nu? Cât de tare să tragă? Plesni o altă cusătură.

– Ce să fac? se miorlăi el.

– Trage, boule!

Jezal trase de haină cât de tare era în stare. Îl ardeau palmele şi toţi muşchii. Ferro ajunsese pe lespede şi încerca să se agaţe cu unghiile de suprafaţa netedă. Mâna lui Logen se vedea aproape de margine, întinzându-şi cele trei degete ca să se apuce de ea. Jezal trase iarăşi…

Şi se prăvăli în fund, în mână cu o cârpă moale. Lespedea se cutremură, gemu şi se răsturnă. Un ţipăt şi Logen alunecă în jos, cu mâneca inutilă acum strânsă în pumn. Niciun strigăt. Doar zornăitul pietrelor. Apoi, nimic. Amândoi dispăruseră. Lespedea uriaşă se mai balansă puţin, apoi reveni în poziţie de echilibru pe marginea prăpastiei. Goală acum. Jezal se ridică în picioare şi privi fix la hăul de dedesubt, cu gura căscată de groază, cu haina văduvă de una dintre mâneci încă atârnându-i din mâna care-i pulsa de durere.

– Nu, şopti el.

Nu aşa se petreceau lucrurile în basme.

Sub ruine

– Mai trăieşti, albule?

Logen gemu, se mişcă puţin şi îl cuprinse groaza când simţi pietrele mişcându-se sub el. Apoi îşi dădu seama că era întins pe un maldăr de pietriş şi moloz, iar colţul ascuţit al unei pietre îl împungea dureros în mijlocul spinării. Abia reuşi să desluşească un zid din piatră, obstacol dur între lumină şi umbre. Clipi des, strâmbându-se la durerea care-i săgetă braţul când vru să-şi şteargă ţărâna din ochi.

Ferro stătea în genunchi chiar alături, cu sângele din rana de pe frunte şiroindu-i pe chipul oacheş, cu părul negru plin de praf şi mizerie. În spatele ei zări o încăpere boltită care se întindea până departe, în umbre. Tavanul era spart, lăsând să se vadă cerul. Profund nedumerit Logen privi în jur. La mai puţin de un pas de locul unde stăteau ei, lespezile fuseseră retezate. La mare depărtare reuşi să desluşească celălalt capăt al prăpastiei, ca o terasă din fragmente de piatră şi bolovani de pământ, din care ieşeau bucăţi ale clădirilor pe jumătate dărâmate.

Începu să înţeleagă ce se petrecuse. Se aflau sub pardoseala templului. Când se formase prăpastia, mai rămăsese bordura asta pe care căzuseră ei. Împreună cu o mulţime de bolovani. N-aveau cum să fi căzut prea departe. Aproape că-i veni să zâmbească. Era în viaţă.

– Ce…

Ferro îl plesni cu putere peste gură. Îşi apropie chipul de al lui şi şuieră încetişor:

– Sssttt.

Îşi ridică ochii galbeni, arătându-i cu degetul tavanul boltit.

Lui Logen i se făcu pielea de găină. Acum îi auzea. Shanka. Se încăierau şi zdrăngăneau încoace şi încolo, bolboroseau şi guiţau unul la celălalt. Deasupra lor. Dădu din cap, semn că a înţeles, iar Ferro îşi luă mâna murdară de pe gura lui.

Foarte încet şi cu mişcări cam ţepene, se ridică din mormanul de dărâmături, străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Odată în picioare, ţărâna îi şiroi de pe haine. Se pipăi, pregătindu-se să simtă durerea mistuitoare care l-ar fi vestit că-şi rupsese umărul, sau piciorul, sau că-şi spărsese scăfârlia.

Haina i se sfâşiase prin multe locuri şi se rănise cam zdravăn

la cot. I se jupuise pielea, iar rana îi pulsa. Îi curgea sânge în jos pe braţ, până în vârful degetelor. Îi curgea sânge şi dintr-o rană la cap, iar maxilarul îl durea tare acolo unde îl lovise de pământ în cădere. În gură avea gust sălciu, de sânge. Probabil că-şi muşcase limba. Din nou. Mare mirare că afurisita aia încă mai era la locul ei. Îl durea rău un genunchi, gâtul îi era ţeapăn, coastele învineţite, dar întregul funcţiona. Cu condiţia să se forţeze.

Avea ceva înfăşurat în jurul mâinii. Mâneca desprinsă din haina lui Luthar. O desfăcu şi o aruncă. Nu-i mai era de niciun folos. De fapt, nu-i fusese de folos nici mai devreme. Ferro ajunsese deja în celălalt capăt al sălii şi se uita pe sub o arcadă. Logen şontâcăi până lângă ea, strâmbându-se de mama focului ca să-şi înăbuşe gemetele de durere.

– Ce fac ceilalţi? şopti el.

Ferro ridică din umeri.

– Poate au scăpat? îşi mărturisi el speranţa.

Ferro îl privi lung, cu una dintre sprâncenele negre ridicate, iar Logen tresări şi îşi strânse cu mâna braţul rănit. Avea dreptate. Măcar ei doi trăiau şi era cazul să se considere norocoşi, căci nu se ştia când vor mai avea parte de o asemenea şansă.

– Pe aici, şopti Ferro, arătând în întuneric.

Logen se uită în gaura aceea neagră şi inima îi coborî în genunchi. Nu suporta să se afle sub pământ, cu tot mormanul ăla de pietre şi ţărână gata să i se prăbuşească în cap în orice clipă. În plus, nu aveau nicio torţă, nicio sursă de lumină. Iar acolo era o beznă ca de smoală şi prea puţin aer, iar ei habar nu aveau încotro s-o apuce sau cât de mult să meargă. Tunelurile erau locurile preferate de shanka. Şi de morţi. Logen nu era nici unul, nici altul. Şi nici nu sărea în sus de bucurie la gândul că s-ar putea întâlni cu vreun shanka sau cu vreo stafie acolo jos.

– Eşti sigură?

– Ce ai? Ţi-e frică de întuneric?

– Aş prefera să pot vedea pe unde merg.

– Crezi că ai de ales? îl luă Ferro peste picior. Rămâi aici, dacă aşa vrei. Poate peste vreo sută de ani o să dea peste tine o altă ceată de idioţi, aşa ca tine!

Logen îşi supse posomorât gingiile însângerate, aprobând-o în ciuda temerilor sale. Parcă trecuse o veşnicie de când fuseseră împreună la ananghie, când fugiseră pe acoperişurile înalte din

Agriont ca să scape de oamenii cu măşti negre. O veşnicie trecuse de atunci, aşa i se părea acum, şi în tot acest timp avuseseră parte de multe belele. Dar nu se schimbase mai nimic. Deşi călătoreau împreună, mâncau împreună şi sfidaseră moartea împreună, Ferro era la fel de acră şi de furioasă ca în ziua când o văzuse pentru prima oară. Era aceeaşi pacoste. El încercase să aibă răbdare, zău că încercase, însă Ferro începuse să-l exaspereze peste măsură.

– Chiar trebuie? mormăi el privind-o fix în ochii cei galbeni.

– Trebuie să ce?

– Să fii atât de nesuferită. Chiar trebuie?

Îi aruncă o privire cruntă, deschise gura să spună ceva, ezită, apoi ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să mă laşi să cad.

– Ce?

Se aşteptase la o ocară năprasnică din partea ei. Se aşteptase, desigur, să-l împungă cu degetul în piept, ba chiar cu sabia. Însă în vocea ei parcă se strecurase o undă de regret. Dar, dacă fusese reală, nu a durat prea mult.

– Ar fi trebuit să mă laşi să cad şi aş fi fost de capul meu acolo jos, fără să mă mai împiedic de tine la tot pasul!

Logen râse cam în silă. Nu aveai cum să-i ajuţi pe cei care se încăpăţânau să-ţi respingă ajutorul.

– Să te las să cazi? Fii fără grijă! Aşa am să fac!

– Bine! se răţoi Ferro, intrând semeaţă în tunel.

Umbrele o înghiţiră la iuţeală, iar Logen simţi un junghi de panică la gândul că a rămas singur.

– Aşteaptă-mă! şuieră el şi se grăbi după ea.

Pasajul era înclinat. Se auzeau doar paşii hârşâiţi ai lui Logen. Imediat se stinseră şi ultimele luciri ale luminii pe pietrele umede. Nouădegete pipăi cu mâna stângă peretele, încercând să-şi înăbuşe gemetele provocate de durerea din coaste, din cotul zdrelit, din falca sfărâmată.

Se făcea tot mai întuneric. Pereţii şi fundul deveniră doar nişte păreri, apoi se contopiră în beznă. Cămaşa murdară a lui Ferro era o nălucă cenuşie prin aerul lipsit de viaţă din tunel. Dispăru doar după câţiva paşi. Îşi ridică mâna în faţa ochilor. Un contur neclar, atâta tot. În rest, doar întunericul ca de smoală.

Era îngropat. Singur şi îngropat în beznă.

– Ferro, aşteaptă-mă!

– Ce vrei?

Se ciocni de ea pe întuneric, simţi cum ceva îl împinge în piept şi aproape căzu în fund, lângă peretele ud.

– Ce mama naibii…

– Nu văd nimic! şuieră el, auzindu-şi panica din glas. Nu văd… Unde eşti?

Ridică mâinile în faţă, încercând să simtă ceva. Dar nu se mai putea orienta nicicum. Inima i se urcase în gât, stomacul i se dădea peste cap. Ce-ar fi dacă ticăloasa asta afurisită l-ar abandona aici. Ce-ar fi dacă…

– Apucă.

Şi mâna ei, rece şi aducătoare de linişte, o apucă pe a lui. Îi auzi vocea lângă ureche.

– Crezi că poţi să vii după mine fără să cazi în nas, prostule?

– Cred… cred că da.

– Atunci vino şi încearcă să-ţi ţii gura!

Şi o simţi cum se îndepărtează, trăgându-l nervoasă în urma ei.

Cum ar fi fost să-l vadă vechii lui tovarăşi în ipostaza asta? Logen Nouădegete, cel mai temut bărbat din întregul Nord, pişat pe el din cauza spaimei de întuneric şi agăţându-se de mâna unei femei care îl detesta, aidoma unui copil care se agaţă de sânul mamei. Până şi lui îi venea să râdă. Dar se temea că shanka l-ar putea auzi.

Palma uriaşă a lui Nouădegete era fierbinte şi umedă de transpiraţia provocată de frică. Senzaţie extrem de neplăcută pentru Ferro la fel cum era şi pielea lui lipicioasă aproape de a ei. Îi făcea greaţă, dar se forţă să meargă mai departe. Îi auzea şi răsuflarea, iute şi sacadată în locul strâmt, îi auzea paşii împleticiţi în urma ei.

Parcă doar ieri se aflaseră amândoi într-o încurcătură asemănătoare cu cea de acum, alergând prin aleile din Agriont, furişându-se pe după clădirile lui întunecate, urmăriţi de pretutindeni. Parcă fusese ieri, însă totul se schimbase.

Pentru ea Logen nu reprezentase nimic altceva decât o ameninţare. Un alt alb de care trebuia să se ferească. Urât şi ciudat, netot şi periculos. Pe atunci nu ar fi avut în ruptul capului încredere în el, chiar dacă ar fi fost ultimul om rămas în viaţă în întreaga lume. Acum credea că este singurul pe care s-ar putea baza. Nu o lăsase să cadă, chiar dacă ea îi ceruse asta. Preferase să cadă cu ea. Îi spusese că n-o va lăsa niciodată baltă, dacă şi

ea va face acelaşi lucru.

Acum se ţinuse de cuvânt.

Aruncă o privire peste umăr, îi zări chipul palid cu ochi căscaţi care nu desluşeau nimic prin beznă, îi zări mâna liberă care pipăia pereţii. Poate că ar fi trebuit să-i mulţumească pentru că nu o lăsase să se prăbuşească în gol, însă asta ar fi însemnat să admită că a avut nevoie de ajutor. Iar de ajutor aveau nevoie doar cei slabi, şi cei slabi erau sortiţi fie pieirii, fie unei vieţi în sclavie. Niciodată nu trebuie să nutreşti speranţa că vei fi ajutat şi astfel nu vei fi niciodată dezamăgit când ajutorul nu va veni. Iar Ferro fusese deseori dezamăgită.

Aşa că, în loc să-i mulţumească, îl smuci de mână dezechilibrându-l.

În tunel se insinuase o licărire de lumină rece, desluşind difuz contururile blocurilor aspre de piatră.

– Acum vezi? îi sâsâi ea.

– Da, iar uşurarea din vocea lui era evidentă.

– Atunci poţi să-mi dai drumul, se răsti ea, smulgându-şi mâna din încleştarea lui şi ştergându-şi-o de poalele cămăşii.

Se îndreptă mai departe spre licărirea aceea, frecându-şi degetele unele de altele şi uitându-se urât la ele. Avea o senzaţie ciudată.

Aproape că-i părea rău că nu o mai ţinea de mână.

Lumina se făcea tot mai puternică, strecurându-se în pasaj prin bolta strâmtă din faţa lor. Înaintă spre ea în vârful picioarelor şi se uită după colţ. Sub ei se căsca o peşteră uriaşă, ai cărei pereţi, unii cioplţi din piatră netedă, alţii din piatră naturală, se înălţau şi se învolburau în structuri lichefiate, extrem de stranii. Tavanul nu se distingea din umbre. O rază venită de sus arunca o pată de lumină pe fundul peşterii. Acolo erau trei shanka, înghesuiţi unul în altul, bolborosind şi râcâind la ceva de pe jos. Şi, de jur împrejurul lor, lângă pereţi, îngrămădite în mormane înalte cât un om, erau mii şi mii şi mii de oase.

– Rahat, icni Logen din spatele ei.

Un craniu rânjea larg la ei dintr-un capăt al arcadei. Oase de om, fără îndoială.

– Se hrănesc cu morţi, şopti Ferro.

– Cu ce? Dar…

– Nimic nu putrezeşte aici.

Bayaz le spusese că oraşul era plin de morminte. De puzderie de cadavre, aruncate în gropi comune câte o sută odată. Probabil

că de ani mulţi zăceau acolo strânse în îmbrăţişări ca de gheaţă.

Până când le găseau shanka.

– Trebuie să-i ocolim, şopti Nouădegete.

Ferro privi lung în umbre, încercând să găsească un drum prin care să ajungă în peşteră. Nu aveau cum să coboare munţii aceia de oase fără să facă zgomot. Îşi dădu jos arcul de pe umăr.

– Eşti sigură? o întrebă Nouădegete atingându-i cotul.

Îi dădu brânci.

– Fă-mi loc, albule.

Va trebui să se mişte repede. Îşi şterse sângele de pe sprânceană. Scoase uşor trei săgeţi din tolbă şi le puse între degetele de la mâna dreaptă ca să le poată apuca repede. Luă o a patra în mâna stângă şi încordă arcul, ţintindu-l pe cel mai îndepărtat cap-turtit. Nici nu-l străpunsese bine săgeata pe acesta, că Ferro o şi expedie pe a doua. Îl lovi pe celălalt shanka în umăr şi el se prăbuşi guiţând surprins, alertându-l pe ultimul. Săgeata îi intră în gât, îi ieşi prin ceafă şi căzu şi el la pământ. Ferro puse ultima săgeată în arc şi aşteptă. Al doilea cap-turtit încercă să se ridice în picioare, dar fu străpuns din spate şi se prăvăli la loc.

Coborî arcul privind atentă la shanka. Niciunul din ei nu mai sufla.

– Rahat, gemu Logen. Bayaz are dreptate. Eşti un diavol.

– *A avut* dreptate, mârâi Ferro.

Mai mult ca sigur că deja fusese înhăţat de creaturile acelea, şi era cât se putea de limpede că ele mâncau oameni. Probabil că se ospătaseră şi din Luthar, Picior-Lung şi Quai. Păcat.

Dar nu foarte.

Îşi puse arcul pe umăr, se aplecă şi pătrunse cu multă prudenţă în peşteră, sfărâmând oasele sub tălpi. Cu braţele întinse ca să-şi menţină echilibrul, pe jumătate păşind, pe jumătate înotând prin mormanul de oase care-i ajungea până la genunchi. Reuşi să ajungă pe fundul peşterii şi se lăsă în genunchi, privind în jur şi umezindu-şi buzele.

Nicio mişcare. Cei trei shanka zăceau alături, în bălţile propriului lor sânge.

– Ha!

Nouădegete se prăbuşi de-a dura, stârnind o ploaie de pietre. Se rostogoli iar şi iar şi iar şi se opri, în cele din urmă, în nas, în mijlocul movilei de oase. Se ridică iute în picioare.

– Rahat! Îh!

Îşi scutură de pe braţ o bucată dintr-o cutie toracică.

– Taci, tâmpitule! sâsâi Ferro, trăgându-l lângă ea.

Se uită temătoare spre o arcadă bolovănoasă din peretele peşterii, aşteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, de acolo să dea năvală peste ei hoarde de asemenea creaturi, dornice să adauge şi oasele lor la celelalte. Dar nu apăru nimeni. Îi aruncă lui Logen o privire mohorâtă, dar nordicul era mult prea ocupat să-şi oblojească juliturile. Îl lăsă în legea lui şi se târî spre cele trei cadavre.

Erau strânse în jurul unui picior. Probabil piciorul unei femei, îşi spuse Ferro, căci nu prea avea păr. Un ciot de os ieşea din carnea uscată de pe femurul retezat. Probabil că unul dintre shanka voise să taie din ea, căci cuţitul lucea stins alături sub raza de lumină venită de sus. Nouădegete se aplecă şi îl ridică.

– Niciodată nu poţi avea suficiente arme.

– Nu mai spune? Dar ce te faci dacă ai să cazi în apă şi n-ai să poţi înota din cauza fiarelor ăstora?

Bărbatul păru nedumerit o clipă, apoi ridică din umeri şi puse cuţitul de unde îl luase.

– Ai dreptate.

Ferro îşi scoase pumnalul de la cingătoare.

– Unul este suficient. Dacă ştii unde să-l împlânţi.

Spintecă spinarea unuia dintre capetele-turtite ca să-şi poată recupera săgeata.

– De fapt, ce sunt chestiile astea?

Reuşi să-şi scoată săgeata întreagă şi împinse cadavrul cu vârful cizmei. Acum shanka se holba la ea cu ochi porcini şi orbi sub fruntea teşită. Botul rânjit îi dezvelea colţii însângeraţi.

– Sunt chiar mai hidoşi decât tine, albule.

– Aşa şi trebuie. Sunt shanka. Capete-turtite. Kanedias i-a făcut.

– I-a făcut?

A doua săgeată se frânse când încercă s-o scoată din cadavru.

– Aşa spunea Bayaz. Ca să-i folosească în războaie.

– Dar Kanedias n-a murit?

– Se pare că armele lui i-au supravieţuit.

Săgeata din gâtul celui de-al treilea shanka se rupsese aproape de vârf. Nu-i mai era de niciun folos.

– Şi cum pot fi făcute asemenea creaturi?

– Crezi că eu ştiu? Ştiu doar că în fiecare vară, odată cu topirea gheţurilor, shanka traversează marea şi ne fac mari

probleme atunci când vrem să-i alungăm. Probleme foarte mari.

Ferro extrase ultima săgeată, plină de sânge, dar intactă.

– Pe când eram mai tânăr, începuseră să vină din ce în ce mai des. Tata m-a trimis în sud, dincolo de munţi, ca să cer ajutoare…

Ezită puţin şi apoi continuă:

– Ei, e o poveste lungă. Acum Ţinutul Văilor Înalte e ticsit de capete-turtite.

– Nu contează, mârâi ea ridicându-se şi vârându-şi cele două săgeţi înapoi în tolbă, atâta vreme cât pot fi ucise.

– O, da. Pot fi ucise. Necazul este că mereu apar tot mai multe.

Se uită înnegurat la cele trei creaturi moarte.

– Acum nu mai e nimic la nord de munţi. Nimic şi nimeni.

Dar pe Ferro n-o impresionă prea mult informaţia aceasta.

– Trebuie s-o luăm din loc.

– S-au întors toţi în ţărână, gemu el, parcă fără să fi auzit-o, încruntându-se din ce în ce mai tare.

Se apropie de el.

– M-ai auzit? Am spus că trebuie să plecăm.

– Ce? O privi nedumerit o clipă, apoi rânji.

Maxilarele i se încordară, cicatricele se întinseră şi fremătară. Privea în gol, spre umbre.

– Bine. Hai să plecăm de aici.

Ferro se uită atentă la el şi văzu cum un firicel de sânge se prelinse din păr pe obrazul ţepos şi murdar. Nu mai arăta ca un om în care să poată avea încredere.

– N-ai să începi să faci acum pe nebunul, albule, nu? Trebuie să-ţi păstrezi sângele rece.

– N-am nimic, şopti el.

Lui Logen îi era cumplit de cald. Îl ustura pielea sub hainele jegoase. Se simţea ciudat, se simţea ameţit, parcă tot capul îi era plin de duhoare de shanka. Aproape că nu mai putea respira din cauza asta. Şi parcă tunelul începuse să i se mişte sub picioare, prinzând viaţă chiar sub ochii lui. Se cutremură, cuprins de frisoane, se ghemui, iar sudoarea care-i şiroia pe faţă stropi pietrele de alături.

Ferro îi şopti ceva, dar nu reuşi să înţeleagă ce spune – cuvintele ei se loveau de pereţi, răsunau în jurul lui, însă fără niciun sens. Dădu din cap, îi făcu un semn cu mâna şi se strădui

să se ţină după ea. Dar tunelul era din ce în ce mai fierbinte, iar pietrele difuze străluceau cu lumini portocalii. Se ciocni de Ferro şi aproape căzu. Continuă să meargă în patru labe, târându-se pe genunchii zdreliţi şi gâfâind amarnic.

Mai încolo se deschidea o cavernă uriaşă. Din centrul ei se avântau patru coloane subţiri. Sus, foarte sus, dispărând în bezna vie de deasupra. Sub ele ardeau focuri. Multe focuri, pârjolindu-i retina cu forme albe, strălucitoare. Cărbunii trosneau şi trosneau şi scuipau vârtejuri de fum. Scânteile cădeau în averse usturătoare, aburii şuierau în nori groşi. Metalul topit picura din creuzete, curgea prin făgaşele peşterii, trăgând dungi galbene şi roşii şi albe pe piatra neagră.

Locul era plin de shanka, siluete diforme agitându-se prin întunericul în clocot. Aţâţau focurile, lucrau la foale, la cuptoare, aidoma oamenilor. Vreo douăzeci, poate chiar mai mulţi. Larma furioasă era asurzitoare. Ciocanele bubuiau, nicovalele răsunau, fiarele zăngăneau. Capetele-turtite guiţau şi zbierau. Lângă peretele din spate se înălţau rastele întunecate pe care sclipeau armele. Metalul lucea în toate culorile focului şi furiei.

Logen se holbă la priveliştea aceasta, fără să-şi creadă ochilor. Capul îi duduia, braţul îi pulsa, căldura îl pocnea nemiloasă peste faţă. Poate că dăduseră peste o fierărie a iadului. Poate că totuşi Glustrod reuşise să deschidă o poartă sub oraş. O poartă spre Cealaltă Parte, iar ei trecuseră prin ea fără să-şi dea seama.

Respiraţia i se accelerase, devenise neregulată şi nu şi-o putea calma, iar aerul inspirat era plin de fum înecăcios şi de duhoare de shanka. Ochii îi ieşiseră din orbite, îl ardea beregata, nu putea să înghită. Fără să ştie ce face, se pomeni cu sabia Creatorului scoasă din teacă. Lumina portocalie lucea pe fierul negru. Pumnul i se încleştase dureros de strâns pe mâner. Nu reuşea să-şi desfacă degetele. Le privi lung. Străluceau şi ele cu licăriri portocalii şi negre, pulsau de parcă ar fi fost în flăcări, venele ieşiseră în relief sub pielea întinsă, încheieturile se albiseră de strânsoarea furioasă.

Nu era mâna lui.

– Trebuie să ne întoarcem, îi spuse Ferro trăgându-l de braţ, să găsim un alt drum.

– Nu.

Voce neîndurătoare ca o lovitură de ciocan, aspră ca o tocilă, ascuţită ca o sabie scoasă din teacă.

Nu era vocea lui.

– Treci în spatele meu, reuşi să mai şoptească, apucând-o pe Ferro de umăr şi împingând-o din drum.

Acum nu mai era cale de întoarcere...

... şi le simţi mirosul. Îşi ridică fruntea şi trase în piept aerul fierbinte. I se umpluse capul de putoarea creaturilor. Şi era bine aşa. În mâinile potrivite, ura putea fi o armă extraordinară. Iar Sângerosul Nouă ura totul acum. Însă ura lui cea mai veche, cea mai profundă, cea mai fierbinte era cea pe care o simţea faţă de shanka.

Se furişă în peşteră, umbră printre focuri şi ecourile metalului mânios. Cântec minunat şi mult prea bine cunoscut. Se cufundă în el, se desfătă cu el, se îmbătă cu el. Avea sabia în mână, forţa curgea din metalul rece în carnea lui fierbinte, şi din carnea lui fierbinte în metalul rece, crescând şi crescând şi crescând şi mai mult, odată cu talazurile respiraţiei sale.

Capetele-turtite încă nu-l observaseră. Munceau. Îşi vedeau de treburile lor absurde. Nici vorbă că nu aveau cum să-şi închipuie că răzbunarea îi va găsi chiar acolo unde locuiau, respirau şi trudeau, dar vor afla adevărul.

Sângerosul Nouă apăru din spatele unuia, cu sabia Creatorului ridicată deasupra capului. Schiţă un surâs când îi văzu umbra alungită peste ţeasta cheală a acelui shanka – promisiune ce va fi curând îndeplinită. Lama cea lungă îşi murmură taina, iar creatura se despică în două chiar pe mijloc, ca o floare care se deschide sub mângâierea soarelui. Sângele ţâşni cald şi mângâietor, împroşcând nicovala, podeaua din piatră şi obrajii Sângerosului-Nouă.

Acum îl zări un cap-turtit şi el se năpusti asupra lui mai iute şi mai mânios decât aburul clocotit. Acela ridică braţul, dându-se înapoi. Dar nu îndeajuns de mult. Sabia Creatorului îi reteză cotul, aruncându-i braţul în aer. Chiar înainte să atingă podeaua, Sângerosul Nouă îl decapită cu o singură lovitură. Sângele bolborosi în metalul topit, pâlpâi portocaliu pe metalul sabiei, pe pielea albă a mâinii lui, pe pietrele colţuroase de pe jos. Iar el le făcu semn celorlalţi.

– Haideţi, le şopti. Cu toţii sunteţi bine-veniţi.

Se repeziră la rastele, după săbiile cu ghimpi, după topoarele tăioase, şi Sângerosul Nouă se amuză de graba lor. Înarmaţi sau nu, moartea le fusese deja hotărâtă. Era scrisă în grota cu foc şi

umbre. Acum o va scrie şi cu sânge. Erau animale, mai prejos decât animalele. Armele lor îl loveau şi îl tăiau, dar Sângerosul Nouă era plămădit din foc şi întuneric şi şerpuia printre loviturile lor greoaie, se rostogolea în jurul suliţelor lor stângace, trecea pe dedesubtul şi pe deasupra zbieretelor lor mizerabile şi furiei lor inutile.

Mai uşor decât să străpungi flacăra bătută de vânt. Mai uşor decât să străpungi umbra nestatornică. Slăbiciunea lor era o insultă la adresa puterii lui.

– Muriţi! răcni el, şi sabia se învârti, sălbatică şi minunată, litera incandescentă de pe metalul ei trasând dâre de lumină orbitoare. Iar pe unde trecea sabia, totul revenea la normal. Shanka zbierau şi bâiguiau, iar fragmente din trupurile lor se împrăştiau în toate părţile, şi erau tăiaţi felii la fel de precis cum este tăiată carnea pe masa măcelarului, cum este tăiată coca pe masa brutarului, cum este cosită miriştea ţăranului. Totul după un plan perfect.

Sângerosul Nouă îşi dezgoli dinţii şi zâmbi, căci se simţea liber şi era mulţumit de treaba bună pe care o făcea. Zări străfulgerarea unei săbii şi se feri de ea, simţind, totuşi, sărutarea ei pe coapsă. Zbură sabia ghimpată din mâna unui cap-turtit, îl apucă de ceafă şi îl vârî cu faţa în jgheabul pe unde curgea metalul topit în unde galbene, aprinse, furioase, iar căpăţâna acestuia sâsâi, şi clocoti, împrăştiind aburi împuţiţi.

– Arzi! hohoti Sângerosul Nouă, iar hoiturile dezmembrate şi rănile lor căscate şi armele lor împrăştiate pe jos şi fierul topit hohotiră împreună cu el.

Doar shanka nu hohotiră. Ştiau că le sunase ceasul.

Sângerosul Nouă îl văzu pe unul cum se ridică în aer şi sare peste o nicovală, cu o bâtă ridicată, gata să-i sfărâme capul. Înainte să îi poată para lovitura, o săgeată intră în gura căscată a acelui shanka, dându-l pe spate, mort precum un bulgăre de lut. Sângerosul Nouă se încruntă. Văzu şi alte săgeţi printre cadavre. Cineva îi strica toată distracţia. Se va ocupa de asta mai târziu, căci acum ceva se năpustea asupra lui dintre cele patru coloane.

În armură strălucitoare, prinsă în nituri mari, această creatură avea un coif sferic îndesat pe ţeastă, iar ochii îi licăreau prin fanta lui. Grohăia şi sforăia tare ca un bivol. În picioare avea un soi de încălţări din fier, iar în mâinile cu mănuşi metalice ţinea un topor uriaş. Era un colos printre ceilalţi shanka. Sau ceva nou, o altă creatură alcătuită din fier şi carne, aici, în tenebre.

Toporul se coborî într-un arc strălucitor, iar Sângerosul Nouă se rostogoli scăpând de lovitură, toporul izbindu-se de pereţii grotei, făcând să zboare aşchii de piatră. Se năpusti din nou asupra lui, mugind, căscându-şi botul plin de scuipat sub vizorul coifului. Sângerosul Nouă se retrase, mişcându-se şi dansând împreună cu umbrele care se mişcau şi cu flăcările care dansau.

Se retrase şi evită lovitura din dreapta, lovitura de sus, cea de deasupra capului, cea de sub picioare. Toporul se izbi şi se izbi iar de metalul şi de rocile din jur, umplând aerul de o furie de ţărână şi pietre. Se retrase şi iar se retrase, până când creatura începu să obosească sub greutatea metalelor de pe ea.

Sângerosul Nouă o văzu cum se clatină şi ştiu că venise momentul loviturii decisive. Se repezi cu sabia deasupra capului, cu gura deschisă prin care scoase un urlet care se izbi de braţul, de mâna, de tăişul sabiei şi de pereţii peşterii. Uriaşul shanka ridică cu ambele mâini coada toporului pentru a bloca lovitura. Metal bun şi strălucitor, născut în focurile acelea iuţi, tare şi puternic şi dur aşa cum numai capetele-turtite ştiau să-l facă.

Însă nici lucrarea Maestrului Creator nu era mai prejos. Lama cea întunecată despică mânerul colosalului topor cu un zbieret ca de copil şi spintecă armura groasă de la gât până la vintre, făcând o tăietură adâncă de un lat de palmă. Sângele ţâşni pătând metalul lucitor, pietrele mate. Sângerosul Nouă hohoti iarăşi şi îşi vârî pumnul în rană, smulgând maţele creaturii. Shanka se prăbuşi pe spate, iar cele două jumătăţi perfecte ale toporului îi căzură din ghearele care se mişcau spasmodic.

Surâse spre ceilalţi. Trei shanka îl pândeau din penumbre, cu armele în mâini, fără să îndrăznească să-l atace. Îl pândeau din penumbre, dar întunericul nu le mai era prieten. Întunericul îi aparţinea lui. Şi numai lui. Sângerosul Nouă făcu un pas înainte, apoi încă unul, cu sabia atârnându-i într-o mână, în vreme ce în cealaltă îi atârna o bucată din maţele capului turtit. Ceilalţi se feriră de el, guiţând şi agăţându-se unul de celălalt cu disperare, iar Sângerosul Nouă le râse în nas.

Cât de plini ar fi fost shanka de furie cumplită, până şi lor trebuia să le fie teamă de el. Totul şi toţi trebuiau să se teamă de el. Chiar şi morţii, care nu mai puteau simţi durerea. Chiar şi pietrele reci care nu mai puteau ţese vise. Chiar şi metalul fierbinte şi lichid se temea de Sângerosul Nouă. Chiar şi bezna.

Mugi şi se năpusti înainte, aruncând cât colo măruntaiele din pumn. Cu vârful sabiei râcâi pieptul unui shanka, răsucindu-l în

loc. O clipă mai târziu sabia i se afundă în umăr, despicându-l până la stern.

Ceilalţi doi rămaşi o luară la goană, căţărându-se pe pietre. Fugă sau luptă, care era diferenţa? O altă săgeată străpunse spinarea unuia dintre ei trântindu-l la pământ. Sângerosul Nouă se repezi şi-l apucă pe ultimul de gleznă, strângându-l ca într-o menghină. Shanka încercă să opună rezistenţă agăţându-se inutil cu ghearele de pietrele mânjite de funingine.

Pumnul lui era ciocanul, pământul era nicovala, iar capul de shanka era metalul ce trebuia să fie prelucrat. O lovitură şi îi sparse nasul şi îi scoase colţii. A doua lovitură şi pometele se frânse. A treia şi maxilarul se crăpă. Pumnul său era făurit din piatră, din metal, din granit. Greu ca un munte care se prăvale. Lovitură după lovitură, transformă ţeasta groasă a acelui shanka într-un mucilagiu amorf.

– Cap… turtit, şuieră Sângerosul Nouă şi hohoti iarăşi azvârlind cât colo trupul fără viaţă.

Se învârti cercetând grota. Sabia Creatorului îi atârna în mână şi făcea să scapere pietrele pe care le zgâria. Privi lung în jur. Doar flăcările se mişcau. Şi umbrele dansând în jurul lor. Grota era pustie.

– Nu! răcni el. Unde sunteţi?

Dar picioarele i se înmuiaseră. Abia dacă îl mai susţineau.

– Unde sunteţi, leprelor…

Se împiedică şi căzu într-un genunchi pe pietrele fierbinţi. Aproape fără răsuflare. Cu siguranţă că mai avea ceva de făcut. Sângerosul Nouă avea mereu treabă. Doar că acum puterile păreau a-l părăsi.

Observă o mişcare şi miji ochii încercând să vadă mai bine. O fâşie de întuneric ce aluneca încet printre pulsul focurilor şi cadavrele răsturnate. Nu era un shanka. Ci un alt soi de duşman. Mai dibace, prin urmare şi mai periculos. Piele neagră ca funinginea, paşi lini ocolind bălţile de sânge rămase în urma lui. Cu un arc pe jumătate încordat în mâinile ferme. Ochii cei galbeni îi luceau ca metalul topit, ca aurul lichid, şi îşi băteau joc de el.

– Eşti bine, albule?

Vocea ei îi răsună prelung în urechile care, oricum, îi ţiuiau.

– Nu vreau să te omor, dar o voi face dacă trebuie.

Ameninţări?

– Nemernico, încercă să şuiere la ea, dar buzele îi erau

amorţite şi de pe ele nu ieşi nimic decât o dâră lungă de salivă.

Se sprijini în sabie încercând să se ridice, cu furia fierbând în el mai aprig ca oricând. O va învăţa minte. După lecţia primită de la Sângerosul Nouă nu va mai avea în veci nevoie de alta. O va tăia bucăţi-bucăţele şi va strivi bucăţelele sub călcâie. Dacă va reuşi să se ridice în picioare…

Se clătină, respirând greu, încet, mai încet. Încercă să-şi focalizeze privirea. Flăcările se micşorau şi se contopeau şi umbrele se lungeau, se estompau, îl sorbeau înlăuntrul lor.

Încă unul, doar unul. Mereu mai este încă unul…

Dar timpul lui se sfârşise…

… Logen se înecă şi tuşi şi se scutură din cauza frisoanelor. Prin beznă reuşi să-şi desluşească mâinile încleştate pe pietrele murdare, pline de sânge ca ale unui călău. Intuia ce anume se întâmplase. Gemu, iar lacrimile îi arseră ochii. Obrajii plini de cicatrice ai lui Ferro se iţiră deasupra lui din întunericul fierbinte. Bine că măcar n-o omorâse şi pe ea.

– Eşti rănit?

Nu-i putu răspunde. Nu ştia. Parcă avea o tăietură pe coaste, dar era atât de plin de sânge că nu-şi putea da seama care era realitatea. Încercă să se ridice în picioare, se propti de o nicovală şi aproape îşi vârî mâna în cuptorul încins. Clipi des şi scuipă. Îi tremurau genunchii. Focurile dogoritoare înotau înaintea lui. Cadavre pretutindeni, forme răşchirate prin funinginea de pe jos. Ca un netot, căută cu ochii prin jur ceva de care să-şi poată şterge mâinile, dar totul era plin de sânge închegat. Îi venea să vomite şi se clătină pe picioare nesigure printre forje spre bolta din peretele cel mai îndepărtat, ţinându-şi mâna însângerată la gură.

Se sprijini de piatra caldă şi scuipă sângele sărat din gură. Durerea îi sfredelea coastele, faţa, degetele zdrelite. Dar dacă se aştepta la compătimire, nu-şi găsise persoana potrivită.

– Hai să mergem, se răsti Ferro la el. Haide, albule, ridică-te.

N-ar fi putut spune cât s-a împleticit în urma ei, prin întuneric, gâfâind amarnic şi sunetele aspre ale respiraţiei lui răsunându-i în creieri. Se târâră prin măruntaiele pământului. Prin săli vechi de când lumea pline de praf şi umbre, cu pereţii din piatră sparţi. Prin arcade spre tuneluri şerpuitoare, pe sub tavane din lut proptite cu bârne scheletice.

La un moment dat ajunseră la un soi de răscruce, iar Ferro îl

împinse înapoi în beznă, lângă perete, amândoi ţinându-şi respiraţia câtă vreme siluete diforme traversau coridorul perpendicular pe drumul lor. Mai departe, şi mai departe – coridor, grotă, vizuină. Se tot târî după ea până fu sigur că se va prăbuşi în orice clipă din cauza epuizării. Până fu sigur că nu va mai vedea vreodată lumina zilei…

– Stai aşa, şuieră Ferro, atingându-i obrazul cu palma ca să-l oprească şi aproape răsturnându-l, atât de slăbit era.

Un curs leneş de apă intra în coridorul acela, susurând prin umbre. Ferro se lăsă în genunchi, uitându-se atentă în tunelul întunecat de unde venea apa.

– Dacă intră în râu în aval, înseamnă că vine de undeva de lângă oraş.

Dar Logen nu era la fel de sigur.

– Şi dacă… vine din… subteran?

– Atunci, va trebui să căutăm un alt drum. Sau să ne înecăm.

Ferro îşi puse arcul pe umăr şi intră în apă până la piept, cu buzele strânse. Logen o urmări cum înaintează cu braţele ridicate deasupra şuvoiului întunecat. Nu obosea niciodată fiinţa asta? Pe el îl durea îngrozitor de tare tot corpul şi era atât de dărâmat, încât nu voia nimic altceva decât să se întindă pe jos şi să nu se mai ridice niciodată. Şi, preţ de o clipă, chiar se gândi să facă asta. Atunci Ferro se întoarse şi îl văzu ghemuit pe mal.

– Haide, albule! îi sâsâi ea.

Logen oftă din rărunchi. N-aveai cum s-o faci să se răzgândească. Băgă un picior în apa rece.

– Sunt în spatele tău, murmură el. Chiar în spatele tău.

Nepotriviţi

Ferro continuă să înainteze împotriva curentului, cufundată până la brâu în apa rece, strângând din dinţi din cauza frigului crâncen. Nouădegete plescăia şi gâfâia în spatele ei. Întrezări o boltă mai în faţă, iar lumina care pătrundea pe acolo licărea sfios pe apă. Bolta era închisă cu drugi grei, din fier. Însă, când se apropie, observă că drugii erau subţiri şi cojiţi, ruginiţi până în măduvă. Dincolo de ei era pârâul care curgea spre ea printre cele două maluri din piatră şi pământ. Deasupra, cerul nopţii cu stele abia răsărite.

Libertatea.

Cu mâini amorţite de frig, Ferro smuci de fiarele vechi, suflând aerul printre dinţi. Nouădegete apăru din urmă şi îşi puse mâinile alături de ale ei – patru mâini una după cealaltă, două smede, două albe, încleştate strâns şi trăgând. Se lipiseră unul de celălalt în spaţiul mic, iar ea îi auzi gemetele cauzate de efort, îşi auzi propria respiraţie sacadată, simţi metalul vechi de când lumea cum începe să se încovoaie, scârţâind încetişor.

Suficient cât să se strecoare.

Mai întâi, îşi aruncă dincolo arcul şi tolba cu săgeţi şi sabia. Apoi îşi trecu capul printre drugi, prin deschizătura mult prea îngustă, se întoarse într-o parte, îşi supse burta şi îşi ţinu respiraţia, îşi trecu umerii, apoi pieptul, apoi şoldurile, simţind, în tot acest timp, cum metalul îi raşchetează pielea prin hainele ude.

Se târî pe cealaltă parte, aruncându-şi armele pe mal. Îşi propti umerii de boltă, picioarele de următorul drug, încordându-se din toate puterile, în vreme ce Nouădegete îl trăgea din sens opus. Cedă brusc, rupându-se în două, împroşcând fulgi de rugină în pârâu, aruncând-o pe spate în apa îngheţată.

Cu chipul strâmbat de efort, Nouădegete începu să se ridice. Ferro se ridică la suprafaţă, icnind din cauza frigului. Îl apucă de subsuori şi începu să-l tragă. Mâinile lui o prinseră de mijloc. Femeia gemu şi se luptă şi reuşi, în cele din urmă, să-l scoată din apă. Se prăvăliră amândoi pe malul mâlos şi rămaseră întinşi acolo, unul lângă altul. Ferro privi la ruinele oraşului ce se ridicau de jur împrejurul ei în înserarea cenuşie. Amândoi se odihneau puţin, încercau să-şi revină, îşi trăgeau sufletul. Ferro nu se

aşteptase să scape vie din locul acela.

Însă nu erau nici acum în afara oricărui pericol.

Se rostogoli pe o parte şi se săltă în picioare, udă leoarcă şi dârdâind din toate încheieturile. Niciodată nu-i mai fusese atât de frig.

– Asta e, îl auzi bălmăjind pe Nouădegete. În numele afurisiţilor de morţi ai mei, asta e. Sunt terminat. Nu mai fac niciun pas.

Ferro clătină cu vehemenţă din cap.

– Trebuie să ne depărtăm de locul ăsta cât încă mai e lumină, îi explică şi începu să-şi adune armele din noroi.

– Adică vrei să zici că asta e lumină? Ai înnebunit de-a binelea, femeie?

– Ştii că-s nebună. Haide, albule, mai spuse şi îl înghionti cu vârful cizmei în coaste.

– Bine, fir-ar să fie! Bine!

Se ridică fără chef pe picioare tremurânde. Ferro se întoarse şi începu să meargă de-a lungul malului spre apus, îndepărtându-se de ziduri.

– Ce am făcut?

Se întoarse iute şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Nouădegete nu se mişcase din loc şi se uita la ea cu ochi mari.

– Ce am făcut acolo înăuntru?

– Ne-ai scos la liman.

– Am vrut să zic…

– Ne-ai scos la liman. Asta ai făcut. Nimic altceva.

Şi urcă pe mal. După câteva clipe îl auzi pe Nouădegete venind în urma ei.

Era atât de întuneric, iar Logen era atât de istovit, încât aproape că nici nu văzu ruinele până nu ajunseră la adăpostul lor. Probabil o moară veche, îşi spuse el, construită chiar alături de apa curgătoare. Doar că roata cea mare dispăruse de vreo câteva sute de ani.

– Facem popas aici, îi şopti Ferro, trecând pragul prăvălit.

Logen era atât de îngrozitor de epuizat încât nu reuşi decât să hâţâne o dată din cap şi să se târască după ea. Lumina palidă a lunii pătrundea printre ruine, conturând resturile foştilor pereţi, cadrele fostelor ferestre, fosta podea din tină. Se împletici până la cel mai apropiat perete şi se lăsă să cadă lângă el, alunecând încetişor până dădu cu fundul de pământ.

– Încă viu, bâigui el şi rânji uşurel ca pentru sine.

O sută de tăieturi şi de zgârieturi şi de julituri îi reclamau atenţie neîntârziată, dar era încă viu. Rămase nemişcat – ud şi complet sleit, cu tot trupul îndurerat. Îşi lăsă ochii să se închidă şi se bucură ştiind că nu mai trebuie să se mişte.

Brusc, se încruntă. Un sunet bizar venit din întuneric, acoperind susurul apei. Ca un clănţănit. Îi luă ceva timp, câteva secunde, să înţeleagă despre ce era vorba. Dinţii lui Ferro. Îşi scoase haina cu mişcări greoaie, strâmbându-se când o trase peste cotul rănit, şi i-o întinse.

– Ce-i asta?

– O haină.

– Văd că-i o haină. De ce mi-o dai?

Fir-ar să fie, da' încăpăţânată mai era. Aproape că-l pufni râsul.

– N-oi avea eu ochii tăi, dar tot pot să aud cum îţi clănţăne dinţii de frig.

Îi întinse din nou haina.

– Mi-aş dori să-ţi pot oferi mai multe, dar asta e tot ce am. Ai nevoie de ea mai mult decât mine. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Ia-o.

O clipă de tăcere, apoi simţi cum haina îi este smulsă din mână şi o auzi pe Ferro cum se înfăşoară în ea.

– Mulţam, mârâi.

Ridică din sprâncene, neştiind dacă auzise bine. Se pare că era o primă dată pentru orice pe lume.

– În regulă. Şi mulţam şi ţie.

– Ce?

– Pentru ajutor. Sub cetate şi pe deal, când cu bolovanii, şi pe acoperişuri, şi pentru toate celelalte, îi răspunse şi se mai gândi câteva clipe. M-ai ajutat foarte mult. Mai mult ca sigur, mai mult decât merit. Şi, cum să-ţi zic, îţi sunt grozav de recunoscător pentru asta.

Se întrerupse, aşteptând-o să-i răspundă, dar Ferro nu zise nimic. Nu se auzea decât clipocitul apei pe sub zidurile clădirii, vuietul vântului prin ferestrele goale, hârâitul propriei respiraţii răguşite.

– În regulă, continuă el. Atâta tot. E în regulă, indiferent ce ai încercat să demonstrezi.

Alte clipe de tăcere. Îi vedea silueta în lumina lunii, lângă zid, cu haina lui pe umeri, gârbovită, părul ţepos şi ud, vaga licărire

din ochii galbeni. Îl urmărea cu atenţie. Se înjură în şoaptă. Nu se pricepea la vorbe alese. Nu se pricepuse niciodată. Poate că nimic din ce spusese nu însemnase nimic pentru ea. Dar, măcar încercase.

– Ai chef de hâţa-hâţa?

Se uită la ea cu gura căscată larg, uluit la maxim, închipuindu-şi că nu auzise bine.

– Ce zici?

– Ce ai, albule, ai surzit?

– Am ce?

– Bine! Las-o baltă!

Îl repezi întorcându-se cu spatele la el şi trăgându-şi mânioasă haina mai strâns în jurul umerilor.

– Stai puţin, se bâlbâi el începând să se prindă. Adică… nu m-am aşteptat să mă întrebi una ca asta. Nu zic nu… cred… dacă şi tu ai chef.

Încercă să-şi înghită nodul colţuros din gât. Gura i se uscase dintr-odată.

– Ai chef? Asta zici?

Se întoarse să-l privească.

– Zici că nu, sau zici că da?

– Păi, eu…, se bâlbâi iarăşi, umflându-şi obrajii şi încercând să-şi pună mintea în mişcare.

Niciodată în viaţa asta nu s-ar fi aşteptat ca tocmai ea să-i pună o asemenea întrebare. Tocmai ea. Şi acum, că i-o pusese, îi era mult prea frică să răspundă. Nu putea nega faptul că era o perspectivă cam înfricoşătoare, dar mai bine să se încumete să o facă, decât să se teamă de ea tot restul vieţii. Mult mai bine.

– Atunci, da. Cred că da. Adică, sigur că da. De ce nu? Zic da.

– Îhî.

Reuşi să-şi dea seama prin întuneric că Ferro se încruntă, se uită în jos, îşi strânge mânioasă buzele, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un alt răspuns, iar acum nu era prea sigură ce să facă. Nici el nu era sigur, dacă-i vorba pe aşa.

– Cum vrei s-o facem?

Pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi fost vorba despre o treabă pe care trebuiau s-o rezolve împreună, cum ar fi fost doborâtul unui copac sau săpatul unui şanţ.

– Că… ştii… ar cam trebui să vii niţel mai aproape, aşa zic. Adică, eu sper că scula mea e bunicică, dar în niciun caz nu are cum să ajungă la tine dacă rămâi acolo.

Schiţă un surâs, apoi se înjură iarăşi când văzu că ea rămâne la fel de serioasă. Ştia că nu se dă în vânt după glume.

– Atunci, bine.

Se apropie de el atât de calculat şi atât de iute, că îl făcu să se dea înapoi puţin. Atunci ea ezită.

– Scuze, spuse el. N-am mai făcut chestia asta de ceva vreme.

– Nu.

Ferro se aşeză pe vine lângă el, ridică o mână, şovăi ca şi cum n-ar fi ştiut ce anume să facă cu ea.

– Nici eu.

Îi simţi vârfurile degetelor pe mână – blânde, prudente. Se gâdilă un pic, căci atingerea ei era extrem de uşoară. Degetul ei cel mare se frecă de ciotul fostului său deget mijlociu, iar el o urmări cu privirea. Două siluete cenuşii care se mişcau prin umbre, stângace de parcă n-ar fi atins pe altcineva în toată viaţa lor. Ciudată senzaţie să simtă o femeie atât de aproape de el. Îi aducea la viaţă tot felul de amintiri de mult apuse.

Logen întinse încet mâna, având sentimentul că tocmai ce va urma să şi-o vâre în flăcări, şi atinse obrazul lui Ferro. Nu l-a ars. Pielea ei era la fel de netedă şi rece ca a oricărui om. Îşi trecu mâna prin părul ei, iar ţepii îi gâdilară degetele. Îi descoperi cicatricea de pe frunte cu buricul degetului mare şi îi desenă urma de-a lungul feţei, zăbovind în colţul gurii. Îi simţea pielea aspră lipită de a lui.

O expresie stranie era întipărită pe chipul ei. Îşi dădea seama, chiar şi în beznă. Nu era expresia pe care i-o cunoştea atât de bine. Dar nu avea cum să se înşele.

Era altceva. Îi simţi muşchii încordaţi, văzu razele lunii pe tendoanele ieşite în relief pe gâtul slab. Şi ei îi era frică. Sigur că râdea în gura mare atunci când pocnea pe cineva în gură, sigur că zâmbea în faţa tăieturilor şi vânătăilor, sigur că i se părea o nimica toată o săgeată care îi intrase în carne. Dar se părea că o atingere cumva mai duioasă băga spaima în ea. Iar asta i s-ar fi părut extrem de ciudat lui Logen dacă nu ar fi fost şi el îngrozitor de înspăimântat. Înspăimântat şi excitat în acelaşi timp. Începură fiecare să tragă de hainele celuilalt, de parcă cineva tocmai le dăduse semnalul de atac şi abia aşteptau să-şi termine treaba. Orbecăi, prin întuneric, încercând să-i descheie nasturii de la cămaşă, cu mâini care tremurau, muşcându-şi în permanenţă buzele, neîndemânatic de parcă ar fi avut încă mănuşile de la armură pe mâini. Ea îi scosese cămaşa dintr-o singură mişcare.

– Rahat! gâfâi el.

Ferro îl plesni peste mâini, dându-i-le la o parte şi îşi descheie singură nasturii, îşi scoase cămaşa şi o azvârli alături. Nu prea reuşea să vadă multe în lumina lunii, doar licărul galben al ochilor ei, conturul întunecat al umerilor şi al taliei ei, petele de lumină difuză de pe coaste şi curbura de sub unul dintre sâni, pielea mai aspră din jurul unui sfârc.

Simţi cum îi desface centura, îi simţi degetele reci pătrunzând în pantaloni, simţi…

– Ah! Rahat! Nu e nevoie să mi-o ridici!

– Bine…

– Ah.

– Mai bine acum?

– Ah.

O trase de curea, i-o desfăcu şi îşi vârî mâna înăuntru. Sigur, deloc delicat, dar niciodată nu fusese vestit pentru delicateţea sa. Îi atinse părul din acel loc cu vârful degetelor şi se pomeni că i se înţepeneşte mâna. Oricât s-ar fi forţat, nu voia să intre mai mult.

– Rahat, murmură el din nou.

O auzi pe Ferro cum trage aer printre dinţi, o simţi cum se mişcă într-o parte şi îşi coboară pantalonii peste fund cu mâna rămasă liberă. Era mult mai bine aşa. Puse mâna pe coapsa ei dezgolită. Bine că îi mai rămăsese un deget mijlociu. Avea la ce-l folosi.

Aproape nemişcaţi, în genunchi în ţărână. Doar mâinile lor cercetau şi pipăiau şi mângâiau, înainte şi înapoi, în sus şi în jos, înăuntru şi afară. Încet şi blând, apoi tot mai iute. Nu se auzea nimic altceva decât respiraţia şuierătoare a lui Ferro, hârâitul din gât al lui Logen şi şoaptele lipicioase de piele pe piele umedă.

Se împinse în el, dând din şolduri ca să scape de tot de pantaloni, îl propti de zid. Logen simţi nevoia să-şi cureţe gâtul, devenit, brusc, foarte răguşit.

– Să…

– Sssttt.

Se ridică într-un genunchi, ghemuindu-se deasupra lui cu picioarele desfăcute larg, scuipă în căuşul palmei şi îi apucă penisul. Murmură ceva şi se lăsă în el gemând uşurel.

– Hrrrr.

– Ah.

Se întinse şi o trase mai aproape, strângându-i coapsa cu o

mână, în vreme ce cu cealaltă o ţinea de părul murdar şi îi trăgea capul mai aproape de al lui. Pantalonii îi erau îmbârligaţi în jurul gleznelor, încercă să scape de ei, dar nu reuşi decât să-i îmbârlige şi mai mult. Al naibii să fie dacă îi va cere să se oprească din ce făcea doar pentru atâta lucru.

– Hrrrr, îi şopti ea, cu gura deschisă, frecându-şi buzele calde de obrazul lui, răsuflându-i fierbinte şi amar în gură.

Pielea i se freca de a lui, se lipea de a lui, se dezlipea, doar ca să se lipească iarăşi.

– Ah, îi răspunse el, iar ea îşi legănă şoldurile înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

– Hrrr.

Îl ţinea strâns de maxilar cu o mână, îi vârâse degetul mare în gură, iar cu mâna cealaltă se frecă între picioare, în sus şi în jos, apoi, cu degetele umede îi apucă bijuteriile, cam prea strâns, cam nemaipomenit de plăcut.

– Ah.

– Hrrr.

– Ah.

– Hrrr.

– Ah…

– Ce?

– Păi…

– Îţi baţi joc de mine!

– Păi… mă pornisem!

– Ţi-am spus că a trecut mult timp de când…

– Probabil că ani întregi!

Ieşi de pe penisul ofilit, se şterse cu o mână şi îşi şterse apoi furioasă palma de zid. Se culcă pe partea ei, cu spatele la el, trăgându-şi haina peste cap.

Dacă nici ăsta nu era un moment de toată jena…

Logen înjură în barbă. Toată aşteptarea aceea şi nu fusese în stare să-şi ţină laptele în găleată. Îşi scărpină trist obrajii, îşi ciuguli bărbia râioasă.

Trebuie să vă destăinui ceva despre Logen Nouădegete. Trebuie să vă spun că este un amant desăvârşit.

Se uită într-o parte la silueta vagă a lui Ferro. Păr ţepos, gât lung, umăr ascuţit, braţ lung lipit de şold. Chiar şi aşa, cu haina peste ea, tot reuşea să distingă mişcările trupului ei, putea bănui formele de dedesubt. Îi privi pielea, amintindu-şi cât de netedă şi moale şi rece i se păruse. Îi auzea respiraţia. Respiraţie blândă,

regulată, caldă…

Stai aşa.

Ceva i se mişca jos. Îl durea, dar categoric se întărea din nou. Acesta era unicul avantaj al privaţiunii – găleata se umplea la loc extrem de repede. Logen îşi umezi buzele. Ar fi fost păcat să nu profite de această ocazie doar din cauză că îi lipsea curajul. Se lăsă lângă ea, se trase mai aproape şi îşi drese glasul.

– Ce vrei?

Tonul ei era tăios, însă nu suficient de tăios cât să-l dezarmeze.

– Ştii, dacă m-ai lăsa câteva clipe, poate…

Ridică haina şi îşi trecu mâna peste coapsa ei, simţind cum pielea îi foşneşte sub palmă. Avusese destul timp să-l respingă. Nu l-ar fi mirat dacă s-ar fi întors şi i-ar fi tras un genunchi în bijuterii. Dar nu se întâmplă aşa ceva.

Ferro se apropie de el, lipindu-şi fundul gol de abdomenul lui şi ridicându-şi un genunchi.

– De ce ţi-aş mai da încă o şansă?

– Nu ştiu…, murmură el începând să rânjească.

Îi mângâie uşor pieptul, burta, îşi vârî apoi mâna între picioarele ei.

– Din acelaşi motiv pentru care mi-ai dat-o pe prima?

Ferro se trezi brusc, cu o tresărire de spaimă, fără să ştie unde anume se afla, ştiind doar că era prinsă în capcană. Mârâi, se zvârcoli şi lovi cu coatele ca să se elibereze. Se târî de-a buşilea mai departe, strângând din dinţi, încleştându-şi pumnii. Dar nu văzu niciun duşman în jur. Doar terenul sterp şi stâncile întunecate în lumina cenuşie a zorilor.

Şi albul uriaş.

Nouădegete se ridică ameţit în picioare, gemând şi scuipând, uitându-se ca nebun în toate părţile. Când văzu că nu era niciun shanka chitit să-l omoare, se întoarse încet şi o privi pe Ferro cu ochi înceţoşaţi de somn.

– Ah…

Se strâmbă de durere şi îşi atinse gura însângerată cu degetele. Se priviră cu duşmănie câteva clipe, amândoi goi puşcă şi tăcuţi printre ruinele reci ale morii părăsite. Între ei, haina mototolită pe pământul reavăn.

Şi în momentul acela Ferro îşi dădu seama că făcuse trei greşeli foarte grave.

În primul rând, adormise, şi nimic bun nu i se întâmplase vreodată atunci când dormea. În al doilea rând, îl lovise pe Nouădegete în faţă cu cotul. Iar ceea ce era mult mai rău, infinit mai rău, o tâmpenie atât de mare încât o durea chiar şi să şi-o amintească: se culcase cu el noaptea trecută. Acum, când îl privea în lumina nemiloasă a dimineţii, când îi observa părul lipit de obrazul plin de cicatrice şi sânge, trupul gol mânjit de noroi pe partea pe care dormise, nu putea înţelege de ce anume o făcuse. Poate pentru că îi era frig şi era epuizată şi era mult prea întuneric şi dorise să atingă o altă fiinţă, dorise să-i fie cald câteva clipe, şi atunci se gândise – cât de tâmpită a putut să fie?

Nebunie totală.

Amândoi fuseseră nişte tâmpiţi. Asta era limpede. Unde lucrurile fuseseră simple, acum s-au apucat să le complice. Unde păreau a se înţelege cât de cât, acum totul va fi un haos. Ea era deja derutată, iar el începuse să aibă o expresie de om înfuriat şi rănit, şi de ce nu? Nimănui nu-i place să fie trezit cu un cot în gură. Deschise gura să-şi ceară scuze, dar realitatea o năuci. Nici măcar nu cunoştea cuvântul acesta. Putea să-şi ceară scuze în kantică, dar era atât de supărată pe sine, încât scuipă vorbele ca pe o ocară.

Şi ca pe o ocară le percepu şi Logen. Îşi îngustă ochii şi răcni ceva la ea în limba lui maternă. Apoi îşi luă pantalonii şi începu să şi-i pună mormăind supărat.

– Alb ticălos, îşi şuieră ea, strângându-şi pumnii într-un acces de furie.

Îşi luă cămaşa sfâşiată şi se întoarse cu spatele la el. Probabil că o aruncase într-o băltoacă, pentru că era udă şi lipicioasă, ca noroiul.

Afurisită cămaşă. Afurisit alb.

Îşi încleştă necăjită dinţii, încheindu-şi centura. Afurisită centură. N-ar fi trebuit să şi-o desfacă. I se întâmpla mereu acelaşi lucru. Nu era uşor de trăit printre oameni, dar, colac peste pupăză, întotdeauna se putea baza pe ea însăşi să facă lucrurile şi mai dificile decât erau. Se opri, cu capul în jos, apoi se întoarse pe jumătate spre el.

Voia să încerce să-i explice că nu intenţionase să-l pocnească în gură şi că numai lucruri rele se întâmplau atunci când dormea. Voia să încerce să-i explice că făcuse o greşeală, că nu voise nimic altceva decât să-i fie mai cald. Voia să-l roage să aştepte.

Dar el deja ieşise pe uşa sfărâmată a fostei mori, ţinându-şi în

mână restul hainelor.

– Să-l fut, atunci, şuieră, aşezându-se să se încalţe.

Numai că asta era problema.

Jezal era aşezat pe treptele sfărâmate ale templului, culegând trist aţele din cusătura destrămată a mânecii şi privind peste nesfârşirea de noroi la ruinele cetăţii Aulcus. Privind în gol.

Bayaz stătea sprijinit de spatele căruţei, cadaveric şi tras la faţă, cu venele reliefate în jurul ochilor cufundaţi în orbite, cu o grimasă dură pe buzele lipsite de culoare.

– Cât mai aşteptăm? întrebă Jezal a nu ştiu câta oară.

– Atât cât trebuie, se răsti Magul la el, fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire. Avem nevoie de ei.

Jezal văzu cum Fratele Picior-Lung care stătea mai sus pe trepte, cu braţele încrucişate, îi aruncă o privire îngrijorată.

– Eşti stăpânul meu, bineînţeles, şi nu e treaba mea să te contrazic…

– Atunci n-o face, mârâi Bayaz şi la el.

– Însă Nouădegete şi femeia Maljinn, insistă Navigatorul, sunt cu siguranţă morţi. Maestrul Luthar a explicat că i-a văzut căzând în hău. Într-un hău extrem de adânc. Durerea mea este nemăsurată, şi sunt un om foarte răbdător, puţini oameni sunt mai răbdători decât mine, este una dintre multele mele calităţi remarcabile, dar… chiar dacă ar fi să aşteptăm până la sfârşitul timpurilor, tot nu cred că s-ar schimba ceva…

– Aşteptăm atât cât trebuie, mârâi Întâiul dintre Magi.

Jezal scoase un oftat adânc şi îşi întoarse faţa spre vânt, cercetând cu privirea larga pustietate, de la poalele dealului spre oraş. Cercetând cu privirea toate crăpăturile micuţe în scoarţa pământului pe unde curgeau pârâiaşe, cercetând cu privirea fâşia cenuşie a fostului drum care şerpuia spre ei de sub zidurile îndepărtate, printre ruinele murdare ale fostelor clădiri: hanuri, ferme, şi sate, toate de mult timp moarte.

– Sunt acolo, jos, se auzi vocea calmă a lui Quai.

Jezal se ridică, având grijă să-şi lase greutatea pe piciorul zdravăn, umbrindu-şi ochii cu mâna şi uitându-se înspre locul indicat de ucenic. Şi îi văzu. Două siluete micuţe şi maronii într-un deşert maroniu, mai jos, spre poalele stâncii.

– Ce v-am zis eu? croncăni Bayaz.

Picior-Lung clătină uluit din cap.

– În numele cerului, cum de au reuşit să supravieţuiască?

– Sunt descurcăreţi.

Jezal începuse deja să surâdă. Doar cu o lună în urmă nici în ruptul capului nu şi-ar fi putut închipui că se va bucura vreodată atât de mult să-l revadă pe Logen, darămite pe Ferro. Dar iată cum acum zâmbetul i se lăţea de la o ureche la cealaltă, fericit că erau amândoi teferi. Se formase o legătură între ei acolo, în sălbăticie, în faţa morţii şi a adversităţilor de tot felul. O legătură ce devenea tot mai solidă, cu toate diferenţele şi neînţelegerile dintre ei. O legătură faţă de care vechile lui prietenii păreau anoste şi lipsite de strălucire, fade.

Urmări siluetele care se apropiau, târându-se anevoie printre hârtoapele drumului care ducea la templu, printre stâncile înclinate, ţinându-se la mare distanţă unul de celălalt, de parcă ar fi călătorit separat. Mai aproape acum, începuseră să semene tot mai mult cu nişte condamnaţi abia scăpaţi din iad. Hainele le erau sfâşiate şi găurite şi incredibil de murdare, chipurile pline de praf împrumutaseră duritatea şi asprimea pietrei. Ferro avea o tăietură adâncă pe frunte. Falca lui Logen era plină de zgârieturi, iar pielea din jurul ochilor era vânătă.

Jezal le ieşi ţopăind în întâmpinare.

– Ce s-a întâmplat? Cum aţi…

– Nu s-a întâmplat nimic! lătră Ferro.

– Absolut nimic, mârâi Nouădegete schimbând o privire furioasă cu tovarăşa lui de drum.

Mai mult ca sigur că trecuseră printr-o încercare teribilă despre care nu voiau să vorbească. Fără niciun cuvânt de salut către ceilalţi membri ai cetei, Ferro se îndreptă cu paşi mari spre căruţă, se urcă în ea şi începu să scotocească prin spate. Logen rămase pe loc, cu mâinile în şolduri, încruntându-se amarnic în urma ei.

– Aşa, deci…, bâigui Jezal, neştiind ce anume să spună, eşti bine?

Ochii lui Logen se întoarseră asupra lui.

– Nemaipomenit, spuse cu ironie cumplită. Niciodată în viaţă nu mi-a fost mai bine. Cum naiba aţi scos căruţa de acolo?

Ucenicul ridică din umeri:

– Caii au scos-o.

– Maestrul Quai are darul modestiei, chicoti tulburat Picior-Lung. Am avut parte de cea mai palpitantă călătorie până la Poarta de Sud a cetăţii…

– V-aţi luptat ca să vă croiţi drum, sau nu?

– Păi, nu prea, ştii că lupta nu-mi…

– Aşa ziceam şi eu.

Logen se aplecă şi scuipă flegmă acră pe jos.

– Ar fi bine să fim recunoscători, horcăi Bayaz. La urma urmelor, avem multe lucruri pentru care ar trebui să fim recunoscători. Suntem cu toţii în viaţă.

– Eşti sigur de asta? îl repezi Ferro. Nu-mi prea pari viu.

În sinea lui, Jezal fu nevoit să se declare de acord cu această observaţie a femeii. Magul n-ar fi putut să arate mai rău nici dacă ar fi murit în Aulcus. Dacă ar fi murit şi ar fi început deja să se descompună.

Cu mişcări iuţi îşi scoase cămaşa ferfeniţită şi o aruncă furioasă cât colo. Muşchii i se unduiau pe spatele uscăţiv.

– La ce naiba te holbezi? se răsti ea la Jezal.

– La nimic, murmură el, plecându-şi privirea.

Când îndrăzni să-şi ridice iarăşi ochii, Ferro îşi încheia deja o cămaşă curată. Mă rog, nu chiar curată. O purtase chiar el cu câteva zile în urmă.

– Aia e a mea…

Ferro îi aruncă o privire atât de ucigătoare, încât făcu, fără voie, un pas înapoi.

– Dar eşti binevenită s-o porţi… desigur… dacă aşa vrei…

– Ssss, şuieră ea vârându-şi cu gesturi brutale poalele cămăşii în pantaloni.

În permanenţă încruntată, de parcă ucidea un om. Probabil chiar pe el. Una peste alta, aceasta nu fusese chiar reîntâlnirea emoţionantă la care sperase Jezal, chiar dacă lui, personal, îi cam venea să plângă acum.

– Sper să nu mai văd niciodată locurile astea, şopti el dus pe gânduri.

– Sunt de partea ta, zise Logen. N-a fost chiar atât de pustiu pe aici cum ne-am închipuit noi, nu-i aşa? Crezi că poţi găsi alt drum de întoarcere?

Bayaz se încruntă.

– Aşa ar fi bine. Ne vom întoarce la Calcis pe fluviu. Sunt nişte păduri mai în aval de noi, pe malul acesta. N-avem decât să legăm bine câţiva copaci mai zdraveni laolaltă şi Aos ne va duce direct la mare.

– Sau la un mormânt pe fundul apei.

Jezal îşi aminti cu claritate cursul năvalnic al marelui fluviu prin canion.

– Să sperăm că nu va fi cazul. Oricum, mai avem mult de mers înspre vest până să fie nevoie să ne gândim la drumul de întoarcere.

Picior-Lung îl aprobă din cap.

– Aşa este, în plus, avem de parcurs şi o trecătoare printr-un lanţ muntos extrem de periculos.

– Minunat, spuse Logen. Ard de nerăbdare.

– Nici mie nu-mi face plăcere. Din păcate, nu au supravieţuit toţi caii.

Navigatorul ridică din sprâncene.

– Avem doi care să tragă căruţa, doi de călărit… ceea ce înseamnă că avem cu doi cai mai puţini decât ne trebuie.

– Oricum nu-mi plăceau dobitoacele astea, mârâi Logen şi se căţără în spatele căruţei vizavi de Bayaz.

Urmă o pauză lungă, vreme în care toţi se gândiră la o modalitate de rezolvare a problemei. Doi cai, trei călăreţi. Situaţie deloc fericită. Picior-Lung rupse tăcerea.

– Bineînţeles că eu voi fi nevoit să plec în recunoaştere atunci când ne vom apropia de munţi. Această muncă a mea este o parte vitală a oricărei călătorii de succes. Din păcate, îmi va trebui pentru asta unul dintre cai…

– Probabil că ar fi bine ca şi eu să călăresc, murmură Jezal, cam nelalocul lui, din cauza piciorului…

Ferro se uită la căruţă, iar Jezal îi surprinse schimbul înfiorător de ostil de priviri cu Logen.

– Eu merg pe jos, se răţoi ea.

Întoarcerea eroului

Ploua atunci când Superiorul Glokta intră şchiopătând în Adua. O ploaie meschină, cernită, urâtă, înteţită de vântul aspru ce sufla dinspre mare, care transformase în capcane lunecoase şi lemnul perfid al pasarelei, şi bârnele guralive ale cheiului, şi pietrele ude ale pontonului. Îşi supse gingiile inflamate, îşi frecă muşchiul dureros al coapsei şi cercetă morocănos cu privirea linia cenuşie a ţărmului. La vreo zece paşi depărtare, doi străjeri posaci se sprijineau de o baracă prăpădită. Mai departe, câţiva docheri se certau cu înverşunare din cauza unui morman de coşuri. Un cerşetor zgribulit făcu vreo doi paşi spre Glokta, şovăi, se gândi mai bine, şi o apucă în direcţie opusă.

Fără mulţimi de oameni de rând care să mă întâmpine cu urale? Fără covoare din petale de flori? Fără arcade de săbii pe sub care să păşesc falnic? Fără stoluri de domniţe ruşinoase? Nu-l surprindea deloc. Nici ultima oară când se întorsese din Sud nu avusese parte de aşa ceva. *Rareori mulţimile îi ovaţionează pe cei înfrânţi, indiferent cât de aprig s-ar fi luptat, ce sacrificii imense ar fi făcut, cât de inegală ar fi fost bătălia. Domniţele fac pe ele în faţa victoriilor inutile, de faţadă, dar nici măcar nu se îmbujorează atunci când aud „am făcut tot ce mi-a stat în putere". Şi mi-e teamă că nici Arhilectorul nu va fi impresionat.*

De peretele cheiului se izbi un val din cale afară de mânios, împroşcându-l pe Glokta cu stropi reci, nemiloşi. Se poticni, alunecă şi aproape căzu, se împletici de-a lungul cheiului şi se agăţă de zidul unei barăci dărăpănate din capăt. Ridică ochii şi îi văzu pe cei doi străjeri cum se holbează la el.

– S-a întâmplat ceva? se răţoi el, iar bărbaţii se întoarseră mormăind şi ridicându-şi gulerele ca să se apere de vremea hainǎ.

Glokta îşi strânse mai bine mantia în jurul lui, simţind cum poalele ei ude şi grele îl plesnesc peste picioare.

Doar câteva luni petrecute la soare şi ai sentimentul că nu-ţi va mai fi niciodată frig. Cât de repede uităm. Privi încruntat la cheiurile pustii. *Cât de repede uităm cu toţii.*

– Acasă iarăşi.

Frost coborî de pe pasarelă cu caseta lui Glokta sub braţ, părând încântat.

– Nu-ţi prea place vremea caldă, nu?

Practicianul clătină vehement din capul alb şi ud, rânjind bucuros în burniţa de iarnă. Severard venea în urmă, mijindu-şi ochii spre norii cenuşii. Se opri o clipă la capătul pasarelei, apoi păşi pe dalele cheiului.

– E bine să te întorci acasă, spuse.

Mi-aş dori să-ţi pot împărtăşi entuziasmul, dar încă nu mă pot relaxa.

– Eminenţa Sa a trimis după mine şi, dacă e să ne luăm după situaţia pe care am lăsat-o în Dagoska, cred că este mai mult decât foarte posibil ca întâlnirea cu el să nu meargă… chiar atât de bine.

Ce minciună de mare efect.

– Ai face bine să nu te laşi văzut vreo două zile.

– Să nu mă las văzut? Am intenţia să mă îngrop într-un bordel o săptămână întreagă.

– Foarte înţelept din partea ta. Şi, Severard, în eventualitatea că nu ne vom mai vedea, îţi doresc să ai parte de noroc.

Ochii practicianului licăriră.

– Pe veci.

Glokta îl urmări cum se îndreaptă alene prin ploaie spre părţile mai promiscue ale oraşului. *O altă zi obişnuită pentru practicianul Severard. Nu-şi face planuri de viitor niciodată. Ce caracter deosebit.*

– Afurisită să fie ţara ta nenorocită şi afurisită să fie vremea asta mizerabilă, bombăni Vitari cu accentul ei tărăgănat. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu Sult.

– Nu mai spune! Şi eu! exclamă Glokta cu voioşie exagerată. Ce coincidenţă încântătoare!

Îi oferi braţul.

– Putem merge împreună la Eminenţa Sa!

Vitari îl privi lung.

– Bine.

Însă va trebui ca tu şi Sult să mai aşteptaţi cam un ceas până să-mi luaţi gâtul.

– Mai întâi va trebui să fac o scurtă vizită.

Lovi cu vârful bastonului în uşă. Niciun răspuns. *Fir-ar să fie.* Pe Glokta îl durea spatele ca naiba şi simţea că este absolut necesar să se aşeze pe ceva. Ciocăni din nou, mai tare de această dată. Balamalele scheunară, uşa se întredeschise. *Era*

descuiată. Se încruntă şi o împinse de perete. Cadrul era crăpat pe dinăuntru, zăvorul sfărâmat. *A fost spartă.* Şontâcăi peste prag şi intră în hol. Pustiu şi îngheţat. Nici urmă de mobilier. *Ca şi cum s-ar fi mutat de aici. Dar de ce?* Începu să i se zbată o pleoapă. Aproape că nu se gândise deloc la Ardee în tot timpul petrecut în Sud. *Alte chestiuni mi-au părut mai presante. Unicul meu prieten mi-a dat această sarcină. Dacă a păţit ceva...*

Glokta arătă spre scară, iar Vitari îi făcu semn că a înţeles şi urcă fără zgomot, aplecată şi scoţându-şi din cizmă un cuţit scânteietor. Arătă spre hol, iar Frost intră uşurel în casă, ţinându-se în umbrele de lângă pereţi. Uşa camerei de zi era întredeschisă şi Glokta se târî spre ea şi o împinse de perete.

Ardee stătea aşezată lângă fereastră cu spatele la el: rochie albă, păr negru, exact cum şi-o amintea. Observă cum tresare uşor la auzul scârţâitului făcut de balamale. *Deci trăieşte.* Doar că încăperea se schimbase în mod radical. Era complet goală, cu excepţia scaunului pe care stătea tânăra. Pereţi văruiţi şi goi, podea din lemn, goală, ferestre fără draperii.

– Fir-ar să fie, n-a mai rămas nimic! strigă ea cu voce spartă şi sugrumată.

Evident. Glokta se încruntă şi mai tare şi intră în cameră.

– Nimic, am spus!

Se ridică din scaun, tot cu spatele la el.

– Sau te-ai hotărât să iei şi scaunul ăsta?

Se întoarse, apucă scaunul de spetează, îl ridică deasupra capului şi îl azvârli spre el cu un zbieret. Se sfărâmă de peretele de lângă uşă, împrăştiind aşchii şi var. Un picior zbârnâi pe lângă faţa lui Glokta şi căzu cu zgomot în colţ, restul se rostogoli pe duşumea, într-un talmeş-balmeş de praf şi fragmente de lemn.

– Eşti foarte amabilă, şopti Glokta, însă prefer să nu stau jos.

– Tu!

Îi desluşi surpriza din ochi printre şuviţele încurcate de păr care îi căzuseră pe chip. Nu şi-o amintea atât de slabă şi de palidă. Rochia îi era boţită şi mult prea subţire pentru frigul din cameră. Încercă să şi-o netezească cu mâini tremurânde, încercă zadarnic să-şi aranjeze părul murdar. Scoase un hohot mic lipsit de umor.

– Mă tem că nu prea sunt pregătită să primesc musafiri.

Glokta auzi duduitul lui Frost pe hol, îl văzu în pragul uşii, ameninţător şi cu pumnii pregătiţi de luptă. Ridică un deget.

– E în regulă. Aşteaptă afară.

Albinosul se retrase în umbre, iar Glokta şchiopătă pe podeaua fragilă din lemn, intrând în salonaş.

– Ce s-a întâmplat?

Ardee strâmbă din gură.

– Se pare că tatăl meu nu a fost chiar atât de înstărit pe cât credeam cu toţii. A avut datorii. La scurtă vreme după ce fratele meu a plecat în Englia, au venit să încaseze plăţile.

– Cine a venit?

– Un individ care mi-a spus că îl cheamă Fallow. Mi-a luat toţi banii pe care îi aveam, dar nu au fost suficienţi. Mi-a luat şi bijuteriile rămase de la mama, atâtea câte erau. Mi-au dat şase săptămâni să fac rost de restul sumei. Mi-am concediat slujnica. Am vândut absolut tot ce am putut să vând, dar mereu voiau mai mult. Şi au venit din nou. Acum trei zile. Au luat tot. Fallow mi-a zis că am noroc că-mi lasă rochia de pe mine.

– Înţeleg.

Tânăra scoase un oftat prelung, cutremurat.

– De atunci stau aici şi mă gândesc cum poate face rost de ceva bani o femeie fără prieteni.

Se uită lung la Glokta.

– Cutez a spune că în minte mi-a venit o singură metodă. Şi, dacă aş fi avut curaj, aş fi făcut-o deja.

Glokta îşi supse gingiile.

– Atunci înseamnă că amândoi avem noroc că eşti atât de laşă.

Îşi dădu haina jos de pe un umăr, apoi se zvârcoli şi se hâţână ca să-şi scoată braţul din mânecă. Când reuşi în sfârşit, fu nevoit să treacă toiagul în cealaltă mână ca să reuşească să şi-o dea jos de tot. *Pe naiba. Nici măcar un gest nobil nu mai pot face cu graţie.* În cele din urmă i-o întinse fetei, clătinându-se uşor pe piciorul bolnav.

– Eşti convins că nu-ţi trebuie mai mult decât îmi trebuie mie?

– Ia-o. Măcar aşa n-o să mai fiu nevoit să mă chinuiesc să mi-o pun la loc.

Replica lui îi aduse umbra unui zâmbet pe buze.

– Mulţumesc, murmură ea, înfăşurându-şi haina în jurul umerilor. Am încercat să dau de tine, dar n-am ştiut… unde eşti…

– Îmi pare rău pentru asta, dar important este că acum sunt aici. Nu mai trebuie să-ţi faci niciun fel de griji. Va trebui, însă, să stai cu mine peste noapte. Apartamentul meu nu este prea

spaţios, dar ne vom descurca. *Oricum, va fi mult mai mult spaţiu după ce voi fi găsit plutind cu faţa în jos lângă docuri.*

– Şi după aia?

– După aia ai să te întorci aici. Mâine casa aceasta va fi exact aşa cum a fost înainte.

Se holbă la el.

– Cum?

– O, voi avea eu grijă de asta. Mai întâi de toate trebuie să te ducem la căldură.

Superiorul Glokta, prieten al celor fără de prieteni.

Ardee închisese ochii în timp ce el vorbea şi îi auzi respiraţia şuierătoare. Se clătină uşor, ca şi cum n-ar mai fi avut putere să stea în picioare. *Straniu cum putem să rezistăm atâta vreme cât durează crizele. De îndată ce se termină, toată puterea se scurge din noi într-o clipită.* Glokta se întinse spre ea, aproape atingându-i umărul, dar ochii i se deschiseră chiar în secunda aceea şi păru a-şi reveni. Glokta îşi trase mâna înapoi.

Superiorul Glokta, salvatorul domniţelor aflate la ananghie. O conduse prin hol, spre uşa spartă de la intrare.

– Îngăduie-mi să vorbesc o clipă cu practicienii mei.

– Desigur, răspunse Ardee, ridicându-şi spre el ochii mari, negri, îngrijoraţi, tiviţi cu roşeaţa oboselii. Şi îţi mulţumesc. Eşti un om bun, indiferent de ce se spune.

Glokta îşi înăbuşi iute impulsul de a chicoti nebuneşte. *Om bun? N-am nicio îndoială că Salem Rews ar fi de acord cu tine. Sau Gofred Hornlach, sau Magistrul Kault, sau Korsten dan Vurms, generalul Vissbruck, ambasadorul Islik, Inchizitorul Harker, sau oricare dintre sutele de victime ale mele, împrăştiate prin lagărele din Englia, căutând adăpost în Dagoska, aşteptându-şi moartea. Cu toate acestea, Ardee West crede că sunt un om bun.* Senzaţie ciudată, deloc neplăcută. *Parcă aş fi iar fiinţă omenească. Ce păcat că e atât de târziu.*

Îi făcu semn lui Frost să se apropie, iar Ardee ieşi din încăpere înfăşurată în haina lui neagră.

– Am o treabă pentru tine, prietene. O ultimă misiune, spuse Glokta cu mâna pe umărul puternic al albinosului. Cunoşti un cămătar pe nume Fallow?

Frost dădu din cap.

– Găseşte-l şi fă-i rău, fă-l să se zvârcolească. Adu-l aici şi arată-i cu cine s-a pus. Totul trebuie refăcut exact aşa cum a fost, ba chiar mai bine de atât. Spune-i asta. Dă-i o singură zi. O

singură zi, şi apoi ai să-l găseşti din nou şi ai să începi să tai bucăţele din el. Ai înţeles? Fă-mi serviciul ăsta.

Frost dădu iarăşi din cap, iar ochii rozalii îi luciră în holul întunecat.

– Probabil că Sult ne aşteaptă deja, spuse încet Vitari de pe scară.

– Bineînţeles că ne aşteaptă.

Glokta se strâmbă de durere şontâcăind spre uşa deschisă. *Şi în niciun caz nu dorim să o facem pe Eminenţa Sa să aştepte.*

Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului lui Glokta. Tocănitul încrezător al călcâiului drept, apoi bocănitul bastonului, urmat de interminabila târşâială a piciorului stâng, cu obişnuitele junghiuri în genunchi, fese şi spate. Toc, boc, durere.

Mersese de la docuri la casa lui Ardee, la Agriont, la Casa Întrebărilor, şi apoi străbătuse tot drumul până aici. *Şchiop. Singur. Fără ajutor.* Acum fiecare pas era un chin cumplit. Acum se strâmba de durere la fiecare mişcare. Gemea şi transpira şi înjura. *Dar al naibii să fiu dacă am să-mi încetinesc paşii.*

– Nu-ţi place să-ţi fie bine, nu? şopti Vitari.

– De ce mi-ar plăcea? se răsti el. Te poţi consola la gândul că aceasta e foarte posibil să fie ultima noastră discuţie.

– Atunci de ce te duci la el? De ce nu fugi?

Glokta pufni.

– În caz că n-ai observat, alerg extrem de prost. În plus, sunt curios.

Vreau să ştiu de ce Eminenţa Sa nu m-a lăsat acolo să putrezesc laolaltă cu ceilalţi.

– Curiozitatea ţi-ar putea fi fatală.

– Dacă Arhilectorul mă vrea mort, nu am cum să scap dacă aş porni şchiopătând în direcţie opusă. Prefer să-mi primesc moartea în picioare.

Se strâmbă de durere la junghiul neaşteptat din picior.

– Sau, poate, aşezat. Oricum, faţă în faţă cu el, şi cu ochii larg deschişi.

– Este alegerea ta.

– Aşa este. *Ultima.*

Intrară în anticamera lui Sult. Trebuia să recunoască faptul că nu sperase să ajungă până aici. Se aşteptase să fie înşfăcat de fiecare practician cu mască neagră pe lângă care trecuseră pe holuri. Se aşteptase ca fiecare Inchizitor cu haină neagră să-l

arate cu degetul şi să reclame arestarea lui imediată. *Şi totuşi iată-mă din nou aici.* Toate erau la fel ca înainte: biroul impozant, scaunele impozante, cei doi practicieni uriaşi care flancau uşile impozante.

– Sunt…

– Superiorul Glokta, desigur, îşi plecă fruntea cu respect secretarul Arhilectorului. Puteţi intra. Eminenţa Sa vă aşteaptă.

Lumina se revărsa din biroul Arhilectorului în încăperea strâmtă.

– Eu am să rămân aici, zise Vitari, trântindu-se pe un scaun şi întinzându-şi pe un altul picioarele încălţate cu cizme murdare şi ude.

– Să nu rămâi prea mult.

Să fie acestea, ultimele mele cuvinte? Glokta înjură în sinea lui îndreptându-se spre uşă cu paşi târşâiţi. *Ar fi trebuit să mă gândesc la o replică mai demnă de ţinut minte.* Se opri o clipă în prag, inspiră adânc şi intră.

Aceeaşi încăpere rotundă, aerisită. Aceeaşi mobilă închisă la culoare, aceleaşi tablouri întunecate pe pereţii albi, aceeaşi fereastră mare cu aceeaşi privelişte spre Universitate şi Casa Creatorului. *Nici vorbă de asasini ascunşi pe sub masă, nici vorbă de călăi pândind în spatele uşii.* Doar Sult aşezat la birou, cu un condei în mână, înşirând cu calm însemnări uniforme pe hârtiile din faţa lui.

– Superior Glokta!

Sult se ridică şi traversă graţios podeaua lustruită, cu straiele-i albe fluturând în jurul lui.

– Sunt atât de bucuros că te-ai întors viu şi nevătămat!

Arhilectorul dădea impresia că ar fi încântat să-l revadă, iar Glokta îşi încruntă sprâncenele. Se pregătise pentru absolut orice fel de întâmpinare, mai puţin asta.

Sult îi întinse mâna pe care sclipea violet piatra inelului. Glokta schiţă o grimasă când se aplecă să sărute simbolul funcţiei.

– Slujesc şi mă supun, Eminenţă.

Se îndreptă cu greu de şale. *Nici vorbă de pumnal vârât în spate?* Dar Sult deja se îndrepta spre scrinul din cealaltă parte a încăperii, surâzând larg.

– Ia loc, te rog, ia loc! Nu trebuie să aştepţi să-ţi dau voie!

De când? Glokta se aşeză gemând, nu înainte de a fi aruncat o privire fugară scaunului, căutând ace otrăvite. În tot acest

timp, Arhilectorul deschisese scrinul şi cotrobăia înăuntru. *Oare o să scoată o arbaletă şi o să-mi tragă o săgeată prin gât?* Însă nu scoase decât două pahare.

– Am senzaţia că meriţi felicitări, îi spuse peste umăr.

Glokta clipi nedumerit.

– Poftim?

– Felicitări. Ai făcut o treabă excelentă.

Sult continuă să surâdă în timp ce aşeză paharele pe masa rotundă şi scoase dopul carafei din cristal. *Ce să spun? Ce să spun?*

– Eminenţă... Dagoska... trebuie să fiu sincer. Când am plecat era pe punctul de a cădea în mâinile gurkienilor. Probabil că foarte curând cetatea va fi ocupată în întregime...

– Bineînţeles că va fi ocupată.

Sult alungă această problemă cu un gest al mâinii îmbrăcate cu mănuşă albă.

– Niciodată nu a existat nici cea mai mică şansă de a o putea apăra până la capăt. Tot ce am sperat a fost că vei reuşi să-i faci pe gurkieni să plătească scump pentru asta! Şi ce bine te-ai descurcat, Glokta! I-ai făcut să plătească cu vârf şi îndesat!

– Atunci... înseamnă că sunteţi... mulţumit?

Aproape că nu reuşi să rostească cuvântul.

– Sunt de-a dreptul fericit! Nici dacă aş fi scris eu însumi povestea asta nu mi-ar fi ieşit atât de bine! Incompetenţa Lordului Guvernator, trădarea fiului său, toate acestea demonstrează cât de puţin ne putem bizui pe autorităţile locale în momente de criză. Trădarea lui Eider a scos la iveală duplicitatea tagmei negustoreşti, legăturile lor dubioase, moralitatea lor putredă! Ghilda negustorilor de Mirodenii a fost, astfel, dizolvată, împreună cu cea a Pânzarilor. Iar acum drepturile lor comerciale sunt în mâinile noastre. Cele două ghilde au fost expediate în latrina istoriei, iar puterea negustorilor a fost distrusă! Singură Inchiziţia Maiestăţii Sale a rămas neclintită în faţa celui mai necruţător duşman al Uniunii. Ar fi trebuit să vezi mutra lui Marovia când am prezentat mărturisirile în faţa Consiliului Deschis!

Sult umplu paharul lui Glokta.

– Sunteţi foarte amabil, Eminenţă, murmură el luând o sorbitură. *Ca de obicei, vinul este excelent.*

– Şi atunci a luat cuvântul în Consiliul Deschis, în faţa Regelui însuşi, ia aminte ce-ţi spun, şi a declarat că nu vei rezista nici

măcar o săptămână după începerea atacului gurkian!

Şi Arhilectorul izbucni în hohote umede de râs.

– Ce bine ar fi fost să-l poţi vedea şi tu. Sunt convins că va rezista mai mult, i-am replicat eu atunci. Sunt sigur că va rezista mult mai mult.

Un gir cât se poate de răsunător.

Sult lovi în masă cu palma înmănuşată.

– Două luni, Glokta! Două luni! Şi, cu fiecare zi care trecea, el era considerat tot mai neghiob, iar eu deveneam erou în ochii tuturor… noi deveneam eroi, se corectă el de îndată. Şi nu trebuia să fac absolut nimic decât să zâmbesc! Şi în fiecare zi membrii Consiliului îşi mutau scaunele puţin mai departe de Marovia şi mai aproape de mine! Săptămâna trecută au votat acordarea de puteri suplimentare Inchiziţiei. Nouă voturi pentru şi doar trei împotrivă. Nouă la trei! Săptămâna viitoare mergem şi mai departe! Cum naiba ai reuşit?

Şi îl privi pe Glokta aşteptând nerăbdător un răspuns.

M-am vândut băncii care i-a finanţat pe Pânzari, apoi am folosit banii ca să-l cumpăr pe mercenarul cel mai de neîncredere din întreaga lume. Apoi am omorât un emisar lipsit de apărare care venise să poarte tratative cu noi şi am torturat o copilă slujnică până am făcut-o carne tocată. A, şi i-am dat drumul celei mai periculoase trădătoare din tot grupul. Neîndoios, misiunea mea a fost încărcată de fapte eroice. Cum am reuşit?

– Sculându-mă devreme dimineaţa, murmură el.

Un licăr se aprinse în ochii lui Sult, iar Glokta îl observă. *O urmă de iritare, poate? O urmă de neîncredere?* Dar licărul se stinse repede.

– Sculându-te devreme dimineaţa. Bineînţeles.

Ridică paharul spre Glokta.

– Este a doua virtute esenţială. Imediat după cruzime. Îmi place stilul tău, Glokta. Am afirmat-o întotdeauna.

Nu mai spune? Glokta înclină capul cu modestie.

– Rapoartele practicienei Vitari au fost pline de admiraţie. Cel mai mult mi-a plăcut modul în care l-ai tratat pe emisarul gurkian. Povestea asta trebuie că a şters o clipă rânjetul de pe faţa porcului ăluia arogant care-şi spune împărat.

Deci Vitari s-a ţinut de cuvânt? Interesant.

– Da, lucrurile au mers bine. Cu excepţia afurisiţilor ăstora de ţărani care ne tot fac probleme şi, desigur, cu excepţia evenimentelor din Englia. Ce păcat de Ladisla.

– Ladisla? întrebă Glokta neînţelegând.

Sult păru cuprins de tristeţe.

– N-ai auzit? Altă idee strălucită a lui Marovia. A vrut să crească popularitatea Prinţului Moştenitor oferindu-i comanda uneia dintre armatele care luptă în Nord. Ceva mai ferit, unde nu va fi în pericol, iar la întoarcere va fi încununat de glorie. Nu era chiar un plan prost, dar s-a întâmplat că s-a pomenit chiar în mijlocul bătăliei şi a intrat direct în mormânt.

– Cu armată cu tot?

– Doar câteva mii de oameni, majoritatea gunoaie pe care nobilii îi trimit să se înroleze. Nimic important. Oricum, Ostenhorm încă e în mâinile noastre, iar planul cu Prinţul n-a fost al meu, aşa că, una peste alta, totul e în regulă. Între noi fie vorba, probabil că-i mai bine că s-a întâmplat aşa. Ladisla era de nesuportat. Nici nu mai ştiu din câte scandaluri a trebuit să-l scot. Nenorocitul retardat nu putea să-şi ţină pantalonii pe el. Raynault pare altfel. Mai cumpătat, mai cu judecată. Face ce i se spune şi nu crâcneşte. Este mult mai bine din toate punctele de vedere. Desigur, doar să aibă grijă şi să nu se lase cumva ucis, că ne-ar băga pe toţi în belea.

Sult luă o altă duşcă din pahar şi îşi plimbă vinul prin gură cu oarece satisfacţie la adresa propriei persoane.

Glokta îşi drese glasul. *Să profit de buna lui dispoziţie…*

– Mai este o chestiune pe care aş dori s-o discutăm, Eminenţă. Spioana gurkiană pe care am descoperit-o în cetate. Era…

Ei, cum s-o descriu fără să mă ia drept nebun?

Dar Sult i-o luase din nou înainte.

– Ştiu. O Devoratoare.

Ştii? Până şi asta o ştii?

Arhilectorul se sprijini de spătarul jilţului şi clătină din cap.

– O monstruozitate ocultă. O poveste de speriat copiii. Mâncători de carne de om. Se pare că este o practică deja consacrată în Sudul primitiv. Dar nu-ţi face probleme. Am primit deja sfaturi în această privinţă.

– Dar cine poate oferi sfaturi despre aşa ceva?

Arhilectorul nu-i răspunse, ci doar scăpără iarăşi zâmbetul lui insinuant.

– Probabil că eşti foarte obosit. Vremea de prin părţile acelea te sleieşte de puteri. Doar căldură infernală şi praf, chiar şi iarna. Odihneşte-te. O meriţi. Voi trimite după tine dacă va mai fi cazul.

Şi Sult luă iar condeiul în mână, privind la hârtiile de pe birou,

nelăsându-i lui Glokta altceva de făcut decât să se târâie până la uşă, cu o expresie de nedumerire profundă pe chip.

– Îmi pari destul de viu, murmură Vitari când îl văzu intrând în anticameră.

Adevărat. Destul de.

– Sult a fost… încântat.

Tot nu-i venea să creadă. Până şi alăturarea acestor cuvinte i se părea bizară.

– Păi, aşa şi trebuie, după cât te-am vorbit de bine.

– Hm, se încruntă Glokta. Mi se pare că îţi datorez scuze.

– Păstrează-ţi-le. Nu valorează nici cât un rahat pentru mine. Doar vezi să ai încredere în mine data viitoare.

– Rezonabilă cerere, recunoscu el privind-o cu coada ochiului. *Probabil că glumeşti.*

Camera era plină cu piese splendide de mobilier. *Excesiv de plină, aş zice.* Scaune tapisate somptuoase, o măsuţă veche şi extrem de valoroasă, un scrin lustruit. Mult prea multe pentru salonaşul micuţ. Unul dintre pereţi era în întregime acoperit cu un tablou vechi înfăţişându-i pe Lorzii Uniunii aducându-şi omagiile lui Harod cel Mare. Pe jos era întins un covor kantic, foarte gros şi foarte mare pentru duşumeaua aceea. Un foc vesel ardea în cămin, între două vaze antice, încăperea era îmbietoare, plăcută şi călduroasă. *Cât de multe se pot realiza într-o singură zi dacă ai parte de stimularea corespunzătoare.*

– E bine, spuse Glokta privind în jurul său. Foarte bine.

– Fireşte, şopti Fallow, îngheţat într-o plecăciune respectuoasă, strivindu-şi pălăria în mâinile nervoase. Fireşte, Superiorule, am făcut tot posibilul. Apucasem să… să vând o parte din mobilele de aici, aşa că le-am înlocuit cu altele mai bune, cele mai bune pe care le-am putut găsi. Restul casei este neschimbat. Sper că… sper că eşti mulţumit?

– Şi eu sper. Eşti mulţumită?

Ardee îi aruncă o privire ucigătoare lui Fallow.

– Merge.

– Minunat, spuse agitat cămătarul, uitându-se pe furiş la Frost, apoi plecându-şi privirea în pământ. Minunat! Te rog să primeşti scuzele mele sincere! N-am avut nici cea mai vagă idee, nici cea mai vagă idee, Superiorule, că ai avea vreo legătură cu toată povestea asta. Fireşte, dacă aş fi ştiut, n-aş fi… niciodată… îmi pare foarte, foarte rău.

– Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare, nu crezi?
– Nu, nu, sigur că nu, se repezi cămătarul şi se întoarse încet spre Ardee. Domniţa mea, te rog să accepţi scuzele mele sincere.
Ardee se uită furioasă la el, îşi boţi buzele, dar nu spuse nimic.
– Poate dacă te-ai ruga de ea, îi sugeră Glokta. În genunchi. Poate că atunci ai reuşi s-o îmbunezi.
Fără ezitare, Fallow căzu în genunchi. Începu să-şi frângă mâinile.
– Domniţa mea, te rog…
– Mai jos, spuse Glokta.
– Desigur, murmură el, lăsându-se în patru labe. Îţi cer iertare, domniţă. Cu smerenie îţi cer iertare. Dacă ai bunătatea, te implor…
Întinse uşurel o mână să-i atingă poalele rochiei, dar Ardee se trase violent la o parte, apoi îl lovi sălbatic cu piciorul în faţă.
– Aaaa! chirăi cămătarul, rostogolindu-se pe jos de durere, pătând covorul cu sângele care-i curgea din nasul spart.
Glokta simţi cum i se ridică sprâncenele a mirare. *Ei, uite, la asta nu m-am aşteptat.*
– Ia-o, boule!
Şi îl lovi în gură cu toată puterea. Acum şi peretele se umplu de pete de sânge. Pantoful lui Ardee i se înfipse în burtă, făcându-l să se chircească de durere.
– Tu, mârâi ea, tu…
Îl lovi din nou, iar Fallow se cutremură şi icni şi gemu, făcându-se ghem. Frost făcu un pas spre el, dar Glokta ridică un deget.
– E în regulă, murmură, cred că se descurcă şi singură.
Loviturile se mai domoliră. Începuse să gâfâie. Îl pocni încă o dată pe Fallow cu tocul în coaste şi cu vârful pantofului îi sparse iarăşi nasul. *Dacă se va plictisi vreodată, o aşteaptă o carieră strălucită de practician.* Ardee se aplecă şi îl scuipă cu obidă pe obraz. Îl lovi din nou, apoi se sprijini de scrinul lustruit, îndoită de mijloc şi respirând sacadat.
– Mulţumită? o întrebă Glokta.
Îl privi lung printre şuviţele încâlcite de păr.
– Nu chiar.
– Şi dacă îl mai loveşti ai să te simţi mai mulţumită?
Îşi increţi sprâncenele, uitându-se la Fallow care horcăia întins

pe covor. Făcu un pas spre el şi îl pocni cu toată puterea în piept, apoi se îndepărtă de el clătinându-se şi ştergându-şi nasul. Îşi dădu la o parte părul căzut în ochi.

– Am terminat.

– Bine. Ieşi, şuieră Glokta. Ieşi, lepădătură!

– Desigur, reuşi să bâiguie Fallow printre buzele pline de sânge şi salivă, târându-se în patru labe spre uşă, cu Frost supraveghindu-l îndeaproape. Desigur! Mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult tuturor!

Uşa se trânti în urma lui.

Ardee se trânti într-un scaun, îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi cuprinse fruntea în palme. Glokta îi observă tremurul uşor al mâinilor. *Tortura poate fi o treabă foarte istovitoare, cine să ştie mai bine decât mine asta. Mai ales dacă nu eşti obişnuit.*

– În locul tău, nu mi-ar părea prea rău, îi spuse. Sunt convins că a meritat-o.

Îl privi cu ochi duri.

– Nu-mi pare rău. Merită mai multe.

Nici la asta nu m-am aşteptat.

– Vrei să capete mai multe?

– Nu, rosti ea ostenită.

– Cum ţi-e voia. *Dar e bine să ai de unde alege.* Poate că ar fi bine să-ţi schimbi hainele.

Tânăra îşi privi rochia. Era pătată până la genunchi cu sângele lui Fallow.

– Dar nu am cu ce…

– La etaj te aşteaptă o cameră plină cu haine noi. Am avut eu grijă. Şi îţi voi angaja şi nişte slujitori de încredere.

– Nu am nevoie.

– Ba ai. Nu am de gând să te las singură în casă.

Ridică disperată din umeri.

– Nu am cu ce să-i plătesc.

– Nu-ţi face griji. Am să mă ocup eu de treaba asta. *Datorită generozităţii băncii Valint şi Balk.* Nu-ţi mai face nicio grijă. I-am făcut o promisiune fratelui tău şi intenţionez să mi-o respect întru totul. Îmi pare extrem de rău că s-a ajuns atât de departe. Am avut o mulţime de treburi… acolo, în Sud. Fiindcă veni vorba, ai primit veşti de la el?

Ardee îşi ridică brusc privirea.

– Nu ştii?

– Ce să ştiu?

Făcu un efort să-şi înghită nodul lacrimilor din gât şi îşi coborî fruntea.

– Collem a fost cu Prinţul Ladisla în bătălia aceea despre care vorbeşte toată lumea. Unii au fost luaţi prizonieri, apoi au fost răscumpăraţi – dar nu s-a aflat printre ei. Se presupune…

Şovăi cu ochii ţintă la petele de sânge de pe rochie.

– Se presupune că a fost ucis.

– Ucis?

Lui Glokta începu iarăşi să i se zbată pleoapa. I se înmuiară genunchii. Se clătină până la un scaun şi se prăbuşi pe el. Acum îi tremurau şi lui mâinile. *Moarte. Se întâmplă în fiecare zi. Nu demult eu însumi am provocat mii de morţi fără să-mi pese. M-am uitat la mormanele de cadavre şi am ridicat din umeri. Atunci, de ce mă tulbură vestea aceasta?* Dar îl tulbura.

– Ucis? şopti iarăşi.

Ardee dădu încet din cap şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Slabă consolare

De după tufişuri, prin ninsoarea deasă, West se uita la postul de pază al Uniunii aflat mai la vale de locul unde se găseau ei. Santinelele se aşezaseră laolaltă, în cerc, şi se cocârjaseră peste o cratiţă aburindă de deasupra flăcării rahitice. Soldaţii erau înfăşuraţi în haine groase şi în aburii respiraţiei, iar armele le zăceau uitate mai departe, în zăpadă. West ştia prea bine cum se simt. Poate că Bethod va veni săptămâna asta, poate va veni săptămâna viitoare, dar în fiecare clipă a fiecărei zile trebuiau să se lupte cu un alt duşman nemilos: frigul.

– Aşa rămâne, şopti Treicopaci. E mult mai bine să cobori singur. S-ar putea să nu fie prea încântaţi să mă vadă pe mine şi pe băieţi năpustindu-ne înspre ei. Nici nu arătăm prea bine.

Copoiul rânji:

– S-ar putea chiar să tragă în noi.

– Şi ar cam fi păcat, şuieră Dow, după ce am făcut atâta drum.

– Strigă-ne atunci când crezi că sunt pregătiţi să primească o ceată de nordici, bine?

– Aşa voi face, spuse West şi îşi trase sabia cea grea de la brâu şi i-o întinse lui Treicopaci. Ai grijă de ea.

– Noroc, îi ură Copoiul.

– Noroc, Furiosule, îi spuse şi Dow, lăţindu-şi buzele în rânjetul lui sălbatic.

West coborî încet panta blândă spre apă, strivind zăpada sub tălpile cizmelor lui furate, cu mâinile ridicate deasupra capului pentru a arăta că nu este înarmat. Chiar şi aşa stând lucrurile, nu i-ar fi învinovăţit dacă l-ar fi ucis pe loc cu câteva săgeţi bine ţintite. Era conştient că arăta ca un sălbatic. Ceea ce mai rămăsese din uniforma sa era ascuns sub un morman de bucăţi de blană şi de zdrenţe, legate în talie cu o sfoară, iar pe deasupra cu o haină jegoasă furată de la un nordic mort. Obrajii murdari erau acoperiţi cu o barbă mare de câteva săptămâni, ochii îi erau roşii, iritaţi şi duşi în fundul capului de foame şi epuizare. Arăta ca un om disperat şi, ceea ce era mai grav, chiar era disperat. Era un ucigaş. Era cel care-l omorâse pe Prinţul Moştenitor Ladisla. Era cel mai josnic dintre trădători.

Unul dintre soldaţii de pază îl observă, se ridică

neîndemânatic de la locul său, răsturnând cratiţa în foc, şi îşi luă repede suliţa din zăpadă.

– Stai! strigă el într-o nordică aproximativă.

Ceilalţi săriră şi ei la arme. Unul încerca să vâre o săgeată în arc cu mâini înmănuşate.

West se opri. Neaua se aşternea acum blândă pe părul lui încâlcit şi murdar şi pe umeri.

– Nu vă fie teamă, le strigă în limba comună. Sunt de partea voastră!

Îl măsurară din priviri.

– Vom vedea! îi răspunse unul dintre soldaţi. Treci apa spre noi! Foarte încet!

Coborî malul şi intră în râu, strângând nefericit din dinţi când apa îngheţată îl înmuie până la brâu. Urcă greu pe malul celălalt, iar cele patru santinele se traseră în jurul lui cu armele ridicate.

– Ai grijă!

– Poate-i o cursă!

– Nu-i nicio cursă, rosti West rar, cu ochii la armele ameninţătoare şi încercând să rămână calm. Sunt de-ai voştri.

– De unde naiba vii?

– Am fost în divizia Prinţului Ladisla.

– Ladisla? Şi ai venit pe jos până aici?

West aprobă din cap.

– Pe jos.

Santinelele părură că se mai relaxează, vârfurile suliţelor şovăiră şi începură să se ridice. Gata-gata să-l creadă. În fond, vorbea limba comună ca un băştinaş şi arăta de parcă parcursese o sută cincizeci de kilometri prin ţinutul duşmănos.

– Cum te numeşti? îl întrebă cel cu arbaleta.

– Sunt colonelul West, murmură el cu voce spartă.

Avea sentimentul că spune o minciună, chiar dacă era purul adevăr. Acum era cu totul alt om decât cel care pornise spre Anglia.

Santinelele schimbară priviri neliniştite.

– Am crezut că ai murit, bâigui cel cu suliţa.

– Nu chiar, flăcăule, spuse West. Nu chiar.

Când West intră în cort, Lordul Mareşal Burr era cufundat în studierea unor hărţi boţite. La lumina aruncată de lampă, se părea că fusese puternic afectat de responsabilităţile impuse de conducerea armatei. Părea mai bătrân, mai palid, mai slab. Părul

şi barba îi crescuseră mult şi erau neîngrijite. Slăbise, iar uniforma şifonată îi atârna pe trup, dar se ridică de la masă cu aceeaşi energie de odinioară.

– Pe cinstea mea, colonelul West! N-am sperat să ne mai vedem vreodată!

Îi apucă mâna şi i-o strânse cu putere.

– Mă bucur că ai scăpat. Mă bucur al naibii de tare! Ne-a lipsit mintea ta limpede, nu mă feresc să-ţi spun asta, continuă Lordul Mareşal privindu-l pătrunzător pe West. Pari epuizat, prietene.

Foarte adevărat. West ştia bine că nu fusese niciodată cel mai frumuşel tânăr din Agriont, dar se mândrise cu aspectul lui sincer, prietenos, plăcut. Nici nu-şi mai recunoscuse chipul în oglindă când reuşise să facă prima baie după multe săptămâni, când îşi pusese o uniformă de împrumut şi se bărbierise. Toate trăsăturile lui erau schimbate, ascuţite, stoarse de culoare. Pometţii, şi aşa proeminenţi, deveniseră de-a dreptul colţuroşi, părul şi sprâncenele rărite erau pline de fire cărunte, maxilarul uscat începuse să semene cu cel al unui lup. Riduri posomorâte erau săpate în obrajii palizi, la baza nasului şi în colţurile ochilor. Iar ochii i se schimbaseră cel mai mult. Se îngustaseră. Căpătaseră o privire flămândă. Gri ca de gheaţă, de parcă tot frigul i-ar fi pătruns în creier, şi încă îl mai ameninţa de acolo, chiar dacă acum ajunsese la căldură. Încercase să îşi amintească de vremurile de dinainte de acest război, încercase să zâmbească şi să râdă şi să folosească expresiile din trecut, dar toate acestea păruseră ridicole şi absurde pe chipul lui împietrit. Din oglindă îl privea un bărbat crud care nu voia cu niciun chip să dispară.

– A fost un drum greu, domnule.

Burr dădu din cap.

– Desigur că aşa a fost, desigur. Un drum al naibii de greu, mai ales pe o vreme ca asta. Până la urmă, a fost bine că i-am trimis pe nordicii aceia cu tine, nu?

– A fost foarte bine, domnule. Au fost extrem de curajoşi şi inventivi. Mi-au salvat viaţa de câteva ori.

Îi aruncă o privire lui Pike, rămas la o distanţă respectuoasă în spatele său.

– Ne-au salvat vieţile tuturor.

Burr se uită şi el la chipul fără trăsături al deţinutului.

– Cine este acest om?

– Pike, domnule. Sergent al recruţilor din Stariksa. A fost

despărţit de compania lui în toiul luptelor.

Minciunile ţâşniră surprinzător de uşor din gura lui West.

– El şi o tânără, cred că este fata unui bucătar care însoţea convoiul de provizii, ni s-au alăturat pe drumul spre nord. Ne-a ajutat nespus de mult, domnule. Este un om deosebit, aflat la ananghie. Nu m-aş fi descurcat fără el.

– Excelent! exclamă Burr, apropiindu-se de deţinut şi strângându-i mâna. Bună treabă. Dar, Pike, îmi pare rău să-ţi spun că regimentul tău a fost decimat. Au supravieţuit doar câţiva. Prea puţini au supravieţuit, dar oricând oamenii de încredere sunt bine-veniţi în cartierul meu general. Cu atât mai mult cei aflaţi la ananghie.

Scoase un oftat prelung.

– Nu prea am oameni de nădejde în preajmă. Sper că vei fi de acord să rămâi alături de noi.

Deţinutul încercă să-şi stăpânească emoţia la auzul acestei veşti neaşteptate.

– Bineînţeles, domnule Lord Mareşal, este o onoare pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu Prinţul Ladisla? şopti Burr.

West trase aer în piept şi îşi plecă ochii.

– Prinţul Ladisla..., păru că îşi caută cuvintele şi clătină încet din cap. Am fost surprinşi de un regiment de cavalerie. Ne-au atacat, ne-au ocupat centrul de comandă. Totul s-a petrecut atât de repede... L-am căutat după aceea, dar...

– Înţeleg. Ei, asta este. N-ar fi trebuit să meargă la luptă, dar, ce să-i fi făcut? Nu eu sunt cel care a decis asta. Eu doar comand armata asta blestemată!

Puse mâna pe umărul lui West cu un gest părintesc.

– Nu ai de ce să te simţi vinovat. Sunt convins că ai făcut absolut tot ce ţi-a stat în putere.

West nu îndrăzni să ridice ochii. Se întreba ce ar fi spus Burr dacă ar fi ştiut ce se întâmplase în realitate acolo, în pustietatea îngheţată.

– Au mai fost şi alţi supravieţuitori?

– Câţiva doar. Foarte puţini şi ca vai de ei.

Burr râgâi, se strâmbă şi se frecă pe burtă.

– Îmi cer scuze. Tot nu mă lasă în pace afurisita asta de indigestie. Şi din cauza mâncării de aici... gâh, râgâi el iarăşi.

– Iertaţi-mă, domnule, dar care este situaţia?

– Gata să te apuci de treabă, West, nu? Uite, asta mi-a plăcut

întotdeauna la tine. Gata de treabă. Am să fiu sincer cu tine. Când am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, am avut intenţia să ne întoarcem în sud şi să asigurăm apărarea Ostenhormului, însă vremea a fost îngrozitoare şi ne-a făcut numai probleme şi nu am reuşit să înaintăm. Nordicii păreau a fi pretutindeni! Se prea poate ca Bethod să-şi ţină grosul armatei lângă Cumnur, dar şi-a lăsat aici trupe suficiente cât să ne dea mult de furcă. Am avut parte de atacuri permanente asupra căilor noastre de aprovizionare, am avut parte de câteva ambuscade absolut inutile, dar extrem de violente, plus o acţiune haotică pe timp de noapte care a reuşit să semene panică în întreaga divizie a lui Kroy.

Poulder şi Kroy. Amintiri dezagreabile îşi croiau drum înapoi în mintea lui West, făcând aproape atrăgătoare chinurile din timpul călătoriei spre nord.

– Ce mai fac generalii?

Ochii lui Burr scânteiară pe sub sprâncenele stufoase.

– Mă crezi dacă îţi spun că sunt mai insuportabili ca oricând? Dacă se află amândoi în aceeaşi încăpere, se iau imediat la ceartă. A trebuit să ţin întâlnirile informative cu ei în zile separate ca să evit încăierările. Ridicol!

Agasat, duse mâinile la spate şi începu să se plimbe prin cort cu paşi mari.

– Dar până şi necazul provocat de ei păleşte în faţa frigului ăstuia cumplit! Am oameni cu degerături, cu febră, cu scorbut. Corturile cu bolnavi sunt pline până la refuz. La fiecare om ucis de duşman, am pierdut alţi douăzeci în faţa iernii. Iar cei care se mai ţin încă pe picioare nu mai au niciun chef de luptă. Iar cercetaşii… Ha! Nici nu vreau să aud!

Lovi supărat cu palma în hărţile de pe masă.

– Toate astea nu sunt decât fantezii pure! Inutile! Şi nici nu avem cercetaşi buni. În fiecare zi e ceaţă şi ninge des şi nu putem vedea nici măcar până în capătul celălalt al taberei! Sincer, West, n-am nici cea mai vagă idee unde se află acum corpul principal al armatei lui Bethod…

– Spre sud, domnule, cam la două zile de marş în spatele nostru.

Burr ridică mirat sprâncenele.

– Nu mai spune?

– Aşa este. Treicopaci şi nordicii lui l-au supravegheat îndeaproape, ba chiar au lăsat pe drum nişte surprize mai puţin

plăcute pentru călăreţii lui.

– Surprize ca aceea pe care ne-au făcut-o nouă, West, aşa spui? Frânghii întinse de-a curmezişul drumului, şi chestii din astea? chicoti Mareşalul pe înfundate. Zici două zile de mers pe jos? Asta este o informaţie utilă. Nemaipomenit de utilă!

Burr se mai strâmbă o dată şi se frecă iar pe abdomen. Se duse la masă cu o riglă în mână şi începu să măsoare distanţele.

– Două zile de marş. Înseamnă că e undeva pe aici. Eşti sigur?

– Sunt sigur, domnule Lord Mareşal.

– Dacă se îndreaptă spre Dunbrec, înseamnă că va trece pe lângă poziţiile ocupate de generalul Poulder. Şi poate aşa vom reuşi să-l atragem în luptă înainte de-ai lăsa timp să ne încercuiască. Poate aşa îi vom oferi o surpriză pe care s-o ţină minte toată viaţa! Foarte bine, West, foarte bine!

Aruncă rigla cât colo.

– Acum poate că ar fi bine să te odihneşti puţin.

– Aş prefera să mă întorc la îndatoririle mele, domnule…

– Ştiu, şi chiar am nevoie de tine, dar n-o să vină sfârşitul lumii dacă ai să te odihneşti o zi sau două. Ai trecut prin mult prea multe.

West îşi simţi gâtul uscat. Brusc, începu să se simtă extraordinar de istovit.

– Fireşte. Şi ar trebui să scriu şi o scrisoare… surorii mele.

Cuvintele acestea i se părură ciudate. Nu se mai gândise la ea de săptămâni întregi.

– Ar trebui s-o înştiinţez că sunt… că sunt în viaţă.

– Foarte bună idee. Te voi chema când voi avea nevoie de tine, colonele.

Şi Burr îi întoarse spatele, aplecându-se din nou peste hărţi.

– N-am să uit ce ai făcut pentru mine, şopti Pike în urechea lui West când ieşiră în frigul de afară.

– Nu am făcut nimic deosebit. Nimeni nu-ţi va duce lipsa în lagăr. Pur şi simplu, ai redevenit sergentul Pike. Acum poţi să-ţi laşi greşelile în urmă.

– N-am să uit. Acum sunt omul tău, colonele, indiferent ce va fi să fie. Sunt omul tău!

West dădu din cap, îndepărtându-se încruntat prin ninsoare. Războaiele ucideau mulţi oameni. Dar şi ofereau câtorva o a doua şansă.

West ezită în prag. Dinăuntru se auzeau râsete. Voci mult

prea bine cunoscute. Sunetul lor ar fi trebuit să-l facă să se simtă în siguranţă, să se simtă binevenit. Dar nu. Îl îngrijorau. Ba, chiar îl speriau. Cu siguranţă că ei ştiau adevărul. Îl vor arăta cu degetul şi vor striga. „Asasinul! Trădătorul! Ticălosul!” Se întoarse în ninsoarea rece care se aşternea uşor peste tabără. Corturile din apropiere se conturau negre pe zăpada albă. Cele din spatele lor aruncau pâlpâiri cenuşii. Şi mai departe se întrezăreau doar ca nişte siluete neclare, apoi ca nişte năluci prin ninsoarea deasă. Nu se mişca nimic. Trase aer în piept şi intră în cort.

Cei trei ofiţeri erau strânşi în jurul unei măsuţe pliante, aproape de soba fierbinte. Barba lui Jalenhorm atinsese dimensiuni de lopată. Capul lui Kaspa era înfăşurat într-o basma roşie. Brint era încotoşmănat într-o manta neagră şi împărţea cărţile celorlalţi doi.

– La naiba, trage draperia aia după tine, e frig afa… şi lui Jalenhorm îi căzu falca. Nu! Nu se poate! Colonelul West!

Brint sări de parcă fusese muşcat de fund.

– Rahat!

– V-am zis eu! urlă Kaspa aruncând cărţile de joc şi rânjind cu gura până la urechi. V-am zis eu că se întoarce!

Îl înconjurară, bătându-l pe spate, strângându-i mâinile, trăgându-l în cort. Nici vorbă de cătuşe, nici vorbă de săbii trase din teacă, nici vorbă de învinuiri de trădare. Jalenhorm îl conduse la scaunul cel mai bun, anume cel care încă nu se descleiase de tot. Kaspa suflă într-un pahar şi îl şterse cu degetele, iar Brink scoase dopul unei sticle.

– Cum ai ajuns aici?

– Când ai venit?

– Ai fost cu Ladisla?

– Ai fost în lupta aia?

– Staţi aşa, spuse Jalenhorm, lăsaţi-l să respire.

West îi făcu semn că nu este nevoie.

– Am ajuns în dimineaţa asta şi aş fi venit direct la voi dacă nu aş fi avut două întrevederi extrem de importante. Una cu o baie şi un brici. Cealaltă cu Mareşalul Burr. Am fost cu Ladisla, am fost în lupta aia şi am ajuns aici traversând ţinutul pe jos ajutat de cinci nordici, o fată şi un bărbat fără chip.

Luă paharul şi îl dădu peste cap, se strâmbă şi îşi supse dinţii când simţi fierbinţeala plăcută a alcoolului pătrunzându-i în stomac. Bucuros că se hotărâse, totuşi, să intre în cortul lor.

– Nu te ruşina, spuse, luându-i paharul gol.

– Ai traversat ţinutul pe jos, clătină din cap Brint, în timp ce-i umplea paharul, cu cinci nordici. Şi o fată, ai zis, parcă?

– Aşa am zis.

West se încruntă, întrebându-se ce făcea Cathil în vremea aceea. Întrebându-se dacă nu cumva avea nevoie de ajutor… prostii, ştia să-şi poarte singură de grijă.

– Am înţeles că ai reuşit să aduci scrisoarea la timp, locotenente? îi spuse lui Jalenhorm.

– Am avut parte de câteva nopţi cu emoţii şi îngheţ pe drum, zâmbi larg uriaşul, dar am reuşit.

– Doar că acum e căpitan, adăugă Kaspa aşezându-se pe un taburet.

– Nu mai spuneţi?

Jalenhorm ridică din umeri cu modestie.

– De fapt, asta ţi-o datorez ţie. Când m-am întors, Lordul Mareşal m-a luat lângă el.

– Dar *căpitanul* Jalenhorm încă îşi mai găseşte timp să stea cu noi, cei mărunţi şi neînsemnaţi, cerul să-l aibă în pază.

Brint îşi linse vârfurile degetelor şi începu să împartă cărţile la patru.

– Nu joc. N-am bani, murmură West.

Kaspa zâmbi:

– Nu-ţi face probleme, colonele. Nu mai jucăm pe bani. Ni s-a părut că nu mai merită dacă nu mai e Luthar care să ia şi pielea de pe noi.

– Tot n-a apărut?

– Hoff trimisese după el. Şi n-am mai auzit nimic de atunci.

– Are prieteni în cercuri înalte, spuse morocănos Brint. Probabil că acum se dă mare în faţa doamnelor din Adua, în vreme ce nouă ne îngheaţă cururile de frig.

– Hai să fim cinstiţi, interveni Jalenhorm. Se dădea mare în faţa femeilor şi de faţă cu noi.

West se încruntă. Foarte adevărat, din nefericire.

Kaspa îşi scărpină palma de muchia mesei.

– Aşa că jucăm pe onoare.

– Deşi nici din asta nu se prea găseşte pe aici, comentă sarcastic Brint.

Ceilalţi doi izbucniră în hohote de râs, iar Kaspa îşi vărsă băutura pe barbă. West ridică din sprâncene. Erau beţi, şi cu cât mai repede se îmbăta şi el, cu atât mai bine va fi pentru toată

lumea. Îşi goli pe nerăsuflate paharul şi întinse mâna după sticlă.

– Să-ţi spun ceva, zise Jalenhorm, aranjându-şi cărţile cu degete rebegite de frig. Mă bucur nespus de mult că nu mai trebuie să-i dau niciun fel de veste surorii tale. Aproape că n-am putut să închid un ochi de grijă. Mă tot gândeam cum anume să-i spun şi nu mi-a venit nicio idee.

– Niciodată n-ai idei, mârâi Brint şi toţi chicotiră iarăşi.

Până şi West reuşi să schiţeze un zâmbet scurt.

– Cum a fost lupta? îl întrebă Jalenhorm.

West îşi privi lung paharul.

– Rău. Nordicii i-au întins o capcană lui Ladisla, el a căzut drept în ea şi şi-a pierdut cavaleria. După aceea s-a lăsat o ceaţă atât de deasă că nu-ţi mai vedeai mâna dacă ţi-o ridicai în faţa ochilor. Înainte să pricepem ce se întâmplă, ne-a atacat cavaleria lor. Şi cred că pe mine m-au lovit în cap. Nu-mi mai amintesc nimic altceva decât că m-am trezit întins în noroi şi peste mine era un nordic care voia să-mi facă felul. Cu asta…

Scoase sabia cea grea de la brâu şi o puse pe masă.

Cei trei ofiţeri se holbară la ea ca vrăjiţi.

– La naiba, şopti Kaspa.

Brint făcu ochii mari.

– Şi cum l-ai dovedit?

– Eu nu i-am făcut nimic. Fata despre care v-am povestit…

– Da?

– Ea i-a făcut creierii chisăliţă cu un baros.

– La naiba, şopti Kaspa.

– Pfui! exclamă Brint, lăsându-se greoi în scaun. Ce mai femeie!

West se încruntă, nedezlipindu-şi ochii de la paharul din mână.

– Poţi s-o mai spui o dată.

Îşi aminti trupul lui Cathil lipit de al lui în somn, răsuflarea ei caldă. Ce mai femeie…

– Chiar că poţi s-o mai spui o dată.

Dădu paharul peste cap, se ridică şi îşi puse sabia nordicului la brâu.

– Pleci? îl întrebă Brint.

– Mai am ceva de făcut.

Se ridică şi Jalenhorm.

– Îţi mulţumesc, colonele. Pentru că m-ai trimis cu scrisoarea. Se pare că ai avut dreptate, nu aveam cum să vă ajut.

– Nu, răsuflă West, nimeni n-ar fi avut cum să ne ajute.

Noaptea era liniştită şi rece, iar West când aluneca, când se împotmolea în noroiul pe jumătate îngheţat. Ici şi colo, în întuneric, ardeau focuri, iar în jurul lor erau strânşi soldaţi îmbrăcaţi cu toate hainele pe care le aveau, învăluiţi în aburii respiraţiei. Focurile anemice le luminau chipurile rebegite de frig. Însă un foc ardea mai tare decât toate celelalte, pe un povârniş lângă tabără, iar West într-acolo se îndreptă pe picioare cam nesigure din cauza paharelor băute. Două siluete întunecate se odihneau lângă flăcările vii.

Dow cel Negru fuma o pipă al cărei fum se încolăcea vesel în jurul rânjetului lui fioros. Între genunchi ţinea o sticlă deschisă, şi alte sticle goale zăceau aruncate în zăpadă. De undeva de la dreapta, din întuneric, se auzea un cântec în nordică. O voce puternică, groasă, complet pe lângă melodie.

– L-a tăiat până la ooooooooooos. Nu. Până la ooooooooooooooos. Până la… stai puţin.

– Eşti bine? întrebă West întinzându-şi spre foc mâinile înmănuşate.

Treicopaci îi aruncă un zâmbet voios. Se clătina uşurel încoace şi încolo. West îşi dădu seama că era prima dată când îl vedea zâmbind pe bătrânul războinic. Îi arătă dealul din apropiere.

– Tul se pişe acolo. Şi cântă. Şi eu sunt beat muci.

Se prăbuşi pe spate în zăpadă, cu mâinile şi picioarele răşchirate.

– Şi am fumat. Sunt varză. Şi leoarcă. Dow, unde suntem?

Dow se uită cruciş peste flăcări, cu gura căscată, ca şi cum ar fi vrut să desluşească ceva în zare.

– În mij-ocul unei pustie-âţi de tot ra-atu, cotcodăci el scuturându-l pe Treicopaci de picior. Unde în a-tă pa-te? V-ei, Fu-iosule? îi întinse el pipa lui West.

– Fie.

Trase şi simţi cum fumul îi muşcă plămânii. Tuşi aburi maronii în aerul îngheţat şi trase iarăşi din pipă.

– Dă-mi-o şi mie, zise Treicopaci ridicându-se în şezut şi smulgându-i-o din mână.

Vocea tunătoare a lui Tul se rostogoli incredibil de fals din întuneric.

– Îşi roti barda ca… ca ce? Îşi roti barda ca… rahat. Nu. Stai

aşa.

– Ştiţi pe unde e Cathil? îi întrebă West.

Dow rânji cu subînţeles.

– Pe aici pe undeva.

Arătă un grup de corturi aşezate mai sus pe deal.

– Cred că pe acolo.

– Pe aici pe undeva, repetă Treicopaci, chicotind uşurel. Pe aici pe undeva.

– Era… Sângerosul… Noooooouuuuuăăăă! se auzi gâlgâitul din spatele copacilor.

West urcă panta spre corturi, pe urmele paşilor de mai devreme. Deja simţea efectul pipei. Avea capul uşor, picioarele îi erau mai sprintene. Parcă nici nasul nu şi-l mai simţea atât de rece, ci doar îl furnica deloc neplăcut. Auzi un râs cald de femeie. Rânji şi mai făcu câţiva paşi prin zăpadă spre corturi. O lumină blândă se revărsa în noapte printr-o crăpătură a unuia dintre ele. Acum râsetele se auzeau mai tare.

– Îh… îh… îh…

West se încruntă. Parcă totuşi nu erau râsete. Se apropie şi mai mult, străduindu-se să nu facă zgomot. În mintea lui înceţoşată pătrunse alt sunet. Un soi de mârâit intermitent, ca de animal. Se trase mai aproape şi se aplecă să se uite prin crăpătură, ţinându-şi respiraţia.

– Îh… îh… îh…

Văzu spatele gol al unei femei ridicându-se şi coborând. Un spate mlădios. Se mai apropie încă puţin şi îi desluşi părul şaten, zburlit şi murdar. Cathil. De sub ea ieşeau două picioare de bărbat ajungând până aproape de nasul lui West. Degetele mari se mişcau vesele.

– Îh… îh… îh…

O mână se strecură pe la subsuoara ei, iar o alta îi trecu pe sub genunchi. Urmă un geamăt gros, iar cei doi iubiţi, dacă puteau fi numiţi astfel, se rostogoliră uşor pe o parte, iar femeia ajunse dedesubt. West rămase cu gura căscată. Vedea acum o parte din capul bărbatului şi nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Bărbia ascuţită şi ţepoasă era inconfundabilă. Copoiul. Fundul ridicat i se mişca în sus şi în jos. Mâna lui Cathil se încleştă pe una din fesele păroase strângând-o în ritm cu mişcările trupurilor lor.

– Îh… îh… îh…

West îşi acoperi iute gura cu palma. Ochii îi ieşiseră din orbite.

Se simţea pe jumătate îngrozit, pe jumătate excitat. Era sfâşiat între dorinţa aprigă de a-i urmări în continuare şi dorinţa de a o lua la goană de acolo. Cea din urmă avu câştig de cauză. Făcu un pas înapoi, dar călcâiul i se agăţă de un ţăruş al cortului şi căzu lat cu un strigăt înăbuşit.

– Ce naiba? exclamă o voce dinăuntru.

Se ridică iute în picioare şi o luă la fugă prin zăpadă şi prin întuneric. Din spate se auzi apărătoarea cortului dată furios la o parte.

– Care dintre voi, ticăloşilor, vine peste mine? urlă Copoiul în nordică. Tu eşti, Dow? Pe legea mea că am să te omor!

Ţinuturile înalte

– Munţii Sparţi, gâfâi Fratele Picior-Lung cu glasul sugrumat de emoţie. Privelişte cu adevărat magnifică.

– Cred că mi-ar plăcea şi mai mult dacă n-aş fi nevoit să mă caţăr pe ei, mârâi Logen.

Jezal era întru totul de acord. Forma ţinuturilor prin care trecuseră se schimbase zi după zi. Mai întâi fuseseră pajiştile dulci, apoi câmpiile cu coline blânde, dealurile bombate acoperite cu stânci golaşe şi pâlcuri de copaci piperniciţi şi ursuzi. În zare se profilau mereu piscurile munţilor, cenuşii şi estompate, apropiindu-se şi crescând cu fiecare dimineaţă, până când ajunseseră, parcă, să străpungă norii duşi pe gânduri.

Acum se aflau chiar în umbra lor. Valea cea lungă pe care veniseră, cu copacii ei unduindu-se în bătaia vântului, cu meandrele spectaculoase ale apei, se sfârşea într-un labirint de ziduri năruite. Dincolo de ele, un povârniş abrupt urca spre depresiunile submontane, iar mai departe se ridica primul munte al lanţului, semeţ şi magnific, cu piscurile acoperite de zăpadă atingând cerul. Exact cum şi-ar închipui un copil că trebuie să arate munţii.

Bayaz cercetă ruinele fundaţiilor cu ochii săi verzi şi duri.

– Acolo s-a aflat o fortăreaţă invincibilă. Marca hotarul de apus al Imperiului, înainte ca pionierii să traverseze trecătoarea şi să se stabilească în văile de dincolo de ea.

Acum locul adăpostea doar buruieni ţepoase şi rugi otrăvitori. Magul coborî cu greutate din căruţă, îşi îndreptă spatele şi îşi dezmorţi picioarele, strâmbându-se de durere în tot acest timp. Încă părea mult îmbătrânit şi bolnav, dar îi mai revenise culoarea în obraji şi parcă se mai împlinise la faţă de când plecaseră din Aulcus.

– Gata cu odihna mea, oftă el. Ne-au fost de mare folos şi căruţa, şi caii, însă trecătoarea e mult prea prăpăstioasă pentru ei.

Acum Jezal reuşi să vadă cărarea şerpuită care ducea în vârf, o brazdă palidă prin iarbă şi stânci abrupte, dispărând peste una dintre culmi.

– Pare tare departe.

Bayaz pufni pe nas:

– Aceasta este abia prima ascensiune din multele care ne aşteaptă astăzi şi din cele foarte multe pe care le vom face în zilele ce vor urma. Dacă totul merge bine, vom petrece o săptămână în munţi, băiete.

Jezal nu avu curajul să-l întrebe ce s-ar putea întâmpla dacă lucrurile vor merge prost.

– Nu trebuie să luăm prea multe bagaje, continuă Bayaz. Căci ne aşteaptă un drum lung şi greu. Apă şi toată mâncarea care ne-a mai rămas. Haine călduroase, pentru că pe culmi va fi cumplit de frig.

– Poate că primăvara timpurie nu este cel mai bun moment pentru o expediţie peste lanţul muntos, comentă Picior-Lung cu glas scăzut.

Bayaz îl privi cu asprime.

– Se spune că momentul cel mai propice de a trece peste un obstacol este atunci când te găseşti pe partea cealaltă a lui! Sau propui cumva să aşteptăm vara?

Dând dovadă de judecată sănătoasă, după părerea lui Jezal, Navigatorul preferă să nu răspundă.

– În mare parte, trecătoarea este ferită de intemperii, iar vremea ar trebui să fie cea mai mică din grijile noastre. Dar vom avea nevoie de funii. În Timpurile Străvechi drumul ăsta era bun, dar asta a fost atunci. Poate că a dispărut pe alocuri, sau s-a prăbuşit în văi adânci, cine poate şti? S-ar putea să avem parte de un urcuş destul de dificil.

– Nu mai pot de nerăbdare, mârâi Jezal.

– Luaţi asta, spuse Bayaz desfăcând cu mâinile-i osoase unul dintre sacii cu nutreţ şi dând fânul la o parte. La fundul sacului, lespede neagră în iarba uscată şi galbenă, se afla lada pe care o luaseră din Casa Creatorului.

– Cui îi revine plăcerea să care afurisenia aia? privi Logen pe sub sprâncene. Ce-ar fi să tragem la sorţi? Nu?

Nimeni nu-i răspunse. Nordicul trase lada din căruţă, iar icnetele sale se împletiră cu scârţâitul lemnului.

– Înseamnă că eu sunt alesul, mai zise el punând obiectul greu pe o pătură.

Lui Jezal nu-i făcea deloc plăcere să se uite la lada aceea. Îi aducea aminte de coridoarele lipsite de aer din Casa Creatorului. Îi amintea de povestirile întunecate ale lui Bayaz despre magie şi despre demoni şi despre Cealaltă Parte. Îi amintea de faptul că această călătorie a lor avea un scop pe care el nu-l înţelegea,

dar, chiar şi aşa, nu o gusta absolut deloc. Se simţi mai bine când Logen o înfăşură în mai multe pături, transformând-o într-un soi de balot. Măcar bine că n-o mai vedea acum, chiar dacă tot la ea se gândea.

Toţi aveau o mulţime de catrafuse de cărat. Fireşte că Jezal îşi luă săbiile, vârâte bine în tecile de la cingătoare. Apoi hainele de schimb: cele mai puţin pătate, mai puţin rupte şi mai puţin împuţite, precum şi mantaua cea sfâşiată şi ponosită şi fără o mânecă. Mai puse în raniţă şi o cămaşă de schimb, un colac de frânghie deasupra ei, şi jumătate din provizii. Aproape că îşi dorea să fie mai multe: nu mai aveau nimic altceva decât o ultimă cutie cu pesmeţi, jumătate de sac cu făină de ovăz şi un pachet cu peşte sărat din care nu mânca decât Quai. Făcu sul două pături şi le prinse în chingi peste raniţă, îşi atârnă la brâu o ploscă plină cu apă şi se declară pregătit de drum. Mă rog, cât de pregătit putea fi în situaţia aceasta.

Quai deshămă caii de la căruţă, iar Jezal scoase şeile şi hamurile celorlalţi doi. Nu i se părea deloc corect că erau nevoiţi să abandoneze caii în mijlocul pustietăţii după ce aceştia îi purtaseră în spinare tot drumul de la Calcis. Lui Jezal i se părea că trecuseră ani buni de atunci. Acum era cu totul altul faţă de cel care fusese atunci când plecase în călătoria aceasta. Aproape că se cutremură când îşi aminti aroganţa lui, şi ignoranţa lui, şi egoismul.

– Hiii! strigă el.

Însă calul îl privi cu tristeţe şi începu să pască iarba de la picioarele lui. Îl mângâie drăgăstos.

– Sper să găsească drumul spre casă.

– Sau nu, mârâi Ferro trăgându-şi sabia din teacă.

– Ce vrei să…

Lama arcuită reteză pe jumătate capul calului lui Jezal, umplându-l pe tânăr de sânge. Bietul animal se prăvăli la pământ, pe o parte, înroşind iarba.

Ferro îl apucă de o copită, îl trase spre ea, iar cu cealaltă mână începu să-i taie piciorul cu mişcări scurte şi îndemânatice. Jezal o privea cu gura căscată, neînţelegând ce se petrece.

Femeia îi aruncă o privire furioasă.

– N-am de gând să las toată carnea asta ca s-o mănânce păsările. Nu ne va ţine prea mult, dar măcar diseară vom mânca pe săturate. Dă-mi sacul ăla.

Logen îi aruncă un sac gol şi ridică din umeri.

– Nu trebuie să te ataşezi prea mult de nimeni, Jezal. Nu aici, în pustiu.

Începură să urce fără să mai scoată o vorbă. Aplecaţi sub povara bagajelor, târşâindu-şi picioarele, concentraţi asupra potecii şubrede. Drumul urca şi se întorcea, urca şi se întorcea, urca şi se întorcea. Nu după mult timp, pe Jezal începură să-l doară picioarele, începură să-l doară umerii, transpiraţia îi curgea în ochi şi îi şiroia pe obraji. Pas cu pas. Asta îi spusese West în Agriont, într-o altă viaţă. Pas cu pas. Avusese dreptate. Stângul, dreptul, şi tot aşa.

După o vreme, se opri să se uite în jos. Nu-i veni să creadă cât de mult urcaseră într-un timp aşa de scurt. De unde ajunsese, putea să vadă fundaţiile fortăreţei distruse, dungi cenuşii în iarba verde de la baza trecătorii. Iar mai departe, drumul destupat care trecea printre dealurile tocite, ducând spre Aulcus. Jezal se înfioră fără voia lui şi se întoarse cu faţa spre munte. Mai bine să lase totul în urmă şi să nu se mai gândească.

Pietrişul şi ţărâna de pe cărarea abruptă scrâşneau sub tălpile cizmelor uzate ale lui Logen. Înainta cu greu, cocoşat sub greutatea lăzii de metal pe care o căra în spate, parcă şi mai grea cu fiecare pas, intrându-i în carne ca un sac plin cu piroane chiar dacă era înfăşurată în pături. Dar pe Logen nu-l deranja. Era mult prea ocupat să se uite la fundul lui Ferro care urca în faţa lui. Să se uite cum i se încordează muşchii la fiecare pas sub materialul jegos al pantalonilor.

Ciudat. Înainte de hâţa-hâţa nu se gândise deloc la ea în felul acesta. Se concentrase numai să o împiedice să fugă, sau să tragă în el cu arcul, sau să înjunghie pe cineva din grup. Prea ocupat să-şi dea seama când e furioasă, încât nu apucase să-i vadă chipul. Prea ocupat să-i urmărească mişcările mâinilor, încât nu apucase să-i observe restul trupului. Acum nici nu se mai putea gândi la altceva.

Îl fascina totul la ea. Se surprindea că o urmăreşte în permanenţă cu coada ochiului. Când mergeau. Când se odihneau. Când ea mânca, sau bea, sau vorbea, sau scuipa. Când se încălţa dimineaţa şi când se descălţa seara. Colac peste pupăză, pentru că se uita la ea şi şi-o închipuia în pielea goală, odorul îi era pe jumătate sculat mai tot timpul. Dacă va continua tot aşa, drumul se va dovedi un chin cumplit.

– La ce te zgâieşti?

Logen se opri şi îşi ridică ochii în soare. Ferro se uita furioasă la el. Se îndreptă de spate şi îşi aranjă mai bine balotul de pe spate, frecându-şi umerii, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Ar fi putut să-i îndruge o minciună. Că privea piscurile magnifice ale munţilor. Că se uita pe unde calcă. Sau că se uita dacă raniţa ei este bine prinsă. Dar ce rost ar fi avut? Amândoi ştiau la ce se uitase, iar ceilalţi nu-i puteau auzi acum.

– Mă zgâiesc la fundul tău, îi răspunse ridicând din umeri. Scuze dacă te deranjează, dar arată foarte bine. Şi nu fac niciun rău dacă mă uit, nu?

Ferro deschise mânioasă gura, dar el o ocoli şi îşi văzu de drum înainte ca ea să apuce să spună ceva. După vreo zece paşi se uită peste umăr. Rămăsese pe loc, tot cu mâinile în şolduri, încruntându-se după el. Rânji larg.

– La ce te zgâieşti? o întrebă şi el.

Se opriră să-şi ia apă pe marginea unei văi adânci. Dimineaţa era rece, aerul proaspăt şi tare. Printre copaci şi tufele stufoase de coacăze, Jezal vedea cursul năvalnic al apei. De partea cealaltă se ridicau stânci ameţitor de înalte, lespezi cenuşii aproape netede şi verticale, terminându-se cu piscuri maiestuoase deasupra cărora păsările negre zburau şi croncăneau, în vreme ce norii albi făceau piruete pe cerul palid. Privelişte de mare efect, însă cumva cam tulburătoare.

– Minunat, murmură Jezal, având grijă să nu se apropie prea mult de margine.

Logen încuviinţă din cap.

– Mi-aduce aminte de acasă. Când eram tânăr petreceam săptămâni în şir în Ţinuturile Înalte, punându-mi puterile la încercare împotriva muntelui.

Luă o înghiţitură de apă din bidon, apoi i-l dădu lui Jezal, uitându-se în tot acest timp la piscurile întunecate cu ochi mijiţi.

– Dar muntele învinge întotdeauna, aşa să ştii. Imperiul acesta s-a făcut şi s-a desfăcut, iar muntele a rămas la locul lui, privind de sus frământările noastre. Şi tot aici va fi şi după ce noi ne vom fi întors în ţărână. S-a uitat cu dispreţ şi la casa mea.

Îşi trase nasul, apoi scuipă cu năduf în vale.

– Acum nu se mai uită de sus la nimic.

Jezal bău puţină apă.

– După ce se termină, ai să te întorci în nord?

– Poate. Am nişte poliţe de plătit acolo. Nişte poliţe mari,

răspunse nordicul ridicând din umeri. Dar cutez a spune că nu se va supăra nimeni dacă nu le voi mai plăti. Cred că toată lumea îşi închipuie că am murit şi nu plânge nimeni după mine.

– Nu te aşteaptă nimeni?

Logen se scutură cuprins de un fior.

– Doar mai mult sânge. Familia mea e moartă şi putrezită de mult timp, iar acei prieteni pe care nu mi i-am făcut duşmani şi nu i-am omorât cu sabia şi-au dat viaţa din cauza orgoliului şi prostiei mele. Cam atât am reuşit să realizez în viaţă. Dar tu încă mai ai timp, Jezal, ce spui? Ai şansa să-ţi clădeşti o viaţă frumoasă şi liniştită. Tu ce ai de gând să faci?

– Păi… m-am gândit…, spuse tânărul dregându-şi glasul şi simţindu-se brusc tulburat, de parcă planurile sale ar fi devenit mai reale atunci când erau rostite cu voce tare. Acasă e o fată… mă rog, o femeie. Sora prietenului meu… se numeşte Ardee. Şi cred că, mi se pare, de fapt, că sunt îndrăgostit de ea…

I se părea straniu că-şi împărtăşeşte cele mai intime sentimente acestui om pe care, până nu demult, îl considerase o brută. Acestui om care nu avea cum să înţeleagă regulile rafinate ale vieţii din Uniune, care nu avea cum să priceapă sacrificiul la care se gândise Jezal. Dar, fără să ştie de ce anume, îi era foarte uşor să i se destăinuie.

– M-am gândit… că, poate, dacă şi ea va dori… poate o să ne căsătorim.

– Pare un plan excelent, rânji aprobator Logen. Însoară-te cu ea şi sădeşte nişte seminţe.

Jezal ridică din sprâncene.

– Mi-e teamă că nu mă prea pricep la agricultură.

Nordicul izbucni năprasnic în hohote de râs, împroşcând salivă în jur.

– Nu seminţe din acelea, băiete! exclamă el plesnindu-l pe Jezal peste umăr. Dar, dacă vrei să asculţi de sfatul unuia de teapa mea, ia aminte la ce-ţi spun acum: găseşte ceva de făcut care să nu aibă de-a face cu moartea.

Se apleacă, ridică balotul cel uriaş şi şi-l aşează în spate, trecându-şi braţele pe sub curele.

– Lasă luptele pe seama celor care n-au minte.

Apoi se întoarse şi începu din nou să urce.

Jezal rămase pe gânduri. Îşi atinse cicatricea de pe bărbie. Îşi pipăi cu limba gaura dintre dinţi. Logen avea dreptate. Lupta nu era pentru el. Deja avea prea multe cicatrice pentru gustul lui.

Ziua era senină. Şi, pentru prima oară după multă vreme, lui Ferro îi era, în sfârşit, cald. Îi plăcea să simtă fierbinţeala aprigă a soarelui pe faţă şi pe mâini. Pe terenul pietros, stâncile şi crengile copacilor îşi conturau clar umbrele, iar cascada din apropiere împrăştia mii de stropi scânteietori de apă în văzduh.

Ceilalţi rămăseseră în urmă. Picior-Lung mergea fără să se grăbească, surâzând la tot şi toate, trăncănind vrute şi nevrute despre măreţia priveliştii. Quai mergea cocoşat sub greutatea raniţei, cu o expresie încăpăţânată pe chip. Bayaz mergea greu, tresărind şi asudând, gâfâind de parcă ar fi urmat să cadă lat dintr-o clipă în alta. Luthar mergea văitându-se de băşicile de la picioare oricui avea chef să-l asculte, adică nimănui. Aşa că doar ea şi nordicul urcau cu paşi mari şi hotărâţi, învăluiţi într-o tăcere împietrită.

Exact aşa cum îi plăcea ei.

Se căţără peste buza unei stânci năruite şi dădu peste un iaz întunecat, ale cărui ape spălau pietrele netede de pe mal. Deasupra lui, câţiva copaci strâmbi îşi împleteau ramurile, iar frunzele lor, abia ieşite din muguri, sclipeau şi murmurau în adierea vântului. Soarele strălucea, iar sute de insecte patinau şi bâzâiau alene pe luciul apei.

Fără îndoială, era un loc minunat, în cazul în care te dădeai în vânt după chestii din astea.

Iar Ferro nu se dădea.

– Peşti, murmură ea, lingându-se pe buze.

Ce bun ar fi fost un peşte perpelit la foc. Se terminase carnea de cal şi îi era foame. Se aplecă să-şi umple plosca şi urmări formele argintii şi iuţi de sub apă. O droaie de peşti. Nouădegete lăsă balotul greu din spinare, se aşeză pe o piatră şi începu să-şi scoată cizmele. Apoi îşi sumese pantalonii până deasupra genunchilor.

– Ce faci, albule?

Îi zâmbi.

– Am de gând să prind nişte peşte din iazul ăsta.

– Cu mâna goală? Crezi că ai degete îndeajuns de dibace?

– Mi se pare că tu ar cam trebui să ştii asta.

Ferro îi aruncă o căutătură cruntă, dar nordicul zâmbi şi mai tare, încreţindu-şi colţurile ochilor.

– Priveşte şi bagă la cap, femeie.

Şi intră în apă, foarte atent, cu buzele strânse, mişcându-şi

uşurel mâinile prin iaz.

– Ce face?

Luthar îşi lăsă raniţa lângă Ferro şi îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

– Prostul crede că poate prinde peşte.

– Cu mâinile goale?

– Priveşte şi bagă la cap, băiete, mormăi Nouădegete. Aha…

Iar chipul i se destinse într-un nou zâmbet.

– Iacătă-l.

Muşchii i se unduiau sub pielea braţelor, degetele i se mişcau agile sub apă.

– L-am prins!

Şi trase mâna şiroind de apă. Ceva străluci în razele soarelui, iar el aruncă acel ceva pe mal. Era un peşte care sălta şi se zbătea pe muşchiul umed.

– Ha-ha! exclamă Picior-Lung alăturându-li-se. Scoate peşti din iaz fără undiţă, nu? Trebuie să recunosc că acesta este un talent cu adevărat remarcabil. Am cunoscut un bărbat din Cele O Mie de Insule despre care se spunea că ar fi fost cel mai mare pescar din Cercul Lumii. Şi vă mărturisesc cu mâna pe inimă, l-am văzut cum se aşeza pe mal şi începea să cânte din gură, iar peştii pur şi simplu îi săreau în poală. Chiar aşa făceau, pe cinstea mea!

Dar se întrerupse din povestit, supărat că nu interesează pe nimeni ce are de spus. Apăru şi Bayaz peste buza stâncii, aproape târându-se în patru labe. Îi urma ucenicul cu chipul transformat într-o mască a încăpăţânării.

Întâiul dintre Magi înaintă clătinându-se şi ajutându-se de toiag până când ajunse lângă o stâncă de care să se sprijine.

– Poate… poate că ar trebui să ne oprim aici, bolborosi el cu respiraţia tăiată şi transpiraţia curgându-i şiroaie pe obrajii supţi. N-ai zice că obişnuiam să alerg prin trecătoarea asta. O traversam în doar două zile.

Toiagul îi căzu dintre degetele-i tremurânde şi se rostogoli cu zgomot până pe lemnele plutitoare de lângă mal.

– Pe vremuri…

– M-am gândit… murmură Luthar.

Bayaz îşi roti ochii obosiţi în orbite, de parcă i-ar fi fost mult prea greu chiar şi să se întoarcă spre el.

– Te-ai gândit şi ai mers *în acelaşi timp?* Rogu-te, nu te forţa prea mult, căpitane Luthar.

– De ce Marginea Lumii?

Magul se încruntă.

– Nu ca să facem mişcare fizică, te asigur. Acolo se află ce căutăm noi.

– Ştiu. Dar de ce se află tocmai acolo?

– Îhî, fu şi Ferro de acord. Bună întrebare.

Bayaz trase aer în piept adânc şi horcăit, umflându-şi obrajii.

– N-aveţi stare, ei? După ce Aulcus a fost distrus, după ce Glustrod a murit, cei trei fii ai lui Euz rămaşi în viaţă s-au întâlnit să se sfătuiască – Juvens, Bedesh şi Kanedias. Au discutat despre ce să facă… cu Sămânţa.

– Şi pe ăsta! strigă Nouădegete scoţând alt peşte din apă şi aruncându-l printre pietre lângă primul.

Bayaz se uită fără nicio expresie la biata vietate care se zbătea disperată, cu gura şi branhiile căscate.

– Kanedias dorea să o studieze. Pretindea că o poate folosi în scopuri juste. Juvens se temea de ea, dar nu ştia cum s-o distrugă, deci a încredinţat-o spre păstrare fratelui său. Însă, după ani lungi, când rănile Imperiului nu reuşiseră încă să se vindece, el ajunse să regrete această hotărâre. Îl neliniştea mai ales faptul că, fiind însetat de putere, Kanedias ar fi putut încălca Prima Lege, aşa cum făcuse şi Glustrod. Atunci el ceru ca pietrei să-i fie luate puterile. La început Creatorul refuză, iar încrederea dintre cei doi fraţi slăbi. Ştiu toate astea pentru că eu am fost cel care a dus mesajele de la unul la altul. Am aflat după aceea că tot atunci îşi pregăteau şi armele pe care aveau să le folosească într-o bună zi unul împotriva celuilalt. Juvens l-a rugat, apoi l-a implorat, apoi l-a ameninţat, şi, în cele din urmă, Kanedias s-a îmblânzit. Astfel, cei trei fii ai lui Euz au pornit spre Shabulyan.

– Nu există un alt loc mai îndepărtat în tot Cercul Lumii, murmură Picior-Lung.

– Tocmai din acest motiv a fost ales. Au predat Sămânţa spiritului insulei care trebuia să o păstreze în siguranţă până la sfârşitul vremurilor.

– Au poruncit spiritului să n-o elibereze niciodată, îl completă în şoaptă Quai.

– Ucenicul meu dă din nou dovadă de ignoranţă, îl sfredeli Bayaz cu privirea pe acesta pe sub sprâncenele-i stufoase. Nu niciodată, maestre Quai. Căci Juvens era destul de înţelept ca să-şi dea seama că nu are cum să prevadă toate urmările. Înţelegea că se putea ivi un moment disperat, cândva, în viitor, când

puterea… puterea acestui lucru ar putea fi necesară. Prin urmare, Bedesh a poruncit spiritului să o dea doar acelui om care va avea toiagul lui Juvens.

Picior-Lung se încruntă.

– Păi, şi unde e toiagul ăsta?

Bayaz îi arătă bucata de lemn pe care o folosise el la mers, aruncată pe jos alături, bucată de lemn neşlefuit şi fără niciun ornament.

– Ăla? mormăi Luthar mai mult decât dezamăgit.

– Dar la ce te aşteptai, căpitane? îi rânji Bayaz din colţul gurii. La un sceptru din aur strălucitor, lung de trei metri, cu stihuri încrustate în cristale, cu mânerul dintr-un diamant mare cât căpăţâna ta? pufni Magul. Nici măcar eu nu am văzut o piatră preţioasă *atât* de mare. Un băţ simplu a fost suficient de bun pentru stăpânul meu. Nu a avut nevoie de nimic altceva. O bucată de lemn nu poate face pe cineva mai înţelept, sau mai nobil, sau mai puternic, aşa cum nici sabia nu poate face asta. Puterea vine din carne, băiete, şi din inimă, şi din cap. Mai ales din cap.

– Iubesc iazul ăsta! hohoti Nouădegete aruncând un alt peşte pe mal.

– Juvens, murmură încetişor Picior-Lung, şi fraţii lui, puternici mai presus de orice închipuire, nici oameni, nici zei, dar câte ceva din amândouă. Chiar şi lor le era teamă de lucrul acesta. Şi s-au zbătut atât de mult să o facă de nefolosit. În cazul ăsta, n-ar trebui şi noi să ne temem?

Bayaz înfruntă cu ochi strălucitori privirea fixă a lui Ferro. Pielea-i ridată era îmbrobonată de sudoare; firele de păr din barbă îi erau umede şi întunecate la culoare, însă chipul îi era tot atât de lipsit de expresie ca o uşă închisă.

– Armele sunt periculoase pentru cei care nu le înţeleg. M-aş putea răni la picior cu arcul lui Ferro Maljinn, dacă nu aş şti cum să-l folosesc. Mi-aş putea ucide aliatul cu sabia căpitanului Luthar, dacă nu m-aş pricepe s-o mânuiesc. Cu cât este mai grozavă arma, cu atât şi pericolul este mai mare. Credeţi-mă când vă spun că nutresc respectul şi teama cuvenite faţă de lucrul pe care am pornit să-l găsim, însă avem nevoie de o armă cu adevărat formidabilă pentru a putea lupta împotriva duşmanilor noştri.

Ferro se încruntă. Tot nu era convinsă că duşmanii ei şi duşmanii lui erau unii şi aceiaşi, însă nu avea de gând să insiste

asupra acestui aspect. Pentru moment. Se uită la Nouădegete şi îl surprinse cum se holbează la ea. Ochii lui o evitară, revenind asupra luciului apei. Se holba mereu la ea în ultimul timp. Se holba şi rânjea. Iar acum se pomenea şi ea că se holbează la el mai des decât ar fi fost cazul. Lumina reflectată de suprafaţa iazului desena forme ciudate pe chipul nordicului. Îşi ridică din nou privirea, o întâlni pe a ei şi îi zâmbi larg.

Ferro se încruntă şi mai tare. Scoase pumnalul, tăie capul unuia dintre peşti, îi scoase maţele cleioase şi le aruncă în apă chiar lângă picioarele lui Nouădegete. Fireşte că fusese o greşeală să se culce cu el, dar lucrurile n-au ieşit chiar atât de prost.

– Aha! strigă Logen stârnind o altă arteziană, apoi se împiedică cu mâinile apucând doar aerul. Uuuf!

Peştele îi sărise dintre degete, săgeată de sclipiri agitate, iar nordicul pică în nas. Se ridică iute, scuipând şi scuturându-şi capul, cu părul ud lipit de ţeastă.

– Ticălosule!

– Pentru fiecare om există, pe undeva, prin lume, un adversar mai isteţ decât el, cugetă cu voce tare Bayaz întinzându-şi picioarele. Oare ţi l-ai găsit, în sfârşit, pe al tău, maestre Nouădegete?

Jezal se trezi brusc din somn. Era miezul nopţii. Era năuc şi cu mintea înceţoşată şi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama unde se află, căci visase că este acasă, visase Agriontul, visase zilele lui însorite şi serile lui fierbinţi şi nebune. O visase pe Ardee, sau pe cineva care semăna cu Ardee, care îi zâmbea din colţul gurii în salonul lui călduros şi confortabil. Acum cerul negru al nopţii era înţesat cu stele strălucitoare, iar aerul rece şi tare al Ţinuturilor Înalte îi pişcă buzele şi nările şi lobii urechilor.

Înţelese că se află în Munţii Sparţi, la o jumătate de lume distanţă de Adua, şi sentimentul înstrăinării îi săgetă inima. Bine măcar că avea burta plină. Peşte şi pesmeţi. Prima masă decentă de când s-a terminat carnea de cal. Unul dintre obraji îi era încălzit de dogoarea tăciunilor. Se întoarse spre ei, trăgându-şi păturile până sub bărbie. În locurile acestea fericirea însemna doar peşte proaspăt şi un foc aprins.

Se încruntă. Se mişcau păturile de lângă el, acolo unde dormea Logen. La început crezu că nordicul se răsuceşte în somn, însă continuară să se mişte. Era un balans lent, regulat,

însoţit de nişte mormăieli încetişoare. În primă instanţă i se păruse că e sforăitul lui Bayaz, dar acum îşi dădu seama că se înşelase. Îşi încordă privirea şi, prin întuneric, reuşi să distingă umărul şi braţul lui Nouădegete. Se mişcau şi ele. Iar sub braţul lui, strângându-l tare, era altă o mână cu piele închisă la culoare.

Gura lui Jezal se căscă a mare mirare. Logen şi Ferro. Şi, după ce auzea, nu era nici cea mai mică îndoială că se împerecheau! Chiar acolo, la mai puţin de un pas de capul lui! Rămase cu ochii aţintiţi asupra mişcării păturilor în lumina slabă a focului. Când au... De ce au... Cum au... Era o scârboşenie nemaipomenită, asta era! Şi îl cuprinse din nou vechea aversiune faţă de cei doi. Strânse dezgustat buzele. Doi sălbatici care se coţăie în ochii tuturor! Îl bătu gândul să se ridice şi să le tragă un şut, aşa cum ar fi făcut cu doi câini care, pe nepusă masă şi spre jena generală, s-au pus pe făcut pui în timpul unei petreceri în aer liber.

– Rahat, şopti o voce, iar Jezal înmărmuri, închipuindu-şi că l-a văzut unul dintre cei doi.

– Stai aşa.

O pauză scurtă.

– Ah... ah, aşa e bine.

Iar mişcarea ritmică fu reluată, păturile săltau în sus şi în jos, înainte şi înapoi, mai încet la început, apoi tot mai repede. Cum să doarmă în situaţia asta? Bombăni furios în gând şi se întoarse pe partea cealaltă, trăgându-şi păturile peste cap. Rămase întins în întuneric, ascultând grohăitul gutural al lui Nouădegete şi şuieratul accelerat al lui Ferro. Îşi închise ochii strâns, şi simţi usturimea lacrimilor sub pleoape.

Fir-ar să fie, tare singur mai era.

Vizita

Drumul cobora dinspre vest, printre cele două creste acoperite cu pini care străjuiau valea albă şi pustie. Apoi se întâlnea cu Şuvoiul Alb la vad. Râul îşi merita pe deplin numele mai ales acum, când era înţesat de sloiuri şi curgea năvalnic şi înspumat.

– Deci ăsta e, mormăi Tul, întins pe burtă şi uitându-se printre tufe.

– Aşa cred, zise Copoiul, doar dacă nu mai e încă o fortăreaţă uriaşă pe undeva pe cursul râului ăstuia.

De pe culme, Copoiul îi distingea extrem de bine conturul, cele şase laturi perfect egale de ziduri impunătoare din piatră neagră, înalte de cel puţin doisprezece paşi, cu câte un turn masiv şi circular în fiecare colţ. Vedea şi acoperişurile din ardezie cenuşie ale clădirilor din interior. În faţă mai era încă un zid, tot cu şase laturi, ce-i drept, mai mic, dar tot destul de înalt, fragmentat de vreo douăsprezece turnuri mai mici. Una din laturi era apărată de râu, în vreme ce în faţa celorlalte fusese săpat un şanţ adânc şi lat, astfel încât fortăreaţa devenise, parcă, o insulă de piatră. Accesul înăuntru nu se putea face decât pe un pod, unul singur.

– Rahat, exclamă Dow. Aţi mai văzut vreodată ziduri dintr-astea? Cum naiba de a reuşit Bethod să intre?

Copoiul clătină din cap.

– Nu contează acum. N-are cum să-şi vâre toată armata înăuntru.

– Dar nici nu vrea asta, spuse Treicopaci. Nu Bethod. Nu aşa procedează el. Preferă să stea afară, unde să aibă libertate de mişcare, aşteptând momentul prielnic de a-şi lua adversarul prin surprindere.

– Îhî, îşi mârâi Ursuzul încuviinţarea.

– Afurisită Uniune! înjură Dow. Ăştia nu sunt niciodată atenţi! Tot timpul ăsta noi l-am urmărit pe Bethod din sud şi ei l-au lăsat să treacă fără să ridice măcar un deget! Acum e înăuntru la adăpost, are apă, are hrană, se simte bine şi abia aşteaptă să ne vadă!

Treicopaci plesni din limbă.

– N-are rost să ne văicărim acum, nu crezi? Din câte îmi aduc

aminte şi de tine a reuşit să treacă de vreo două ori.

– Îhî. Ticălosul ăsta se pricepe al naibii de bine să apară tocmai acolo unde nu-l aşteaptă nimeni.

Copoiul cerceta din priviri şi fortăreaţa, şi râul din spatele ei, şi valea cea lungă, şi terenul înalt acoperit cu copaci.

– Nu m-ar mira să-şi fi postat deja oameni pe creasta cealaltă şi prin pădurile de lângă şanţ.

– Înseamnă că te-ai gândit la toate, zise Dow privindu-l pieziş. Doar o singură nelămurire mai avem. Ţi-a supt-o, sau încă nu?

– Ce? exclamă Copoiul prins pe picior greşit.

Tul izbucni în hohote umede de râs. Treicopaci chicotea mai potolit. Până şi Ursuzul scoase un sunet ca o respiraţie adâncă, dar mult mai răsunătoare.

– E o întrebare simplă, nu? continuă Dow. Ţi-a supt-o sau nu ţi-a supt-o?

Copoiul se uită urât la el şi-şi vârî capul între umeri.

– La naiba.

Tul abia îşi putea ţine chicotitul în frâu.

– Atunci, ce i-a făcut? S-a căcat pe ea? Recunosc, Dow, ai avut dreptate când ai spus că ăştia din Uniune au alte obiceiuri!

Acum toţi râdeau cu poftă, cu excepţia Copoiului, fireşte.

– Să mă piş pe voi toţi, mârâi el. Poate ar trebui să vi le sugeţi între voi. Măcar aşa n-aţi mai da din gură.

Dow îl plesni pe umăr.

– Nu-ţi face mari speranţe. Ştii bine că Tul turuie şi cu gura plină!

De prea mult râs, pe Tul îl pufniră mucii pe nas şi şi-i suflă în palmă. Copoiul îi aruncă o privire cruntă. Ca şi cum o asemenea privire ar fi putut să împiedice o piatră să se rostogolească la vale. N-a oprit-o.

– În regulă, acum potoliţi-vă, mormăi Treicopaci rânjind încă. Cineva ar trebui să se uite mai de aproape. Trebuie să ne dăm seama unde sunt băieţii lui Bethod înainte ca trupele Uniunii să intre în gura lupului ca o droaie de neghiobi.

Copoiul simţi o strângere de inimă.

– Unul dintre noi? Care dintre voi, ticăloşilor, se va duce?

Dow cel Negru zâmbi dându-i o palmă peste umăr.

– Cred că cel care s-a încălzit cel mai bine azi-noapte este şi cel care va ieşi primul în frig. Ce ziceţi, băieţi?

Copoiul se furişă printre copaci, cu arcul pregătit în mână, dar

fără să-l fi încordat de teamă să nu-şi tragă o săgeată în picior sau să facă altă tâmpenie. Văzuse accidente din astea şi nu avea niciun chef să se întoarcă în tabără ţopăind într-un picior şi încercând să le explice celorlalţi cum de s-a întâmplat că are o săgeată înfiptă în laba celuilalt picior. I se va aduce mereu aminte de stângăcia lui.

Se puse în genunchi şi se uită printre copaci, apoi se uită în jos – la pământul gol, la peticele de zăpadă, la grămăjoarele de ace ude de pin, la… îşi ţinu respiraţia. O urmă de picior, chiar lângă el. Jumătate în noroi, jumătate în zăpadă. Neaua se topea, şi iar cădea din cer, şi se topea, şi iar cădea. O asemenea urmă nu avea cum să dureze. Ceea ce însemna că era recentă. Copoiul amuşină aerul. Nu simţea prea multe. Oricum, era greu să miroşi ceva în frigul ăsta – cu nasul îngheţat şi roşu şi plin de muci. Se târî în direcţia indicată de forma urmei, privind în jur. Descoperi o alta, apoi încă una. Cineva trecuse pe aici, nu cu mult timp în urmă.

– Tu trebuie să fii Copoiul.

Înlemni, cu inima bocănindu-i în piept cât un regiment de infanterie în marş. Se uită în direcţia de unde venise vocea. La vreo zece paşi depărtare de el era un bărbat tolănit pe trunchiul doborât al unui copac, cu spatele sprijinit de o creangă groasă, cu mâinile strânse sub cap, ca şi cum ar fi avut intenţia să tragă un pui de somn. Părul lung şi negru îi atârna în ochi, dar îl privea cu atenţie pe Copoi printre şuviţele jilave. Se ridică alene în capul oaselor.

– N-am să mă ating de astea, spuse necunoscutul arătând spre un topor zdravăn pe jumătate împlântat în trunchiul putrezit şi spre un scut rotund sprijinit de el. Ca să înţelegi că vreau să stăm de vorbă. Acum am să vin spre tine. Ce spui?

Copoiul ridică arcul şi trase coarda.

– Vino, dacă vrei, însă dacă încerci să faci ceva, am să-ţi vâr o săgeată în gât.

– Corect, fu de acord Păr Lung balansându-se şi sărind de pe copac.

Îşi lăsă armele la locul lor şi trecu printre copaci. Chiar dacă mergea cu capul aplecat şi cu mâinile goale ridicate în aer, tot părea foarte înalt. Sigur, dădea senzaţia că ar avea gânduri paşnice, însă Copoiul nu voia să rişte. Una era să pari paşnic, iar cu totul alta era să fii cu adevărat paşnic.

– Dacă îmi dai voie să-ţi spun, zise bărbatul apropiindu-se,

tocmai pentru că îmi doresc să ai încredere în mine, să ştii că nu m-ai observat. Dacă aş fi avut un arc, aş fi putut trage în tine fără probleme.

Era o observaţie justă, dar Copoiului nu-i plăcu defel.

– Ai arc?

– Nu, nu am.

– Greşeala ta, se răţoi el. Opreşte-te acolo unde eşti.

– Aşa am să fac, spuse străinul oprindu-se la câţiva paşi de nordic.

– Eu sunt Copoiul şi se pare că mă cunoşti. Tu cine eşti?

– Ţi-l aduci aminte pe Gâthorcăitor?

– Fireşte, dar nu eşti tu ăla.

– Nu. Sunt fiul lui.

Copoiul se încruntă şi îşi mai încordă un picuţ arcul.

– Ai face bine să-mi spui adevărul. Pe fiul lui Gâthorcăitor l-a omorât Nouădegete.

– Aşa este. Eu sunt celălalt fiu.

– Dar celălalt fiu era un băieţel…, murmură Copoiul numărând în gând iernile trecute de atunci. Rahat. Atât de mult a trecut?

– Atât de mult.

– Te-ai făcut mare.

– Asta fac băieţeii.

– Acum ai un nume?

– Mi se spune Fiori-îţi-dau.

– De unde până unde?

Celălalt rânji cu gura până la urechi.

– Pentru că duşmanilor le dau fiori pe şira spinării când mă zăresc.

– Nu mai spune?

– Sincer, nu-i chiar aşa, oftă tânărul. Aş putea să-ţi spun adevărul. Prima oară când am luat parte la o luptă, m-am îmbătat aşa de tare că am căzut în râu când m-am dus să-mi fac nevoile. Curentul mi-a tras pantalonii şi m-a aruncat cam un kilometru mai la vale. M-am întors în tabără tremurând ca vai de mine. Până şi trufandalele îmi intraseră în burtă, aşa de mult se micşoraseră, povesti el scărpinându-şi falca. Îţi dai seama ce ruşine mi-a fost. Dar m-am achitat în luptă.

– Nu zău?

– Ba zău. De-a lungul anilor mi-am mânjit degetele cu ceva sânge. Bineînţeles că nu mă pot compara cu tine, dar am făcut suficiente isprăvi ca să-i conving pe unii să mă urmeze.

– Ia te uită! Câţi?

– Vreo douăzeci de ţărani, sau cam aşa ceva. Nu-s departe de aici, dar nu trebuie să te nelinişteşti. Unii dintre ei au luptat pe vremuri alături de tatăl meu, alţii sunt noi. Dar toţi sunt bărbaţi destoinici.

– Mă bucur pentru tine. Ai luptat de partea lui Bethod, nu-i aşa?

– Fiecare om are nevoie de ceva de lucru. Asta nu înseamnă că m-aş da în lături de la ceva mai bun. Pot să-mi las mâinile în jos acum?

– Nu. Îmi plac acolo unde sunt. Şi ce faci singur în pădure?

Fiori-îţi-dau îşi strânse buzele gânditor.

– Să nu mă crezi nebun, dar am auzit un zvon cum că Rudd Treicopaci ar fi pe aici cu tine.

– Aşa este.

– Adevărat?

– Şi Tul Duru Capdetunet, şi Grim Ursuzul, şi Dow cel Negru, toţi sunt aici.

Fiori-îţi-dau ridică sprâncenele a mirare şi se sprijini de un copac din apropiere, cu mâinile tot ridicate deasupra capului. Copoiul îl urmărea cu multă atenţie.

– Ai o trupă renumită cu tine. Voi cinci aţi făcut de două ori mai multă vărsare de sânge decât am făcut eu cu cei douăzeci de oameni ai mei. Sunteţi Oameni Vestiţi, Oameni Aleşi. Sunteţi oameni pe care alţii îşi doresc să-i urmeze.

– Şi tu doreşti să ne urmezi?

– Se prea poate.

– Cu ţăranii tăi cu tot?

– Cu ei cu tot.

Copoiul fu nevoit să recunoască în sinea lui că oferta era tentantă. Douăzeci de ţărani pricepuţi în ale războiului, care ştiau, în plus, şi unde se află Bethod, poate şi ce pune la cale. Informaţia asta l-ar fi scutit să mai stea la pândă prin pădurea friguroasă. El, unul, se săturase până peste cap de copaci uzi. Dar nu avea încă încredere în ticălosul ăsta, nici pe departe. O să-l ducă în tabără, şi va hotărî Treicopaci ce vor face mai departe.

– Bine, spuse el, vom vedea. Acum treci şi urcă dealul ăsta, iar eu am să vin la câţiva paşi în urma ta.

– În regulă, zise Fiori-îţi-dau şi începu să urce panta, cu mâinile tot ridicate. Dar vezi ce faci cu săgeata aia, bine? N-am

chef să păţesc ceva doar pentru că tu nu te uiţi pe unde calci.

– Nu-ţi face griji, flăcăule, Copoiul nu… ha!

Se împiedică de o rădăcină ieşită în afară şi se împletici şi dădu drumul corzii de la arc. Săgeata zbură chiar pe lângă capul lui Fiori-îţi-dau şi se înfipse într-un copac din apropiere. Copoiul căzu în patru labe în noroi, cu arcul gol în mână, privindu-l pe celălalt cum se apropie de el.

– Pişat, mormăi el.

Dacă ar fi vrut, străinul i-ar fi putut da un pumn zdravăn în scăfârlie şi i-ar fi făcut de îndată felul.

– Bine că nu m-ai nimerit, spuse Fiori-îţi-dau. Acum pot să las mâinile jos?

Fireşte că Dow se ridică brusc în picioare când îi văzu.

– Cine naiba mai e şi ticălosul ăsta? mârâi el, apropiindu-se de Fiori-îţi-dau cu paşi mari şi apăsaţi, cu toporişca în mână, măsurându-l din priviri şi zbârlindu-se la el.

Scena ar fi putut părea caraghioasă, căci Dow era cu jumătate de cap mai scund, însă Fiori-îţi-dau nu păru prea amuzat. Nu-i vorbă, că nici nu avea motive.

– E…, începu Copoiul, dar nu apucă să spună mai multe.

– Un ticălos înalt, nu? Ei bine, eu n-am de gând să vorbesc cu unul la care trebuie să mă uit de jos în sus! Stai jos, uriaşule! şi îi dădu un brânci aşezându-l în fund.

Copoiul îşi spuse că Fiori-îţi-dau făcu faţă destul de bine. Sigur că gemuse când dăduse cu şezutul de pământ, apoi bătu des din pleoape, nedumerit de ce i se întâmplă, apoi se sprijini în coate zâmbind la ei.

– Cred că am să stau frumuşel aici. Dar vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău. N-am cerut eu să fiu aşa înalt, aşa cum nici tu n-ai cerut să fii aşa de tâmpit.

Copoiul tresări când îl auzi vorbind aşa, aşteptându-se ca trufandalele lui Fiori-îţi-dau să facă fără voie cunoştinţă cu cizma lui Dow. În schimb, tovarăşul lui începu să rânjească binedispus.

– Dar eu am cerut să fiu tâmpit. Îmi place asta. Şi-mi place şi ticălosul. Cine e?

– Îl cheamă Fiori-îţi-dau, răspunse Copoiul. E fiul lui Gâthorcăitor.

Dow se încruntă.

– Păi, Nouădegete nu l-a…

– Celălalt fiu.

– Păi, n-are cum să aibă mai mult de…
– Fă singur socoteala.
Dow se încruntă şi mai tare, apoi clătină uluit din cap.
– Rahat. Atât de mult a trecut?
– Seamănă cu Gâthorcăitor, se auzi vocea lui Tul, care se apropie de ei.
– Mama naibii! exclamă Fiori-îţi-dau. Am crezut că nu vă plac oamenii înalţi. Ăsta arată de parcă ar sta în cârca altcuiva!
– Sunt unul singur, zise Tul şi se apecă să-l ridice de mână, aşa cum ridici un copil căzut la joacă. Scuze pentru primirea asta, prietene. Avem puţini oaspeţi şi ajungem să-i omorâm şi pe ăia.
– Sper să fac excepţie, zise Fiori-îţi-dau tot cu ochii largi de uimire la Capdetunet. Înseamnă că acela este Grim Ursuzul.
– Îhî, confirmă Grim fără să-şi ridice ochii de la aranjatul săgeţilor.
– Iar tu eşti Treicopaci?
– Ăsta mi-e numele, zise cel mai în vârstă dintre ei, cu mâinile în şold.
– Măi, măi, murmură Fiori-îţi-dau, frecându-şi ceafa. Sincer vă spun că mă simt la strâmtoare. La mare strâmtoare. Tul Duru, şi Dow cel Negru, şi… la naiba. Chiar tu eşti Treicopaci?
– Eu sunt.
– Ei bine. Rahat. Tata spunea că în tot nordul nu e un bărbat mai bun decât tine. Că dacă ar fi fost să aleagă pe cine să urmeze, pe tine te-ar fi ales. Până când ai pierdut în faţa Sângerosului Nouă, fireşte, dar sunt nişte lucruri în viaţă cărora n-ai ce le face. Ia te uită, Rudd Treicopaci e chiar în faţa mea…
– De ce ai venit aici, tinere?
Fiori-îţi-dau părea a fi rămas fără cuvinte, drept pentru care Copoiul vorbi în locul lui:
– Zice că are vreo douăzeci de ţărani înarmaţi cu el şi că vor să ni se alăture.
Câteva clipe, Treicopaci îl privi pe Fiori-îţi-dau în ochi.
– Aşa este?
Fiori-îţi-dau dădu din cap şi spuse:
– L-ai cunoscut pe tatăl meu. Gândea la fel ca tine, iar eu sunt sânge din sângele lui, croit după chipul şi asemănarea lui. Îmi stă în gât că trebuie să-l slujesc pe Bethod.
– Mi se pare corect ca omul să-şi aleagă stăpânul şi să-i fie credincios.

– Şi eu gândesc aşa, zise Fiori-îţi-dau. Doar că este o sabie cu două tăişuri. Conducătorul trebuie şi el să se îngrijească de oamenii lui, nu crezi?

Copoiul îi aprobă spusele mişcând din cap. După părerea lui, afirmaţia era una foarte justă.

– Lui Bethod nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de nimeni. Şi nu ascultă de nimeni altcineva decât de cotoroanţa aia a lui.

– Cotoroanţă? se miră Tul.

– Da, vrăjitoarea asta, Crurib, sau cum o fi chemând-o. Cea care face ceaţa. Bethod e într-o tovărăşie întunecată. Iar războiul ăsta, războiul ăsta n-are niciun sens. Englia? Ce să facem cu Englia, când avem pământuri din belşug? Ne va conduce pe toţi înapoi în ţărână. Dar am rămas alături de el atâta vreme cât nu am avut pe cine să urmăm. Însă când am auzit că Rudd Treicopaci ar putea să fie în viaţă şi că s-a alăturat Uniunii, atunci…

– V-aţi hotărât să aruncaţi o privire, nu?

– Ne-a ajuns până peste cap. Bethod s-a însoţit cu nişte ciudăţenii. Esticii ăştia de dincolo de Crinna, numai piele şi os, chiar mai rău, dacă pricepeţi ce vă spun, nici nu le poţi zice oameni. N-au niciun cod după care să se călăuzească, n-au îndurare, nici nu ne vorbesc limba. Nişte sălbatici nenorociţi, asta sunt, absolut toţi. Bethod i-a vârât pe unii în fortăreaţa Uniunii de colo-şa, din vale, iar ei au atârnat trupurile soldaţilor de ziduri, le-au tăiat cruci în carne şi le-au scos maţele şi i-au lăsat să putrezească. Nu-i bine. Şi mai sunt şi Calder, şi Scale care aruncă ordine tot timpul, deşi sunt proşti de dau în gropi.

– Jigodia de Calder, mârâi Tul scuturând din cap.

– Jigodia de Scale, şuieră Dow, scuipând pe pământul reavăn.

– Nu există două lepădături mai mari decât ăştia doi în tot nordul, continuă Fiori-îţi-dau. Iar acum am aflat că Bethod a făcut o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere? se interesă Treicopaci. Fiori-îţi-dau se întoarse şi scuipă peste umăr.

– O înţelegere cu blestemaţii de shanka, asta a făcut.

Copoiul se holbă la el. Toţi se holbară. Asta era o veste îngrozitoare.

– Cu capetele-turtite? Cum?

– Cine poate şti? Poate că vrăjitoarea aia a lui a găsit o metodă prin care să poată mijloci comunicarea cu ei. Vremurile

se schimbă repede, şi nu e bine. Sunt o mulţime de băieţi acolo, în armata lui, cărora nu le convin deloc treburile astea. Fără să-l mai punem la socoteală şi pe Temutul.

Dow se încruntă:

– Temutul? N-am auzit niciodată de el.

– Da' unde aţi fost? Pe altă lume?

Nordicii se priviră între ei.

– Cam aşa, răspunse Copoiul. Cam aşa.

Cam scump

– Aveţi un oaspete, domnule, murmură Barnam, cu chipul palid ca moartea, nu se ştie din ce motiv.

– Evident, se răţoi la el Glokta. Bănuiesc că acest oaspete tocmai ce mi-a bătut în uşă.

Aruncă lingura în castronul cu supă abia atinsă şi îşi trecu morocănos limba peste gingii. *Ce mâncare scârboasă, dacă o pot numi mâncare. Mi-e dor de felul cum gătea Shickel, chiar dacă nu şi de încercările ei de a mă ucide.*

– Ei bine, cine e, omule?

– E… Hm… e…

Arhilectorul Sult pătrunse în încăpere cu capul plecat pentru a nu-şi strica frizura impecabilă atingând cadrul uşii. *Aha. Pricep.* Oaspetele cuprinse cu o privire urâcioasă sufrageria înghesuită, cu buzele încreţite de dezgust, de parcă tocmai ce ar fi căzut într-un canal.

– Nu te ridica, se răsti el la Glokta.

Nici n-aveam intenţia.

Barnam înghiţi în sec.

– Să-i aduc Eminenţei Voastre…

– Ieşi afară! mârâi Sult, iar bătrânul servitor se împletici şi se împiedică în graba lui de a ajunge mai repede la uşă.

Dispreţul Arhilectorului se mai stinse. *Se pare că buna dispoziţie de la precedenta noastră întâlnire este acum doar un vis.*

– Ai naibii ţărani, şuieră el strecurându-se pe un scaun de la masa îngustă a lui Glokta. A mai avut loc o răzmeriţă lângă Keln, iar ticălosul ăla de Tăbăcar a fost iar în mijlocul ei. O evacuare blamată de toţi s-a transformat într-o răscoală în toată regula. Lordul Finster nu a apreciat corect starea de spirit a localnicilor şi s-a ales cu trei gărzi omorâte, iar el, dobitocul, e acum asediat în propriul conac de o mulţime furibundă. Din fericire nu au reuşit să intre, aşa că s-au mulţumit să incendieze jumătate din sat.

Sult pufni cu dispreţ vădit.

– Propriul lor sat! Asta face un cretin când se înfurie. Distruge ce are la îndemână, chiar dacă e vorba de propria lui casă! Fireşte că membrii Consiliului Deschis cer sânge. Sânge de ţărani. Şi mult. Trebuie să trimitem Inchiziţia să se ocupe de

asta, să prindă nişte căpetenii, sau nişte tâmpiţi despre care să spună că ar fi căpeteniile răscoalei. Ar trebui să-l spânzurăm pe Finster, însă mă tem că varianta asta nici nu poate intra în discuţie.

Glokta îşi drese glasul.

– Mă voi pregăti de îndată să plec spre Keln. *Ca să mă dau în bărci cu ţăranii. Nu-i tocmai misiunea mea preferată, dar…*

– Nu. Pentru altceva am nevoie de tine. Dagoska a căzut.

Glokta ridică o sprânceană. *Nu-i chiar o surpriză. Vestea asta n-avea cum să-l şocheze pe Eminenţa Sa într-o asemenea măsură încât să catadicsească să se înghesuie în apartamentul meu cel strâmt.*

– Se pare că gurkienilor li s-a permis accesul în cetate datorită unui aranjament făcut în prealabil. Un act de trădare, fireşte, dar în vremuri ca astea… nu ar trebui să ne surprindă. Trupele Uniunii au fost masacrate, atâtea câte mai rămăseseră, însă mulţi dintre mercenari n-au păţit nimic, ci doar au fost luaţi sclavi, iar localnicii au fost, în general, cruţaţi.

Milostenia gurkiană, cine şi-ar fi închipuit. Mai există şi minuni pe lumea asta.

Sult înlătură mânios un fir de praf de pe mănuşa lui fără pată.

– Am auzit că, atunci când gurkienii au intrat în citadelă, generalul Vissbruck a preferat să-şi ia viaţa mai degrabă decât să cadă în mâinile lor. *Ia te uită. Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva.* A ordonat ca trupul să-i fie incinerat, pentru ca să nu-i fie batjocorit de duşmani. Apoi şi-a tăiat gâtul. Curajos om. Înălţătoare pildă. Mâine îl vom onora în Consiliul Deschis.

Ce bine de el. O moarte oribilă, însă onorată, este de preferat unei vieţi lungi petrecute în anonimat.

– Fireşte, spuse încet Glokta. Curajos om.

– Dar asta nu este tot. Imediat după ce am primit de veste despre cele petrecute, a venit şi un sol. Un sol din partea Împăratului de Gurkhul.

– Un sol?

– Într-adevăr. Cerând… pacea, explică Arhilectorul rostind ultimul cuvânt cu mult dispreţ în glas.

– Pacea?

– Încăperea asta pare cam mică pentru a putea produce ecouri.

– Desigur, Eminenţă, dar…

– De ce nu, la urma urmei? Au căpătat ce şi-au dorit. Au

Dagoska, şi nu mai au unde să se ducă de acolo.

– Nu, Arhilectore. *Poate doar peste mare.*

– Se pare că vor pace. Ar fi inacceptabil să mai cedăm ceva, însă, să fim sinceri, Dagoska nu a însemnat niciodată prea mult pentru noi. Ba chiar ne-a costat mai mult decât am obţinut de pe urma ei. N-a fost nimic altceva decât un trofeu pentru Regele nostru. Cutez a spune că ne e mult mai bine fără piatra aia inutilă.

Glokta lăsă capul în jos.

– Absolut, Eminenţă. *Deşi ne-am putea întreba de ce v-aţi dat atât peste cap ca s-o apăraţi.*

– Din păcate, dispariţia cetăţii te lasă fără titlul de Superior.

Arhilectorul părea aproape încântat. *Deci asta este, revin la statutul de simplu Inchizitor, nu? Adică nu voi mai fi binevenit la întrunirile celor de vază...*

– Însă am hotărât să te las să-ţi păstrezi titlul. În calitate de Superior de Adua.

Glokta nu răspunse imediat. *O promovare însemnată, doar că...*

– Dar, Eminenţă, aceasta este funcţia Superiorului Goyle.

– Aşa este. Şi va continua să fie.

– Atunci...

– Veţi împărţi responsabilităţile. Goyle are mai multă experienţă, aşa că el va fi partenerul principal şi va continua să conducă departamentul. Ţie îţi voi găsi anumite misiuni potrivite talentelor tale deosebite. Sper ca această competiţie sănătoasă va scoate la iveală ce e mai bun în voi.

Mai mult ca sigur că toată întrecerea asta se va sfârşi cu moartea unuia dintre noi, şi cu toţii ştim cine este favoritul. Sult schiţă un zâmbet subţire, ca şi cum i-ar fi putut ghici gândurile.

– Sau poate va demonstra că unul dintre voi este *superior* celuilalt.

Şi scoase un hohot de râs fără pic de veselie, ca un lătrat, încântat de gluma făcută. Glokta îi răspunse cu un rânjet bălos şi ştirb.

– Între timp, vreau să te ocupi de solul ăsta. Se pare că ştii cum să te porţi cu kanticii, dar îţi cer ca, măcar pentru moment, să te abţii să-l decapitezi şi pe acesta, spuse Arhilectorul îngăduindu-şi un zâmbet minuscul. Fă bine şi află dacă urmăreşte să dobândească şi altceva în afară de pace. Ne-ar folosi să ştim cu ce ne confruntăm, ca să nu picăm de proşti.

Se ridică şi se extrase cu greutate din spatele mesei, foarte încruntat, de parcă încăperea strâmtă ar fi fost un afront intenţionat la adresa demnităţii lui.

– Şi, te rog, Glokta, caută-ţi o locuinţă mai bună. Un Superior de Adua să trăiască în halul ăsta? E o ruşine!

Glokta îşi plecă umil capul, iar mişcarea îi trimise săgeţi de durere de-a lungul spinării, până în noadă.

– Fireşte, Eminenţă.

Solul Împăratului era un bărbat lat în umeri, cu barbă mare şi neagră, cu o tichie albă pe cap şi înveşmântat în straie de asemenea albe, brodate cu fir de aur. Se ridică şi făcu o plecăciune smerită în faţa lui Glokta care şontâcăia peste pragul uşii. *Dacă ar fi să mă iau după aparenţe, aş spune că este tot atât de plin de bună cuviinţă, pe cât de arogant şi plin de ifose a fost ultimul emisar. Alt tip de om pentru un alt tip de obiectiv.*

– Ah, Superiorul Glokta. Ar fi trebuit să-mi închipui.

Vocea îi era gravă şi bogată şi stăpânea la perfecţie limba comună.

– Mulţi oameni din partea noastră de mare au fost extrem de dezamăgiţi când nu ţi s-a descoperit cadavrul printre cele din citadela Dagoska.

– Sper că le vei transmite sincerele mele scuze.

– Aşa voi face. Numele meu este Tulkis şi sunt sfetnicul lui Uthman-ul-Dosht, Împăratul gurkienilor, rânji solul descoperind o semilună de dinţi puternici şi albi în barba neagră. Sper că te vei purta mai bine cu mine decât ai făcut-o cu ultimul emisar trimis de poporul meu.

Glokta şovăi. *Simţul umorului? Extrem de surprinzător.*

– Asta va depinde de tonul pe care îl vei adopta.

– Desigur. Shabbed al Islik Burai a fost întotdeauna cam… cam agresiv. În plus, loialităţile lui erau cumva… cumva eterogene, rânji şi mai larg Tulkis. A fost un credincios pătimaş. Foarte religios. A fost un om mai apropiat, poate, de biserică decât de stat. Şi eu îi aduc cinstire lui Dumnezeu, fireşte, îşi atinse el fruntea cu vârfurile degetelor. Îl cinstesc pe marele şi sfântul Profet Khalul – o altă atingere a frunţii – dar îl slujesc…, iar ochii lui îi întâlni pe ai lui Glokta, îl slujesc doar pe Împărat.

Interesant.

– Mi-am închipuit că la voi biserica şi statul au un singur glas.

– Deseori aşa şi este, însă există printre noi unii care cred că

preoţii ar trebui să se ocupe doar de rugăciuni şi să lase buna guvernare pe seama Împăratului şi a sfetnicilor lui.

– Înţeleg. Şi ce anume are Împăratul să ne comunice?

– Marile dificultăţi întâmpinate la cucerirea cetăţii Dagoska au şocat poporul nostru. Preoţii ne convinseseră că această campanie va fi una uşoară pentru că Dumnezeu este cu noi, iar cauza noastră este una dreaptă şi aşa mai departe. Dumnezeu este mare, continuă solul ridicându-şi ochii în tavan, însă nu poate înlocui planurile bune. Împăratul doreşte pace.

Glokta nu spuse nimic câteva clipe. Apoi exclamă prefăcându-se uimit:

– Marele Uthman-ul-Dosht? Atotputernicul? Neîndurătorul? Vrea pace?

Solul nu se arătă deranjat de tonul ironic al Inchizitorului.

– Sunt convins că înţelegi foarte bine cât de folositoare poate fi reputaţia de om lipsit de scrupule. În primul şi în primul rând, un mare conducător, mai ales conducătorul unei ţări atât de întinse şi diverse cum este Gurkhul, trebuie să fie temut. Desigur că şi-ar dori să fie iubit, însă acesta este un lux pe care nu şi-l poate permite. Teama este esenţială. Indiferent ce ai auzit, Uthman nu este nici om al păcii, nici al războiului. El este un om al… cum spuneţi voi? Al necesităţii. Este un om al uneltei potrivite la momentul potrivit.

– Foarte prudent din partea lui, murmură Glokta.

– Acum este vorba de pace. Îndurare. Compromis. Acestea sunt uneltele care-i convin scopurilor lui, chiar dacă nu convin scopurilor… altora, spuse solul atingându-şi din nou fruntea. Şi m-a trimis pe mine ca să aflu dacă vă convin şi vouă.

– Măi, măi, măi. Atotputernicul Uthman-ul-Dosht vorbeşte despre îndurare şi ne oferă pacea. Trăim timpuri stranii, nu ţi se pare, Tulkis? Au învăţat gurkienii cum să-şi iubească duşmanii? Sau, pur şi simplu, le este frică de ei?

– Nu trebuie să-ţi iubeşti duşmanul şi nici să-ţi fie frică de el pentru a dori pacea. Nu trebuie decât să te iubeşti pe tine însuţi.

– Aşa crezi?

– Chiar aşa. Mi-am pierdut doi fii în războaiele dintre popoarele noastre. Unul la Ulrioch, în ultimul război. Era preot şi a ars în templul lui. Celălalt a murit de curând, în asediul asupra Dagoskăi. A condus atacul după ce a fost făcută prima breşă în fortificaţiile voastre.

Glokta se încruntă şi îşi trosni gâtul. *Grindina de săgeţi trase*

de arbalete, siluete micuţe, prăbuşindu-se printre dărâmături.

– A fost un atac curajos.

– Războiul este crud mai ales cu cei bravi.

– Aşa este. Îmi pare rău de pierderile suferite. *Deşi nu-mi pare deloc.*

– Îţi mulţumesc pentru condoleanţele tale sincere. Dumnezeu a considerat de cuviinţă să mă binecuvânteze cu încă alţi trei fii, dar golurile lăsate de aceşti doi copii nu se vor umple niciodată. E ca şi cum mi-aş fi pierdut bucăţi din trupul meu. De aceea cred că pot înţelege câte ceva din pierderea pe care ai suferit-o şi tu în acelaşi război. Îmi pare rău şi mie pentru pierderile tale.

– Eşti foarte amabil.

– Suntem conducători. Războiul izbucneşte atunci când noi eşuăm în ceea ce facem. Sau dacă suntem împinşi spre eşec de cei nesăbuiţi şi neghiobi. Victoria este mai bună decât înfrângerea, însă… nu cu mult mai bună. Tocmai de aceea Împăratul oferă pacea, sperând că astfel se va pune capăt odată pentru totdeauna ostilităţilor dintre naţiunile noastre. Nu avem niciun interes să traversăm marea ca să ne războim cu voi, iar voi nu aveţi niciun interes să puneţi piciorul pe continentul kantic. Aşa că vă oferim pacea.

– Atâta tot?

– Atâta?

– Ce ar spune poporul nostru dacă v-am ceda pur şi simplu Dagoska, pentru care am plătit atât de mult în ultimul război?

– Să fim realişti. Încurcăturile în care aţi intrat în campania voastră din nord vă plasează într-o situaţie extrem de dezavantajoasă. Dagoska este pierdută. În locul vostru mi-aş scoate-o din minte. Oricum, pot aranja să primiţi douăsprezece cufere ca despăgubiri oferite de Împăratul meu Regelui tău. Cufere din abanos înmiresmat, ornate cu frunze din aur, purtate de sclavi precedaţi de funcţionari umili ai guvernului Împăratului.

– Şi ce anume ar conţine aceste cufere?

– Nimic.

Cei doi bărbaţi se priviră lung.

– În afară de mândrie. Poţi spune ce vrei. Că în ele se află o avere în aur gurkian, sau în bijuterii kantice, sau tămâie de dincolo de deşert. Că în ele se află o avere mai mare decât valoarea cetăţii. Poate că ar domoli mânia poporului tău.

Glokta trase iute aer în piept.

– Pace. Şi nişte lăzi goale.

Piciorul stâng îi amorţise sub masă şi se strâmbă de durere când şi-l mişcă ridicându-se din scaun. Şuieră printre gingii:

– Voi transmite oferta voastră mai-marilor mei.

Era pe punctul de a se întoarce cu spatele la sol, când Tulkis îi întinse mâna. Glokta se uită la ea câteva clipe. *Ei şi, ce rău mi-ar putea face?* Apoi strânse mâna gurkianului.

– Sper că îi vei putea convinge, spuse solul.

Şi eu sper.

Spre marginea lumii

În dimineaţa celei de-a noua zile în munţi, Logen văzu marea. Se târî până la marginea stâncii, julindu-şi pielea şi acolo unde încă mai rămăsese intactă, şi iat-o. Cărarea cobora brusc într-un ţinut plat aflat mult mai jos de el. Iar dincolo era linia strălucitoare a orizontului. Aproape că îi putea simţi mirosul, zvâcul acela sărat din aer inspirat cu fiecare răsuflare. Ar fi zâmbit cu gura până la urechi dacă nu i-ar fi adus aminte atât de mult de casă.

– Marea, şopti el.

– Oceanul, îl corectă Bayaz.

– Am traversat continentul vestic din ţărm în ţărm, spuse Picior-Lung, cu rânjet din ureche în ureche. Suntem aproape.

Până la amiază au fost şi mai aproape. Poteca se lăţise devenind o alee noroioasă, divizată de tufe stufoase, ca nişte garduri vii. Pretutindeni se zăreau bolovani desţeleniţi, dar şi petice de pajişte verde, cu iarbă bogată, sau cu lăstari, sau unduind în adierea vântului culturile insipide de toamnă. Logen nu se pricepea mai deloc la agricultură, dar până şi pentru el era limpede că terenul acela era lucrat. De curând, chiar.

– Ce oameni ar putea să trăiască atât de departe? şopti Luthar, privind bănuitor la câmpul neîngrijit.

– Descendenţii pionierilor de demult. Au rămas aici, singuri, după prăbuşirea Imperiului. Şi, de bine, de rău, au reuşit să-şi facă o viaţă.

– Aţi auzit? şuieră Ferro, cu ochii îngustaţi, cu mâna scotocind în tolbă după o săgeată.

Logen ridică fruntea, ascultând cu atenţie. O bufnitură, venită ca de la mare depărtare, apoi o voce, subţiată de vânt. Apucă mânerul sabiei şi se ghemui la pământ. Se târî până la una dintre tufe şi se uită peste ea, cu Ferro alături.

Doi bărbaţi aveau treabă cu o bucată din trunchiul unui copac în mijlocul câmpului arat. Unul îl cioplea cu un topor, celălalt îl păzea, cu mâinile în şolduri. Lui Logen i se uscă gura. Cei doi nu păreau a prezenta nicio ameninţare, însă aparenţele erau cel mai adesea înşelătoare. Trecuse multă vreme de când nu se mai întâlniseră cu vreo fiinţă care să nu vrea să-i omoare.

– Liniştiţi-vă, le şopti Bayaz. Nu este niciun pericol.

Ferro îi aruncă o privire furioasă.

– Ai mai spus asta şi înainte.

– Nu omorâţi pe nimeni până nu vă spun eu, îşi şuieră Magul ordinul, apoi strigă spre cei doi într-o limbă pe care Logen n-o cunoştea şi le făcu semne paşnice cu mâna.

Cei doi bărbaţi tresăriră speriaţi şi priviră în jur cu gurile căscate a mirare. Bayaz strigă din nou. Fermierii se uitară unul la celălalt, îşi lăsară uneltele jos şi se îndreptară spre micul grup cu pas agale.

Se opriră la câţiva paşi distanţă de călători. Erau urâţi, chiar şi după standardele lui Logen – scunzi şi îndesaţi, cu trăsături brute, îmbrăcaţi cu haine fără de culoare, peticite şi murdare. Se holbau temători la cei şase străini, mai ales la armele lor, de parcă nu mai văzuseră oameni sau arme până atunci.

Bayaz le vorbi pe ton prietenos, surâzând, dând din mâini, arătând spre ocean. Unul dădu din cap, răspunse, ridică din umeri şi arătă spre potecă. Apoi se strecură prin gardul viu, trecând din câmp pe drum. Sau, mai bine spus, de pe pământ moale pe noroi întărit. Le făcu semn să îl urmeze, în vreme ce tovarăşul lui îi privea cu neîncredere din cealaltă parte a tufelor.

– Ne va duce la Cawneil, zise Bayaz.

– La cine? strigă Logen, dar Magul nu-i răspunse.

Pornise deja după ţăran spre apus.

Amurg apăsător sub un cer ca de plumb. Iar ei îşi târşâiau picioarele printr-un oraş pustiu, în urma călăuzei lor posace. Individ extrem de pocit, îşi spuse Jezal, dar nu era mai puţin adevărat că nu întâlnise niciodată un ţăran care să fie vreo frumuseţe. Şi îşi închipuia că aşa trebuie să fie în întreaga lume. Străzile erau goale şi colbuite, pline cu buruieni şi gunoaie. Majoritatea caselor erau abandonate, acoperite cu muşchi şi plante agăţătoare. Iar cele câteva care dădeau semne că ar fi încă locuite erau, în ansamblu, cam în aceeaşi stare mizeră.

– S-ar părea că şi aici s-a stins strălucirea trecutului, spuse dezamăgit Picior-Lung. Presupunând că ar fi existat vreo asemenea strălucire.

Bayaz dădu din cap.

– În timpurile pe care le trăim, gloria se găseşte în cantităţi insuficiente.

În faţa caselor neîngrijite se deschidea o piaţă mare. Pe margini, un grădinar de mult uitat sădise plante ornamentale,

însă iarba era acum uscată, locul florilor fusese luat de buruieni, iar copacii îşi înălţau ghearele uscate spre plumbul cerului. Din această descompunere lentă se înălţa o clădire uriaşă şi ciudată, sau, mai bine spus, se înălţa un talmeş-balmeş de clădiri de forme şi stiluri nedefinite. Trei turnuri înalte şi conice, unite la bază, dar despărţite spre vârf. Acoperişul unuia dintre ele căzuse de multă vreme, dezvăluind vederii grinzile golaşe.

– O bibliotecă…, şopti Logen ca pentru sine.

Jezal nu prea era de acord.

– Ei, na?

– Marea Bibliotecă de Vest, spuse Bayaz în vreme ce traversau piaţa dărăpănată. Aici am făcut primii mei paşi şovăielnici într-ale cunoaşterii. Aici stăpânul meu m-a învăţat Prima Lege. Iar şi iar m-a învăţat, până când am fost în stare s-o declam fără greşeală în toate limbile cunoscute. Acesta a fost un loc al studiului, al miracolelor şi al frumuseţii copleşitoare.

Picior-Lung îşi supse dinţii.

– Timpul nu a fost bun cu locul ăsta.

– Timpul nu este bun niciodată.

Călăuza lor spuse câteva cuvinte şi le arătă o uşă mare, cu vopseaua verde rău scorojită. Apoi se îndepărtă, tot uitându-se la ei peste umăr cu profundă neîncredere.

– În vremurile astea e tare greu să găseşti pe cineva care să te ajute, observă resemnat Întâiul dintre Magi urmărindu-l pe ţăran cu privirea. Apoi îşi ridică toiagul şi lovi de trei ori în uşă.

Urmă o tăcere prelungă.

– Bibliotecă? auzi Jezal întrebarea lui Ferro, evident neobişnuită cu acest cuvânt.

– Pentru cărţi, se auzi răspunsul lui Logen.

– Cărţi, pufni ea. Pierdere de vreme.

Din spatele uşii se auziră nişte zgomote slabe: venea cineva să deschidă, bombănind nervos. Acum zăvoarele scrâşniră, iar uşa se deschise scârţâind pe balamale. Un bărbat înaintat în vârstă şi mult aplecat de spate se holba uluit la ei, cu înjurătura rămasă nerostită pe buze. Într-o mână ţinea o lumânare aprinsă, care-i lumina unul dintre obrajii zbârciţi.

– Eu sunt Bayaz, Întâiul dintre Magi, şi am treabă cu Cawneil.

Slujitorul rămase în continuare cu gura ştirbă larg căscată şi ochii bulbucaţi. Jezal era aproape convins că în scurtă vreme va începe să i se scurgă saliva pe bărbie. Era limpede că nu aveau parte de prea mulţi oaspeţi pe aici.

Lumina slabă a lumânării nu putea dezvălui sala impozantă din spatele bătrânului. Mese din lemn masiv se cocoşau sub greutatea maldărelor de cărţi. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi până în întunericul mucegăit al tavanului. Umbrele pâlpâiau pe cotoarele volumelor legate în piele, de toate mărimile şi culorile, pe sulurile de pergament neglijent îngrămădite în piramide înclinate. Lumina lumânării scânteia pe poleiala din argint, pe ornamentele din aur, pe pietrele fără luciu incrustate în copertele tomurilor uriaşe. În mijlocul acestei imense cantităţi de erudiţie străveche se arcuia o scară lungă, cu balustrada lustruită de trecerea a mii şi mii de mâini, cu treptele tocite de trecerea a mii şi mii de paşi. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Când Jezal trecu peste prag, i se încurcă în păr o pânză monstruoasă de păianjen, lipicioasă şi scârboasă, iar tânărul se luptă din greu cu ea, strâmbându-se dezgustat.

– Stăpâna casei, hârâi servitorul cu un accent ciudat, s-a dus deja la culcare.

– Scoal-o, atunci, se răţoi la el Bayaz. Se face târziu şi mă grăbesc. Nu avem timp de…

– Măi, măi, măi.

O femeie se afla în capul scării.

– Într-adevăr se face târziu, căci îmi bat iubiţii vechi la poartă.

Voce pătrunzătoare, dulce ca melasa. Femeia începu să coboare treptele, dar foarte încet, exagerat de încet, mângâind cu unghiile-i lungi balustrada arcuită. Părea de vârstă mijlocie: înaltă, slabă, graţioasă, cu un obraz acoperit în întregime de părul lung şi negru.

– Soră. Avem probleme importante de discutat.

– Ah, nu mai spune?

Ochiul pe care Jezal îl vedea era mare, negru, uşor congestionat de plâns. Învălui grupul de călători cu o privire melancolică, leneşă, aproape adormită.

– Ce plictiseală crâncenă.

– Sunt foarte obosit, Cawneil. Şi n-am chef de jocurile tale.

– Cu toţii suntem foarte obosiţi, Bayaz. Cu toţii suntem înfiorător de obosiţi.

Pluti până la piciorul scării şi peste podeaua neregulată înspre ei, cu un oftat prelung şi teatral.

– A fost o vreme când îţi plăcea să te joci. Jucai jocurile mele zile în şir, din câte îmi aduc eu aminte.

– Asta s-a întâmplat demult. Lucrurile se schimbă.

Chipul femeii se strâmbă de furie neaşteptată şi înfricoşătoare.

– Lucrurile putrezesc, vrei să spui! Cu toate acestea, iar vocea i se îmblânzi din nou până la şoaptă, în calitatea noastră de ultimi rămaşi ai Ordinului Magilor, ar trebui măcar să încercăm să fim politicoşi. Haide, frate al meu, prieten al meu, scumpul meu, nu ai de ce să te grăbeşti. Se face târziu, iar voi aveţi timp să vă spălaţi de colbul de pe drum, să vă aruncaţi zdrenţele astea împuţite de pe voi şi să vă îmbrăcaţi frumos pentru cină. Vom discuta la masă, aşa cum obişnuiesc persoanele civilizate. Atât de rar se întâmplă să mă mai bucur de oaspeţi.

Trecu pe lângă Logen, măsurându-l admirativ din cap până în picioare.

– Şi mi-ai adus oaspeţi atât de robuşti.

Zăbovi cu privirea asupra lui Ferro.

– Oaspeţi atât de exotici.

Mângâie cu un deget obrazul lui Jezal.

– Oaspeţi atât de drăgălaşi!

Jezal înlemni de jenă, neştiind cum să răspundă unui asemenea gest nelalocul lui. De aproape, părul ei cel negru era alb la rădăcină, semn că şi-l vopsise. Pielea cea netedă era, de fapt, ridată şi o idee cam prea galbenă, semn că şi-o pudrase din belşug. Rochia cea albă era murdărită pe poale şi avea o pată vizibilă pe una dintre mâneci. Părea la fel de bătrână ca Bayaz, sau poate mai bătrână.

Se uită în colţul unde se retrăsese Quai şi se încruntă.

– Nu sunt însă prea sigură ce fel de oaspete este acela… dar sunteţi cu toţii bineveniţi la Marea Bibliotecă de Vest. Bine aţi venit…

Cu briciul în mână, Jezal se privi uluit în oglindă.

Cu doar câteva clipe în urmă se gândise la călătoria care se apropia acum de final, felicitându-se pentru cât de multe învăţase. Toleranţă şi înţelegere, curaj şi sacrificiu de sine. Pentru cât de mult se maturizase. Pentru cât de mult se schimbase. Dar felicitările nu-şi mai aveau locul. Poate că oglinda era una foarte veche, iar imaginea lui reflectată era întunecată şi deformată, dar nu era nicio îndoială că faţa lui era complet distrusă.

Dispăruse simetria încântătoare a trăsăturilor. Maxilarul lui, odinioară perfect, o cotise acum spre stânga, bărbia lui, bărbia

lui cea nobilă, se strâmbase. Cicatricea care începea de pe buza superioară ca o dungă aproape estompată se bifurca scobind adânc buza inferioară, trăgând-o în jos şi conferindu-i astfel feţei sale un aspect răutăcios şi batjocoritor.

Iar el nu avea ce face. Dacă încerca să zâmbească era încă şi mai rău, căci îşi dezvelea găurile urâte dintre dinţi, mult mai potrivite unui luptător de bâlci sau unui tâlhar decât unui ofiţer din Oastea Regelui. Singura veste bună era că foarte probabil urma să moară pe drumul de întoarcere, şi niciuna din vechile lui cunoştinţe nu avea să-l vadă într-aşa hal de desfigurat. Slabă consolare, ce să-ţi spun!

O singură lacrimă pleoscăi în ligheanul din faţa lui.

Înghiţi nodul plin cu lacrimi din gât, inspiră adânc, ca în faţa unei mari primejdii, şi îşi şterse obrazul ud. Apoi îşi ridică falca aceea nouă şi străină şi strânse hotărât briciul. Răul fusese făcut şi nu mai era cale întoarsă acum. Poate că era mai urât, dar cu siguranţă că era un om mai bun şi, aşa cum ar fi spus Logen, era încă în viaţă. Mânuind atent briciul, îşi îndepărtă ţepii răzleţi de pe obraji, de lângă urechi, de pe gât. Însă nu se atinse de firele de păr de pe bărbie şi din jurul gurii. I se părea că arată bine cu barbă, îşi spuse, ştergând briciul. Sau, măcar îi mai ascundea chipul pocit.

Îşi puse hainele pe care le primise. O cămaşă cu miros puternic de mucegai şi o pereche de pantaloni bufanţi cu o croială ridicol de demodată. Când fu gata pentru cină se mai privi o dată în oglindă şi aproape că izbucni în râs la vederea imaginii sale deformate. Locuitorii lipsiţi de griji din Agriont nu l-ar fi recunoscut. Nici vorbă că şi el abia dacă se recunoştea.

Cina nu se ridică deloc la nivelul speranţelor lui Jezal. Argintăria era murdară şi fără luciu, farfuriile uzate şi crăpate, masa însăşi era şchioapă şi înclinată, dând senzaţia că toată mâncarea se va duce la vale şi va cădea pe podeaua murdară. Felurile erau aduse de acelaşi servitor cu paşi târşâiţi, care nu se grăbea acum mai mult decât o făcuse când le deschisese uşa. Prin urmare, fiecare fel de mâncare venea la masă mai rece şi mai sleit decât cel de dinainte. Mai întâi au mâncat o supă vâscoasă incredibil de lipsită de gust. Apoi o bucată de peşte atât de prăjit, că nu mai rămăsese din el decât cenuşa. Apoi o felie de carne atât de crudă că părea aproape vie.

Bayaz şi Cawneil mâncau în tăcere ca de piatră, uitându-se din când în când unul la celălalt peste masă într-un fel parcă

menit să taie celorlalţi orice chef. Quai ciugulea din farfurie, cu ochii aţintiţi la cei doi Magi. Picior-Lung se năpustea cu multă poftă asupra fiecărui fel de mâncare, zâmbind celorlalţi de parcă şi ei s-ar fi simţit la fel de bine ca şi el. Logen, încruntat şi foarte concentrat, îşi ţinea furculiţa în pumn împlântând-o neştiutor în farfurie, de parcă mâncarea din faţă ar fi fost vreun shanka enervant, şi vârându-şi din când în când în mâncare mânecile bufante ale tunicii mult prea strâmte. Jezal era sigur că, nici dacă şi-ar fi dorit, Ferro nu ar fi ştiut să mânuiască tacâmurile cu oarece dexteritate, însă ea preferase să mănânce cu mâinile, uitându-se duşmănos la oricine îi întâlnea privirea, ca şi cum ar fi vrut să-l provoace să îi spună că nu se cădea să se comporte astfel. Purta aceleaşi haine murdare pe care nu şi le mai dăduse jos în ultima săptămână, iar Jezal se întrebă dacă i se oferise şi ei o rochie pe care să o îmbrace la cină. Aproape se înecă numai la imaginea pe care i-o aduse gândul acesta.

Nici mâncarea, nici compania, nici ambianţa nu erau pe placul lui Jezal. Însă realitatea era că rămăseseră fără hrană cu câteva zile în urmă, iar de atunci mâncaseră doar câteva rădăcini calcaroase scoase de Logen din pământ, şase ouă micuţe furate de Ferro dintr-un cuib şi câteva fructe sălbatice înfiorător de amare culese la întâmplare de Picior-Lung. Tânărul şi-ar fi dorit din tot sufletul să mănânce tot din farfurie. Dar, încercând să taie bucata de carne plină de zgârciuri tari, se întrebă dacă într-adevăr ar fi fost o alegere înţeleaptă.

– Mai pluteşte corabia? mârâi Bayaz.

Toţi îşi ridicară ochii din farfurii. Acestea erau primele cuvinte rostite de la începutul mesei.

Ochiul negru al lui Cowneil îl privi cu răceală.

– Te referi la corabia cu care Juvens şi fraţii lui au ajuns la Shabulyan?

– La care alta m-aş putea referi?

– În acest caz, răspunsul este nu. Nu mai e în stare să navigheze. Acum stă ancorată în vechiul doc, plină de putregai verde. Dar fii pe pace. Am construit o alta, iar atunci când şi aceasta a putrezit, am construit încă una. Ultima corabie, ancorată la ţărm, e acoperită de alge şi scoici, dar i-am păstrat echipajul şi are provizii din belşug. Nu mi-am uitat promisiunea făcută stăpânului nostru. Mi-am îndeplinit obligaţiile.

Sprâncenele lui Bayaz se îmbinară într-o încruntătură furioasă.

– Adică vrei să spui că eu nu mi le-am îndeplinit?

– Nu am spus asta. Dacă ţi se pare că auzi vreun reproş, acela vine din propria ta vină, nu din acuzaţiile mele. Nu sunt de partea nimănui, ştii asta. Niciodată n-am fost de partea nimănui.

– Vorbeşti de parcă lenea ar fi cea mai mare virtute, mormăi Întâiul dintre Magi.

– Chiar este, atunci când a acţiona înseamnă a lua parte la ciorovăielile voastre. Uiţi, Bayaz, că am văzut toată povestea asta de nenumărate ori şi mi se pare teribil de agasantă. Istoria se repetă. Fratele se întoarce împotriva fratelui. Aşa cum s-a luptat Juvens cu Glustrod, aşa cum s-a luptat Kanedias cu Juvens, aşa se luptă acum Bayaz cu Khalul. Oameni mai mici într-o lume mai mare, cu la fel de multă ură şi fără îndurare. Se va sfârşi oare această rivalitate sordidă precum s-au sfârşit celelalte? Sau mai rău?

Bayaz pufni pe nas.

– Să nu ne prefacem că ţi-ar păsa atât de mult încât să te scoli din pat pentru noi.

– Nu, nu îmi pasă. Recunosc de bunăvoie. Niciodată nu am semănat cu tine sau cu Khalul şi nici cu Zacharus sau Yulwei. Ambiţia mea nu este nemărginită ca a voastră, şi aroganţa mea nu este nici ea fără fund.

– Nu, aşa este, spuse Bayaz sugându-şi dezgustat gingiile şi aruncându-şi furculiţa în farfurie. Frivolitatea ta este fără margini şi indolenţa ta nu are fund.

– Şi năravurile şi calităţile mele sunt mărunte. Niciodată nu m-a interesat să refac lumea după planurile mele măreţe. Sunt mulţumită cu lumea asta aşa cum este ea, aşa că sunt un pitic printre giganţi.

Îi privi oaspeţii pe rând.

– Însă piticii nu se lasă striviţi de tălpile nimănui.

Jezal îi surprinse privirea iscoditoare oprită asupra lui şi îşi redirecţionă atenţia asupra bucăţii de carne asemănătoare cauciucului.

– Este lungă lista cu cei pe care i-ai călcat în picioare în goană după îndeplinirea ambiţiilor tale, nu-i aşa, dragostea mea?

Jezal începu să simtă apăsarea furiei lui Bayaz.

– Nu este nevoie să vorbeşti în cimilituri, soră, mârâi bătrânul. Înţeleg ce vrei să spui.

– O, am uitat. Îţi place vorba directă şi nu poţi să suferi înşelăciunea. Mi-ai spus asta imediat după ce mi-ai spus că n-ai

să mă părăseşti niciodată şi chiar înainte de a pleca de lângă mine ca să-ţi găseşti pe alta.

– N-a fost alegerea mea. Mă nedreptăţeşti, Cowneil.

– *Eu* te nedreptăţesc *pe tine?* şuieră ea, iar acum mânia ei îl apăsa pe Jezal din partea opusă. Cum te nedreptăţesc, frate? Oare nu ai plecat? Oare nu ţi-ai găsit pe alta? Oare nu ai furat tu de la Creator, mai întâi secretele, apoi fiica?

Jezal se foi în scaun şi îşi vârî capul între umeri, simţindu-se ca o nucă prinsă în cleşte.

– O chema Tolomei. Ţi-o mai aduci aminte?

Căutătura cruntă a lui Bayaz deveni şi mai glaciară.

– Am greşit şi încă mai plătesc pentru greşelile mele. În fiecare zi mă gândesc la ea.

– Cât de insuportabil de nobil eşti! râse batjocoritor Cowneil. Sunt convinsă că ar leşina de emoţie dacă te-ar putea auzi! Şi eu mă gândesc din când în când la ziua aceea. Ziua care a pus capăt Timpurilor Străvechi. Când ne-am strâns în faţa Casei Creatorului setoşi de răzbunare. Cum ne-am folosit toată Arta şi întreaga furie şi n-am reuşit nici măcar să facem o zgârietură în porţi. Cum i-ai şoptit lui Tolomei în miez de noapte şi ai implorat-o să te lase să intri.

Cowneil îşi apăsă mâinile veştejite pe piept.

– Şi cât de tandre au fost cuvintele pe care le-ai folosit. Cuvinte pe care nici nu bănuiam că le cunoşti. Până şi o scorpie ca mine a fost emoţionată. Cum te-ar fi putut refuza o fiinţă nevinovată ca Tolomei, fie că era vorba să-ţi deschidă porţile tatălui ei, fie că trebuia să-şi deschidă picioarele în faţa ta? Şi, spune-mi, frate, cum ai răsplătit-o pentru sacrificiul ei? Pentru că te-a ajutat, pentru că a avut încredere în tine, pentru că te-a iubit? Ce dramatică trebuie să fi fost scena! Voi trei, pe acoperiş. O tânără naivă, tatăl ei gelos şi iubitul ei secret.

Scoase un hohot amar de râs.

– Asta n-a fost niciodată o reţetă de succes, dar rareori a avut un final atât de nefericit ca al vostru. Şi tatăl, şi fiica. Iar drumul de pe acoperiş până jos era unul foarte lung.

– Kanedias nu avea strop de milă, mârâi Bayaz, nici măcar pentru propriu-i copil. Şi-a aruncat fiica de pe acoperiş chiar în faţa mea. Apoi ne-am luptat, iar eu l-am azvârlit în flăcări. Şi l-am răzbunat pe stăpânul nostru.

– O, minunat! exclamă Cowneil bătând din palme cu falsă încântare. Finalurile fericite sunt pe placul tuturor! Mai spune-mi

ceva. Ce anume te-a făcut s-o plângi atât de mult pe Tolomei, când eu însămi nu am reuşit niciodată să te fac să verşi vreo lacrimă? Ia spune-mi, frate, ţi-ai dat cumva seama că îţi plac neprihănitele?

Bătu des din gene cu afectare ironică, expresie stranie şi nepotrivită pe chipul ei bătrân.

– Sau inocenţa? Virtutea cea mai pasageră şi mai lipsită de valoare dintre toate? Virtutea cu care eu nu m-am combinat niciodată.

– Soră a mea, poate că este unicul lucru cu care nu te-ai combinat vreodată.

– O, superb, vechea mea dragoste, foarte bine. Mai presus de orice mi-a plăcut întotdeauna mintea ta cea ageră. Desigur, Khalul a fost un amant mai priceput, dar niciodată nu a avut pasiunea ta, nici cutezanţa ta.

Străpunse bucata de carne cu furculiţa, cu un gest plin de ranchiună.

– Să te apuci să călătoreşti până la Marginea Lumii la vârsta ta? Ca să furi acel lucru pe care stăpânul ne-a interzis să-l atingem? Ăsta da curaj.

Bayaz se strâmbă dispreţuitor.

– Ce ştii tu despre curaj ca să vorbeşti aşa? Tocmai tu, care n-ai iubit pe nimeni în afară de tine însăţi în toţi aceşti ani foarte lungi? Tu, care nu ţi-ai asumat niciodată vreun risc şi care nu ai dăruit nimic şi nu ai construit nimic? Tu, care ai lăsat pradă putregaiului toate darurile pe care ţi le-a făcut stăpânul nostru? Lasă-ţi poveştile în ţărână, soră a mea, acolo unde le este locul. Nimănui nu-i pasă, cu atât mai puţin mie.

Cei doi Magi se priviră cu ură într-o tăcere ca de gheaţă, într-o atmosferă încărcată de clocotul furiei lor. Scaunul lui Nouădegete scârţâi uşor când acesta şi-l trase precaut mai departe de masă. Vizavi de el, Ferro se uita în jur cu neîncredere absolută. Malacus Quai îşi dezvelise dinţii, cu ochii fioroşi aţintiţi asupra maestrului său. Jezal îşi ţinea respiraţia, neputând face altceva decât să spere că această dispută de neînţeles pentru el nu se va sfârşi prin incendierea cuiva. Mai ales nu a lui.

– Ei, îndrăzni fratele Picior-Lung, eu unul aş dori să mulţumesc gazdei noastre pentru această masă excelentă…

Cei doi Magi îl fixară cu priviri necruţătoare.

– Acum, că suntem aproape de… de destinaţia noastră… finală… hm…

Navigatorul înghiţi în sec şi îşi coborî ochii în farfurie.
– Nu contează.

În pielea goală, şi mereu încruntată, Ferro îşi trăsese un picior la piept şi îşi zgândărea o crustă de pe genunchi.

Privi nemulţumită la pereţii groşi ai încăperii, închipuindu-şi uriaşa greutate a pietrei vechi din jurul ei. Îşi aminti cum se uitase la fel la pereţii celulei ei din palatul lui Uthman şi cum se ridica cu greu ca să ajungă la ferestruica de lângă tavan. Îşi aminti razele soarelui pe chipul ei şi visurile de libertate. Îşi aminti cum o rodea fierul cătuşei de la gleznă, şi lanţul cel lung şi subţire, mult mai solid decât lăsa impresia, îşi aminti cum se luptase cu el, cum încercase să-l roadă cu dinţii, cum îşi trăsese piciorul până reuşise să-şi dea sângele. Ura pereţii. Întotdeauna i se păruseră a fi fălcile unei capcane.

Ferro se uită urât la pat. Ura paturile şi canapelele şi pernele. Lucrurile moi te înmuiau, iar ea nu avea nevoie de aşa ceva. Îşi aminti de un pat moale pe care zăcuse în întuneric în primii ei ani de sclavie. Pe vremea când era doar o copilă, şi era micuţă, şi era slabă. Îşi aminti cum zăcuse în întuneric şi plânsese în hohote înfricoşată de singurătate. Ferro scormoni cu furie, până la sânge, zgaiba de pe genunchi. Ura copilul acela neputincios şi prost care se lăsase prins în capcană. Detesta această amintire.

Se uită cu şi mai mare nemulţumire la Nouădegete, care dormea pe spate cu aşternuturile mototolite şi adunate în jurul lui, cu capul dat pe spate, gura deschisă, ochii închişi, respirând uşor pe nas. Dormea ca un copil. De ce se culcase cu el? Şi de ce continua să o facă? N-ar fi trebuit niciodată să se atingă de el. N-ar fi trebuit niciodată să-i vorbească. Nu avea nevoie de el, de prostul ăsta alb, uriaş şi urât.

Nu avea nevoie de nimeni.

Ferro îşi tot spunea cât de mult urăşte toate lucrurile astea, îşi spunea că ura nu i se va ostoi niciodată. Însă, oricât de mult strângea din buze şi se încrunta şi îşi zgândărea coaja rănilor, îi era greu să simtă la fel ca înainte. Se uită la pat, la lemnul negru care lucea în scânteierea jăraticului din cămin, la mişcarea umbrelor pe aşternuturile mototolite. Cui i-ar păsa dacă s-ar culca aici, nu pe salteaua rece din camera ei? Patul nu-i era duşman. Aşa că se sculă de pe scaun, traversă tiptil încăperea şi se strecură în pat, cu spatele la Nouădegete, cu grijă să nu-l trezească. Nu de dragul lui, fireşte.

N-avea chef să se justifice.

Zvâcni din umeri şi se trase mai aproape de căldura bărbatului. Îl auzi cum mormăie în somn, îl simţi cum se mişcă. Se încordă, pregătită să sară din pat, ţinându-şi răsuflarea. Braţul lui o cuprinse şi îi murmură ceva în ureche, fragmente de cuvinte venite din somn. Îi simţea respiraţia fierbinte pe gât.

Iar trupul lui masiv, lipit de spatele ei, nu o mai făcu să se simtă prinsă în capcană. Greutatea mâinii lui albe pe pieptul ei, greutatea braţului lui în jurul mijlocului ei… erau senzaţii aproape plăcute. Şi se încruntă din nou.

Nimic bun nu avea cum să dureze prea mult.

Aşa că îl apucă de mână, îi mângâie ciotul degetului lipsă, îşi împleti degetele cu ale lui şi îşi închipui că este în siguranţă şi că este împlinită. Ce rău făcea dacă îşi închipuia asta? Strânse mai tare la piept mâna bărbatului.

Pentru că ştia că nu va dura prea mult.

Înaintea furtunii

– Bun venit, domnilor. Domnule general Poulder, domnule general Kroy. Bethod s-a retras până la Şuvoiul Alb şi este greu de crezut că va mai găsi vreun teren bun pe care să ne înfrunte.

Burr răsuflă energic, îmbrăţişând întreaga adunare cu o privire gravă.

– Cred că lupta va avea loc mâine.

– Bravo! strigă Poulder, plesnindu-se peste picior cu mult aplomb.

– Oamenii mei sunt pregătiţi, murmură Kroy ridicându-şi bărbia cu doi centimetri, cât îi permitea regulamentul.

Cei doi generali, împreună cu membrii din conducerea trupelor lor, se priviră duşmănos, fiecare încercând să întreacă entuziasmul războinic al rivalului său. West simţi că-i vine să strâmbe din nas. Nici două găşti de copii din curtea şcolii nu s-ar fi purtat cu mai puţină maturitate.

Burr ridică din sprâncene şi se întoarse la hărţile lui.

– Din fericire pentru noi, arhitecţii care au ridicat fortăreaţa de la Dunbrec au studiat şi terenul din jur. Avem norocul să fim în posesia unor hărţi extrem de amănunţite. În plus, un grup de nordici, care au trecut de curând de partea noastră, ne pot furniza informaţii detaliate despre forţele, poziţia şi intenţiile lui Bethod.

– De ce am da crezare unei haite de javre nordice, mârâi dispreţuitor generalul Kroy, când nu manifestă loialitate nici măcar faţă de propriul lor rege?

– Permiteţi-mi, domnule, intonă West, dacă prinţul Ladisla ar fi fost dispus să-i asculte, atunci poate că ar mai fi fost alături de noi. Împreună cu divizia lui.

Generalul Poulder chicoti vesel, dimpreună cu oamenii săi. Evident că generalul Kroy nu părea la fel de amuzat. Îi aruncă lui West o privire asasină, la care tânărul răspunse cu o expresie impenetrabilă.

Burr îşi drese vocea şi se avântă mai departe:

– Bethod a cucerit fortăreaţa Dunbrec, spuse lovind cu vârful băţului indicator în hexagonul negru de pe hartă. Iar aceasta este astfel poziţionată încât acoperă unicul drum important care vine din Englia, la întâlnirea cu Şuvoiul Alb, graniţa noastră de

nord. Drumul se apropie de fortăreaţă dinspre vest şi se îndreaptă spre est printr-o vale largă cu malurile împădurite. Cea mai mare parte a trupelor lui Bethod şi-a ridicat tabăra lângă fortăreaţă, dar el intenţionează să lanseze un atac la vest de drum, de îndată ce ne vom arăta vederii.

Indicatorul lui Burr izbi cu putere linia întunecată, şfichiuind hârtia groasă a hărţii.

– Valea prin care trece râul este goală, cu excepţia unor tufe de orz sălbatic şi bolovani desţeleniţi, oferindu-i din belşug spaţiu pentru manevre.

Se întoarse spre ofiţeri, cu băţul strâns în pumn, şi se sprijini cu mâinile de masa din faţă.

– Vreau să-i cădem în cursă. Sau, mai bine spus... să-i dăm senzaţia asta. Generale Kroy?

Kroy îşi dezlipi privirea furibundă de pe chipul lui West şi răspunse posomorât:

– Da, Lord Mareşal?

– Divizia ta urmează să se desfăşoare peste drum, de unde va înainta pas cu pas spre fortăreaţă, încurajându-l astfel pe Bethod să-şi lanseze atacul. Pas cu pas, spun, fără gesturi nesăbuite şi eroisme ieftine. Între timp, divizia generalului Poulder va fi trecut printre copacii de pe creasta nordică de aici – băţul indicator lovi pata verde de pe hartă – ajungând chiar în faţa poziţiei generalului Kroy.

– Chiar *în faţa* poziţiei generalului Kroy, rânji Poulder, de parcă i se făcuse vreo favoare specială.

Kroy se îmbufnă scârbit.

– *Chiar* în faţă, da, continuă Burr. Când trupele lui Bethod vor fi ocupate în vale, misiunea voastră este să le atacaţi de sus şi să loviţi în flanc. Este extrem de important să aşteptaţi până când nordicii vor fi absolut toţi angajaţi în luptă, generale Poulder, pentru ca să-i putem încercui, să-i copleşim numeric, şi să-i nimicim dintr-un singur atac. Dacă le permitem să se retragă spre vadurile râului, fortăreaţa le va acoperi retragerea, iar noi nu vom putea să-i urmărim. Recucerirea fortăreţei Dunbrec ar dura luni întregi.

– Desigur, Lord Mareşal, exclamă generalul Poulder, divizia mea va aştepta până în ultimul moment, te asigur de asta!

Kroy pufni pe nas.

– Nici n-ar trebui să-ţi fie prea greu. Din câte ştiu, eşti maestru atunci când vine vorba să întârzii. N-ar mai fi deloc nevoie să ne

luptăm acum dacă i-ai fi interceptat pe nordici săptămâna trecută, în loc să le permiţi să treacă pe lângă tine!

Poulder se zbârli.

– Ţi-e uşor să vorbeşti când ai stat pe aripa dreaptă fără să faci nimic! E un noroc că n-au trecut noaptea! Ai fi confundat retragerea cu un atac şi ai fi fugit cu întreaga divizie din calea lor!

– Domnilor, vă rog! mugi Burr, izbind în masă cu băţul. Fiecare om va avea parte de luptă din plin, vă asigur de asta, iar dacă fiecare dintre noi îşi va face datoria, vom avea parte şi de glorie! Dacă vrem ca planul nostru să dea rezultate, trebuie să conlucrăm!

Râgâi şi îşi linse supărat buzele, în vreme ce cei doi generali şi oamenii lor se uitau cu ură unii la alţii. West ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost în joc viaţa oamenilor, inclusiv a lui.

– Generale Kroy, spuse Burr cu tonul unui părinte care vorbeşte cu un copil năbădăios. Doresc să fiu sigur că ţi-ai înţeles ordinele.

– Trebuie să-mi desfăşor divizia peste drum, şuieră Kroy, şi să avansez încet şi ordonat spre est, către Dunbrec, atrăgându-i în luptă pe Bethod şi pe sălbaticii lui.

– Aşa este. Generale Poulder?

– Trebuie să mă ascund cu divizia mea printre copaci, *chiar în faţa* regimentelor generalului Kroy, pentru ca, în ultimul moment, să atac lepădăturile nordice din flanc.

Burr schiţă un zâmbet.

– Corect.

– Excelent plan, Lord Mareşal, dacă îmi este permis a spune asta! se trase vesel Poulder de mustaţă. Fii sigur că eu şi calul meu îi vom face bucăţi. Bu-căţi!

– Mă tem că nu vei lua cavaleria cu tine, generale, spuse West pe ton impasibil. Pădurea este deasă, iar caii nu vor fi de niciun folos. Ba chiar le-ar putea da de veste nordicilor că te afli acolo. Nu ne putem asuma acest risc.

– Dar… cavaleria mea, murmură Poulder zdrobit de durere. Cele mai bune regimente ale mele!

– Vor rămâne aici, rosti West pe acelaşi ton, lângă cartierul general al mareşalului Burr, sub directa lui comandă, ca rezervă. Vom intra în luptă şi cu cavaleria, dacă situaţia o va cere.

De această dată fu nevoit să întâmpine furia lui Poulder cu o privire impenetrabilă, în vreme ce chipurile lui Kroy şi ale

ofiţerilor lui se lăbărţară în zâmbete acre.

– Nu prea cred…, şuieră Poulder.

Burr nu-l lăsă să continue.

– Aceasta este hotărârea pe care am luat-o. Mai este un lucru de care trebuie să ţineţi cont. Sunt zvonuri care spun că Bethod a chemat întăriri. Nişte primitivi ciudaţi de dincolo de munţi. Staţi cu ochii căscaţi şi cu flancurile bine apărate. Vă voi da mâine de ştire când va fi momentul să lovim. Cel mai probabil înainte de prima geană de lumină. Asta a fost tot.

– Putem trage nădejde că vor face ce li s-a spus? şopti West urmărind cu privirea cele două grupuri care se scurgeau afară din cort.

– Ce altceva am putea face?

Mareşalul se aruncă într-un scaun şi îşi propti mâinile pe abdomen, privind morocănos la hartă.

– Eu nu mi-aş face atâtea griji. Kroy nu are altă opţiune decât să coboare în vale şi să se lupte.

– Dar Poulder? Îl cred în stare să găsească o altă scuză pentru a rămâne la adăpostul pădurii.

Lordul Mareşal scutură din cap rânjind.

– Şi să-l lase pe Kroy singur să se lupte? Dacă îi învinge pe nordici de unul singur şi îşi arogă toate meritele? Nu. Poulder n-ar risca asta. Planul nostru îl obligă să colaboreze.

Se întrerupse şi îşi ridică ochii la West.

– Iar tu ai face bine să-i tratezi pe amândoi cu ceva mai mult respect.

– Credeţi că merită, domnule?

– Sigur că nu. Dar dacă, să zicem, se întâmplă să pierdem mâine, mai mult ca sigur că unul dintre ei îmi va lua locul. Ce se va alege de tine în cazul ăsta?

West se strâmbă.

– Voi fi distrus, domnule. Dar nu voi reuşi să împiedic asta dacă voi începe să fiu politicos de acum înainte. Ei mă detestă pentru ceea ce reprezint, nu pentru ce-mi iese pe gură. Aşa că-i mai bine să spun ce vreau atâta vreme cât mai pot.

– Cred că ai dreptate. Sunt cumplit de enervanţi amândoi, dar măcar le putem anticipa tâmpeniile. Pe mine Bethod mă îngrijorează. Oare va face ce vrem noi să facă?

Burr râgâi, înghiţi şi râgâi din nou.

– La naiba cu indigestia asta blestemată!

Treicopaci şi Copoiul stăteau tolăniţi pe o băncuţă la intrarea cortului, stranie pereche în mulţimea scrobită de ofiţeri şi gărzi.

– Mie îmi cam miroase a bătălie, spuse Treicopaci la vederea lui West.

– Aşa este.

West îi arătă oamenii lui Kroy îmbrăcaţi în uniforme negre.

– Jumătate din trupe vor coborî în vale mâine dimineaţă, sperând să-l poată atrage pe Bethod în luptă.

Apoi arătă spre suita stacojie a lui Poulder.

– Cealaltă jumătate se vor ascunde printre copaci, cu intenţia de a-l lua prin surprindere atunci când va încerca să se retragă.

Treicopaci dădu încetişor din cap.

– Mi se pare un plan bun.

– Bun şi simplu, zise şi Copoiul.

West se cutremură. Abia dacă se putea uita la bărbatul acesta.

– N-am fi avut niciun plan dacă nu ne-aţi fi adus informaţiile alea, reuşi să mârâie el printre dinţii încleştaţi. Sunteţi siguri că putem avea încredere în ce ne-a spus?

– Cât se poate de siguri, răspunse Treicopaci.

Copoiul zâmbi cu gura până la urechi.

– Fiori-îţi-dau e în regulă şi, din câte am aflat şi noi, cred că spune adevărul. Fireşte, însă, nu există garanţii.

– Desigur că nu. Meritaţi să vă odihniţi.

– N-aş spune nu.

– V-am găsit loc la extremitatea stângă a frontului, la capătul diviziei conduse de generalul Poulder, în pădure, pe teren înalt. Acolo veţi fi feriţi. Mâine acolo va fi cel mai sigur loc din toată armata. Aşezaţi-vă, faceţi-vă focul şi, dacă totul merge bine, data viitoare când ne vom întâlni va fi în faţa cadavrului lui Bethod.

Le întinse mâna.

Treicopaci i-o strânse râzând.

– Acum vorbeşti pe limba noastă, Furiosule. Ai grijă de tine.

Şi, împreună cu Copoiul, porni să urce coasta spre linia copacilor.

– Colonele West?

Ştiu cui aparţine vocea chiar dinainte de a se întoarce. Nu erau prea multe femei în tabără care să-i caute de vorbă. Cathil stătea în noroi până la glezne, cu o haină de împrumut înfăşurată în jurul ei. Părea cumva ruşinată, cumva sfioasă, însă, doar la vederea ei, West se simţi cumva lovit de un val de furie şi jenă.

Ştia că nu-i corect. Nu avea niciun drept asupra ei. Nu era corect, dar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Nu se putea gândi decât la faţa Copoiului şi la gemetele ei, îh… îh… îh. Atât de neaşteptate. Atât de frustrante. Atât de oribile pentru el.

– Ar fi bine să te duci cu ei, îi spuse West cu politeţe de gheaţă, incapabil să mai spună şi altceva. Acolo e cel mai sigur.

Se întoarse să plece, dar fata îl opri.

– Nu-i aşa că tu ai fost lângă cort… noaptea trecută?

– Da, mă tem că eu am fost. Venisem să văd dacă ai nevoie de ceva, minţi el. Habar n-am avut că vei fi… cu cine erai.

– N-am vrut să…

– Chiar Copoiul? murmură el cu chipul strâmbat de nedumerire totală. Chiar cu el? Adică… de ce?

De ce cu el şi nu cu mine, voise să spună, dar reuşi să se oprească la timp.

– Ştiu… ştiu ce trebuie să crezi…

– Nu ai de ce să-mi dai explicaţii! şuieră el, deşi tocmai ce i le ceruse. Cui îi pasă ce cred eu?

Se răstise cu mai mult venin în suflet şi în glas decât intenţionase, dar pierderea controlului nu făcu decât să-l înfurie şi mai tare şi să-l scoată din minţi.

– Nu-i treaba mea cu cine te fuţi!

Fata tresări şi îşi coborî ochii.

– N-am vrut să… Îţi datorez foarte multe, ştiu asta. Doar că… eşti mult prea furios pentru mine. Asta-i tot.

Şi începu să urce dealul în urma nordicilor, iar West rămase cu ochii la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Îi plăcea mai mult să se culce cu sălbaticul ăla împuţit doar pentru că *el* era prea furios? Era atât de nedrept, că simţi cum se sufocă de furie.

Întrebări

Colonelul Glokta dădu buzna în sufragerie, teribil de grăbit, luptându-se cu catarama de la centură.

– La naiba! spumegă el de furie.

Era extrem de neîndemânatic. Nu putea să şi-o închidă cum trebuie.

– La naiba, la naiba!

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Shickel ţintuită în spatele mesei, cu urmele negre ale arsurilor pe umeri, cu rănile deschise uscate precum hălcile de carne de la măcelărie.

– Nu, n-am nevoie de niciun ajutor afurisit! zbieră el, aruncându-şi centura pe duşumea. Am nevoie să-mi explice cineva ce naiba se întâmplă aici! E o ruşine! Cum se face că oamenii din regimentul meu se fâţâie încolo şi încoace în pielea goală? Nu permit aşa ceva! Mai ales cu răni aşa de urâte! Unde ţi-e uniforma, fetiţo?

– Mi-am închipuit că vei fi mai îngrijorat din caza Profetului.

– Dă-l încolo! se răsti Glokta, strecurându-se pe bancheta din faţa ei. Cum rămâne cu Bayaz? Cum rămâne cu Întâiul dintre Magi? Cine este? Ce urmăreşte ticălosul ăsta bătrân?

Shickel schiţă un surâs blând.

– A, asta te frământă. Credeam că ştie toată lumea. Răspunsul este…

– Da! bolborosi colonelul, nerăbdător ca un şcolar. Răspunsul este?

Ea izbucni în râs şi lovi cu palma băncuţa pe care stătea. *Buf, buf, buf.*

– Răspunsul este…

Răspunsul este…

Buf, buf, buf. Ochii lui Glokta se deschiseră brusc. Afară încă mai era întuneric. Doar o rază palidă intra printre perdele. *Cine bate cu pumnii în uşă la ora asta? Veştile bune vin la lumina zilei.*

Buf, buf, buf.

– Da, da! zbieră el. Sunt olog, nu surd! Te-am auzit, naiba să te ia!

– Atunci deschide afurisita asta de uşă!

Voce înăbuşită, dar accentul styrian inconfundabil. *Scorpia de*

Vitari. Exact ce-mi trebuie în toiul nopţii. Glokta încercă din toate puterile să-şi domolească gemetele pe când îşi descâlcea mădularele amorţite din aşternuturile transpirate, răsucindu-şi încet capul ca să-şi relaxeze gâtul, dar nereuşind.

Buf, buf. *Oare când mi-a bătut ultima oară o femeie la uşa dormitorului?* Îşi luă bastonul de pe cuvertură, îşi înfipse în buza inferioară cei câţiva dinţi rămaşi în gură şi gemu încetişor dându-se cu multă grijă jos din pat. Puse un picior pe duşumea, apoi se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii strânşi de durerea care-i săgetă cu otravă spatele. Gâfâia de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri. *Temeţi-vă de mine, temeţi-vă de mine, toţi trebuie să vă temeţi de mine! În cazul în care reuşesc să mă dau jos din pat.*

Buf.

– Vin, naiba să te ia!

Îşi propti bastonul în podea şi se balansă ca să ajungă în poziţie verticală. *Uşurel, uşurel.* Muşchii din piciorul schilodit îi tremurau puternic, făcând laba fără degete să zvâcnească aidoma unui peşte aruncat pe uscat. *Blestematul! Dacă nu m-ar durea atât de rău, aş zice că-i al altcuiva. Dar calm, calm, trebuie să fim amabili.*

– Ssst, sâsâi el ca un părinte ce îşi alină copilul care plânge, în vreme ce îşi masa încetişor muşchii distruşi şi încerca să-şi domolească respiraţia. Ssst.

Iar convulsiile se calmară, ajungând un freamăt suportabil. *Mă tem că doar la atât ne putem aştepta.* Îşi trase în jos cămaşa de noapte răsucită în timpul somnului, se târî până la uşă, răsuci furios cheia în broască şi deschise. Vitari era pe coridor, lipită de perete, siluetă mai întunecată decât umbrele din jur.

– Tu, mârâi el şchiopătând spre scaun. Pur şi simplu nu poţi să stai de-o parte, nu? Ce te fascinează atât la dormitorul meu?

Femeia intră şi se uită cu dispreţ la încăperea sărăcăcioasă.

– Poate că îmi place să te văd cum te zvârcoleşti de durere.

Glokta pufni pe nas, frecându-şi cu blândeţe genunchiul în flăcări.

– Înseamnă că te-ai udat între picioare.

– Ai să te miri, dar nu. Arăţi ca moartea.

– Când n-arăt aşa? Ai venit să-ţi bai joc de înfăţişarea mea, sau ai vreo treabă cu mine?

Vitari îşi încrucişă braţele lungi peste piept şi se sprijini de perete.

– Trebuie să te îmbraci.

– Alt pretext ca să mă vezi în fundul gol?

– Te cheamă Sult la el.

– Acum?

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

– O, nu, avem tot timpul din lume. Îl ştii cum este.

– Unde mergem?

– Ai să vezi când vom ajunge acolo.

Şi Vitari grăbi pasul, făcându-l să se strâmbe şi să icnească de durere pe când şchiopăta prin galeriile întunecate, pe aleile umbroase, prin curţile cenuşii ale Agriontului, complet lipsite de culoare în primele ore ale dimineţii.

Cizmele îi scrâşneau neîndemânatice pe pietrişul parcului. Iarba era încărcată cu rouă rece, aerul – greu de ceaţa dimineţii. Copacii se înălţau ameninţători pe lângă ei, ca nişte gheare negre în tenebre. Apoi ajunseră la un zid impunător. Vitari îl conduse spre o poartă mare flancată de două gărzi. Armurile grele le erau lucrate în aur, halebardele grele le erau bătute în aur, soarele de aur al Uniunii le era brodat pe pieptare. *Cavalerii Ordinului Regal. Gărzile personale ale Regelui.*

– Aici e palatul? murmură Glokta.

– Nu, e mahalaua, deşteptule.

– Staţi, îi opri unul dintre cei doi cavaleri ridicând mâna înmănuşată, iar vocea îi răzbătu prin grilajul coifului. Cine sunteţi şi cu ce treabă aici?

– Superiorul Glokta, răspunse, şontâcăind până la zid ca să se sprijine de pietrele lui igrasioase şi apăsându-şi cu furie limba de gingiile goale ca să contrabalanseze durerea din picior. Cât priveşte treaba pe care am avea-o aici, întreab-o pe ea. Ce pot eu să-ţi spun este că n-a fost ideea mea să venim până aici.

– Practician Vitari. Arhilectorul ne aşteaptă. Şi ştii asta, boule, că ţi-am spus atunci când am ieşit pe poartă.

Dacă ar fi fost posibil ca un om îmbrăcat din cap până în picioare în armură să pară jignit, atunci acesta cu siguranţă că aşa părea.

– Protocolul îmi impune să întreb pe fiecare…

– Deschide-o! lătră Glokta apăsându-şi coapsa cu pumnul, cât încă mai pot să mă târăsc singur!

Bărbatul bătu mânios în poartă şi o uşă mică se deschise de îndată. Vitari se aplecă pentru a putea trece, iar Glokta o urmă

şontâcăind pe o potecă din pietre tăiate cu multă migală, printr-o grădină plină de umbre. Crengile înmugurite ale copacilor erau îmbrăcate în rouă rece, stropi graşi de apă picurau de pe statuile impozante. De undeva, nevăzută de nimeni, o cioară croncăni lugubru, spărgând nemişcarea dimineţii. În faţa lor se înălţa palatul întunecat în prima lumină a zorilor, un talmeş-balmeş de acoperişuri, turnuri, sculpturi, zidărie ornamentală.

– Ce căutăm aici? şuieră Glokta.

– Ai să vezi.

Urcă cu greu o treaptă între două coloane falnice şi alţi doi Cavaleri ai Ordinului Regal, atât de nemişcaţi şi tăcuţi, încât ai fi putut spune că nu erau decât două armuri goale. Bastonul pocnea ritmic pe pardoseala din marmură a sălii cu ecou, luminate slab de lumânări pâlpâitoare. Pereţii erau în întregime acoperiţi cu frize întunecate: scene ale uitatelor victorii şi împliniri – regi arătând ceva cu mâna, regi fluturând săbii, regi citind proclamaţii, regi cu piepturile umflate de fală. Se mai chinui să urce alte câteva trepte pe lângă pereţi pe care erau gravate splendide flori de aur ce străluceau în lumina lumânărilor. Vitari îl aştepta nerăbdătoare în capul scării. *La naiba, oricât de superbă ar fi scara asta, tot nu mi-e uşor s-o urc.*

– Acolo jos, îi şopti practiciana.

La vreo douăzeci de paşi distanţă de ei, câţiva oameni cu priviri nefericite erau strânşi în jurul unei uşi. Un Cavaler al Regelui stătea pe un scaun, fără coif, cu capul în mâini. Alţi trei bărbaţi, strânşi unul într-altul, vorbeau cu voci scăzute şi profund neliniştite. Şoaptele lor înspăimântate ricoşau din pereţi şi reverberau de-a lungul coridorului.

– Tu nu vii?

Vitari clătină din cap.

– Nu mi-a spus să vin şi eu.

Cei trei bărbaţi îl priviră lung pe Glokta care se apropia şchiopătând de ei. *Ia uită-te pe cine găsim noi şuşotind pe lângă uşile palatului chiar înainte de ivirea zorilor!* Lordul Şambelan Hoff purta o haină de casă aruncată în grabă peste cămaşa de noapte, iar chipul lui durduliu parcă încă se mai afla sub impresia unui coşmar recent. Un colţ al gulerului de la cămaşa Lordului Mareşal Varuz era ridicat, iar părul cărunt îi era vâlvoi. Înaltul Judecător Marovia avea obrajii supţi, ochii încercuiţi cu roşu, iar mâna acoperită cu piele hepatică îi tremură uşor când arătă spre uşă.

– Înăuntru, şopti el. Înfiorătoare treabă. Înfiorătoare. Ce se poate face?

Glokta se încruntă, şchiopătă pe lângă garda care plângea în hohote şi intră.

Într-un dormitor. *Magnific. În fond, suntem în palat.* Pe tapetul în culori vii erau atârnate pânze întunecate în rame poleite. Căminul enorm era cioplit din piatră maro şi roşie, semănând cu un templu kantic în miniatură. Patul cu patru stâlpi părea mai spaţios decât întregul dormitor al lui Glokta. Aşternuturile mototolite erau date la o parte, dar nu se vedea nici urmă de locatar. Una dintre ferestrele înalte era întredeschisă, şi prin ea intra adierea rece din lumea cenuşie de afară, făcând flăcările lumânărilor să danseze şi să pâlpâie.

Arhilectorul Sult stătea în mijlocul încăperii, de cealaltă parte a patului, privind îngândurat podeaua. Glokta ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi aşteptat ca şi şeful lui să arate la fel de neîngrijit precum cei trei din faţa uşii. Straiul alb al Arhilectorului era imaculat, ca de obicei; părul său alb era îngrijit pieptănat, ca de obicei. Îşi ţinea împreunate în faţă mâinile-i îmbrăcate în mănuşi albe.

– Eminenţă... gâfâi Glokta şontâcăind spre el.

Atunci observă ceva pe podea. Un lichid întunecat la culoare care lucea în lumina lumânărilor. *Sânge. Oare de ce nu mă surprinde?*

Mai şchiopătă puţin, apropiindu-se de locul respectiv. Cadavrul era întins pe spate. Cearşafurile albe erau pline de sânge, patul şi peretele erau mânjite de sânge, bordura draperiilor luxoase de la fereastră era îmbibată cu sânge. La fel şi cămaşa de noapte de pe mort. O mână şi-o ţinea ridicată, iar cealaltă fusese despicată chiar deasupra degetului mare. O rană deschisă pe unul din braţe, iar de acolo lipsea o bucată de carne. *Ca şi cum ar fi fost muşcat.* Un picior rupt şi îndoit în poziţie nefirească, cu osul fracturat ieşind prin piele. Gâtul fusese sfârtecat în aşa hal, încât capul abia mai avea de ce să se ţină. Însă chipul era uşor de recunoscut. Părea că zâmbeşte la stucatura delicată a tavanului, cu dinţii dezgoliţi şi cu ochii holbaţi.

– Prinţul Moştenitor Raynault a fost asasinat, murmură Glokta.

Arhilectorul se făcu a aplauda uşurel cu două degete înmănuşate în podul celeilalte palme.

– O, foarte bine. Uite, vezi, exact pentru aceste observaţii

strălucite te-am chemat eu. Da, Prinţul Raynault a fost asasinat. O tragedie. O crimă odioasă. O ticăloşie colosală care loveşte chiar în inima naţiunii noastre şi îl afectează pe fiecare cetăţean în parte. Însă nu acesta este lucrul cel mai rău.

Arhilectorul inspiră adânc şi continuă:

– Regele nu are fraţi, Glokta, înţelegi ce-ţi spun? Acum nu mai are nici urmaşi. Iar atunci când Regele va muri, de unde crezi că va veni viitorul conducător ilustru?

Glokta înghiţi în sec. *Pricep. Este o inconvenienţă majoră.*

– Din Consiliul Deschis.

– În urma unui scrutin, mârâi dispreţuitor Sult. Membrii Consiliului Deschis vor vota viitorul Rege. Câteva sute de retardaţi pe care nu te poţi bizui nici măcar să fie în stare să-şi comande singuri prânzul.

Glokta înghiţi în sec. Din nou. *Aproape că-mi vine să mă bucur de starea proastă în care se află Eminenţa Sa, dacă nu ar fi şi capul meu în joc.*

– Nu ne bucurăm de popularitate în Consiliul Deschis.

– Ne detestă. Ba mai mult, chiar. Din cauza acţiunilor noastre împotriva Pânzarilor, Negustorilor de Mirodenii, împotriva Lordului Guvernator Vurms, şi lista poate continua. Niciunul dintre aceşti nobili nu are încredere în noi.

Şi dacă Regele moare…

– Cum îi merge Regelui cu sănătatea?

– Nu-i merge, se încruntă Sult la cadavrul însângerat. Toată munca noastră poate fi distrusă dintr-o singură lovitură. Asta în cazul în care nu vom reuşi să ne facem prieteni în Consiliul Deschis câtă vreme Regele mai este în viaţă. În cazul în care nu vom reuşi să îi intrăm în graţii, astfel încât să ne permită să-i alegem noi succesorul, sau, măcar, să influenţăm considerabil alegerea acestuia.

Îl privi lung pe Glokta cu ochi albaştri care-i scânteiau în lumina lumânărilor.

– Trebuie să cumpărăm voturile, trebuie să şantajăm, trebuie să fim convingători, trebuie să ameninţăm ca să obţinem ceea ce vrem. Şi poţi fi sigur că nemernicii ăia trei de afară se gândesc acum exact la acelaşi lucru. Cum mă voi putea menţine la putere? Pe care candidat să sprijin? Ce voturi pot controla? Când vom anunţa crima, va trebui să asigurăm Consiliul Deschis că ucigaşul se află deja în mâinile noastre. Apoi se va face dreptate. Repede, brutal, şi în văzul tuturor. Şi cine ştie ce se va alege de

noi dacă voturile nu ne vor fi favorabile? Cu Brock pe tron, sau cu Isher, sau Heugen?

Sult se cutremură îngrozit.

– În cel mai fericit caz, vom rămâne fără funcţii. În cel mai rău caz... *Cadavre găsite plutind pe lângă docuri...* De aceea am nevoie să mi-l găseşti pe asasinul Prinţului. De îndată.

Glokta se uită la cadavru. *La ce a mai rămas din el.*

Împunse rana deschisă cu vârful bastonului. *Am mai văzut asemenea răni, acum câteva luni, pe cadavrul acela din parc. A fost un Devorator, sau, cel puţin, aşa ar trebui să credem.* Un curent de aer rece pătrunse prin fereastra deschisă. *Un Devorator care a intrat pe fereastră. Agenţilor Profetului nu prea le stă în fire să lase asemenea indicii în urmă. De ce nu l-au făcut să dispară, aşa cum au procedat cu Davoust? Să credem că, dintr-odată, nu le mai este foame?*

– Garda ce spune?

Sult făcu un semn indiferent din mână.

– Zice că a stat toată noaptea în faţa uşii, ca de obicei. A auzit un zgomot, a intrat în încăpere, l-a găsit pe Prinţ aşa cum este şi acum, iar fereastra era deschisă. A trimis imediat după Hoff. Hoff a trimis după mine, iar eu am trimis după tine.

– Cu toate acestea, garda ar trebui să fie interogată cum se cuvine...

Glokta se uită la mâna ridicată a lui Raynault. Era ceva în căuşul ei. Cu multă greutate reuşi să se aplece – bastonul se clătină primejdios de tare sub greutatea lui – şi luă obiectul respectiv dintre degetele cadavrului. *Interesant.* O bucată de pânză. Pânză albă, deşi acum pătată cu sânge. O netezi şi o ridică la lumină. Era brodată cu fir de aur. *Am mai văzut aşa ceva.*

– Ce-i aia? se răsti la el Sult. Ai descoperit ceva?

Glokta nu-i răspunse. *Poate, însă a fost foarte uşor. Aproape mult prea uşor.*

Glokta îi făcu un semn din cap lui Frost, iar albinosul se întinse şi trase sacul de pe capul emisarului Împăratului. În lumina nemiloasă, Tulkis clipi des din pleoape, inspiră adânc şi aruncă priviri furişe prin încăpere. O cutie albă şi murdară, intens luminată. Îl măsură din ochi pe Frost, aşezat ameninţător chiar lângă umărul lui. Îl măsură din ochi pe Glokta, aşezat în faţa lui. Măsură din ochi scaunele şubrede şi masa murdară şi lădiţa

lăcuită de pe ea. Nu păru, însă, să observe gaura neagră din colţul de vizavi de el, chiar de lângă capul lui Glokta. Foarte bine. Nici nu trebuia s-o observe. Prin acea gaură Arhilectorul Sult urmărea întreaga scenă. *Pe acolo aude fiecare cuvinţel al nostru.*

Glokta îl urmări pe sol îndeaproape. *De obicei în aceste prime momente omul îşi dă în vileag vina. Mă întreb care îi vor fi primele cuvinte? Un nevinovat ar întreba de ce anume este acuzat...*

– De ce anume sunt acuzat? întrebă Tulkis.

Glokta simţi cum îi zvâcneşte o pleoapă. *Desigur însă, un individ inteligent, dar vinovat ar putea pune lesne aceeaşi întrebare.*

– De asasinarea Prinţului Moştenitor Raynault.

Solul tresări şi se lăsă fleşcăit în scaun.

– Profundele mele condoleanţe familiei regale şi tuturor cetăţenilor Uniunii în această zi îndoliată. Dar chiar sunt necesare legăturile astea?

Şi făcu un semn din cap spre lanţul lung şi greu înfăşurat în jurul trupului lui gol.

– Sunt. Presupunând că eşti cel pe care îl căutăm.

– Înţeleg. Ar avea vreo importanţă dacă ţi-aş spune că nu am absolut nicio vină în crima asta atroce?

Mă cam îndoiesc. Chiar dacă ai fi nevinovat. Glokta azvârli pe masă bucata de pânză pătată cu sânge.

– Asta era în mâna Prinţului.

Tulkis se încruntă, profund nedumerit. *De parcă n-a mai văzut-o niciodată.*

– Se potriveşte perfect cu gaura dintr-un veşmânt pe care l-am găsit în camera ta. Veşmânt pătat şi el cu sânge din belşug.

Tulkis căscă ochii mari la Glokta. *De parcă habar nu are cum a ajuns acolo.*

– Cum îţi explici asta?

Solul se aplecă peste masă cât de mult îi permiteau mâinile legate la spate şi vorbi repede şi cu voce coborâtă.

– Te rog, ajută-mă, Superiorule. Dacă agenţii Profetului mi-au descoperit misiunea – şi ei descoperă absolut tot mai devreme sau mai târziu – nu se vor da în lături de la nimic ca să mă împiedice să mi-o îndeplinesc. Ştii foarte bine de ce sunt capabili. Dacă mă pedepseşti pentru crima aceasta, vei aduce insultă Împăratului. Îi vei respinge mâna întinsă cu prietenie, îi vei da o palmă peste faţă. Va jura să se răzbune, iar când Uthman-ul-

Dosht jură ceva… nu contează viaţa mea, dar misiunea mea nu trebuie să dea greş. Consecinţele… pentru naţiunile noastre deopotrivă… te rog, Superiorule, te implor… Ai reputaţia că ai fi descuiat la minte…

– O minte descuiată este aidoma unei răni deschise, mârâi Glokta. Este vulnerabilă la otravă. Expusă la puroi. Şi nu-i provoacă posesorului ei decât durere.

Îi făcu un semn lui Frost, iar albinosul puse cu mare grijă pe masă hârtia cu mărturisirea şi o trase spre Tulkis cu vârfurile degetelor sale albe. Alături de hârtie puse călimara şi-i deschise capacul din bronz. Puse şi condeiul pe masă. *Cât se poate de ordonat şi minuţios.*

– Mărturisirea ta, făcu Glokta un semn cu mâna spre hârtia de pe masă. În cazul în care încă te mai întrebi ce conţine.

– Dar nu sunt vinovat, murmură Tulkis cu voce şoptită.

Glokta se strâmbă enervat.

– Ai fost torturat vreodată?

– Nu.

– Dar ai asistat la vreo tortură?

– Am asistat, spuse solul cu gura uscată.

– Atunci ai o idee vagă despre ce te aşteaptă.

Frost deschise lada de pe masă. Tăvile dinăuntru se ridicară şi se răsfirară, precum aripile unui fluture uriaş, etalând instrumentele lui Glokta în toată frumuseţea lor sclipitoare, hipnotizantă, oribilă. Ochii lui Tulkis se umplură de spaimă şi de fascinaţie.

– Sunt cel mai bun, oftă prelung Glokta strângându-şi mâinile la spate. Nu-i o chestiune de orgoliu, ci realitatea însăşi. N-ai fi aici cu mine dacă eu n-aş fi cel mai bun. Îţi spun toate astea pentru că vreau să nu mai ai niciun dubiu. Pentru că vreau să-mi răspunzi la întrebări fără să mai nutreşti vreo iluzie că ai putea scăpa teafăr. Uită-te la mine.

Aşteptă până ce Tulkis îi întâlni privirea.

– Mărturiseşti?

O pauză. Apoi şoapta solului.

– Sunt nevinovat.

– Nu asta te-am întrebat. Te mai întreb o dată. Mărturiseşti?

– Nu pot.

Se priviră lung, iar Glokta nu mai avu nicio îndoială. *Este nevinovat. Dacă s-a putut furişa peste zidurile palatului şi a putut intra pe fereastra Prinţului fără să-l observe nimeni, la fel de bine*

putea să iasă din Agriont înainte ca noi să prindem de veste. Şi atunci, de ce a rămas şi a dormit şi şi-a lăsat în dulap hainele pătate cu sânge ca să le descoperim noi? O dâră de indicii atât de ostentative, că şi un orb le-ar putea lua urma. Am fost traşi pe sfoară într-un mod prea puţin dibaci. Una este să-l pedepsesc pe nevinovat, dar să mă las acoperit de ridicol? Asta-i cu totul altă chestiune.

– O clipă, spuse încet Glokta.

Se chinui să se dea jos de pe scaun, şontâcăi spre uşă, ieşi, o închise cu grijă în urmă, şchiopătă strâmbându-se de durere până la camera de alături şi intră.

– Ce naiba faci acolo? se răţoi Arhilectorul la el.

Glokta rămase cu capul plecat într-o atitudine de respect profund.

– Încerc să stabilesc adevărul, Eminenţă…

– *Ce* încerci tu să stabileşti? Consiliul Închis aşteaptă mărturisirea, şi tu dai din gură că ce?

Ochii lui Glokta nu se plecară sub privirea furioasă a Arhilectorului.

– Şi dacă nu minte? Dacă Împăratul chiar îşi doreşte pacea? Dacă e nevinovat?

Ochii albaştri şi reci ai lui Sult se holbară nedumeriţi.

– Ţi-ai pierdut doar dinţii în Gurkhul sau şi blestemata aia de minte? Cui îi pasă dacă e nevinovat sau nu? Ce ne preocupă pe noi acum e să facem ce trebuie ca să fie bine! Ce ne preocupă pe noi acum este să facem ce e necesar! Ce ne preocupă pe noi acum e să obţinem o semnătură pe hârtia aia… – Arhilectorul aproape că făcea spume la gură de furie şi îşi încleşta şi descleşta nervos pumnii – … zdreanţă schiloadă de om ce eşti! Fă-l să semneze şi să terminăm cu asta ca să ne putem apuca să dăm limbi în cururile celor din Consiliul Deschis!

Glokta îşi plecă şi mai mult capul.

– Desigur, Eminenţă.

– Obsesia ta perversă pentru *adevăr* o să-mi mai pricinuiască şi alte supărări în seara asta? Mă descurc mai bine cu acul de cusut decât cu lopata, dar până şi eu aş fi în stare să smulg o mărturisire de la ticălosul ăluia! Este cazul să trimit după Goyle?

– Sigur că nu, Eminenţă.

– Atunci, du-te acolo, fir-ai tu să fii, şi fă-l… să… semneze!

Glokta ieşi şchiopătând din cameră, bombănind nemulţumit,

întinzându-şi gâtul într-o parte şi în alta, frecându-şi palmele inflamate, încordându-şi umerii şi auzind cum îi trosnesc articulaţiile. *Dificil interogatoriu!.* Cu picioarele încrucişate, Severard stătea aşezat pe coridor sprijinindu-şi capul de peretele soios.

– A semnat?

– Fireşte.

– Minunat. Alt mister rezolvat, şefule, ce zici?

– Mă cam îndoiesc de asta. Nu-i un Devorator. Nu aşa cum a fost Shickel. Simte durerea, crede-mă.

Severard ridică nepăsător din umeri.

– Shickel spunea că fiecare dintre ei are câte un alt talent.

– Aşa a spus. Aşa a spus.

Totuşi. Glokta îşi şterse ochiul care îi curgea, gândind: *Cineva l-a ucis pe Prinţ. Cineva are ceva de câştigat de pe urma morţii lui. Şi aş vrea să ştiu cine este acest cineva, chiar dacă nimănui nu-i pasă.*

– Mai am câteva întrebări la care vreau răspuns. Soldatul care a făcut de gardă la uşa Prinţului azi-noapte. Vreau să stau de vorbă cu el.

Practicianul ridică din sprâncene.

– De ce? Că doar avem mărturisirea.

– Adu-l la mine chiar acum.

Severard se ridică de lângă zidul murdar.

– Cum zici. Tu eşti şeful.

Porni agale pe coridor:

– Îţi servesc de îndată un Cavaler din Ordinul Regelui.

Pe poziţii

– Ai dormit? întrebă Pike, scărpinându-şi partea mai puţin arsă a feţei sale distruse.

– Nu. Tu?

Deţinutul devenit sergent clătină din cap.

– N-am mai dormit de zile întregi, murmură melancolic Jalenhorm.

Îşi umbri ochii cu mâna şi se uită spre creasta de nord, spre linia neregulată a copacilor de sub cerul plumburiu.

– Divizia lui Poulder a pornit deja prin pădure?

– Înainte de a se lumina de ziuă, răspunse West. Curând ar trebui să ne dea de ştire că şi-a ocupat poziţiile. Iar acum se pare că şi Kroy e gata de plecare. Măcar punctualitatea ar trebui să i-o respectăm.

În vale, dincolo de punctul de comandă al lui Burr, divizia generalului Kroy intra în dispozitiv de luptă. Centrul era alcătuit din trei regimente de infanterişti din Oastea Regelui. Pe fiecare flanc, pe teren mai înalt, se afla câte un alt regiment de recruţi. Cavaleria se afla în ariergardă. Spectacolul era complet diferit de jalnica desfăşurare de forţe efectuată de armata improvizată a lui Ladisla. Batalioanele înaintau cu pas sigur în coloane ordonate şi compacte: tropăind cadenţat prin noroi, prin iarba înaltă, prin peticele de zăpadă din gropi. Se opriră în poziţiile stabilite şi începură să se întindă în rânduri parcă desenate, iar în scurt timp valea fu acoperită cu o reţea de soldaţi. Aerul rece răsuna de bubuitul înfundat al paşilor lor, de tunetul tobelor lor, de strigătele întretăiate ale comandanţilor lor. Totul se desfăşura în bună ordine, conform regulamentului.

Lordul Mareşal Burr dădu la o parte aripa cortului şi ieşi, răspunzând cu fluturări din mână la saluturile gărzilor şi ofiţerilor aflaţi prin preajmă.

– Colonele, mârâi el cu ochii la cer. Vremea încă e frumoasă, nu?

Soarele era doar o pată palidă la orizont, iar cerul era plin de vânătăi întunecate deasupra coastei nordice.

– Pentru moment, domnule, îi răspunse West.

– Nicio veste de la Poulder?

– Nu, domnule. Însă pădurea e deasă, opacă, şi se înaintează

mai greu.

Pădurea era opacă, într-adevăr, însă nu tot atât de opacă şi obtuză pe cât era Poulder, îşi spuse West, care ţinu pentru sine această remarcă lipsită de profesionalism.

– Ai apucat să mănânci ceva?

– Da, domnule, minţi West care nu înghiţise nimic de cu seară, şi nici atunci nu mâncase prea mult.

Numai gândul la mâncare îi făcea greaţă.

– Măcar unul dintre noi a mâncat, comentă Burr, apăsându-şi posomorât burta cu mâna. A naibii indigestie. Nu pot să vâr nimic în gură.

Se strâmbă şi scoase un râgâit prelung.

– Scuze. Uite-i acolo.

Probabil că generalul Kroy se declarase mulţumit de poziţionarea fiecărui om din divizia lui, deoarece soldaţii din vale începuseră să înainteze. Iar stindardele regimentelor, steagurile batalioanelor, drapelele companiei începură să fluture în vântul rece. Soarele palid scânteia pe săbiile ascuţite şi pe armurile lustruite, strălucea pe panglicile aurii şi pe lemnul şlefuit, sclipea pe catarame şi harnaşamente. Înaintau în formaţie compactă, falnică etalare de forţă militară. Dincolo de ei, spre partea dinspre est a văii, în spatele copacilor, se înălţa un turn întunecat. Primul turn al fortăreţei Dunbrec.

– Ce mai spectacol, murmură Burr. În total cincisprezece mii de ostaşi aici şi tot pe atâţia sus, pe culme.

Făcu un semn din cap spre rezerva de la punctul de comandă – două regimente de cavalerişti dornici de acţiune:

– Alţi două mii care îşi aşteaptă ordinele.

Privi tabăra ridicată în zăpada din vale: oraş de corturi, căruţe, maldăre de lăzi şi butoaie printre care mişunau siluete negre.

– Fără să mai numărăm miile care sunt aici – bucătari, grăjdari, potcovari, căruţaşi, slugi şi doctori.

Clătină din cap dus pe gânduri.

– Câtă răspundere, toate vieţile astea, nu crezi? Ar trebui să fii fraier dacă ţi-ai dori să te înhami la un asemenea jug.

West schiţă un surâs posac.

– Aşa este, domnule.

– Mi se pare că…, şopti Jalenhorm mijindu-şi ochii în soare. Ăia sunt…?

– Lunetă! se răsti Burr, şi un ofiţer din apropiere i-o înmână cu

un gest afectat. Măi, măi. Ce avem noi aici?

Întrebare retorică, fără doar şi poate. Nu avea cine altcineva să provoace această exclamaţie a Mareşalului.

– Nordicii lui Bethod, zise Jalenhorm, constatând evidenţa, aşa cum făcea mai mereu.

Prin propria-i lunetă, West îi văzu cum se năpustesc în câmp deschis, revărsându-se dintre copacii din capătul de lângă râu al văii, întinzându-se ca sângele ce curge din venele tăiate ale unui sinucigaş. Hoarde cenuşii, murdare, se coagulau pe flancuri. Erau robii, cei cu arme uşoare. În centru căpătau contur rânduri mai ordonate, platoşe şi săbii pe care lumina sclipea stins. Ţăranii lui Bethod.

– Nici urmă de cai.

West se simţi mai agitat decât fusese el vreodată. Avusese deja parte de o confruntare aproape fatală cu cavaleria lui Bethod şi nu îşi dorea să repete experienţa.

– E bine să-ţi poţi vedea, în sfârşit, inamicul, spuse Burr, dând glas unor sentimente opuse celor nutrite lui West. Recunosc că se mişcă repede şi bine, continuă Mareşalul schiţând unul din zâmbetele lui extrem de rare. Dar se mişcă exact în direcţia pe care ne-o dorim noi. Capcana are momeala în ea şi e gata să se închidă, ce zici, căpitane?

Şi îi dădu luneta lui Jalenhorm, care se uită şi el în vale şi zâmbi larg la rândul lui.

– Exact în direcţia pe care ne-o dorim noi, repetă el.

Însă West nu le împărtăşea încrederea. Îşi amintea mult prea bine şirul subţire de nordici de pe culmea dealului, chiar acolo unde Ladisla îşi închipuise că-şi doreşte să-i atragă.

Oamenii lui Kroy se opriră, iar unităţile trecură iute în poziţii, la fel de calm de parcă s-ar fi aflat la o paradă militară: aliniate pe patru rânduri, în spate cu companiile de rezervişti, în faţă cu o linie de arcaşi. West abia desluşi ordinele de tragere şi urmări ploaia de săgeţi care se abătu peste soldaţii lui Bethod. Îşi încleştă pumnii şi îşi înfipse unghiile în carne, dorindu-şi ca nordicii să moară pe loc. În schimb, aceştia trimiseră înapoi o salvă ordonată de săgeţi şi porniră la atac.

Strigătul lor de luptă pluti până la ofiţerii strânşi în faţa cortului, urlet nepământesc, prelung în aerul îngheţat. West îşi muşcă buzele, amintindu-şi când îl auzise ultima oară reverberând prin ceaţa groasă. Greu de crezut că fusese doar cu câteva săptămâni în urmă. Şi se simţi din nou vinovat pentru că

îi părea bine că se află în spatele liniilor, deşi fiorul de-a lungul spinării părea a-i spune că data trecută o asemenea poziţie mai ferită nu-i fusese de niciun folos.

– Fir-ar să fie, exclamă Jalenhorm.

Nimeni altcineva nu mai spuse nimic. Cu dinţii încleştaţi şi inima bătându-i să-i spargă pieptul, West încerca să-şi potolească tremurul mâinilor în care ţinea luneta. Nordicii se năpusteau în vale. Arcaşii lui Kroy mai trimiseră încă o ploaie de săgeţi, apoi se retraseră prin culoarele ordonate dintre rânduri, regrupându-se în spatele liniilor. Suliţele fură coborâte, scuturile ridicate şi, parcă fără pic de zgomot, armata Uniunii se pregăti de confruntarea cu nordicii gălăgioşi.

– Contact, mârâi Lordul Mareşal Burr.

Rândurile Uniunii părură a se undui, razele palide ale soarelui părură a luci mai repede pe mulţimea de oameni, un huruit vag umplu văzduhul. La punctul de comandă nu se rosti nici măcar un cuvânt. Toţi se uitau prin lunete sau îşi mijeau ochii în soare, întinzându-şi gâturile ca să poată vedea mai bine ce se întâmpla în vale, ţinându-şi răsuflarea.

După ceea ce le păru tuturor o perioadă teribil de lungă, Burr îşi luă luneta de la ochi.

– Bun, zise el. Rezistă. Se pare că nordicii tăi au avut dreptate, West, suntem superiori din punct de vedere numeric, chiar şi fără Poulder. O să avem parte de un scandal de pomină când o să ajungă aici…

– Sus, şopti West, pe creasta dinspre sud.

Ceva licări printre copaci. Ceva metalic.

– E cavaleria, domnule, pot să jur pe viaţa mea. Se pare că Bethod a avut aceeaşi idee ca noi, dar pe flancul celălalt.

– La naiba! şuieră Burr. Daţi-i de ştire generalului Kroy să se replieze şi să se pregătească pentru un atac din dreapta!

Unul dintre aghiotanţi sări în şa şi porni în galop spre cartierul general al lui Kroy, răscolind bulgări de noroi sub copitele calului.

– Alte scamatorii din astea şi nu va mai fi bine pentru noi, spuse Burr închizându-şi luneta şi începând să se bată cu ea în palmă. Nu trebuie să eşuăm, colonele West. Nu trebuie să ne stea nimic în cale. Nici aroganţa lui Poulder, nici orgoliul lui Kroy, nici viclenia duşmanului, nimic, absolut nimic! Trebuie să învingem astăzi aici. *Nu trebuie* să dăm greş!

– Da, domnule.

Însă West nu prea ştia ce ar fi putut face.

Soldaţii Uniunii încercau să nu facă zgomot, ceea ce însemna că făceau tot atât de mult tărăboi ca o turmă de oi duse la tuns. Gemeau şi grohăiau, alunecau pe pământul reavăn, iar armurile zăngăneau şi armele li se loveau de crengile mai joase. Copoiul îi urmărea clătinând cu tristeţe din cap.

– Bine că nu-i nimeni acolo să-i audă, şuieră Dow. Idioţii ăştia ar trezi şi un mort.

– Nu e cazul să faci şi tu zgomot, îl admonestă Treicopaci din fruntea grupului, făcându-le semn camarazilor săi să-l urmeze.

Stranie senzaţie să mărşăluiască din nou împreună cu atât de mulţi oameni. Cei douăzeci de ţărani ai lui Fiori-îţi-dau li se alăturaseră, şi ce grup ciudat mai erau şi aceştia. Bărbaţi înalţi şi bărbaţi scunzi, tineri şi bătrâni, cu tot soiul de arme şi armuri, dar foarte eficiente din câte îşi putea da seama Copoiul.

– Stai!

Şi soldaţii Uniunii se opriră buluc, bombănind şi zăngănind, apoi începură să se aranjeze în rânduri de front de-a lungul celei mai înalte părţi a crestei. Lung front, îşi spuse Copoiul, judecând după numărul de trupeţi pe care-i urmărise intrând în pădure. Ei se aflau chiar la capătul diviziei. Se uită la copacii din stânga şi se încruntă. Cam izolat locul acesta.

– Dar foarte sigur, şopti ca pentru sine.

– Ce zici? îl întrebă Cathil care se aşezase pe o buturugă uriaşă.

– Suntem la adăpost aici, îi spuse în limba ei, reuşind să schiţeze un soi de zâmbet.

Tot nu avea habar cum să se poarte cu ea. Pe timpul zilei între ei se căsca o prăpastie uriaşă. Prăpastie pe care el nu ştia dacă o va trece vreodată, căci îi despărţeau şi rasa, şi vârsta, şi limba. Bizar, însă, noaptea această prăpastie dispărea ca prin vrajă. Pe întuneric se înţelegeau destul de bine. Poate cu timpul vor reuşi să facă relaţia să funcţioneze. Poate nu. Şi cu asta basta. Dar îi părea bine că acum e alături de el. Îl făcea să se simtă iarăşi ca un bărbat în carne şi oase, şi nu ca un animal care se furişează prin păduri.

Observă un ofiţer Unionist care se îndrepta cu paşi ţanţoşi spre Treicopaci. Sub braţ avea înfipt un soi de beţişor lustruit.

– Generalul Poulder vă cere să rămâneţi aici, pe aripa stângă, pentru a asigura flancul îndepărtat, spuse el foarte rar şi foarte tare, ca şi cum aşa s-ar fi putut face înţeles în cazul că ei nu i-ar

fi cunoscut limba.

– În regulă, confirmă Treicopaci.

– Divizia se va desfăşura pe creastă, în dreapta voastră!

Şi împunse aerul cu beţişorul lui arătând spre copaci unde oamenii lui îşi ocupau posturile într-un tărăboi infernal.

– Vom aştepta până când trupele lui Bethod se vor fi angajat în luptă cu divizia generalului Kroy, şi atunci îi vom ataca şi îi vom izgoni de pe câmpul de luptă!

Treicopaci dădu din cap.

– Ai nevoie de ajutor?

– Sincer, mă cam îndoiesc, însă vă vom da de veste dacă va fi cazul.

Şi se întoarse la subordonaţii lui cu acelaşi mers fălos. După doar câţiva paşi însă, alunecă, şi aproape dădu cu târtiţa de noroi.

– E sigur de sine, observă Copoiul.

Treicopaci ridică din sprâncene.

– Cam prea mult, după gustul meu. Dar dacă asta înseamnă că nu va trebui să luptăm, să ştii că îmi convine. Haideţi! strigă întorcându-se spre ţăranii lui Fiori-îţi-dau. Apucaţi trunchiul ăla gros şi târâţi-l până la margine!

– De ce? întrebă unul cu faţă ursuză, frecându-şi genunchiul.

– Ca să ai după ce să te ascunzi dacă apare Bethod, lătră Dow la el. Treci la treabă, prostule!

Mârâind nemulţumiţi, ţăranii îşi lăsară armele deoparte şi se apucară de lucru. Lupta alături de legendarul Rudd Treicopaci parcă nu era chiar atât de distractivă pe cât îşi imaginaseră. Copoiul zâmbi. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Conducătorii nu ajung să fie pomeniţi în legende dacă dau dovadă de superficialitate. Se îndreptă spre bătrânul lui prieten care se uita încruntat înspre pădure.

– Eşti îngrijorat, şefu'?

– Acolo se pot ascunde foarte uşor destui oameni. Şi pot aştepta momentul prielnic de atac după începerea bătăliei.

– Aşa şi este, rânji Copoiul. Tocmai de aceea ne aflăm noi aici.

– Ce vrei să spui? Că Bethod nu s-o fi gândit la acelaşi lucru?

Rânjetul Copoiului începu să se stingă.

– Dacă are oameni în plus, s-ar putea să-i treacă prin minte că i-ar folosi mai bine aici, pe culme, în aşteptarea momentului potrivit, întocmai cum facem noi. Şi ne-am putea pomeni faţă în faţă cu ei. Şi atunci ce zici tu că o să se întâmple?

– O să ne luăm la omor, zic eu. Dar Fiori-îţi-dau spune că Bethod nu are oameni. Ăştia din Uniune sunt de două ori mai mulţi.

– Poate, dar lui îi plac atacurile prin surprindere.

– Bine, fu de acord Copoiul urmărind cum ţăranii lui Fiori-îţi-dau se opintesc la trunchiul uriaş blocând creasta dealului. Cum zici tu. Am pus pomul ăla de-a curmezişul şi o să sperăm că totul va fi în ordine.

– În ordine? mârâi Treicopaci. Când ai mai pomenit tu aşa ceva?

Se îndreptă să discute ceva cu Ursuzul, iar Copoiul ridică din umeri în spatele lui. Dacă, pe nepusă masă, s-ar trezi înainte cu câteva sute de ţărani ai lui Bethod, chiar că ar fi în mare încurcătură. Însă nu mai aveau ce face acum. Aşa că se aplecă lângă raniţă şi îşi scoase dinăuntru bucata de cremene şi câteva rămurele uscate. Le aşeză pe pământ cu grijă şi începu să scapere piatra.

Fiori-îţi-dau se aşeză pe vine lângă el, sprijinit în coada toporului.

– Ce faci?

– Ce ţi se pare că fac? se răţoi la el Copoiul suflând în vreascuri şi urmărind cum creşte flacăra. Îmi fac un foc.

– Da' nu aşteptăm să înceapă bătălia?

Copoiul se aşeză în fund şi mai puse nişte rămurele uscate pe foc.

– Aşteptăm, cum să nu, şi eu zic că ăsta-i cel mai bun moment să facem un foc. Războiul înseamnă mai ales aşteptare, flăcău. Şi, dacă eşti în branşa noastră, tot stai şi aştepţi. Şi timpul ăsta când aştepţi ţi-l poţi petrece în frig, sau poţi încerca să faci ceva ca să te simţi un picuţ mai bine.

Scoase din raniţă o tingire şi o puse pe foc. Tingire nouă, tingire bună, o luase de la sudişti. Desfăcu un pachet. Cinci ouă, încă întregi. Ouă frumuşele, pestriţe. Sparse unul de marginea tingirii şi auzi sâsâitul lui plăcut. Zâmbi larg. Lucrurile parcă începeau să meargă mai bine. Nu mai mâncase ouă de multă vreme. Dar chiar atunci când îl spărgea pe ultimul, vântul, care îşi schimbase direcţia, îi aduse un miros nou în nări. Altceva decât mirosul de ouă prăjite. Ridică iute capul încruntându-se.

– Ce e? întrebă Cathil.

– Probabil că nimic, îi răspunse, ştiind, însă, că e mai bine să nu rişte. Stai aici şi ai grijă de ouă, bine?

– Bine.

Copoiul se căţără peste trunchiul doborât, se ghemui lângă primul copac şi cercetă valea cu privirea. Acum nu mai simţea niciun miros, de asta era sigur. Şi nici nu vedea nimic printre copaci – nimic în afară de pământul ud, de peticele de zăpadă, de ramurile pinilor şi de umbrele nemişcate. Absolut nimic. Treicopaci îl speriase cu toată vorbăria lui despre atacuri prin surprindere.

Tocmai voia să se întoarcă, dar simţi din nou izul de mai înainte. Se ridică, făcu câţiva paşi în jos pe versant, îndepărtându-se de focul lui şi de trunchiul de copac. Iar Treicopaci apăru ca din senin lângă el, cu scutul pe braţ şi sabia strânsă în mână.

– Ce e, Copoiule, simţi ceva?

– S-ar putea.

Amuşină din nou, prelung, fără să se grăbească, aspirând pe nas aerul, încercând să-şi dea seama ce este.

– Probabil că nu-i nimic.

– Nu mă lua pe mine cu „nimic”, Copoiule. Nasul tău ne-a scos din multe belele până acum. Ce simţi?

Vântul îşi schimbă direcţia şi, de această dată, mirosul îl izbi din plin. Nu-l mai simţise de ceva vreme, dar nu avea cum să nu-l recunoască.

– La naiba, şopti el. Shanka.

– Hei!

Copoiul se uită în jur cu gura căscată. Cu tingirea în mână, Cathil tocmai trecea peste trunchiul doborât.

– Sunt gata ouăle, zise ea celor doi cu un surâs vesel.

Treicopaci îi făcu un semn cu mâna şi urlă cât îl ţineau plămânii:

– Toată lumea la adăpost în spatele…

Din tufişuri se auzi plesnet de arc. Copoiul simţi cum săgeata şuieră prin văzduh la vreo doi paşi pe lângă el, căci capetele-turtite nu erau arcaşi pricepuţi. Doar din noroc chior au reuşit să găsească o victimă.

– Ah, oftă Cathil, uitându-se la săgeata din coaste. Ah…

Şi se lăsă moale la pământ, scăpând tingirea în zăpadă. Copoiul se repezi la ea, cu respiraţia hârâindu-i în gâtlej. O apucă de braţe şi îl văzu pe Treicopaci care o apucase de picioare. Bine că nu era grea. Nu era grea deloc. Pe lângă ei mai zburară două săgeţi. Una se înfipse în trunchiul de copac. O aruncară pe fată în

spatele lui şi se adăpostiră şi ei.

– Sunt shanka acolo jos! strigă Treicopaci. Au lovit fata!

– Cel mai sigur loc, ei? mârâi Dow, ghemuindu-se în spatele copacului şi învârtind barda în mână. Jigodii nenorocite!

– Shanka? Aşa de mult la sud? se minună cineva.

Copoiul o apucă pe Cathil de sub braţe şi o trase la adăpostul de lângă foc.

– M-au nimerit, gemu ea, uitându-se la săgeată şi la sângele care i se întindea pe haine.

Începu să tuşească şi se uită cu ochi mari la Copoi.

– Vin! urlă Fiori-îţi-dau. Pregătiţi-vă, băieţi!

Oamenii îşi scoaseră săbiile din teci, îşi strânseră curelele şi legăturile scuturilor, îşi încleştară fălcile şi se încurajară reciproc plesnindu-se vârtos pe spate. Din spatele copacului, Ursuzul, cu un calm desăvârşit, trăgea săgeată după săgeată în vale.

– Trebuie să mă duc, zise Copoiul, strângând-o pe Cathil de mână, dar am să mă întorc, bine? Tu stai aici cuminte, da? Am să mă întorc.

– Ce? Nu!

Fu nevoit să-i descleşteze cu forţa degetele. Nu-i plăcea să facă una ca asta, dar nu avea de ales.

– Nu, şopti ea, sfârşită de puteri, pe când el se târa spre trunchiul de copac şi spre ţăranii din spatele lui.

O suliţă rudimentară se împlântă în pământ chiar lângă el. Copoiul o privi lung, apoi se furişă de-a buşilea pe lângă ea, îndreptându-se spre locul unde se ascundea Ursuzul. Privi în josul dealului.

– Fir-ar mama ei de viaţă!

Copacii colcăiau de capete-turtite. Copacii dinspre vale, copacii din stânga, copacii din dreapta. Forme întunecate şi hidoase care se mişcau, care mişunau, care se buluceau să urce dealul. Parcă erau sute. La dreapta lor soldaţii Uniunii răcneau şi zăngăneau din arme şi armuri, neînţelegând ce se petrece. Din pădure ţâşneau săgeţi furioase spre ei.

– Fi-r-ar mama ei de viaţă!

– Zic că ar fi cazul să începi şi tu să tragi.

Ursuzul dădu drumul unei săgeţi şi scoase o alta din tolbă. Copoiul luă şi el una, dar ţintele erau atât de multe, că nu ştiu pe care s-o aleagă, şi trase la nimereală, blestemând tot timpul. Acum erau şi mai aproape, atât de aproape că le putea zări feţele, dacă le puteai spune feţe. Fălci lătăreţe căscate, mârâind

şi pline de colţi, ochi mici şi sălbatici, plini de ură şi venin. Arme grosolane – măciuci cu zeci de cuie, topoare făcute din piatră cioplită, săbii ruginite furate de la morţi. Şi urcau neabătuţi, mai iuţi decât lupii pădurilor.

Copoiul îl lovi pe unul în piept şi îl văzu cum cade. Îl nimeri pe altul în picior. Dar ceilalţi nu şovăiră nici măcar un pic.

– Gata! îl auzi el pe Treicopaci, simţi cum bărbaţii din juru-i se ridică în picioare, cu săbiile ridicate, cu suliţele ridicate, cu scuturile ridicate, pregătiţi să respingă atacul.

Se întrebă cum anume puteai vreodată în viaţă să fii gata pentru aşa ceva.

Un cap-turtit, cu gura căscată şi colţii la vedere, sări peste trunchiul copacului. Copoiul îl zări, formă neagră prin aer; îl auzi, muget prelung; apoi sabia lui Tul îl despică în două, împroşcând tot locul cu sânge, aidoma apei ce curge dintr-o sticlă spartă.

Altul se căţăra peste trunchi, iar Treicopaci îi reteză braţul dintr-o singură lovitură cu sabia şi îl aruncă în vale cu scutul. Acum veneau şi mai mulţi, mult mai mulţi, înghesuindu-se unii în alţii ca să escaladeze copacul. Copoiul îl nimeri cu săgeata pe unul chiar în faţă, la doar un pas distanţă de el, scoase cuţitul şi i-l înfipse în burtă, urlând din toţi bojocii, simţind căldura sângelui care-i şiroia pe mâini. Îi smulse măciuca din gheare, o repezi asupra altuia, îl rată şi se duse mai departe. Toţi zbierau şi loveau cu săbiile în dreapta şi în stânga.

Copoiul îl văzu pe Fiori-îţi-dau cum izbeşte capul unui shanka de un copac cu cizma şi cum îşi ridică scutul şi îi sfărâmă chipul. Cum doboară un altul cu barda, stropindu-l pe Copoi cu sânge. Şi cum îl prinde pe un al treilea în braţe şi se prăbuşeşte cu el la pământ, rostogolindu-se prin noroi, zbătându-se şi lovind. Shanka ajunse deasupra, şi Copoiul îl lovi cu măciuca pe spinare, o dată, de două ori, de trei ori, iar Fiori-îţi-dau îl împinse la o parte, se ridică şi îi zdrobi capul cu piciorul. Apoi se repezi mai departe, doborând un alt cap-turtit care tocmai ce îşi înfipsese suliţa într-un ţăran înspăimântat.

Copoiul clipi des, încercând să-şi şteargă sângele din ochi cu mâneca. Îl văzu pe Ursuz cum îşi ridică pumnalul şi îl împlântă până la plăsele prin tărtăcuţa unui cap-turtit, iar lama ieşi prin gura acestuia, ţintuindu-l de trunchiul unui copac. Îl văzu pe Tul cum spulberă cu pumnul faţa altui shanka, iar şi iar şi iar, până când din capul lui nu mai rămase nimic decât un fel de terci roşu. Un cap-turtit cu suliţa ridicată sări în copacul de alături, dar,

înainte să apuce să-l înjunghie, Dow ţâşni şi-i reteză picioarele. Shanka se răsuci prin aer guiţând.

Copoiul văzu alt shanka grămadă peste un ţăran, muşcându-l cu înverşunare de gât. Smulse suliţa din pământ şi o aruncă înfigând-o în spinarea ticălosului. Capul-turtit căzu scoţând sunete nearticulate şi încercă să ajungă cu ghearele în spate ca să şi-o scoată dintre umeri. Dar suliţa îl pătrunsese adânc.

Alt ţăran se zvârcolea urlând de mama focului, cu braţul prins în colţii unui shanka. Cu cealaltă mână încerca să-l lovească în cap. Copoiul făcu un pas spre ei, dar înainte de a apuca să-l ajute, un cap-turtit se repezi la el cu o suliţă. Îl observă la timp şi se feri, îl tăie peste ochi cu pumnalul, apoi îl lovi cu măciuca în moalele capului şi simţi oasele spărgându-se precum coaja de ou. Se întoarse spre altul. Unul al naibii de mare, care deschise fălcile la el şi mârâi cu bale la gură, cu un topor uriaş în gheare.

– Haide! îi strigă el, ridicând şi măciuca, şi cuţitul.

Dar înainte de a apuca să-l atace, Treicopaci veni din spate şi îl despică de la umăr până la piept. Îi ţâşni sângele şi se prăbuşi în noroi. Însă reuşi cumva să se ridice, suficient cât să ajungă în dreptul pumnalului Copoiului.

Acum shanka se retrăgeau, iar ţăranii urlau şi îi doborau unul câte unul. Ultimul orăcăi speriat şi se repezi la cel mai apropiat copac, încercând să se caţere în el. Dar căzu la pământ când sabia lui Dow îi făcu o rană adâncă în spate, dezvelind carnea roşie şi aşchiile de os alb. Rămase zvâcnind câteva clipe pe o creangă, cu picioarele atârnându-i în gol. Apoi nu se mai mişcă.

– I-am terminat! mugi Fiori-îţi-dau, cu pete mari de sânge pe obraji. I-am terminat!

Ţăranii lui ovaţionară şi strigară şi îşi agitară armele. Sau, mai curând, majoritatea ovaţionară. Vreo doi stăteau nemişcaţi, alţi câţiva zăceau pe jos, răniţi, gemând, gâlgâind printre dinţi. Copoiul nu credea că ăstora le ardea să sărbătorească. Nici Treicopaci nu credea asta.

– Gura, proştilor! Au plecat acum, dar vor veni şi mai mulţi. Ăsta-i necazul cu capetele-turtite, mereu se întorc mai mulţi! Luaţi cadavrele alea din drum, adăpostiţi răniţii! Recuperaţi cât de multe săgeţi puteţi! Vom avea curând nevoie de ele!

Copoiul şchiopătă spre locul unde focul ardea mocnit. Cathil nu se mişcase de unde o lăsase. Acum respiraţia i se accelerase, dar era foarte slabă. Ţinea o mână apăsată pe coaste, acolo unde pătrunsese săgeata. Îl privi cu ochi mari şi umezi cum se

apropie de ea, fără să spună nimic. Nici el nu rosti vreun cuvânt. Ce ar fi fost de spus? Îşi scoase cuţitul şi-i despică bluza însângerată, de la săgeată până jos, o dădu la o parte şi se uită mai bine la rană. Era înfiptă în dreapta, chiar sub sân, între două coaste. Nu era un loc bun pentru o rană de săgeată, presupunând că ar exista un asemenea loc.

– E bine? bâigui ea clănţănind din dinţi, cu chipul alb ca zăpada, cu ochii strălucitori din cauza febrei. E bine?

– E bine, o linişti el, ştergându-i cu degetul mare ţărâna de pe obraz. Nu te agita, bine? O rezolvăm noi cumva.

Iar în tot acest timp îşi spunea: mincinos împuţit ce eşti tu, Copoiule, laş nenorocit ce eşti. Fata asta are o săgeată în piept.

Treicopaci se aşeză pe vine lângă ei.

– Trebuie s-o scoatem, se încruntă el. Eu o ţin, şi tu tragi.

– Eu ce?

– Ce zice? şuieră Cathil printre dinţii plini de sânge. Ce fa…? vru ea să ştie, dar Copoiul apucase deja săgeata cu ambele mâini, iar Treicopaci o ţinea strâns de braţe. Ce faceţi…?

Copoiul trase, dar săgeata nu vru să iasă. Trase din nou, şi sângele se revărsă din rană şi curse pe pielea ei palidă în două şiroaie întunecate. Trase iarăşi, şi fata se zvârcoli şi lovi din picioare şi urlă de parcă ar fi omorât-o încet şi în chinuri. Trase, dar săgeata tot nu vru să iasă. Trase, dar săgeata nu se mişcă nici cât un lat de deget.

– Trage! şuieră Treicopaci.

– Nu vrea să iasă, în pizda mă-sii! îi mârâi în nas Copoiul.

– Bine! Bine!

Copoiul dădu drumul săgeţii, iar Cathil îşi înghiţi sângele şi se înecă şi începu să tuşească, să bolborosească, să se cutremure şi să se zvârcolească, înghiţind aerul cu sete şi scuipând salivă colorată în roşu deschis.

Treicopaci se frecă gânditor pe bărbie, mânjindu-şi faţa de sânge.

– Dacă n-o poţi scoate, trebuie s-o împingi înăuntru.

– Să ce?

– Ce… zice? îi clănţăniră dinţii lui Cathil.

Copoiul îşi simţi gura uscată şi gâtul plin cu bolovani.

– Trebuie s-o împingem.

– Nu, şopti tânăra cu ochii ieşiţi din orbite. Nu.

– Ţin-te bine, fato, murmură Treicopaci în limba comună, apucând-o iarăşi de mâini. Ţine-te bine. Fă-o, Copoiule.

– Nu…

Copoiul strânse din dinţi şi se împinse cu putere în săgeata ruptă. Cathil zvâcni puternic şi scoase un soi de oftat, apoi îşi dădu ochii peste cap şi leşină. Copoiul îi întoarse pe o parte trupul moale ca o cârpă şi văzu capul săgeţii ieşindu-i prin spate.

– Bine, murmură el, e bine, a trecut.

O apucă cu grijă şi o scoase afară răsucind-o încetişor. Cu săgeata ieşi şi nişte sânge, dar nu prea mult.

– Semn bun, spuse Treicopaci. Înseamnă că nu i-a atins plămânul.

Copoiul îşi muşcă buzele.

– E bine.

Luă nişte bandaje şi le aplică peste gaura din spatele fetei, apoi i le petrecu peste piept, cu ajutorul lui Treicopaci.

– E bine, bine, repeta el tot înfăşurând bandajele în jurul trupului tinerei, cu degete pe care şi le simţea reci şi neîndemânatice, până când îi pansă rănile cât de bine putea.

Mâinile îi erau pline de sânge, bandajul era plin de sânge, burta şi spatele lui Cathil erau pline de urme rozalii de degete peste dârele negre de mizerie şi de sânge. Îi trase cămaşa la loc şi o aşeză cu blândeţe pe spate. Îi atinse obrazul – era cald, ochii îi avea închişi, pieptul i se mişca uşor, răsuflarea i se aburea în jurul gurii.

– Trebuie să o învelim cu ceva.

Se ridică şi îşi scoase pătura din raniţă, împrăştiind tot felul de lucruri pe lângă foc. O scutură şi o aşeză peste trupul fetei.

– Să-ţi ţină cald, da? Să-ţi fie bine şi cald.

O înveli şi mai bine, vârând colţurile păturii sub ea. Îi acoperi şi picioarele.

– Să-ţi ţină cald.

– Copoiule.

Treicopaci se aplecase şi îi asculta respiraţia. Se ridică şi clătină încet din cap.

– A murit.

– Ce?

Fulgi albi dansau în jurul lor. Începuse din nou ninsoarea.

– Unde naiba-i Poulder? mârâi Mareşalul Burr, uitându-se în vale, încleştându-şi şi descleştându-şi frustrat pumnii. I-am zis să aştepte până începe lupta, nu după!

West nu ştiu ce să spună. Într-adevăr, unde era Poulder?

Ninsoarea cădea mai deasă acum, coborând din cer în trombe şi în vârtejuri, acoperind câmpul de luptă cu o draperie cenuşie, conferind întregii scene un aer de ireal. Înăbuşite şi cu ecou, zgomotele ajungeau la ei ca de foarte departe. Puncte negre pe pământul alb, soli călare alergau de colo-colo în spatele liniilor cu cereri urgente de a primi întăriri. Numărul răniţilor creştea – gemeau pe tărgi, icneau în căruţe, sau se târau, tăcuţi şi plini de sânge, pe drumul spre cartierul general.

Chiar şi prin ninsoare era limpede că oamenii lui Kroy se aflau în dificultate. Rândurile ordonate se îngroşaseră alarmant spre centru, unităţile pieriseră într-o singură masă diformă, contopite în haosul şi deruta bătăliei. West pierduse şirul ofiţerilor pe care generalul Kroy îi trimisese la punctul de comandă cerând ajutor sau permisiunea de a se retrage. Toţi fuseseră expediaţi înapoi cu acelaşi mesaj. Să reziste şi să aibă răbdare. În tot acest timp, de la Poulder nu venea decât o tăcere neaşteptată şi de rău augur.

– Unde mama naibii e?

Burr se îndreptă spre cort cu paşi apăsaţi, lăsând urme negre pe crusta proaspătă de zăpadă.

– Tu! răcni el la un aghiotant, făcându-i nervos semn să se apropie.

Păstrând o distanţă respectuoasă, West intră în cort după Mareşal, urmat îndeaproape de Jalenhorm.

Burr se aplecă peste masă şi smulse un condei din călimară, împrăştiind stropi negri de cerneală pe lemnul lăcuit.

– Du-te în pădure şi găseşte-mi-l pe generalul Poulder! Află ce naiba face şi întoarce-te să-mi raportezi de urgenţă!

– Da, domnule! răcni ofiţerul luând poziţie de drepţi.

Burr mâzgăli ordinele pe o bucată de hârtie.

– Comunică-i că îi ordon să atace *imediat!*

Se iscăli cu mişcări mânioase ale mâinii şi aruncă hârtia spre aghiotant.

– Cu siguranţă, domnule! mai răcni o dată tânărul ofiţer şi se grăbi să iasă din cort plin de importanţa misiunii încredinţate.

Burr se întoarse la hărţile lui şi le privi cu ură, trăgându-se de barbă cu o mână şi masându-şi burta cu cealaltă.

– Unde mama naibii e Poulder?

– Domnule, poate şi el este atacat…

Burr râgâi, se strâmbă, râgâi iarăşi şi lovi cu pumnul în masă aproape răsturnând călimara.

– Blestemată să fie indigestia asta împuţită! exclamă el şi împunse harta cu degetul. Dacă Poulder nu vine curând, vom fi nevoiţi să recurgem la rezervişti. Mă auzi, West? Să recurgem la cavalerie.

– Da, domnule, fireşte.

– Nu avem voie să dăm greş.

Mareşalul se încruntă, înghiţi greu. Iar West avu senzaţia că se albise brusc la faţă.

– Nu… nu avem…

Se clătină uşor pe picioare privind speriat în jur.

– Domnule, vă simţiţi…

– Aaaaa!

Şi Lordul Mareşal Burr se cutremură şi vomită peste masă, pe hărţi. West înţepeni, cu gura tot mai căscată de uluire. Materia ieşită din superiorul său era roşie, dar foarte închisă, neagră aproape. Burr icni din nou, sprijinit în pumni de masă, tremurând din toate încheieturile. Se aplecă mai tare şi din gură i se revărsă un alt şuvoi de vomă.

– Gâââârrrr!

Apoi, clătinându-se şi mai tare, cu salivă roşie atârnându-i de pe buze, cu ochii ieşiţi din orbite, alb ca varul, scoase un geamăt gâtuit şi se prăbuşi pe spate, trăgând după el o hartă plină cu sânge.

În cele din urmă, West pricepu ce se întâmplă, chiar la timp ca să se repeadă şi să prindă în braţe trupul moale al Lordului Mareşal. Se încovoie sub greutatea bărbatului, chinuindu-se din răsputeri să nu-l scape.

– Rahat! oftă Jalenhorm.

– Ajută-mă, fir-ar să fie! mârâi West la el.

Bărbatul cel uriaş îl apucă pe Burr de braţul celălalt şi împreună îl târâră pe Mareşal până la pat. West îi descheie nasturele de sus şi-i lărgi gulerul.

– Are ceva la stomac, murmură el printre dinţi. Se vaită de câteva săptămâni.

– Chem doctorul! zbieră Jalenhorm.

Dădu să se repeadă afară din cort, dar West îl apucă de braţ, împiedicându-l.

– Nu.

Uriaşul făcu ochii mari.

– Poftim?

– Dacă se află că e bolnav, se va stârni panica. Poulder şi Kroy

vor începe să se poarte după cum îi taie capul. Armata s-ar putea dezmembra. Nimeni nu trebuie să afle până după luptă.

– Dar…

West se ridică şi puse mâinile pe umerii lui Jalenhorm, privindu-l drept în ochi. Ştia deja ce anume trebuie să facă. Nu avea de gând să mai asiste la un alt dezastru.

– Ascultă-mă. Nu trebuie să ne abatem de la plan. Nu trebuie.

– Cine? privi Jalenhorm năucit în jur. Noi doi, singuri?

– Dacă aşa trebuie.

– Dar este viaţa unui om în joc!

– În joc sunt vieţile mai multor mii de oameni, îl repezi West. Nu avem voie să dăm greş, l-ai auzit.

Chipul lui Jalenhorm se făcuse aproape la fel de alb ca al lui Burr.

– Nu cred că asta a vrut să spună…

– Nu uita că îmi eşti dator, şopti West apropiindu-se şi mai mult de camaradul său. Fără mine, acum ai fi putrezit frumuşel într-un morman de hoituri la nord de Cumnur.

Nu-i plăcea să se poarte astfel, dar nu avea încotro şi nu era timp de amabilităţi.

– Ne-am înţeles, căpitane?

Jalenhorm se bâlbâi:

– Da, domnule, aşa cred.

– Bine. Ai grijă de Mareşalul Burr. De restul am să mă ocup eu, mai spuse West gata să iasă din cort.

– Dar dacă se…

– Improvizează, se răsti colonelul peste umăr.

Avea griji mai mari decât sănătatea unui singur om. Ieşi în aerul rece. Pe puţin douăzeci de ofiţeri şi gărzi se adunaseră înaintea cortului, cu faţa la valea acoperită cu zăpadă, privind prin lunete şi bolborosind între ei.

– Sergent Pike! strigă West făcându-i semn fostului deţinut. Vreau să stai de pază aici, înţelegi?

– Desigur, domnule.

– Vreau să stai de pază aici şi să nu dai voie nimănui să intre în cort, cu excepţia mea şi a căpitanului Jalenhorm. Nimeni nu are voie să intre aici, repetă el coborând vocea. Indiferent de situaţie.

Pike dădu din cap, cu ochii sclipindu-i pe substanţa rozalie în care i se transformaseră trăsăturile arse.

– Am înţeles.

Şi se postă la intrarea în cort într-o poziţie aproape neglijentă, cu degetele mari vârâte în centura de care-i atârna sabia.

O clipă mai târziu, de pe deal, se apropie în galop un cal fornăind şi scoţând aburi pe nări. Călăreţul coborî iute din şa şi apucă să facă doar vreo doi paşi înainte ca West să-i taie drumul.

– Mesaj urgent pentru Mareşalul Burr din partea generalului Poulder! gâfâi zorit individul.

Încercă să-l ocolească pe West, însă nu reuşi.

– Mareşalul Burr este ocupat. Îmi poţi preda mie mesajul.

– Mi s-a spus foarte clar să nu…

– Mie, căpitane!

Ofiţerul tresări.

– Domnule, divizia generalului Poulder este angajată în luptă în pădure.

– În luptă?

– În luptă grea. Au fost câteva atacuri sălbatice în aripa stângă şi ne este foarte greu să mai rezistăm. Generalul Poulder cere permisiunea de a ne retrage şi a ne regrupa, domnule!

West îşi înghiţi cu greu nodul uscat din gât. Planul începuse deja să se destrame şi pericolul de a eşua era iminent.

– Să vă retrageţi? Nu! Imposibil. Dacă vă retrageţi, divizia lui Kroy va rămâne expusă. Spune-i generalului Poulder să reziste şi să meargă până la capăt cu atacul, dacă poate. Spune-i că în niciun caz nu trebuie să se retragă! Spune-i că toţi trebuie să ne achităm de misiunea primită.

– Dar, domnule, aş dori…

– Pleacă! strigă West. Imediat!

Solul îl salută şi încălecă din nou. Pe când urca dealul, un alt vizitator îşi opri calul în apropiere de cort. West înjură în barbă. Colonelul Felnigg, şeful de stat-major al lui Kroy. Acesta nu va fi tot atât de uşor de convins.

– Colonele West, zbieră el coborând din şa. Divizia noastră este angajată într-o luptă teribilă de-a lungul întregii linii a frontului, iar acum a apărut şi cavaleria inamică din dreapta! Cavaleria lor ne atacă un regiment de recruţi amărâţi!

Pornise deja spre cort, scoţându-şi mănuşile cu gesturi nervoase.

– Fără întăriri nu vor rezista prea mult, iar dacă sunt împrăştiaţi, flancul nostru va sări în aer! Ar putea fi sfârşitul! Unde naiba e Poulder?

West încercă în zadar să-l încetinească pe Felnigg.

– Generalul Poulder a fost atacat la rândul său. În orice caz, voi ordona ca rezerviştii să plece imediat şi…

– Nu-i suficient, mârâi Felnigg, trecând pe lângă el şi îndreptându-se cu paşi mari spre cort. Trebuie să discut cu Mareşalul Burr imedi…

Pike îi tăie calea, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Mareşalul este… ocupat, şopti el.

Privirea din ochii bulbucaţi era atât de îngrozitor de ameninţătoare, că până şi West se simţi uşor speriat. Urmă o tăcere încordată când şeful de stat-major şi deţinutul fără chip se holbară unul la celălalt.

Apoi Flenigg făcu un pas şovăielnic înapoi. Clipi des, îşi umezi tulburat buzele.

– Este ocupat. Înţeleg. Asta este, se bâlbâi el îndepărtându-se cu încă un pas. Şi spui că ne veţi trimite regimentele de rezervişti.

– Imediat.

– Atunci, atunci… voi comunica generalului Kroy că vom primi întăriri, continuă Felnigg punând un picior în scara şeii. Dar să ştii că este o încălcare gravă a regulamentului, se încruntă el înspre cort, înspre Pike şi, în cele din urmă, înspre West. O încălcare extrem de gravă a regulamentului.

Şi îşi împunse calul cu pintenii pornind spre vale. West îl urmări cu privirea, gândindu-se că Felnigg nici nu-şi poate imagina cât de gravă era această încălcare a regulamentului. Se întoarse spre un aghiotant.

– Mareşalul Burr ordonă ca rezervele să intre în luptă pe aripa dreaptă. Trebuie să atace cavaleria lui Bethod şi s-o izgonească. Dacă slăbim pe flancul acela, ne aşteaptă dezastrul. Ai înţeles?

– Ar trebui să primesc ordinul scris de la Mareşal…

– Nu avem vreme de ordine scrise! urlă West. Du-te şi fă-ţi datoria, omule!

Supunându-se, aghiotantul se repezi spre cele două regimente de rezervişti de cavalerie, care aşteptau răbdători în zăpadă. West îl urmări cu privirea, trosnindu-şi nervos degetele. Oamenii începură să se urce în şei şi să intre în dispozitiv de atac. West îşi muşcă buzele. Ofiţerii şi gărzile lui Burr îl priveau cu expresii ce oscilau între curiozitatea cumpătată şi neîncrederea făţişă.

Se întoarse spre cort, răspunzând la salutul unora dintre ei şi încercând să dea impresia că totul era în ordine, că totul nu era

decât rutina firească. Se întrebă cât va mai dura până când cineva va refuza să-l mai creadă pe cuvânt, până când cineva va intra cu forţa în cort, până când cineva va descoperi că Lordul Mareşal Burr plecase în călătoria spre tărâmul morţilor. Se întrebă dacă se va întâmpla după ce frontul va fi străpuns în vale, iar centrul lor de comandă va fi ocupat de nordici. Dacă va fi după, nu va mai avea nicio importanţă.

Pike îl întâmpină cu un zâmbet, sau, mai bine zis, cu o expresie ce ar fi putut fi considerată un zâmbet. West şi-ar fi dorit să-i poată zâmbi şi el, doar că nu se simţea în stare.

Copoiul se lăsă jos, răsuflând greu. Cu spatele sprijinit de un copac doborât, cu arcul atârnându-i în mâna moale. Alături, în pământul ud, era înfiptă o sabie. O luase de la un ţăran mort şi o folosise, şi credea că o va mai folosi încă şi mai mult până la sfârşitul zilei. Era plin de sânge – pe mâini, pe haine, peste tot. Sângele lui Cathil, sângele capetelor-turtite, sângele lui. Nu merita să se ostenească să se şteargă – va fi alt sânge în curând.

De trei ori shanka urcaseră dealul şi de trei ori îi respinseseră, de fiecare dată tot mai greu. Copoiul se întreba dacă şi data viitoare vor mai fi în stare să-i respingă. Căci nu se îndoia că vor ataca din nou. Nu se îndoia câtuşi de puţin. Când şi câţi erau întrebările care nu-i dădeau pace.

Auzea răniţii Uniunii scâncind şi ţipând de după copaci. Mulţi răniţi. La ultimul atac, unul dintre ţărani îşi pierduse mâna. Poate că nu era bine spus că şi-o „pierduse”, de vreme ce-i fusese retezată cu un topor. Începuse instantaneu să urle din toate puterile, dar acum se potolise şi nu i se mai auzea decât respiraţia slabă şi horcăită. Îi bandajaseră ciotul cu o cârpă legată cu o curea, iar acum bietul om se holba la fosta lui mână cu expresia aceea pe care o au uneori răniţii. Cu ochi mari şi albi, de parcă nu înţelegea ce vede. De parcă nu înceta să se mire.

Copoiul se ridică uşurel, uitându-se peste trunchiul de copac. Vedea capetele-turtite în pădurea din vale. Ascunşi în umbre. Aşteptând. Nu-i plăcea să-i vadă acolo. Ştia că shanka vor continua să-i atace până vor fi complet distruşi sau puşi pe fugă.

– Ce aşteaptă? şuieră el. Când au învăţat afurisiţii ăştia de capete-turtite să aştepte?

– Când au învăţat să lupte pentru Bethod? mormăi Tul curăţându-şi sabia. Multe s-au schimbat, şi numai în rău.

– Când oare s-a mai schimbat ceva în bine? mârâi Dow aflat

ceva mai încolo.

Copoiul se încruntă. Nasul lui detectase un miros nou, igrasios. Printre copaci se zărea ceva foarte deschis la culoare, din ce în ce mai deschis.

– Ce-i aia? Ceaţa aia?

– Ceaţă? La înălţimea asta? chicoti Dow cu glas de cioară care-şi cheamă suratele. În momentul ăsta al zilei? Ha! Ia stai niţel, că parcă…

Acum o vedeau cu toţii – ceva alb agăţat de versantul ud al dealului. Copoiul simţi un nod în gât. I se uscase gura. Se simţi, dintr-odată, foarte speriat, dar nu din cauza acelor shanka din vale. Din altă cauză. Ceaţa se strecura printre copaci, se încolăcea în jurul trunchiurilor, se dilata în faţa ochilor lor înspăimântaţi. Capetele-turtite porniră, siluete neclare prin umbrele cenuşii.

– Nu-mi place, îl auzi pe Dow. Nu-i normal.

– Calmi, flăcăi! vocea groasă a lui Treicopaci. Păstraţi-vă calmul!

Copoiul mai prinse ceva curaj auzindu-l, dar nu-l ţinu mult. Începu să se legene înainte şi înapoi, simţind că-i vine să vomite.

– Nu, nu, şopti Fiori-îţi-dau, privind înnebunit în toate părţile de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

Copoiul simţi cum i se ridică părul pe braţe, cum îl furnică toată pielea, cum nodul mare din gât se face şi mai mare. Îl cuprinsese o teamă necunoscută, care plutea spre el împreună cu ceaţa – se târa prin pădure, se învolbura în jurul copacilor, pătrundea pe sub trunchiul de copac în spatele căruia se adăposteau ei.

– El e, murmură Fiori-îţi-dau, cu ochii mari cât cepele bine crescute, şi făcându-se mic la pământ de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie auzit. El e!

– Cine? croncăni Copoiul.

Fiori-îţi-dau doar scutură din cap şi se lipi şi mai tare de noroiul rece. Copoiul simţi o dorinţă copleşitoare de a face acelaşi lucru, în schimb se forţă să se ridice, se forţă să se uite peste copac. Un Om Vestit, speriat ca un copil în întuneric, fără să ştie din ce motiv? Mai bine să vadă cu ce se confruntă, îşi spuse. Mare greşeală.

În ceaţă se zărea o umbră, prea înaltă şi prea dreaptă ca să fie un shanka. Un om zdravăn, mare ca Tul. Ba chiar mai mare. Un uriaş. Copoiul îşi frecă ochii iritaţi, gândindu-se că trebuie să

fie vorba despre un efect al luminii prin toată bezna aia, nimic altceva. Dar nu. Şi umbra aceea se apropie tot mai mult şi căpătă tot mai mult contur, mai mult, şi, cu cât se desluşea mai limpede, cu atât se intensifica spaima.

Cutreierase mult Copoiul, de-a lungul şi de-a latul nordului, însă niciodată nu mai văzuse vreo altă creatură atât de ciudată şi de ireală ca gigantul acesta. O jumătate din trup îi era acoperit cu o armură neagră bătută în ţinte şi piroane – armură formată din mai multe plăci negre din metal bătut cu ciocanul, îndreptat şi îndoit. Cealaltă jumătate era goală, cu excepţia curelelor şi chingilor şi cataramelor care prindeau armura. Picioare goale, braţe goale, piept gol, toate plesnind de muşchi hidoşi. Chipul îi era ascuns în spatele unei măşti din fier negru, plin de zgârieturi.

Veni şi mai aproape, ridicându-se din aburii ceţii, iar Copoiul văzu că are pielea vopsită. De fapt, era acoperită în întregime cu litere minuscule, albastre. N-avea nicio armă, dar acest amănunt îl făcea parcă şi mai fioros.

– În numele afurisiţilor de morţi! icni Copoiul cu gura larg căscată de groază.

– Calmi, flăcăi, mârâi Treicopaci. Calmi.

Iar vocea bătrânului său prieten reuşi să-l împiedice pe Copoi să nu dea bir cu fugiţii fără să privească în urmă.

– El e! zbieră unul dintre ţărani, cu voce stridentă ca de fată. E Temutul!

– Tacă-ţi fleanca aia împuţită! se auzi vocea lui Fiori-îţi-dau. Ştim cine e!

– Săgeţi! strigă Treicopaci.

Mâinile Copoiului tremurau când îşi ţinti săgeata asupra uriaşului. Parcă şi de la distanţa asta îi venea greu să o facă. Îşi forţă degetele să dea drumul corzii, dar săgeata ricoşă de armură şi căzu printre copaci, fără să producă niciun rău. Ursuzul trase mai bine. Săgeata lui se înfipse adânc în carnea pictată a creaturii. Zburară şi alte săgeţi din arcurile ţăranilor. Una îl lovi în umăr, alta îi străpunse gamba imensă. Uriaşul nu scoase niciun sunet. Continua să înainteze, neabătut, aidoma ierbii care creşte primăvara. Iar ceaţa, capetele-turtite şi spaima înaintau odată cu el.

– Fir-ar, mormăi Ursuzul.

– E un diavol! chirăi unul din ţărani. Diavol din iad!

Cam aceeaşi senzaţie o avea şi Copoiul. Simţi cum teama se amplifică în jurul lui, simţi cum ceilalţi încep să şovăie. Simţi cum

el însuşi începe să se retragă, fără să vrea.

– Haideţi! urlă Treicopaci cu voce groasă şi calmă, de parcă lui nu i-ar fi fost deloc frică. La trei! Când zic trei, atacăm!

Copoiul se holbă la el, întrebându-se dacă nu cumva bătrânul lui prieten îşi pierduse minţile. Măcar aici, unde erau, se puteau ascunde în spatele copacului. Auzi bolboroseala unor ţărani care, fără îndoială, îi împărtăşeau părerea. Nu le plăcea planul acesta. Nu erau încântaţi de ideea că vor trebui să atace mulţimea de shanka şi uriaşul din mijlocul lor.

– Eşti sigur că e bine? şuieră Copoiul.

Treicopaci nici măcar nu se uită la el.

– Atacul e cel mai bun leac împotriva fricii! Îţi urcă sângele la cap şi preschimbă teama în furie. Terenul este de partea noastră şi nu-i vom aştepta aici!

– Sigur?

– Pornim, zise Treicopaci întorcându-se.

– Pornim, mârâi Dow, aruncând priviri ucigaşe ţăranilor, parcă provocându-i să îndrăznească să bată în retragere.

– La trei! tună Treicopaci.

– Îhî, confirmă Ursuzul.

Copoiul simţi cum i se strânge gâtul, neştiind dacă şi el va ataca sau nu. Treicopaci se uită peste trunchiul copacului, cu gura strânsă într-o grimasă dură, urmărind siluetele din ceaţă şi uriaşul din mijlocul lor. Mâna şi-o ţinea întinsă în spate ca pentru a spune „aşteptaţi”. Aşteptaţi să ajungă la distanţa bună. Aşteptaţi momentul potrivit.

– Atac la trei? şopti Fiori-îţi-dau. Sau după?

Copoiul clătină din cap.

– Nu contează, atâta vreme cât ataci.

Dar îşi simţea picioarele grele ca două pietre de moară.

– Unu!

Deja „unu”? Copoiul privi peste umăr, văzu trupul lui Cathil sub pătură, lângă focul stins. Poate că asta ar fi trebuit să-l înfurie, dar îl făcu doar să se simtă şi mai speriat. Realitatea era că nu voia să sfârşească în acelaşi fel. Se cutremură şi îşi întoarse privirea, apucă strâns pumnalul şi sabia împrumutată de la mort. Fierul nu simţea teama. Arme bune, pregătite să facă o treabă sângeroasă. Şi-ar fi dorit să fie şi el măcar pe jumătate la fel de pregătit, însă mai trecuse prin încercări din acestea şi ştia că nimeni nu este cu adevărat pregătit niciodată. Nu trebuie să te simţi pregătit. Trebuie doar să te repezi înainte.

– Doi!

Dintr-o clipă în alta. Deschise larg ochii, inspiră adânc aerul rece, se cutremură de frig. Simţea miros de oameni, de pini, de shanka şi de ceaţă. Auzi respiraţii sacadate din spate, paşi furişaţi – de jos, strigăte – de-a lungul frontului, propriul său sânge – bubuindu-i în vene. Văzu absolut tot ce se petrecea în jur, dar cu încetinitorul, aidoma mierii care se scurge de pe lingură. Ceilalţi se mişcau în jurul lui, bărbaţi duri cu chipuri dure, înaintând prin ceaţă şi spaimă, pregătindu-se. Vor ataca, nu mai exista nicio îndoială în privinţa asta. Vor ataca toţi, până la ultimul. Simţi cum îl furnică muşchii de la picioare îmboldindu-l să se ridice.

– Trei!

Treicopaci fu primul care sări peste trunchiul doborât, şi Copoiul îl urmă, iar oamenii din jurul lor atacau şi văzduhul răsuna de strigătele lor, de furia lor şi de frica lor, iar el fugea şi zbiera. Picioarele îl duceau iute şi vântul vâjâia pe lângă el şi copacii negrii şi cerul alb se legănau în faţa ochilor lui şi ceaţa se întindea spre el şi forme întunecate îl aşteptau în ceaţa aceasta.

Lovi cu sabia un shanka, îl lovi puternic, mugind, iar lovitura îl răsuci în loc. Îşi continuă atacul, învârtindu-se, împleticindu-se, urlând. Lama se împlântă adânc în piciorul unui alt shanka, doborându-l la pământ, iar Copoiul se rostogoli la vale, alunecând prin mocirlă, încercând din răsputeri să se ridice. Zgomotele luptei îl învăluiau – înăbuşite şi stranii. Bărbaţi zbierându-şi blestemele şi shanka mârâindu-şi ura şi zăngănitul şi bubuitul metalului pe metal, al metalului în carne.

Se întoarse, alunecând printre copaci, fără să ştie de unde va veni următorul cap-turtit, fără să ştie dacă nu cumva va primi o suliţă în spinare. Desluşi o siluetă prin umbre şi ţâşni spre ea, strigând din toţi bojocii. Şi ceaţa păru a se ridica în faţa lui şi se opri îngrozit, horcăind, aproape căzând pe spate în dorinţa lui aprigă de a fugi de acolo.

Temutul se afla la nici cinci paşi în faţa lui, mai mare şi mai teribil ca oricând, cu pielea-i tatuată plină de săgeţi rupte. În pumn ţinea un ţăran de gât şi ţăranul se zbătea şi dădea din picioare. Tendoanele pictate se încordară şi degetele colosale se strânseră şi ochii ţăranului ieşiră din orbite şi gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. Se auzi un pocnet, şi uriaşul aruncă trupul moale ca o cârpă, şi ţăranul mort se rostogoli iar şi iar prin zăpadă şi noroi, cu capul bălăngănindu-i-se în toate părţile, şi se

opri, în cele din urmă, nemişcat.

Cu ceaţa plutind în jurul lui, Temutul îşi coborî ochii din spatele măştii şi se uită la Copoi, iar Copoiul se uită la el, aproape udându-şi pantalonii de groază.

Însă există anumite lucruri care trebuie făcute. Mai bine să le faci, decât să te temi toată viaţa de ele. Asta ar fi spus Logen. Drept care Copoiul căscă gura şi urlă cât putu de tare şi se năpusti la creatură, rotind sabia împrumutată deasupra capului.

Uriaşul îşi ridică braţul împlătoşat şi pară lovitura. Metal zăngăni pe metal, zgâlţâindu-i Copoiului dinţii în gură. Scăpă sabia din mână sub forţa impactului, în aceeaşi clipă reuşind să-şi strecoare pumnalul pe sub braţul creaturii şi împlântându-l până la plăsele în pieptul tatuat.

– Ha-haaa! zbieră Copoiul, însă bucuria îi fu scurtă.

Mâna uriaşă a Temutului explodă prin valurile ceţii, îi dădu un dos de palmă şi-l proiectă prin aer. Pădurea se clătină în jurul lui, se izbi de un copac şi căzu cât era de lung în noroi. Încercă să-şi recapete suflul, dar nu fu în stare. Încercă să se întoarcă, dar nu fu în stare. Durerea îi sfâşia coastele, ca şi cum un bolovan imens i s-ar fi prăbuşit pe piept.

Îşi ridică privirea, agăţându-se inutil de noroi. Nu mai avea suflu în el nici cât să poată suspina. Temutul se îndrepta spre el, agale, fără grabă. În mers îşi scoase cuţitul dintre coaste. Parcă era o jucărie între degetul lui mare şi arătătorul enorm. Parcă era o scobitoare. Îl aruncă printre copaci. Îşi ridică piciorul colosal, gata să-l calce pe Copoi pe cap şi să-i zdrobească ţeasta aşa cum ai sparge o nucă pe nicovală. Iar Copoiul nu se putea apăra, paralizat de durere şi spaimă.

– Nemernicule!

Şi Treicopaci ţâşni din tufe, izbi şoldul acoperit cu armură al creaturii gigantice şi o dezechilibră. Iar piciorul care ţintise capul Copoiului călcă acum ţărâna chiar de lângă nasul acestuia. Bătrânul războinic atacă în continuare, lovind iar şi iar pieptul dezvelit al uriaşului. Mârâia şi blestema, iar Copoiul icnea şi se zvârcolea, încercând cu disperare să se ridice în picioare, dar nereuşind.

Lovitura de pumn a uriaşului ar fi putut dărâma o casă, dar Treicopaci o evită, ridică sabia şi făcu o crestătură adâncă în masca neagră a Temutului, dându-i capul pe spate în urma impactului, făcându-l să se clatine iar pe picioare, umplându-i gura de sânge. Nordicul nu-i lăsă vreme să-şi revină şi lovi cu

putere armura de pe pieptul creaturii, făcând o tăietură adâncă în carnea albastră neacoperită cu platoşă. Lovitură aducătoare de moarte, fără îndoială, dar nu picurară decât câţiva stropi de sânge.

Acum uriaşul îşi recăpătase echilibrul şi scoase un muget teribil care îi îngheţă Copoiului sângele în vene. Îşi ridică braţul masiv şi şi-l repezi înainte. Izbi scutul lui Treicopaci, îl sparse, şi trecu prin el lovindu-l straşnic în umăr şi doborându-l. Temutul se aplecă deasupra lui cu pumnul ridicat. Treicopaci mârâi fioros şi îşi înfipse până la mâner sabia în pulpa tatuată a creaturii. Copoiul văzu cum vârful însângerat al sabiei iese pe partea cealaltă a piciorului, însă Temutul nu-şi pierdu elanul. Mâna cea uriaşă sfărâmă coastele lui Treicopaci cu zgomot de vreascuri uscate frânte pe genunchi.

Copoiul gemu, râcâind noroiul, însă pieptul parcă-i era în flăcări şi nu se putea ridica, nu putea face nimic altceva decât să urmărească neputincios întreaga scenă. Acum Temutul ridică celălalt pumn acoperit de asemenea cu fier negru. Îl ridică încet şi atent, apoi îl coborî iute în cealaltă parte a lui Treicopaci, trimiţându-l definitiv la pământ. Braţul enorm se ridică iarăşi, sânge roşu pe degete albastre.

Şi din ceaţă apăru ceva negru care se înfipse în subsuoara temutului, făcându-l să-şi piardă din nou echilibrul. Urlând cât îl ţineau puterile, Fiori-îţi-dau începu să-l împungă cu suliţa, împingându-l pe versant la vale. Temutul se rostogoli, alunecă, se sculă, simulă un pas înapoi şi ridică mâna cu iuţeala unui şarpe gigantic. Îl plesni pe Fiori-îţi-dau aşa cum un om normal plesneşte o muscă sâcâitoare. Tânărul dispăru zbierând şi zvârcolindu-se în ceaţă.

Înainte ca uriaşul să apuce să se ducă după el, se auzi un bubuit ca de tunet şi sabia lui Tul îl izbi în umărul acoperit cu armură, azvârlindu-l în genunchi. Acum ieşi şi Dow din neguri şi tăie o halcă zdravănă din piciorul colosal. Apăru şi Fiori-îţi-dau mârâind sălbatic şi lovindu-l cu suliţa. Uriaşul păru încolţit de cei trei, fără sorţi de scăpare.

Şi, indiferent cât de imens ar fi fost, ar fi trebuit să fie deja mort. Ar fi trebuit să se fi întors deja în ţărână după rănile pe care i le făcuseră Treicopaci şi Fiori-îţi-dau şi Dow. În schimb, se ridică din nou, cu şase săgeţi şi sabia lui Treicopaci ieşindu-i din trup şi scoase un muget teribil care îl făcu pe Copoi să tremure până în vârful degetelor. Fiori-îţi-dau căzu brusc în fund, albindu-

se la faţă. Tul clipi speriat, şovăi şi scăpă sabia din mână. Chiar şi Dow cel Negru făcu un pas înapoi.

Temutul se aplecă şi apucă sabia lui Treicopaci. Şi-o scoase din picior şi o lăsă să cadă, umplând noroiul de sânge. Doar că acolo unde fusese ea împlântată nu se vedea nici urmă de rană. Absolut nicio urmă. Apoi se întoarse şi ţâşni în neguri, iar ceaţa se închise în spatele lui, iar Copoiul îl auzi cum îşi croieşte drum, izbindu-se de copaci. Şi îşi spuse că niciodată nu fusese mai fericit să vadă cum cineva dă bir cu fugiţii.

– Haideţi! Pe aici! urlă Dow, pregătindu-se să se repeadă la vale, dar Tul i se aşeză în cale, cu mâna ridicată.

– Nu te duci nicăieri. Nu ştim câţi shanka sunt acolo jos. O să ucidem creatura aia altădată.

– Dă-te din drumul meu, flăcău!

– Nu.

Copoiul se întoarse pe cealaltă parte, strâmbându-se de durere şi începu să se târască spre tovarăşii lui. Ceaţa începuse să se ridice, lăsând în urma-i un aer rece şi limpede. Ursuzul cobora din cealaltă parte, cu arcul pregătit de tragere. De jur împrejur, prin noroi şi zăpadă, erau o mulţime de cadavre, mai ales shanka, dar şi vreo câţiva ţărani.

Copoiului i se păru o veşnicie până când reuşi să ajungă la Treicopaci. Bătrânul lui prieten zăcea pe spate, cu scutul sfărâmat încă prins de braţ. Respiraţia îi era slabă şi şuierătoare, iar pe gură îi ieşeau bulbuci de sânge. Îşi rostogoli ochii spre Copoi, întinse mâna şi îl înşfăcă de haină, îl trase spre el şi îi şopti la ureche printre dinţii-i însângeraţi.

– Ascultă-mă, Copoiule! Ascultă-mă!

– Ce, şefu'? croncăni Copoiul abia reuşind să vorbească din cauza durerii sfâşietoare din piept.

Se aplecă, ascultă, dar nu auzi nimic. Treicopaci avea ochii larg deschişi, holbaţi la ramurile de deasupra. O picătură de apă pică pe un obraz şi curse în barba lui plină de sânge. Nimic altceva.

– Înapoi în ţărână, spuse Ursuzul cu chipul vlăguit ca pânzele vechi de păianjeni.

West îşi rodea unghiile privind cum generalul Kroy şi oamenii săi urcau drumul, congregaţie solemnă de oameni îmbrăcaţi în negru, pe cai negri. Ninsoarea încetase deocamdată, dar cerul avea culoarea neagră a mâniei fioroase, iar lumina era atât de

slabă, că parcă ar fi fost deja seară, iar vântul îngheţat scutura pânza corturilor din punctul de comandă. Timpul pe care reuşise să-l câştige West se terminase.

Simţi un impuls neaşteptat, aproape copleşitor, de a se răsuci pe călcâie şi a o lua la goană departe de locul acela. Impuls atât de ridicol, încât imediat simţi un altul, la fel de neadecvat: îi veni să râdă. Din fericire, fu în stare să se înfrâneze. Nu era nimic de râs. Nici pe departe. Tropotul copitelor se apropia, iar el începuse să se gândească dacă era chiar atât de proastă ideea de a o lua la sănătoasa.

Kroy îşi struni calul cu sălbăticie şi coborî din şa. Îşi netezi uniforma cu gesturi brutale, îşi reglă centura şi se îndreptă cu paşi repezi spre cort. West îl opri, sperând să-l poată reţine, şi astfel să mai câştige câteva secunde.

– Generale Kroy, felicitări, domnule, aţi luptat cu multă dârzenie!

– Desigur, *colonele West,* îi rosti dispreţuitor Kroy numele şi gradul, de parcă ar fi fost o ocară teribilă, iar oamenii lui i se strânseră ameninţători în spate.

– Permiteţi să vă întreb care este situaţia?

– *Situaţia?* mârâi generalul. Situaţia este că nordicii s-au retras, dar nu sunt încă înfrânţi. Am reuşit să-i batem, în cele din urmă, dar toate unităţile mele sunt epuizate, până la ultimul om. Prea istoviţi ca să-i putem urmări. Din cauza laşităţii lui Poulder, inamicul a fost în stare să se retragă peste vad! Vreau să-l văd spânzurat pentru trădare! Pe onoarea mea că n-am să mă las până n-am să-l văd atârnând în ştreang!

Se uită furios în jur, în vreme ce ofiţerii lui murmurau mânioşi între ei.

– Unde este Lordul Mareşal Burr? Cer să îl văd pe Lordul Mareşal!

– Desigur, doar îngăduiţi-mi…

Însă cuvintele lui West fură înăbuşite de zgomotul tot mai puternic al altor cai şi un al doilea grup de călăreţi apăru lângă cortul Mareşalului. Cine altcineva dacă nu generalul Poulder, însoţit de suita lui extrem de numeroasă şi de o căruţă. Spaţiul insuficient deveni ticsit de oameni şi animale. Poulder sări de pe cal şi se repezi spre cortul Mareşalului. Părul îi era vâlvoi, maxilarele încleştate, un obraz crestat în diagonală. Oamenii lui în purpuriu îl urmară îndeaproape: săbiile zăngăniră, panglicile aurii fluturară, chipurile se îmbujorară.

– Poulder! şuieră Kroy. Ai ceva tupeu să te arăţi în faţa mea! Ai ceva curaj! Ăsta-i singurul act de curaj pe care l-ai făcut toată ziua!

– Cum îndrăzneşti! zbieră Poulder. Pretind scuze! Cere-ţi imediat scuze!

– Scuze? Eu să-mi cer scuze? Ha! Am să am grijă ca tu să fii cel care îşi va cere iertare! Planul era să ataci din stânga! Mai bine de două ore am tot fost atacaţi!

– Aproape trei ore, domnule, se vârî în seamă unul din oamenii lui.

– Trei ore, la naiba! Dacă asta nu se cheamă laşitate, înseamnă că eu nu ştiu ce-i aia!

– *Laşitate?* guiţă Poulder, iar câţiva dintre ofiţerii lui chiar îşi puseră mâinile pe săbii. Îmi vei cere scuze de îndată! Divizia mea a fost supusă unui atac brutal şi susţinut pe flanc! Am fost obligat să conduc eu însumi o şarjă! Pe jos!

Îşi împinse capul înainte şi indică tăietura cu un deget înmănuşat.

– *Noi* suntem cei care ne-am luptat cu adevărat! *Noi* am adus victoria de astăzi!

– Afurisit să fii, Poulder, nimic n-ai făcut! Victoria aparţine doar oamenilor *mei!* Atac? Aţi fost atacaţi? De cine? De animale din pădure?

– A-ha! Exact! Arată-i!

Unul dintre subalternii lui Poulder smulse pânza de pe căruţă, descoperind ceea ce, la o primă vedere, semăna cu o grămadă de zdrenţe pline de sânge. Ofiţerul îşi încreţi nasul scârbit şi o împinse într-o parte. Obiectul de sub acoperământ căzu pe pământ, se rostogoli până ajunse pe spate şi ţintui cerul cu ochi mici şi negri ca de gândac. Falca-i uriaşă şi hidoasă atârna căscată, iar colţii creaturii, lungi şi ascuţiţi, se întindeau care încotro. Pielea acelei chestii avea o culoare nedefinită, maro-cenuşie, era aspră şi plină de bătături. Nasul – un ciot diform. Căpăţâna – plată şi spână, cu frunte proeminentă, dar teşită mult spre spate. Unul dintre braţe era scurt şi musculos, celălalt – mult mai lung şi uşor curbat, amândouă, însă, terminându-se cu gheare. Creatura părea amorfă, sigur hidoasă, probabil primitivă. West se uită năucit la ea, cu gura căscată de uimire.

Evident, nu se uita la o fiinţă omenească.

– Uite! guiţă Poulder. Îndrăzneşte acum să mai spui că divizia mea nu a luptat! Erau sute de… de chestii din astea acolo! Mii

erau, şi se luptau de parcă dăduse strechea-n ele! Am reuşit să rezistăm, şi tu ai avut noroc că noi am rezistat! Cer! spumegă el, Reclam! urlă el cu clăbuci la gură, *Pretind!* guiţă el, vânăt la faţă, să mi se ceară scuze!

Ochii lui Kroy zvâcniră în semn de nedumerire, de frustrare, de furie. Strânse din buze, din fălci, din pumni. Nu exista nicio regulă pentru o asemenea situaţie. Se întoarse spre West.

– Cer să-l văd pe Mareşalul Burr! răcni el.

– Şi eu la fel! chirăi strident Poulder, nelăsându-se mai prejos.

– Lordul Mareşal este…

Şi West nu mai ştiu ce să zică. Nu mai avea nicio idee. Nicio stratagemă, niciun truc, niciun plan.

– … este…

El nu va putea să se refugieze peste vadul râului. Se terminase totul. Cel mai probabil, va sfârşi într-un lagăr de detenţie.

– … este…

– Sunt aici.

Şi, spre nemărginita uimire a lui West, Burr se ivise în uşa cortului. Chiar şi în penumbră era evident că se simţea cumplit de rău. Paloare cadaverică, frunte scăldată în transpiraţie, ochi încercănaţi şi duşi în fundul capului. Îi tremurau buzele, nu se ţinea bine pe picioare. Se apucase strâns de unul dintre ţăruşii cortului. West observă o pată închisă la culoare pe uniforma Mareşalului, foarte probabil sânge.

– Mă tem că am fost… puţin cam indispus în timpul luptei, croncăni Burr. Posibil să nu-mi fi priit mâncarea.

Mâna îi tremură, iar Jalenhorm se apropie iute de el, gata să-l prindă în caz că va leşina. Însă, cu un efort supraomenesc de voinţă, Lordul Mareşal rămase în picioare. West aruncă o privire speriată la adunarea furioasă din jur, întrebându-se ce impresie le făcea acest cadavru ambulant. Însă cei doi generali erau mult prea absorbiţi de propria lor răfuială ca să bage de seamă şi altceva.

– Lord Mareşal, trebuie să protestez împotriva generalului Poulder…

– Domnule, cer ca generalul Kroy să-mi prezinte scuze…

Cea mai bună apărare ar fi atacul neîntârziat, îşi spuse West.

– Tradiţia cere, zbieră el cât îl ţinea gura, ca, înainte de toate, să-l felicităm pe comandantul nostru pentru această victorie!

Începu să bată încet din palme, ca pentru a da un exemplu. I

se alăturară de îndată şi Pike, şi Jalenhorm. Poulder şi Kroy schimbară priviri glaciare, aplaudând şi ei fără prea multă tragere de inimă.

– Aş dori să fiu primul…

– *Cel dintâi* care vă felicită, Lord Mareşal!

Acum aplaudau şi ofiţerii lor, şi ceilalţi bărbaţi strânşi în jurul cortului, şi cei aflaţi mai departe; iar nu după mult timp de pretutindeni răsunau ovaţii entuziasmate.

– Ura pentru Lordul Mareşal Burr!

– Lordul Mareşal!

– Victorie!

Burr se strâmba şi tremura, ţinându-şi mâna apăsată pe abdomen, cu chipul o mască a suferinţei. West se furişă în spate, departe de veselia generală, departe de glorie. Nu-l interesa câtuşi de puţin. Ştia că fusese o victorie pe muchie de cuţit. Îi tremurau mâinile, în gură avea un gust amar, privirea i se tulburase. Îi auzea pe Poulder şi Kroy care se luaseră iarăşi la harţă ca două raţe ţâfnoase şi guralive.

– Trebuie să ocupăm imediat cetatea Dunbrec, să declanşăm un atac în viteză câtă vreme…

– Pfui! Prostii! Fortificaţiile sunt prea solide. Trebuie s-o înconjurăm şi să ne pregătim de…

– Nonsens! Divizia mea ar putea ocupa cetatea şi mâine!

– Rahat! Trebuie să ne consolidăm poziţiile! Competenţele mele deosebite în arta asediului spun asta!

Şi aşa mai departe. West îşi astupă urechile ca să nu-i mai audă şi îşi continuă drumul prin noroiul cleios. Se căţără pe o piatră, trecu pe partea cealaltă, se lipi cu spatele de ea şi se lăsă în jos până ajunse să stea ghemuit în zăpadă, cu genunchii strânşi la piept, aşa cum obişnuia să facă în copilărie când tatăl lui era supărat.

Mai jos în vale, prin întunericul tot mai dens, oamenii se mişcau încolo şi încoace pe câmpul de luptă. Începuseră să sape mormintele.

Pedeapsă pe măsură

Plouase până nu de mult. Acum se oprise. Pavajul din Piaţa Mareşalilor începuse să se usuce. Dalele rămăseseră umede doar în mijloc. O rază palidă străpunsese norii şi scânteia pe lanţurile agăţate în cadru, pe lamele, cârligele şi cleştii uneltelor din rastel. *Bună vreme pentru un asemenea eveniment. Dar ai prefera să nu participi la el dacă te cheamă Tulkis.*

Mulţimea anticipa deja dramatismul spectacolului. Piaţa cea largă era dominată de flecăreala spectatorilor, amestec ameţitor de exaltare şi mânie, de bucurie şi ură. Zona pentru public era ticsită, oamenii se îngrămădeau şi mereu soseau alţii, dar mai era loc din belşug în spaţiul rezervat conducătorilor, spaţiu împrejmuit cu gard şi foarte bine păzit, aflat chiar în faţa eşafodului. *La urma urmei, mai-marii şi mai-bunii noştri trebuie să aibă parte de cea mai frumoasă privelişte.* Peste umerii celor din primul rând, vedea scaunele pregătite pentru membrii Consiliului Închis. Dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri, operaţiune pe care nu îndrăznea să o efectueze prea des, cu siguranţă că ar fi reuşit să vadă şi claia de păr alb a Arhilectorului, deranjată uşor de adierea vântului.

Se uită într-o parte la Ardee. Tânăra se încrunta fioros la eşafod, muşcându-şi buzele cu nerăbdare. *Şi dacă stai să te gândeşti că a fost o vreme când duceam tinerele domniţe la cele mai bune stabilimente din oraş, la grădinile de plăceri de pe deal, la concerte în Sala Şoaptelor, sau direct în apartamentul meu, dacă mi se părea că aveam să mă descurc. Acum le duc la execuţii.* Simţi cum gura i se strâmbă într-o părere de zâmbet amar. *Asta este, lucrurile se schimbă.*

– Cum va fi? îl întrebă Ardee.

– Va fi spânzurat şi eviscerat.

– Poftim?

– I se vor lega lanţuri de mâini şi de gât, nu prea tare, ca să nu-l stranguleze, şi va fi ridicat. Apoi va fi tăiat în lung şi i se vor scoate maţele care vor fi prezentate spectatorilor.

Fata şopti gâtuit:

– Va fi viu atunci?

– Posibil. E greu de spus. Depinde de călăi, dacă îşi vor fac treaba cum se cuvine. Oricum, nu va mai trăi mult. *Fără maţe.*

– Pare… o metodă cam drastică.

– Aşa şi trebuie. Este cea mai crudă pedeapsă pe care au putut-o născoci cruzii noştri strămoşi. Înţeleg că nu s-a mai pus în practică de vreo optzeci de ani.

– De aceea au venit atâţia oameni.

Glokta ridică din umeri.

– Stârneşte curiozitatea, însă este drept că întotdeauna execuţiile au fost nişte spectacole pe cinste. Oamenii se dau în vânt după moarte. Le aminteşte că, indiferent cât de meschină, cât de abjectă, cât de mârşavă le-ar fi viaţa… tot au parte de aşa ceva.

Glokta simţi cum cineva îl bate uşor pe umăr şi se întoarse strâmbându-se de durere. Chipul mascat al lui Severard era chiar în spatele lui.

– M-am ocupat de afacerea aia. Despre Vitari.

– Aha. Şi?

Ochii lui Severard alunecară bănuitori spre Ardee, apoi se aplecă şi şopti în urechea lui Glokta.

– Am urmărit-o până la o casă, de după Pajiştea lui Galt, lângă piaţă.

– Ştiu unde-i piaţa. Şi?

– M-am uitat înăuntru pe una din ferestre.

Glokta ridică ironic o sprânceană.

– Îţi face plăcere toată povestea asta, nu-i aşa? Ce era înăuntru?

– Copii.

– Copii? şopti uluit Glokta.

– Trei copii micuţi. Două fete şi un băiat. Şi ce culoare crezi că are părul lor?

Nu mai spune.

– Nu cumva roşu aprins?

– Întocmai ca mama lor.

– Deci are copii? îşi supse Glokta gingiile dus pe gânduri. Cine şi-ar fi închipuit?

– Aşa este. Eu, unul, am crezut că are un bloc de gheaţă la păsărică.

Aşa se explică de ce voia cu tot dinadinsul să se întoarcă din sud. Tot timpul acesta o aşteptau trei micuţi. Instinctul matern. Ce emoţionant! Îşi şterse ochiul stâng care îl ustura.

– Bună treabă, Severard, s-ar putea să fim nevoiţi să ne folosim de informaţia asta. Şi cealaltă poveste? Garda Prinţului?

Cu gesturi iuţi, Severard îşi ridică masca şi se scărpină pe obraz, privind agitat în toate părţile.

– Aici chiar s-a întâmplat ceva ciudat. Am încercat să îl găsesc, dar... se pare că a dispărut.

– A dispărut?

– Am vorbit cu familia lui. Nu l-au mai văzut din ziua de dinainte de moartea Prinţului.

Glokta se încruntă.

– Ziua de dinainte? *Dar a fost în palat... L-am văzut.* Ia-i pe Frost şi pe Vitari. Fă-mi o listă cu absolut toate persoanele care s-au aflat în palat în noaptea aceea. Cu absolut toţi lorzii, toţi servitorii, toţi soldaţii. Am să dau eu de capătul poveştii ăsteia. *Într-un fel sau altul.*

– Aşa ţi-a spus Sult să faci?

Glokta îl săgetă cu privirea pe practician.

– Nu mi-a spus să n-o fac. Ai grijă şi fă-ţi treaba.

Severard murmură ceva, dar cuvintele îi fură înăbuşite de tumultul mulţimii care erupsese brusc într-o cascadă de râsete furioase. Tulkis era condus spre eşafod. Mergea încet, împiedicat de lanţurile grele din jurul gleznelor. Nici nu plângea, nici nu se văicărea, nici nu ţipa. Părea doar foarte trist şi îndurerat. Cu vânătăi pe obraji şi cu răni inflamate pe braţe şi pe picioare şi pe piept. *Nu ai cum să foloseşti andrele înroşite în foc fără să laşi semne, dar trebuie să recunosc că arată destul de bine, dacă e să ţinem cont prin câte a trecut.* Era complet gol, cu excepţia unei bucăţi de pânză petrecute peste şolduri. *Ca să cruţăm firea delicată a doamnelor de faţă. Este o distracţie pe cinste să priveşti cum unui om i se scot măruntaiele, dar vederea cocoşelului lui ar fi ceva obscen.*

Un funcţionar apăru în faţa eşafodului şi începu să citească numele deţinutului, natura acuzaţiilor care îi erau aduse, mărturisirea acestuia şi pedeapsa la care era condamnat, însă chiar şi de la această distanţă mică nu prea putea fi auzit din cauza murmurului mulţimii, accentuat de ocazionale strigăte furioase. Glokta se strâmbă de durere şi începu să-şi mişte încet piciorul înainte şi înapoi ca să-şi relaxeze muşchii.

Călăii cu chipurile acoperite de măşti preluară deţinutul cu deosebită grijă. Traseră un sac negru peste capul solului, îi puseră cătuşe la mâini, la gât, la glezne. Glokta urmări cum pânza sacului se mişcă acolo unde era gura bietului om. *Ultimele răsuflări disperate. Oare se roagă? Oare împroaşcă blesteme*

furibunde? Cine ştie? Şi, oricum, ce mai contează?

Îl săltară în aer şi îl ţintuiră pe cadru. Mare parte din greutate i se sprijinea în braţe, iar manşonul din jurul gâtului era destul de strâns ca să-l sufoce, dar nu să-l şi ucidă. Bineînţeles că se zbătu. *Absolut firesc. Instinctul animalic de a te zvârcoli ca să scapi din strânsoare şi să poţi respira din nou. Instinct căruia nu i te poţi împotrivi.* Unul dintre călăi se duse la rastel, alese o sabie grea şi o prezentă publicului cu gesturi afectate. Soarele bicisnic sclipi o clipă pe lamă. Se întoarse cu spatele la spectatori şi începu să taie.

Se aşternu o tăcere de mormânt, întreruptă doar de susurul înăbuşit al respiraţiei lui Tulkis. Această pedeapsă nu necesita strigăte. Această pedeapsă pretindea doar o linişte stupefiată. Aceasta era o pedeapsă la care nu se putea răspunde decât cu priviri oripilate şi fascinate. *Acesta îi este scopul.* Nimic altceva decât tăcere şi bolboroseala moale a respiraţiei deţinutului. *Atâta vreme cât cercul de fier din jurul gâtului îl împiedică să zbiere.*

– Pedeapsă pe măsura faptei, şopti Ardee urmărind cum ies intestinele din trupul fostului emisar. Aşa îi trebuie pentru că l-a asasinat pe Prinţul Moştenitor.

Glokta se aplecă la urechea tinerei.

– Sunt destul de sigur că nu a asasinat pe nimeni. Bănuiesc că nu se face vinovat de nimic altceva decât de faptul că este un om curajos, care ne-a spus adevărul şi ne-a întins mâna în semn de pace.

Ardee făcu ochii mari.

– Atunci de ce a primit pedeapsa asta?

– Pentru că Prinţul Moştenitor a fost ucis. Cineva trebuie să fie pedepsit.

– Dar… cine l-a ucis de fapt pe Raynault?

– Cineva care nu doreşte să fie pace între Gurkhul şi Uniune. Cineva care vrea ca războiul dintre noi să se intensifice, să se extindă şi să nu ia sfârşit niciodată.

– Cine ar putea dori una ca asta?

Glokta nu-i răspunse. *Într-adevăr, oare cine?*

Nu trebuie să-l admiri pe nemernicul ăla de Fallow, dar trebuie să recunoşti că se pricepe la mobilier. Glokta se sprijini de spătarul moale al scaunului, cu picioarele întinse spre focul din cămin. Începu să-şi rotească gleznele care îl dureau înfiorător.

Însă Ardee nu părea a se simţi la fel de bine. *Să nu uităm însă că distracţia de dimineaţă n-a fost un spectacol prea plăcut.* Stătea lângă fereastră, dusă pe gânduri, cu fruntea încreţită, şi se trăgea tulburată de o şuviţă de păr.

– Simt nevoia să beau ceva.

Se duse la bufet şi scoase dinăuntru o sticlă şi un pahar. Ezită şi se uită la Glokta.

– N-ai de gând să-mi spui că e prea devreme?

El ridică din umeri.

– Ştii şi singură ce oră este.

– Simt nevoia să beau ceva după…

– Atunci bea. Nu trebuie să te justifici în faţa mea. Nu sunt fratele tău.

Îl privi furioasă, deschise gura de parcă ar fi vrut să-i răspundă, se răzgândi şi împinse cu gesturi bruşte şi paharul, şi sticla înapoi. Apoi trânti uşiţa bufetului.

– Mulţumit?

Ridică iarăşi nepăsător din umeri.

– Cât de mulţumit îmi permite starea mea să fiu.

Ardee se trânti pe scaunul din faţa lui şi îşi ţintui cu privirea ursuză un pantof.

– Şi acum?

– Acum? Acum ne vom încânta reciproc cu observaţii amuzante cam o oră, apoi poate vom face o plimbare prin oraş? O plimbare lentă, bineînţeles. După care poate vom lua prânzul. Mă gândeam să mergem la…

– Mă refeream la succesiunea la tron.

– Ah, murmură Glokta. La asta te refereai.

Se întinse şi îşi aranjă mai bine pernele de la spate, apoi se întinse iarăşi cu un geamăt de satisfacţie. *Stând în camera asta călduroasă şi confortabilă, în această companie plăcută, chiar m-aş putea mistifica spunându-mi că am o viaţă.* Şi continuă cu un surâs:

– Se va vota în Consiliul Deschis. Nu am niciun dubiu că, până atunci, vom asista la o orgie de şantaje, de mituiri, de corupţie şi de trădare. La un carnaval de încheieri de afaceri, de spargeri de alianţe, de intrigi şi de asasinate. La un dans vesel de măsluiri, de aranjamente, de ameninţări şi de promisiuni. Şi toate acestea vor continua până la moartea Regelui – *atunci* se va vota în Consiliul Deschis.

Ardee îi aruncă zâmbetul ei pieziş.

– Până şi fetele din popor spun că Regele nu va mai trăi mult.

– Măi să fie, ridică Glokta din sprâncene. Din moment ce până şi ele spun asta, înseamnă că e adevărat.

– Care sunt favoriţii?

– De ce nu-mi spui pe care l-ai prefera tu?

– Bine, am să-ţi spun, fu de acord tânăra şi se aşeză mai bine în scaun, frecându-şi maxilarul gânditoare cu un deget. Bineînţeles că primul ar fi Brock.

– Bineînţeles.

– Apoi Barezin, Heugen şi Isher.

Glokta încuviinţă dând din cap la fiecare nume rostit. *Nu-i deloc proastă.*

– Ei sunt cei patru favoriţi. La cine altcineva ne-am mai putea gândi?

– Meed a dat cu piciorul la orice şansă ar fi avut atunci când a fost învins de nordici. Ce părere ai de Skald, Lordul Guvernator din Starikland?

– Foarte bine. Are şanse minime, dar va fi pe listă…

– Iar dacă voturile din Midderland se vor împărţi…

– Cine poate spune ce se va întâmpla?

Îşi surâseră larg.

– În momentul acesta ar putea fi oricine, continuă el. În plus, ar mai trebui să luăm în consideraţie şi copiii din flori ai Regelui.

– Există bastarzi?

Glokta ridică din sprâncene.

– Cred că pot numi pe vreo doi.

Ardee izbucni în râs, iar el se felicită pentru că reuşise s-o scoată din starea de posomorală.

– Fireşte, sunt doar zvonuri. Ai auzit vreodată de Carmee dan Roth? Este doamnă de onoare la curte şi este considerată a fi o frumuseţe de excepţie. Cu ani în urmă era favorita Regelui. A dispărut fără veste şi apoi s-a spus că ar fi murit, poate la naştere, dar cine ştie? Oamenilor le place teribil să bârfească, şi se întâmplă ca tinerele frumoase să moară din când în când, fără să fi purtat în pântece un bastard de sânge regesc.

– O, aşa este, aşa este! flutură din gene Ardee, prefăcându-se că ar fi în pragul leşinului. Noi, femeile, suntem o specie tare bolnăvicioasă.

– Da, draga mea, aşa sunteţi. Frumuseţea este un blestem. Eu unul mulţumesc stelelor în fiecare zi că m-au vindecat de ea, zise Glokta aruncându-i zâmbetul lui ştirb şi batjocoritor. Membrii

Consiliului Deschis au năpădit oraşul cu zecile şi îndrăznesc a spune că mulţi din ei nu au pus piciorul niciodată în Rotonda Lorzilor. Au simţit mirosul puterii şi vor să ia parte la împărţirea ei. Fiecare vrea să obţină câte ceva, atâta vreme cât se mai poate. S-ar putea să asistăm acum la unicul moment în zece generaţii când toţi nobilii sunt pregătiţi să ia o decizie reală.

– Dar ce decizie… murmură Ardee clătinând din cap.

– Ai dreptate. Cursa va fi lungă, iar concurenţa va fi aprigă. *Ca să nu spun mortală.* Şi iau în calcul şi posibilitatea ca, în ultima clipă, să apară un străin. Cineva din afară, fără duşmani. Un candidat de compromis.

– Şi cum rămâne cu Consiliul Închis?

– Le este interzis să ia atitudine, desigur, pentru a asigura imparţialitatea procesului, pufni el. Imparţialitate! Ceea ce îşi doresc ei din adâncul inimii este să ne vâre un neavenit pe gât. Cineva pe care ei să-l poată domina, să-l poată manipula, astfel încât să-şi poată continua netulburaţi scandalurile.

– Dar există un asemenea candidat?

– Oricine are drept de vot poate fi o opţiune, prin urmare, teoretic, cel puţin, sunt sute de candidaţi. Dar, fireşte, cei din Consiliul Închis nu pot cădea de acord asupra unuia, aşa că se agaţă fără pic de demnitate de candidaţii cei mai puternici, schimbându-şi loialităţile după cum bate vântul, cu speranţa că vor reuşi să-şi asigure viitorul, făcând tot ce le stă în putere ca să rămână în funcţie. Au pierdut atât de repede puterea în favoarea nobililor, că şi acum li se învârt capetele. Iar unele din aceste capete vor cădea, fii sigură de asta.

– Şi crezi că va cădea şi al tău? îl întrebă Ardee privindu-l pe sub sprâncene.

Glokta îşi linse încet gingiile.

– Dacă va cădea capul lui Sult, probabil că al meu va fi următorul.

– Sper să nu se întâmple aşa ceva. Ai fost bun cu mine. Mai bun decât oricine altcineva. Mai bun decât merit.

Folosea din nou vicleşugul cu pretinsa sinceritate, iar Glokta, deşi conştient de prefăcătoria tinerei, se simţi din nou dezarmat.

– Prostii, mormăi el, foindu-se stânjenit în scaun.

Bunătate, sinceritate, încăperi plăcute şi confortabile… colonelul Glokta ar fi ştiut ce să spună, dar eu mă simt străin aici. Încă mai bâjbâia în căutarea unui răspuns, când se auzi o bătaie energică în uşă.

– Aştepţi pe cineva?

– Pe cine să aştept? Toţi oamenii pe care îi cunosc sunt în camera aceasta.

Glokta încercă să tragă cu urechea, însă nu prinse decât nişte murmure nedesluşite. Apoi servitoarea vârî capul pe uşă.

– Îmi cer iertare, dar cineva îl caută pe Superior.

– Cine? se răsti la ea Glokta.

Severard, cu veşti despre garda Prinţului Raynault? Vitari, cu vreun mesaj de la Arhilector? O altă problemă pe care trebuie s-o rezolv de urgenţă? Alte întrebări pe care le am de pus?

– Zice că îl cheamă Mauthis.

Glokta simţi că-i zvâcneşte tot obrazul stâng. *Mauthis?* Nu se mai gândise de multă vreme la el, dar îi veni imediat în minte chipul uscăţiv al bancherului care-i întindea chitanţa la semnat. *Chitanţă pentru darul de un milion de mărci. S-ar putea ca la un moment dat în viitor să vină la tine un reprezentant al băncii Valint şi Balk şi să-ţi ceară anumite... favoruri.*

Ardee îl privea îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, hârâi el încercând să nu sune ca şi cum s-ar fi sufocat. Un vechi colaborator. Mă poţi lăsa singur o clipă? Trebuie să discut cu acest domn.

– Bineînţeles.

Tânăra se ridică şi se îndreptă spre uşă în şoapte de mătase pe covor. Se opri la jumătatea drumului şi se uită înapoi, muşcându-şi buzele. Se îndreptă spre bufet, de unde scoase sticla şi paharul. Apoi ridică din umeri.

– Simt nevoia să beau ceva.

– Toţi simţim nevoia asta, murmură Glokta în urma ei.

Mauthis intră după câteva secunde. Aceiaşi pomeţi proeminenţi, aceiaşi ochi reci duşi în fundul capului. Dar parcă era ceva schimbat în atitudinea lui. *O anumită nervozitate. Poate o anumită nelinişte?*

– Ca să vezi, Maestre Mauthis, ce onoare să...

– Poţi să renunţi la amabilităţi, Superiorule, spuse bancherul cu glas piţigăiat şi scrâşnit ca nişte balamale ruginite. N-am vanităţi deşarte. Prefer să vorbesc deschis.

– Foarte bine. Ce anume aş putea să...

– Stăpânii mei, banca Valint şi Balk, nu sunt deloc mulţumiţi cu felul în care îţi desfăşori ancheta.

Mintea lui Glokta o luă la fugă.

– Ancheta despre ce?

– Despre moartea Prinţului Moştenitor Raynault.

– Ancheta aceasta s-a încheiat. Te asigur că nu…

– Să punem cărţile pe masă, Superiorule. Ei ştiu. Ţi-ar fi mult mai uşor dacă ţi-ai spune în permanenţă că ei ştiu totul. De obicei aşa se şi întâmplă. Crima a fost soluţionată cu impresionantă rapiditate şi competenţă, dacă-mi este permis a spune. Stăpânii mei sunt încântaţi de rezultate. Vinovatul a fost adus în faţa justiţiei. Nu foloseşte nimănui dacă vei săpa mai adânc în treaba asta nefericită.

Chiar că a pus cărţile pe masă. Însă de ce i-ar deranja întrebările mele pe Valint şi Balk? Mi-au dat bani tocmai pentru a dejuca planurile gurkienilor, iar acum nu le convine că investighez un complot gurkian? N-are niciun sens… doar dacă nu cumva asasinul nu a venit din sud. Doar dacă nu cumva asasinii Prinţului Raynault sunt de prin părţile noastre.

– Mai sunt câteva amănunte ce trebuie elucidate, mormăi Glokta. Stăpânii tăi n-au motiv de supărare…

Mauthis înaintă un pas. Fruntea îi lucea de transpiraţie, deşi în încăpere nu era prea cald.

– Nu sunt supăraţi, Superiorule. Dar nu aveai de unde să ştii că sunt nemulţumiţi. Acum ştii. Iar dacă ai continua această anchetă, deşi ştii că îi nemulţumeşte… abia atunci se vor supăra.

Se aplecă spre Glokta şi îi şopti:

– Îngăduie-mi să-ţi spun, Superiorule, ca de la un pion la altul. Nu dorim ca ei să se supere.

Tonul bancherului era straniu. *Nu mă ameninţă. Mă imploră.*

– Vrei să spui, murmură Glokta aproape fără să-şi mişte buzele, că îl vor informa pe Arhilectorul Sult despre micuţul lor aport la apărarea cetăţii Dagoska?

– Asta nu-i nimic.

Expresia de pe chipul lui Mauthis era clară. *Teamă.* Teamă, pe chipul acela care, în mod obişnuit, era o mască a indiferenţei. Ceva din această atitudine nouă a bancherului îi lăsă lui Glokta un gust amar, îi şerpui fiori reci pe şira spinării, îi puse un nod dureros în gât. Îşi amintea senzaţia aceasta. O mai încercase cu multă vreme în urmă. Aşa simţea el teama. *M-au cumpărat. Complet şi definitiv. Am ştiut atunci când am semnat. Acesta a fost preţul, iar eu nu am avut de ales şi a trebuit să-l plătesc.*

Spuse încet şi poticnit:

– Anunţă-i pe stăpânii tăi că nu vom continua ancheta.

Mauthis închise ochii o clipă şi răsuflă evident uşurat.

– Sunt nespus de bucuros să le transmit acest mesaj. O zi bună îţi doresc.

Şi ieşi, lăsându-l singur pe Glokta în salonul lui Ardee, holbându-se la uşă şi întrebându-se ce anume se petrecuse.

Sălaşul de piatră

Prora corabiei se izbi cu forţă de malul stâncos, în gemete şi scrâşnete de pietriş. Doi vâslaşi săriră în valuri şi traseră vasul alţi câţiva paşi mai înspre ţărm. Îl fixară bine, apoi se grăbiră să se întoarcă la bord, ca şi cum apa le-ar fi provocat o durere puternică. Jezal îi înţelegea. Această insulă de la Marginea Lumii, această destinaţie finală a călătoriei lor, acest loc numit Shabulyan avea, fără doar şi poate, un aspect extrem de neplăcut.

Era o colină enormă, din pietre goale, promontorii abrupte şi maluri dezolante sfârtecate de valurile reci. Versanţi ascuţiţi şi costişe cu grohotiş perfid se ridicau alcătuind muntele ameninţător, profilându-se negru pe cerul întunecat.

– Vreţi să veniţi pe ţărm? îi întrebă Bayaz pe corăbieri.

Cei patru vâslaşi nu dădură semne că ar fi vrut, iar căpitanul lor clătină încet din cap.

– Am auzit numai lucruri rele despre insula asta, mormăi el în limba comună, dar cu un accent atât de pronunţat că abia putea fi înţeles. Se spune că-i blestemată. Vă aşteptăm aici.

– S-ar putea să dureze.

– Vă aşteptăm cât va fi nevoie.

Bayaz ridică din umeri.

– Atunci, aşteptaţi-ne.

Coborî în apa până la genunchi. Ceilalţi îl urmară cam fără tragere de inimă prin apa îngheţată, spre mal.

Era un loc sinistru, un loc potrivit numai pentru pietre şi apa rece. Valurile spumegau lacome pe ţărm şi se retrăgeau în silă printre pietre. Bătea un vânt nemilos peste acest pustiu, vânt care trecea tăios prin pantalonii uzi ai lui Jezal, prin părul lui ud, vârându-i-l în ochi şi înfrigurându-l până în măduva oaselor. Un vânt care îi răpi şi ultima urmă de emoţie pe care ar fi simţit-o la gândul că au ajuns la capătul drumului. Un vânt care reuşea să descopere crăpăturile şi găurile din bolovani şi le făcea să cânte, să ofteze şi să bocească într-un cor funest.

Vegetaţie nu era mai deloc aici. Ceva iarbă lipsită de culoare, lipsită de sevă; câteva tufe cu ţepi, mai mult moarte decât vii; câteva pâlcuri de copaci uscaţi agăţaţi cu disperare de stâncile implacabile, îndoiţi în direcţia vântului, de parcă ar fi putut fi

smulşi din rădăcini în orice clipă. Jezal le simţi suferinţa.

– Minunat loc! strigă el, iar vorbele îi fură luate de vânt de îndată ce le rosti. Dacă eşti pasionat de pietre!

– Unde poate ascunde înţeleptul o piatră? îl repezi Bayaz. Printre o mie de alte pietre! Printre un milion!

Insula aceea cu siguranţă nu ducea lipsă de pietre. Bolovani, roci mai mici, pietricele rotunde şi prundiş, toate se găseau din abundenţă. Locul era extrem de dezagreabil tocmai din cauza lipsei acute de orice altceva. Jezal aruncă o privire în urmă, cuprins de un atac de panică la gândul că cei patru marinari ar fi dus corabia în larg, lăsându-i de izbelişte.

Dar erau tot acolo, lângă ţărm. În spatele lor, pe oceanul învolburat, corabia mătăhăloasă şi diformă a lui Cawneil stătea la ancoră, cu pânzele coborâte, cu catargul conturat negru pe cerul suferind, legănându-se încet pe valurile neliniştite.

– Trebuie neapărat să găsim un loc adăpostit de vânt! răcni Logen.

– Oare există aşa ceva pe insula asta nenorocită? zbieră Jezal.

– Trebuie să existe! Vreau să fac focul!

Picior-Lung arătă spre stânci.

– Probabil că vom găsi o peşteră acolo sus, sau un loc adăpostit. Veniţi după mine!

Se căţărară pe ţărm, mai întâi alunecând pe pietrişul ud, apoi ţopăind din piatră în piatră. Spre deosebire de orice altă destinaţie, Marginea Lumii nu părea absolut deloc să merite osteneala aceasta. Ar fi putut găsi pietre şi apă rece din belşug fără să părăsească nordul. Logen avea o presimţire urâtă despre locul acesta, însă nu avea niciun rost să-şi manifeste temerile cu glas tare. Presimţiri urâte îl tot bântuiseră în ultimii zece ani. Caută spiritul ăsta, găseşte Sămânţa asta, apoi pleacă, şi fă-o cât mai degrabă. Şi după ce se va fi terminat totul? Ce va face? Se va întoarce în nord? Se va întoarce la Bethod şi la fiii lui, la cazne şi la vrajbe şi la râurile de sânge stricat? Logen se înfioră. Nu-l atrăgea nimic din toate acestea. Mai bine înfruntă-ţi temerile decât să trăieşti toată viaţa cu frica în sân, i-ar fi spus tatăl lui. Pe de altă parte, însă, tatăl lui obişnuia să spună o droaie de lucruri, şi multe dintre ele nu erau cine ştie ce.

Se uită la Ferro, iar ea îi întoarse privirea. Nu se încruntă, nu surâse. Fireşte că el nu se pricepuse niciodată să înţeleagă mintea femeilor, sau mintea oricui altcuiva, însă Ferro era o

enigmă mai deosebită. În timpul zilei, era la fel de rece şi de îmbufnată ca de obicei, dar în majoritatea nopţilor se cuibărea lângă el sub pătură. Nu o înţelegea, dar nici nu îndrăznea să o întrebe nimic. Trist adevăr, ea era cel mai bun lucru care i se întâmplase în viaţă de foarte mult timp. Oftă adânc şi se scărpină în cap. Acum, că punea astfel problema, îşi dădea seama că nu era mare lucru de viaţa lui.

La baza stâncilor dădură peste un soi de peşteră. De fapt, mai mult o scobitură între doi bolovani uriaşi, ferită cât de cât de rafalele puternice ale vântului. Nu tocmai un loc prielnic conversaţiei, dar insula era pustie, iar Logen se îndoia că ar putea găsi unul mai bun. În fond, trebuie să fii realist.

Ferro ciopârţi cu sabia un copac pipernicit din apropiere şi aduse câteva vreascuri pentru foc. Logen se aşeză pe vine şi începu să scapere cremenea cu degete amorţite de frig. Curenţii de aer pătrundeau printre stânci, iar lemnul era ud, dar, după multe înjurături şi multă strădanie, reuşi să aprindă un foc anemic. Se ghemuiră toţi în jurul lui.

– Adu-mi lada, îi ceru Bayaz.

Logen o scoase din raniţă şi o puse cu un geamăt lângă Ferro. Bayaz pipăi cu vârful degetelor pe marginea ei, găsi încuietoarea ascunsă, iar capacul se ridică fără zgomot. Înăuntru erau nişte spirale metalice, în jurul unui locaş cam de mărimea pumnului lui Logen.

– La ce folosesc astea? întrebă nordicul.

– Să capitoneze şi să ţină nemişcat obiectul dinăuntru.

– Chestia aia trebuie să fie capitonată?

– Aşa s-a gândit Kanedias că ar fi mai bine.

Acest răspuns nu-l făcu pe Logen să se simtă mai în largul lui.

– Pune-o înăuntru atunci când te simţi în stare, spuse Magul întorcându-se către Ferro. Nu este cazul să ne expunem mai mult decât e necesar. Iar voi, ceilalţi, aţi face bine să vă ţineţi la distanţă.

Şi le făcu semn cu mâinile să se îndepărteze. Luthar şi Picior-Lung se împiedicară unul de celălalt în zelul lor de a scăpa de acolo. Quai însă rămăsese cu ochii aţintiţi la pregătiri şi nu se mişcă din loc.

Logen şedea cu picioarele încrucişate în faţa flăcării anemice, simţind cum nodul de nelinişte din stomac creşte cu fiecare secundă. Deja regreta că se băgase în toată afacerea asta, dar acum era un picuţ cam târziu ca să se răzgândească.

– Ar fi bine dacă le-am oferi ceva, zise el privind în jur şi dând cu ochii de Bayaz, care-i întindea o ploscă din tablă.

Logen îi scoase dopul, iar aroma alcoolului îi mângâie nările ca o iubită de mult pierdută şi jelită.

– Vrei să spui că ai avut băutura asta la tine tot timpul?

Bayaz dădu din cap.

– Pentru momentul acesta.

– Păcat că n-am ştiut! Aş fi folosit-o cum se cuvine de câteva ori.

– O poţi folosi cum se cuvine acum.

– Nu-i chiar acelaşi lucru.

Logen duse plosca la gură şi luă o duşcă, se împotrivi din răsputeri dorinţei aprige de a înghiţi, îşi umflă obrajii şi o scuipă peste foc, stârnind flăcări aprige.

– Şi acum? îl întrebă Bayaz.

– Acum aşteptăm. Aşteptăm până când…

– Aici sunt, Nouădegete.

Voce aidoma vântului printre stânci, aidoma pietrelor care cad de pe munţi, aidoma mării care se agaţă de mal, nevrând să se retragă. Spiritul se ivi în adăpostul lor strâmt dintre stânci – o nălucă fără umbră, ca un morman cenuşiu de pietre, înalt cât doi oameni.

Logen ridică din sprâncene. Niciodată spiritele nu răspund cu atâta promptitudine, presupunând că se deranjează să răspundă vreodată.

– Ai venit repede.

– Aşteptam să mă chemi.

– Ai aşteptat cam mult, mi se pare.

Spiritul era de acord, da, aşteptase cam mult.

– Ei bine, hm, păi… am venit după…

– După obiectul pe care mi l-au încredinţat fiii lui Euz. Înseamnă că în lumea oamenilor se petrec lucruri oribile dacă aţi pornit în căutarea lui.

Logen simţi că nu mai are aer.

– Când nu se petrec asemenea lucruri?

– Tu vezi ceva? şopti Jezal mai din spate.

– Nimic, îi răspunse Picior-Lung. Trebuie să recunosc că este…

– Gura! mârâi Bayaz peste umăr.

Spiritul pluti mai aproape de el.

– Să fie oare acesta Întâiul dintre Magi?

– El este, spuse Logen, neplăcându-i abaterea de la subiect.

– E mai scund decât era Juvens. Şi nici nu-mi place cum arată.

– Ce zice? se răţoi nerăbdător Bayaz, holbându-se în aer, cam la stânga spiritului.

Logen îşi scărpină obrazul.

– Zice că Juvens era înalt.

– Înalt? Şi ce dacă? Ia ce ne trebuie şi hai să plecăm de-aici!

– Nu mai are răbdare, tună spiritul.

– Venim de foarte departe. Are toiagul lui Juvens.

Spiritul dădu din cap.

– Cunosc bine ramura aceea uscată. Mă bucur. Am purtat şi eu toiagul acesta multe ierni lungi şi ştiu cât de greu este. Acum am să aţipesc puţin.

– Bună idee. Dar, înainte de asta, dacă ai vrea să…

– Am să-l dau femeii.

Spiritul îşi vârî mâna în burta lui de piatră, iar Logen se dădu înapoi precaut. Pumnul reapăru, iar nordicul se cutremură când înţelese ce era în el.

– Întinde-ţi mâinile, îi spuse lui Ferro.

Când lucrul acela căzu în palmele întinse ale lui Ferro, Jezal scoase un icnet involuntar şi se feri, protejându-şi îngrozit faţa cu mâna. Bayaz privea fix, cu ochii mari. Quai întinse nerăbdător capul. Logen se strâmbă şi se dădu înapoi. Iar Picior-Lung se retrase speriat până la intrarea în peşteră. O clipă nesfârşită, toţi şase se holbară la obiectul întunecat din mâinile lui Ferro, fără să se mişte, fără să scoată vreun cuvânt. Nu se auzea decât bocetul vântului. Iată, acum găsiseră ce căutau. Găsiseră lucrul acela după care veniseră de la atât de mare depărtare şi pentru care înfruntaseră atâtea primejdii. Găsiseră lucrul acela pe care Glustrod îl scosese din inima pământului cu atât de mulţi ani în urmă. Găsiseră lucrul acela care transformase în ruină cel mai minunat oraş din câte existaseră vreodată.

Sămânţa. Forma concretă a Celeilalte Părţi. Esenţa magiei.

Atunci Ferro începu să se încrunte uşor.

– Asta e? întrebă ea neîncrezătoare. Chestia asta e în stare să prefacă Shaffa în praf şi pulbere?

Jezal trecuse şi el de şocul iniţial şi îşi dădu seama că, într-adevăr, arăta ca o piatră obişnuită. O bucată de rocă gri, cu nimic ieşită din comun, de mărimea unui pumn de om. Niciun fel de sentiment de pericol supranatural nu se revărsa din ea. Niciun fel de putere letală nu era evidentă. Niciun fel de fulgere

nimicitoare nu ţâşneau. De fapt, arăta ca o piatră obişnuită.

Bayaz clipi. Se apropie în patru labe. Se uită cu atenţie la obiectul din palmele lui Ferro. Îşi umezi buzele şi începu, foarte încet, să ridice mâna. Iar Jezal îl urmărea înmărmurit, simţindu-şi inima zbătându-se înnebunită în urechi. Bayaz atinse uşurel piatra cu vârful degetului mic, apoi şi-l trase la iuţeală înapoi. Dar nu se uscă şi nici nu căzu mort. O atinse iarăşi. Dar nu se auzi nicio explozie asurzitoare. Îşi lipi palma de ea. Îşi strânse degetele groase în jurul ei. O ridică. Şi totuşi, arăta ca o piatră obişnuită.

Întâiul dintre Magi se holbă cu ochi tot mai căscaţi la obiectul pe care îl ţinea în mână.

– Nu-i asta, şopti el cu buze tremurânde. Asta-i doar o piatră!

Tăcere şocată. Jezal se uită la Logen, iar nordicul se uită la el, cu nedumerire întipărită pe chipul plin de cicatrice. Jezal se uită la Picior-Lung, iar Navigatorul ridică din umerii ascuţiţi. Jezal se uită la Ferro şi văzu cum încruntătura femeii devine tot mai aprigă.

– Doar o piatră? murmură ea.

– Nu-i asta? şuieră Quai.

– Înseamnă…, se bâlbâi Jezal care abia acum pricepuse cuvintele lui Bayaz. Că am făcut tot drumul ăsta… degeaba?

Rafala de vânt iscată din senin stinse flacăra pipernicită şi îl umplu de nisip.

– Poate că-i o greşeală, îndrăzni să intervină Picior-Lung. Poate că mai există vreun alt spirit, poate că mai există…

– Nu-i nicio greşeală, spuse Logen clătinând din cap.

– Dar…, lui Quai aproape că-i ieşiseră ochii din chipul pământiu. Dar… cum se poate?

Bayaz nu-l luă în seamă.

– Kanedias, spuse el printre dinţii încleştaţi de furie. El este de vină. A descoperit o modalitate prin care să ne tragă pe sfoară pe noi, pe fraţii lui, şi a schimbat Sămânţa cu piatra asta inutilă şi a ţinut-o doar pentru el. Până şi în moarte Creatorul se leapădă de mine!

– Doar o piatră? mârâi Ferro.

– Am renunţat la şansa de a lupta pentru ţara mea, şopti Jezal, cu pieptul cuprins în vâltoarea indignării, şi m-am târât sute de kilometri prin pustiu. Am fost bătut şi rănit şi mi s-au rupt oasele şi m-am umplut de cicatrice… degeaba?

– Sămânţa, şopti Quai cu buze albe, suflând agitat pe nări.

Unde e? Unde?

– Dacă aş şti, lătră stăpânul lui, ai senzaţia că am fi pe insula asta uitată de lume, jucându-ne cu spiritele pentru o bucată nenorocită de piatră?

Ridică braţul şi azvârli furios piatra de pământ. Aceasta se crăpă şi se sfărâmă în bucăţi, iar bucăţile acelea ricoşară şi se rostogoliră cu zgomot printre o sută de alte asemenea pietre, printre o mie de alte asemenea pietre, printre un milion de alte pietre identice.

– Nu-i aici, clătină din cap Logen cu tristeţe. Să vă spun ceva despre...

– Doar o piatră? îşi arătă colţii Ferro, cu ochii alergând de la bucăţile de piatră la chipul lui Bayaz şi înapoi. Mincinos nenorocit ce eşti! urlă ea ţâşnind în picioare cu pumnii strânşi. Mi-ai promis răzbunare!

Bayaz se întoarse la ea, cu faţa deformată de furie.

– Crezi tu că nu am alte griji mai importante decât *răzbunarea* ta? mugi el, împroşcând salivă. Sau *dezamăgirea* ta? zbieră el la Quai, cu venele gâtului umflate. Sau *frumuseţea* ta blestemată?

Jezal înghiţi în sec şi se retrase în adâncul peşterii, încercând să se facă nevăzut. Propria-i furie fusese stinsă de turbarea violentă a lui Bayaz, la fel cum focul lor sărăcăcios fusese stins de vânt doar cu câteva clipe mai devreme.

– Am fost tras pe sfoară! urlă Întâiul dintre Magi, încleştând şi descleştând pumnii cu mânie zadarnică. Cu ce am să mă lupt cu Khalul?

Jezal tresări şi se făcu mic, convins că, dintr-o clipă într-alta, unul dintre ei va fi despicat în două, sau va fi aruncat în aer şi izbit de stânci, sau va exploda în flăcări. Poate chiar el. Complet neinspirat, Fratele Picior-Lung alese chiar acest moment să încerce să calmeze situaţia.

– N-ar trebui să ne facem inimă rea, prieteni! Călătoria în sine este propria ei răsplată...

– Un cuvânt dacă mai îndrăzneşti să spui, neghiob spilcuit, şuieră Bayaz, încă un cuvânt şi te fac cenuşă!

Navigatorul se retrase tremurând, iar Magul îşi înşfăcă toiagul şi porni spre ţărm cu mers apăsat, cu mantia fluturând în bătaia vântului înverşunat. Atât de înspăimântător fusese accesul lui de furie, încât, o fracţiune de secundă, ideea de a rămâne pe insulă păruse celorlalţi mai bună decât drumul înapoi împreună cu el.

Jezal pricepu că, prin această izbucnire nervoasă, Magul

declarase că expediţia lor a fost un eşec total.

– Păi, începu Logen după ce se strânseră toţi în faţa peşterii, închizând lada goală a Creatorului, cred că asta este. N-are sens să ne văicărim. Trebuie să fim…

– Tacă-ţi fleanca, prostule! mârâi Ferro la el. Nu-mi spune tu mie cum trebuie să fiu!

Şi începu să coboare spre marea zbuciumată.

Logen puse lada la loc în raniţă şi îşi puse raniţa pe umeri cu un oftat.

– Realistă, murmură el şi porni după ea.

Îl urmară Quai şi Picior-Lung, amândoi fierbând de furie mohorâtă, amândoi tăcând, amândoi decepţionaţi. Ultimul venea Jezal, cu ochii mijiţi înaintea vântului, călcând atent din piatră în piatră, învârtind în minte povestea pe toate părţile. O fi fost lugubră starea generală de spirit, dar, spre mare lui uimire, se pomeni că începe să zâmbească. La urma urmei, niciodată nu-i păsase prea mult de reuşita sau eşecul aventurii lor nebuneşti. Tot ce conta pentru el era că acum se ducea acasă.

Valurile se spărgeau de prora corabiei, înălţând jeturi de apă rece. Pânza se umfla şi se zbătea de catarg. Vântul biciuia obrajii lui Ferro, dar ea strânse ochii şi nu-l mai luă în seamă. Nedomolit, Bayaz coborâse sub punte, iar ceilalţi îl urmară, unul câte unul, ca să scape de frig. Doar ea şi Nouădegete rămăseseră să privească marea.

– Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el.

– Am să mă duc oriunde aş putea să-i ucid pe gurkieni, răspunse femeia scurt, fără să se gândească. Am să găsesc alte arme cu care să mă lupt cu ei pe oriunde pot.

Nici măcar nu mai ştia dacă spune adevărul. Acum îi era greu să simtă ura de odinioară. Parcă nu i se mai părea important dacă gurkienii şi-ar fi văzut de viaţa lor, iar ea de a ei; însă îndoielile şi dezamăgirea o făcură să se înverşuneze şi mai tare.

– Nu s-a schimbat nimic. Tot vreau să mă răzbun.

Tăcere.

Se uită într-o parte şi îl văzu pe Nouădegete cum se încruntă la spuma firavă de pe apa neagră, de parcă nu s-ar fi aşteptat la răspunsul acesta. Iar ei i-ar fi fost lesne să şi-l schimbe. Ar fi putut să-i spună „Am să vin cu tine” şi cui i-ar fi fost rău atunci? Nimănui. Cu siguranţă nu ei. Doar că Ferro nu se simţea în stare să se pună chiar aşa la cheremul lui. Iar între ei se înălţă un zid

invizibil. Un zid de care nu puteau trece. Un zid care fusese acolo în permanenţă.

Şi nu putu spune decât:

– Tu ce-ai să faci?

Bărbatul păru să se gândească o vreme, cu chipul întunecat, muşcându-şi buzele.

– Ar trebui să mă întorc în nord.

Rosti cuvintele acestea pe un ton nefericit, ocolindu-i privirea.

– E destulă treabă acolo. Nici n-ar fi trebuit să plec vreodată. Sunt multe lucruri murdare care trebuie duse la îndeplinire. Cred că într-acolo am s-o apuc. Înapoi în nord, să achit nişte poliţe.

Ferro se încruntă. Poliţe? Cine-i spusese că în viaţă trebuie să mai existe şi altceva în afară de răzbunare? Acum el voia doar să plătească nişte poliţe? Ticălos mincinos.

– Poliţe, şuieră ea. Bine.

Iar cuvântul acesta îi aduse gust amar în gură.

O privi în ochi preţ de o clipă parcă nesfârşită. Deschise gura, ca şi cum ar fi avut intenţia să spună ceva, şi rămase aşa, cu buzele întredeschise, cu mâna pe jumătate ridicată spre ea.

Apoi se gârbovi dintr-odată, încleştă maxilarele, se întoarse cu spatele la ea şi se sprijini de balustradă.

– Bine.

Atât de uşor se termină totul între ei.

Ferro se îndepărtă supărată. Strânse pumnii şi îşi înfipse cu putere unghiile în palme. Se blestemă, se blestemă cu obidă. De ce nu spusese altceva? Alte cuvinte, alt suflu, altă mimică a buzelor şi totul ar fi fost altfel. Şi i-ar fi fost foarte uşor.

Numai că Ferro nu era în stare de aşa ceva şi ştia că niciodată nu va fi în stare. Gurkienii îi uciseseră acea parte din suflet, departe de locul acesta, cu mult timp în urmă, şi o lăsaseră pustie pe dinăuntru. Proastă ea, că-şi îngăduise să spere, deşi simţise tot timpul, simţise cu toată fiinţa ei că nu avea să fie.

Speranţa este pentru cei slabi.

Înapoi în ţărână

Copoiul şi Dow, Tul şi Ursuzul, West şi Pike. Cei şase, strânşi în cerc, privind cele două movile de pământ rece. Mai jos, în vale, soldaţii Uniunii îşi îngropau şi ei morţii. Copoiul îi văzuse. Sute de morţi coborâţi câte doisprezece în gropi. Una peste alta, era o zi proastă pentru oameni, dar una bună pentru pământ. Bătăliile se sfârşesc mereu aşa. Numai pământul învinge.

Fiori-îţi-dau şi ţăranii lui îşi îngropau şi ei morţii printre copaci. Doisprezece deja fuseseră acoperiţi cu ţărână, iar trei atât de grav răniţi, încât mai mult ca sigur că le vor urma în câteva zile, şi un al patrulea, care îşi pierduse braţul, putea supravieţui sau nu. Chestiune de noroc. Doar că norocul nu fusese prea generos în ultima vreme. Într-o singură zi muriseră jumătate. Bravo lor că nu dăduseră bir cu fugiţii. Copoiul auzea ce spun. Vorbe triste, vorbe pline de stimă pentru cei căzuţi. Cât de buni fuseseră, cât de bine luptaseră, cât de mult le va fi dus dorul şi tot aşa. Bătăliile se sfârşesc mereu aşa. Cu vorbe pentru cei morţi.

Copoiul încercă să-şi înăbuşe emoţia şi se uită la pământul răscolit de la picioarele sale. Chinuitoare treabă să sapi o groapă în solul îngheţat, în frigul ăsta năprasnic. Însă e mai bine să fii cel care sapă groapa decât cel care are parte de ea, ar fi spus Logen, iar Copoiul îi dădu dreptate. Tocmai îngropase doi oameni, tocmai îngropase două părţi din sufletul lui împreună cu ei. Cathil, albă şi rece, Cathil, căreia nu-i va mai fi niciodată cald. Iar alături de ea, Treicopaci, cu scutul sfărâmat pe genunchi, cu sabia în pumnul rigid. Două speranţe ale Copoiului întoarse în ţărână – speranţă pentru viitor, speranţă din trecut. Totul se terminase, speranţele acestea nu se vor mai îndeplini niciodată şi lăsaseră un gol dureros în inima lui. Bătăliile se sfârşesc mereu aşa. Cu speranţe întoarse în ţărână.

– I-am îngropat chiar în locul unde au murit, şopti Tul. Aşa trebuie. E bine.

– Bine? mârâi Dow, privindu-l furios pe West. Bine, nu? Cel mai sigur loc de pe tot câmpul de luptă, nu? Cel mai sigur loc, nu aşa ne-ai spus?

West tresări şi îşi plecă ochii, simţindu-se vinovat.

– Fii cuminte, Dow, spuse Tul. Ştii foarte bine că nu trebuie să-l acuzi, nici pe el, nici pe nimeni altcineva. A fost o bătălie.

Oamenii mor. Treicopaci era conştient de asta, nimeni nu avea mai multă experienţă decât el.

– Am fi putut să fim în alt loc, continuă Dow să mârâie.

– Am fi putut, îl aprobă Copoiul, dar aşa a fost să fie. N-avem cum să schimbăm ce s-a întâmplat, nu crezi? Treicopaci a murit, şi a murit şi fata, şi tuturor ne este foarte greu. Nu e nevoie să pui paie pe foc.

Dow strânse pumnii şi inspiră adânc de parcă ar fi fost pe punctul să strige ceva. Apoi dădu aerul afară, îşi încovoie umerii şi îşi lăsă capul în piept.

– Ai dreptate. Nu mai avem ce face.

Copoiul atinse braţul lui Pike.

– Vrei să spui ceva pentru ea?

Bărbatul cu chipul ars se uită la el şi clătină din cap. Copoiul îşi spuse că nu prea se pricepea să vorbească, dar nu-i putea găsi vină pentru asta. Nici West nu părea că ar fi avut de gând a rosti câteva cuvinte. Prin urmare, Copoiul îşi drese glasul, strâmbându-se la junghiul de durere care-i săgetă pieptul, şi începu el să vorbească. Cineva trebuia s-o facă.

– Tânăra pe care am îngropat-o aici, Cathil se numea. Nu pot spune că am cunoscut-o foarte bine, sau de multă vreme, dar pot spune că mi-a plăcut atât cât am cunoscut-o... N-am cunoscut-o prea bine. Dar avea ceva îndrăzneală, cred că toţi ne-am dat seama de asta pe drumul spre nord. A îndurat şi frigul, şi foamea împreună cu noi, fără să se plângă niciodată, îmi doresc s-o fi putut cunoaşte mai bine. Speram să o pot cunoaşte mai bine, dar adesea nu obţinem ceea ce sperăm. Nu era de-a noastră, dar a murit alături de noi, aşa că eu cred că se cuvine să fim mândri că se află în ţărână lângă ai noştri.

– Aşa este, zise Dow. Suntem mândri că ne-a fost alături.

– E drept, zise şi Tul. Ţărâna îi acceptă pe toţi în acelaşi fel.

Copoiul le aprobă spusele şi scoase un oftat prelung şi tremurat.

– Vrea cineva să vorbească pentru Treicopaci?

Dow tresări şi îşi plecă privirea, începând să-şi foiască picioarele în noroi. Tul îşi ridică ochii umezi spre cer. Şi Copoiul era pe punctul de a izbucni în plâns. Iar dacă ar fi fost nevoit să mai rostească un singur cuvânt, era convins că ar fi început să orăcăie ca un bebeluş. Treicopaci ar fi ştiut ce să spună, dar problema era că Treicopaci murise. Părea că nimeni nu se va aventura să spună ceva. Atunci Ursuzul făcu un pas înainte.

– Rudd Treicopaci, spuse el privindu-i pe fiecare în parte. I se spunea Stânca din Uffrith. Nu există nume mai vestit în tot nordul. Mare războinic. Mare conducător. Mare prieten. Viaţă petrecută în bătălii. S-a luptat împotriva Sângerosului Nouă, apoi a luptat alături de el. Niciodată nu a ales calea uşoară, dacă i s-a părut că e o cale greşită. Niciodată nu s-a dat în lături de la luptă, dacă i s-a părut că este o luptă ce trebuie dusă. Zece ani i-am fost alături, am cutreierat alături de el, am luptat alături de el prin tot nordul şi am fost mereu mulţumit, încheie el cu un zâmbet larg.

– Frumoase vorbe, Ursuzule, spuse Dow, tot cu ochii la pământ. Frumoase vorbe.

– Nu se vor mai naşte alţii ca Treicopaci, murmură Tul, prefăcându-se că i-a intrat ceva în ochi.

– Aşa este, fu tot ce reuşi Copoiul să spună.

Fără vreun cuvânt, West se întoarse şi porni cu paşi grei prin pădure. Îşi ţinea umerii cocârjaţi ca sub apăsarea unei greutăţi. Copoiul îi văzu tâmplele pulsând. Fără doar şi poate că se învinovăţea pentru cele petrecute. Din proprie experienţă, Copoiul ştia că aşa se întâmplă când mor alţi oameni, iar West părea predispus la asta. Pike îl urmă şi amândoi trecură pe lângă Fiori-îţi-dau, care venea din direcţie opusă.

Se opri lângă morminte, privindu-le sumbru, cu părul în ochi. Apoi se uită la ei.

– Nu vreau să par lipsit de respect. Deloc. Dar avem nevoie de un nou conducător.

Dow îl privi chiorâş şi şuieră:

– Nici nu s-a răcit bine.

Fiori-îţi-dau ridică mâinile.

– Atunci acesta este cel mai bun moment să discutăm. Ca să nu încapă neînţelegeri. Sincer să fiu, băieţii mei sunt cam nervoşi. Şi-au pierdut prietenii şi l-au pierdut şi pe Treicopaci, iar realitatea este că au nevoie de altcineva pe care să se bizuie. Care va fi acela?

Copoiul se frecă la ochi. Gândul acesta nu-i trecuse încă prin minte. Iar acum că trebuia să se gândească la problema asta, se gândea degeaba, că nu reuşea să găsească nicio soluţie. Tul Duru Capdetunet şi Dow cel Negru erau două nume grele, amândoi mai conduseseră oameni în luptă înainte, şi îi conduseseră bine. Copoiul se uită la ei. Cei doi îşi aruncau priviri încruntate.

– Nu-mi pasă care dintre voi o să ne fie şef, spuse el. Am să vă urmez oricum. Dar este limpede ca lumina zilei că trebuie să fie unul dintre voi doi.

Tul se uită mânios la Dow, iar Dow se uită furios la Tul.

– Nu pot să-l urmez, tună Tul, iar el nu mă va urma pe mine.

– Aşa este, şuieră Dow. Am mai discutat despre asta. N-ar merge.

Tul clătină din cap.

– De aceea nu trebuie să fie niciunul dintre noi doi.

– Nu, fu de acord Dow. Nu trebuie să fie niciunul dintre noi.

Îşi supse dinţii şi scuipă ceva flegmă pe jos.

– De aceea tu trebuie să ne fii şef, Copoiule.

– De aceea trebuie să ce? se holbă ca trăsnit Copoiul.

Tul dădu vârtos din cap.

– Tu eşti şeful. Am stabilit deja.

– Îhî, îl aprobă Ursuzul fără să-şi ridice privirea.

– Nouădegete nu mai e, zise Dow, nu mai e nici Treicopaci, aşa că doar tu ai mai rămas.

Copoiul se înfioră. Se aştepta ca Fiori-îţi-dau să urle: „Ce? El? Şef?”. Se aştepta ca toţi să izbucnească în hohote teribile de râs şi să-i spună că nu fusese nimic altceva decât o glumă. Cum ar fi fost ca Dow cel Negru sau Tul Duru Capdetunet sau Harding Ursuzul, fără a-i mai pune la socoteală pe ţăranii care li se alăturaseră, să-i urmeze ordinele? Cu siguranţă că aceasta era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. Însă Fiori-îţi-dau nu râdea.

– Mi se pare o alegere bună. Chiar asta aveam de gând să propun, în numele flăcăilor mei. Mă duc să le dau vestea.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă printre copaci, lăsându-l pe Copoi cu gura căscată.

– Dar cum rămâne cu ceilalţi? sâsâi el de îndată ce Fiori-îţi-dau se îndepărtase suficient de mult şi nu-l mai putea auzi, strâmbându-se la junghiul dintre coaste. Sunt douăzeci de ţărani nervoşi acolo! Trebuie să ştie numele celui pe care îl vor urma!

– Tu eşti acela, îi zise Tul. Tu ai venit peste munţi cu Nouădegete, tu ai luptat atâţia ani cu Bethod. Nu mai există alt nume mai vestit decât numele tău. Ai luat parte la mai multe bătălii decât oricare dintre noi.

– Mai degrabă le-am văzut…

– Tu eşti acela, spuse şi Dow, şi cu asta, basta. N-oi fi tu cel mai dur războinic de la Skarling încoace, ei şi ce? E destul sânge

pe mâinile tale ca să mă convingă să te urmez, şi nu există pe lumea asta iscoadă mai bună decât tine. Poţi fi un bun conducător, pentru că ai avut parte, tu însuţi, de cei mai buni. Nouădegete, Bethod şi Treicopaci, pe toţi i-ai văzut în acţiune de foarte aproape.

– Dar nu pot… adică… adică n-aş fi în stare să conduc niciun atac aşa cum făcea Treicopaci…

– Nimeni n-ar fi în stare de asta, admise Tul cu ochii plecaţi. Însă, din nefericire, nu ne mai putem baza pe Treicopaci. Acum tu eşti şeful, iar noi vom fi în spatele tău. Iar cine nu te va asculta va avea de-a face cu noi.

– Iar discuţia cu acela va fi una a naibii de scurtă, mârâi Dow.

– Tu eşti şeful, mai spuse o dată Tul şi plecă spre pădure.

– Am hotărât, spuse şi Dow, urmându-l.

– Îhî, fu concluzia Ursuzului care ridică din umeri şi porni pe urmele celorlalţi doi.

– Dar, murmură Copoiul. Hei, staţi aşa…

Plecaseră. De unde deduse că tocmai ce devenise căpetenia lor.

Rămase pe loc, clipind nedumerit, neştiind ce să creadă. Niciodată în viaţa lui nu condusese pe nimeni. Iar acum nu se simţea deloc altfel decât cu câteva minute în urmă. Şi, colac peste pupăză, nu avea nicio idee despre ce anume trebuie făcut în continuare. Se simţea ca un imbecil. Ba chiar mai mult decât de obicei. Un imbecil desăvârşit.

Se puse în genunchi între cele două morminte, îşi vârî mâna în pământ şi îl simţi rece şi umed.

– Iartă-mă, fato, şopti el. Nu meritai să ţi se întâmple una ca asta.

Luă ţărână în pumnul strâns.

– Cu bine, Treicopaci. Mă voi strădui să-ţi semăn. Întoarce-te în ţărână, bătrân prieten.

Se ridică şi îşi şterse palmele de haine şi porni spre cei vii, lăsându-i pe morţi în urmă-i, în ţărână.

Mulţumiri

Celor patru, fără de care…

Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit cartea aceasta.
Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât m-a auzit povestindu-i despre ea.
Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a răsfoit-o.
Lou Abercrombie, pe care o dor braţele de cât m-a susţinut.

De asemenea…

Jon Weir, pentru că a răspândit vestea.
Simon Spanton, pentru că nu a pus piciorul în prag.

Şi cine ar putea s-o uite pe…

Gillian Redfearn, care nu numai că a redactat această carte, dar a şi îmbunătăţit-o.